

# Giới thiệu Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài

Phiên dịch viên của tổng giám đốc độc tài – đang tiến hành – Dương Tiểu Bạch

Giới thiệu truyện ngôn tình ngược hấp dẫn này:

Khi còn là học sinh, Vân Thiên Nhược đã đem lòng yêu thích Trình Dật Hàn. Thế nhưng tình cảm ấy được cô chôn giấu rất kĩ, mãi đến khi tốt nghiệp mới tỏ tình.

Nhưng lại không được đáp lại. Mỗi tình đầu của cô cứ như vậy kết thúc.

Thanh xuân ba năm luôn chứa hình bóng người con trai ấy, nay nghe chính miệng anh nói như vậy khiến cô rất buồn và đau nhói. Sau đó mắt liền lạc.

Cuộc sống vẫn tiếp tục. Công việc, gia đình, tiền bạc không cho phép cô chần chừ hoặc tiếp tục đau khổ vì quãng thanh xuân ấy.

Đến khi Vân Thiên Nhược được 23 tuổi, cô đăng kí làm phiên dịch viên tại một công ty. Nhưng chính cô cũng không thể ngờ tới, tổng giám đốc đó lại chính là mối tình đầu của mình, Trình Dật Hàn.

Những tưởng rằng con tim theo năm tháng đã bình yên lại, chưa từng rung động đối với bất kì người con trai nào khác. Thế mà khi vừa nhìn thấy anh, thì lí trí bỗng dưng bị đứt đũa, tình cảm nghĩ đã chết nay lại sống, đập một cách không theo quy tắc nào.

Thế mà Trình Dật Hàn không cho con người cô bình ổn thì tiếp tục kẻ vai cùng người phụ nữ khác xuất hiện trước mặt cô. Mỗi ngày mang khuôn mặt yêu chiều người khác, nhưng đối mặt với cô thì bộ dáng trông rất lạnh lùng.

Mọi chuyện lại lần nữa bị dao động bởi sự xuất hiện của một người.

Liệu người này sẽ tạo nên những tình tiết như thế nào đối với cô và anh?

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Gặp Lại

Vân Thiên Nhược bước vào quán bar Over9 với khuôn mặt mệt mỏi, cô phải cố gắng lắm mới có thể tỉnh táo để nhìn rõ chỗ ngồi của cô bạn thân. Vừa thấy Trương Băng Khanh đang cầm trong tay ly rượu ngăn người, Vân Thiên Nhược đi ngay tới ôm lấy cô bạn. Trương Băng Khanh ý thức được cũng đưa tay lên và nói:

"Cuối cùng cũng đến rồi, tớ đợi cậu lâu rồi đó".

Vân Thiên Nhược ngồi xuống và nói:

"Không phải do cậu đến giờ mới chịu quay về hay sao hả, tớ tưởng cậu yêu đất nước Mỹ rồi không nghĩ muốn quay về nữa đấy".

Đối diện với sự trách móc của bạn, Trương Băng Khanh cũng cảm thấy mình không phải:

"Được rồi, Nhược Nhược xin lỗi, tớ phải giải quyết hết việc bên đó rồi mới tranh thủ về thăm cậu được đấy. Lần này sẽ ở lại lâu với cậu mà".

Bọn họ đã 1 năm không gặp rồi, từ khi tốt nghiệp phổ thông. Trương Băng Khanh qua Mỹ du học, từ đó hai người họ chỉ liên lạc với nhau qua mạng xã hội, Trương Băng Khanh rất ít khi về nước. Mặc dù công việc học tập bận rộn nhưng cả hai vẫn dành thời gian cho nhau, đó là lí do tại sao tình cảm họ vẫn tốt như vậy.

Nghe vậy Vân Thiên Nhược vui mừng: "Vậy thật tốt quá, tớ biết cậu bận bịu công việc, tớ không trách cậu đâu. Tớ cũng rất bận, hôm nay tớ học xong rồi bắt chuyến xe buýt sớm để kịp hẹn cậu đấy".

"Tớ biết cậu thương tớ nhất mà" Trương Băng Khanh lại ôm Thiên Nhược.

Hai người họ cứ thế kể cho nhau nghe những chuyện trên trời dưới đất. Lúc nói chuyện Trương Băng Khanh hay nhìn đồng hồ, thấy vậy Vân Thiên Nhược tò mò:

"Cậu sao thế, nhìn đồng hồ nhiều như vậy. Không lẽ cậu có hẹn với ai nữa Sao? "

"Bị cậu đoán trúng rồi, tớ có hẹn với mấy bạn nữa, tớ muốn giới thiệu cho cậu. À đúng rồi họ cũng học chung trường phổ thông với bọn mình đây. Nhưng tớ không biết cậu có biết không nữa, tớ cũng quen họ khi ở bên Mỹ thôi".

"Tí nữa gặp sẽ biết thôi mà, sao tên Âu Dương kia không đi cùng cậu "

"À, chắc chút nữa đến sau đó, bọn họ đi cùng nhau. Tớ cố ý đến trước để gặp cậu mà". Trương Băng Khanh cười nói.

Năm học phổ thông, 3 người họ chơi thân với nhau, đến khi học đại học Trương Băng Khanh và Âu Dương Thần đều qua Mỹ học. Còn cô vì gia cảnh không tốt nên chỉ có thể học một ngôi trường bình thường trong nước. Cô là đứa con duy nhất trong gia đình, ba cô đã mất từ nhiều năm trước, năm Vân Thiên Nhục 15 tuổi mẹ cô đã bắt đầu với một người đàn ông khác, Triệu Chánh Đạo, ông ấy cũng đã có với vợ trước một đứa con trai năm nay 21 tuổi, cũng đi du học ở Mỹ. Cô không muốn nợ ân tình của Triệu Chánh Đạo quá nhiều nên từ chối để ông ấy chu cấp việc đi Mỹ, cô vừa đi học vừa đi làm cũng đủ chăm sóc bản thân mình, mẹ cô dường như chăm sóc cô cũng rất yên tâm. Cô cảm thấy mình cũng rất may mắn vì có cô bạn tốt như vậy, không chê bai cô. Âu Dương Thần thân với Trương Băng Khanh hơn cô, quen anh ta cũng nhờ có Trương Băng Khanh. Từ lúc anh ta đi Mỹ, cả hai chưa gặp lại bao giờ.

Hai người cứ nói chuyện tiếp cho đến khi Trương Băng Khanh la lên:

"Nhục Nhục, họ đến rồi!".

Theo tiếng nói của cô bạn, Vân Thiên Nhục nhìn hướng đi vào, cô thấy 3 người rồi 4 người... Người đó vừa xuất hiện trong tầm nhìn của cô, trong lòng đã có chút hoảng sợ. Thăm nghĩ chắc anh ấy không phải đi chung chứ? Khi thấy Trương Băng Khanh vẫy gọi, họ mỉm cười và bước đến. người kia cũng vậy, cứ thế mà đến gần chỗ cô hơn. Đến khi anh bước đến và ngồi vào chỗ đối diện cô, cô cũng chỉ trơ mắt mà nhìn. Phát hiện bản thân có chút thất lễ, trước khi bị phát giác cô nhanh chóng thu cảm xúc lại, nhưng đôi tay dưới bàn không kiềm chế mà nắm chặt lại để giữ sự bình tĩnh. Trong lòng lại không ngừng đánh giá đã hơn 3 năm rồi, nay lại gặp nhau đột ngột như vậy, vẫn khuôn mặt lạnh lùng ấy, vẫn bóng dáng ấy, anh ấy vẫn luôn tạo nhũ như vậy, anh ấy nhìn trưởng thành hơn với bộ vest màu đen được may rất tỉ mỉ. Hóa ra dung mạo của anh ấy lại in sâu trong tim cô như vậy. Trình Dật Hân dù gì là mối tình đầu tiên của cô, anh ấy cứ như vậy mà xuất hiện, Vân Thiên Nhục đương nhiên cảm thấy có gì không được tự nhiên. Cảm giác này cô chưa gặp bao giờ.

"Để tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây là Vân Thiên Nhục, bạn thân của tôi, cô ấy hiện đang học năm 4 ở trường đại học Quảng Đông". Trương Băng Khanh mở lời giới thiệu trước.

"Xin chào, rất vui được quen biết mọi người ". Cô nở nụ cười thật tự nhiên.

Cô gái mới đến ngồi đối diện Trương Băng Khanh giơ tay ra và nói: "Phạm Đăng Hi, là bạn của Khanh Khanh, tôi nghe cô ấy hay nhắc về cô "

Vân Thiên Nhục cũng đưa tay ra bắt lấy." Khanh Khanh cũng nói cho tôi nghe về cô, Phạm tiểu thư "

"Nhục Nhục tiểu thư, cô không phải là quên tôi rồi chứ? ". Âu Dương Thần đang ngồi cạnh Trương Băng Khanh đứng lên dang đôi tay rồi nhìn về phía cô.

Cô hơi ưỡn mình về phía trước rồi ôm nhẹ Âu Dương Thần:

"Làm sao có thể quên Âu Dương Thần anh được, lâu rồi không gặp, anh vẫn vậy, về bề ngoài không thay đổi, vẫn rất điển trai". Vừa nhìn đánh giá rồi cô đưa ngón tay cái lên.

"Quá khen rồi". Âu Dương Thần tuy là

nói vậy nhưng về mặt lại rất đắc ý, tò về điều đó là dĩ nhiên, khiến mọi người không nhịn được cười, cô để ý chỉ có Trình Dật Hân vẫn là không quan tâm. Rồi Âu Dương Thần nói tiếp: "Còn cô thì thay đổi rồi, chính chắn hơn rồi".

"Cảm ơn anh".

"Giới thiệu với cậu, đây là Lục Từ Kiện ". Trương Băng Khanh đưa tay về người ngồi cạnh cô, anh ta vẫn ngồi quan sát mọi người và bày tỏ thái độ không muốn giới thiệu nên Trương Băng Khanh phải lên tiếng.

Vân Thiên Nhục đối với người xa lạ có chút không được tự nhiên, lại thêm thái độ nhìn khó gần nên cô chỉ nói đơn giản "xin chào anh Lục " và khỏe miệng chỉ hơi nhếch. Lục Từ Kiện giương mắt nhìn và đánh giá Vân Thiên Nhục một chút, cô gái mới chào hỏi niềm nở, sao giờ với anh thì lại tỏ ra thái độ lạnh nhạt như vậy, thầm nghĩ "Mặt anh không lẽ lại dọa người như vậy ".

Đột nhiên, ngoài dự đoán của Vân Thiên Nhục, anh ta thể nhưng lại đưa tay ra và nói: "Hân hạnh được biết cô, Vân tiểu thư ".

Vân Thiên Nhục mặc dù ngạc nhiên cũng nhanh chóng đưa tay lên và bắt "Hân hạnh".

Thật ra tay Vân Thiên Nhục đã đầy mồ hôi rồi, từ đầu đến giờ cô tỏ ra thân thiện nhưng chỉ có cô biết bản thân mình đang lo sợ. Phải đối mặt với người mình từng yêu muốn bình tĩnh thật sự rất khó. Cô cảm nhận được tim mình đang đập thật nhanh, khi Trương Băng Khanh lại một lần nữa đứng lên và đưa tay chỉ về người kia và nói với giọng điệu nhẹ nhàng:

" Anh ấy là Trình Dật Hàn, là một người đàn ông ưu tú ".

Vân Thiên Nhục không biết phải làm sao, Trương Băng Khanh không biết cô biết và yêu Trình Dật Hàn. Trình Dật Hàn khiến cho cô ngay cả nhìn thẳng cũng không dám, nên cô không thấy rõ vẻ mặt của anh ngay lúc này, anh dường như, như có như không đang chờ đợi cô lên tiếng trước. Cô rất muốn nói gì đó nhưng sao có cảm giác bị đánh mất giọng nói. Trương Băng Khanh ngồi bên cạnh vỗ nhẹ để nhắc nhở cô.

Trương Băng Khanh quen biết Trình Dật Hàn nên biết, với tính cách của Trình Dật Hàn thì sẽ không mở miệng trước. Hôm nay anh đi đến đây đã là tốt lắm rồi.

Vân Thiên Nhục nhìn bạn tốt và cười nhẹ, len lén hít thật sâu để tìm lại giọng nói, một chút sau cô mới phá vỡ bầu không khí yên tĩnh:

" Ừm, Xin chào ".

Vân Thiên Nhục thế nào cũng không nghĩ bản thân lại bày ra bộ dáng như không bằng lòng với việc Trình Dật Hàn yên tĩnh, như người được nhắc đến không phải anh. Nào có ai biết, Vân Thiên Nhục là đang sợ, cô gái không sợ trời không sợ đất đi đâu rồi.

Nghe cô lên tiếng, Trình Dật Hàn vẫn giữ nguyên tư thế nhìn lơ đãng một lúc rồi nhấp nhẹ ly rượu trong tay, rất mỉa mai, Vân Thiên Nhục đang định thu lại ánh mắt thì anh bỗng nhiên nhìn cô, không nói không rằng chỉ nhẹ gật đầu như trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Lời Nói Thật, Đại Mạo Hiểm 1

Qua ánh mắt anh, Vân Thiên Nhục cảm nhận được sự lạnh lùng, xa lạ, còn có một chút hận ý, điều đó khiến cô giật mình, anh hận cô sao, số lần tiếp xúc không nhiều sao anh lại hận cô. Nếu như là vì chuyện đó thì không thể nào chứ. Chẳng lẽ lại là chuyện kia... Cô lắc nhẹ đầu, chắc là nhìn nhầm rồi.

Mọi người này giờ vẫn yên lặng quan sát, đối với thái độ của Trình Dật Hàn không ai tỏ ra ngạc nhiên cả. Âu Dương Thần lên tiếng, phá vỡ câu chuyện giữa Trương Băng Khanh và Phạm Đăng Hi, họ nói gì Vân Thiên Nhục nghe không rõ.

" Mọi người cũng quen biết nhau rồi, chỉ bằng chúng ta chơi một trò chơi đi, để hiểu nhau hơn ".

Lục Tử Kiện dựa hẳn người lên ghế, giống như luồng trước được Âu Dương Thần sẽ không ngồi yên mà về: " Cậu lại muốn giờ trò gì? "

Nghe Lục Tử Kiện nói vậy, 3 cô gái nhìn nhau rồi không hẹn mà ai cũng bật cười lên, không ai lên tiếng chỉ là nhìn chăm chăm Âu Dương Thần, như là muốn nghe tiếp Âu Dương Thần sẽ nói gì. Vân Thiên Nhục giờ đây cũng giữ được tâm bình thản, xem như không có gì.

" Chúng ta chơi trò lời nói thật, đại mạo hiểm đi. Thế nào, thú vị chứ ".

Trò này Vân Thiên Nhục có nghe nói nhưng chưa chơi bao giờ, cô thì dễ lắm, nên không nói gì để cho những người khác quyết định vậy.

Nghe vậy Phạm Đăng Hi lên tiếng: " Thú vị đó, tôi đồng ý " rồi quay sang Trương Băng Khanh hỏi: " Cậu thấy sao? ".

Trương Băng Khanh cười lộ ra hai má lúm đồng tiền nhìn rất đẹp, Âu Dương Thần đang quan sát và khi thấy Trương Băng Khanh gật đầu thì vui mừng thờ phào nhẹ nhõm. Vân Thiên Nhục sao lại không nhìn ra chứ, Âu Dương Thần chính là thích Trương Băng Khanh, nhưng Trương Băng Khanh lại xem hắn như một người bạn thôi. Vân Thiên Nhục cũng không nói với Trương Băng Khanh, chuyện tình cảm nên để 2 người trong cuộc quyết định là tốt nhất.

Không chờ được hỏi tới, Vân Thiên Nhục nói luôn: " Tôi cũng đồng ý ". Cô nhìn Âu Dương Thần và Trương Băng Khanh để nói chuyện, cô vẫn còn rất ngại với 2 khối băng kia. Đối với sự cởi mở của Phạm Đăng Hi cô cảm thấy rất thoải mái và có thiện cảm.

Lục Tử Kiện đối với lời đề nghị này cũng cảm thấy thú vị nên cũng mở lời nói, ánh mắt nhìn mọi người rồi dừng lại trên người của Âu Dương Thần: " Cậu đã nhiệt tình như vậy, tôi không đồng ý không được rồi. Đây, Trình Dật Hàn cậu cũng đồng ý chứ hả? ".

Giống như không cần suy nghĩ anh đáp luôn: " Mọi người cứ chơi đi ". Ánh mắt anh dừng lại một chút trên người cô rồi lạnh lùng nói: " Tôi không có hứng thú ".

Tự dưng, tim Vân Thiên Nhục bị ánh mắt của anh mà đập nhanh hơn, anh nhìn cô như vậy có ý gì chứ. Theo lời anh nói, Âu Dương Thần có chút thất vọng, bọn họ đã lâu rồi không đi chung, Trình Dật Hàn đã đồng ý đi là rất hiếm có. Không thể lên đây ngồi vậy được. hơn nữa anh còn có chuyện muốn mượn trò chơi này để hỏi một người.

" Trình Dật Hàn, coi như là nể mặt tôi, cậu chơi cùng đi ".

" Cậu không phải không biết tính của tôi, chuyện tôi không muốn làm thì không ai có thể ép buộc cả". Trình Dật Hàn lạnh lùng nhìn Âu Dương Thần.

Âu Dương Thần nhìn Lục Tử Kiện cầu cứu chỉ đổi lại là cái lắc đầu, tỏ ý anh cũng chịu. Chơi với nhau bao lâu, sao anh lại không hiểu Trình Dật Hàn chứ.

Cứ nghĩ trò chơi này phải bỏ rồi, ngay lúc này Trương Băng Khanh lên tiếng: " Dật Hàn, anh chơi đi có được không, anh luôn bận rộn với việc ở công ty rồi, xem như là bây giờ chơi gì đó cho khuây khoả ".

Trình Dật Hàn vốn là thiếu kiên nhẫn, lại muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt như đang làm nũng của Trương Băng Khanh thì khựng lại. Đến khi anh nhếch miệng nói thì ngay cả anh cũng bất ngờ:" Được ".

Mọi người ai cũng ngạc nhiên nhưng đối với trò chơi đầy kịch tính này thì không ai để ý lắm, có Trình Dật Hàn tham gia trò chơi sẽ thú vị hơn rồi.

Trương Băng Khanh thầm vui vẻ, Trình Dật Hàn vì mình mà đồng ý Sao? Ở Mỹ đi chơi nhiều nhưng Trình Dật Hàn rất ít khi đi chung, anh ấy không thích những nơi ồn ào như vậy.

Lục Tử Kiện nhìn chằm chằm Trình Dật Hàn như để đánh giá, không phải chứ, mình có nghe nhầm không vậy.

Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình Trình Dật Hàn lên tiếng:

" Cậu nhìn tôi làm gì? ".

Lục Tử Kiện thu lại ánh mắt rồi lại suy nghĩ:Bản thân mình mặc dù cũng rất khó gần nhưng tuyệt không bằng một góc của Trình Dật Hàn. Lục Tử Kiện không biết sao cảm thấy bản thân mình lại có hứng thú như vậy, mọi lần anh cũng ít tham gia những trò vô bổ này. Vừa nghĩ anh lại như vô tình nhìn sang Văn Thiên Nhục.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Lời Nói Thật Đại Mạo Hiểm 2

Văn Thiên Nhục đang ngẩn ngơ nhìn Trình Băng Khanh, cô có cảm giác vừa nãy vẻ mặt của Trương Băng Khanh giống với một người, mấy năm không gặp bây giờ nhìn kĩ đúng thật là có gì đó giống người đó.

Mọi thứ trên bàn dọn xuống hết và đặt lên một chai bia. Âu Dương Thần là người đề ra trò chơi nên sẽ là người xoay trước. Mọi người nhìn chằm chằm vào cái chai, rồi dừng lại trước Trương Băng Khanh. Âu Dương Thần nở nụ cười thỏa mãn:

" Tiểu khanh, tôi hỏi cô. Cô có yêu thích ai trong 3 chúng tôi không? "

Trương Băng Khanh suy nghĩ một lát rồi nói:" Tôi chọn đại mạo hiểm ".

Âu Dương Thần có chút thất vọng, vốn dĩ là muốn thăm dò cô.

" Theo luật thì cô uống 3 ly rượu ".

Thấy vậy, Văn Thiên Nhục ngăn lại:

" Có thể uống thay không, từ lượng của Khanh Khanh không tốt "

Lục Tử Kiện nãy giờ im lặng nghe cô nói vậy không nhận được nói:" Không được, như vậy là phạm luật rồi. Yên tâm, Thần sẽ đưa cô ấy về".

Phạm Đình Hi đồng tình:" Đúng rồi, mọi việc của Khanh Khanh đều do Thần chăm lo mà ".

Trương Băng Khanh chỉ cười, vì uống rượu mà khuôn mặt đỏ ửng lên, đúng là từ lượng rất thấp. Văn Thiên Nhục mặc dù lo lắng nhưng không biết làm sao. Trương Băng Khanh tiếp tục xoay chai, ai nấy đều lo sợ sẽ tới mình. Vẫn là Trình Dật Hàn bày ra bộ mặt như không để ý. Hướng chai chỉ về phía Trình Dật Hàn, anh bình thản nhìn thẳng Trương Băng Khanh chờ cô hỏi, điều này khiến cô càng đỏ mặt hơn. Cô quen Trình Dật Hàn đã 2 năm nhưng lại rất ít nói chuyện với anh. Cô như lấy hết dũng khí để cố gắng giữ được giọng bình tĩnh:

" Dật Hàn, tôi muốn biết mối tình đầu của anh tên là gì? ".Văn Thiên Nhục không biết anh có phải là sẽ nói tên người đó không. Cô cũng rất tò mò mối tình đầu của anh rốt cuộc là ai.

" Ai vậy a!". Phạm Đình Hi chống cằm chờ đợi. Ngay cả Lục Tử Kiện cũng thắc mắc, anh chơi với Trình Dật Hàn đã lâu cũng không biết là người nào, liệu có phải là người kia.

Trình Dật Hàn suy nghĩ " Mỗi tình đầu sao, cô ấy không còn nữa rồi chỉ vì... " Đột nhiên anh giương mắt nhìn Vân Thiên Nhục khiến cô giật mình. Trình Dật Hàn hơi mỉm cười môi mòng: "Tôi chọn đại mạo hiểm ". Vân Thiên Nhục nhìn anh uống rượu và thảm sát thương, chỉ uống rượu thôi không cần phải hấp dẫn ánh mắt người khác như vậy chứ. Từ lúc anh xuất hiện trong cuộc đời cô, cô thể nhưng lại cảm thấy đối với những người khác đều không có hứng thú. Thêm việc học bận rộn nên cô thật không nghĩ đến việc tìm người yêu. Trước giờ trong cô lại chỉ luôn chứa đựng hình bóng của một người.

Cô đang chờ anh đặt ra câu hỏi, lúc cô mãi suy nghĩ thì đầu chai lại quay trúng cô. Cô không phải là quá đen đui rồi đi.

" Dám hỏi Vân tiểu thư, đây là lần đầu tiên cô gặp tôi sao? Cô rất giống một người bạn cũ của tôi". Trình Dật Hàn vẫn tỏ ra anh chỉ thuận tiện hỏi như vậy.

Mọi người đều cho rằng Trình Dật Hàn mới gặp Vân Thiên Nhục không biết gì về nhau nên hỏi vậy. Riêng Vân Thiên Nhục lại như sét đánh ngang tai, anh hỏi vậy cô phải trả lời như thế nào. Mọi người đều nghĩ họ là lần đầu gặp mặt nếu cô chọn đại mạo hiểm thì không thỏa đáng. Chuyện này năm xưa chỉ có anh và cô biết, nếu như anh ấy không để ý đến mình thì chắc đã quên mất chuyện đó rồi đi. Càng huống hồ anh ưu tú như vậy thì những người tò tính nhiều vô kể sao có thể nhớ cô được. Đường nét gương mặt cô cũng thay đổi khá nhiều rồi, ánh mắt anh đối với cô cũng chỉ có xa lạ.

Suy nghĩ thấu đáo cô nhìn thẳng anh và nói một cách tự nhiên:" Đúng vậy. Chỉ sợ anh Trình nhận lầm người rồi. Anh tài giỏi như vậy, tôi bắt quá là mới nghe danh thôi"

" Thật vậy sao. Nếu vậy tôi thất lễ rồi "

" Không sao "

Vân Thiên Nhục quan sát thấy anh đúng là vẻ mặt tin lời cô nói rồi thì thở phào nhẹ nhõm. Cũng cảm thấy chút mất mát vì anh lại không hề có ấn tượng với mình.

Trò chơi cứ thế kéo dài đến hơn 1 tiếng nữa. Trương Băng Khanh và Phạm Đình Hi đã say nằm gục trên bàn rồi. Còn Vân Thiên Nhục vì uống ít nên chỉ thấy hơi nhức đầu thôi, từ lượng của cô cũng không tệ. Trình Dật Hàn bị uống nhiều nhưng vẻ mặt vẫn còn rất tỉnh táo. Âu Dương Thần đưa Trương Băng Khanh về, Lục Tử Kiện thì đưa Phạm Đình Hi về. Vân Thiên Nhục từ chối để Trình Dật Hàn đưa về vì lí do có người tới đón. Chờ họ về hết rồi cô đón taxi nhưng đã khuya rồi nên rất ít xe, thế là cô đi bộ trên đường để hóng gió.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 4: Bất Ngờ Xuất Hiện

Cô bước đi nhẹ nhàng rồi trong lòng suy nghĩ miên man. Gió mát lạnh khiến cô tỉnh táo hơn, cô ôm lấy đôi vai gầy bị cơn gió mùa đông làm run rẩy. Vân Thiên Nhục nghĩ về Trình Dật Hàn, có năm mơ cô cũng không ngờ lại cùng anh tương phùng. Đã thật lâu cô không còn nghĩ về anh nữa, đột ngột xuất hiện như vậy cô vừa thấy kinh hi lại đan xen chút sợ hãi. Thanh Xuân của cô chỉ tồn tại duy nhất hình bóng của Trình Dật Hàn, anh ấy xuất hiện để cho cô biết thanh xuân của cô đã trọn vẹn như thế nào. Anh ấy xuất hiện làm trái tim cô thiếu nữ năm ấy rung động. Để giờ gặp lại nhau cô lo sợ, sợ bản thân không kiểm chế được mà lại rung động. Rồi lại tổn thương thêm một lần nữa. Thanh xuân của Vân Thiên Nhục không thể cứ vì Trình Dật Hàn mà rơi lệ, không thể biết sai mà vẫn đâm đầu vào được. Ngày mai cô sẽ đi Thành Phố C để tiếp tục học. Vốn là cô muốn xin nghỉ để về thăm Trương Băng Khanh nhưng giờ cô không muốn ở lại nữa. Trương Băng Khanh vẫn như vậy sống thật tốt là được rồi, cô cũng không cần thiết xin nghỉ.

Vân Thiên Nhục không để ý một chiếc xe thể thao BMW màu đen đi theo cô này giờ. Dường như người trong xe không còn kiên nhẫn chờ cô phát giác. Đôi chân thon dài mạnh mẽ nhấn ga rồi ma sát với mặt đường, kít, chiếc xe dừng sát bên Vân Thiên Nhục. Bị tiếng phanh gấp làm giật mình, Vân Thiên Nhục vượt vượt ngực, không để ý người đến là ai quay lại là lớn:

" Chạy xe kiểu gì vậy hả, muốn hù chết người hay sao, có tin tôi... "

Lời còn chưa dứt cửa xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt cương nghị lạnh lùng của người đàn ông. Vân Thiên Nhục ngạc nhiên chỉ đành nuốt cục tức xuống bụng, gương mặt bởi vì là mà có chút ửng hồng cười nói:

" Xin lỗi, tôi không biết là anh, tôi.. "

Người đàn ông trực tiếp cắt lời cô.

" Lên xe! "

Vân Thiên Nhục không tin vào tai mình, nhìn ngang nhìn dọc, xác định chỉ có mình cô đang ở đây, cô trở mắt:

" Há? Anh đang nói tôi sao, nếu là để xin lỗi hành động vừa rồi thì... "

"Lên xe ". Lại lần nữa cắt ngang lời Vân Thiên Nhục, trong khi ánh mắt người đàn ông cũng không có nhìn về phía cô, mỗi móng chỉ lạnh nhạt phun ra 2 từ. Nếu cô nghe không rõ anh có thể nhắc lại cho cô nghe lần nữa, tốt nhất cô đừng có khiêu chiến giới hạn của anh.

Đối với thái độ của người đàn ông, Vân Thiên Nhục vẫn là lạnh run người, nhưng vẫn làm ngơ. Cô thà chịu rét của mùa đông chứ sẽ không đại dột làm bừa.

"Cảm ơn hảo ý của anh Trình, nhưng tôi đang đợi bạn. Chúc anh thượng lộ bình an ". Vừa dứt lời cô đã nhanh chóng xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Trình Dật Hàn mím chặt đôi môi, anh khoác chiếc áo ấm đen dài, toát ra nguy hiểm. Đôi chân dài chỉ sai vài bước đã chặn đầu Vân Thiên Nhục. Thân thể cao lớn của anh, che hết ánh đèn chiếu lên người Vân Thiên Nhục. Gió thổi bay mái tóc anh, Vân Thiên Nhục ngơ ngẩn nhìn vẻ đẹp mỹ lệ trước mặt.

"Đừng để tôi lặp lại lần thứ 3"

Giọng nói đã mất đi sự kiên nhẫn, không cho phép đối phương từ chối làm Vân Thiên Nhục ý thức được tình huống hiện tại.

"Anh Trình, tôi không hiểu ý anh. Nếu có chuyện gì thì anh nói luôn đây đi, bạn tôi sắp đến rồi "

Không để ý lời cô nói, đưa tay kéo mạnh cô về phía xe.

Vân Thiên Nhục hốt hoảng:

"Anh làm gì vậy, buông tôi ra, buông tôi.. "

Rầm.....

Đóng mạnh như vậy làm gì, giật mình. Ngày hôm nay đúng là ngày xúi quẩy, giờ này ở kí túc xá là cô đang đắp chăn ấm ngủ rồi, đầu phải lang thang ngoài đường như vậy. Càng nghĩ càng bực mình:

"Có chuyện gì, tôi nói tôi không có cần anh đưa về. Hơn nữa tôi với anh không quen không biết, anh mở cửa ra". Tay cô đẩy đẩy cửa.

"không quen không biết sao? ". Trình Dật Hàn quay sang

Vân Thiên Nhục dừng lại động tác, quay lưng lại giật mình nói:" Ý tôi là chúng ta mới biết nhau thôi, vậy đó "

"Tôi nhớ chúng ta biết nhau từ mấy năm trước, chính xác là... ".

Cô hoảng loạn, vội vàng ngăn lại lời Trình Dật Hàn:

"Anh nói gì tôi không hiểu, anh Trình khả năng là nhầm người rồi đi "

"4 hay 5 năm" Trình Dật Hàn tiếp lời nói

Vân Thiên Nhục há hốc mồm, Trình Dật Hàn thế nhưng lại nhớ, tại sao lúc này lại..

"Tôi thật sự không nhớ là đã từng gặp qua anh ". Cô nhất quyết phủ nhận, xem Trình Dật Hàn có thể làm gì được cô chứ.

"Không nhớ sao, tốt! ". Trình Dật Hàn như đã đoán được Vân Thiên Nhục sẽ phủ nhận. Anh với tay mở máy điện thoại, anh có cách làm cô nhớ ra được.

"A, tôi nhớ ra rồi, nhớ ra rồi, nhớ rồi...". Vân Thiên Nhục cười như sắp khóc, khuôn mặt méo mó, nhìn thật khó coi. Đưa cô lên xe chỉ để hỏi vậy thôi sao. Cô thừa nhận là được, không phải sao.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Chỉ Là Khởi Đầu

Trình Dật Hàn dừng động tác trong tay, vẫn bộ dáng thờ ơ ấy, đôi mắt sâu thẳm, Vân Thiên Nhục không biết ánh mắt này biểu thị cho điều gì:

"Tại sao nói dối".

Vân Thiên Nhục suy nghĩ cô nói dối chuyện này dường như là không ảnh hưởng đến ai cả. Anh để ý làm gì chứ, rồi dứt khoát gần từng chữ:

"Tôi không có. Tôi là vừa mới nhớ ra anh thôi, đèn trong phòng hơi tối tôi căn bản là nhìn không rõ anh".

"Nói hay lắm". Anh đột nhiên nắm cánh tay cô, thật chặt, cô rõ ràng nghe thấy tiếng xương rắc một cái.

"Cô nên biết, tôi ghét nhất là bị gạt".

Hành động hung dữ của Trình Dật Hàn làm Vân Thiên Nhục run sợ trong lòng, trong xe có điều hoà lại bị anh dọa cho run rẩy. Vân Thiên Nhục chưa từng thấy qua Trình Dật Hàn như vậy, trước giờ chỉ là lạnh lùng khiến người khác không dám tiếp cận.

"Tôi..tôi chẳng qua là thấy việc biết anh từ trước không có gì quan trọng nên...".

Lực đạo nơi tay anh tăng lên, chỉ cần dùng sức là bẻ gãy, Vân Thiên Nhục không nhịn được mà rên nhẹ.

"Tôi nghĩ anh có lẽ đã... quên tôi".

Lời vừa dứt, anh hừ nhẹ rồi buông tay ra, giữ khoảng cách với cô. Quên sao? Đâu có đơn giản như vậy! Cô còn chưa có trả món nợ của mình. Trình Dật Hàn trong lòng toàn là hận ý.

Vân Thiên Nhục thở nhẹ một hơi, cử chỉ nhỏ này bị Trình Dật Hàn nhìn thấu:

"Cô sợ tôi?".

Vân Thiên Nhục che giấu lúng túng, ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt anh, tay phải lại nắm chặt lấy chiếc váy.

"Không thể nào. Tại sao tôi phải sợ anh chứ!".

Trình Dật Hàn trầm mặc không nói gì, nhìn về trước.

Vân Thiên Nhục nghĩ phải nhanh chóng thoát khỏi không khí ngột ngạt đến khó thở này.

"Cái kia... Tôi muốn về nhà!".

Tay cô lại đặt ở cửa xe, chỉ chờ anh ấn nút mở khóa là lập tức xuống xe. Vậy mà, cái cô chờ được là anh khởi động xe, giọng khàn khàn:

"Địa chỉ".

Cô còn chưa nói, anh đã đưa mặt sang, cô đành nuốt vào trong bụng. Trình Dật Hàn cơ hồ đang có chuyện bức bối, hàn khí trên người anh khiến cô không dám từ chối, dù gì bây giờ taxi cũng không có, thôi thì:

"25/1 khu chung cư Chánh Nghĩa. "

Chiếc xe lao vun vút, về khuya xung quanh thật yên tĩnh. Nhìn quang cảnh, Vân Thiên Nhục thấy thật xa lạ. Cô rời xa nơi đây đã lâu rồi, mỗi lần về cũng chỉ một hai ngày, vốn dĩ không có thời gian. Thành phố A nhiệt độ đang xuống thấp, ngoài đường những người đi bộ vội vã về nhà, đôi tay lại không ngừng xoa vào nhau tạo chút hơi ấm. Thăm nghĩ, có một nơi để về như thế rất tốt, Vì cuộc sống phải bôn ba, Vân Thiên Nhục không có mối quan hệ rộng rãi, những lúc bận bịu tụ tập cô lại không thể đi được. Mẹ cô đã có gia đình mới, bởi vì cô đã lớn mà rất ít quan tâm cô, cô cũng không vì vậy mà chán bỏ mẹ, mẹ như vậy cũng muốn cô sớm trưởng thành để có thể chăm sóc tốt bản thân. Mẹ cùng Dương cũng đã có một đứa con gái là Triệu Thanh Ca. Chỉ có mình cô là cô đơn một mình trong cái thế giới này, tuy vậy cô vẫn phải cố gắng thực hiện ước mơ của mình. Chỉ gần nửa năm nữa thôi là cô tốt nghiệp rồi.

Trình Dật Hàn chuyên tâm lái xe, không để ý đến Vân Thiên Nhục. Lại lần nữa quay lại nơi này, khuôn mặt Trình Dật Hàn hiện lên vui buồn lẫn lộn. Tâm tình dành cho một người, còn cả hận ý với một người. Nghĩ vậy tay anh nắm thật chặt vô lăng, sợ bản thân không kiềm chế mà làm ra cái gì. Mọi thứ mới chỉ bắt đầu, anh có thể kiên nhẫn chờ mấy năm rồi không phải sao.

Xe dừng lại.

"Cảm ơn".

Thấy anh không có ý tứ sẽ nói gì nên cô mở cửa xuống.

Trình Dật Hàn nhìn theo bóng dáng cô, khuôn mặt lộ vẻ chán ghét, nhếch khóe miệng, chưa đi vội. Ánh mắt nhìn về ngôi nhà bị bỏ hoang bên cạnh, căn nhà đẹp như vậy thật không nên bị bỏ hoang. Khói thuốc lá lượn lờ trong xe, khó để nhìn ra tâm tình Trình Dật Hàn lúc này.

Một lúc sau anh khởi động xe, hồ hững buông ra một câu, đầy mắt đều là hận ý:

"Vân Thiên Nhục, chúng ta sẽ lại gặp nhau".



## Chương 6: Cô Cũng Có Gia Đình

Mọi người đã sớm đi ngủ hết rồi. Vân Thiên Nhựt thật không muốn đánh thức họ dậy nhưng giờ cô không biết phải đi đâu cả. Cô nhìn về ngôi nhà bỏ hoang bên cạnh, trong lòng nghĩ, nếu như năm đó không phải tại cô, thì bây giờ có phải đã không bị bỏ hoang như vậy rồi không? Người giúp việc từ trong ra mở cổng cho cô.

"Đại tiểu thư, cô về rồi! "

"Di Thầm, thật ngại quá, khuya như vậy còn phiền di!"

"Không sao, di còn chưa có ngủ. Con nhanh lên phòng nghỉ ngơi đi, chắc mệt cả ngày rồi ". Về mặt dịu dàng phúc hậu của di Thầm như sưởi ấm cho cõi lòng Vân Thiên Nhựt vậy.

"Cảm ơn di!". Vân Thiên Nhựt đi thẳng lên lầu rồi dừng lại trước căn phòng đã mấy tháng cô chưa bước chân vào. Ngày hôm nay đúng là rất mệt mỏi, tắm rửa xong, cô không suy nghĩ gì mà trực tiếp ngủ, chỉ một lát là thiếp đi.

Sáng hôm sau Diêu Thanh Nhan biết tin con gái hôm qua đã về nhà thì trực tiếp đi lên lầu, không đánh thức Vân Thiên Nhựt mà nhẹ nhàng đem cửa đẩy vào. Nhìn Vân Thiên Nhựt ngủ say giấc, trong lòng người làm mẹ bình yên rồi. Bà biết, con gái đi học xa chắc phải chịu không ít cực khổ rồi. Đau xót nhưng bà hi vọng con gái bà có thể trưởng thành, có thể chống đỡ mọi khó khăn. Bà nuối tiếc vì bà không làm được điều đó, bà biết con gái bà làm được, vì con thực mạnh mẽ và kiên cường. Hi vọng con sẽ hiểu cho nỗi khổ tâm của người mẹ này. Nếu ba con còn sống, tin tưởng ông ấy sẽ rất vui khi thấy con có thể độc lập như vậy, không cần dựa dẫm vào người khác. Rất nhiều thứ mẹ không thể cho con, mẹ chỉ có thể cầu nguyện cho con dù gặp chuyện gì cũng có thể thuận lợi vượt qua. Chuyện năm đó, vốn không phải lỗi của con, con không cần tự trách mình.

Diêu Thanh Nhan vuốt nhẹ khuôn mặt Vân Thiên Nhựt, đầy nâng niu, khóe miệng cười thật hạnh phúc.

"Cực khổ cho con rồi! "

Ánh mắt của bà đỏ hoe, vừa vui mà lại vừa xót xa.

Vân Thiên Nhựt động đậy mắt, Diêu Thanh Nhan cũng bình ổn lại cảm xúc.

Hơi dụi dụi mắt, Vân Thiên Nhựt ngồi dậy, giọng nói còn pha chút uể oải mới ngủ dậy.

"Mẹ! Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, mẹ nghe nói tối qua con về khuya, mẹ lên xem coi con thế nào!"

"Con khỏe lắm mẹ, ngủ một giấc thật thoải mái! Mẹ, mẹ có khỏe không? Dượng có đối tốt với mẹ không? "

"Mẹ tốt lắm, dượng con đối xử với mẹ rất tốt, con không cần lo lắng!".

"Như vậy con yên tâm rồi, con chỉ cần mẹ sống thật tốt, thật tốt là con an lòng rồi! ". Vân Thiên Nhựt ôm chặt lấy mẹ thủ thỉ.

"Con cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt đấy! "

"Dạ, con đã lớn rồi mà! "

"Con dậy tắm rửa rồi ăn sáng đi, có nấu món con thích đó! ". Diêu Thanh Nhan yêu thương xoa đầu cô.

Nghe vậy, Vân Thiên Nhựt nhảy nhanh xuống giường, giọng vang lại:

"Tuân mệnh!"

Diêu Thanh Nhan vẫn là không nhịn được cười, vẫn trẻ con như vậy, nhắc đến đồ ăn lại háo hức cả lên. Ăn nhiều như vậy tại sao vẫn không có thịt chút nào.



## Chương 7: Cô Cũng Có Gia Đình 2

Lúc cô xuống lầu, mọi người đã ngồi vào bàn ăn hết rồi, nhìn thấy Dượng cô lễ phép chào:

"Chào buổi sáng dượng. Hôm qua con về trễ nên không chào hỏi dượng được. "

Triệu Chánh Đạo cười nói:

"Về là tốt rồi. Nào, lại đây ăn sáng, đã lâu rồi con chưa về nhà, ở bên ngoài có phải chịu thiệt thòi rồi không? "

"Dạ không đâu ạ! Mặc dù không tốt như ở nhà nhưng con không thấy khổ đâu ạ. "

"Lần này con về khi nào lại đi? "

"Con tính tuần sau ạ, mà giờ đột nhiên có chút chuyện nên chiều con phải đi rồi ạ "

"Nhanh như vậy sao? ". Diêu Thanh Nhan gấp miếng thịt cho cô rồi hỏi.

"Dạ mẹ "

"Chị không ở lại chơi với em sao, em muốn chị dẫn đi chơi!". Triệu Thanh Ca ngược khuôn mặt bầu bĩnh chăm chú nhìn cô.

"Lần sau chị sẽ dẫn em đi có được không! Bé Thanh Ca ở nhà phải nghe lời ba mẹ có biết không".

"Dạ, em ngoan lắm ".

"Đây, ăn nhiều một chút cho nhanh lớn nào".

Vân Thiên Nhục gấp đồ ăn cho em, Triệu Thanh Ca cười híp mắt. Triệu Chánh Đạo và Diêu Thanh Nhan cũng nhìn nhau cười thỏa mãn, hài lòng. Đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"Mẹ, Chánh Phàm như thế nào rồi "

"Tháng trước nó có về, nhưng việc gấp gấp, hai ngày lại bay qua, nên không có nói cho con".

"Cũng lâu rồi, chưa gặp cậu ấy".

"Tiểu Phàm chỉ một năm nữa là tốt nghiệp rồi, chỉ đào tạo 3.5 năm thôi!"

"Nhanh như vậy, có thể nhanh chóng giúp dượng quản lý công ty rồi!"

"Haha, đúng vậy, dượng cũng nên nghỉ ngơi rồi "

Bữa ăn sáng tràn ngập tiếng cười, dượng thì phải đến công ty, mẹ đã đưa bé Thanh Ca đi học. Vân Thiên Nhục nhàm chán nên đi phụ di Thẩm làm việc vặt. Thật ra, không cần phải thuê giúp việc nhưng vì dượng không muốn mẹ cực. Làm việc lâu năm nên di Thẩm cũng như một thành viên trong nhà vậy.

Đến chiều, Vân Thiên Nhục lại phải đi. Thật sự cô vẫn chưa muốn đi. Nhưng lại không thể không đi. Cô rất ghét cái cảm giác của bản thân khi đối diện với Trình Dật Hân. Lần này có duyên gặp lại nhưng chắc chắn sẽ không có lần sau rồi, chỉ cần cô rời khỏi thành phố A thì chuyện gặp lại anh sẽ rất khó. Cô không muốn lại đi lên vết xe đổ của mình, cô thật không chắc chắn bản thân thật sự đã quên cái cảm giác rung động của nhiều năm trước. Nếu không tại sao cứ cố chấp mà không chấp nhận ai, xem ra cô phải nhanh chóng kiếm một mối tình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 8: Người Bạn Mới

Nằm trên chiếc giường ở kí túc xá, Vân Thiên Nhục lấy điện thoại gọi cho Trương Băng Khanh là bản thân đã đi thành phố C, kết quả cô bị chửi một cách không thương tiếc. Bị trách móc suốt 1 giờ đồng hồ liền, Trương Băng Khanh không mệt nhưng lỗi tai của Vân Thiên Nhục đã lỏng lỏng rồi.

Đang mệt mỏi, Vân Thiên Nhục không còn để ý nữa, cứ vậy mà ngủ lúc nào không hay.

Trương Băng Khanh ở đầu dây bên kia vì hành động Vân Thiên Nhục mà nổi cáu. Ban đầu là đi thành phố C không nói tiếng nào, rồi lúc nói chuyện với cô lại ngủ mất. Cô mơ hồ nghe được hơi thở bình ổn của Vân Thiên Nhục truyền qua điện thoại. Tức giận, Trương Băng Khanh đánh điện thoại gọi Âu Dương Thần đi đâu đó cho khuây khoả. Nếu không, cô sẽ bị Vân Thiên Nhục không tình người đó làm cho điên mất thôi.

Vân Thiên Nhục vào buổi tối tỉnh dậy, thoải mái vô cùng, đã đem những chuyện hôm nay tất cả đều ném sang một bên. Cũng không gọi để xin lỗi Trương Băng Khanh, cô còn không hiểu Trương Băng Khanh Sao. Tức giận chuyện gì thì sẽ tìm cô hoặc Âu Dương Thần. Hiện tại chắc là đã cùng Âu Dương Thần ra ngoài rồi đi, cũng chẳng còn bận tâm đến chuyện Vân Thiên Nhục cô đã làm đâu. Cô đúng là nghĩ khác không thông, người ngoài nhìn vào liền biết Âu Dương Thần là như thế nào với Trương Băng Khanh, chỉ có Trương Băng Khanh là ngốc không nhận ra, sau này chắc chắn sẽ hối hận. Hai người họ như hình với bóng, Trương Băng Khanh vẫn là chưa có nhìn thấu lòng mình. Sáng suốt nhất vẫn là người ngoài cuộc.

Thấm thoát đã một tuần, Vân Thiên Nhục đang đứng trước cổng trường để chờ Lục Minh Minh. Vân Thiên Nhục quen biết Lục Minh Minh khi học tiếng Thái ở trung tâm ngoại ngữ. Lục Minh Minh đã 27 tuổi, tự mở một công ty thiết kế thời trang ở đây, vì phải tiếp xúc nhiều với công ty nước ngoài nên cô phải học tiếng. Vân Thiên Nhục được biết Lục Minh Minh đặc biệt thích Thái Lan nên chọn học tiếng Thái. Có cùng sở thích nên nhanh chóng chơi rất thân với nhau, còn thường xuyên nói tiếng Thái với nhau.

Trưa nay, Lục Minh Minh có hẹn đi ăn trưa nói chuyện nhưng kì lạ, Vân Thiên Nhục nhìn đồng hồ, đã trễ 15" rồi. Lục Minh Minh trước giờ luôn rất đúng hẹn. Thật ra, Vân Thiên Nhục có thể tự mình gọi taxi đi nhưng Lục Minh Minh nhất quyết đến đón cô "Mai chị đến đón em, quán ăn đó cũng gần chỗ em mà, quyết định vậy đi " rồi cúp máy.

Xe thể thao Bugatti Veyron dừng trước cổng trường, người đàn ông từ trong xe bước ra thu hút sự chú ý của tất cả sinh viên, Vân Thiên Nhục có chút sốt ruột nên không để ý.

Đột nhiên một giọng nam trầm ổn vang lên bên tai Vân Thiên Nhục.

" Xin hỏi, cô có phải là Vân tiểu thư, Vân Thiên Nhục? "

Vân Thiên Nhục quay mặt nhìn sang, vừa nhìn rõ dung nhan của người nọ cô có cảm giác quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra. Về mặt hồ nghi, gật nhẹ đầu.

" Anh tìm tôi? "

" Tôi là bạn của Trương Băng Khanh, chúng ta đã từng gặp qua! "

" Anh Lục, thật xin lỗi, thất lễ rồi, ánh đèn trong phòng mờ ảo nên tôi không nhìn rõ anh! "

" Ban đầu tôi cũng không chắc chắn là cô, chỉ là thử vận may thôi! "

Lục Tử Kiện lúc nói chuyện khoe môi hơi cười, gương mặt cũng vì vậy mà có vẻ hiền hòa hơn. Vân Thiên Nhục có cái nhìn khác về anh, không còn bộ mặt âm trầm, thờ ơ như lần trước. Cô cảm thấy rất dễ gần, cười đùa nói:" Vận may của anh không tệ nha, nếu anh hỏi làm người sẽ rất mất mặt rồi"

" Đúng vậy, tôi rất coi trọng mặt mũi. Cô không thắc mắc tại sao tôi tìm cô?"

" Đương nhiên có rồi! ". Vân Thiên Nhục thề mà lại quên mất vấn đề mấu chốt.

" Chị tôi có cuộc họp gấp nên nhờ tôi tới đón cô "

" Anh là em trai của chị Minh Minh?"

Lục Tử Kiện không nói gì chỉ gật nhẹ đầu.

" Vậy làm phiền anh rồi, nếu vậy hôm khác tôi gặp chị ấy vậy. Anh có tiện không nếu cùng với tôi ăn bữa cơm? "

Sáng giờ bận rộn Vân Thiên Nhục còn chưa ăn sáng giờ bụng cô đã cồn cào lên án.

" Rất vinh hạnh!". Cách nói chuyện hòa đồng của Vân Thiên Nhục khiến Lục Tử Kiện thật cao hứng, Lục Tử Kiện không nghĩ bản thân đối với cô gái gần như là xa lạ này lại có muốn tiếp cận.

" Đi thôi!". Vân Thiên Nhục cư xử như là người bạn đã biết lâu vậy.

PS: Cảm ơn mọi người đã đọc!

Chắc chắn còn rất nhiều thiếu sót. Nếu có thể mình mong các bạn dành chút thời gian để bình luận xem các bạn suy nghĩ như thế nào, để mình có động lực đăng tiếp.

Mình có thể khẳng định rằng mình sẽ không dừng việc đăng truyện, nên khi thấy hôm nay mình không có đăng thì đừng bỏ đọc nha! Tại đôi khi mình có việc bận á!!! ^\_ ^

## Chương 9: Bữa Ăn Trưa Đáng Nhớ

Vân Thiên Nhượng dẫn Lục Tử Kiện đến một quán cơm rất bình thường nhưng sạch sẽ. Vân Thiên Nhượng là sinh viên nên chuyện chi tiêu vẫn là phải tiết kiệm. Lục Tử Kiện chưa bao giờ ăn những quán cơm bình dân như thế này, có chút không quen, tùy ý để cho Vân Thiên Nhượng gọi món.

15" sau, món ăn được mang lên, Lục Tử Kiện thầm đánh giá, đúng thật anh chưa ăn những món như vậy, nhưng rất thơm, hấp dẫn.

"Anh ăn đi, ngon lắm!". Vân Thiên Nhượng đã rất đói rồi, cô nhắc nhở anh đừng ngồi ngơ ra nữa.

Lục Tử Kiện nếm thử một miếng, cảm giác rất ngon, mùi vị rất lạ.

"Như thế nào?". Vân Thiên Nhượng dừng lại động tác, quan sát vẻ mặt của Lục Tử Kiện.

"Ngon lắm!". Lục Tử Kiện gật đầu đánh giá, cười nhẹ khi nhìn gương mặt đắc ý của Vân Thiên Nhượng.

"Anh thích là tốt rồi, chị Minh Minh cũng thích lắm!".

"Vậy Vân tiểu thư rất thích ăn hải sản sao?"

"Đúng vậy đó, tôi cùng chị Minh Minh lại giống nhau rất nhiều cái"

"Vân tiểu thư có phải không ăn cay được?"

Vân Thiên Nhượng gật gù đầu, tay thì vẫn không ngừng gấp thức ăn. Đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, cô ngược nhìn Lục Tử Kiện.

"Anh đừng kêu tôi Vân tiểu thư gì nữa, gọi Thiên Nhượng đi. Tôi gọi anh là Tử Kiện"

"Được thôi!"

Ăn xong, phát hiện hết khăn giấy, Lục Tử Kiện định gọi nhân viên lại thì bị Vân Thiên Nhượng ngăn lại:

"Anh đừng gọi, tôi đi lấy là được rồi."

Vân Thiên Nhượng quay về chỗ ngồi, Lục Tử Kiện không nhịn được hỏi:

"Tại sao không nhờ nhân viên?"

Ánh mắt đồng cảm Vân Thiên Nhượng nhìn về phía những người nhân viên, nhỏ giọng nói:

"Tại vì tôi cũng từng làm việc nên tôi biết, họ rất bận nên không thể chu tất mọi thứ. Việc này đơn giản không cần phiền như vậy."

Lục Tử Kiện trầm mặc không nói gì. Vân Thiên Nhượng vẫy nhân viên lại tính tiền, nhưng Lục Tử Kiện lại khẳng khái đòi trả:

"Đề tôi cảm ơn cô vì đã giới thiệu tôi quán ăn ngon như vậy!"

Lục Tử Kiện trong mắt toàn là cổ chấp, Vân Thiên Nhượng đành phải chịu.

"Được thôi, lần sau tôi sẽ mời lại anh. Tôi chút nữa còn phải lên lớp, chúng ta đi!"

"Tôi có thể lên học cùng cô không?"

"Anh không đùa chứ?". Vân Thiên Nhượng đúng là đang nghĩ Lục Tử Kiện chính là đang đùa, nếu không sao lại muốn đi học cơ chứ.

"Tôi đùa đấy!". Lục Tử Kiện ưu nhã bước đi trước, ý cười lan đến đáy mắt.

## Chương 10: Cảm Xúc Kì Lạ

Vân Thiên Nhựt cầm nắm" cái gì chứ, cô lại bị anh lừa trắng trợn như vậy ".

Cô chạy theo với gọi, chân Lục Tử Kiệt dài như vậy cô nếu không chạy chắc chắn sẽ không đuổi kịp:

" Anh đứng lại!". Cô mới chỉ ngăn người một lúc mà thân hình cao lớn đi một đoạn khá xa rồi.

ràng trong âm thanh truyền đến có sự hấp tấp, hơi thở do chạy đã có chút không ổn định. Vân Thiên Nhựt đáng người nhỏ như vậy, sức khỏe hẳn là không tốt. Cô chạy như vậy anh trong lòng dâng nhẹ lên một sự lo lắng hiếm hoi.

Lục Tử Kiệt vội ngoắt xoay người lại, Vân Thiên Nhựt vì chạy nhanh lại không lường được anh sẽ dừng lại.

Bụp.

Sống mũi Vân Thiên Nhựt đập thẳng vào lồng ngực rắn chắc của Lục Tử Kiệt. Đau đến nỗi nước mắt sắp ứa ra, nhìn bộ dáng Vân Thiên Nhựt như sắp khóc đến nơi, Lục Tử Kiệt xù chút nữa đã cười lớn lên nhưng vẫn là kìm lại:

" Không sao chứ, tôi xin lỗi! ". Tay Lục Tử Kiệt đưa lên nhẹ nhàng xoa cái mũi Vân Thiên Nhựt, trong lòng bỗng dưng lên một cảm xúc kì lạ. Anh quanh năm luyện tập thân thể, nhìn không ra một chút thịt dư nào. Đương nhiên có thể nói mình đồng da sắt, sức lực cô cần bản không làm anh nhúc nhích được. Ngược lại là cô, hẳn là rất đau đi.

vân Thiên Nhựt nhẹ nhàng tránh ra:

" Không phải lỗi của anh, do tôi không để ý! ". Bị Lục Tử Kiệt chạm vào cô biết đó không phải là chán ghét, nhưng cô không cảm nhận chính xác được là gì. Đã rất lâu, cô không có tiếp xúc gần với bạn khác giới. Cũng không có ai lại để ý đến cô gái có thể nói là trầm tính như cô vậy. Họ lại không biết, cô vì sao trở nên kháng cự việc tiếp xúc với nhiều người. Nhưng cô không có trầm cảm, chỉ là một số chuyện cô không thích can thiệp vào. Những người đó không tạo cho cô được cảm giác an tâm, cảm giác như họ chân thành.

Trên xe.

Cảm giác đau đớn dịu lại, Vân Thiên Nhựt phá vỡ yên tĩnh:

" Khi nào anh sẽ đi Mỹ lại ". Trương Băng Khanh cũng lại sắp đi rồi, Lục Tử Kiệt cũng không ngoại lệ.

" Ngày mai ". Đột nhiên anh lại chưa muốn nhanh chóng như vậy liền đi. Lần này về nước anh không nghĩ tới lại vô tình quen biết một cô gái ngỡ là xa lạ nhưng lại gần gũi.

Vân Thiên Nhựt gật gật, bầu không khí trên xe lại yên tĩnh. Lần này là Lục Tử Kiệt lên tiếng:

" Thiên Nhựt, cô học ngành gì?". Lần đầu tiên anh lại chán ghét bầu không khí im lặng như vậy, anh muốn đánh tan nó.

" Tôi học tiếng Thái, tôi muốn trở thành một phiên dịch viên. "

Khi nói đến Thái Vân Thiên Nhựt cả khuôn mặt sáng bừng, tràn ngập ý cười. Lục Tử Kiệt nhìn đến có chút mê mẩn. Gương mặt Vân Thiên Nhựt không tính là đẹp, nhưng rất có nét, khi cười rất có duyên, cô lại có nụ cười thuần khiết như vậy. Sống giữa xã hội phát triển nhiều điều thị phi, có thể như vậy đơn thuần thật không dễ dàng.

Lục Tử Kiệt trấn định lại cảm xúc, anh là bị sao thế này. Một lúc sau anh hỏi tiếp:

" cũng sắp ra trường rồi, cô đã chọn được công ty nào phù hợp chưa ".

" Tập Đoàn X ở thành phố A ". Vân Thiên Nhựt cảm thấy đây đúng là nơi cô muốn làm việc. Cô không quan tâm cấp trên là ai? khó tính như thế nào? Điều cô biết là công ty này quan hệ thật tốt với các công ty bên Thái Lan.

Không chờ Lục Tử Kiệt hỏi, cô nói tiếp:

" Tôi biết muốn vào được công ty đó thật sự rất khó, nhưng tôi lấy điều đó làm mục tiêu phấn đấu. Kết quả như thế nào tôi cũng sẽ chấp nhận ". Trong mắt cô hiện lên vẻ kiên định, như sư tử đã nhắm được con mồi thì bằng mọi cách sẽ cố gắng bắt được con mồi.

Câu chuyện còn dở dang thì đã tới trường Vân Thiên Nhựt. Lục Tử Kiệt vội vàng nói:.

" Tôi tin cô sẽ làm được!". Nếu đây là điều cô muốn anh mong cô sẽ đạt được. Hơn nữa nếu cô làm ở đó, anh sẽ lại có cơ hội gặp cô.

"Cảm ơn anh". Vân Thiên Nhục cười nói. Anh không khinh thường cô vì ước muốn xa tầm với mà ngược lại là tin tưởng. Cô thật không nghĩ mình sẽ may mắn quen biết được một nhân vật rõ ràng là cao sang lại chấp nhận làm bạn với người bình thường, rất đối bình thường.

"Từ Kiện, cảm ơn anh vì ngày hôm nay. Tái kiến! ". Cảm ơn anh xuất hiện để tôi biết, Vân Thiên Nhục vẫn có thể lại là chính mình. Cảm giác nặng lòng trong quá khứ đã có chút nào buông xuống.

"Tái kiến! ". Cảm ơn cô đã xuất hiện để tôi biết, Lục Từ Kiện thật có khả năng quên đi một người trong quá khứ. Nụ cười của cô đã lay động một nụ cười khác trong lòng anh.

Vân Thiên Nhục chưa đi vội, nhìn chiếc xe biển mắt hòa vào dòng đường tấp nập. Một nụ cười dịu dàng hiện lên. Buổi trưa thời tiết nắng gay gắt, nụ cười của cô lại khiến người nhìn ấm áp như mùa xuân.

Cười, cứ ngỡ lại tầm thường, nhưng vào lúc ta không để ý từ khi nào đã xiêu lòng vì nụ cười ấy. ☺ ☺

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Thiên Nhục, Tái Kiến

Lục Từ Kiện đi thành phố C lần này là có ý thăm Lục Minh Minh. Dọc đường Lục Minh Minh gọi điện nhờ anh đi đón 1 cô gái tên Vân Thiên Nhục. Vừa nghe tên cô gái đó Lục Từ Kiện thầm nghĩ "Như thế nào lại có thể trùng hợp vậy? "

Từ lần gặp đầu tiên, Lục Từ Kiện đối với Vân Thiên Nhục thế mà có chút để ý. Nhiều năm nay anh chưa từng để ý một ai, trừ cô gái năm ấy. Anh luôn cảm thấy những người muốn tiếp cận anh chỉ vì cái thân phận Lục tổng.

Lục Minh Minh thật ra có thể gọi thẳng cho Vân Thiên Nhục để xin lỗi nhưng lại muốn Lục Từ Kiện đi đón Vân Thiên Nhục. Ngoài dự đoán của Lục Minh Minh, Lục Từ Kiện thế nhưng đồng ý. Ban đầu Lục Minh Minh đã tính đến việc với tính cách của Lục Từ Kiện sẽ từ chối, lúc đó cô sẽ lấy tư cách của một người chị để ép buộc.

Lục Từ Kiện đến trước cổng trường liền nhìn thấy bóng dáng của Vân Thiên Nhục, có thể đoán được là cùng một người rồi. Lúc ấy, tâm trạng anh có chút chờ mong, anh thật sự không biết lần gặp trước đó có để lại ấn tượng gì xấu không? Nếu Vân Thiên Nhục gặp anh rồi sẽ nhận ra anh chứ?. Lục Từ Kiện từ bao giờ lại để ý đến việc này, chính anh cũng không rõ ràng.

Bugatti Veyron trắng lao vút trên đường cao tốc, Lục Từ Kiện hồi tưởng lại hình ảnh ăn cơm của Vân Thiên Nhục. Cô đối với anh thế nào lại có thể tự nhiên như vậy. Cô một chút cũng không suy nghĩ đến chuyện phải giữ hình tượng với người lạ sao?. Lục Từ Kiện xúc động muốn cười, anh cười nhẹ ra mặt nhưng Vân Thiên Nhục vẫn vô tư không biết gì.

Lần đầu tiên, Lục Từ Kiện thẳng thắn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để hiểu, dù là một nhân viên nhỏ bé cũng cần mọi người thấu hiểu công việc của họ.

Lục Từ Kiện thật sự muốn đi lên lớp cùng Vân Thiên Nhục, hôm nay xa cách, không biết bao giờ mới có thể gặp lại. Anh bỗng thấy ở gần cô cuộc sống lại yên bình đến vậy, rũ bỏ áp lực công việc, suy nghĩ và nhìn nhận cuộc sống một cách bình thường. Nhìn gương mặt hồ nghi Vân Thiên Nhục, Lục Từ Kiện lại muốn đùa cô. Lục Từ Kiện không biết cảm giác nói đùa lại thật thú vị, không tệ.

Cái đụng chạm đột ngột của Vân Thiên Nhục khiến Lục Từ Kiện luôn không gần nữ sắc không thoải mái. Một giây đó, anh nghĩ Vân Thiên Nhục như là có ý tạo ấn tượng với anh. Nhưng qua đôi mắt ướt ướt của Vân Thiên Nhục cho Lục Từ Kiện bỏ đi suy nghĩ tiêu cực vừa rồi. Bàn tay bất giác đưa lên xoa nhẹ cái mũi cô, lúc sau Vân Thiên Nhục lùi lại tạo cho Lục Từ Kiện có chút hụt hẫng. Rất nhiều cô gái muốn được anh để ý nhưng anh chính là có loại xúc động không muốn dính líu một chút gì. Âu Dương Thần thì luôn chung thủy với một người, còn Trình Dật Hàn có lẽ vẫn còn nhớ một người đi. Mặc dù vậy, Lục Từ Kiện biết Trình Dật Hàn vẫn là thường xuyên ôm phụ nữ ngủ.

Nhưng thật đáng tiếc, phụ nữ bên cạnh Trình Dật Hàn chỉ là tình một đêm. Trước giờ thái độ luôn lạnh nhạt với mọi người. Là bạn của Trình Dật Hàn nhưng Lục Từ Kiện nói chuyện với anh cũng không nhiều. Nguyên nhân là cả hai đều rất ít nói, nhưng tính khí Lục Từ Kiện còn tốt hơn Trình Dật Hàn rất nhiều.

Đến Lục Từ Kiện cũng không biết khi ở gần Vân Thiên Nhục ánh mắt anh nhu hòa hơn. Tháo xuống lớp mặt nạ lạnh lùng, vô tâm trước đây. Về ôn hòa của Lục Từ Kiện giúp Vân Thiên Nhục cảm thấy anh không có như vậy khó gần.

"Thiên Nhục, tái kiến! ". Đây như là lời thỉnh cầu nhẹ nhàng của Lục Từ Kiện với trời xanh, khó khăn lắm anh mới gặp được một cô gái lại tạo cho anh "hoài niệm". Trời xanh nghe được hãy cho anh gặp lại Vân Thiên Nhục lần nữa, anh đã phí hoài tuổi thanh xuân của bản thân, đã đến lúc phải thay đổi rồi.

Ngày hôm nay, trong lòng Vân Thiên Nhục và Lục Từ Kiện đều có gì đó đang thay đổi. Một nốt nhạc thay đổi dẫn đến tiết tấu bài hát khác lạ. Sự thay đổi của ngày hôm nay liệu lần nữa gặp lại cảm xúc của họ sẽ cải biên theo hướng nào. Không ai biết được, càng không lường được.

## Chương 12: Là Phúc Không Phải Họa, Là Họa Không Tránh Được

7 tháng sau.

Vân Thiên Nhục đã hoàn thành đầy đủ các hồ sơ để nhận chứng chỉ tốt nghiệp đại học. Nhà trường sớm đã đưa các sinh viên đi thực tập ở nhiều công ty khác nhau, sinh viên có cơ hội thích nghi với việc đi làm. Trong thời gian thực tập, sinh viên sẽ chọn cho mình những công ty mà họ cho là phù hợp để làm việc để giờ khắc này ai nấy cũng náo nức nộp hồ sơ.

Vân Thiên Nhục từ đầu đã xác định mục tiêu cho bản thân, có thể làm việc tại công ty X là ước mơ của cô. Không chỉ Vân Thiên Nhục, mà là hầu hết các sinh viên.

Vì sao ư? Công ty X là công ty lớn nhất thành phố A, có tầm ảnh hưởng lớn tới nhiều lĩnh vực. Nhân viên phải thực sự có thực lực mới có thể được nhận vì thế hiệu quả công việc rất cao. Đặc biệt hơn là có thể làm trong công ty X người người hâm mộ, bạn bè ganh tị, không những vậy tiền lương đặc biệt ưu đãi.

Có một điều Vân Thiên Nhục khiến Vân Thiên Nhục một mực quan tâm. Đó là công ty này rất hay hợp tác với công ty bên Thái Lan, cũng rất nổi tiếng bên Thái. Vân Thiên Nhục đương nhiên không bỏ qua cơ hội này. Cơ hội để bản thân tiếp cận đất nước Thái Lan. Đây chính là ước muốn của Vân Thiên Nhục. Mọi thứ của đất nước Thái Lan chính là thanh xuân của Vân Thiên Nhục.

Vân Thiên Nhục phải xếp hàng chờ một ngày mới nộp được hồ sơ. Vì tan ca những người khác phải chờ đến sáng mai nhưng không ai nản lòng cả. Vậy mới nói, sức thu hút của công ty này rất lớn.

Vân Thiên Nhục cũng nộp hồ sơ vào những công ty khác, cô biết cơ hội được công ty X nhận là rất thấp. Kết quả học của cô cũng không phải là giỏi, hơn nữa cô thật là không có quen biết. Nhiều người như vậy, rất không khả quan. Bây giờ, muốn kiếm được công việc như ý rất khó a. Ngoài năng lực còn phải có quen biết, còn rất nhiều vấn đề ti như về ngoài.

Vân Thiên Nhục đã chuyển về thành phố A nhưng cô là tự thuê căn phòng nhỏ ở chung cư. Cô cũng đã nói với mẹ và mẹ cũng rất đồng ý.

Một mình Vân Thiên Nhục đi bộ trên lề đường, suy nghĩ về tương lai, sao cô lại cảm thấy có chút chán nản. Thời gian trước cô chuyên tâm đi học nên giống như là tự cô độc mình với mọi người vậy, hầu như không liên lạc với một ai. Vân Thiên Nhục nhận ra sống một mình mặc dù rất buồn tẻ nhưng cũng rất yên tĩnh không phải sao? Từ khi nào Vân Thiên Nhục làm gì cũng muốn một mình, cách xa người khác là đang tự dẫn vật bản thân, như chuộc lại lỗi lầm.

Đúng thật, lớn rồi, ai nấy đều phải tự bộn bề công việc của bản thân, quan tâm đến ý các mối quan hệ liên quan đến công việc hơn là những quan hệ khác.

Trong xe, người đàn ông nở nụ cười âm hiểm, ra lệnh Tần Dạ.

"Lái xe! "

Tần Dạ có chút không hiểu, ánh mắt thiếu gia nhìn cô gái kia lại hiển rõ sự chán ghét. Thiếu gia trước giờ luôn lạnh lùng khiến người khác không rét mà run. Biểu cảm, suy nghĩ của thiếu gia người khác sẽ không nắm bắt được. Nhưng giờ phút này lại chân thực đến vậy.

Sáng hôm sau Vân Thiên Nhục bị chuông điện thoại đánh thức:

"Alo, Vân Thiên Nhục nghe!". Giọng nói pha chút buồn bực, mắt vẫn nhắm chặt.

"Xin chào Vân tiểu thư! Tôi muốn thông báo cô đã được công ty X nhận"

Con buồn ngủ biến mất, Vân Thiên Nhục không tin bật dậy đột ngột nên xương cốt có chút nhói, cô còn tưởng bản thân là đang mơ:

"Cô... là nói thật, thật không nhầm... chứ???"

"Thật không nhầm, tuần sau cô có thể bắt đầu làm! "

"Cảm ơn cô!"

"Vậy tôi cúp máy trước! "

Vân Thiên Nhựt vẫn bộ dáng ngờ vực, cô thế nhưng được nhận, công ty X nhận cô. Vân Thiên Nhựt không nhịn được cười lớn, cả khuôn mặt là vui mừng, phấn khởi:

" Cô được nhận rồi... Cô được nhận rồi... ".

Chuyện được làm việc trong công ty X, Vân Thiên Nhựt lập tức gọi điện thông báo cho mẹ một tiếng. Như vậy bà có thể an tâm về đứa con gái này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Giám Đốc Trình, Chào Ngài

Vân Thiên Nhựt hít thở một hơi, dầm đôi giày cao gót đi vào công ty X. Một thân trang phục công sở, nhẹ nhàng khoe những đường cong cơ thể, thân hình nhỏ nhắn chỉ cao 1m60 nhưng không kém phần quyến rũ. Mái tóc được uốn nhẹ xõa ngang vai, lại có phần gọn gàng. Gương mặt được trang điểm nhẹ tạo nên sự chín chắn. Không phô trương, tuyệt nữ vẫn là thu hút ánh mắt tò mò của nhân viên trong công ty.

Vân Thiên Nhựt được một nhân viên dẫn lên tầng cao nhất của tòa nhà. Tòa nhà này cao vút, nhìn từ bên ngoài đoán chừng là hơn 20 tầng đi.

Sau đó cô được dẫn đến gặp một người khác. Cô gái ấy khuôn mặt tinh xảo được trang điểm tỉ mỉ, mặc bộ đồ ôm đồm, mái tóc uốn dài quyến rũ, vô cùng mỉa mai hoặc đến chào hỏi Vân Thiên Nhựt:

" Xin chào. Cô đây chắc là Vân tiểu thư! "

Vân Thiên Nhựt nhẹ cười:

" Xin chào, Tôi là Vân Thiên Nhựt. Xin hỏi, cô là...? ". Vân Thiên Nhựt ngập ngừng hỏi, phải biết danh tính để dễ dàng xưng hô chứ.

" Tôi là quản lý nhân viên chuyên phiên dịch, Giản La Ân".

Giản La Ân thầm đánh giá Vân Thiên Nhựt: Cũng có chút nhan sắc nhưng luận về nhan sắc, vóc dáng, học vấn tuyệt đối không bằng được cô. Giám đốc rốt cuộc nhìn trúng Vân Thiên Nhựt ở điểm nào chứ, cô phấn đấu mấy năm mới có thể ngồi ở trên chức vụ này. Cứ ngỡ, có thể quyến rũ được giám đốc, ngồi vào vị trí Trình phu nhân mà người người ngưỡng mộ. Giám đốc thế nhưng ngay cả liếc mắt nhìn cô một cái cũng không có, nếu không phải có việc chắc chắn sẽ không gọi cô. Vân Thiên Nhựt mới đến lại được chỉ đích danh vào gặp. Giản La Ân cô không phục.

" Quản lý Giản, sau này nhờ cô chiếu cố rồi!". Vân Thiên Nhựt mạnh dạn đưa tay ra.

Giản La Ân cũng rất nhiệt tình bắt tay Vân Thiên Nhựt, trên mặt luôn treo nụ cười tươi, nhẹ nói:

" Không cần khách sáo, cô đi theo tôi, tổng giám đốc đang chờ cô bên trong". Đương nhiên rồi, thân là quản lý, cô sẽ hào hào chiếu cố nhân viên thật tốt.

Vân Thiên Nhựt có thể nhìn ra được ánh mắt đánh giá của Giản La Ân. không phải chứ, mới lần đầu tiên gặp mà cô đã đắc tội gì với cô ta rồi sao. Đi làm đúng là rất nhiều vấn đề a." Được! ". Vân Thiên Nhựt vẫn là bộ dáng khép nép.

Giản La Ân dẫn đường, Vân Thiên Nhựt hỏi theo sau, ngày đầu tiên mà phải gặp tổng giám đốc cô không thể không khẩn trương. Cô còn không biết gì về vị tổng giám đốc này chỉ biết đây là công ty của Trình gia, nhưng mà có thể tạo ra công ty tầm cỡ quốc gia, hẳn là rất uy nghiêm, lớn tuổi rồi đi.

Trên đường đi, Vân Thiên Nhựt thăm quan sát, trong lòng là ngàn vạn bội phục. Khác với các công ty cô thực tập qua, ở đây thật rộng lớn, còn có nhiều bảo vệ. Tất cả mọi người đều bận rộn với công việc, làm việc ngăn nắp. Đội ngũ nhân viên rất nhiều nha, thật là một nơi làm việc mà trước giờ cô luôn tưởng tượng.

Giản La Ân dừng lại trước căn phòng rất khác các phòng Vân Thiên Nhựt đi qua, chỉ vào trong:

" Cô vào đi, tôi đi trước! ". Tổng Giám Đốc trước đó đã căn dặn để Vân Thiên Nhựt một mình đi vào gặp.

" Rất cảm ơn cô! ". Vốn tưởng rằng có vị Quản Lý này đi vào cùng, như vậy cô sẽ bớt một phần hồi hộp. Bây giờ thì hay rồi, chuyện gì đến cũng sẽ đến.

Vân Thiên Nhựt đưa tay gõ, từ bên trong người nam ông khạc ra 1 chữ, không nghe ra chút hơi ấm. Giọng nói khàn khàn, dễ nghe nhưng lại khiến người ta sợ hãi không giống như một người đáng tuổi trung niên.

" Vào ". Tổng Giám Đốc Trình thị đứng ở vị trí cao ngất ngưỡng thật không giống như những người tầm thường. Lời nói là đáng giá ngàn vàng, có thể không nói thì sẽ không nói.



Vân Thiên Nhục bắt giác rung mình, vẫn là bước vào trong.

" Giám đốc Trình, chào ngài! ". Cô cúi đầu, bước nhẹ vào một chút rồi dừng lại. Đối diện với những nhân vật hô phong hoán vũ cô sao có thể bình tĩnh được.

Che dấu kịch liệt nhưng giọng Vân Thiên Nhục vẫn bộc lộ run rẩy. Vân Thiên Nhục không tự chủ được nắm chặt tay.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Đây Là Duyên

Đáp lại Vân Thiên Nhục là sự trầm mặc, yên ắng. Vân Thiên Nhục đầu vẫn cúi thật thấp, không biết sao cảm giác này rất quen thuộc, quen đến đáng sợ. Cô phải thực khắc chế bản thân để có thể không chạy nhanh rời khỏi nơi đáng sợ này.

Nhẹ ngẩng đầu lên xem xung quanh, giờ phút này Vân Thiên Nhục ngay cả khí lực ngẩng đầu cũng là tiêu hao không ít.

Căn phòng rộng rãi, có vẻ đầy đủ tiện nghi như một căn nhà vậy vì trong phòng còn có một cánh cửa. Rất nhiều người vì bận rộn mà xây một căn phòng trong riêng trong công ty, có lẽ là đây.

Màu chủ đạo toàn là màu đen, cảm giác như lọt vào hắc đạo, cửa kính sát đất, ánh sáng bị chiếc rèm đen che mất. Chỉ có một chút ánh sáng lọt được vào, theo ánh mắt hướng ra ngoài của vị giám đốc thần bí này. Người đàn ông thân tây trang màu đen, ngón tay tùy ý kẹp điều thuốc, cao lớn thân thể cũng che mất ánh sáng hiếm hoi. Nhưng cảnh đẹp huyền bí lại có vài phần lạnh khốc, cô nhìn đến không rời mắt.

Cô thầm nghĩ vị giám đốc này ưa thích bóng tối sao, đây rõ ràng là ban ngày ban mặt tại sao lại tỏ vẻ bí hiểm như vậy. Tối đến nổi Vân Thiên Nhục nhìn không thấy khuôn mặt người nọ.

Nhưng bóng người lại như thế quen thuộc rồi, nhìn nhận này làm Vân Thiên Nhục hoang mang. Trong lòng cô vẫn chỉ là khắc sâu hình bóng một người, sao đối với người này... Thật sự là dọa cô rồi...

" Giám Đốc Trình ".

Sợ hãi lan tràn, Vân Thiên Nhục lại lên tiếng nhắc vị giám đốc sự hiện diện của mình, cô muốn nhanh xác định, lòng cô đã thật sốt ruột.

Cuối cùng, bóng dáng ấy cũng có động tĩnh, chậm rãi quay người lại.

Vân Thiên Nhục còn chưa trấn định, người đàn ông đã lên tiếng, lạnh lẽo rét buốt:

" Vân tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau"

Vân Thiên Nhục như rơi xuống vực sâu không đáy, cô trầm trợn vạn trợn vẫn là trợn không khỏi sao? Định mệnh lại trêu ngươi như thế.

Đúng vậy...

Bóng dáng ấy...

Giọng nói ấy...

Khuôn mặt ấy...

Người đàn ông ấy không ai khác chính là Trình Dật Hàn. Là người Vân Thiên Nhục từng yêu sâu đậm.

Là người Vân Thiên Nhục không muốn lại tương phùng.

" Sao lại... Sao lại là... ". Vân Thiên Nhục ngạc nhiên đến đánh mất tiếng, đứt quãng nói.

" Vui đến vậy? ". Trình Dật Hàn lạnh lùng như sương mù, giọng nói pha lẫn mỉa mai.

Trình Dật Hàn đánh giá thật kĩ Vân Thiên Nhục, bộ dạng này của Vân Thiên Nhục là vì gặp được anh nên kích động như vậy, vui như vậy. Có phải thấy bản thân may mắn lắm không? Rất nhiều người đến xin việc mà cô lại được chọn, đâu có như vậy đơn giản. Anh không cần tốn chút công sức mà mọi chuyện đều diễn ra như ý của anh.

Vân Thiên Nhục lắc lắc đầu, cố gắng tỏ vẻ tự nhiên. Có chút né tránh ánh mắt anh, rất nhanh đã lôi kéo ý thức cô trở lại, giọng nói cung kính:

" Xin hỏi ngài có gì phân phó! ". Nếu đã làm việc ở đây, sớm muộn gì cũng gặp anh không phải sao. Chẳng qua là thật đột ngột...

Hiện tại cô gặp anh với tư cách là một nhân viên và cấp trên, cô không có gì phải vướng mắc cả. Trước mặt anh, cô phải tỏ ra thật tự nhiên, xem như là lời tỏ tình năm đó cô đã sớm quên, nếu không sao có thể tự nhiên đối diện. Không nói đến chuyện tỏ tình, chỉ chuyện kia thôi cô cảm thấy gặp anh như gặp lại ác mộng năm đó.

Chán ghét nhìn bộ dáng Vân Thiên Nhục, Trình Dật Hàn quay lưng lại, dứt khoát nói:

" Cô gặp quản lý Giản, cô ta tự xưng sẽ phân phó cô ". Anh chẳng qua muốn cho cô một chút kinh hãi, xem như là món quà gặp mặt. Tránh sau này cô gặp anh lại thất hồn lạc phách.

Vân Thiên Nhục như được ân xá, giọng nói khó tránh có chút gấp gáp:

" Vậy tôi ra ngoài trước! "

không chờ Trình Dật Hàn lên tiếng, Vân Thiên Nhục nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Tựa vào cửa nhẹ thở một hơi thật dài, hù chết cô rồi đi, sức ảnh hưởng của Trình Dật Hàn lại lớn tới vậy. Từ giờ cô phải học cách làm sao khi đối diện với Trình Dật Hàn mà không sợ hãi, run rẩy như vậy nữa.

Hàn khí trên người Trình Dật Hàn không vì Vân Thiên Nhục đi mà dịu lại, âm thanh như từ địa ngục dội lại:

" Tôi sẽ thay cô ấy đổi lại món nợ ". Cái gì cũng có nhân quả báo ứng, gieo nhân nào gặt quả ấy. Mà anh, sẽ là người thay trời hành đạo. Vân Thiên Nhục chắc chắn luôn nghĩ rằng chuyện cô âm mưu sát hại bạn không một ai biết. Làm gì có thể suôn sẻ như vậy, há chẳng phải để cô cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15: Thư Kí Là Nhân Tình

Vân Thiên Nhục vừa rời khỏi phòng Trình Dật Hàn, liền có một cô gái xuất hiện đằng sau, nhìn Vân Thiên Nhục đầy thắc mắc.

" Cô ta là ai, sao lại từ phòng Hàn đi ra? ". Những cô gái nào đến gần anh cô tuyệt đối sẽ không buông tha. Nghĩ muốn cản đường cô sao.

Cô ta sinh khí, giẫm mạnh đôi dép cao 10 phân, đứng trước phòng gỗ cửa

Thanh âm âm lãnh vang lên:

" Vào "

Trình Dật Hàn đang xử lý văn kiện, không ngẩng đầu nhìn người mới đến. Tăng Nhu Đình như đã thành thói quen, trực tiếp lại gần Trình Dật Hàn. Đứng bên cạnh, giọng nói nũng nịu:

" Hàn, cô gái vừa nãy là ai. Như thế đẹp! "

Đẹp sao? Tăng Nhu Đình lại thấy chẳng có gì nổi bật, một chút quyến rũ cũng không có. Chẳng qua cô ta, thật không hiểu được trong lòng Trình Dật Hàn có tâm tư gì. Đàn ông đều yêu thích phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ động lòng người. Nhưng cô ta sao lại không biết người đàn ông lạnh lùng này tuyệt đối không phải. Khiến cô muốn ngừng cũng không ngừng được, giống như con thiêu thân bắt chập lao vào.

Trình Dật Hàn vẫn tiếp tục công việc, có chút né tránh động tác của cô ta. Một lúc sau, giống như đang bị làm phiền mới âm trầm phát ra:

" Nhân viên mới "

Nghe vậy, Tăng Nhu Đình trong lòng đã có chút yên tâm, nhưng cũng không thể không phòng:

" Em còn tưởng nhân tình mới của anh "

" Thư kí Tăng, thế nào lại đến trễ! ". Không muốn lại tiếp tục nói về nữ nhân kia, lại càng không muốn để người phụ nữ này ồn ào, thắc mắc. Anh không có nghĩa vụ phải nói với cô ta, anh hành sự trước giờ không ai có quyền xen vào.

Đây là Trình Dật Hàn đang nhắc nhở Tăng Nhu Đình, Trình Dật Hàn trước giờ làm việc luôn quy củ. Tuyệt đối phân tư công minh, sẽ không vì chút

chuyện riêng mà ảnh hưởng đến công việc.

Tăng Đình Nhu sợ hãi, cô chỉ là muốn thử xem anh có dung túng cô không. Kết quả là không. Với tính cách của Trình Dật Hàn nếu cô còn tái phạm, chắc chắn sẽ không tốt như vậy nhắc nhở." Điều không phải tại anh đêm hôm qua..."

Tăng Nhu Đình ý định nhắc lại kích tỉnh hôm qua của họ. Nửa đường bị ánh mắt âm u của Trình Dật Hàn làm biến sắc, hoảng hốt nói:

" Tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa, ".

Thu lại ánh mắt, Trình Dật Hàn không kiên nhẫn nói:

" Nếu không còn gì, đi làm việc đi ".

Ý tứ của Trình Dật Hàn quá rõ ràng, Tăng Đình Hi không muốn lại chọc giận anh:

" Được rồi, có chuyện gì thì gọi em".

Trình Dật Hàn nhìn Tăng Nhu Đình ra ngoài, về một môi thể hiện ra ngoài. Nằm dựa đầu anh nhắm mắt suy nghĩ.

Bên cạnh anh có từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng chỉ có Tăng Nhu Đình ở bên anh lâu nhất. Những người phụ nữ đó là Tần Dạ tìm để anh phát tiết, phát tiết xong anh lại xem như giẻ rách không tiếc vứt bỏ. Nếu không phải vì hận, Trình Dật Hàn anh khinh thường đụng chạm. 2 năm trước nếu không phải anh say đến không biết gì sẽ không ngủ với Tăng Nhu Đình, bởi vì Tăng Nhu Đình là bạn thân của cô ấy.

Tăng Nhu Đình là bạn thân của cô ấy nên anh mới có thể giữ cô lại công ty, không những vậy những việc cô làm nếu không quá phạm anh sẽ nhắm mắt cho qua. Giống như cô ta vì súng ai của anh mà đến công ty trẻ, anh cũng chỉ nhắc nhở cô ta.

Trình Dật Hàn biết Tăng Nhu Đình yêu anh từ phổ thông. Cô ta vì muốn ở bên anh mà chịu làm một thư ký, một tình nhân, không an phận làm đại tiểu thư Tăng gia. Rất nhiều cái anh có thể đáp ứng cô ta nhưng cái anh vĩnh viễn không cho cô ta được chính là tình yêu.

Nếu không phải do Vân Thiên Nhượng thì anh đã có thể giống như những người bình thường khác. Trong lòng không cần phải mang cừu hận suốt mấy năm. Mỗi hận này, anh nhất định sẽ trả lại cô, sẽ không để cô trải qua tốt. Một hung thủ giết người sao lại có thể ung dung tự tại. Trình Dật Hàn cười lạnh, đôi mắt tràn ngập lạnh như băng.

Ps: Cho mình lời nhận xét nhé!!

Huhuhu, không ai nhận xét, thật buồn a

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 16: Phiên Dịch Viên

Vân Thiên Nhượng ngồi trước bàn làm việc, tài liệu phiên dịch sao lại nhiều như vậy, đây chắc chắn là chiêu " ma cũ bắt nạt ma mới " rồi.

Căn phòng lớn này nằm gần phòng của Trình Dật Hàn, là phòng dành riêng cho phiên dịch Thái. Đầu là nhân viên nữ, không những vậy ai cũng rất đẹp, quyến rũ. Nhìn lại bản thân mình, thật sự không nhìn ra điểm gì nổi bật. Nhưng họ lại không có hảo cảm với cô, cô đối với ánh nhìn xem thường đã thành thói quen. Vân Thiên Nhượng không phải nghĩ xấu người khác, nhưng mà cô thấy bộ mặt họ lại có gì đó rất giả tạo. Cũng không trách được ai, đây là những cuộc chiến tranh ngầm trong công việc.

Càng nghĩ lại càng không minh bạch, công việc nhiều như vậy, một mình cô làm chẳng phải đến khuya sao. Không biết có phải cố tình không mà Vân Thiên Nhượng phải dịch tài liệu các loại nhiều hơn cả tài liệu 3 người kia phải làm. Nhưng Vân Thiên Nhượng không quản được nhiều như vậy, cô làm xong công việc bản thân là tốt rồi.

Quản lý Giản nói ban đầu cô hãy xử lý những tài liệu này trước, đến khi quen rồi sẽ làm thêm dự án nhỏ. Còn nói, cô là một mình một nhóm, 3 người còn lại là một nhóm. Lí nào lại như vậy.

Đây chỉ có thể là cố ý, Vân Thiên Nhượng cũng không nghi ngờ gì, đoán chừng công ty X là đang thử thách cô rồi. Khó khăn lắm cô mới được nhận vào đây làm, cô sẽ không dễ dàng để bị đuổi. Làm nhiều như vậy, cô sẽ từ từ đúc kết được kinh nghiệm, làm việc một mình cũng không tệ, rất thoải mái. Cô cái gì cũng không có, nhưng kiên trì cô tuyệt không thiếu nha.

Mọi người ai nấy đều làm việc, không gian thật yên tĩnh. Những công ty cô đi thực tập qua, cũng không phong độ đến vậy. Đúng vậy, đứng ở vị trí càng cao hành xử phải luôn cẩn thận.

Đến giờ cơm trưa Vân Thiên Nhựt vì còn rất nhiều tài liệu phải dịch nên ngay cả cơm trưa cũng không có ăn. Ngày đầu tiên đi làm mặc dù không tệ, nhưng cũng không có hào hứng như tưởng tượng. Cộng thêm khi gặp mặt vị Tổng Giám Đốc, cô lại không có tâm trạng ăn. Trước đây đi học Vân Thiên Nhựt thường xuyên nhịn đói, dường như đã thành thói quen.

" Thiên Nhựt, cô không ăn trưa sao? ".

Lý Tiểu Y, đồng nghiệp của Vân Thiên Nhựt hỏi.

Lý Tiểu Y nhìn có vẻ rất thân thiện, là người chủ động làm quen với cô trước. " Tôi không cảm thấy đói, cảm ơn cô! ".

Vân Thiên Nhựt dừng lại công việc noهن miệng cười tươi để Lý Tiểu Y tin. Lý Tiểu Y cười, gật nhẹ rồi đi tới bàn làm việc.

Trình Dật Hàn ngồi trong phòng, ánh mắt đôi lúc lại liếc quan sát hình ảnh camera ghi lại. Từ trước anh luôn không làm công việc nhảm chán này, nhưng bây giờ anh lại muốn xem xem Vân Thiên Nhựt như thế nào giải quyết được sếp tài liệu đó. Giản La Ân làm rất tốt, Vân Thiên Nhựt muốn sống yên ổn xem ra rất khó đây.

Không nằm ngoài dự đoán của Trình Dật Hàn, ngày đầu tiên Vân Thiên Nhựt đi làm đã gặp trực tiếp anh. Chắc chắn những người khác sẽ gây phiền toái cho cô, không ai muốn bắt chuyện làm bạn với cô, cô đáng phải chịu cô đơn như vậy. Hơn nữa cô có thể vào được đây, chính là đích thân anh chỉ định, hồ sơ của Vân Thiên Nhựt đã sớm bị quản lí ban nhân sự bỏ qua một bên.

Khóe môi nhếch lên, nhìn vẻ mặt rồi bởi của Vân Thiên Nhựt khiến Trình Dật Hàn vô cùng cao hứng.

Chuyện gì nhìn càng đơn giản, thực chất lại càng phức tạp, trong đó ẩn chứa một âm mưu. Vân Thiên Nhựt đối với sự đời còn mông lung, làm sao có thể nhìn thấy việc cô là cấp dưới Trình Dật Hàn chỉ là tình cờ đây, đằng sau đó lại ẩn chứa một âm mưu.

Vân Thiên Nhựt đang chăm chú dịch, thì bị một bóng người đứng trước mặt. Từ từ ngẩng đầu lên, Vân Thiên Nhựt ngạc nhiên với sự xuất hiện của người đó.

Một cô gái muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn vóc dáng có vóc dáng, đôi mắt to ướt át, bờ môi đỏ mọng quyến rũ, các đường nét trên khuôn mặt đều tương xứng, làn da trắng như tuyết. Là nam nhân tuyệt đối thoát không khỏi sự hấp dẫn. Bản thân là con gái Vân Thiên Nhựt không tránh được tự ti, còn có một chút ngượng mậ.

Người này Vân Thiên Nhựt cũng rất thường xuyên gặp, nhưng là năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 17: Điềm Báo Chằng Lành

Đúng vậy, người này là...

" Tăng Nhu Đình ". Thật sự là cô rồi, không nghĩ Tăng Nhu Đình lại xuất hiện ở đây. Trí nhớ của cô vốn tốt, đối với bạn bè mặc dù quan hệ không thân quen nhưng vẫn không có quên.

" Là cô, sao cô lại ở đây? ".

Vân Thiên Nhựt ngạc nhiên hỏi, bao năm rồi không gặp, Vân Thiên Nhựt đúng là không ngờ.

" Vân Thiên Nhựt, cô còn nhớ tôi, lâu rồi không gặp! ". Trong lòng thầm oán giận, cô tại sao không thể ở đây. Ngược lại là cô ta, sao lại có thể làm việc ở đây cơ chứ?

Tăng Nhu Đình cũng không ngờ, người sáng nay bước ra khỏi phòng Trình Dật Hàn lại là Vân Thiên Nhựt. Qua lời bàn tán của mọi người, Tăng Nhu Đình biết được mọi chuyện. Tăng Nhu Đình đến để xác minh xem có phải là Vân Thiên Nhựt từng học chung trường phổ thông năm xưa. Hóa ra đúng thật là cùng một người, nhà Vân Thiên Nhựt ngay bên cạnh nhà Nhạc Lam Tịch nên mỗi lần đến nhà Nhạc Lam Tịch đôi khi sẽ gặp Vân Thiên Nhựt. Tính tình trầm, ít nói của Vân Thiên Nhựt, cô nhìn không thuận mắt.

" Đúng vậy, lâu rồi không gặp, cô đây là... ".

Vân Thiên Nhựt, ngày hôm nay lại liên tiếp gặp 2 vị cố nhân.

" Tôi là thư kí của tổng giám đốc.. ".

Tăng Nhu Đình bỗng ghé sát tai Vân Thiên Nhựt nói nhỏ:

" Và cũng là tình nhân của anh ấy! "

Trong đầu Vân Thiên Nhục " oanh " một tiếng.

Không chờ Vân Thiên Nhục nói gì, Tăng Nhu Đình nói tiếp:

" Tôi đến để chào hỏi cô thôi, không có ý gì khác! Tôi còn có việc, tôi đi trước! "

Về mặt đặc ý của Tăng Nhu Đình, tất cả Vân Thiên Nhục đều thu vào mắt. Cũng không có đáp lại, nhìn bóng dáng cô ta biến mất, mơ hồ lắc lắc đầu, nhẹ thốt lên:

" Không thể nào, Tăng Nhu Đình là bạn thân của Nhạc Lam Tịch a!"

Nhạc Lam Tịch năm đó lại là người Trình Dật Hàn yêu, nếu không phải do cô thì...

Trùng hợp như vậy sao, một lúc cả Trình Dật Hàn và Tăng Nhu Đình cùng xuất hiện sau bao lâu không gặp. Vân Thiên Nhục không nghĩ sẽ muốn gặp lại, khi nhìn thấy họ cô lại cảm thấy tội lỗi. Chuyện năm xưa chính là Vân Thiên Nhục gián tiếp gây nên cái chết của Nhạc Lam Tịch. Gặp Trình Dật Hàn, Vân Thiên Nhục sẽ thấy bóng dáng Nhạc Lam Tịch thân mật khoác tay anh. Gặp Tăng Nhu Đình, Vân Thiên Nhục sẽ thấy bóng dáng của Nhạc Lam Tịch treu ghẹo thân thiết cùng bạn thân. Vân Thiên Nhục sẽ thấy rất nhiều, rất nhiều bóng dáng của Nhạc Lam Tịch, thấy Nhạc Lam Tịch như thế nào nặng nề té xuống.

Nhạc Lam Tịch mất, mọi người đều nghĩ là do tai nạn giao thông. Chiếc xe đâm Nhạc Lam Tịch năm đó đã chạy thoát ngay sau đó, công an truy lùng nhưng lại không có tin tức gì. Ba mẹ Nhạc Lam Tịch vì quá đau thương mà đã chuyển đi đâu đó, Vân Thiên Nhục cũng không rõ. Vân Thiên Nhục và Nhạc Lam Tịch gần nhà quan hệ tuy là không tệ, nhưng không phải là thân thiết đi đâu cũng có nhau.

Vân Thiên Nhục khiến cho Trình Dật Hàn mất đi một người mà anh ấy yêu sâu đậm. Vân Thiên Nhục khiến cho Tăng Nhu Đình mất đi một người bạn thân. Vân Thiên Nhục khiến cho Nhạc gia mất đi đứa con duy nhất. Vân Thiên Nhục khiến cho trường phổ thông A mất đi một hoa khôi xinh đẹp động lòng người. Vân Thiên Nhục khiến cho bản thân mất đi một người bạn hàng xóm. Vân Thiên Nhục khiến cho... rất nhiều, rất nhiều.

Từ năm đó, Vân Thiên Nhục lựa chọn sống yên lặng, khép nép. Cô đã vốn không có thân quen với người lạ, lúc đó cô ai cũng không muốn biết. Thậm chí bạn học cũng là rất ít qua lại. Cô suốt ngày vui đầu vào việc học, không chơi đùa như bạn bè cùng lứa. Như vậy là để dằn vò bản thân, mặc dù là bạn thân của Trương Băng Khanh nhưng cả hai rất ít khi tâm sự. Bạn thân như là cảm thấy hợp nhau, là người nói chuyện với Vân Thiên Nhục khi Vân Thiên Nhục không muốn tiếp xúc với một ai cả.

Vân Thiên Nhục như là Thiên Sát Cô Tinh, vừa mới ra đời bà nội mất, mấy năm sau ba cô bị bệnh nặng qua đời. Mẹ con cô trải qua cuộc sống cực khổ. Đến 17 tuổi, vì cô mà Nhạc Lam Tịch ra đi vào tuổi đẹp nhất của đời người.

Thử hỏi, một người có quá khứ đau buồn và trên vai như đầy tội lỗi. Làm sao có thể luôn luôn hòa đồng cùng mọi người. Cô chính là sao chổi, có thể tránh xa ai, cô sẽ tránh xa họ. Cô lại không muốn mình gieo rắc xui xẻo cho mọi người.

Vân Thiên Nhục ngồi ngẩn người, không để ý thấy những đồng nghiệp bàn luận.

" Cô ta là làm sao vậy, vẻ mặt bi thương như thế? ". Lý Tiểu Y lên tiếng

Lâm Đồng gật đầu cảm thán:

" Đúng vậy đó, từ lúc nói chuyện với thư kí Tăng sắc mặt liền thay đổi "

" Các cô nói, có phải rất đáng nghi không. Ngay đầu tiên đã được gặp giám đốc rồi, chúng ta làm đã lâu nhưng số lần gặp cũng thật hiếm hoi "

Qua lời nói, vẻ mặt của Trà Khiết hiển rõ ganh ghét, không phục.

" Vậy nên, cô ta chắc là đã đắc tội với thư kí Tăng rồi. Trên dưới công ty, ai cũng biết cô ấy là người của Tổng Giám Đốc ".

" Thêm nữa, công ty X mặc dù quan hệ rộng rãi với Thái Lan nhưng chỉ 3 người chúng ta thôi đã đủ rồi. Tự nhiên lại xuất hiện cô ta, để cô ta làm một mình là đáng. Không phải gây phiền phức cho chúng ta "

" Công việc đều bị quản lí Giản đưa cho cô ta hơn phân nửa rồi, chúng ta chỉ cần xem để điều chỉnh lại một lượt".

" Xem ra, có cô ta, cũng thoải mái thật, không phải bận rộn "

Mỗi người một lời chính là không ưa gì Vân Thiên Nhục. Đây chỉ là ngày đầu tiên đi làm, lại không mấy suôn sẻ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 18: Xuất Hiện Vị Cứu Tinh

Chính xác là 20h Vân Thiên Nhựt mới làm xong việc. Bụng cào cào đến dữ dội, thu dọn đồ đạc nhanh chóng đi về.

Bởi vì làm việc Vân Thiên Nhựt cũng không để ý thấy Trình Dật Hàn đã về lúc nào.

Mọi người đều đã tan tầm từ rất sớm, trong công ty rộng lớn thế này, Vân Thiên Nhựt cảm giác như chỉ còn một mình cô. Có lẽ trời đã định, Vân Thiên Nhựt sẽ như vậy cô độc một mình, chỉ mới một ngày mà gương mặt lại có chút tiêu tụy, vẻ mệt mỏi lan tràn, duy chỉ có ánh mắt vẫn như vậy sáng.

Mệt mỏi, Vân Thiên Nhựt nhắm mắt nằm trên giường suy nghĩ về Trình Dật Hàn và Tăng Nhu Đình sự tình. Gặp lại thì đã sao, Vân Thiên Nhựt không có gì phải ái ngại cả, chỉ là tò tính bị từ chối thôi mà. Cũng không cần phải mỗi lần gặp là làm cô giận mình. Cô đối với anh, là vẫn còn ái ngại chuyện Nhạc Lam Tịch. Nhưng cô lại không thể thay đổi quá khứ, trong lòng cô vẫn y nguyên có một tảng đá đè nặng. Chỉ cần có cơ hội, cô sẽ đền bù lỗi lầm của mình.

Còn về Tăng Nhu Đình là tình nhân của Trình Dật Hàn, Vân Thiên Nhựt không hiểu tại sao cô ta lại nói cho cô biết. Nhưng cô biết chắc được là, cô ta tuyệt không có ý tốt, đây là cô biết được từ nhiều năm trước.

Cô lại suy đoán có phải Tăng Nhu Đình hiểu lầm quan hệ giữa cô và Trình Dật Hàn nên đặc biệt nhắc nhở cô. Cô ta sao có thể biết cô từng thích Trình Dật Hàn chứ, cô luôn không thể hiện rõ ra bên ngoài.

Vân Thiên Nhựt thích Trình Dật Hàn chỉ là quá khứ, hiện tại mới là quan trọng. Nghĩ là nghĩ vậy, tâm vẫn không tự chủ mà nhói, đã bao lần Vân Thiên Nhựt tự trách tại sao con tim lại không nghe thấy tiếng cô nói.

"Không suy nghĩ nhiều nữa, mai còn phải đi sớm!". Tự nhủ với lòng như vậy, Vân Thiên Nhựt rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

"Á, sắp muộn mất rồi!". Vân Thiên Nhựt hốt hoảng nhìn đồng hồ, cô thế nào lại ngủ quên. Cô mơ hồ nhớ được, chuông báo cô lại không chút do dự tắt đi rồi lại ngủ. Cái tính này, đã ăn sâu vào xương tủy cô rồi. Hiện tại lớn rồi đi làm vẫn không thể nào bỏ được.

Lấy tốc độ nhanh nhất, ra khỏi phòng, Vân Thiên Nhựt chặn nhanh một chiếc taxi. Luôn miệng hỏi thúc tài xế.

Không để ý, Vân Thiên Nhựt va vào một người từ trong công ty bước ra. Tài liệu trong tay rơi xuống đất. Người đàn ông có chút giật mình, ngẩng người nhìn cô gái đang vội vàng nhặt tài liệu, nhìn cũng không nhìn anh, rồi rít nói.

"Xin lỗi, thật xin lỗi. Tôi không cố ý!".

"Vân Thiên Nhựt!".

Người đàn ông cũng không chắc chắn, đến lúc nhận thức được thì lời đã đến miệng. Cảm giác quen thuộc như vậy. Vẫn dáng người nhỏ nhắn ấy, thanh âm đó. Từ bao giờ anh lại bất chí bất giác đem lưu lại trong tim.

Vân Thiên Nhựt đứng thẳng nhìn khuôn mặt người bị đụng phải. Bao lâu không gặp, vẫn là vẻ ôn hòa, nhã nhặn không có như vậy xa cách. Tựa tiếu phi tiếu nhìn cô, một chút nắng nhẹ hắt lên người anh bỗng đem Vân Thiên Nhựt cảm thấy ấm áp. Thân hình hoàn mỹ của anh ta giống nhau có thể mê hoặc lòng người. Trên người bộ đồ tây trang, anh tuấn mê người.

Vân Thiên Nhựt kích động, từ lần vô tình gặp, cô không ngờ sẽ có thể lại gặp nhau.

"Lục Tử Kiện!".

Nghe tên mình từ trong miệng Vân Thiên Nhựt thốt lên, tâm tình đặc biệt tốt. Căn bản không còn kịp suy nghĩ, tiến lên ôm Vân Thiên Nhựt.

Choáng váng bởi cái ôm bất ngờ, Vân Thiên Nhựt nhớ ra cô là đang đi làm, đẩy nhẹ Lục Tử Kiện ra:

"Rất vui lại được gặp anh. Nhưng tôi bị muộn làm rồi, tôi đi trước!". Vân Thiên Nhựt quá vội vàng không để ý cái ôm không kịp kiểm chế của người đàn ông này rất lạ.

Không chờ Lục Tử Kiện phản ứng, Vân Thiên Nhựt chạy nhanh vào công ty.

Nhìn bóng dáng Vân Thiên Nhựt như chạy chối chết, Lục Tử Kiện không nhịn được cười khẽ. Hơi thở ấm áp vẫn còn thoang thoảng đâu đây, thật may là cô gấp gấp, nếu không anh phải nói như thế nào về hành động quá mức vừa rồi." Cô ấy làm việc ở đây, xem ra lại phải quay vào trong rồi". Thanh âm không trộn lẫn sự biếng nhác, ngược lại còn có gì đó thích thú.

Sáng nay, Lục Tử Kiện đến gặp Trình Dật Hàn sớm có chút chuyện, giờ này theo lí là phải đến công ty. Thế nhưng Vân Thiên Nhục đi trễ sẽ không tránh khỏi bị phạt, công ty X nghiêm khắc như thế nào Lục Tử Kiện đương nhiên biết.

Dẫn bước chân ưu nhã, đi theo sau Vân Thiên Nhục.

Trên lầu, nam nhân cao cao tại thượng thu hết vào mắt, toát lên vẻ lạnh lẽo.

Trình Dật Hàn bất động thanh sắc nhìn màn hình máy tính, lửa giận càng mãnh liệt. Lục Tử Kiện giúp Vân Thiên Nhục, hai người họ lại liếc mắt đưa tình ở trong công ty anh.

Quản lí Giản trách móc Vân Thiên Nhục:

"Phiên dịch Vân là có ý gì, công ty không có cần nhân viên làm việc không có quy tắc như vậy! "

Vân Thiên Nhục cúi thấp đầu nhìn mũi giày, lần này đúng là cô đáng bị phạt:

"Quản lí Giản, tôi cam đoan sẽ không có lần sau".

Quản lí Giản muốn nói gì đó, chợt một giọng nam không nóng không lạnh cất lên.

"Là do tôi sơ ý dụng phải cô ấy, nên mới bị trễ. Quản lí Giản chắc là không trách tôi chứ! "

Quản lí Giản ngạc nhiên nhìn Lục Tử Kiện, không phải anh ta về rồi sao. Tuy hồ nghi nhưng vẫn là cười nói. Lục tổng là bạn của giám đốc, cô sao có thể không nể mặt:

"Nếu đã vậy tôi cũng không làm khó phiên dịch Vân nữa!".

Lại nghiêm chỉnh nhìn Vân Thiên Nhục, giọng điệu cảnh cáo:

"Cô còn tái phạm, tôi nhất định sẽ phạt cô". Vân Thiên Nhục không tầm thường chút nào, Lục Tổng là ai chứ? Anh sao lại vô ý dụng phải người khác, hơn nữa còn nói giúp cho người khác. Lục Tổng tuy không lãnh khốc như Giám Đốc bọn họ nhưng cũng không phải người dễ tiếp cận.

Vân Thiên Nhục thờ nhẹ một hơi, trong giọng nói khó che giấu kích động:

"Cảm ơn quản lí Giản!"

Quản lí Giản rời đi, Vân Thiên Nhục lúc này dùng ánh mắt đầy cảm kích nhìn Lục Tử Kiện:

"Tử Kiện, cảm ơn anh! ". Thái độ tức giận của quản lí Giản, cô cho rằng mình tiêu rồi.

"Không cần khách sáo, tôi đi trước ".

Lục Tử Kiện có chút né tránh ánh nhìn của Vân Thiên Nhục, anh thế nhưng có thể lúng túng. Còn chưa để cô phản ứng kịp anh đã nhanh chóng tiêu sái bước đi. Ánh mắt Vân Thiên Nhục lại hoài nghi vì hành động tỏ ra vội vàng của anh. Ánh mắt các nhân viên nữ lại sáng quắc lên, nhìn Vân Thiên Nhục đầy ngưỡng mộ, lại không chút che giấu sự ghen ghét.

Vân Thiên Nhục vốn không để tâm những chuyện này, họ nhìn cô thế nào một chút cũng không ảnh hưởng đến cô. Con người đúng thật là rất lạ, bình thân sống yên ổn không phải tốt hơn sao???

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 19: Lấy Thân Báo Đáp

Trình Dật Hàn xử lí văn kiện, vẫn là không vui vì Lục Tử Kiện ngồi lì từ sáng đến giờ. Có chút không kiên nhẫn hỏi:

"Công ty cậu có phải không sắp phá sản? ".

Lục Tử Kiện có chút hồ đồ, thận trọng quan sát vẻ mặt đen thui Trình Dật Hàn. Lục Tử Kiện làm như nhìn ra điều gì, cười lớn tiếng:

"Cậu là buồn bực vì tôi ở đây cản trở chuyện tốt của cậu?".

Trình Dật Hàn không vui lạnh lùng như sương mù. Rốt cuộc cậu ta đang nghĩ đến chuyện gì vậy?



" Thời gian làm việc tôi trước giờ không có hứng thú!".

Lục Tử Kiện gật gù đầu như tin, vẻ mặt cười đầu lại có ý khác, xem đồng hồ, Vân Thiên Nhược chắc cũng sắp nghỉ trưa rồi đi, liền đứng dậy:

" Giờ nghỉ trưa rồi, tôi không làm phiền cậu nghỉ ngơi nữa! ".

" Nghỉ ngơi " đặc biệt được nhấn mạnh, có ngốc cũng nghe ra được ý nghĩa sâu xa của nó.

Trình Dật Hàn nhìn cũng không nhìn Lục Tử Kiện, có chút ngoài ý muốn nhìn màn hình máy tính. Vẻ mặt lạnh xuống, nhũn mày thật chặt.

Lục Tử Kiện biết Vân Thiên Nhược sáng giờ chưa ăn gì, vốn là muốn cùng cô ăn bữa trưa. Ai ngờ cô nói còn rất nhiều việc không thể đi được. Lục Tử Kiện quyết định đi mua về công ty.

Vân Thiên Nhược ngao ngán nhìn đồng tài liệu mới chỉ xử lý xong một nửa. Tài liệu hôm nay còn nhiều hơn hôm qua, những đồng nghiệp đã làm xong và ra ngoài ăn trưa rồi. Xem ra trưa nay cô lại phải nhịn nữa rồi.

Giờ phút này Lục Tử Kiện và Vân Thiên Nhược đang ngồi trong phòng ăn trưa. Lục Tử Kiện mua hai phần cơm hải sản. Vân Thiên Nhược trong lòng đều là ấm áp.

" Tử Kiện, chuyện sáng nay còn chưa cảm ơn anh tốt. Giờ anh lại mua cơm cho tôi nữa. Tôi phải báo đáp anh thế nào đây! ".

Nhìn Vân Thiên Nhược áy náy vì nhận sự giúp đỡ của mình, Lục Tử Kiện nói đùa:

" Lấy thân báo đáp, thế nào? ".

Vân Thiên Nhược chút nữa là sặc, biết Lục Tử Kiện đùa nhưng lại không có vạch trần.

" Được thôi, nếu như không cách nào báo đáp. Vậy cứ thế làm đi! ".Bộ dạng Vân Thiên Nhược nghiêm túc, Lục Tử Kiện có chút hít thở không thông.

" Cô đây là nói thật?". Anh đột nhiên lại có chút căng thẳng, nếu cô thật sự đồng ý anh phải nói như thế nào? Cô lại vẫn chưa có bạn trai, có thể hay không trong lòng cô cũng có một chút đề ý đến anh.

Vân Thiên Nhược đột nhiên lại rất muốn đùa, đã thật lâu cô không có tâm tình tốt như vậy.

" Đương nhiên! ". Đôi mắt lại như có liếc nhìn Lục Tử Kiện, tặc tặc lưỡi:

" Thân hình anh tốt như vậy, còn rất dễ nhìn. Tính ra, tôi là người được lời rồi! ".

Lục Tử Kiện nào còn tâm trạng để đùa, anh từ khi nào cho người khác đánh giá mình như vậy.

Thấy vậy, Vân Thiên Nhược cười còn lớn tiếng hơn. Thanh âm tiếng cười cùng vẻ mặt đỏ bừng vì cười, Lục Tử Kiện nhìn thần thờ đến mất hồn. Cô gái này, rất đặc biệt, càng tiếp xúc càng thấy rất lạ.

Chuyện Vân Thiên Nhược mới một hôm đã truyền khắp cả công ty rồi. Đúng thật, điều tốt thì không ai biết tiếng xấu thì ai ai cũng biết.

Vân Thiên Nhược cũng chẳng hơi đâu lại đi để ý những lời nói phóng đại đấy. Vân Thiên Nhược cô là ai chứ, cô không nói gì không phải sợ họ, mà là cô cảm thấy không đáng chút nào. Có thể có một người bạn tốt như Lục Tử Kiện, Vân Thiên Nhược đã cảm thấy...

" Cảm thấy thế nào nhĩ?? ". Vân Thiên Nhược cười đến thất hồn lạc phách, cô không biết mình tiếp xúc gần anh, có mang lại điềm xấu gì cho anh không nữa. Nhưng thật lâu rồi, bên cạnh cô không có ai quan tâm cô như vậy, cô tiếc nuối khi không làm bạn với anh.

Hiện tại suy nghĩ của cô đã trưởng thành hơn trước, cô không muốn mình cứ cô đơn như vậy. Ai chân chân thật thật muốn làm bạn cùng cô, cô sẽ không từ chối. Cô sẽ giống như mọi người có bạn rồi một ngày nào đó sẽ có người yêu.

Mấy ngày nay Lục Tử Kiện buổi trưa luôn mua cơm đến cùng cô ăn. Tài liệu phải dịch nhiều, ngày nào cũng phải đi sớm về khuya, có Lục Tử Kiện trò chuyện cô thấy thật vui. Anh chỉ đến cùng cô ăn trưa một lúc rồi đi về, bảo là một mình anh ăn rất nhàm chán.

Lục Tử Kiện đường đường là tổng tài của một công ty lớn không thua gì công ty X. Nhưng Vân Thiên Nhược thấy anh cũng rất rảnh rồi, không có suốt ngày bận rộn ngồi trong phòng làm việc như ai kia.

Bây giờ Vân Thiên Nhược đã rất đói rồi, Lục Tử Kiện hôm nay lại trễ như vậy. Hiện tại lại đến giờ làm việc, nếu có đến cũng không thể lại nói chuyện ăn cơm rồi.

Trong phòng giám đốc.

Trình Dật Hàn hàn khí khắp người, nhìn Vân Thiên Nhược ngồi ngẩn người cười thầm, một chốc lại nhìn đồng hồ rồi vẻ mặt ủ rũ xuống. Vân Thiên Nhược cực khổ mấy ngày nay, đến gần khuya cô mới về.

Thế nhưng trong lòng anh vẫn là sinh khí, ngày ngày làm như thể việc tại sao trong ánh mắt cô không phải là chán nản. Có phải là mỗi ngày đều có Lục Từ Kiện đến bầu bạn nên đặc biệt cao hứng. Trình Dật Hàn không có ngăn cản Lục Từ Kiện vì giờ đó là nghỉ trưa, cậu ta lại có thể thoải mái đi lại trong công ty anh. Nhìn hai người họ ăn cơm, cười đùa thân mật Trình Dật Hàn nhìn thật chướng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Kiểm Chế Không Được Quan Tâm !!

Vân Thiên Nhục nằm gục xuống bàn, mắt nhắm nghiền lại, tay đấm đấm bụng, miệng lại không ngừng lẩm bẩm :

" Đói quá, đói, đói... ". Vân Thiên Nhục như bị rút hết sức lực giống nhau, bụng đói nên cái gì cũng không muốn làm.

" Tổng giám đốc! ". Mọi người trong phòng đứng bật dậy, đồng thanh đáp.

Vân Thiên Nhục cả kinh, cũng vội vàng bật dậy, nhìn cũng không nhìn nói với:

" Tổng giám đốc! ".

Ngay lập tức tiếng cười vang dội cả căn phòng, Vân Thiên Nhục ảm ức trong lòng lại không làm gì được. Bọn họ thế nhưng lừa cô, ánh mắt tức giận thay thế cho sự hoảng sợ vài giây trước.

" Vân Thiên Nhục, cô giật mình như vậy ". Lâm Đồng cười hả hê, chưa thấy ai gan to như vậy, dám ngủ trong công ty.

" Tôi còn tưởng cô ngủ say mất rồi! ". Lý Tiểu Y đẩy mìa mai.

Trà Khiết cũng hòa theo:

" Cô nghĩ, giám đốc rất rảnh, lại ghé qua đây. Đúng là dễ bị lừa! "

Lại một tràng cười vang lên, Vân Thiên Nhục cái gì cũng không nói, cô cũng chẳng biết nói gì. Lại tiếp tục úp mặt xuống nghỉ ngơi, bọn họ muốn cười thì mặc họ cười đi.

Một lúc sau.

" Tổng Giám Đốc! ". Tiếng ghé bị di chuyển cho thấy người ngồi bị giật mình đứng dậy khỏi chỗ. Giọng nói cung kính lại đồng thanh vang lên lần nữa.

Vân Thiên Nhục cũng chẳng còn sức mà đùa với họ. Một vở kịch diễn lại lần hai, hiệu quả chắc chắn sẽ không cao. Vân Thiên Nhục cô không có ngốc tới nỗi như vậy có được không? Không nên khinh người quá đáng, đạo lý này bọn họ không biết hay sao chứ?

" Vân Thiên Nhục! "

Khạc ra 3 chữ như là nặn từ kẽ răng. Âm điệu lạnh như băng, khiến đối phương lạnh lẽo rét buốt còn có thể là ai.

Thanh âm quen thuộc đến đáng sợ.

Vân Thiên Nhục chậm chạp ngẩng đầu khỏi bàn, khuôn mặt méo mó cực điểm. Bất gặp khuôn mặt quen thuộc, còn cả sát khí, đôi chân run rẩy đứng dậy, cúi mặt xuống thấp nhất có thể, miệng khẽ nháp:

" Tổng Giám Đốc! "

" Cô là đang gián tiếp muốn " bị đuổi việc?" ". Giọng điệu như đang khẳng định, không có ý tứ hỏi.

Vân Thiên Nhục chậm rãi ngẩng đầu lên, lắc đầu nguây nguẩy:

" Tôi không có, tôi chỉ là nằm một chút". Nói đoạn, cô còn dơ ngón tay biểu tượng. Lúc cô làm việc tích cực thì không thấy anh đâu, cô chỉ lo là một xú là...

" Cô, đi theo tôi". Trình Dật Hàn lạnh lùng ra lệnh.

" Tôi vẫn còn chưa dịch hết tài liệu! "

Giọng nói lí nhí, nếu không phải xung quanh quá mức yên tĩnh, Trình Dật Hàn sẽ khó nghe thấy được. Cô có linh cảm xấu, lí trí mách bảo không được đi theo anh.

Trình Dật Hàn lúc này mới thu lại ánh mắt, nhìn về phía những người kia:

" Các cô, làm đi ".

Không chờ bọn họ lên tiếng, Trình Dật Hàn quay đi, mọi người chỉ nhìn thấy bóng lưng.

" Vâng, Tổng Giám Đốc! ". 3 người họ đồng thanh.

" Các cô thấy không? Tổng Giám Đốc vừa rồi nhìn tôi đó! ".

" Giám Đốc đúng thật là mẫu người lí tưởng của tôi! ".Xem ra, ngày nghỉ Vân Thiên Nhượng phải đi bệnh viện một chuyến rồi. Trái tim nhỏ bé của cô bị anh dọa hết lần này đến lần khác. Cái mạng nhỏ của cô có phải sắp mất rồi không, lần sau có mặt đến đâu Vân Thiên Nhượng tuyệt đối không dám ngủ nữa.

Thân thể cao lớn hướng về phía thang máy dành cho Tổng Giám Đốc, Vân Thiên Nhượng đẩy ngực vực đi theo sau. Trong thang máy Vân Thiên Nhượng đứng thấp hơn, trong lòng lại không ngừng kêu gào. Mấy hôm nay vốn không có gặp Trình Dật Hàn, nay vừa gặp đã có chuyện.

Trình Dật Hàn quả thực rất đẹp mắt a!

Nam nhân có khí thế như vậy mặc dù không thiếu, nhưng mà vừa có quyền vừa có thế thật không nhiều. Vân Thiên Nhượng có thể hiểu Tăng Nhu Đình là con nhà danh môn quý tộc lại chấp nhận làm tình Nhân, càng có thể hiểu những lời nói xúc động của các đồng nghiệp khi thấy anh. Trình Dật Hàn sức hấp dẫn thật lớn, không cần làm gì chỉ là xuất hiện cũng khiến nam nhân ganh tỵ, nữ nhân mê mẩn.

Thật là tai hại, nam nhân như Trình Dật Hàn tới gần không được, nhưng sẽ không kiềm chế được mà muốn tiếp cận. Chỉ riêng thân phận Tổng Giám Đốc là bao người thèm khát vị trí Trình phu nhân rồi, còn thêm gương mặt đẹp không góc chết.

Ngày trước, Vân Thiên Nhượng là ngốc hay mặt dày mà lại đi tỏ tình với Trình Dật Hàn cơ chứ. Xét về dung mạo thì rất bình thường, vóc dáng lại rất tẹt, ăn nói vụng về, gia cảnh không tốt. Vân Thiên Nhượng vỗ vỗ đầu, đúng thật là mất hết mặt mũi. Trình Dật Hàn không nhắc gì đến chuyện xưa là Vân Thiên Nhượng thật cảm kích rồi.

" Nhìn đủ ". Lo lắng quay mặt lại, nhìn thấy rõ ràng gương mặt mình trong con ngươi cô. Vân Dật Hàn không thích ai nhìn mình chằm chằm như vậy. Anh càng không thích Vân Thiên Nhượng nhìn rồi đánh giá anh, cô không đủ tư cách. Chiều này của cô có lẽ có tác dụng với Lục Từ Kiện Đi, nhưng Trình Dật Hàn anh thì không thể nào.

" Hà ".

Vân Thiên Nhượng lúng túng, chột đỏ mặt lên, bị động quên né tránh ánh mắt anh. Bị bắt ngay tại trận, thật là không có tiền đồ rồi. Nhìn đến nét mặt của Trình Dật Hàn, Vân Thiên Nhượng biết cô sắp tiêu rồi, bị tổng khởi công ty là chuyện ngày một ngày hai.

Xuống lầu, mọi người đều lên liếc trộm nhìn. Chuyện gì đang xảy ra vậy chứ, Vân Thiên Nhượng chắc chắn là đã chọc giận Tổng Giám Đốc. Giám Đốc là người nghiêm khắc, ai ai cũng biết. Chuyện xấu của Vân Thiên Nhượng cũng đã truyền khắp công ty, Giám Đốc của họ không thể nào không biết. Khuôn mặt không biểu cảm của Giám Đốc khiến bọn họ cái gì cũng không đoán chắc được.

Vân Thiên Nhượng vẫn là không thích bị người khác nhìn chằm chằm, về mặt soi mói như vậy. Còn có vui mừng vì có người gặp nạn, Vân Thiên Nhượng chửi thầm trong lòng, khuôn mặt méo xệch.

Vân Thiên Nhượng ngồi trên xe Trình Dật Hàn không khỏi suy nghĩ " đi đâu vậy chứ, thật kì lạ ". Lát sau họ dừng lại trước một nhà hàng Châu Âu. Vân Thiên Nhượng càng lúc càng hoài nghi rồi, mùi thơm trong quán kích thích mạnh mẽ vị giác của cô.

" Giám Đốc, anh phải gặp khách hàng sao? ". Khi đã ngồi trên bàn ăn, Vân Thiên Nhượng nhìn không được tò mò.

" Tôi muốn ăn gì đó! ". Trình Dật Hàn nhìn thực đơn trên tay, cũng không nhìn cô một cái. Lại càng không có dấu hiệu sẽ đưa thực đơn cho cô gọi món.

Trình Dật Hàn đi ăn, dẫn theo cô làm gì chứ. Trong lòng Vân Thiên Nhượng bức bối không thôi, không để ý đến Trình Dật Hàn, chống cằm nhìn người đi đường vẫn còn tốt hơn nhìn về mặt không chút hơi ấm của Trình Dật Hàn.

Nhân viên nữ e dè nhìn nam nhân xuất chúng, không khỏi lưu luyến. Theo lí cô ta phải đưa thực đơn cho Vân Thiên Nhượng, nhưng người không, sự chú ý của cô ta đều đặt lên nhất cử nhất động của nam nhân tuấn kiệt này.

Món ăn được bày lên đầy đủ, Trình Dật Hàn thấy Vân Thiên Nhượng vẫn thủy chung nhìn ra ngoài, không khỏi tức giận. Cũng là ăn, tại sao đồ ăn Lục Từ Kiện mua cô ăn ngon như thế. Anh dẫn cô ra ngoài ăn mà về mặt cô đây là có ý gì.

Trình Dật Hàn cảm thấy đi ăn một mình quá nhàm chán nên đưa Vân Thiên Nhượng đi cùng. Anh làm vậy để công việc kia cho những nhân viên kia làm, anh không có trả lương cao như vậy cho nhân viên đến công ty tám chuyện. Hơn nữa về mặt đối đến ôm bụng của cô, làm việc chẳng phải là hồng sao.

" Sao không ăn! ". Trình Dật Hàn không vui nói.

Vân Thiên Nhựt hoàn hồn quay lại, anh là đang nói cô sao?. Vân Thiên Nhựt cũng không cần khách sáo, tay liền động đũa ăn. Cũng không quản người trước mặt cô là ai, trước tiên lấp cái bụng trước.

" Nếu vậy tôi không khách sáo nữa! ".

Mọi người trong nhà hàng, đều bị cặp đôi này thu hút sự chú ý. Nam nhân cao lớn, khuôn mặt điển đào chúng sinh không một chút biểu cảm. Nữ nhân nhỏ bé, có một đôi mắt to tròn sáng lấp lánh. Nét mặt nhu hòa đi bên cạnh nam nhân luận về nhan sắc chính là khác xa. Rõ ràng chẳng xứng đôi, nhưng cô gái cư xử giống như giận hờn. Chàng trai không biết đã nói gì lại khiến cô gái vui cười, ánh mắt chàng trai khi đó mất một phần lạnh lẽo. Đây là cái nhìn của người ngoài, người trong cuộc sẽ không có nhìn thấu.

Vân Thiên Nhựt tấm tắc khen ngon, được ăn no, bực bội, cùng lo lắng trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Trình Dật Hàn chứng kiến Vân Thiên Nhựt ăn vui vẻ như vậy, tâm trạng buồn lòng hơn. Chỉ ít, anh cũng không có thua Lục Tử Kiệt, Trình Dật Hàn thoáng bị suy nghĩ này làm cho giật mình.

Vân Thiên Nhựt lúc này mới hoảng loạn, Trình Dật Hàn sẽ không tốt như vậy dẫn cô đi ăn, lẽ nào là âm mưu gì. Suy nghĩ không tích cực này làm Vân Thiên Nhựt sợ hãi. Mặc kệ Trình Dật Hàn muốn làm gì, bây giờ cũng đã tối rồi, cô tốt hơn là về nhà thôi.

" Giám Đốc Trình, cảm ơn anh vì bữa ăn. Nếu không còn gì, tôi về trước! ".

Vân Thiên Nhựt quay lưng ngược lại chưa đi được một bước, đã bị giọng nói âm trầm kia đánh gãy:

" Tôi đưa cô về! ".

Cho Vân Thiên Nhựt mười lá gan, cô cũng không dám làm trái ý anh. Không cần nhìn biểu hiện của anh, chỉ cần anh cất tiếng là cô đã rất sợ rồi, cũng không biết từ khi nào cô lại có cảm giác rất sợ anh.

Trên đường đi, không ai nói với ai lời nào. Vân Thiên Nhựt trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, Trình Dật Hàn dẫn cô đi ăn a. Hồi tưởng lại bữa ăn lúc chiều, Vân Thiên Nhựt nhovn miệng cười, cô bỗng thấy cảnh sắc xung quanh hôm nay đặc biệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 21: Tôi Cảnh Cáo Cô

Xe dừng lại trước khu chung cư, Vân Thiên Nhựt có chút lưu luyến, lưu luyến cảm giác yên bình hiếm có bên cạnh Trình Dật Hàn.

Nhìn thẳng Trình Dật Hàn, Vân Thiên Nhựt đang muốn mở miệng nói lời cảm ơn thì Trình Dật Hàn cắt ngang, giọng nói lại như vậy lạnh lẽo:

" Tôi cảnh cáo cô ". Trình Dật Hàn không kiên nhẫn khi Lục Tử Kiệt ngày nào cũng đến công ty anh. Công ty anh từ khi nào trở thành địa điểm hẹn hò rồi!!!?

Vân Thiên Nhựt nghĩ Trình Dật Hàn nói chính là việc cô nằm gục trên bàn, ngay cả anh xuất hiện cũng không biết, bèn mở miệng:

" Giám Đốc, tôi hứa sẽ không có lần sau, sẽ không như vậy nữa! ".

Dừng một chút cô lại nói:

" Thật ra, tôi còn không có ăn cơm trưa nên có chút đói. Hôm nay vì có chút sự cố nên... ". Tài liệu cần xử lý rất nhiều nên cô phải thực tranh thủ, nếu không muốn lại về khuya.

Vân Thiên Nhựt không hiểu, cô là đang giải thích, sao cô lại thấy như đang chọc giận anh giống nhau.

" Ý cô là hôm nay Lục Tử Kiệt không đến ăn cơm cùng cô, cô đơn nên không muốn ăn". Sắc mặt Trình Dật Hàn không tốt chút nào, theo lời nói cả người anh đề sát lại gần Vân Thiên Nhựt.

Vân Thiên Nhựt bị thái độ thay đổi đột ngột của anh làm rối, lại bị chèn ép tới thở không thông, không kịp nhận thức anh đang nói gì cô gật bừa. Cái gì Trình Dật Hàn nói, cô cứ gật đầu theo ý anh là được rồi.

Trình Dật Hàn theo cái gật đầu của cô, mắt như tóe ra lửa. Vân Thiên Nhựt giờ mới ý thức được bản thân hồ đồ:

" Không có, không... Không phải như vậy ". Tại sao cô càng nói càng sai chứ, cô đối diện với anh lại trở nên hồ đồ.

Trình Dật Hàn đem lời nói của Vân Thiên Nhục bỏ qua một bên, tức giận nói lớn:

" Cô giỏi lắm, Vân Thiên Nhục. Công ty là nơi làm việc, không phải nơi để cô quyến rũ đàn ông ". Trình Dật Hàn gần từng chữ.

" Tôi...tôi không có!". Vân Thiên Nhục run rẩy đến cực điểm, Trình Dật Hàn đây là nổi điên gì vậy." Còn nói không ". Từ trong mắt Vân Thiên Nhục, anh thấy được vẻ không phục trong đó. Cô cho rằng anh bị mù nhìn không ra sao???

" Nói! Cô và Lục Từ Kiện là như thế nào?". Theo mỗi câu nói, Trình Dật Hàn áp sát càng mạnh, tay lại nắm mạnh tay Vân Thiên Nhục.

" Chúng tôi chỉ là bạn!". Điều chỉnh giọng nói tự nhiên hơn. Vân Thiên Nhục uất ức, hốc mắt có chút đỏ.

" Nếu cô còn để mọi người đồn đại gì, làm tổn hại đến công ty, đừng có trách tôi ". Dường như hài lòng với câu trả lời, Trình Dật Hàn giọng nói giảm bớt lực.

" Tôi biết rồi! ". Vân Thiên Nhục gạt nhẹ, đầu cúi thấp nhất có thể, không muốn để Trình Dật Hàn thấy vẻ mặt của bản thân.

Trình Dật Hàn hất mạnh tay Vân Thiên Nhục, khuôn mặt dịu bớt nộ khí. Bàn tay to lớn, tinh tế phui nhẹ quần áo như khinh thường việc đụng chạm Vân Thiên Nhục.

Vân Thiên Nhục không nhìn ra biểu hiện có chút lạ của anh, từ giờ có thể cách xa Trình Dật Hàn bao nhiêu cô sẽ kịch liệt cách xa. Quan sát một chút, Vân Thiên Nhục thận trọng lên miệng:

" Cảm ơn anh đã đưa tôi về! ".

Trình Dật Hàn vẫn là bộ mặt không muốn tiếp chuyện, Vân Thiên Nhục vừa mới đặt chân xuống, một luồng gió mạnh thổi đến. Phẫn nộ Vân Thiên Nhục chỉ tay về chiếc xe hòa vào đêm đen hết lớn:

" Trình Dật Hàn, anh là một tên điên!". Vân Thiên Nhục vô lí bị dạy dỗ, sao có thể không tức giận.

Anh nói nhỏ nhẹ thì cô không nghe được sao, làm gì lại cảnh cáo cô chứ. Ma xui quỷ khiến thế nào lại chọc vào cơn thịnh nộ của Trình Dật Hàn, nhìn là biết Tăng Nhu Đình chắc chắn không thỏa mãn anh rồi.

Hậm hực bước vào trong, căn phòng của cô nằm ở lầu hai nên có thể tự đi bộ. Ở đây có vẻ yên tĩnh, không ai nói chuyện với ai, đi làm về là đóng cửa nghỉ ngơi rồi.

Trình Dật Hàn làm gì tốt như vậy dẫn cô đi ăn cơm, chẳng qua là bình yên trước sóng gió. Vân Thiên Nhục cô còn lưu luyến, đúng là chuyện cười. Tâm vẫn là có chút nhói đi.

Trình Dật Hàn tốc độ xe chạy càng lúc càng nhanh, cảm thấy bản thân như thế nào lại mất bình tĩnh như vậy. Anh nhất quyết không thừa nhận đây là do Vân Thiên Nhục, cô như thế nào anh không cần biết nhưng vấn đề này sẽ tạo tiếng ồn không tốt cho công ty.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Vị Hôn Thê

Ngày hôm sau như thường lệ Vân Thiên Nhục đi làm, đặc biệt là hôm nay công việc thế nhưng ít đi. Trưa, Vân Thiên Nhục tự mình đi ăn cơm, đây là họ bán ở trong công ty để phục vụ nhân viên. Vì Vân Thiên Nhục không thân thiết với một ai, nên đành ngồi một mình.

" Cách ". Một phần thức ăn nữa đặt trên bàn đối diện Vân Thiên Nhục.

Là Tăng Nhu Đình

" Tôi có thể ngồi cùng không? ". Tăng Nhu Đình đã ngồi xuống, lại một mực nhìn Vân Thiên Nhục hỏi.

" Cô tự nhiên! ". Không để ý, Vân Thiên Nhục tiếp tục ăn.

Nếu có thể Vân Thiên Nhục nhất định sẽ " không được ". Vẫn là phép lịch sự tối thiểu không phải sao.

" Nghe nói hôm qua là cô chọc giận Giám Đốc?". Tăng Nhu Đình vào vấn đề chính, nhìn sắc mặt dửng dưng của Vân Thiên Nhục mà hồ nghi.

Mọi người trong công ty đều loay nhay, Vân Thiên Nhược chắc chắn là sẽ bị đuổi việc. Trước giờ chưa ai dám ngủ gục như Vân Thiên Nhược vậy.

Vân Thiên Nhược biết Tăng Nhu Đình sẽ không đơn giản mà ngồi ăn. Cô bày ra bộ dạng thản nhiên:

"Không có a, gan tôi không có to như vậy!".

Tăng Nhu Đình vẫn là không tin: "Vậy anh ấy cùng cô ra ngoài là... ". Tăng Nhu Đình nghĩ mãi cũng không thông, Trình Dật Hàn như vậy dẫn Vân Thiên Nhược có thể đi đâu. Tối qua Trình Dật Hàn cũng không có gọi cô đến biệt thự của anh.

"Giám Đốc là đi gặp khách hàng ". Vân Thiên Nhược chỉ biết nói như vậy, không thể nói cô bị "cảnh cáo ".

Tăng Nhu Đình cũng không hoàn toàn tin, nhưng mà cô ta cũng không phải không biết Trình Dật Hàn. Trình Dật Hàn không thích quan hệ mập mờ với cấp dưới, Giản La An cũng không có được sự để ý của anh. Vân Thiên Nhược như vậy tầm thường, thấp kém sao lại có thể.

Trình Dật Hàn mấy hôm nay bận rộn cho một dự án lớn, không có làm khó dễ Vân Thiên Nhược. Hai người họ cũng không có chạm trán.

Cuối tuần Trương Băng Khanh hẹn gặp Vân Thiên Nhược đi ăn cơm trưa nhưng không ăn liền mà trò chuyện trước.

Trương Băng Khanh biết Vân Thiên Nhược làm trong công ty của Trình Dật Hàn thì vô cùng cao hứng. Nhân tiện, Trương Băng Khanh hỏi một chút vấn đề.

"Nhược Nhược, cậu cảm thấy Trình Dật Hàn như thế nào? ". Trương Băng Khanh thật muốn biết, Vân Thiên Nhược có suy nghĩ như thế nào về người đàn ông hoàn hảo như thế.

Vân Thiên Nhược chần chừ, Trương Băng Khanh sao lại hỏi cô như vậy, lẽ nào đã biết gì rồi. Vân Thiên Nhược điềm tĩnh: "Trình Dật Hàn là sếp, tớ không hiểu biết gì về anh ấy đâu!".

Trương Băng Khanh gật gật đầu, Vân Thiên Nhược nói vậy cũng có lý, Trình Dật Hàn như thế nào xuất chúng ai cũng nhìn thấy điều đó. Những cái có thể thấy, ai cũng biết. Còn nhiều cái chẳng một ai nhìn ra được. Trình Dật Hàn luôn bình tĩnh, âm trầm, lạnh lùng không ai đoán ra được.

Vân Thiên Nhược không đoán ra được Trương Băng Khanh là ý gì, tò mò không thôi:

"Sao đột nhiên cậu hỏi vậy? ".

"Tớ nói cậu biết chuyện này. Thật ra tớ và Hàn có hôn ước". Trương Băng Khanh là một vẻ ngượng ngùng, lại không thấy được khuôn mặt đã tái nhợt của Vân Thiên Nhược.

Như là sấm đánh ngang tai vậy, chuyện này tại sao cô không biết, cái gì cũng không hay. Chuyện hôn nhân đại sự sẽ không ai đem ra đùa.

"Cậu sẽ không đùa chứ, tại sao tớ không nghe cậu nhắc đến ". Giọng nói Vân Thiên Nhược đã không còn trấn định nữa rồi.

"7 tháng trước, ba mẹ tớ mới nói. Cậu biết không tớ vui đến sắp khóc! ". Có thể lấy được Trình Dật Hàn là ước muốn nhiều cô gái, Trương Băng Khanh cũng không ngoại lệ.

"Cậu... Cậu yêu Trình Dật Hàn?". Vân Thiên Nhược không biết đây có phải là chuyện vui không nữa, sao cô lại thấy tim nhói đến ngộp thở.

Trương Băng Khanh chống cằm suy nghĩ một hồi, lại mang theo chút đau thương trên mặt, chậm rãi nói:

"Tớ cũng không biết rõ cảm xúc của bạn thân là như thế nào? Tớ muốn được ở bên anh ấy, nhìn anh ấy. Gặp anh ấy rồi tớ lại không biết nói gì, nhưng khi không gặp tớ cũng không cảm thấy quá nhớ nhung. Anh ấy đối với tớ rất lạnh lùng, tớ cũng không thấy buồn. Tớ hỏi anh ấy đi chơi, anh ấy không đi tớ cũng sẽ không cảm thấy quá thất vọng. Anh ấy dường như tương kính như băng, anh ấy đôi khi thất thần nhìn tớ. Ánh mắt ôn nhu nhưng tớ biết ánh mắt ấy không dành cho tớ. Cậu nói xem, tớ như vậy là như thế nào? ".

Vân Thiên Nhược lắc đầu ngán ngẫm, sao lại hỏi cô chứ, mối tình đầu không thành. Từ đó cô lại không muốn yêu ai nữa.

Hai cô gái dờ dỗi nhìn nhau.

Bỗng dưng, một thân thể nam nhân ngồi xuống ghế bên cạnh Vân Thiên Nhược. Ngạc nhiên nhìn:

"Âu Dương Thần! ". Sao anh ta lại có mặt ở đây.

"Xin lỗi, chúng tôi đến muộn! ". Âu Dương Thần tự nhiên nói, mắt nhìn về phía cửa.

"Chúng tôi " sao hà!!!!???

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Hỏi Thế Gian Tình Ái Là Gì..?

Vân Thiên Nhục há hốc mồm " Trình Dật Hàn cũng đến, không ai để ý đưa tay vỗ vỗ đầu.

Trình Dật Hàn bước vào, thu hút ánh nhìn của mọi người trong quán. Có người còn len lén chụp hình, miệng không ngừng tấm tắc khen. Nam nhân cao cao tại thượng, ngũ quan như được thượng đế tạo ra, không nhìn ra một chút sơ hở nào. Vân bộ dáng lạnh lùng không chút hơi ấm, đôi mắt chìm ung. Phụ nữ như thế nào mê mẩn cũng không dám tiếp cận.

Sao lại như vậy chứ, không phải có câu " ghét của nào trời trao của ấy sao", cô căn bản không có ghét Trình Dật Hàn mà.

Đợi Trình Dật Hàn ngồi vào ghế, Trương Băng Khanh hỏi thăm:

" Dật Hàn, anh tới rồi!".

Trình Dật Hàn nhìn Trương Băng Khanh hỏi:

" Chưa gọi món? "

" Vẫn chưa, đang đợi anh! "

Trình Dật Hàn gật gù đầu, sau đó gọi phục vụ lại gọi món.

Âu Dương Thần mắt mát, nhìn ra ngoài cửa sổ. Vân Thiên Nhục cũng im lặng.

Trương Băng Khanh mỉm cười, gấp thức ăn cho Trình Dật Hàn. Trình Dật Hàn trên khuôn mặt cũng ôn nhu hơn.

Vân Thiên Nhục, gấp miếng cá vào chén Âu Dương Thần, nhovn miệng cười như là an ủi:

" Đây, anh ăn đi! ". Âu Dương Thần buồn bã như vậy Vân Thiên Nhục muốn an ủi một chút. Cô sao lại không hiểu cảm giác của anh ta lúc này chứ.

" Cảm ơn cô! ". Âu Dương Thần ngạc nhiên, nhưng vẫn là đối với Vân Thiên Nhục cười.

Bốn người, mỗi người một suy nghĩ, nhưng tâm trạng ai cũng là phiền muộn.

Trình Dật Hàn đưa Trương Băng Khanh về. Vân Thiên Nhục hỏi một chút Âu Dương Thần.

" Có muốn nói chuyện một chút không? Tâm trạng sẽ đỡ hơn đấy! "

Âu Dương Thần chờ Vân Thiên Nhục dừng ở công viên gần chung cư Vân Thiên Nhục. Lúc này ngồi cạnh nhau Âu Dương Thần mới lên tiếng:

" Cô biết tâm sự của tôi sao? ". Không lẽ mình thể hiện rõ như vậy.

Còn hỏi cô như vậy, ai cũng nhìn ra, cô lí nào lại không nhìn ra chứ.

" Đương nhiên rồi, chỉ có Khanh Khanh là ngốc thôi! "

Trương Băng Khanh trong chuyện tình yêu không hiểu rõ, cô ấy là thiên kim nuôi dưỡng trong lồng kính nên ít va chạm.

" Tôi có phải rất tệ không? ". Giọng nói đầy buồn bã, thất vọng. Đây là Âu Dương Thần mà cô chưa từng gặp qua." Khanh Khanh bị ngốc, không lẽ anh lại nhìn không ra người cậu ấy thích là ai?". Vân Thiên Nhục thật hoài nghi, người trong cuộc đúng là mù quáng nhất. Cô cũng vậy, không phải sao???

" Còn không phải Trình Dật Hàn Sao?". Kì quái, Vân Thiên Nhục là nhìn không ra hay đang cố ý sát muối vào vết thương anh đây.

" Tôi thấy cậu ấy là thích anh! "

Âu Dương Thần đưa tay sờ sờ trán Vân Thiên Nhục:

" Không có nóng mà!".

Hất hất tay Âu Dương Thần, Vân Thiên Nhục tức giận:

" Anh lại dám nghi ngờ con mắt nhìn người của tôi, để tôi kể cho anh nghe....! "



Vân Thiên Nhục nói hết tất cả những gì cô thấy. Cô sẽ không chống mắt nhìn vẻ mặt buồn của hai người bạn mình. Cả hai đều là người có tình, đâu phải là đơn phương, sẽ đơn giản hơn nhiều.

Âu Dương Thần nghe cũng có lí, bàn tay thân mật ôm cánh tay của Vân Thiên Nhục, nịnh nọt nói:

"Nhục Nhục tiểu thư, cô có thể giúp tôi không? "

"Được, làm người tốt phải làm đến cùng. Để tôi suy nghĩ! ". Vân Thiên Nhục đối với chuyện này đặc biệt có hứng thú, còn nhận sự uỷ thác của Âu Dương Thần cô phải nghĩ cách.

Vân Thiên Nhục một bên suy nghĩ, Âu Dương Thần nóng lòng nhìn Vân Thiên Nhục chăm chăm. Người ngoài còn tưởng người nam nhân là đang thất thần nhìn cô gái đắm đuối.

Vân Thiên Nhục cuối cùng cũng có động tĩnh:

"Có rồi, như thế này... ". Cách này là hay nhất mà Vân Thiên Nhục nghĩ đến, trong phim không phải là như vậy sao.

"Thế nào, đồng ý không? "

"Hay lắm, nếu tiểu Khanh mà không có thích tôi chắc chắn sẽ không có những biểu hiện đó. Cô thật cao kiến "

Âu Dương Thần kích động, ôm chặt Vân Thiên Nhục. Vân Thiên Nhục rất vui vì ý kiến của bản thân lại được đón nhận như vậy. Trước giờ rất ít người hỏi qua ý kiến, suy nghĩ của cô. Ánh mắt Vân Thiên Nhục đầy ảm áp.

Thỏa thuận tốt, từ chối để Âu Dương Thần đưa về. Vân Thiên Nhục bước đi, lòng như thế nào lại nặng nề như vậy.

Tất cả hành động của Vân Thiên Nhục và Âu Dương Thần đều bị Trình Dật Hàn và Trương Băng Khanh nhìn thấy.

Vốn là Trương Băng Khanh có một món quà từ Mỹ muốn tặng cho Vân Thiên Nhục. Mà mê nói chuyện nên quên mất, đành để Trình Dật Hàn chờ cô đến đây. Nào ngờ lại bắt gặp hai người kia thế nhưng lại nói chuyện thân mật như vậy. Trương Băng Khanh kìm nén cảm xúc, nhẹ nhàng nói:

"Hàn, để hôm khác tôi đưa cho Nhục Nhục vậy".

Vừa dứt lời, Trình Dật Hàn đáp phanh, chiếc xe lao vút đi như bão. Giống như đã đoán được tâm ý của người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 24: Nước Mắt Cứ Trào Mãi Không Thôi...

Trương Băng Khanh ảo não, dựa sát cửa kính. Âu Dương Thần vui vẻ như vậy bên người con gái khác, dù đó là bạn cô. Nhưng sao cô lại cảm thấy như vậy mất mát, như vậy đau lòng. Từ khi quen biết Âu Dương Thần, cô chưa từng thấy Âu Dương Thần thân thiết với một cô gái khác ngoài cô. Cô cũng không có thắc mắc tại sao Âu Dương Thần không có tìm bạn gái. Âu Dương Thần gặp được người anh thích đáng lí ra cô phải vui mới đúng, nhưng sao tìm vẫn là thật thốn thức, thật đau a.

Trình Dật Hàn đương nhiên biết Trương Băng Khanh với anh có lẽ chỉ là ngưỡng mộ đi. Người trong lòng Trương Băng Khanh yêu thích là Âu Dương Thần, chẳng qua là nhìn chưa thấu tìm mình. Ban đầu Trình Dật Hàn không từ chối vì anh chắc chắn mối hôn sự này sẽ chẳng tới đâu.

Trương Băng Khanh đôi lúc lại khiến Trình Dật Hàn nghĩ đến Tiểu Tịch. Vì vậy anh sẽ không cắt đứt hi vọng của Trương Băng Khanh mà để cô cam tâm tình nguyện hủy hôn ước.

Quan trọng nhất là Trình Dật Hàn muốn dùng chuyện hôn ước để đã kích Vân Thiên Nhục. Qua ánh mắt của Vân Thiên Nhục mỗi lần đều ngại ngùng không dám nhìn anh, Trình Dật Hàn đoán Vân Thiên Nhục trong lòng vẫn còn để ý đến anh.

Trình Dật Hàn tự nhiên biết sức cuốn hút của bản thân, Vân Thiên Nhục yêu thích anh cũng là chuyện bình thường. Nhưng khi nhìn thấy Vân Thiên Nhục luôn vui vẻ bên người con trai khác, lại đối với anh tương kính như băng. Trình Dật Hàn không còn chắc chắn Vân Thiên Nhục có còn ái mộ anh, rồi sẽ vì anh có hôn ước mà đau lòng không. Nếu cô không đau lòng, vậy không phải kế hoạch của anh thất bại sao.

Nghĩ đến việc Vân Thiên Nhục trong lòng đã không còn yêu mình, tay Vân Dật Hàn nắm càng chặt vô lăng, cả người đều là hàn khí.

Mưa rơi tầm tã khiến ai cũng náo lòng..

Vân Thiên Nhục ngồi nhìn khoảng không vô định, mưa rơi từng hạt nặng nề. Nặng nề như nỗi lòng trong cô, cô đã gánh một mối tâm sự này suốt mấy

năm trời.

Ngoài che giấu cất nó vào một ngăn khóa, đây là vì lúc bắt đầu chính là sai. Thời điểm đó cô còn chưa nhận ra, hóa ra lỡ thương một người lại là khác cốt ghi tâm, đau đớn tốt cùng cũng khó buông xuống. Lắm lúc, lại thấy bản thân thật giả tạo, đeo lên mặt nạ nguy trang tình cảm sâu đậm thời thanh xuân dành cho một người nam sinh ưu tú.

Thầm nghĩ, mỗi lần tâm trạng không tốt vì Trình Dật Hàn dường như trời đều mưa. Mưa thật lớn... Nước mắt Vân Thiên Nhục cũng theo đó tuôn trào...

Nhiều năm trước khi biết Trình Dật Hàn và Nhạc Lam Tịch yêu nhau, cô đau lòng.

Khi tỏ tình với Trình Dật Hàn nhưng bị từ chối, cô cảm thấy cả thế giới như sụp đổ bởi mối tình đầu thất bại.

Khi cô biết Trình Dật Hàn và Trương Băng Khanh có hôn ước, cô thương tâm.

Vân Thiên Nhục luôn nghĩ bản thân đã đem Trình Dật Hàn lãng quên mất. Nhưng khi gặp lại người mình từng thương, trái tim lại không nghe lời mà lại dấy lên hi vọng. Hi vọng người mình thương sẽ yêu mình, hi vọng sẽ có một ngày anh ấy sẽ để mắt tới mình. Thật vậy, khi yêu con người ta lại trở nên ích kỷ, làm gì cũng nằm ngoài tầm kiểm soát của bản thân.

Thanh Xuân của cô đã vì Trình Dật Hàn mà cười, rồi lại rơi lệ. Kiếp trước có phải là cô nợ anh ấy, nên kiếp này mới bị dày vò đến tận tâm can. Tại sao lại không phải là người khác, những người đó đều là bạn của cô. Vân Thiên Nhục thấy bản thân thật tội tệ, lại đem lòng yêu thương người đàn ông của bạn mình, hết lần này đến lần khác, mãi vẫn không dứt ra được.

Đạo lý người yêu bạn không nên tơ tưởng, cô sao lại không hiểu. Nhưng thời điểm đó, cô đã hăm sâu vào vòng xoáy tình yêu lúc còn thơ ngây. Đến lúc, Nhạc Lam Tịch là người yêu của Trình Dật Hàn mọi chuyện đã chậm trễ rồi. Từ đó, anh càng gần cô hơn, các biểu cảm trên khuôn mặt nam sinh đầy đa dạng cô đều được chứng kiến dù không dành cho cô.

Vân Thiên Nhục không biết chuyện tình của Trương Băng Khanh và Âu Dương Thần sẽ tiếp diễn thế nào. Chỉ ít Trương Băng Khanh yêu Âu Dương Thần, cô sẽ cảm thấy tốt hơn, cô không muốn chuyện năm đó lại một lần nữa tiếp diễn.

Đôi lúc cô thật mong người năm đó mất đi là cô. Sự tồn tại của Vân Thiên Nhục cô dường như không quan trọng, có cũng được không có cũng được.

Cô phải làm sao mới có thể ngăn trái tim của mình không rung động nữa đây, phải làm sao đây... Nước mắt vẫn rơi nhưng không có tiếng nấc. Cô không muốn cất tiếng khóc, sẽ không ai vì tiếng khóc của cô mà đau lòng, không một ai cả....

Giá như ngày đẹp trời ấy không bắt gặp hình bóng Trình Dật Hàn...

Giá như vào thời điểm trái tim thiếu nữ dễ rung động nhất Trình Dật Hàn không xuất hiện...

Giá như vào cái giây phút bất ngờ ấy Trình Dật Hàn không mỉm cười nhẹ thì cô đã không...

Nhưng cuộc đời sẽ không có giá như càng không có ước gì... Nếu như có

" ước gì " hiện tại cô đã không gặp lại Trình Dật Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 25: Thanh Xuân... Gặp Được Nhau Giữa Trăm Vạn Người!

6 năm trước...

Giờ ra về, Vân Thiên Nhục vẫn như thường lệ đi về cùng với hai người đồng học khác. Do phải ở lại vệ sinh lớp nên 3 người họ về trễ, cầu thang đã không có bóng dáng học sinh.

Mãi mê nói chuyện, Vân Thiên Nhục không cẩn thận bị trượt một bậc thang.

" Á... ". Tiếng thất thanh đau nhói, Vân Thiên Nhục ngồi bệt dưới đất, tay sờ cái chân bị thương.

" Hahaha... ", tiếng cười hai bạn đồng học tức khắc vang lên, may mắn là bậc thang gần cuối nên Vân Thiên Nhục không có bị thương gì nặng. Họ không những không hỏi thăm cô mà còn ôm bụng cười lớn.

Thật sự vẻ mặt Vân Thiên Nhục rất buồn cười, một giây trước còn cười tươi, thế nào lại tẻ rồi. Lớn bằng tuổi này rồi còn hậu đậu như vậy, khó tránh bị chê cười.

"Này!!! ". Vân Thiên Nhục không vui ngược đầu nhìn, làm gì có bạn nào như vậy chứ.

Vừa dứt lời Vân Thiên Nhục muốn đứng dậy, lại bị một bóng người nam sinh xuất hiện trên đầu cầu thang làm bất động.

Nam sinh một thân đồng phục được may khéo léo, quần đen ôm trọn đôi chân dài gầy, áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, xương quai xanh ẩn hiện trong cổ áo vô cùng nam tính. Trên vai phải hờ hững xách chiếc ba lô đen, mái tóc ngắn lộ vầng trán gọn gàng cùng với khuôn mặt điển trai. Cả người là một vẻ cao sang chất phát, chỉ là ánh mắt âm trầm, một vẻ lạnh lùng, hờ hững như một bức tượng được khắc tỉ mỉ. Người như vậy sẽ làm người đối diện hít thở không thông, sẽ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ấy.

Nếu là bình thường Vân Thiên Nhục sẽ không bị vẻ đẹp soái hấp dẫn, nhưng cô nhìn từ dưới lên như thế nên thấy được khuôn mặt thoáng trở nên ấm áp bởi khóe miệng khẽ nhếch.

Vân Thiên Nhục chính là bị cái nhếch miệng cười nhẹ như có như không mà trở mất nhìn. Nhìn đến nam sinh đã đi qua rồi cô vẫn chưa hoàn hồn " Sao lại có người đẹp đến mê người như vậy, chỉ một cái nhếch miệng nhẹ cũng khiến tim cô đập một nhịp ".

Nam sinh cũng không nhìn rõ bạn nữ sinh té ngồi đó, nhưng ánh mắt tinh tế lơ đãng lướt qua lại bị khuôn mặt đỏ ửng vì tức giận. Thời điểm không phát giác khóe miệng khẽ dần, cười vì sự vụng về không nên có của nữ sinh.

Hai bạn đồng học đang cười, vì sự xuất hiện nam sinh mà cũng nhìn đến thần thò, đã không để ý Vân Thiên Nhục vẫn còn ngồi dưới đất. Đến khi bóng dáng ấy biến mất mới giật mình tỉnh mộng, nhìn lại Vân Thiên Nhục đã đứng dậy lúc nào.

Từ giây phút bắt gặp hình bóng ấy, mỗi lần nghĩ đến Vân Thiên Nhục lại cười ngượng ngùng đỏ mặt, tìm lại đập loạn xạ. Đương nhiên những điều này là lúc ngồi một mình, khi trên lớp cô vẫn là bộ dạng không quan tâm khi các đồng học bàn tán về nam sinh ấy.

Dường như ngày nào chỉ cần là giờ rảnh rỗi, chủ đề về nam sinh đó luôn được nhắc đến. Vân Thiên Nhục ngồi yên lặng không nói gì nhưng thật ra tất cả những gì được nhắc đến cô đều ghi nhớ.

Qua lần đó, Vân Thiên Nhục biết được nam sinh đó tên là Trình Dật Hàn. Không những có vẻ bề ngoài đẹp ăn đứt các diễn viên nổi tiếng, còn là người giỏi thượng lưu, xuất thân vô cùng tốt. Lại là đứa con duy nhất, tương lai chắc chắn sẽ sở hữu một gia tài khủng. Không những thế thành tích học tập luôn là xuất sắc, các thầy cô giáo còn phải nể vài phần. Quan trọng nhất chính là còn chưa có bạn gái. Trong trường người theo đuổi Trình Dật Hàn không đếm xuể, nhưng lại không được đề mắt tới. Những cô gái ấy ai nấy đều là gia cảnh tốt, tất nhiên còn rất đẹp. Đây đúng là chuẩn soái ca mà tất cả các cô gái đều mơ tưởng, là mẫu người đàn ông lí tưởng.

Không biết từ lúc nào, hình bóng Trình Dật Hàn đã chiếm cứ trong tâm trí Vân Thiên Nhục. Cô biết, đoạn tình cảm này là sai lầm, bởi lẽ xét về tất cả phương diện Vân Thiên Nhục đều không xứng. Những bạn nữ sinh hoàn hảo theo đuổi Trình Dật Hàn nhiệt tình còn không đổi được cái nhìn khác, thì làm sao cô có thể đây.

Từ đó, Vân Thiên Nhục luôn thường xuyên bắt gặp bóng dáng Trình Dật Hàn. Tan học, học sinh đông như vậy mà chỉ cần một cái liếc mắt là lại nhìn thấy. Giữa dòng người đông nghịt, trong mắt Vân Thiên Nhục chỉ chứa một người. mỗi lần vô tình lướt qua nhau, ánh mắt Vân Thiên Nhục luôn nhìn thẳng, chưa một lần dám chần chừ nhìn vào ánh mắt ấy như lần đầu gặp ấy.

Lần gặp đầu tiên Vân Thiên Nhục cho là bạn thân mình say nắng, chỉ cần một thời gian sau sẽ quên mất. Nhưng dần về sau từ khi nào Vân Thiên Nhục lại có thói quen nhìn về nơi mà Trình Dật Hàn đứng. Những ngày không nhìn thấy bóng dáng ấy, tâm trạng cô sẽ theo đó mà tệ.

Thật ra, có một người để thanh xuân mình tưởng niệm rất tốt. Sẽ vì người đó mà khoái lạc, lại vì người đó mà buồn bã, đôi khi nghe những lời bàn tán không tốt về người đó sẽ tức giận. Các cung bậc cảm xúc lại bị một người chi phối, cảm giác ấy cũng không tệ lắm. Vân Thiên Nhục dần dần xem Trình Dật Hàn là người con trai mà mình thích, rất thích.

Lỡ thương ai đó, làm sao có thể phụ nhận.

Lừa ai cũng được, lại lừa không nổi lòng ta.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 26: Chuyện Xưa, Khắc Chế Không Được Động Lòng

Thời gian cứ thế thấm thoát trôi qua, tình cảm Vân Thiên Nhục dành cho Trình Dật Hàn càng lớn lên. Trình Dật Hàn thời gian qua cũng không hề có tin đồn đang quen bạn gái, điều này khiến Vân Thiên Nhục khó tránh khỏi vui mừng. Cô biết, bản thân mình thật sự động lòng..

Vân Thiên Nhục và Nhạc Lam Tịch là bạn, cô quen Nhạc Lam Tịch khi tình cờ cả hai ở sát nhà nhau. Nhạc Lam Tịch là hoa khôi của khối, tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã sở hữu vẻ đẹp sắc sảo, khuôn mặt thanh tú, là vẻ đẹp e lệ đã làm xao lòng bao trái tim của các nam sinh. Nhạc Lam Tịch thế nhưng không chấp nhận tình yêu của các nam sinh, họ đều là các công tử vừa có quyền vừa có thế. Bởi vì người Nhạc Lam Tịch để ý không ai khác chính là Trình Dật Hàn.

"Thiên Nhục, tớ có thể nhờ cậu một việc được không?". Nhạc Lam Tịch hôm nay đặc biệt qua nhà Vân Thiên Nhục, vẻ mặt lại như khăn trương.

Vân Thiên Nhục thật ngạc nhiên, Nhạc Lam Tịch gia thế rất tốt, kết quả học tập thì không kém ai. Vân Thiên Nhục cô hầu như chẳng có tài cán gì, giúp cậu ấy sao???

"Lam Tịch, cậu không đùa chứ, nhờ tớ sao??". Vân Thiên Nhục hồ nghi đứng bật dậy, chỉ tay về phía mình, như để Nhạc Lam Tịch nhìn rõ người đang đứng trước mặt cô là ai.

"Thật, thật chứ". Sợ Vân Thiên Nhục không tin, Nhạc Lam Tịch nhắc lại chắc chắn rằng cô không có đùa còn gật đầu lia lịa.

"Cậu vẽ đẹp như vậy, tớ muốn nhờ cậu vẽ giúp tớ mấy bức tranh. Có được không?". Vừa nói, Nhạc Lam Tịch vừa ngước lên nắm tay Vân Thiên Nhục nài nỉ.

"Cậu đừng quên, cuộc thi vẽ tranh nào cậu cũng đạt giải nhất đấy!". Bàn tay bị Nhạc Lam Tịch nắm cứ đung đưa qua lại.

Chuyện gì không nhờ, Nhạc Lam Tịch vẽ đẹp như vậy lại nhờ cô vẽ sao, Vân Thiên Nhục chẳng qua là nhảm chán vẽ vài bức thôi mà. Hơn nữa tranh cô vẽ là anime, cô chỉ vẽ những nhân vật trong truyện mà cô thích.

"Tớ chỉ có năng khiếu bên mảng tranh phong cảnh thôi. Lần này tớ nhờ cậu vẽ chân dung. Coi như giúp tớ, có được không? Chuyện này đối với tớ rất quan trọng". Thanh âm lực bất tòng tâm như, ánh mắt kiên định.

Nhạc Lam Tịch đã suy nghĩ rất kỹ rồi, muốn lấy lòng ai đó phải cho người đó thấy tấm chân tình.

"Chân dung. Ai?". Biết Nhạc Lam Tịch không phải đùa, cô ngồi xuống hỏi đầy nghi ngờ.

Đây là muốn vẽ tranh tặng cho ai sao, tặng cho người Nhạc Lam Tịch yêu quý sao.

"Cậu cũng biết tớ thích Trình Dật Hàn. Tháng sau tới sinh nhật của cậu ấy rồi, cậu ấy lại không thiếu thứ gì. Tớ muốn vẽ tặng cậu ấy bức tranh họa cậu ấy, nhưng tớ thật sự vẽ chân dung không tốt. Tớ đã nghĩ muốn bỏ cuộc, nhưng tớ liền nghĩ đến cậu". Hiện tại trong máy cô chỉ toàn những tấm hình mà cô đã lên chụp Trình Dật Hàn.

Nhạc Lam Tịch trầm nghĩ, nếu Vân Thiên Nhục không giúp cô thì cô cũng không biết làm sao. Nhờ họa sĩ thì nét vẽ họ rất đặc biệt, có thể nhìn ra rồi. Những người bạn cô lại không có biết vẽ, hơn nữa Vân Thiên Nhục lại không có ý với Trình Dật Hàn. Với tính cách Vân Thiên Nhục, nhất định sẽ không nói cho người khác biết chuyện này.

"Trình Dật Hàn??". Âm truyền đã không còn lưu loát tự nhiên mà có chút chần chừ phát ra. Đây vốn dĩ không phải là câu hỏi, không phải là hỏi Nhạc Lam Tịch. Không phải chứ, Vân Thiên Nhục lòng rối loạn, nhưng vẫn không để chút sơ hở nào.

"Đúng vậy. Tớ biết nếu cậu không muốn thì cho dù tớ có nói gì hay đền đáp gì cậu cũng sẽ không làm. Tớ là muốn nhờ cậu giúp như một người bạn, thật lòng nhờ cậu". Cũng không nhìn ra sự khác thường, bàn tay đã buông ra, ánh mắt xa xăm nhìn về trước.

Vân Thiên Nhục trước giờ luôn có lí lẽ của mình, rất ít ai có thể thay đổi chủ ý của Vân Thiên Nhục. Làm bạn với Vân Thiên Nhục cũng không phải mới đây, Nhạc Lam Tịch hiểu rõ. Do Vân Thiên Nhục sống chung với gia đình dưỡng, nên Vân Thiên Nhục rất ít đi chơi. Cô cùng Vân Thiên Nhục luôn giữ quan hệ bạn bè rất tốt, mặc dù cả hai không phải quá thân thiết.

Vân Thiên Nhục nhìn Nhạc Lam Tịch bộ dạng như sắp khóc vậy, đây là vì tình cảm sao? Nhạc Lam Tịch chưa từng nhờ vả cô chuyện gì, bởi vì rất nhiều người có thể giúp Nhạc Lam Tịch. Mọi quan hệ giữa hai gia đình luôn tốt, gia đình Nhạc Lam Tịch hay giúp đỡ dưỡng cô trong vấn đề công ty. Mà người được nhờ vả lại là Trình Dật Hàn, bài toán này cô đương nhiên có thể giải, nhưng cô lại dâng lên sự tiếc nuối khi không ai biết đáp án chính cô giải. Mặc dù cô vốn không cần ai biết, nhưng không thể không thừa nhận: Là người, ai cũng sẽ vì tình cảm bản thân mà ích kỉ. Sự ích kỉ là nhiều bao nhiêu là tùy vào tâm rộng lượng của họ.

"Được, tớ đồng ý. Còn về mẫu vẽ thì sao?". Vân Thiên Nhục thở dài một hơi, mím môi nặn ra từng chữ, xem như giúp người vậy.

"Thật sự cảm ơn cậu. Tớ sẽ gửi hình cho cậu, là những tấm tớ chụp lên đó". Nhạc Lam Tịch vui mừng khôn xiết, biết ơn ôm chặt Vân Thiên Nhục. Khóc mất đã uon ướt, lần này cô sẽ có món quà bất ngờ tặng Trình Dật Hàn rồi.

Vân Thiên Nhục nhìn Nhạc Lam Tịch cười hớn hở, ý cười làm khuôn mặt nhỏ nhắn vốn mỹ miều nay càng khiến người ta khó rời mắt. Nhạc Lam Tịch từ trong cặp lấy một cuốn sổ nhỏ, nhìn bề ngoài rất bắt mắt.

"Đây, cậu vẽ trong cuốn sổ này! Tớ không biết phải cảm ơn cậu thế nào nữa!". Thời gian vẫn còn một tháng, Nhạc Lam Tịch tin tưởng Vân Thiên Nhục sẽ vẽ kịp. Cô cũng biết, nhờ Vân Thiên Nhục vẽ hình một chàng trai như vậy với Vân Thiên Nhục sẽ khó xử. Nhưng cô không còn cách nào khác chỉ có thể vì mình mà ủy khuất cậu ấy. Nếu sau này Vân Thiên Nhục nhờ cô giúp việc gì, cô nhất định sẽ không từ chối.

"Tớ không cần gì đâu, tớ chỉ đơn thuần muốn giúp cậu thôi! Cậu không cần nghĩ nhiều quá!". Vân Thiên Nhựt có thể nhìn ra áy náy của Nhạc Lam Tịch. Điều này đối với một cô gái thật có chút không thỏa đáng rồi. Nhưng cô không cần một sự đền đáp, cô không thấy bản thân thiếu thốn hoặc cần gì cả.

"Vậy tớ về trước đây, rồi tớ sẽ gửi hình cho cậu rồi cậu tùy chọn nhé!". Nhạc Lam Tịch vỗ vai Vân Thiên Nhựt, không quá rầy Vân Thiên Nhựt nữa.

"Được rồi, cậu về cẩn thận". Vân Thiên Nhựt che giấu một chút miễn cưỡng nhún miệng cười, cô đây là đang làm sao vậy, lòng lại vương bạn.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 27: Chuyện Xưa, Khắc Chế Không Được Tỏ Tình

Trở về phòng, Vân Thiên Nhựt mở cuốn sổ ra xem. Bên trong một nửa cuốn đã được vẽ rồi, là Nhạc Lam Tịch vẽ. Đây là quang cảnh ở trường, từng đây lâu, lớp học, ngay cả phong cảnh ở ngoài trường cũng có.

"Thật đẹp!". Vân Thiên Nhựt cảm thán, ngày ngày đi học nhưng cô lại không có nhìn ra vẻ đẹp này, qua ngòi bút của Nhạc Lam Tịch vẻ đẹp ấy đã được gột tã hết thảy.

Xem xong, Vân Thiên Nhựt lại cẩn thận lấy ra bảng vẽ, mở ra đập vào mắt ta là một bức tranh màu chì. Trong đó là vẽ toàn cảnh một cậu nam sinh đang đứng trên cầu thang gương mặt thoáng cười và cô nữ sinh ngồi bệt dưới bậc thang cuối đang bắt động nhìn nam sinh. Vì vẽ từ dưới lên khuôn mặt nam sinh nhìn rất rõ nhưng lại chỉ thấy lưng của người nữ sinh.

Hình ảnh lần đầu gặp gỡ đã khắc sâu vào tâm trí Vân Thiên Nhựt, cô đã vẽ bức này không lâu về trước. Đây là bức tranh mà ba tháng trời cô mới vẽ xong, cứ vẽ rồi lại xóa, không biết xóa bao nhiêu lần mới có thể hoàn thành. Vân Thiên Nhựt đã tỉ mỉ vẽ, đặt hết tâm tư vào bức tranh, sự nhẫn nại, kiên trì. Bức tranh không một ai đánh giá nhưng Vân Thiên Nhựt rất tự tin công nhận rằng thật sự hoàn hảo.

Chỉ vì vẽ tranh, Vân Thiên Nhựt thật sự đã bỏ rất nhiều thời gian. Cô muốn vẽ thật chính xác, thật chân thật, các bức tranh phải thật sự có hồn. Bản thân Vân Thiên Nhựt thích sự hoàn hảo nên đã dành toàn tâm toàn ý để vẽ nên các bức tranh. Nhạc Lam Tịch đã gửi cho Vân Thiên Nhựt hơn 50 bức, Vân Thiên Nhựt sẽ chọn tầm 15 bức để vẽ. Các bức đều chụp xa nên vẽ cũng rất nhanh, chỉ cần nhìn thoáng là có thể nhìn ra người trong bức tranh đó là điều tất yếu.

Bức đầu tiên, Vân Thiên Nhựt vẽ chính là khoảng khắc mà cô đã bắt gặp Trình Dật Hàn ở cầu thang. Vân Thiên Nhựt muốn nhân dịp này mà tặng cho Trình Dật Hàn khoảng khắc mà cô đã bắt gặp, tất nhiên trong tranh không có hình ảnh nữ sinh nào. Nhạc Lam Tịch phải thật để ý mới có thể chụp được các bức ảnh đẹp như thế này. Dường như các góc cạnh trên khuôn mặt đều được chụp lại, chỉ có điều không có một bức nào Trình Dật Hàn lộ nụ cười cả.

Lúc Nhạc Lam Tịch xem tranh thì thật sự cảm động đến rơi nước mắt. Rất muốn làm gì đó để trả ơn nhưng Vân Thiên Nhựt lại một mực nói không cần. Đây là chuyện Vân Thiên Nhựt nguyện ý làm, cô không cần hỏi báo gì cả, thật không cần. Vẽ tranh chính là niềm vui của cô, được vẽ Trình Dật Hàn cô lại càng thấy có ý nghĩa.

Nhạc Lam Tịch gửi quá nhiều hình, nên Vân Thiên Nhựt yên tâm bức tranh Trình Dật Hàn đứng trên cầu thang Nhạc Lam Tịch sẽ nhìn ra.

Một thời gian sau, mọi người trong trường đồn ầm lên rằng: "Trình Dật Hàn có người yêu rồi, cô gái đó chính là hoa khôi Nhạc Lam Tịch!".

"Thật ngưỡng mộ Nhạc Lam Tịch, có một người yêu soái như vậy, còn tử thi... Haizz".

"Trái tim nhỏ bé của tớ tan nát rồi, Trình Dật Hàn là mẫu bạn trai mà tớ ao ước bấy lâu nay!".

"Tớ nghĩ tớ sẽ bỏ cuộc, người ta là hoa đã có chủ rồi!".

"Tớ theo đuổi Tịch Tịch lâu như vậy, tại sao cậu ấy lại chọn một tên mặt lạnh chứ!".

"....".

Không chỉ các nữ sinh tiếc nuối, thất vọng mà những nam sinh theo đuổi Nhạc Lam Tịch cũng lắc đầu rầu rĩ. Đây là những lời vô tình Vân Thiên Nhựt nghe được, nghe nhiều đến nỗi cô sắp thuộc lòng rồi.

Cảm xúc Vân Thiên Nhựt lẫn lộn vừa vui mà lại vừa buồn, nhưng niềm vui lại nhiều hơn. Cũng qua lần trò chuyện mà Nhạc Lam Tịch đã nói cho Vân Thiên Nhựt một việc:

"Tớ thật sự phải cảm ơn cậu. Nhờ những bức tranh vẽ chân dung mà cậu vẽ, Hàn đã cảm nhận được tấm lòng của tớ. Sau đó, anh ấy thường xuyên liên lạc với tớ, rồi nói yêu tớ".

Nếu hỏi Vân Thiên Nhục rằng cô có hối tiếc không? Cô sẽ nói "không". Nhạc Lam Tịch nói vậy nhưng biết đâu thực chất, cái có thể làm cảm động trái tim sắt đá của Trình Dật Hàn chính là những bức tranh do Nhạc Lam Tịch vẽ. Và thái độ chân thành mà Nhạc Lam Tịch dành cho Trình Dật Hàn trong suốt thời gian qua. Nhạc Lam Tịch thật sự là một cô gái tốt, giàu sang nhưng không đanh đá, kiêu ngạo. Vân Thiên Nhục chưa từng thấy trong mắt Nhạc Lam Tịch một chút nào khinh thường dành cho người khác. Nhạc Lam Tịch đơn phương theo đuổi Trình Dật Hàn đã lâu, Vân Thiên Nhục biết đây không phải là muốn chiếm hữu một người con trai chỉ vì người đó đẹp trai, tài giỏi, giàu có.

Trình Dật Hàn và Nhạc Lam Tịch đúng là trời sinh một đôi. Vân Thiên Nhục nghĩ nếu như không có món quà sinh nhật đó, hai người họ sẽ bằng cách nào mà đến được với nhau bởi vì mọi chuyện đã được an bài. Vân Thiên Nhục yêu thương Trình Dật Hàn có lẽ cũng đã được an bài thoả đáng rồi đi, đây là có duyên nhưng không có nợ.

Vân Thiên Nhục đã từng muốn buông xuống đoạn tình cảm sai lầm này, nhưng chính là làm không được. Vân Thiên Nhục cũng không còn ép bản thân nữa, cứ thuận theo ý trời vậy. Cô có cảm xúc thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến Trình Dật Hàn và Nhạc Lam Tịch không phải sao? Quan trọng là yêu thương một người là không sai, Vân Thiên Nhục cũng không có suy nghĩ muốn dành dứt nên càng không thể nói cô không biết liên si mà yêu người yêu bạn mình được, đúng không?.

Nhạc Lam Tịch vốn dĩ có ý để Trình Dật Hàn và Vân Thiên Nhục được gặp mặt, nói chuyện nhiều hơn. Nhưng Vân Thiên Nhục lại luôn khéo léo từ chối, Trình Dật Hàn lại không có hứng thú, vì thế Nhạc Lam Tịch cũng từ bỏ ý định.

Vân Thiên Nhục đi học về, sẽ bắt gặp thấy Trình Dật Hàn đôi lúc sẽ đưa Nhạc Lam Tịch về. Khi đến nhà Nhạc Lam Tịch chơi, Trình Dật Hàn đột nhiên đến, cô sẽ lấy lý do phải về nhà. Vân Thiên Nhục cố gắng né tránh việc đụng mặt với Trình Dật Hàn, cô không muốn trước mặt hai người họ trong lúc vô ý sẽ lộ tâm tư, như vậy sẽ rất không tốt.

Vân Thiên Nhục cho rằng Trình Dật Hàn sẽ không có nhớ mình, cũng sẽ không biết rõ tên họ của cô. Những lần vô ý gặp phải, ánh mắt Trình Dật Hàn chỉ ôn nhu nhìn Nhạc Lam Tịch, không để ý người khác. Lại không biết được rằng mỗi lần Vân Thiên Nhục đi khỏi Nhạc Lam Tịch cũng rất hay nói về Vân Thiên Nhục. Nói không nhiều, nhưng cũng để Trình Dật Hàn nhớ được họ tên, dáng vẻ và có quan hệ như thế nào với Nhạc Lam Tịch.

Trình Dật Hàn yêu Nhạc Lam Tịch rất nhiều, Vân Thiên Nhục nhìn thấy điều đó. Đứng trên cửa sổ lên lên nhìn sang nhà bên cạnh, Trình Dật Hàn và Nhạc Lam Tịch thân mật ngồi cạnh nhau. Nữ sinh nói rất nhiều, nam sinh trầm lặng lắng nghe, khuôn mặt ấm áp. Bức tranh này nếu được vẽ lên sẽ rất đẹp, thật sự cảnh đẹp hiếm có. Hoa viên nhà Nhạc Lam Tịch vốn đã rất đẹp, hai người họ lại điểm tô thêm như vẽ đẹp chốn thiên đường vậy.

Vân Thiên Nhục nhìn thấy cảnh này ngược lại không đau lòng mà nụ cười chân thật lại xuất hiện. Vân Thiên Nhục nhìn hai người họ, nở nụ cười trong sáng, ánh mắt lại lộ đầy vẻ ưu thương khác với nụ cười của cô nhưng cô vẫn cười.

"Chúc hai người hạnh phúc!".

Đôi môi khẽ mở, một câu chúc phúc theo gió bay đi thật xa. Nhờ gió gửi gắm tâm tình của cô.

Trình Dật Hàn như biến thành một người khác, chỉ khi trước mặt Nhạc Lam Tịch mới cười, đầy mắt chứa đầy tình yêu. Khi Nhạc Lam Tịch mất, Trình Dật Hàn đã nghỉ học một thời gian dài. Từ đó Vân Thiên Nhục rất ít khi nhìn thấy bóng dáng ấy trên sân trường. Cái chết của Nhạc Lam Tịch, Vân Thiên Nhục vô cùng áy náy, đau khổ. Đi sớm về trễ, là thói quen của cô sau đó, vốn nội tâm khép kín lại càng khép kín.

Một khoảng thời gian khá dài cô né tránh gặp Trình Dật Hàn. Đôi lúc vô tình nhìn thấy bóng dáng đứng yên lặng nhìn vô định, lòng cô lại nhói lên. Tình cảm thời thanh xuân, không phải nói quên là quên được, không phải không nhìn thấy thì hình bóng người đó sẽ dần phai nhạt. Càng cố quên lại càng nhớ, càng không gặp hình bóng ấy lại càng khắc sâu.

Một năm trôi qua kể từ khi Nhạc Lam Tịch mất, trái tim cô thiếu nữ năm ấy vẫn rung động như thế. Thân ảnh tịch mịch, có phần cô đơn của anh khiến cô không buông bỏ được. Anh vốn đã lạnh lùng, ánh mắt lại càng sắc lạnh không chút hơi ấm. Phải chăng hơi ấm của cuộc đời anh, đã theo cô gái kia đi mất. Vì vậy, cô muốn lặng lẽ theo dõi anh, mang đến cho anh tình yêu thầm lặng nhất.

19 tuổi, Vân Thiên Nhục trưởng thành hơn. Lấy hết can đảm tỏ tình nhưng bị từ chối. Năm đó Nhạc Lam Tịch lấy điện thoại cô gọi cho Trình Dật Hàn, từ đó cô đã thuộc lòng số điện thoại của anh. Cô đã nhắn một tin nhắn thật dài để bày tỏ lòng mình, không có hồi âm đây chính là gián tiếp từ chối.

Thật ra ban đầu cô tỏ tình cũng không mong muốn được đáp lại, cô chẳng qua không muốn sau hối hận. Yêu thì phải nói ra cho dù kết quả như thế nào, điều đó sẽ giúp ta thêm mạnh mẽ hơn, kiên định hơn.

Cảm ơn người ấy xuất hiện để cho cô biết cô chấp yêu một người không hẳn là đại khờ, khắc ghi trong cô là khoảng thời gian thanh xuân thật hạnh phúc. Cũng vì Vân Thiên Nhục xác định sau này có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại nữa nên mới buông ra lời yêu. Vì mỗi người đi một con đường khác nhau sẽ không chạm trán nhau, cô cũng không cần xấu hổ.

Và anh sẽ nhanh chóng quên đi cô....quên đi một người có lẽ anh chưa từng để mắt tới.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



## Chương 28: Nếu Để Ý ... Tất Sẽ Ghen ...

Vân Thiên Nhục phải thật tranh thủ làm xong hết công việc hôm nay, tối nay cô có việc quan trọng phải làm. Vân Thiên Nhục đối với nhiệm vụ lần này lại rất có hứng thú, không mới lạ nhưng cô chưa từng làm bao giờ.

"Vân Thiên Nhục, cô đã xong chưa, sao lại lâu như vậy?". Âu Dương Thần từ ngoài hồi thúc có chút sốt ruột, tối nay anh có hẹn xem phim với Trương Băng Khanh.

Sốt ruột đến độ gọi thẳng cả tên Vân Thiên Nhục, bình thường chẳng phải gọi Nhục Nhục thật khách khí sao. Lúc cần cô giúp, còn không tiếc gọi cô một tiếng "Tiểu Thư".

Cánh cửa phòng cuối cùng cũng có động tĩnh, Vân Thiên Nhục chuẩn bị tốt đi ra, trách móc:

"Âu Dương Thần, tôi là đang giúp anh. Nếu như anh chờ không được liền có thể đi trước. Lại nói, anh đến sớm hơn thì phải chờ".

"Xin lỗi. Tại tôi có chút khẩn trương".

Hai người họ vừa bước lại xe vừa nói.

Vân Thiên Nhục cũng cảm thấy thật khẩn trương. Kế hoạch này chỉ có thể thành công, không thể thất bại.

"Tôi hiểu tâm trạng của anh, anh không để lộ sơ hở gì chứ!". Vân Thiên Nhục là lo lắng Âu Dương Thần sẽ vì nóng lòng mà hư chuyện.

"Cái này cô yên tâm. Diễn kịch tôi có thiên phú". Tự tin vỗ vỗ ngực, ánh mắt còn rất đắc ý.

Nhịn không được cười với thái độ này của Âu Dương Thần, người anh ta yêu có thể sẽ phải lấy người khác. Anh ta lại có thể đùa như vậy.

Kế hoạch lần này chính là để Trương Băng Khanh xác định được trái tim mình. Âu Dương Thần thời gian này sẽ không chủ động liên lạc, Trương Băng Khanh nếu như có hẹn thì Âu Dương Thần sẽ từ chối. Tối nay, Trương Băng Khanh muốn cùng Âu Dương Thần đi xem phim. Âu Dương Thần lại có ý rủ Vân Thiên Nhục đi cùng, là bạn bè Trương Băng Khanh sẽ không có lý do gì để từ chối rồi.

Đến chỗ hẹn, ngoài dự đoán, Trình Dật Hàn lại đứng cùng với Trương Băng Khanh. Vân Thiên Nhục thắc mắc:

"Sao lại có Trình Dật Hàn nữa?". Trình Dật Hàn không phải bận bịu công việc sao, công ty đang có rất nhiều dự án. Anh ấy lại rảnh rỗi để đi xem phim.

"Tôi suy nghĩ kỹ rồi, nếu chỉ có 3 người. Tiểu Khanh sẽ rất cô đơn, tôi không muốn để cô ấy quá buồn. Có Trình Dật Hàn đi cùng sẽ bớt hơn, ít nhất có người đứng bên cạnh!". Anh không nghĩ sẽ tổn thương Trương Băng Khanh, nếu như sau này người cô ấy chọn là Trình Dật Hàn anh cũng sẽ không nủ kéo đoạn tình cảm sai lầm này nữa.

Đây là suy nghĩ kỹ rồi chăng? Vân Thiên Nhục cô căn bản nhìn không ra "kĩ" chỗ nào??

"Nhưng đó là giám đốc của tôi đấy, trong lúc nói chuyện nếu tôi làm gì đó thất lễ. Vậy há chẳng phải lý do để tống cổ tôi ra khỏi công ty sao?". Nói chậm rãi, phát âm rõ ràng, hi vọng người bên cạnh hiểu dù chỉ ít ỏi.

Vân Thiên Nhục không muốn đi đâu, làm gì cũng đụng phải Trình Dật Hàn. Đây giống như là gần vua như gần hổ, mất đầu như chơi.

"Vấn đề đó cô không cần lo, nếu cô thất nghiệp tôi sẽ nhận cô. Thôi được rồi, xuống xe đi". Công ty Âu Dương Thần mặc dù không lớn mạnh như công ty X. Nhưng tuyệt đối không phải tầm thường.

Bắt bình xuống xe, anh ta nào có đặt vào hoàn cảnh của cô mà suy nghĩ.

"Tiểu Khanh, Hàn. Thật ngại quá để hai người chờ rồi!". Âu Dương Thần áy náy xin lỗi, mặc dù hiện giờ xác thực là chưa đến giờ hẹn.

"Không sao. Là tôi đến sớm". Trương Băng Khanh đột nhiên không còn hứng thú muốn xem phim nữa, nhiều ngày không gặp. Vừa gặp lại nhìn thấy cảnh tượng cười nói ngọt ngào của Âu Dương Thần, cô lại thấy hít thở không thông.

"Được rồi, chúng ta đi tìm phim gì xem thôi!". Âu Dương Thần thân mật nắm tay Vân Thiên Nhục, còn quay sang tặng cô cái nháy mắt.

"Khanh Khanh, đi thôi". Vân Thiên Nhục nhìn Trương Băng Khanh ánh mắt cố gắng tỏ vẻ ngại ngùng, sau đó nhìn Âu Dương Thần như muốn nói "Diễn hay lắm!".

Trương Băng Khanh khẽ gạt đầu, khoác tay Trình Dật Hàn:

"Hàn, vào trong thôi!". Trình Dật Hàn không nói không rằng, trực tiếp bước đôi chân thon dài mạnh mẽ. Từ đầu đến cuối đều không nhìn qua Vân



Thiên Nhục.

Vân Thiên Nhục ngồi cạnh Trương Băng Khanh, không ngần ngại cười sảng khoái. Bộ phim này thật sự rất hài hước, Vân Thiên Nhục chỉ còn cách ôm bụng cười. Âu Dương Thần nhẹ nhàng vỗ lưng Vân Thiên Nhục:

"Nhục Nhục, cô cười ít thôi. Mọi người đều đang nhìn đấy!". Âu Dương Thần cũng đang rất buồn cười, các chi tiết của bộ phim rất vui. Nhưng Vân Thiên Nhục, lại cười lớn như vậy, không kiêng dè chút nào như vậy có chút mất mặt.

"Này, hahaha... tôi đau bụng quá!". Vân Thiên Nhục nín nín tay Âu Dương Thần để giữ bình tĩnh. Hiện tại cô chỉ muốn thỏa mãn cái dây thần kinh cười, cái gì mà thực nữ, cô không để ý.

"Hahahaha...". Âu Dương Thần nhìn bộ dạng Vân Thiên Nhục cười đến đỏ mặt, cũng cười lớn lên.

Trương Băng Khanh đưa mắt nhìn hành động thân mật, tay không tự chủ nắm chặt lại. Nãy giờ cô vẫn suy nghĩ liên miên nên không biết rõ nội dung của bộ phim. Âu Dương Thần ngày trước chính là bên cạnh cô mà cười vui vẻ, hiện tại lại không có để ý đến cô. Từ lúc thấy anh, ánh mắt của anh chỉ luôn nhìn Vân Thiên Nhục, nói chuyện cùng cậu ấy.

"Nhục Nhục, cậu ăn đi. Cậu xem, cậu cười đến đỏ mặt rồi!". Trương Băng Khanh đưa hộp bắp sang cho Vân Thiên Nhục. Trương Băng Khanh cũng lần đầu tiên biết, Vân Thiên Nhục lại có bộ mặt khác như vậy. Xem ra cô hiểu về cậu ấy rất ít. Vân Thiên Nhục có thể thoải mái cười như vậy, Trương Băng Khanh cũng rất vui. Cô biết, quá khứ của Vân Thiên Nhục không vui vẻ nên tính cách Vân Thiên Nhục có vẻ âm trầm. Có thể thay đổi, là vì có Âu Dương Thần sao?

"Cảm ơn cậu, Khanh Khanh!". Vân Thiên Nhục đưa tay cầm lấy ăn.

Âu Dương Thần ngồi bên cạnh bỗng nhiên, lấy bắp trong tay mình dứt cho Vân Thiên Nhục, ý cười rõ ràng.

Vân Thiên Nhục không được tự nhiên, nhưng kế hoạch phải thực hiện. Tiếp đó, ngoan ngoãn há miệng ra: "Ngon lắm, cảm ơn!".

Trương Băng Khanh đẩy mắt cứng đờ, mọi khi cô cùng Âu Dương Thần đi xem phim cũng là anh dứt cô ăn như vậy. Che dấu khổ sở, Trương Băng Khanh quay sang nam nhân nãy giờ luôn im lặng. Sắc mặt không bộc lộ chút cảm xúc, đẩy mắt cũng không có ý cười gì. Trình Dật Hàn xem chăm chú như vậy, không cảm thấy hài hước sao.

"Hàn, có thể đổi chỗ với tôi không?".

Trương Băng Khanh không muốn lại nhìn cảnh tượng khiến cô cảm thấy không vui này, cô đây là bị sao, là ghen tuông sao? Cô thể nhưng không vui khi Âu Dương Thần đối xử tốt với cô bạn mình, có phải quá đáng rồi không? Nhưng cô không biết tại sao nữa, cảm giác này chân thật đến đáng sợ.

"Sao vậy, không khỏe sao!". Con người màu trà xinh đẹp nhìn sang mang theo hoài nghi, ban nãy không phải vẫn còn tốt sao.

"Không có. Tôi muốn ngủ một lát, nhưng Nhục Nhục đang xem vui như vậy. Nếu tôi ngủ bên cạnh sẽ làm cậu ấy mất hứng". Cô thật sự muốn nhắm mắt một lát, suy nghĩ thấu đáo một chút.

Xác định Trương Băng Khanh là không sao, Trình Dật Hàn đứng dậy. Anh đang rất áp chế cơn tức giận trong lòng, anh cũng không biết tại sao mình lại khó chịu như vậy. Ban đầu, anh từ chối lời mời đi xem phim của Trương Băng Khanh. Nhưng Trương Băng Khanh lại nói cô đi một mình rất cô đơn vì Âu Dương Thần và Vân Thiên Nhục giống như cặp tình nhân vậy. Cặp tình nhân sao? Trình Dật Hàn thật muốn xem Vân Thiên Nhục đang giờ trò gì. Sao bỗng dưng lại thân thiết với Âu Dương Thần như vậy, anh biết bọn họ là bạn từ trung học nhưng anh lại chưa từng nghe Âu Dương Thần nhắc qua cô. Giống như không mấy thân thiết, dường như là từ lúc đi ăn cơm chung đã khác lạ.

Vân Thiên Nhục bị tình tiết bất ngờ của bộ phim làm giật mình, tay đập mạnh lên tay ghế, ngoài ý muốn lại đặt lên một bàn tay khác. Cũng không có để ý mà vô thức nắm lấy, tay trái thuận tiện cầm bắp đưa sang bên cạnh. Chưa có nhìn lên nói:

"Khanh Khanh,...". Lời mời đến miệng bị nghẹn lại, cơ mặt cứng đờ. Vân Thiên Nhục bị giật mình bởi gương mặt điển trai nam tính được phóng gần ngay trong tầm mắt cô.

Trình Dật Hàn??? Anh ấy ngồi cạnh cô lúc nào? Khanh Khanh từ lúc nào cùng anh đổi chỗ?

Vân Thiên Nhục tròn mắt ngạc nhiên nhìn, lấp bắp:

"Tổng... Tổng Giám Đốc!". Bàn tay cô vẫn trong tư thế đưa bắp về phía trước.

"Cô xác định đây là cho tôi?". Đôi mắt màu trà hướng về miếng bắp trong tay Vân Thiên Nhục. Giọng nói như từ địa ngục truyền tới, không mang chút hơi ấm. Anh ngồi đây mà cô vẫn không phát giác, là do đã đặt hết chú ý lên người Âu Dương Thần sao?

Vân Thiên Nhục lúng túng lắc đầu nguây nguẩy, rút tay về, nhanh như chớp đưa vào miệng. Mất mặt quá, anh ấy sẽ không nghĩ là mình đang giả vờ chứ!

Hàn khí từ Trình Dật Hàn khiến Vân Thiên Nhục không rét mà run, Lòng bàn tay truyền đến từng đợt ấm áp. Tay cô đang đặt lên tay của..., thậm chí còn nắm chắc, cô quá không để ý rồi. Tim đập thình thịch, lòng lại muốn nhanh chóng thu tay về, nhưng một chút nhúc nhích cũng không. Không nghĩ tới

người nam nhân này, sức ảnh hưởng mãnh liệt như vậy.

Hít mạnh một hơi, Vân Thiên Nhục nghiêm túc nhìn về trước. Trong lòng thăm bình tâm, đếm 1...2...3, rút. Một giây trước cô thật sự cảm nhận tay đã bị thu về, tại sao lại. Trong tay lúc này truyền đến cảm giác đau đớn, Trình Dật Hàn đang muốn bẻ gãy tay cô sao?

Vân Thiên Nhục cắn nhẹ môi để áp chế cơn đau. Về mặt đau khổ nhìn Trình Dật Hàn, cô bị anh nắm chặt đến đau thế nhưng anh lại là bộ dáng không biết gì.

" Giám Đốc, anh có thể... ".

" Cô thật ôn ào! ". Lực đạo trên tay mạnh hơn, không có ý định sẽ thả. Trình Dật Hàn tâm tình có chút buông lỏng, chỉ có như vậy Vân Thiên Nhục mới yên lặng, cô quá lộn xộn rồi. Nhìn cô cười đến thỏa mãn, anh chính là không muốn cô được như ý. Bàn tay cô rất nhỏ, anh dễ dàng nắm gọn trong lòng bàn tay. Giống như dùng một chút lực cũng dễ dàng bẻ gãy.

" Tôi sẽ không lộn xộn. Anh có thể buông ra không, tôi rất đau ". Cảm giác đau cô đã không còn cảm nhận được, chỉ là tim đập thật nhanh cô không kiểm soát được.

Giống như không có nghe lời cô nói, bàn tay ấm áp vẫn không mấy may. Vân Thiên Nhục động động tay bàn tay kia vẫn không mấy may chuyển động. Không muốn lôi kéo sự chú ý, cô chỉ biết im lặng thừa nhận. Im lặng thừa nhận và lắng nghe trái tim đập loạn nhịp.

Vân Thiên Nhục không còn tâm tình để xem phim nữa. Mắt vẫn nhìn về trước nhưng hồn lại bay nơi nào. Bị nắm chặt đến đau, lòng cô lại hiện tia ấm áp. Người đàn ông lạnh như băng lại có bàn tay ấm áp như vậy. Sự ấm áp lan tỏa đến con tim, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, tay trái nắm thật chặt để giữ vững trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô thật không có tiền đồ, lại vì được gần gũi Trình Dật Hàn mà cảm xúc rối bời.

Trình Dật Hàn cũng không có đặt tâm vào bộ phim, những năm qua anh không có yên lặng mà nắm tay nữ nhân. Sự run rẩy trong con người cô lan truyền đến bàn tay ấm áp của anh. Nhất gan như vậy, nắm xưa ở đâu ra can đảm mà tỏ tình với anh chứ. Nếu thật sự nhất gan như vậy, Tiểu Tích sẽ không chết. Nữ nhân như Vân Thiên Nhục thật đáng sợ, mang vẻ ngoài trong sáng nhưng lòng dạ như rắn độc. Anh nên nhắc nhở Tiểu Tích tránh xa Vân Thiên Nhục mới phải, thời điểm anh phát hiện trong mắt cô nhìn anh có chứa tình yêu.

Lửa giận bóp nát tim anh, tay anh đã nắm chặt đến không còn kẽ hở. Lại không biết, cô gái bên cạnh nhìn nhin cắn chặt môi. Thầm nghĩ, anh không đơn thuần là muốn cô im lặng mà là trút giận. Vì từ trên người anh cho cô loại cảm giác hít thở không thông, anh là đang tức giận mới không chút lưu tình làm cô đau như vậy. Nhưng là lửa giận gì, cô lại không xác định được, cô đã làm gì phật ý anh.

Lúc này được ra ngoài, Vân Thiên Nhục như thoát khỏi địa ngục giống nhau. Chưa lần nào đi xem phim mà cô chỉ xem một nửa, bộ phim hài hước như vậy nhưng cô chẳng còn tâm trí cười.

Trương Băng Khanh nghỉ ngơi một lát, tâm trạng của cô giờ đã đỡ hơn. Từ lúc đổi chỗ với Trình Dật Hàn cô không nhìn thấy Âu Dương Thần và Vân Thiên Nhục kể mặt lại nói chuyện nữa. Tâm trạng cô liền theo đó mà tốt hơn.

" Á ".

Vân Thiên Nhục đang suy nghĩ miên man bị tiếng la nhỏ kéo cô trở về. Nhìn lại đã thấy Trương Băng Khanh khụy dưới đất, tay xoa xoa mắt cá chân.

Âu Dương Thần ý định ngồi xuống xem lại bị Vân Thiên Nhục kéo, nhỏ giọng nhắc nhở:

" Kiểm chế một chút, còn Trình Dật Hàn ở đây! ".

Âu Dương Thần gật gật đầu, nhìn sang Trình Dật Hàn hát mặt:

" Hàn, cậu xem Khanh Khanh đi! ".

Trình Dật Hàn dương mắt nhìn Âu Dương Thần, không phải những lần Trương Băng Khanh có chuyện, đều do cậu ta xử lý sao. Anh vốn không xem Trương Băng Khanh như vị hôn thê mà đối xử, càng không có thói quen đi quan tâm phụ nữ.

" Khanh Khanh, chân cậu bị trượt khớp rồi! ". Vân Thiên Nhục ngồi xuống, xem xét.

" Tổ không cần thận nên... ". Tuy nói chuyện với Vân Thiên Nhục, khoe mắt lại như hướng về Âu Dương Thần. Hành động này của anh không giống như trước luôn quan tâm cô nữa rồi.

Âu Dương Thần như không nhìn thấy, lại thúc giục Trình Dật Hàn vẫn còn uy nghiêm đứng đó. Không một chút ý định sẽ lại xem Trương Băng Khanh. Trong lòng nóng nảy, tuyệt đối anh sẽ không giao người con gái anh yêu cho một kẻ máu lạnh như Trình Dật Hàn.

" Hàn, cậu còn ngây ra đó làm gì, cõng cô ấy đi! ". Trình Dật Hàn thật không đáng mặt nam nhi, còn là hôn phu của Trương Băng Khanh. Nếu ôm phụ nữ thì sẽ chết sao, anh thật không hiểu Trình Dật Hàn ngoài vẻ đẹp anh tuấn thì có gì tốt. Phụ nữ đều bị mù rồi mới chết mê chết mệt Trình Dật Hàn.

Trương Băng Khanh nghe vậy, gượng đứng dậy, cố gắng bước đi:

" Không cần đâu, tôi có thể tự đi ". Nắm tay Vân Thiên Nhục, cố gắng kiềm nén đau: " Nhục Nhục, cậu về cẩn thận. ". Sau đó bước đi về phía xe,

cũng không tạm biệt Âu Dương Thần một tiếng.

Âu Dương Thần vừa lái xe lại vui vẻ huýt sáo, hôm nay thu hoạch không tệ.

"Anh vui như vậy? ". Vân Thiên Nhục nhìn Âu Dương Thần cười vui vẻ đầy đắc ý.

"Đương nhiên rồi. Khanh Khanh biểu hiện rõ ràng là đang ghen ". Như vậy chứng tỏ, Vân Thiên Nhục nói đúng, người Trương Băng Khanh yêu là anh.

"Tôi nói anh biết, không phải cô gái nào yêu cũng biểu hiện rõ như Khanh Khanh ". Nếu Âu Dương Thần không nhìn ra, vậy thật ngốc. Cô cũng chẳng có kinh nghiệm gì về tình cảm nam nữ còn có thể thấy được.

"Khanh Khanh của tôi sẽ không giống với những người phụ nữ khác. Cô ấy rất đơn thuần, điểm nào cũng đáng yêu ". Nếu để anh nói về Trương Băng Khanh, anh có thể nói đến sáng. Anh luôn luôn thấy, Trương Băng Khanh là cô gái tốt nhất, cũng là người mà anh yêu thương nhất.

"Nếu vậy, anh phải làm gì đó đi. Tôi không muốn cậu ấy hiểu lầm mối quan hệ của tôi và anh. Tới rồi, tôi vào trước. Cảm ơn anh! ".

Âu Dương Thần gật đầu đồng ý, sau đó vẫy tay với Vân Thiên Nhục, bánh xe nhanh chóng lăn bánh. Hôm nay anh đã thấy được sự trưởng thành hơn của Trương Băng Khanh. Không giống như trước, một chút đau cũng sẽ không chịu được.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 29: Trời Đánh Tránh Bữa Ăn!!

Vân Thiên Nhục trong lòng sợ hãi, cô không biết tại sao quản lý Giản đột ngột cho gọi cô. Bình thường cô ấy chỉ ghé xem xét chỉ đạo công việc cho mọi người, chưa bao giờ gọi riêng cô.

Mọi người trong công ty đều nói Giản La Ân có ý quyến rũ Trình Dật Hàn nhưng không thành. Cô ta và Tăng Nhu Đình đối chọi gay gắt, bằng mặt nhưng không bằng lòng. Vân Thiên Nhục đối với những việc đầu đá này vốn không có hứng thú. Trong công việc ắt sẽ tránh khỏi sự ganh đua, nhưng cô chỉ muốn an phận làm một phiên dịch nhỏ. Có thể ngày ngày tiếp cận với ngôn ngữ, đất nước Thái là cô đã rất vui rồi.

"Quản lý Giản, cô gọi tôi ". Vân Thiên Nhục khẽ cúi đầu.

Giản La Ân không nói gì, lấy một tập tài liệu đặt trên bàn:

"Đây là thông tin của vị khách hàng mà cô phải kí được hợp đồng, cô hãy thu thập thêm tài liệu đi". Thời gian Vân Thiên Nhục đi làm, Giản La Ân cũng không thấy cô ta có quan hệ mờ ám với Trình Dật Hàn nên cũng không có làm khó. Chỉ cần cô ta không đụng đến cô, cô cũng sẽ không gây bất lợi cho cô ta. Nhưng nếu có, thì đừng trách cô ác.

"Ý của cô là tôi có thể trực tiếp gặp mặt các khách hàng người Thái rồi! ". Thanh âm trong trẻo ngạc nhiên cùng vui mừng khôn xiết hòa trộn vào nhau. Chuyện cô chờ đợi bấy lâu nay đến rồi sao.

"Đừng vậy. Cô có thể đi rồi! ". Chỉ gặp khách hàng cần gì vui như vậy. Mặc dù việc này không khó, chỉ là một hợp tác nho nhỏ.

"Cảm ơn cô! ". Kích động cầm chặt tài liệu trong tay. Nếu như không phải đang ở công ty cô đã la thật lớn rồi. Vân Thiên Nhục biết, những bản hợp đồng nhỏ này giao cho nhân viên trực tiếp đi làm là được.

Trên đường đi ăn trưa, Vân Thiên Nhục có cảm giác kì quái "Hôm nay như thế nào nhân viên lại kéo nhau đi ăn trưa, còn bộ dáng hót ha hót hải "

Nhìn cảnh này, Vân Thiên Nhục có chút không muốn ăn, nhưng mà cô đang rất đói. Chuyện lần trước đã cho cô một bài học đắt giá, cô sẽ không lại mắc phải.

"Phù ". Sắp nghẹt thở rồi, khó khăn lắm cô mới mua được thức ăn. Chén chúc làm gì vậy nhỉ, sẽ không có chuyện thiếu lương thực. Bây giờ vấn đề là tìm chỗ ngồi, ngó tới ngó lui chỉ toàn người và người. Tranh thủ chỗ bàn kia vẫn còn một chỗ trống, cô nhanh chóng đi lại ngồi.

Vân Thiên Nhục cúi đầu ăn, một lúc sau mọi người trên bàn đồng loạt đứng dậy. Hiếu kì, Vân Thiên Nhục chính là rất hiếu kì. Bọn họ lại cầm đĩa thức ăn trong tay đứng dậy khỏi ghế. Cô cũng chỉ đưa mắt nhìn, rồi lại ăn.

"Tổng Giám Đốc! ". Tiếng đồng thanh thật lớn vang lên, bầu không khí trở nên im lặng.

Vân Thiên Nhục lúc này chưa kịp phản xạ, một đĩa thức ăn đặt trên bàn và một bóng lớn xuất hiện trong tầm mắt cô. Theo cảm tính cô đứng dậy. Thức ăn trong miệng còn chưa nhai kĩ, trực tiếp nuốt xuống bụng, tiếp đó mới cúi đầu lí nhí:

" Tổng Giám Đốc! ". Trời đánh tránh bữa ăn, sao lại đột nhiên xuất hiện chứ. Chả trách hôm nay náo nhiệt như vậy.

Vân Dật Hàn gật đầu, mọi người đều biết điều cung kính lùi đi chỗ khác, ai lại gan to ngồi chung bàn với Tổng Giám Đốc. Thấy vậy, Vân Thiên Nhục nhanh tay cầm đĩa thức ăn quay người lại, chân bước lên vừa chạm đất. Bỗng, truyền đến thanh âm dễ nghe nhưng lại mang theo ra lệnh:

" Đứng lại ". Ai nấy cũng khựng lại, ngơ ngác nhìn nhau Tổng Giám Đốc là đang nói ai. Không ai xác định được, tất cả cúi mặt quay người lại. Nhưng chẳng ai cả gan lên tiếng hỏi xem Tổng Giám Đốc là ai. Uớc chừng 5" sau một giọng nam dè chừng hỏi:

" Tổng Giám Đốc, nếu không có chuyện gì vậy chúng tôi đi trước ". Anh ta nhìn thấy Giám Đốc con người băng lãnh nhìn về người đối diện, nên đoán " đứng lại " là chỉ người này.

Mồ hôi đã chảy ướt hết áo sơ mi của người nhân viên đó. Tổng Giám Đốc là người cực kì âm hiểm, một ánh mắt đã có thể giết người. Nhưng cứ đứng như vậy cũng không phải là cách, không khéo lại chọc giận Giám Đốc.

Vân Thiên Nhục tán thưởng nam nhân viên này, thật có bản lĩnh. Mọi người đều nợ anh ta một lời cảm ơn rồi. Trình Dật Hàn cái cũng không làm, chỉ xuất hiện thôi đã khiến mọi việc lệch khỏi quỹ đạo. Khí chất của anh càng ngày càng bành trướng rồi, đi đâu cũng sẽ dọa người.

" Vân Thiên Nhục. Cô... Ở lại ". Một cổ lãnh ý chậm rãi dâng lên, anh chán ghét thái độ tháo chạy của cô.

" Hà... ". Ngạc nhiên ngẩng mặt lên, tay vội che miệng lại, đây thật là miệng nhanh hơn não. Đụng chạm ánh mắt đẹp nhưng lạnh, tức khắc cúi gầm mặt nhìn mũi giày.

Vân Thiên Nhục khóc không ra nước mắt, tại sao người đen đui luôn là cô vậy chứ? Những người khác được thoát chết, nhanh chóng đi sang chỗ khác. Các bàn xung quanh cũng đã giải tán, xa xa là những lời xì xầm to nhỏ.

" Ngồi xuống ". Vừa dứt lời tay anh đặt đĩa, bụng anh có chút âm ỉ rồi. Anh nói cô ở lại không phải muốn nhìn thấy cái đỉnh đầu của cô. Cô không biết, bao nhiêu người đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô sao.

Vân Thiên Nhục bị hành động lạ lùng của anh có chút mơ màng. Vẫn là yên phận, Vân Thiên Nhục nhanh chóng ngồi xuống. Bằng tốc độ nhanh nhất đem hết tất cả nhét vào bụng, không còn quan tâm có bị mắc nghẹn hay sẽ không tốt cho tiêu hóa.

Cô không biết hôm nay bản thân có toàn thân mà ra khỏi công ty không đây. Trình Dật Hàn là muốn hại cô sao, cô thật sự không có làm gì phật ý anh có được không? Vân Thiên Nhục chưa từng nếm trải cảm giác bị nhiều ánh mắt xung quanh dòm ngó như vậy. Ngưỡng mộ có, ngạc nhiên có, vui mừng vì người gặp họa có, đặc biệt là ánh mắt đố kị.

Vân Thiên Nhục vào công ty chưa lâu, lại có thể thường xuyên xuất hiện bên cạnh Tổng Giám Đốc. Bọn họ ngay cả nhìn thẳng Tổng Giám Đốc cũng không có. Tổng Giám Đốc hôm nay thế nào lại ghé qua nơi này. Các nhân viên nữ một phen kinh hi, kéo nhau đi với hi vọng có được sự chú ý của Tổng Giám Đốc.

Nhưng thật kì lạ Giám Đốc giống như không có ý định bước vào, chỉ ngồi tại một cái ghế gần đó. Không một chút chú ý đến những dáng người nóng bỏng đi ngang qua. Ánh mắt rét lạnh, khiến nhân viên nữ khác không dám làm loạn. Một lúc sau, Giám Đốc hướng nhà hàng lấy một đĩa thức ăn, không nhanh không chậm tiến đến bàn ăn. Bọn họ chỉ không nghĩ Giám Đốc lại ăn ở đây, bình thường không phải ở văn phòng ăn sao.

Nhìn đĩa cơm đã hết, khóe miệng Vân Thiên Nhục cười nhẹ. Nhìn sang Trình Dật Hàn vẫn chậm rãi ăn, không khỏi nóng lòng:

" Giám Đốc, sắp đến giờ làm việc. Anh có việc gì có thể hiện tại phân phó, tôi lập tức đi làm ". Cô phải li khai nơi này càng nhanh càng tốt, mặc kệ có vô tình chọc giận anh hay không.

Trình Dật Hàn dừng động tác, ánh mắt nhìn Vân Thiên Nhục khiến cô không được tự nhiên. Về mặt hồ hững, đánh giá Vân Thiên Nhục rõ ràng run rẩy nhưng lại che giấu:

" Không có ". Công việc của anh, Vân Thiên Nhục căn bản sẽ làm không được. Trước giờ anh làm gì luôn không cần lí do, bởi vậy đừng hỏi tại sao lại bất ngờ xuất hiện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 30: Liên Tục Gây Khó Dễ

" Nếu vậy tôi không làm phiền anh nữa! ". Trình Dật Hàn nhìn cô như vậy làm gì?

Ai làm phiền ai còn chưa biết chừng, rõ ràng là đại giá quang lâm rồi còn đột ngột bảo cô ở lại. Anh là ngại cô không có kẻ thù, muốn tìm giúp cô sao.

Nếu không có gì cô sẽ không ngồi ở đây. Nghỉ liền làm, trước khi sóng nổi lên phải chạy thật xa.

Hành động bước ra khỏi ghế của Vân Thiên Nhục chột khựng lại. Bởi vì giọng nói trầm lạnh đầy uy lực:

"Tôi cho cô đi rồi sao? "

Vân Thiên Nhục lạnh sống lưng, sao lại phiền phức như vậy, tâm tư của anh thật sự nhìn không thấu. Mang một bụng ầm ức ngồi xuống, chống cằm chống lại ánh mắt không chút hơi ấm của anh.

Trình Dật Hàn thấy thái độ tỏ vẻ bất bình của cô, ngược lại không tức giận.

Nhà ăn cơm, cô muốn nhìn thì để cô nhìn, anh cũng không ngại.

Ngoài dự đoán Vân Thiên Nhục, Trình Dật Hàn lại không tức giận. Không phải nhìn làm chứ, cô mơ hồ trông thấy đáy mắt anh hiện lên một tầng ý cười nhẹ giống như năm nào. Sao lại không tức giận đuổi cô đi, cô nghĩ sai rồi.

Chờ, chờ... Cô phải chờ cái gì đây, mọi người đã sớm đi làm việc, chỉ có cô là lười biếng ngồi đây. Anh rất rảnh nhưng cô thì không, còn ăn uống nhơ nhả, thần thái như vậy.

Vân Thiên Nhục đã từng xem rất nhiều bộ phim nam chính khi ăn cũng rất cuốn hút. Nhưng trong phim ảnh sẽ không chân thật, ngay trước mặt cô là một mỹ nam, không thua gì diễn viên điện ảnh. Cô nhìn đến gần người, Trình Dật Hàn có làn da trắng đẹp không tí vết. Mái tóc vẫn được anh tỉa ngắn, hớt lên để lộ vầng trán rộng, gọn gàng và sạch sẽ. Tiếp đến, sóng mũi cao kiêu ngạo vờ vọi khí thế, bờ môi mỏng nhai thức ăn không một kẽ hở. Tay Trình Dật Hàn ấm áp như vậy, môi anh ấy sẽ đồng dạng hay ngược lại lạnh như băng. Suy nghĩ như vậy Vân Thiên Nhục không tự chủ cắn nhẹ môi, cô chưa bao giờ thử qua hôn nam nhân. 22 tuổi vẫn giữ nụ hôn đầu, có phải quá cổ hủ rồi chăng. Nam nhân tuyệt mỹ, giỏi giang, lại có rất nhiều mỹ nhân vây quanh. Trình Dật Hàn kĩ thuật hôn có phải là rất tốt đi.

"Cô thích Âu Dương Thần? ". Trình Dật Hàn đã ăn xong, trực tiếp hỏi thẳng. Ngoài ý muốn anh lại thấy khuôn mặt Vân Thiên Nhục đỏ lên, giống như ngại ngùng e thẹn khi bị đoán trúng tâm tình.

Dòng suy nghĩ điên rồ trong cô bị ngắt quãng, lác lác đầu để đánh bay hoàn toàn suy nghĩ này. Sau đó xác định Trình Dật Hàn là hỏi cô, một giây sau cô khần trương:

"Anh có phải thấy quan hệ giữa tôi và anh ta giống như người yêu? ". Nếu vậy kế hoạch của cô là một khởi đầu tốt. Không chờ Trình Dật Hàn trả lời, cô lăm băm vui mừng, nhỏ nhưng Trình Dật Hàn nghe không sót một từ

"Vậy thật tốt quá... "

"Rầm".

Vân Thiên Nhục một phen kinh hoàng, Trình Dật Hàn phản ứng mạnh như vậy làm gì, cũng đã đứng dậy lúc nào. Cô cảm giác cái bàn có thể bị anh phá hư rồi, tay anh hẳn là rất đau đi."Nếu cô muốn sống yên ổn thì tránh xa Âu Dương Thần ra ". Ánh mắt màu trà là lửa giận ngùn ngụt, bộ mặt tức giận.

"Tại sao? ". Bị thái độ anh làm hoảng sợ, nhưng vẫn không vì thế mà im lặng, dương đôi mắt nhìn anh. Đây là cùng một người sao? Một cái chớp mắt lại trở nên hung dữ lớn tiếng với cô như vậy.

"Cô đừng có ý định chia cắt tình yêu của họ ". Nghĩ cũng đừng nghĩ, anh sẽ không để cô lại đi phá hoại tình cảm của người khác. Âu Dương Thần là bạn anh, Trương Băng Khanh là cô gái có nét giống với Tiểu Tịch.

Vân Thiên Nhục hiểu "họ" là biểu thị Âu Dương Thần và Trương Băng Khanh. Nói như vậy, anh nhìn ra giữa bọn họ là có tình. Cô trong mắt anh có phải chính là người thứ ba bất chấp dị nghị chen chân ngang đường tình duyên bạn mình???

Có một loại xúc động không nói nên lời, cô khó chịu với thái độ của Trình Dật Hàn. Quay mặt đi, không muốn nhìn thấy ánh mắt kinh bỉ:

"Anh yên tâm. Khanh Khanh là bạn tôi, tôi đương nhiên không cướp người cô ấy yêu".

Tiếp đó cô đứng dậy ngẩng cao đầu nhìn thẳng bất chấp chống lại đôi mắt chìm ửng, nhấn mạnh:

"Còn nữa. Tôi... Không thích Âu Dương Thần ". Những chuyện này một xíu liên quan đến công việc cũng không có, cô hà có gì im lặng để anh xem thường. Lần trước là Lục Tử Kiện, cô thừa nhận chuyện đó ít nhiều sẽ ảnh hưởng đến công ty. Nhưng lần này cô không thấy được mình sai ở đâu.

Trình Dật Hàn như nghe được chuyện buồn cười, khóe miệng khẽ nhếch. Nhưng đáy mắt đều là hàn ý kẻ sát lại mặt Vân Thiên Nhục, thanh âm vang lên giễu cợt:

"Cô chắc chắn, cô chưa từng có ý xấu với bạn mình ". Vân Thiên Nhục đúng là Vân Thiên Nhục cô thật mau quên, dần dần tôi sẽ giúp cô nhớ ra.

"Tôi... ". Trong tình huống này mà cô lại đánh mất tiếng nói, như có thứ gì đó ứ nghẹn trong cổ họng. Anh có ý gì? Một chút dừng khí ban nãy vì sự tiếp xúc gần của anh mà như nước bốc hơi.

Vân Thiên Nhục bộ dạng, Trình Dật Hàn cho là cô có tật giật mình. Lại không biết cô thực ra bị hơi thở ấm nóng xen lẫn mùi thuốc phả vào mặt không nhận ra được trong lời nói anh muốn ám chỉ cái gì.

Khoảng cách gần như vậy, Trình Dật Hàn nhất thời không thích ứng kịp. Dường như che giấu chút mất tự nhiên anh xoay người hướng về phía cửa.

Trình Dật Hàn rời đi, bên trong một bóng hình xuất hiện, bàn tay người đó nắm chặt đến nỗi các khớp xương hiện ra rõ ràng.

"Tôi đã từng nhắc nhở cô ". Thanh âm gần từng chữ, khuôn mặt dữ tợn, đầy ác ý. Đứng một lúc điều chỉnh cảm xúc rồi quay người rời đi, nụ cười đã treo trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 31: Để Vân Thiên Nhục Đi Cùng Tôi

Vân Thiên Nhục vẫn ngồi lì ở đó, cô vô duyên vô cớ bị mắng mà chỉ có thể im lặng nên tạm thời chưa có tâm trạng để làm việc.

Đúng vậy! Cô lại bị anh " cảnh cáo ", lần nào cũng vậy, hung dữ lớn tiếng. Tại sao trước mặt những nhân viên khác anh chưa từng như vậy, cô làm gì luôn khiến anh chướng mắt sao. Ánh mắt đã đỏ hoe, lại cố chấp nuốt nước mắt vào trong. Cô sẽ không yếu đuối như vậy, trong xã hội này không có chỗ đứng cho những kẻ yếu mềm. Trình Dật Hàn có thể đứng đầu một công ty hùng mạnh như vậy không phải bởi vì thủ đoạn lãnh khốc, máu lạnh sao.

Anh ấy thật lạ, rõ ràng biết người Trương Băng Khanh yêu là Âu Dương Thần tại sao vẫn không hủy hôn ước. Cô đang giúp tác hợp cho họ, anh không biết li lẽ lại nói cô chia rẽ tình cảm người khác. Cô cũng không cần thiết phải giải thích gì hết, Trình Dật Hàn sẽ không cho phép ai nói đạo lý với anh.

Vân Thiên Nhục suy nghĩ miên man, lại không biết trên tòa nhà cao nhất có một người đang chăm chú nhìn cô.

Cô đã ngồi đó rất lâu rồi, không có ý định sẽ đi làm việc sao? Vẫn chỉ có cô cả gan như vậy, dám nhìn chằm chằm anh không kiêng dè, dám nói chuyện với anh một cách nhản mạnh. Anh thật không biết đầu mới là con người thật của cô. Tối qua cười đến nấc nẻ, lúc lại sợ hãi nhìn anh, đôi khi tự nhiên nói chuyện với anh như người thân quen.

Trình Dật Hàn sẽ không thừa nhận, lửa giận trong anh luôn dễ dàng bị Vân Thiên Nhục khơi dậy. Chuyện tình cảm giữa Âu Dương Thần và Trương Băng Khanh anh vốn dĩ không cần nhắc nhở Vân Thiên Nhục.

Cô ở bên cạnh Lục Tử Kiện cười nói vui vẻ anh không thích. Cô để Âu Dương Thần ôm chặt thân thiết anh chỉ muốn tiến lên tách ra. Cô hại chết người con gái anh yêu, cô không có tư cách sống vui vẻ, càng không có tư cách yêu ai.

Anh sống nhưng không có nơi gửi gắm tình yêu, anh biết đó là như thế nào bi ai. Nỗi thống khổ này anh muốn cô phải gánh chịu, anh muốn cô cả đời này cũng chỉ có thể cô độc một mình trải qua.

" Cốc cốc..".

Ngoài cửa có tiếng động đưa anh trở về với thực tại, nhìn lại nhà ăn cô gái ngồi đó đã đi lúc nào.

" Vào ". Ngồi trở lại bàn làm việc, giọng nói khiến người nghe không nhìn ra tâm tình vang lên.

Tăng Nhu Đình giẫm đôi giày cao gót đi vào, đặt một văn kiện lên bàn:

" Hàn, tối nay 7h anh phải đi khách sạn Cung Đình dùng bữa cùng Lăng Tổng ". Là thư kí, cô có trách nhiệm báo cáo cho anh các hoạt động.

" Thư kí Tăng, cô có cần tôi nhắc lại đây là công ty ". Anh nhìn cũng không nhìn, tiếp tục xem xét văn kiện. Chữ kí rồng bay phượng múa, lại thanh thoát uy nghiêm.

" Nhưng bây giờ không có người ngoài ". Anh sao vậy chứ, khi chỉ có hai người cô luôn gọi thẳng tên anh.

Trình Dật Hàn không vui, dương mắt nhìn đầy cảnh cáo. Tăng Nhu Đình biết ánh mắt này là tức giận, trong lòng run sợ, khẽ cúi đầu:

" Vâng, Giám Đốc!". Bàn tay xinh đẹp nắm chặt, người đàn ông này tâm tình luôn là sâu không thấy đáy.

Trình Dật Hàn rất lạ, trước đó cô đến gõ cửa nhưng không có động tĩnh. Vì nghĩ rằng anh đang nghỉ ngơi nên không làm phiền, nhưng trong mắt anh lại không có vẻ như được nghỉ ngơi. Anh thần thờ đến không nghe tiếng gõ cửa sao?

" Tối nay, để Vân Thiên Nhục đi cùng tôi! ".

Thời khắc Tăng Nhu Đình đi ra, bị giọng nói trầm lạnh làm ngạc nhiên.

" Giám Đốc, tôi không hiểu tại sao lại để Vân Thiên Nhượng đi cùng ". Những cuộc gặp này anh vốn có thể để cô đi thay, anh không cần thiết phải đi. Không những vậy, anh còn dẫn theo Vân Thiên Nhượng. Sự quá phận của cô ta, anh sẽ không lưu tình mà giữ cô lại, nếu không phải vì Tiểu Tịch. Cô ta còn có thể đứng đây để thối mác sao? Giống như không nhìn thấy con người đã biến sắc, Tăng Nhu Đình phải làm rõ quan hệ giữa anh và Vân Thiên Nhượng.

" Giám Đốc, anh đối với Vân Thiên Nhượng có điểm không bình thường. Có phải... ". Anh có phải có ý với Vân Thiên Nhượng, nếu vậy cô nhất định sẽ không bỏ qua.

" Ra ngoài ". Thanh âm không thể lạnh hơn. Nếu cô ta còn thắc mắc những việc này, anh sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Tăng Nhu Đình chưa chứng kiến anh tức giận đuổi cô ra ngoài như vậy. Trong công ty anh vẫn luôn lạnh lùng, phân ranh quan hệ rõ ràng. Trên giường, anh chỉ thỏa mãn dục vọng rồi cũng đi. Mặc dù phát tiết trên người cô, cô có như vậy hạnh phúc. Biểu cảm trên mặt anh không có dấu hiệu gì là lấn sâu trong dục vọng.

Nhưng hiện tại cô lại thấy được anh đang vì cô hỏi liên quan tới Vân Thiên Nhượng mà tức giận. Khi Nhạc Lam Tịch mất, chưa từng có ai lại để anh tức giận rõ ràng như vậy.

Tăng Nhu Đình lại đứng đến suy nghĩ trong anh, anh không biết tại sao anh lại muốn Vân Thiên Nhượng đi. Tăng Nhu Đình lại liên tục hỏi, anh không muốn giải thích về chuyện anh làm này là có ý gì?

" Cô sao lại đến đây? ". Giản La Ân ngạc nhiên khi nhìn thấy Tăng Nhu Đình. Sắc mặt cô ta không được tốt, trong công ty này ai có khả năng làm đại tiểu thư Tăng gia phát lòng đây.

" Thì ra... Có người bị tổng giám đốc trách phạt nên đau lòng ". Giản La Ân cười nhạo, Tăng Nhu Đình càng thâm hại, cô càng cao hứng.

" Cô đừng vội cười tôi, lo cho bản thân mình đi ". Giản La Ân không phải người dễ đối phó. Nhưng dựa vào Trình Dật Hàn không để mắt đến cô ta, cô không cần để tâm cô ta.

" Cô có ý gì ". Tăng Nhu Đình đột ngột đến tận nơi gặp cô, đương nhiên không đơn giản. Nếu là công việc cô ta có thể gọi thẳng cho cô.

" 7h Giám Đốc dùng bữa ở Cung Đình cùng Lăng Tổng. Anh ấy để Vân Thiên Nhượng đi, cô thông báo cho cô ta một tiếng ". Nhìn sắc mặt từ ngạc nhiên đến biến sắc của Giản La Ân. Cô biết cô không cần phải làm gì.

" Được. Giám Đốc thật sự đối với Vân Thiên Nhượng đặc biệt ". Cô ít khi được cùng Giám Đốc đi gặp khách hàng. Hơn nữa hôm nay Giám Đốc ở nhà ăn, cô đã chứng kiến tất cả.

" Tôi nói, cô có phải rất thất bại không. Gia thế cô không bằng tôi, không vượt mặt được tôi thì không có gì để nói ".

Dừng một chút, cô ta lại nói:

" Nhưng Vân Thiên Nhượng lại không đồng dạng. Nếu cô ta thành công trèo lên giường Giám Đốc. Mọi người sẽ nhìn cô như thế nào? Còn không phải Giản Tiểu Thư thất bại thảm hại dưới tay một nhân viên tầm thường ". Ai cũng có danh dự, quan trọng là đặt nó ở vị trí nào mà thôi.

Giản La Ân đương nhiên coi trọng danh dự, nếu thật sự như vậy Vân Thiên Nhượng sẽ từng bước trèo lên đầu cô: " Tôi tự có cách xử lý, cô đừng quá đắc ý ". Tăng Nhu Đình thật sự cho rằng cô không biết gì sao, quá xem thường cô rồi:

" Cô không phải thời gian gần đây bị Giám Đốc lơ đãng rồi sao? ". Giọng nói đầy châm chọc.

" Cô đừng nói bậy ". Phù nhận nhanh nhạy, tức giận nói lớn.

Để lại một câu rồi rời đi, cô sẽ không để cô ta cười vào mặt cô. Đúng vậy, Trình Dật Hàn đã lâu không đến nhà cô rồi. Với người nam nhân này, ngoài chờ đợi ra cô không biết phải làm gì.

Giản La Ân cười sáng khoái, Tăng Nhu Đình bộ mặt thoáng vẻ mất mát cô có thể nhìn ra. Xem ra, cô ta thật sự yêu sâu đậm Giám Đốc, người như cô ta nếu muốn có thứ gì thì sẽ muốn có được. Nhưng cô sẽ không như cô ta, ngu ngốc yêu thương một người đàn ông như Giám Đốc.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 32: Âm Mưu Ngăn Cản ... Nhân Duyên Tìm Đến...



"Quản lý Giản, cô không nhầm chứ?". Thời điểm Vân Thiên Nhục nghe quản lý Giản nói, cô mong mọi sự chỉ là nhầm lẫn đi.

"Cô nhanh chóng làm việc, sau đó tranh thủ về chuẩn bị. Nên nhớ không được đến trễ". Nếu Vân Thiên Nhục lỡ thời gian đến, Giám Đốc sẽ không dễ dàng để yên cho cô ta.

"Vâng. Tôi biết rồi!".

Chuyện trưa nay còn chưa lắng xuống, hiện tại lại phải đi đối diện với anh rồi sao. Chỉ là đi ăn tối thôi, nếu cô không chọc anh tức giận thì sẽ không có việc gì. Điều này chắc chắn là ý định của anh, nếu không cô làm gì có tư cách đi. Hơn nữa còn có Tăng Nhu Đình và Giản La Ân, sẽ không đến lượt cô.

Lần này e rằng cô vô tình đụng chạm tới các nhân vật nguy hiểm rồi đây.

Cúp máy, Giản La Ân có chút mong đợi tối nay. Giọng điệu Vân Thiên Nhục hẳn là vui mừng khôn xiết, nhưng mọi chuyện sao lại êm xuôi như vậy được. Lần này cô sẽ cho cô ta một bài học nho nhỏ.

Công ty rất nhiều camera, Trình Dật Hàn lại chỉ xem một cái duy nhất. Là anh tự nhắc nhở bản thân không để con mồi nằm ngoài tầm kiểm soát của anh. Từ lúc Lục Từ Kiện hàng ngày đều vào đây ăn cơm nói chuyện cùng Vân Thiên Nhục, anh dường như đã có thói quen chú ý đến nhất cử nhất động của Vân Thiên Nhục.

Vô tình đưa mắt sang nhìn thấy biểu cảm như không nguyện ý, còn đang nghe điện thoại. Khẳng định là đang ảo não vì phải ra ngoài cùng anh đi. Thật không biết trong đầu nữ nhân này nghĩ gì. Năm xưa không phải bắt chấp tỏ tình nói thích anh sao. Hiện tại thì sao, còn không phải tránh anh như tránh tà. Vân Thiên Nhục cô sẽ không tránh được, không sớm thì muộn.

Tan sở.

Vân Thiên Nhục chạy thật nhanh bắt một chiếc taxi, lại không để ý có một chiếc xe khác lặng lặng theo sau. Cho đến khi tận mắt thấy cô bước vào trong rồi đi đến căn phòng đầu tiên trên lầu hai.

Bên trong đã có tiếng nước chảy, người kia động tay một chút "cạch".

Vân Thiên Nhục trang điểm đậm hơn khi đi làm, mặc trên người chiếc váy body kiểu dáng không quá lộ liễu. Mái tóc uốn được cô nhẹ nhàng xoắn, dùng kẹp giữ lại nhìn gọn gàng lại không kém phần quyến rũ. Vòng 1, vòng 3 không đầy đặn lại hiện lên vẻ thiếu nữ, duyên dáng. Vân Thiên Nhục luôn chỉ thích mang váy dài, áo sơ mi. Cô không quen những trang phục gợi cảm như vậy, cảm giác thấy ánh mắt chăm chăm nam nhân có chút không thoải mái. Phụ nữ luôn thích khoe những đường cong duyên dáng, nhưng cô lại không muốn như vậy. Đôi khi nghĩ bản thân cũng thật lạ, nếu không phải xem xét trong hoàn cảnh thì cô sẽ không mặc những trang phục đấy.

"Cái gì thế này?". Tay kéo mạnh cửa, nhưng thế nào cũng không nhúc nhích.

"Lẽ nào bị khóa ngoài rồi sao, ai lại ác ý như vậy?". Cô bắt đầu khấn trương rồi, cứ như vậy sẽ đến trễ mất, như vậy cô tiêu chắc.

Đi lại vòng vòng một lúc, tay nhắc điện thoại gọi cứu viện. "tút"

Âu Dương Thần không có nghe máy, cô lại không thể nhờ Băng Khanh được. Lục Từ Kiện lại đi nước ngoài xử lý công việc còn chưa có về nước.

Đứng rồi, đội cứu trợ.

"Alô, xin hỏi có việc gì khó khăn cần giúp đỡ sao ạ?". Một giọng đàn ông vang lên.

"Đúng vậy, phòng tôi bị ai đó khóa trái cửa. Hiện tại tôi có việc gấp cần ra ngoài. Anh có thể giúp tôi không?". Cô như ngập giữa biển nước, may mắn nắm được khúc gỗ vậy.

"Cô có thể nói cho tôi địa chỉ không". Giọng nói cô gái gấp rút như vậy, hẳn là đang rất sốt ruột.

"Vâng. Địa chỉ là....".

"Cô kiên nhẫn đợi khoảng 30" nữa. Trên đoạn đường đó đang xảy ra tai nạn. Tôi không thể đến sớm được". Điều tra một chút địa điểm, người đàn ông cũng không cách nào đến sớm.

"Vâng. Vậy được rồi. Cảm ơn anh".

30" nữa. Không kịp rồi, cô phải làm sao đây. Người làm ăn lớn như Trình Dật Hàn thời gian có hạn, sao có thể chờ cô được. Nhưng chỉ đi ăn thôi mà, cô không đi được, người khác có thể đi thay.

"Xin chào, Quản Lý Giản. Tôi là Vân Thiên Nhục".

"Có chuyện gì sao?". Không một chút ngạc nhiên nào khi nhìn thấy Vân Thiên Nhục gọi, mọi chuyện nằm trong dự liệu.

Thanh âm nhẹ xuống đến cực điểm, cô là đang cầu xin giúp đỡ: "Là như vậy, đột ngột tôi có việc nên cô có thể thay tôi đi cùng Giám Đốc không?".

Ngắm mình trong gương, chốc chốc lại nhìn móng tay xinh đẹp đỏ chót được cắt ngắn. Rõ ràng là đắc ý, nhưng lại vờ như đang bị làm khó: "Như vậy không thỏa đáng. Nếu Giám Đốc trách phạt....".

"Tôi sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, cô yêu tâm". Chỉ sợ Giản La Ân không đồng ý, cô nhanh chóng khẳng định mọi hậu quả cô sẽ gánh vác. Có người đi còn tốt hơn là đi trễ, lại làm anh mất hứng.

"Được. Vậy tôi giúp cô".

"Quản Lý Giản, thật cảm ơn cô!". Trong lòng thầm nhẹ nhõm, cách này đều rất thỏa đáng. Không biết cô có cần cảm ơn người đã khóa cửa cô không nữa. Vừa hay cô không muốn đi, mặc kệ tại sao người đó lại làm vậy.

Vừa tắt máy, cô ta lập tức đi ra khỏi cửa. Bộ váy đắt tiền đã được mặc trên người từ trước, đôi giày cao gót quý phái cũng được mang ra sẵn. Tất cả là chuẩn bị cho tối hôm nay, cô ta muốn trở thành phụ nữ của Giám Đốc. Đến lúc đó cô xem Tăng Như Đình còn có thể hống hách không.

Lúc Giản La Ân đến nhà hàng, đã thấy Tần Dạ đứng dưới chò. Lúc nhìn thấy người đến là Giản La Ân thì có chút ngạc nhiên. Giản La Ân bước đến mỉm cười nhẹ hời:

"Phiên Dịch Vân bạn, cô ấy nhờ tôi đi giúp". Tần Dạ là người thân cận bên Trình Dật Hàn, cô đương nhiên phải tôn trọng anh.

"Vậy Quản Lý Giản theo tôi". Cô ta đã đến tận đây thì không thể đuổi đi được.

Tần Dạ sắc mặt luôn nghiêm túc, dường như chưa bao giờ cười. Lúc anh không nói nường tựa vì gia đình xảy ra chuyện là Trình Dật Hàn cho anh công việc. Từ đó anh luôn theo làm việc cho Trình Dật Hàn. Từ thiếu gia, anh đã học được rất nhiều điều từ cách làm việc, cách đối nhân xử thế của người làm việc lớn.

Trình Dật Hàn ngồi trên lầu cao nhất của nhà hàng, anh đã bao hết nơi này nên rất yên tĩnh. Thời điểm Giản La Ân đến, chính là bị cảnh đẹp trước mặt làm ngơ ngẩn. Nam nhân tuấn mĩ ngồi chăm chú lật tài liệu, mỗi một cái nhấc tay cũng đầy khí chất. Vì ngồi cạnh cửa sát đất, ánh đèn ngoài đường cùng đèn nhà hàng chiếu trên người anh, nhìn có chút ảo ảnh.

Ngũ quan tinh tế, Giản La Ân đứng khoảng cách xa vẫn nhìn rõ đường nét khuôn mặt, hoàn hảo đến từng chi tiết. Người đàn ông này trời sinh lạnh lùng càng thêm phong độ ngời ngời. Giản La Ân biết anh như thế nào mê người, ngày ngày gặp nhưng chưa bao giờ được nhìn anh một cách chân chân chính chính như vậy.

Trình Dật Hàn không muốn để ý đến người đột nhiên xuất hiện, nhưng ánh mắt chứa đầy khát vọng làm anh khó chịu. Cảm giác này không giống như bị Văn Thiên Nhược nhìn đắm đuối, nhưng người có thể lên đây không phải chỉ có mình cô sao. Đôi con ngươi màu trà tình anh đưa mắt quét qua người vừa đến, lạnh lẽo trong đó khiến người ta run sợ. Giản La Ân ngưng ngưng vội vàng né tránh ánh mắt anh, cố gắng bước đi một cách tự nhiên.

Mi tâm Trình Dật Hàn nhần lại, thể hiện rõ ràng không vui, ngay lập tức nhìn tài liệu trong tay.

Giản La Ân không lạ gì với vẻ thờ ơ lạnh nhạt của Trình Dật Hàn. Bước chân nhanh hơn tiến lại gần, lưng nhẹ cong xuống đối với anh cung kính vạn phần:

"Tổng Giám Đốc!".

Thanh âm mềm mại, uyển chuyển như nước mùa thu. Nam nhân nghe được khẳng định sẽ rơi xuống núi sâu vạn trượng. Nhưng nam nhân trước mặt lại không một chút dao động.

Ghế nhà hàng thiết kế rộng cho hai người ngồi, Trình Dật Hàn ngồi hẳn sang một bên. Đây chính là ý tứ để người cùng anh đến ngồi. Nhưng ngay khoảng khắc Giản La Ân có ý định đến ngồi bên cạnh, anh lạnh giọng cắt ngang hành động cô ta.

"Cô qua ngồi bên Lăng Tổng!". Người cô ta mùi nước hoa nồng nặc, anh không muốn dính vào Tây trang.

Một chút mặt mũi cũng không cho cô. Đối với thái độ anh cô cũng không thấy tức giận. Đơn giản anh chính là Tổng Giám Đốc cao cao tại thượng.

"Vâng!". Giản La Ân nhu thuận nghe theo, có thể được ngồi cùng anh là cô đã mãn nguyện rồi.

"Giám Đốc, Phiên Dịch Vân là có việc gấp. Cô ấy nhờ tôi đến thay anh tiếp đón Lăng Tổng". Sợ anh trách phạt việc cô tự nhiên xuất hiện ở đây. Cô trước tiên phải đổ lỗi hết cho Văn Thiên Nhược. Đồng thời, trong mắt anh cô còn đóng vai người tốt.

Trình Dật Hàn giống như không nghe thấy lời cô nói vẫn tiếp tục lật xem tài liệu.

Một lúc sau có tiếng bước chân, là một người đàn ông trung niên.

"Trình Tổng. Để anh đợi lâu rồi!". Ông ta đứng thật thất lễ rồi, đường đột nhiên bị kẹt xe nên đến trễ.

Trình Dật Hàn ưu nhã đứng dậy, đưa tay ra đón tiếp:

"Lăng Tổng không cần khách sáo!".

Lăng Chính Khắc đón lấy bàn tay, ông đối với Trình Dật Hàn là kẻ nể, một nam nhân trẻ tuổi lại thành công như vậy thật sự hiếm có. Đáng để cho người ta khâm phục.

" Vị này là... ". Người phụ nữ xinh đẹp mê người này lẽ nào là người tình mới của Trình Dật Hàn, ông ta trước tiên phải xác định rõ.

Cái nhìn không che giấu về yêu thích của Lăng Chính Khắc, Giản La Ân thầm kêu ngoạ về diện mạo của mình. Miệng cười duyên rũ, bàn tay nhẹ nhàng đưa:

" Hân hạnh được gặp ông, Lăng Tổng. Tôi là Giản La Ân, làm việc cho Trình Tổng ".

Lăng Chính Khắc nắm lấy bàn tay trắng nõn, mềm mại đầy năng niu:

" Hóa ra là Giản Tiểu Thư! ". Tay ông ta cứ nắm lấy không buông.

Giản La Ân khéo léo buông tay ra, tò vò e lệ: " Lăng Tổng, mời ngồi! ".

Trên bàn ăn, Trình Dật Hàn vẫn là lạnh lùng trầm mặc. Chỉ có Lăng Chính Khắc và Giản La Ân trò chuyện, Lăng Chính Khắc ngày càng sát lại Giản La Ân, cô ta cũng không từ chối. Sau khi anh đưa ra bản hợp đồng và Lăng Chính Khắc xem xét kỹ lưỡng. Đồng ý với các thỏa thuận và lợi nhuận đã trực tiếp kí. Mọi việc đều ổn thỏa, anh lấy lý do còn có việc phải xử lý nên cáo từ trước:

" Lăng Tổng từ từ dùng bữa, tôi trước cáo từ ". Anh không muốn tốn thời gian ở những nơi vô vị này một khắc nào.

" Tôi hiểu Trình Tổng nhiều việc nên xử lý. Còn Giản Tiểu Thư tôi giúp anh đưa cô ấy về ". Ông ta lại nghĩ Trình Tổng là có ý tứ để cho ông không gian riêng tư.

" Làm phiền Lăng Tổng rồi! ". Dứt lời, đôi chân thon dài sải bước rời đi.

" Trình Tổng đi thông thả! ".

" Giám Đốc đi thông thả! ". Giản La Ân uống có chút mơ màng, đối với ý nghĩ của Lăng Chính Khắc đã sớm nhìn ra.

Đây là quy tắc ngầm trong kinh doanh. Cô cũng không phải là chưa từng làm việc này, Lăng Chính Khắc cũng là một thương nhân thành đạt. Ngủ với ông ta cũng không tổn thất gì, Giám Đốc không cần cô cũng không sao. Cô cũng phải kiếm chỗ dựa cho mình, vị Lăng Tổng này trong tim cô lại có tư vị xao xuyên. Cô vốn không yêu Giám Đốc chỉ là ngưỡng mộ địa vị, vẻ đẹp tuấn đạt hiếm có.

Lăng Chính Khắc đối với thái độ rộng mở của Giản La Ân thì vô cùng nhiệt tình rót rượu tiếp tục uống. Tối nay ông ta muốn có được người phụ nữ này. Ông ta đối với phụ nữ xinh đẹp đương nhiên có hảo cảm, trò chuyện một chút ông lại thấy người này rất hợp ý của ông.

Người phụ nữ như Giản La Ân, Trình Dật Hàn khinh bỉ sâu trong đáy mắt. Phụ nữ là vậy, dựa không được vào núi này, sẽ kiếm núi khác dựa vào. Sẽ không có tình yêu đích thực, Trình Dật Hàn lăn lộn trên thương trường, chứng kiến những cuộc hôn nhân thương mại đã không còn tin tưởng vào tình yêu trên thế gian này. Sẽ không có ai như Tiểu Tịch, yêu anh như sinh mệnh.

Nhớ đến nữ nhân không biết sống chết kia, gân xanh trên trán vì tức giận mà nổi lên. Lá gan của cô thật lớn, lại có thể vì việc riêng tư mà để anh sang một bên. Hàn khí lạnh lẽo khiến nhân viên trong nhà hàng run sợ, chỉ sợ đắc tội với vị giám đốc lừng danh này.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 33: Người Đàn Ông Cứu Trợ Bí Ẩn

Tần Dạ tính toán một chút thời gian, ước chừng thiếu gia là rời đi đã lấy xe dừng trước cửa lớn nhà hàng. Bước chân vững vàng ngồi vào trong xe, khỏe miệng khẽ nâng.

" Đến công viên Hoa Lệ ". Anh muốn xem xem việc bận mà cô nói chính là gì, quan trọng hơn việc anh đi cùng anh chẳng. Hay nói thật ra, cô rõ ràng đang trốn việc.

Tần Dạ nhìn sắc mặt xấu của thiếu gia liền biết anh đang tức giận. Công viên Hoa Lệ còn không phải đối diện chung cư Kim Nhật Thành sao? Thiếu gia đối với vị Văn Tiểu Thư thật có chút đặc biệt. Vấn đề hồ sơ của cô ấy là thiếu gia nói anh đi làm.

" Dừng xe ". Một khoảng cách khá xa nhưng anh có thể xác định được một thân hình nhỏ nhắn đang đứng dưới tòa nhà chung cư.

" Kết...! ". Xe hòa vào bóng tối tập lại bên lề đường.

Tần Dạ theo quán tính nhìn theo ánh mắt thiếu gia. Cô gái có nụ cười hồn nhiên, đang rất tự nhiên nói cười cùng một đàn ông trẻ tuổi cao ráo. Cô gái đó là Vân Tiểu Thư, còn thiếu niên đó là ai?

Khóe mắt Trình Dật Hàn nheo lại đầy nguy hiểm, môi mím chặt một đường thẳng. Trưa nay vừa tính sổ với cô, anh không muốn lần nào gặp cô cũng là tức giận và tức giận.

Vân Thiên Nhục phải chờ đến gần một tiếng đồng hồ, người đàn ông mới đến phá giúp cô ổ khóa. Ban đầu anh ta gõ cửa, cô có hoài nghi đây không phải người đến giúp cô. Tại vì giọng nói anh ta có vẻ khác. Cô suy nghĩ lại, thanh âm qua sóng điện thoại bị khúc xạ nên mới tạo ra sự khác biệt.

Lúc cô đưa tiền cho anh, anh lại một mực không có nhận. Người ta tốt bụng có ý giúp mình lại còn không lấy tiền, cô cũng không phải người nhận ơn tình người khác mà không trả. Cô cũng chưa có ăn gì, nên mời anh ta ăn gì đó, thật may mắn là anh ta không có từ chối.

Ăn xong anh ta còn tốt bụng đưa cô về. Đến lúc đứng dưới tòa nhà chung cư cô lên tiếng cảm kích:

"Thật sự cảm ơn sự giúp đỡ của anh". Thôi nay tìm được một người tốt bụng như anh ta thật sự hiếm hoi.

"Cô đã nói câu này rất nhiều rồi! Cô đã mời tôi ăn rồi còn gì". Cô gái này nhìn thoáng qua có vẻ trầm tĩnh. Nhưng khi tiếp xúc lại cho người khác cảm giác thân thiết.

Cô đúng thật có chút ngượng, cô thật sự đã nói rất nhiều rồi. Nhưng ngoài lời cảm ơn, cô cũng không biết phải nói gì.

"Đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì cần giúp đỡ có thể gọi trực tiếp cho tôi. Tôi rất vui lòng giúp!". Anh lấy trong ví ra một danh thiếp đưa cho cô.

Bọn họ nói chuyện tự nhiên với nhau, lại quên mất hỏi danh tự của đối phương. "Huỳnh Tông Việt, 26 tuổi"

"Nhất định rồi. Tôi là biên dịch viên, Vân Thiên Nhục. Rất vui được làm bạn với anh.". Cô cảm thấy người này rất đáng làm bạn.

"Tôi cũng rất vui!" Một lúc sau như sự nhớ ra điều gì anh nhắc nhở.

"Cô một thân một mình nên cẩn thận một chút. Xã hội này thực sự rất phức tạp". Đây là anh với tư cách người bạn mới quen mà nhắc nhở cô.

"Ừm. Tôi sẽ chú ý hơn". Dấu hiệu này là kẻ thù đã tìm đến tận nhà ghé thăm rồi sao.

Huỳnh Tông Việt không chân chờ xoay người rồi đi:

"VẬY TÔI ĐI TRƯỚC".

"Anh đi đường cẩn thận!". Thanh âm Vân Thiên Nhục từ sau vọng lại, tay còn đưa lên tạm biệt.

Ánh mắt bỗng bất gặp chiếc xe đen, nhìn thế nào cô cũng thấy dường như đã từng gặp ở đâu nhưng lại nhớ không ra. Cũng không để ý nhiều, chuyển hướng lên lầu.

Trình Dật Hàn nhận thấy được hai mắt Vân Thiên Nhục nhìn xe anh. Trong lòng thoáng chột dạ nếu bị cô nhìn thấy anh xuất hiện ở đây, cô sẽ nghĩ thế nào. Ai ngờ, cô gái lại không chút chần chừ đi vào trong. Vân Thiên Nhục... Trong lòng khẽ chửi một tiếng.

"Về biệt thự". Điều chỉnh lại tốt cảm xúc, lạnh mặt khắc ra 5 chữ.

"Vâng". Tần Dạ luôn biết điều, những chuyện đời tư của thiếu gia anh không can thiệp. Anh chỉ luôn im lặng làm theo lời thiếu gia căn dặn.

Trong xe yên tĩnh đến đáng sợ. Nam nhân có chút mệt mỏi nhắm hờ mắt, ngoài ý muốn lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn cười rung động. Ý cười đó lại dành cho một người đàn ông khác. Mí mắt Trình Dật Hàn đã dần lại bị hình ảnh này làm chân mày nhíu càng chặt.

Trong hẻm gần đấy, ánh mắt người đàn ông đã không được xem là thiên thần. Bàn tay từng trải, vì có nhiều vết chai sạn lưu loát bấm dây số quen thuộc. Bên tai vang lên tiếng chuông điện thoại, không có người nghe máy. Người đàn ông kiên trì, cuộc gọi thứ ba sắp kết thúc chợt có phản hồi.

"Alô, tôi nghe!". Thanh âm dịu dàng người phụ nữ vang lên.

Khuôn mặt người đàn ông vì thanh âm này mà dịu xuống. Cơ mặt dần dần ra, không còn dấu hiệu của giới hắc đạo. Cung kính cùng tôn trọng báo cáo

"Tiểu Thư, mọi chuyện tiến hành thuận lợi".

"Anh làm tốt lắm!". Như vậy sau này mọi chuyện vượt quá giới hạn, cô cũng không cần quá bận rộn. Đây chẳng qua là một bước nhẹ nhàng, món quà nhỏ xem như chuẩn bị cho kẻ thù không biết tự lượng sức.

"Nhiệm vụ Tiểu Thư giao, tôi tất nhiên sẽ làm tốt!". Anh chưa bao giờ làm cô thất vọng, dù có phải bỏ mạng anh cũng sẽ hoàn thành tốt.

Bởi vì anh nợ cô ân tình và bởi vì...

## Chương 34: Nhân Cách Có Thể Cải Biến Không? Mẫu Chốt Là Bản Thân

Sáng sớm Vân Thiên Nhượng đã đến gặp Giản La Ân để hỏi về chuyện tối hôm qua có tiến hành thuận lợi.

"Quản Lý Giản, hôm nay tôi đặc biệt đến cảm ơn cô vì đã giúp tôi".

Giản La Ân tâm trạng hôm nay đặc biệt cao hứng, cô hiện tại đã suy nghĩ thông suốt.

"Cô không cần khách sáo như vậy. Tôi còn phải cảm ơn cô nữa". Giản La Ân đột nhiên thay đổi sắc mặt, lại còn thân thiết nắm tay Vân Thiên Nhượng. Trong mắt dường như không còn có vẻ chán ghét không ưa.

"Cảm ơn tôi!". Cô không nghe nhầm đấy chứ, Quản Lý Giản hôm nay thật lạ, còn nắm tay cô, còn cảm ơn cô chuyện gì chứ??

"Đúng vậy. Cô không cần ngại, sau này tôi vẫn phải cần cô giúp!". Giản La Ân lúc này mới dùng ánh mắt chân thực để đánh giá Vân Thiên Nhượng. Từ hôm qua, cô đã nhận ra được vài điều. Trò chuyện tâm sự cùng Lăng Tổng đã cho cô một cái nhìn khác.

"Có cơ hội, tôi nhất định sẽ giúp cô". Giản La Ân đã gặp được chuyện gì mà khiến một con người có thể thay đổi đến như vậy.

"Tôi sẽ nhớ câu nói này của cô". Đã bao lâu rồi cô không có đùa như vậy, cô cũng không rõ nữa rồi. Trong công việc, trong mối quan hệ xã hội cô luôn nghiêm túc.

"Tôi đi làm việc đây". Lần này có thể an toàn rút lui, cô sẽ không quên sự giúp đỡ của Quản Lý Giản.

"Ừm". Khóe miệng Giản La Ân cười nhẹ.

Vân Thiên Nhượng không nghĩ đến Giản La Ân cười tự nhiên như thế, lại càng động lòng người. Trước khi kịp ý thức được cô đã lên tiếng:

"Quản Lý Giản cười như vậy rất đẹp". Sở dĩ Giản La Ân sẽ hiểu lầm ý cô lại khẳng định: "Tôi thật sự không phải nịnh bợ cô đâu".

"Tôi biết rồi, cô đi đi". Ánh mắt của Vân Thiên Nhượng không biết nói dối, sao bây giờ cô mới nhìn ra chứ. Nếu như vậy, sau này cô sẽ cười nhiều hơn.

"Vâng". Không biết Quản Lý Giản có hiểu lầm không đây. Nếu thật hiểu lầm cô cũng vô phương cứu chữa a.

Vân Thiên Nhượng có nhìn thấy làn da trắng nõn của Giản La Ân hiện lên những vết do hoan ái để lại. Chỉ cần nhìn kĩ là có thể nhìn thấy, có thể để lại như vậy hẳn là rất cao trào đi. Tối hôm qua Quản Lý Giản đi cùng Trình Dật Hân, rất có khả năng nam nhân đó là anh ấy.

Hôm nay tâm tình Quản Lý Giản vui vẻ như vậy khẳng định là có chuyện gì đó rồi. Quản Lý Giản vẫn luôn yêu thích Giám Đốc, nếu được anh ấy để ý Quản Lý Giản đương nhiên sẽ vui. Như vậy cô làm việc sẽ dễ dàng hơn, đáng lẽ ra cô cũng phải vui mừng. Nhưng Vân Thiên Nhượng trong tim vẫn là có cảm giác nhói đau, cảm giác hít thở không thông thật khó chịu.

"Đã tự nói là không được phép đau lòng mà". Thầm thở dài một hơi, vỗ nhẹ trái tim không biết nghe lời này. Tại sao cô lại làm chủ trái tim bên ngoài mạnh mẽ, nhưng thật ra dễ lay động như vậy chứ? Điều đáng nói là từ đầu đến cuối chỉ có một nam nhân làm nó mềm yếu.

Giản La Ân thấy Vân Thiên Nhượng đi khỏi, bàn tay chống cằm hồi tưởng lại mọi chuyện.

Ban đầu cô cũng chỉ là muốn tình một đêm với Lăng Tổng, để kiểm chỗ dựa cho bản thân. Cô cũng đã gần 30 rồi, cần phải thay đổi. Sau khi Giám Đốc đi khỏi, cô cùng Lăng Tổng uống say rồi cả hai cùng tâm sự với nhau.

Lăng Tổng hiện tại là gà trống nuôi con, người vợ ngài ấy mất sớm. Những năm gần đây phong lưu không ít, lại không gặp được người có thể cho ngài ấy cảm thấy hạnh phúc. Hôm nay, gặp cô ngài ấy cảm nhận cô là cô gái khiến ngài ấy muốn sống đến suốt quãng đời còn lại. Ngài ấy nói qua cái nhìn của ngài ấy thì cô thích Giám Đốc Trình, nhưng đó không phải là tình yêu mà là chiếm hữu. Điều này Giản La Ân thừa nhận.

Lòng dạ phụ nữ trời sinh hạn hẹp, đố kỵ nhau. Giản La Ân cũng là ghen tỵ với Tăng Nhu Đình. Tăng Nhu Đình có thể trở thành người phụ nữ của Tổng Giám Đốc, tại sao cô không thể. Luận về gia thế cô không bằng cô ta. Nhưng về tướng mạo, thân hình và trong công việc cô không hề thua cô ta.

Đấu đá nhau, bằng mặt nhưng không bằng lòng. Điều này công ty ai cũng thấy, cô cũng vì muốn chứng tỏ với mọi người mà luôn cố gắng tiếp xúc với Giám Đốc khi có cơ hội.

Vân Thiên Nhược là nhân viên đặc biệt, được nhận nhiều ưu đãi đặc biệt của Giám Đốc. Cô không cam lòng, nên để cô ấy một mình một nhóm, để cô ấy làm gần hết công việc. Hôm qua là cô đã cho người khóa cửa phòng của cô ấy, cuối cùng mọi chuyện đúng như cô đoán. Tiếp đó, cô chỉ cần ăn mặc thật quyến rũ để lọt vào mắt xanh của Tổng Giám Đốc.

Nhưng khi ngơ ngẩn nhìn Tổng Giám Đốc ngồi yên tĩnh xem tài liệu, cô đột nhiên suy nghĩ " Có phải cô đang treo quá cao không ". Giám Đốc nếu giống như những nam nhân khác, đam mê sắc đẹp, chìm đắm trong dục vọng. Liệu cô có còn hết lần này đến lần khác nghĩ mọi cách tiếp cận anh. Câu trả lời chắc chắn là không.

Từ lúc cô gặp anh đến lúc anh rời đi, ánh mắt anh chưa bao giờ nhìn đến cô dù chỉ thoáng qua. Khi Lăng Tổng có ý khác với cô anh cũng bình tĩnh như vậy. Lúc đó cô đã muốn từ bỏ người nam nhân cao cao tại thượng không ai bì nổi này. Hôm nay cô có thể chỉ nhốt Vân Thiên Nhược, nhưng nếu sau này cô không biết mình có còn tỉnh táo không nữa. Rất nhiều người vì tình yêu mà gây nên tội tày trời cô không muốn như vậy.

Trong con tuyệt vọng đó, cô đã khóc. Lăng Tổng đã nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, ôm cô vào lòng, an ủi lòng cô. Đồng thời như khai sáng đường đi cho cô vậy: " Ân Ân, em đừng khóc. Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng, hơn nữa em không có yêu Trình Tổng. Em sao phải khổ sở như vậy, tôi có thể cho em mọi thứ Trình Tổng có thể cho em. Tôi còn có thể cho em tình yêu mà Trình Tổng không thể cho em. Tình yêu có thể xuất hiện từ lần gặp đầu tiên, giống như tôi có cảm tình với em. Hoặc là trải qua thời gian dài, Trình Tổng đã không để ý em thì em buông tay đi. Có được không? "

Giản La Ân một lúc lâu sau gật gật đầu. Đúng vậy, Giám Đốc không phải là nơi cô gửi gắm tình yêu. Vậy nên dù là Tăng Nhu Đình hay Vân Thiên Nhược được Giám Đốc xem trọng cùng cô không liên quan. Giám Đốc trong công việc luôn rất xem trọng khả năng của cô, không phải sao? Là một nhân viên, có được sự trọng dụng của cấp trên thì đã rất tốt, mọi người đều sẽ ngưỡng mộ.

Lăng Tổng vẫn kiên trì chờ Giản La Ân bình tĩnh lại. Đem người phụ nữ ôm chặt, ông muốn bảo vệ và chăm sóc người phụ nữ này. Ông tuyệt đối sẽ không để vuột mất khỏi lòng bàn tay. Nhân duyên có thể sẽ không cho ông cơ hội lần nữa.

Nâng khuôn mặt xinh đẹp đã đầy nước mắt, Lăng Chính Khắc hôn lên khuôn mặt Giản La Ân. Đôi môi nhanh chóng tìm kiếm môi anh đào nhẹ nhàng cắn rồi hôn thật sâu. Chiếc lưỡi hai người uốn éo, hòa quyện vào nhau, hút lấy hơi thở của đối phương. Hôn càng lúc càng sâu, càng càng rời.

" Ừm... ". Giản La Ân chưa từng chịu kích thích đến vậy, run rẩy khẽ rên. Hóa ra môi lưỡi quấn quýt lại cho người ta cảm giác hít thở không thông lại lưu luyến như vậy. Đến khi Giản La Ân cảm thấy mình nghẹt thở đến khuôn mặt càng đỏ bừng, Lăng Chính Khắc mới lưu luyến rời khỏi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy Lăng Chính Khắc hôn nhẹ lên trán Giản La Ân. Giản La Ân chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như vậy, ngượng ngùng như thiếu nữ mới trải qua hương vị tình yêu.

" Ân Ân tin tưởng anh, anh sẽ dùng thời gian chứng minh cho em biết anh là thật lòng nghiêm túc trong mối quan hệ chúng ta ".

" Em tin tưởng anh ". Cho dù thế nào cô cũng muốn đánh cược một lần, muốn thật tâm thật ý yêu một người. Cô chợt nhận ra tình yêu chân thật chính là không quan tâm đến quá khứ của người đó, không phân biệt tuổi tác. Trước đây, cô chưa từng nghĩ qua điều này cho đến khi gặp được người đàn ông này.

Tình yêu là liều thuốc quý báu vừa là kịch độc vừa là thảo dược. Là loại nào là do bản thân ta sử dụng, tình yêu sẽ là một phần ảnh hưởng đến nhân cách của mỗi người.

Yêu nhưng lại muốn chiếm đoạt, đưa bản thân vào con đường tội lỗi chính là kịch độc.

Yêu sẽ khiến ta suy nghĩ nhìn nhận thấu đáo và chấp nhận sự thật chính là thảo dược.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Phụ Nữ Nào Cũng Có Thể Lên Giường

Cốc cốc... ". Vân Thiên Nhược giờ lên rồi hạ xuống. Một lúc sau như dồn hết sức lực vào cô tay rồi gõ.

" Vào ". Người bên trong 1 giây sau lập tức trả lời.

Vân Thiên Nhược cảm giác như lần đầu tiên cô bước vào căn phòng hắc ám. Lần đó, cô không biết người trong phòng chính là Trình Dật Hàn nên chỉ có chút hồi hộp. Nhưng lần này là cảm xúc cô đã rối loạn cả lên, vừa lo lắng vừa hồi hộp, đặc biệt là sợ hãi. Anh có chuyện gì mà phải gọi cô vào gặp trực tiếp như vậy, lẽ nào cô lại làm gì phật ý anh. Cụm từ " làm phật ý anh " không biết cô đã suy nghĩ đến nó bao nhiêu lần rồi, chỉ biết mỗi lần gặp anh lại không tự chủ được mà nghĩ đến.

Trình Dật Hàn nhìn cánh cửa vẫn không một chút động tĩnh, ngay lúc anh hoài nghi có phải bản thân nghe nhầm không. Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên, anh cúi đầu tay lật lật văn kiện.

Tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng, cho thấy người đến không có tình nguyện.

" Giám Đốc, tôi đến rồi! ". Cô thật khinh thường bản thân mình, lại sợ sệt như là cô mắc phải sai lầm.

" Cô có phải không muốn tiếp tục đi làm ". Dừng lại mọi hành động, khoanh tay uy nghiêm trước ngực, chân vắt chữ ngũ nhìn vô cùng tà mị. Thái độ của cô thể hiện rõ ràng như vậy, anh còn không nhìn ra chẳng phải bị cô xem thường sao.

" Hả. " " Không có. Tuyệt đối không có "

Vân Thiên Nhục không biết mình khi nào thì muốn nghỉ việc đây, cô đang cố gắng để hoàn thành nhiệm vụ mà. Hơn nữa, cô lại đang thực hiện dự án.

Không có? Mồm thì nói không nhưng theo anh thấy thì không phải như vậy. Bên cạnh cô có nhiều đàn ông như vậy, nghỉ làm cũng chẳng có vấn đề gì.

" Vậy hôm qua cô... ". Thanh âm càng lúc càng gần, anh đã đứng dậy khỏi bàn làm việc tiến gần cô từ lúc nào.

" Là tôi đột ngột gặp chút vấn đề nên thực sự là không đi được. ". Sợ anh lại trách móc, cô trước tiên phải chặn lại lời anh nói. Lẽ nào Quản Lý Giản không nói cho anh biết.

" Lúc tôi chuẩn bị đi thì thấy..... ".

Ý định giải thích lại bị anh chen ngang, cô lại dám nhảy vào miệng anh. Mọi người đều là về mặt cung kính anh, lí nào cô lại thản nhiên đối thoại ngang hàng cùng anh.

" Đủ rồi, tôi không muốn nghe lí do ". Thanh âm lại lạnh đi trông thấy, ánh mắt sắc bén nhìn người trước mắt. Cô là bị anh lên tiếng giạt mình đã cúi thấp đầu.

" Căn bản là cô không muốn đi ". Hơi thở lạnh như băng phả trên đỉnh đầu Vân Thiên Nhục.

Vân Thiên Nhục bị oan uổng, không ý thức được mà ngước đầu lên nói lí lẽ:

" Tôi muốn đi nhưng... ".

Nói được một chút, thanh âm không chút tiếng động biến mất. Không phải là Trình Dật Hàn ngắt lời cô. Mà là tầm mắt cô dừng lại trên khuôn mặt nam tính, cách rất gần. Bởi vì ngẩng mặt lên mà hơi thở ấm nóng pha lẫn mùi thuốc xông vào mũi cô. Cảm giác lại vô cùng sạch sẽ, lại mang mùi phấn quyền rũ.

Vân Thiên Nhục có điểm lúng túng, không biết phải tiếp tục cúi đầu hay phải làm gì. Anh thật cao lớn, cô đi giày cao gót cũng chỉ đứng tới cằm anh. Vì vậy anh nói chuyện với cô phải hơi thấp người, cô nhìn anh đến thất thần.

" Trình Dật Hàn thật sự rất đẹp mắt! "

" Ai cho cô tự ý nhờ người đi thay. Hả? "

Giống như không nhìn thấy sự lúng túng trong mắt cô. Thanh âm quen thuộc đến đáng sợ lại vang lên. Theo từ " hả ", mặt anh lại thêm kẻ sát mặt cô. Hơi ấm trên mặt khiến cô tỉnh táo, nhìn thấu tình huống hiện tại. Khắc chế bản thân ngưng ngừng, lùi lại né tránh che giấu gương mặt nhỏ nhắn phỉm hồng.

" Tôi thấy là anh hẳn phải là rất vui ".

Anh nhắc cô mới nhớ, Quản Lý Giản đi thay không phải đúng ý anh rồi sao, công ty nào có quy định không thể cho người đi thay chứ. Rõ ràng anh không có cho cô giải thích, chỉ toàn là chỉ trích cô, từ đầu đã không muốn biết lí do tại sao cô không đi. Nếu đã vậy cô cũng không cần giữ thể diện cho anh nữa.

" Cô có ý gì! ". Lửa giận không vì một câu đánh trống lảng của cô mà nguôi, nghiêng răng ken két. Ánh mắt màu trà như chim ưng tiến sát lại gần cô. Hồ đồ! Anh nếu như vui, sẽ không có như vậy tức giận mà chỉ trích cô. Người nào là hôm qua, trốn việc đi hẹn hò đâu.

" không có gì. Thật sự không có gì ". Vân Thiên Nhục sợ đến mức ngậm miệng lại, không ngừng lắc đầu. Bước chân anh tiến sát lại, cô lại bất giác lùi về sau.

Lùi đến khi không còn đường lui, Vân Thiên Nhục chỉ đành đứng nhìn nam nhân nộ khí.

" Nói ". Hai tay uy lực chống trên tường, chặn đường đi của Vân Thiên Nhục. Thanh âm đã không còn kiên nhẫn

" Anh đem qua cùng Quản Lý Giản... ". Xem ra không thể không nói, là cô ban đầu tự chui đầu vào. Giọng nói đã không còn lưu loát như vừa nãy, một chút dừng khí cũng không còn dấu vết. Muốn nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt anh có biến hóa không? Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp nhưng lại hung ác.

" Vân Thiên Nhục. Cô tốt nhất nói rõ ràng cho tôi ". Không phải ai cũng có dũng khí chống lại ánh mắt anh, còn chần chừ ngập ngừng như vậy. Anh muốn biết cô có phải đang nghĩ...



Vân Thiên Nhục cũng là lần đầu tiên nhắc đến vấn đề này, không tự nhiên mà né tránh ánh mắt anh. Nhìn thẳng ánh mắt, dừng ở cảm cương nghị của nam nhân.

"Tôi qua, Quản Lý Giản hần là đi cùng anh." Cái trán bóng loáng Vân Thiên Nhục vì lo sợ mồ hôi lạnh tuôn không ngừng. Đã dầm lao phải theo lao, cô không thể vẫn hồi rồi.

"Sáng nay tôi lại thấy làn da cô ấy mơ hồ còn có dấu vết nam nữ...". Giọng nói nhỏ hết mức có thể, nói chuyện này trước mặt nam nhân thật là cô chưa từng nghĩ qua. Ánh mắt dời cằm, từ từ cúi đầu nhìn xuống. Nhìn qua áo sơ mi đen, áo vest đen ôm trọn lấy bờ ngực rắn chắc. Vẫn không dừng lại, nhìn đến thắt lưng, ánh mắt mở to vì giật mình khi nghĩ đến... Giương mặt tái nhợt biến mất thay vào là sự đỏ bừng lợi hại.

"Hoan ái!". Thanh âm không nặng không nhẹ vang lên tiếp lời cô. Hóa ra, cô thật sự nghĩ như vậy.

Bị anh nói ra thẳng thừng, Vân Thiên Nhục hoàn hồn. Lúc này mới đánh ánh mắt sang chỗ khác, cô đây là công khai nhìn nơi cao ngạo của nam nhân.

"Vậy là cô nghĩ ngay người đó là tôi?".

Đây không phải là câu hỏi, rõ ràng là đang khẳng định. Giọng nói lại có phần áp chế, anh thế nhưng vì cô nhìn lại có phản ứng. Là anh đã lâu không có đụng vào phụ nữ sao? Mới có thể đối với nữ nhân là hung thủ giết người có ham muốn.

Vân Thiên Nhục không xác định được anh bây giờ là có phải đang tức giận. Anh luôn luôn vậy, không ai có thể nhìn ra được tâm tình của anh. Cô chỉ biết gật gật đầu, mắt nhắm nghiền lại.

"Cô có phải rất xem thường tôi, phụ nữ nào cũng có thể lên giường". Giọng điệu này là... Người mù cũng có thể cảm nhận được chủ nhân của giọng nói này đang cực kì ảm đạm tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 36: Thiếu Gia Nhà Họ Trình

Hồngбет!

Vân Thiên Nhục trầm cảm thán, cô nào dám xem thường vị Giám Đốc cao cao tại thượng không ai bì nổi này chứ.

Cô muốn đối với anh giải thích, thời điểm còn chưa nhìn rõ sắc mặt anh. Trình Dật Hàn hơi thở đã quanh quẩn bên tai cô, tư thế lại có chút ái muội. Tim cô lại đập loạn nhịp, đôi chân mềm nhũn, da gà bắt chợt nổi lên.

"Tôi nói cho cô biết. Tôi không có hứng thú với nhân viên của mình!". Thần sắc tối tăm, không nhanh không chậm nhấn mạnh từng chữ. Trình Dật Hàn cũng không có lập tức tạo khoảng cách với cô.

"Vâng! Tôi biết rồi".

Nhẹ nhàng đưa đôi tay run rẩy đẩy bờ ngực rắn chắc. Cô muốn một chút cách xa anh, anh không để ý nhưng cô rất để ý. Cái cảm giác anh kề cận như vậy, cô nhất thời bị dọa sợ. Anh nói cô nghe rất rõ ràng, anh lại gần ngược lại cô nghe thật mơ hồ. Ý anh có phải hay không nhắc nhở cô, không cần có ý định tiếp cận anh.

Ngay cả cùng anh nói chuyện cô còn muốn né tránh, làm sao lại có thể suy nghĩ đến việc tiếp cận anh chứ?

Trình Dật Hàn nhìn ra động tác của cô, từ tốn rút đôi chân lại. Thỏa mãn nhìn sắc mặt hoảng loạn cùng đôi tay run rẩy đã nắm chặt từ bao giờ. Còn xen lẫn một tư vị không vui, cô lại muốn nhanh chóng giữ khoảng cách với anh.

Là thật lòng hay lạt mềm buộc chặt, anh cũng không rõ. Nhưng cô lẽ ra phải vui mừng, tìm cách quyến rũ anh chứ không phải nhắc nhở anh tránh xa cô ra. Phải biết rằng, phụ nữ có cơ hội sẽ bám dính lấy anh không buông. Cô thì có chỗ nào khác họ, còn giả vờ thanh thuần, anh xem cô giả vờ đến bao giờ.

Nhìn bóng hình cao lớn di chuyển đến bàn làm việc. Vân Thiên Nhục lau nhẹ mồ hôi trên trán, không ngừng hít thở. Giờ cô mới có cảm giác căn phòng này không có bị thiếu Oxi, cứ như vậy cô sẽ thọ chẳng bao lâu.

Cô còn chưa có học được cách bình tĩnh trước mặt anh, anh lại xuất hiện. Cả đời này, Vân Thiên Nhục cô xác định là bại dưới tay người nam nhân tâm trạng bất ổn này. Phải học cách giữ được sắc mặt bình thản trước đối phương mới có thể mong kì tích xảy ra.

Mọi người xung quanh bàn tán thế nào cô cũng không quan, một chút thái độ tức giận cũng không có. Đáng về thờ ơ của cô khiến họ không còn hứng

thú buồn chuyện nữa, vậy là cô thắng. Còn nam nhân này cô đã thua, thua từ nhiều năm về trước, thua từ khi mới bắt đầu.

Vân Thiên Nhượng thần thờ một lúc, nhìn lại Trình Dật Hàn đã lại cảm văn kiện nhanh chóng kí xuống.

"Nếu vậy, tôi ra ngoài trước".

Gọi cô vào tùy tiện hỏi tội cô vài câu, còn bày ra bộ dạng ăn tươi nuốt sống cô. Giờ thì hay rồi, anh ngồi an tĩnh như vậy. Vẫn còn là tỏa ra hơi thở lạnh nhạt, thế nhưng gương mặt lại cực kì bình tĩnh, dường như những tức giận vừa rồi chỉ là ảo giác.

Khi Vân Thiên Nhượng đặt tay lên nắm cửa, thanh âm âm trầm quen thuộc truyền tới:

"Người đó có thể là Lăng Tông đi".

Nghe nhầm chẳng? Khẽ quay đầu lại, nữ nam vẫn an tĩnh như vậy. Ý anh đây là nói người hôm qua cùng Quản Lý Giản sao? Cô không hiểu, anh tại sao phải nói cho cô biết chứ. Anh nói anh sẽ không quan hệ với cấp dưới, cô tin. Nghĩ lại cũng thấy bản thân nói chuyện lại không có nghĩ kĩ, cô từ đầu đã định sẵn người nam nhân đó là anh rồi, lại không nghĩ tới cũng có thể là khách hàng. Như vậy, cô đáng bị anh lên giọng như thế, còn chưa phạt cô đã là khoan hồng rồi.

Lại nói nếu như hôm qua cô đi, chẳng phải giờ cô tiêu mất rồi không. Trình Dật Hàn chắc chắn sẽ không có hứng thú với cô, nhưng vị Lăng Tông kia thì... Quản Lý Giản vui như vậy, không giống như bị ép buộc. Càng nghĩ cô càng dần mơ hồ rồi, chuyện gì khó quá tốt hơn hết là bỏ qua.

"Vâng!". Ngạc nhiên thì có ngạc nhiên, nhưng cô sẽ không thể hỏi anh tại sao phải nói cho cô biết. Nhưng cô vẫn còn chuyện vương mắc, anh nói sẽ không quan hệ với cấp dưới. Vậy Tăng Nhu Đình là gì?

Anh đối với những người có liên quan đến Nhạc Lam Tịch cùng người khác rất không đồng dạng. Tăng Nhu Đình là vậy, Trương Băng Khanh có một nét gì giống Nhạc Lam Tịch cũng vậy. Nếu anh biết cô là nguyên nhân khiến Tiểu Tịch của anh chết, anh sẽ như thế nào đây?? Đây chính là lí do cô từ tâm can đã rất sợ, rất sợ anh.

Cánh cửa khép lại, lúc này nam nhân mới đưa ánh mắt nhìn khoảng không. Anh đây không phải là cùng cô giải thích, anh muốn cô tiếc nuối vì tới qua không đi. Cô đã bỏ lỡ cơ hội cùng Lăng Tông hẳn là sẽ thất vọng đi.

Trình Dật Hàn cũng không có nghĩ qua, nếu tới hôm qua người đi là cô, anh sẽ vẫn làm như vậy không. Giản La Ân là tình nguyện cùng Lăng Tông, nếu Vân Thiên Nhượng đồng dạng ham muốn, anh cũng sẽ không ngăn cản.

Tâm tư Trình Dật Hàn vì chuyện này mà đấu tranh kịch liệt, anh cũng không nhận ra. Bằng chứng là người gõ cửa đã có chút sốt ruột.

"Cốc cốc...". Thanh âm thanh thúy từ cửa cao cấp truyền đến, dùng lực mạnh hơn như sợ người bên trong nghe không lọt.

Bên trong thật may cũng có động tĩnh, nam nhân này làm việc sẽ không lơ là. Có thể một tiếng đầu không nghe được là do người bên ngoài cung kính chủ nhân căn phòng nên lực đạo đương nhiên không lớn.

"Vào". Thanh âm không lộ ra một chút thất thần, mang một phần lạnh lẽo, chín phần ra lệnh. Người ngoài chỉ có thể lập tức tiến vào, sẽ không có thời gian nghĩ tại sao nam nhân này lại không nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Thiếu gia!". Tần Dạ đến gần, cung kính hành lễ

"Tra đến đâu rồi?". Tần Dạ chỉ khi có việc mới gặp trực tiếp anh ở công ty, chuyện cậu ta tìm hiểu chắc là đã có kết quả rồi đi.

"Đúng như thiếu gia nghĩ, người hôm qua cùng Vân Tiểu Thư không tầm thường. Quản Lý Giản ban đầu cho người khóa cửa phòng Vân Tiểu Thư. Người đàn ông tên Huỳnh Tông Việt lấy tư cách là thành viên đội cứu trợ đến mở khóa cửa. Nhưng điều kì lạ là anh ta vốn không có hoạt động cứu trợ, trước đó cũng không cùng Vân Tiểu Thư quen biết. Tôi vẫn đang tiếp tục điều tra xem người đứng đằng sau anh ta là ai?".

"Không cần!". Không một chút chần chừ suy nghĩ, phong cách làm việc của anh luôn nhanh gọn lẹ. Mắt vẫn chuyên chú xem văn kiện, nhưng vẫn có thể nghe rõ mồn một báo cáo của Tần Dạ.

"Vâng!".

Cúi đầu thay cho lời chào hỏi rồi mặt không một chút biến sắc, không ngạc nhiên vì sao thiếu gia đột nhiên dừng lại. Đối với Tần Dạ, lời thiếu gia nhà cậu chính là lệnh, không nên thắc mắc quá nhiều.

Tần Dạ đối với Trình Dật Hàn thật sự rất nể phục, cảm thấy thật may mắn khi có một người chủ làm việc luôn có quy tắc, tài giỏi, thủ đoạn hơn người. Trình Dật Hàn chỉ nhìn cử chỉ vuốt tóc đầy kiêu ngạo cùng với vóc người là nhìn ra điểm bất thường. Một người gia thế tầm thường như Vân Thiên Nhượng lí nào lại quen được một người nhìn giống như một tay côn đồ hoạt động trong giới hắc đạo.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 37: Nhìn Thấu Hạnh Phúc Và Ưu Thương

Vân Thiên Nhục đang rất tích cực tìm hiểu thông tin về vị khách hàng cô sẽ gặp gỡ. Lần đầu tiên bàn bạc cùng đối tác khó tránh khỏi lo lắng, những việc này trong quá trình thực tập cô cũng đã được tiếp xúc. Nhưng dự án này đánh giá sự khởi đầu của cô, có thể cùng công ty X kí hợp đồng lâu dài không? Cô phải chứng minh cho họ thấy được năng lực của mình.

Những ngày qua cô chủ yếu chỉ dùng tiếng Thái dịch tài liệu, cô sắp có thể dùng ngôn ngữ Thái nói chuyện. Chỉ mới nghĩ đến thôi, máu trong người cô lại sôi sục lên. Còn nhớ lần đầu tiên được trực tiếp nói chuyện với giáo sư người Thái, trước hôm đó cô đã hồi hộp thức trắng đêm.

Thật tiện, hôm nay cô có hẹn ăn trưa cùng Lục Tử Kiện, cô muốn qua anh học hỏi kinh nghiệm gặp khách hàng. Và lại, biết tin anh về Nước, cô muốn dùng bữa để thay lời cảm ơn sự giúp đỡ, quan tâm của anh.

Hiện tại cô đang đứng dưới tòa chung cư, bởi vì Lục Tử Kiện khẳng khẳng đến đón cô.

Một lúc sau, chiếc xe trắng Bugatti Veyron hiện ngang đường trước mặt cô. Lục Tử Kiện lịch thiệp hỏi han:

"Chờ lâu rồi sao? ". Anh đã đến sớm hơn giờ hẹn 10", nói như vậy cô sớm đã chuẩn bị xong.

Anh luôn thấy, phụ nữ ra ngoài đều phải tốn nhiều thời gian để chăm chút bản thân. Nhìn dáng vẻ Vân Thiên Nhục không phải quá đầu tư, nhưng vẫn là thanh tú. Vài tuần không gặp, thật sự có chút hoài niệm.

Cô lắc nhẹ đầu, khóe miệng cười nhẹ:

"Không có ".

Đánh giá một thân trang phục thường ngày, tạo cho người ta cảm giác gần gũi hơn. không biết có phải công việc quá nhiều không, cô lại thấy trên khuôn mặt ôn hòa lại pha ít tiêu tụy. Mặc dù vậy, người đàn ông này lại thêm một phần cuốn hút.

Về hoàn mỹ của Trình Dật Hàn chính là lạnh lùng, không dám tiếp cận lại không khắc chế được mà muốn lao vào. So về phần khí thế thì người tám lạng kẻ nửa cân. Nhưng về tính cách, đó là nhược điểm của Trình Dật Hàn, thật không có điểm nào tốt.

Ưu nhã mở cửa xe cho cô, Vân Thiên Nhục "cảm ơn ". Rồi chiếc xe lao vút, mang những cơn gió lạnh thổi đến.

Nhà hàng.....

Trong bữa ăn hai người trò chuyện vui vẻ, Lục Tử Kiện kể một chút cho cô nghe về chuyến đi Mỹ của mình.

"Tử Kiện, anh nghĩ người trong lòng Khanh Khanh là ai?". Lục Tử Kiện quen biết với họ lâu như vậy, chắc là phải nhìn ra chứ. Nói đoạn cô lại bỏ thức ăn vào miệng.

Nhà hàng này nấu món ăn Thái thực sự rất vừa miệng, không quá cay.

"Cô có phải cũng thấy Băng Khanh thích Âu Dương Thần? ". Nếu cô đã hỏi anh như vậy, cô phải biết chuyện hôn ước kia rồi đi.

Vì đang ăn nên cô chỉ có thể gật đầu, nhìn bộ dạng này Lục Tử Kiện thấy có chút buồn cười. Nhưng lại không cười đến, lo lắng cô sẽ không được tự nhiên.

"Đáng đời Âu Dương Thần, bản lĩnh cỡ nào ngay cả yêu cũng không dám nói ra ". Vừa nghĩ đến vẻ mặt say đắm của Âu Dương Thần lén lút nhìn Trương Băng Khanh, anh thật muốn chửi cậu ta. Chuyện này cậu ta thật thất bại, lại nhìn không ra sự tình để rồi lạng lã yêu đơn phương.

"Anh là đang mắng bạn mình sao? ". Lục Tử Kiện luôn điềm tĩnh lại như hỏi hột không quan tâm thế sự lại nói ra những lời như vậy sao?? Càng tiếp xúc, cô lại nhìn ra tính cách anh khác xa với lần đầu gặp mặt.

Lục Tử Kiện cười trừ, hành động nhún nhún vai như là anh không có ý này.

Cử chỉ cùng nét mặt trái ngược nhau, Vân Thiên Nhục không chút kiêng dè cười lên tiếng "hahaha.. ".

Ăn xong, Vân Thiên Nhục vì muốn chuẩn bị cho cuộc gặp khách hàng đã cùng Lục Tử Kiện tìm một quán Cafe yên tĩnh.

Lúc này tương đối ít khách, không gian được ngăn cách bởi tiếng ồn bên ngoài. Cô gái vẫn luôn cắm cúi vào sấp tài liệu, người đàn ông khác từng cử chỉ của cô vào tim.

Lục Tử Kiện nhìn ra Vân Thiên Nhục đã chuẩn bị kĩ lưỡng và đầy đủ rồi. Nói là nhờ anh giúp, nhưng cô đối với cách ứng xử nói chuyện rất hiểu biết. Tuy không phải là người năng nổ, nhiệt tình nhưng cô tư chất vốn thông minh. Những chuyện này, căn bản sẽ không làm khó được cô, cô là suy nghĩ

hiều rồi.

Ngả lưng, xoa nhẹ con mắt nhức mỏi. Một lần nữa mờ mắt lại thấy người đàn ông trước bàn tựa nhắm nghiền mắt như đang ngủ.

Cô thấy có lỗi, làm lỡ buổi trưa nghỉ ngơi của anh thật không tốt. Quá sợ ý rồi?

"Anh mệt sao? Có muốn về nhà nghỉ một lúc cho thoải mái không?". Hơi thở anh không có ổn định, cô đoán rằng anh còn chưa có đi vào giấc ngủ nên rất tự nhiên đánh thức anh.

Lời vừa dứt, con ngươi đen mở ra, không có chút gì tỏ ra mệt mỏi.

"Tôi không sao!". Đàn ông con trai sao có thể yếu đuối như vậy chứ, anh một chút cũng không mệt.

Cô đột nhiên cử động, anh thoáng giật mình. Không muốn để cô thấy nên anh chỉ đành giả vờ nhắm mắt lại. Nhìn cô yên tĩnh, cơ mặt thoáng nhăn nhó, đôi môi nhỏ khê mỉm. Dáng vẻ tập trung làm việc của cô có bao nhiêu cuốn hút, cô không biết sao? Anh nhìn muốn thất thần, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày bản thân sẽ làm chuyện tương chừng như vô bổ này.

Từ lúc gặp Vân Thiên Nhục, Lục Từ Kiện dường như đã không còn là Lục Từ Kiện một lòng lưu giữ hình ảnh người kia nữa rồi. Thời gian gần đây, hình ảnh cô ấy trong tâm anh đã không còn rõ ràng như trước đây.

Thay vào đó là gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô gái cùng nụ cười xán lạn khiến lòng người xao xuyến.

Vân Thiên Nhục tuy hồ nghi nhưng anh đã nói như vậy thì cô còn biết làm gì chứ?

Đúng lúc thấy cô đang ái náy, chỉ bằng anh thử xem, suy nghĩ thấu đáo Lục Từ Kiện quyết định lên tiếng:

"Có một buổi triển lãm tranh, cô có muốn đi thưởng thức một chút không?".

Triển lãm tranh?? Con mắt Vân Thiên Nhục bỗng sáng lên. Cô đương nhiên rất muốn đi rồi nhưng... Thế là gương mặt nhanh chóng xịu xuống, có chút tiếc nuối:

"Đề hôm khác đi có được không? ". Nếu là hôm khác cô nhất định sẽ đi, cô thật muốn mở rộng tầm mắt, những bức tranh có thể được triển lãm hẳn là phải rất đặc biệt.

"Mai tôi phải gặp khách hàng rồi".

Ủ rũ chống cằm, nhiệm vụ đầu tiên mặc dù không phải là mối làm ăn gì lớn nhưng tuyệt đối không thể thất bại được. Ngày mai thôi, cô sẽ được gặp và giao lưu cùng người Thái nên cô rất hồi hộp.

Bàn tay đưa vào túi áo, lấy ra hai vé đã an vị thật lâu như chỉ dành cho thời khắc này là giao ra. Vé này, không phải ai muốn mua cũng có thể mua được.

"Xem ra, cái này không cần dùng đến nữa rồi?"

Lục Từ Kiện lại bày ra dáng vẻ tiếc nuối, còn thờ dãi một hồi. Nhưng ý cười nơi khóe miệng không chút nào che giấu vì biểu cảm của cô gái trước mặt cho thấy anh thắng rồi.

Đôi con ngươi mở thật lớn nhìn chăm chăm động tác đưa tay qua lại của Lục Từ Kiện. Vân Thiên Nhục có thể nhìn rõ đây chính là vé xem triển lãm có trưng bày các bức tranh của các họa sĩ thiên tài.

Đáy mắt Lục Từ Kiện nổi lên một tầng ý cười ấm áp, cô gái này thật dễ dàng thỏa mãn cô. Anh phải cảm ơn chị gái Lục Minh Minh nhiều rồi.

Vân Thiên Nhục không nói không rằng, thay đổi tầm mắt nhanh chóng gom hết tài liệu bỏ vào giỏ xách gọn gàng rồi đứng dậy. Đối với Lục Từ Kiện nói:

"Chúng ta đi thôi!". Cái gì cũng không cản trở cô được, vấn đề khách hàng như vậy là tạm ổn rồi. Lục Từ Kiện người ta đã mua vé, không đi thật uổng phí tâm tư của anh có phải không? Làm người quan trọng vẫn là không nên phụ lòng người khác không phải sao?

Nỗ lực thu liễm vui cười nơi đáy mắt, nhìn hành động vội vàng của cô anh đứng là chưa suy nghĩ đến. Cô lại phản ứng nhanh như vậy, dường như không cần do dự. Gật đầu đứng dậy cùng cô sánh vai ra ngoài.

Cảm giác khiến cô vui cười lại tốt như vậy, điều này anh chưa từng làm với bất cứ ai. Vì cô gái năm xưa anh đem lòng yêu, lại yêu người khác. Nên anh chưa từng có cơ hội khiến cô vui vẻ hạnh phúc, bởi vì cậu ta thay thế anh mất rồi.

Suốt đoạn đường đi Vân Thiên Nhục cười đến xán lạn, cảm kích Lục Từ Kiện không xuể. Đã sớm vứt bỏ suy nghĩ vì sao đột nhiên anh lại dẫn cô đi, còn mua vé sẵn như vậy.

Hai người bọn họ, cách khoảng thời gian dài mới gặp lại, nhưng khi gặp rồi lại thấy thân thiết như quen từ lâu rồi.

Lục Tử Kiện lúc này lại hiện lên một suy nghĩ, anh mong rằng cô gái này cuộc sống luôn trải qua thật tốt đẹp. Ánh nhìn đầu tiên anh luôn cảm thấy ánh mắt cô lại mang theo ưu sầu, một chút đau thương. Một phần thể lương trên khuôn mặt ấy lại khiến người khác không nhận được đau lòng.

Nhiều người cuộc sống chỉ quen làm bạn cùng ưu thương. Nhiều người bên cạnh vây quanh chỉ là hạnh phúc. Muốn khiến người ưu thương tiếp nhận hạnh phúc sẽ khó. Và muốn người hạnh phúc chịu được ưu thương cũng không phải ngày một ngày hai.

Vân Thiên Nhục là cô gái mang theo quá khứ ưu thương, anh muốn cô dần dần thoải mái tiếp nhận hạnh phúc từ cuộc sống này.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 38: Mỹ Nam Thái

"Woa! Thật đẹp". Trong quá trình chiêm ngưỡng, Vân Thiên Nhục luôn không kìm được mà cảm thán. Có thể nhìn thấy tận mắt thật đúng là danh bất hư truyền.

Vân Thiên Nhục tự nhiên cầm cánh tay Lục Tử Kiện, kéo anh đến bức tranh phía trước, giống như là một người giới thiệu:

"Anh xem, anh xem. Bức tranh này là của một nữ họa sĩ người Anh. Cô ấy trong lúc đau buồn vì tình yêu đã họa bức tranh này. Anh thấy không, chỉ cần nhìn qua bức tranh, có thể một phần nào đó đoán ra được tâm trạng người họa sĩ. Chính cái tâm đã tác động đến, để hoàn thành một bức tranh có hồn....".

Lần đầu tiên, Vân Thiên Nhục nói thật nhiều, cái đam mê tìm hiểu về mỹ thuật không ngờ hôm nay có thể nói ra. Sao lại có thể không vui chứ.

Nhìn cô như vậy, Lục Tử Kiện không biết bản thân mình đưa cô đến đây là đúng hay sai nữa. Rốt cuộc quá khứ cô là như thế nào khiến cô hầu như tự cô độc bản thân mình. Hôm nay cô nói rất nhiều, anh có thể nhận thấy đây là những lời trong lòng cô trước giờ chưa từng được nói ra.

Bởi vì cô không biết nói cho ai nghe sao?

Cô cao hứng anh đương nhiên vui, nhưng đôi lúc cô nhìn một bức tranh nào đó đến thần thò. Một lúc sau anh như lơ đãng nhìn cô, lại thấy khỏe mắt cô thế nhưng lại đỏ. Tâm anh lúc đó thật mạnh nhói lên một cái.

Cô gái này, che giấu thật nhiều, cái cô che giấu chính là những kí ức buồn. Còn cô lại hoàn hảo che giấu nó, không muốn để ai nhìn thấy. Nếu không phải cô bây giờ không kiềm chế mà biểu lộ một ít, anh có thể sẽ không cách nào nhìn thấu.

Vân Thiên Nhục không hề biết bản thân vô tình để Lục Tử Kiện nhìn thấu một phần tâm tư.

Tâm tư của cô từ khi còn là thiếu nữ, đã hiểu được phải che giấu nó.

Cảm xúc trong cô là đặc biệt cao hứng nhưng lại xen lẫn những kí ức buồn. Cô nhìn thấy bức tranh một gia đình được họa thật công phu và độc đáo cô thấy chua xót cho số phận mình. Cô đã rất rất lâu không được cùng người khác nói về sở thích của mình.

"Tử Kiện, cảm ơn anh". Đứng trước tòa nhà chung cư, nói lời tạm biệt, cô cũng chỉ có thể cảm ơn anh.

"Nếu thật sự xem tôi là bạn thì không cần khách sáo, có được không?".

Anh làm gì không phải để cuối cùng nhìn thấy sự ái ngại của cô. Vì đơn giản anh muốn làm, con tim anh đang mách bảo như thế. Từ lúc quen biết đến giờ, câu cô nói cùng anh nhiều nhất chính là "cảm ơn".

"Tôi đương nhiên xem anh là bạn". Lục Tử Kiện đem lại cho cô cảm giác vui vẻ, bên cạnh anh cô bỗng thấy thật bình yên.

"Bạn" từ trong miệng cô nói ra, không hiểu tại sao anh đột nhiên lại chua xót. Có lẽ trong lòng anh, đã không còn xem cô là bạn nữa rồi. Hiện tại xem ra chưa phải lúc bày tỏ cho cô biết, anh có thể chờ.

Gương mặt tuần lãng mang theo nụ cười ôn hòa thanh nhã đối với cô gái gật đầu.

"Anh lái xe cẩn thận".

Vân Thiên Nhục đã quen với vẻ mặt ôn hòa của anh nên không thấy lạ. Có thể quen biết làm bạn cùng Lục Tử Kiện cuộc cô như bước sang một bước ngoặt mới vậy.

Lục Tử Kiện tính cách rất ít nói, nên chỉ gật đầu rồi thân hình nhanh chóng ngồi vào xe.

Tập đoàn X thị.

" Giám Đốc, đây là văn kiện cần kí ". Giản La Ân hai tay cầm văn kiện để ngay ngắn trên bàn.

Trình Dật Hàn đối với sự thay đổi của Giản La Ân vô cùng hài lòng, trong công việc tốt hơn hết không nên lòng ghép tình cảm. Cô ta hiện tại đã sống cùng Lăng Tổng, đã không còn lượn lờ quyến rũ anh. Điều này không phải người phụ nữ nào cũng có thể làm được. Cái danh Trình Phu Nhân vô cùng cao sang, là phụ nữ ai lại không muốn ngồi lên.

Nhìn thấy cái gật đầu của anh, Giản La Ân xoay người rời đi. Tay đặt lên cánh cửa bị thanh âm âm lãnh gọi lại." Hôm nay có ai đi gặp khách hàng không? ". Nam nhân cao lãnh vẫn chăm chú nhìn văn kiện, không nhìn rõ khuôn mặt nam tính. Nhưng cho dù có nhìn đến cũng sẽ không đoán ra được tâm tình.

" Hôm nay phiên dịch Vân... ".

Thoáng ngạc nhiên, Giám Đốc khi nào thì quan tâm đến những việc này. Từ trước đến giờ luôn là cô quản lí, bởi vì đây là những hợp đồng không mấy quan trọng. Nếu như quan trọng làm sao sẽ để một phiên dịch đi làm chứ. Bàn bạc hợp đồng này tương đối dễ dàng nên không cần thông qua Giám Đốc.

Còn chưa có nghe hết, không chút lưu tình cắt ngang. Đầu giờ chiều Vân Thiên Nhượng ra ngoài, hiện tại sắp tan ca cô còn chưa về. Đúng như anh nghĩ, cô là ra ngoài gặp khách hàng.

" Đem tài liệu đó cho tôi! ". Lúc này nam nhân mới dương mắt lên nhìn, vừa dứt lời lại tiếp tục làm việc. Hành động nhanh như vậy, giống như chỉ cần một cái chớp mắt đã bỏ lỡ.

" Vâng, tôi lập tức đi lấy! "

Giám Đốc đương nhiên có quyền cắt ngang lời cô, nhưng anh lại như đang vội. Cô không biết quan hệ giữa Giám Đốc và Vân Thiên Nhượng như thế nào, chỉ là thật khác lạ. Điều này cô sớm nhìn ra, chỉ là không mấy minh bạch là rốt cuộc kì lạ chỗ nào. Vân Thiên Nhượng gần Giám Đốc như vậy không biết là tốt hay là xấu đây.

Làm việc cùng Tăng Nhu Đình một thời gian khá dài, tính cách cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ai ý đồ tiếp cận Giám Đốc.

Cánh cửa thiết kế tinh xảo lần nữa khép lại, Trình Dật Hàn cầm lấy tài liệu Giản La Ân vừa đưa qua. Mở ra, khuôn mặt hoàn mỹ biến sắc, bờ môi mỏng lạnh mím thành một đường thẳng tắp:

" Là đàn ông ". Nam nhân cao ngạo không nhận ra bản thân có chỗ nào kì quái. Vấn đề mấu chốt là anh không việc gì phải kích động như vậy.

Khách hàng cô gặp là đàn ông Thái lai Tây, hơn nữa mới 28 tuổi. Ngoài ra còn một tờ giấy ghi rõ địa chỉ thời gian được kẹp trong đó. Thái Lan Xứ sở chùa vàng nổi tiếng cỡ nào về sắc đẹp anh sao không nghe qua, đặc biệt là lai Tây.

Một tấm hình về người khách hàng, cao, to đẹp trai. Và nụ cười ôn nhã như thiên thần, khuôn mặt đậm chất Tây với đôi mắt xanh. Như vậy đủ để phụ nữ ngưỡng mộ cùng yêu thích.

Thân hình cao lớn đứng dậy khỏi ghế, tài liệu trong tay bị anh cầm có chút nhàu, dùng lực đạo mạnh đập xuống bàn " bộp ". Động tác lấy áo khoác mạnh mẽ, tay đập vào tường. Ngay lập tức, anh khựng lại, suy nghĩ một chút quay ngoắt lại ghế lớn.

Anh đây là đang làm gì?

Trước giờ anh chưa từng có qua như vậy đánh mất lí trí. Hẳn là quá hận cô, nên khi nghĩ đến hình ảnh cô vui vẻ anh mới thật tức giận, muốn xé nát nụ cười đầy giả dối ấy. Cô một mình một nhóm, có phải quá đúng ý cô rồi, tự do qua lại.

" Ai một mình đi gặp khách hàng cô thông báo cho tôi. Để tránh tình trạng nhân viên lợi dụng làm việc không đúng đắn ". Chiếc điện thoại đắt tiền bị chủ nhân không chút lưu tình dùng sức

" Rụp! "

Đầu dây bên kia, Giản La Ân cái gì cũng chưa phản ứng kịp. Giám Đốc thanh âm là đang rất tức giận, cô có thể nghe ra tâm trạng Giám Đốc không tốt.

Không biết ai lại có bản lĩnh chọc giận Giám Đốc, đây chắc không phải Giám Đốc tức giận vì công việc rồi. Công ty dưới sự lãnh đạo của Giám Đốc càng ngày càng lớn mạnh, Giám Đốc vui còn chưa hết.

Một mình. Khách hàng.

Suy đi nghĩ lại, Giản La Ân ngộ ra trên dưới công ty chỉ có duy nhất Vân Thiên Nhượng là đơn độc một mình. Điều này Giám Đốc không thể nào không biết, còn gì mà " làm việc không đúng đắn ". Công ty không khắt khe trong việc quan hệ giữa nhân viên và khách hàng mà? Cô và Lăng Tổng là một ví dụ điển hình.

Giám Đốc chỉ nhìn vào kết quả, không để ý đến quá trình. Chỉ cần quá trình không phải là phạm pháp thì không có vấn đề gì, còn quy tắc ngầm trong

kinh doanh thì điều này ai cũng hiểu chẳng có gì lạ cả.

Vị Giám Đốc này dường như từ lúc Vân Thiên Nhục xuất hiện anh cư xử không như trước. Anh rất dễ nổi nóng những việc cứ ngỡ là không có gì, như việc đi gặp khách hàng. Chuyện Vân Thiên Nhục ngủ trong giờ làm việc, ai cũng nghĩ cô ấy sẽ bị Giám Đốc đuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 39: Anh Thương Người Khác Rồi

"Nhục Nhục".

Thanh âm nhẹ nhàng nữ tính cực kì quen thuộc truyền đến, hai người cách đó không xa đồng thời quay lại. Nhưng một người là vui mừng, một người là ngạc nhiên lại xen lẫn cảm giác lo sợ.

Trương Băng Khanh và Trình Dật Hàn từ từ bước đến, vẻ mặt không chút gì như là ngạc nhiên. Nam nhân bên cạnh phong thái cao vợi, con ngươi màu trà nhìn không ra chút cảm xúc.

"Khanh Khanh, cậu cùng Giám Đốc đi ăn sao?". Vân Thiên Nhục tươi cười nói, ánh mắt chỉ lơ đãng nhìn lướt qua khuôn mặt nam nhân tuấn dật phi phàm.

Anh ấy đã từng nói cô không được tiếp cận chen vào quan hệ giữa Trương Băng Khanh và Âu Dương Thần. Tối nay, Âu Dương Thần lại muốn cùng cô nói một chút về tình cảm của anh. Cô cũng không nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Trong lòng cô đối với lời cảnh cáo của anh, không để ý. Nhưng cô lại không thể giải thích với anh, anh càng không muốn biết. Cô chỉ sợ làm anh mất hứng, đến lúc đó công việc cũng không giữ được.

"Đúng vậy".

Ngập ngừng một chút cô lại nói:

"Tớ lúc mới vô đã nhìn thấy hai người rồi, nhưng vì không muốn làm phiền nên không có lại chào hỏi". Cô biết Vân Thiên Nhục và Âu Dương Thần nói chuyện chuyện tâm nên vốn dĩ không có để ý xung quanh.

"Cậu nói gì vậy, sao bảo là làm phiền chứ?". Cô và Âu Dương Thần không có làm gì mờ ám mà. Vậy là giác quan thứ sáu của cô đúng rồi, trong lúc cô cô lại thấy như bị ai đó nhìn chằm chằm. Bây giờ nghĩ lại, có thể là Trương Băng Khanh rồi.

Còn anh ấy thì sao? Sẽ không hiểu sai rồi lại lên giọng với cô nữa chứ.

"Cũng tình cờ tớ và Hàn có chuyện cần nói riêng".

Đúng vậy, cô và Âu Dương Thần cũng nói chuyện riêng. Nghĩ thế, cô gật gật đầu.

Trương Băng Khanh đối với tình huống hiện tại, có chút không tự nhiên. Muốn cô tỏ ra không có gì thật không dễ dàng, ánh mắt một tia đau lòng nhìn Âu Dương Thần rồi lại nhìn nam nhân yên tĩnh:

"Tôi có chuyện muốn nói cùng Thần, anh có thể hay không đưa Nhục Nhục về?". Cô thật sự không ngăn được cảm xúc đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng, cô đã lâu không gặp qua Âu Dương Thần.

Ánh mắt nam nhân liền chạm vào tầm mắt nữ nhân đang nhìn chằm chằm vào mình. Ngay lập tức nữ nhân xua tay phản ứng:

"Khanh Khanh, không cần phiền Giám Đốc. Tớ có thể tự đi về, thật đó". Gì chứ? Cô mỗi lần ngồi xe anh, đều không có chuyện gì hay cả.

"Như vậy sao được. Thôi thì để Thần đưa cậu về vậy. Tớ cùng anh ấy nói chuyện sau cũng được!". Trương Băng Khanh biết bản thân không nên có suy nghĩ khác về sự từ chối của bạn mình. Hai người bạn của cô, người cô thương và bạn cô bọn họ đã yêu nhau rồi.

Âu Dương Thần thấy Trương Băng Khanh tỏ ra tuyệt vọng, tim anh như bóp nghẹn. Anh cũng thật lâu không cùng cô một chỗ, trong lòng có bao nhiêu nhớ mong. Nhưng là anh hẹn Vân Thiên Nhục, cô ấy lại không muốn cùng Trình Dật Hàn tiếp xúc. Anh đương nhiên biết khí thế bức người của Trình Dật Hàn, Vân Thiên Nhục lại là nhân viên cậu ấy khó tránh khỏi ái ngại.

Vân Thiên Nhục tĩnh lặng nhìn ra Khanh Khanh đối với cô như gì đó xa lạ, nét cười cậu ấy không còn như trước tự nhiên. Cậu ấy hẳn là hiểu lầm ý của cô rồi, còn nghiêm trọng hơn là hiểu lầm quan hệ giữa cô và Âu Dương Thần.



Ban đầu cô đóng kịch, mục đích là để Trương Băng Khanh nói thẳng lòng với Âu Dương Thần. Như vậy, chuyện dễ giải quyết rồi, đằng này cậu ấy lại chưa có động tĩnh gì.

"Hai người nói chuyện đi, tớ..." Vân Thiên Nhược hơi ngước lên, một chút ngập ngừng cùng Trình Dật Hàn mặt đối mặt.

"Giám Đốc, làm phiền anh vậy".

Vẫn là dáng vẻ dửng dưng ấy, một chữ cũng không nói, lại trực tiếp dẫm đôi giày da đắt tiền hướng chỗ nhà xe.

"Tạm biệt". Đưa tay vẫy hai người kia tạm biệt, thân hình nhỏ nhắn nhanh chóng đi, như sợ chậm chạp người kia liền đi mất.

Hai chiếc siêu xe lăn bánh, mỗi chiếc theo một hướng khác nhau. Đồng dạng là bầu không khí trong xe yên tĩnh, cho thấy tâm trạng ai cũng nặng nề. Giữa họ như có khoảng cách vô hình nào đó không ai có ý định nói chuyện trước.

Bóng đèn đường chiếu rõ hai người đang đứng đối diện nhau.

"Thần, anh thích Nhược Nhược?" Khởi đầu cho cuộc nói chuyện, từ lúc nào lại trở nên xa cách. Không phải thời gian, càng không phải địa lý. Là do trong lòng mỗi người tạo khoảng cách cho nhau.

"Tiểu Khanh, tôi..." Âu Dương Thần có chút không biết trả lời thế nào, anh thích cô, cô nhìn không thấu sao?

Hỏi nhưng Trương Băng Khanh giống như không muốn nghe câu trả lời rành rành trước mặt. Ánh mắt nhìn người đàn ông, muốn xoáy sâu vào trong đôi mắt ấy để tìm kiếm ý vui mừng.

"Tôi cùng Hàn hủy hôn ước rồi". Từng chữ chậm rãi được cô nhấn mạnh, khẳng định chắc chắn.

Nhưng...

Ánh mắt ấy không có vui, một chút hi vọng trong Trương Băng Khanh biến mất.

"Oanh". Một tiếng nổ mạnh trong đầu Âu Dương Thần. Anh không nghe lầm, thay vì vui mừng anh lại vì cô mà lo lắng.

"Hàn ức hiếp cô sao? Tôi tìm cậu ta tính sổ". Anh yêu cô, mong muốn cô được vui, nhưng ánh mắt cô lại buồn như vậy. Anh sẽ vì cô mà đòi lại công bằng, cho dù là bạn anh cũng thế.

Anh đừng có bày ra bộ dạng quan tâm cô có được không? Cô thật sự không dám nhận nữa rồi.

Anh rất tàn nhẫn anh có biết không? Thời điểm cô biết mình yêu anh, anh lại... Nghĩ đến, hốc mắt cô đỏ ửng, bàn tay nắm chặt lại.

"Không phải. Là tôi tự nguyện, tôi biết Hàn không thích tôi. Và tôi cũng nhận ra người bản thân thích không phải là anh ấy". Hôm nay cô đã hẹn Trình Dật Hàn để cùng anh nói chuyện, cô đã cùng gia đình nói và nhận được sự đồng ý.

Trình Dật Hàn không một chút bất ngờ, dường như đã biết trước. Cũng không hỏi lý do tại sao, chỉ là gật đầu thay cho lời đồng ý.

Người cô thích không phải Trình Dật Hàn, anh không nghe nhầm đấy chứ??

Từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, Âu Dương Thần cứ thế bất động. Một câu ngắn gọn "ai" cũng thốt không thành lời.

"Người tôi thích, anh ấy thương người khác rồi. Thật sự thương người khác rồi". Nước mắt nóng hổi lăn dài trên má, giọng nói đã không còn dịu dàng mà là khàn đặc vì thanh âm cố kiềm nén tiếng khóc.

Âu Dương Thần ngơ ngác đứng đấy, cánh tay muốn đưa lên lau đi nước mắt. Lại một mực bất động, chỉ nhìn gương mặt xinh đẹp có phần tái nhợt, cảm nhận từng giọt nước mắt rơi nặng nề vào tâm anh.

Thật vậy, tâm trí ta một khi bị sock sẽ không còn linh hoạt.

Đau nhói, lại mông lung hạnh phúc, cô có phải là đang nói anh không. Bởi vì, ánh mắt cô nhìn anh thật bi thương, cô đang thương tâm vì anh thương người khác.

Cô có phải hiểu lầm anh và Vân Thiên Nhược. Nếu vậy, anh cần phải giải thích, nhưng anh vẫn chưa tìm được giọng nói của mình.

Người đàn ông vẫn kiên trì im lặng, Trương Băng Khanh đau lòng gạt nước mắt quay lưng chạy nhanh vào trong nhà.

Đề lại Âu Dương Thần một mình cảm xúc rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 40: Nụ Hôn Say!!!

Vân Thiên Nhượng đứng dưới khu chung cư, cả thân hình nhỏ nhắn bị dồn ép dựa lên xe. Đôi tay nắm chặt cơ hồ nổi lên gân xanh, tim đập thình thịch, môi mím chặt nhìn nam nhân anh tuấn. Lúc này trên xe không phải vẫn bình thường sao, bây giờ thế nào lại bày ra bộ dáng như muốn bóp chết cô.

Tư thế này không biết duy trì bao lâu, nam nhân cao ngạo băng lãnh che mắt tầm nhìn của cô gái.

Tựa hồ chân cô đã mỏi nhừ, anh mới lên tiếng, giống như nếu như anh không nói gì Vân Thiên Nhượng cũng sẽ không dám lên tiếng:

" Cô sợ tôi? ". Trình Dật Hàn lặp lại câu hỏi anh đã hỏi cô vào nhiều tháng trước.

Nữ nhân bình thường có như thế nào khi phách, bây giờ khuôn mặt lộ tả sự sợ hãi. Nên há có thể nói không sợ sao?

" Vâng, sợ. Anh là sếp, tôi đương nhiên sợ! ".

Vừa nói cô vừa gật đầu, lúc trước cô một chút cũng không sợ anh. Nhưng khi thế áp bách của anh lớn như vậy, dường như gập cô ở đâu mặt anh lại lạnh đi, cô không muốn sợ cũng khó.

Biết rõ ràng là cô sợ, nhưng Trình Dật Hàn lại muốn từ miệng cô thừa nhận.

" Cô ghét tôi?".

Vân Thiên Nhượng cho là anh thật sự say rồi, trên người anh mùi rượu cùng thuốc hòa quyện vào nhau. Khoảng cách gần như vậy, cô nghĩ đều có cảm giác chóng mặt vì cồn. Hẳn là ban nãy anh đã uống không ít rượu, trên xe anh lại còn tùy tiện hút thuốc. Sao cô lại cảm thấy tâm trạng anh hôm nay rất tệ, vì anh hỏi cô những câu thật lạ lùng.

" Không có, tôi sao lại ghét anh chứ ". Một câu trả lời chắc nịch, ánh mắt long lanh không nhìn ra một phần giả dối.

Trình Dật Hàn một chút thái độ cũng không khác lạ sau khi nghe cô nói. Không một chút báo động cô bị cử chỉ tiếp theo của anh làm giật mình, thân thể cứng đờ.

Cả người run rẩy chỉ vì hơi thở ấm nóng thổi lên vành tai cô. Cô muốn đẩy anh ra, đôi tay dừng lại vì câu hỏi tiếp theo chấn động lòng cô:

" Cô thích tôi? ". Lúc này không ai nhìn thấy được khóe miệng khẽ nhếch một đường cong thẳng tắp, đáy mắt nguy hiểm. Nam nhân này mất đi nụ cười ôn nhu, nếu như cười lại tựa như ác quỷ.

Gần, thực gần. Cô cảm nhận rõ ràng trái tim đập yên ổn của anh kề cạnh vai mình. Tim cô thì đối lập hoàn toàn, đập hết công suất như lập tức nhảy ra ngoài.

" Tôi.. Tôi... ".

Run rẩy cả ngày trời cô vẫn không nói được một cách dứt khoát. Ngập ngừng như vậy, không phải là có tật giật mình sao? Ngay cả khi lực đẩy anh ra cũng không có, thì cô tìm đâu ra sự bình tĩnh để đối diện anh đây.

" Cô thích tôi ".

Sự ngập ngừng lại mang theo sự sợ hãi của cô đã giúp Trình Dật Hàn một phần khẳng định rằng anh đúng. Cô gái năm ấy yêu đơn phương anh đến hiện tại lòng vẫn hướng đến anh.

Như vậy càng tốt, cô càng thích anh, cô càng dễ dàng chịu tổn thương cùng đau đớn. Nhưng anh có chuyện cần phải làm để một người chứng kiến tận mắt.

Nghe được một lần lặp lại lần nữa, lí trí cô lại muốn gào thét lên nói không phải. Nhưng trái tim lại bán đứng cô, trong lòng cô đang đấu tranh một cách kịch liệt. Giống như cô rõ ràng đang hiện hữu ở đây nhưng tâm trí lại mông lung không rõ.

Bờ môi mỏng lạnh nam tính không chút chần chừ, nhắm chuẩn xác đôi môi anh đào.

Môi chạm môi.

Cả hai không hẹn mà cùng một chút run người, Vân Thiên Nhượng chưa từng nghĩ qua sẽ là cảnh tượng này. Đôi mắt mở to cực đại thất thần bởi mỹ nam tuấn mĩ gần trong gang tấc. Trình Dật Hàn vốn chỉ muốn diễn kịch, lại không ngờ cô gái trong lòng lại có đôi môi nhỏ xinh mềm mại.

" Anh....um ". Quên mất tình huống, muốn mở miệng nói anh buông cô ra. Anh lại thừa dịp cô khai khẩu giống như mời gọi, chiếc lưỡi linh hoạt dò sâu

bên trong.

Đôi tay cường lực giữ chặt cái ót vùng vẩy, thân thể cao lớn ngăn chặn sự nhúc nhích kháng cự.

Vân Thiên Nhược cảm giác như điên rồi, anh càn rỡ hôn sâu không cho cô chút nào kháng cự.

Sức lực nhỏ bé đánh lên lồng ngực rắn chắc không một chút ảnh hưởng. Nhưng nam nhân lần đầu bị nữ nhân kháng cự, trong lòng dâng lên lửa giận, một giây sau đôi tay nữ nhân bị đưa lên trên đầu bị cường lực giữ lấy.

Một chút động đậy cũng không được, càng kháng cự lại bị anh chèn ép đến đau, cần nhẹ môi cô giống như trừng phạt. Ngay lập tức cô gãi run rẩy quên mất chống cự, đôi chân không còn chút sức lực muốn khụy xuống nếu eo nhỏ không có một cánh tay hữu lực giữ lại.

Trình Dật Hàn không phải dạng người phóng túng quá độ nhưng kỹ thuật hôn cao thâm. Lại không biết nữ nhân là lần đầu tiên cùng nam nhân hôn, còn là hôn lưỡi.

Cảm giác kích thích Vân Thiên Nhược tất cả giác quan, tâm trí bay tận phương trời, cái này cô chưa từng trải nghiệm. Không muốn thừa nhận lại vô phương tránh né uly lực. Tê dại khiến cơ thể cô và khối não cô cũng như tê dại.

Rời khỏi môi cô, ngoài ý muốn nhìn thấy đôi mắt trừng lớn không khỏi ảo não.

" Cô không chuyên tâm? "

Cánh tay như gọng kiềm, kéo cô sát lại bên anh, không thoát được cô chỉ có thể nghiêng mặt sang bên.

" Giám Đốc, anh có phải say rồi nên mới hành động như vậy? ". Hiện tại cô không biết phải đối diện với anh thế nào, anh lại đối với cô hồn nhiên miên.

Không để ý đến câu hỏi của cô, để cô nghĩ anh say cũng tốt.

" Ngẩng đầu ". Lạnh lẽo khắc ra hai chữ mười phần ra lệnh.

Vân Thiên Nhược còn chưa thích ứng, chậm chạp không làm theo lời anh.

" Cô tốt nhất không nên chọc giận tôi. Tôi không có hứng thú cùng đình đầu nói chuyện ". Trước giờ toàn là phụ nữ bám dính lấy không buông. Há lại có chuyện cô xem thường anh, không để lời anh vào đầu.

Sắc lạnh, thanh âm giống từ quỷ môn quan truyền đến không thể không nghe theo. Trần định cảm xúc ngượng ngùng chống lại tầm mắt anh.

" Lần đầu tiên cùng nam nhân hôn môi sao? Cảm giác như thế nào? "

Bây giờ anh mới nhìn rõ khuôn mặt cô, hai má hồng hào, đôi mắt vẫn còn vương lại ít nước mắt nhìn lại ướt át. Nhìn xuống đôi môi đỏ bị cô cắn chặt có che giấu vừa nãy bị tàn sát bừa bãi.

Giống như một con thỏ nhỏ, hoang mang xen lẫn thẹn thùng. Vân Thiên Nhược bị anh đưa từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác.

Anh không cho phép cô cúi đầu nên cô chỉ có thể giữ nguyên tư thế. Phô bày tất cả biểu cảm yếu đuối trong cô trước mặt người nam nhân này. " Không nói? Được "

Ánh mắt tà mị chăm chăm nhìn đôi môi cô run run. Khoảng cách đã gần anh lại đẩy đầu về trước, cô nghiêng đầu về sau né tránh đến khi đặt lên cửa xe anh mới dừng lại.

" Tôi không ngại thử lần nữa "

Cách vài cm nữa môi sẽ đụng phải nhau anh dừng lại. Nhưng vì theo lời nói anh mà như có như không lướt qua môi cô. Hơi thở ấm nóng nam tính quanh quẩn thật rõ, bây giờ cô thanh tỉnh có thể qua đó nhận thức được sự cuốn hút mê người.

Nữ nhân khác nam nhân ở chỗ, hơi thở của họ nặng nề hơn. Cô vốn ghét mùi thuốc nhưng trên người Trình Dật Hàn lại không cho cô cảm thấy khó chịu, ngược lại là tham luyến.

" Tôi nói, tôi nói... ". Cô tin nam nhân trước mặt này nói được sẽ làm được. Đây không phải lúc cô nghi ngờ sự khác lạ của anh, có lẽ do rượu đi.

Khuôn mặt nhỏ phát nóng lợi hại, tay nhỏ nắm chặt áo vest anh. Không để tâm sự kiều ngao của bạn thân, mắt nhắm lại gật đầu.

Hài lòng với biểu hiện của cô, khoe miệng nhếch lên không dễ dàng nhìn đến.

" Thích sao ". Vẫn không dừng lại, anh đột nhiên cảm thấy trêu chọc cô lại vô cùng hứng thú, giống như đùa giỡn con mồi trước khi giết nó.

Lại một cái gật đầu nữa, mắt vẫn kháng kháng nhắm nghiền lại. Cô thật đã nhìn thấy bộ mặt anh, không dồn ép cô anh chưa thỏa lòng.

" Nhìn tôi. Nói chuyện, thích hay không thích ". Cô nhắm mắt không nhìn anh, anh sao biết cô là nói thật hay không.

" Tôi... Thích ". Một chút sĩ diện đều bị anh lấy mất hết.

Nam nhân vô cùng hài lòng, ánh mắt không tia cảm xúc. Như vậy chứng tỏ, anh không có tức giận.

" Giám Đốc... Anh buông tôi ra đi. Như vậy không tốt... ". Nhìn bọn họ muốn bao nhiêu ái muội là có bấy nhiêu. Thật may giờ cũng trễ ít người qua lại, nếu không làm sao nhìn người.

Trình Dật Hân thật sự buông cô ra, nhưng thân thể cao lớn lại như cũ đứng đó.

Vân Thiên Nhượng thở phào nhẹ nhõm, ý định lách qua bên tạo khoảng cách. Trình Dật Hân nhanh tay hơn, cúi thấp người lần nữa chạm vào môi cô.

Thân thể Vân Thiên Nhượng vừa thả lỏng lại lần nữa sóng cuộn trào.

" Vậy chi bằng tôi thỏa mãn cô ". Trước tiên là ép cô nói, bây giờ anh như một người tốt: Cô thích, anh thuận theo.

Vỡ kịch vẫn còn người xem, làm sao có thể nhanh như vậy kết thúc. Không phải quá uổng phí sao?

" Không cần. Anh tránh ra, tôi muốn về ". Không phải noi, cô thừa nhận là xong sao?

"Đừng động. Vòng tay ôm tôi ".

" Anh...anh say rồi. Tôi sao lại ôm anh được ". Một lần cô còn có thể lừa mình anh say, nhưng anh lại lần nữa chạm môi cô.

Bây giờ còn ra lệnh cô ôm lấy anh, vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu...

Say? Anh ngược lại chưa bao giờ tỉnh táo như vậy....

Âm hiểm nụ cười vô thanh hiện lên, sớm không kiên nhẫn với sự không nghe lời của cô. Càng nhịn không được liên tục so sánh cô cùng những người phụ nữ khác.

Cô thông minh hơn bọn họ ở chỗ biết " lạc mềm buộc chặt ", anh không phụ nhận cô rất thông minh. Biết cách làm thế nào để gây sự chú ý của đàn ông, biết khi nào nên nắm và khi nào nên buông.

" Tôi say. Cô nếu không làm tôi không biết người say còn có thể làm gì hơn nữa đâu. ". Bàn tay không an phận, vuốt nhẹ cánh tay cô.

Né tránh cánh tay anh, gần như là hét lên:

" Giám Đốc, anh đừng đùa ".

" Cô thấy tôi bao giờ thì nói đùa qua, làm hay không? ".

Vân Thiên Nhượng á khẩu, suy nghĩ muốn tháo chạy biến mất không còn tăm hơi. Đưa đôi tay run rẩy cùng lạnh không chút hơi ấm miễn cưỡng ôm lấy eo anh.

Dựa vào cô thích anh nên phải nghe lời anh sao. Dựa vào quyền lực anh lớn hơn cô nên cô không thể không làm. Dựa vào sức lực anh mạnh hơn cô nên cô không thể kháng cự.

" Nhắm mắt lại, thở bằng mũi có biết không? ". Nhìn thấy sự trì độn trong cô, anh tốt bụng nhắc nhở.

Anh chính là hi vọng vô thường, còn nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp cô bây giờ lại nhắc nhở cô như thế.

Lẽ nào...

Anh muốn...

Nghi ngờ trong lòng cô đã có đáp án khi trên môi truyền đến sự ấm áp.

" Ngồ.. ". Cô mở miệng, khiến chiếc lưỡi của người đàn ông có cơ hội tiến quân thần tốc.

Vân Thiên Nhượng căn bản không có khả năng kháng cự bị anh hôn phải buông vũ khí đầu hàng.

Đầu lưỡi bá đạo quán quân lấy chiếc lưỡi cô dùng sức hút lấy mật ngọt. Vân Thiên Nhượng bị anh đùa giỡn, vô thức trức trặc một chút đáp lại. Đôi mắt nhắm chặt giống như muốn quên đi thực tại chìm đắm một lần.

Phía xa đối diện, chiếc xe lặng lẽ khởi động rồi đi. Màu trắng hòa vào đêm khuya thanh vắng, người đàn ông khuôn mặt ôn hòa biến mất. Đáy mắt là một nỗi bi thương, trong lòng vì sự thân mật kia mà nhói. Về đẹp tuần láng hiện lên tia đau lòng hiếm có, nhiều năm qua trên gương mặt ấy là phẳng lặng.

Khóe mắt Trình Dật Hàn liếc nhìn thấy chiếc xe đã đi, đắc ý trong lòng.

Nhưng lại không giống như suy nghĩ buông tha đôi môi cô, nhẹ nhàng nhắm nháp môi cô. Trong lòng lại hiện lên tia thả lỏng khó nói, nụ hôn đầu tiên của cô lại là anh.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 41: Lửa Giận Vô Lí

Một tuần trôi qua Vân Thiên Nhượng không có đụng mặt vị Giám Đốc cuồng phong đấy.

Cô không thể không thừa nhận cô là bị nụ hôn ấy làm thất thần, mấy ngày nay mơ mơ màng màng. Thời gian rảnh lại nghĩ đến hành động đó mặt đỏ, được nam nhân mình thích thăm bao lâu nay hôn sao có thể không rung động.

Cô vẫn luôn một mực cho rằng là anh say mới có thể đối với cô như vậy, nếu không cô không nhìn thấu nguyên nhân tại sao anh lại hành động lạ lùng như vậy. Một tuần qua cũng không có cùng Lục Tử Kiện liên lạc, có lẽ là bận việc công ty. Âu Dương Thần cũng không thấy tăm hơi đâu, không biết đã cùng Trương Băng Khanh nói gì rồi. Bao giờ cô mới nhìn thấy hạnh phúc vậy quanh bọn họ đây.

Tuk Tuk Thai Bistro.

Vân Thiên Nhượng đặc biệt thích nhà hàng này vì món ăn thơm ngon chuẩn hương vị gốc Thái. Với không gian 3 tầng rộng rãi, lối bày trí hiện đại đây chắc chắn là điểm đến lý tưởng cho những bạn yêu thích ẩm thực xứ Chùa Vàng.

Trên bàn ăn đặc sắc toàn là món ăn Thái Lan: Pad Thai, Som Tum, Tom Yum.... Tất cả đều vô cùng bắt mắt, bụng Vân Thiên Nhượng đã sớm kêu gào ầm ỉ nhưng mặt mũi phải giữ.

"Khun Far, cứ tự nhiên". Người đàn ông đối diện nở nụ cười lịch thiệp.

"Khun Wasin yên tâm. Tôi sẽ không khách sáo đâu".

Đây là vị khách hàng mà cô đã gặp, thỏa thuận hoàn thành. Anh ta muốn mời cô ăn cơm, cô sao lại có thể từ chối. Đây là người Thái, cô đương nhiên muốn cùng anh gặp gỡ làm quen rồi.

Điều quan trọng là rất đẹp trai lại Tây, chưa có vợ nhưng có người yêu hay chưa cô phải tìm hiểu mới biết được.

"Khun Far nói vậy tôi rất vui". Cô gái này tự nhiên nhưng lại giữ khoảng cách ổn định. Theo cách đánh giá của anh, cô thông minh và nói tiếng Thái rất chuẩn.

"Đồ ăn Thái ở nhà hàng này ngon lắm, tôi là khách quen ở đây đó".

"Tôi nhìn thấy được Khun Far rất am hiểu về Thái Lan". Nếu cô nói cô là người gốc Thái anh sẽ tin.

"Khun Wasin không biết rồi, tôi yêu thích đất nước Thái và con người ở đó. Tôi đặc biệt thích các ngôi chùa được xây dựng rất kiểu cách".

"Cô có thể tiếp tục nói không, tôi muốn nghe".

"Những câu chuyện nói về tình duyên, hay vấn đề tâm linh, hoặc luật nhân quả. Tôi đối với những chuyện đó rất có hứng thú".

"Tôi thay mặt người dân Thái cảm ơn sự yêu thích của khun Far". Vừa nói, anh lại hơi cúi người xuống, nâng lên khóe miệng.

"Anh nói gì vậy...". Cảm ơn cô gì chứ, nhờ có Thái Lan mà tuổi thơ của cô không trải qua buồn tẻ.

"Còn nữa, tôi rất ngưỡng mộ dàn diễn viên điện ảnh. Là bắt đầu từ xem phim đã thúc đẩy tình yêu trong tôi".

"Khun Far thích diễn viên nào?"

"Tôi thích anh Push Puttichai, anh Mike D.Angelo, chị Bee Namthip, chị Mai Davika..."

"Nhiều lắm, tôi sẽ kể không hết. Khun Wasin ăn đi, sẽ nguội mất". Cảm thấy bản thân không kiềm chế nhiều chuyện rồi.

"Khun Far có muốn gặp họ không? Khi nào có sự kiện tôi sẽ báo cho cô!". Giống như không cần nghĩ anh liền thốt ra.

" Thật sao? Vậy làm phiền Khun Wasin rồi ".

Đôi mắt cô to tròn, nhưng hiện tại quá vui mừng lại cười đến híp mắt lại trong thật đáng yêu.

Trong lòng thắc mắc, Khun Wasin không phải chỉ là nhân viên bình thường như cô, sao lại dễ dàng gặp được ngôi sao? Nhưng cô biết đây là chuyện không nên thắc mắc.

Tâm trạng con người không ai giống ai, trong nhà hàng hai người trò chuyện sáng khoái. Nhưng bên ngoài đường lớn, ánh mắt chim ưng lửa giận ngùn ngụt. Chiếc siêu xe số lượng có hạn hướng công nhà hàng đi vào.

Ăn xong, họ gọi thêm hai ly nước ngồi nói chuyện, những người xung quanh nghe một chút cũng không hiểu.

" Khun Far, tại sao cô lại yêu thích đất nước Thái? ".

" Nếu tôi nói là vì ở đó có rất nhiều trai xinh gái đẹp, có được không? ".

Đất nước nào cũng đẹp, cũng có nhan sắc nghiêng thành. Nhưng Vân Thiên Nhục yêu thích vẻ đẹp của Thái nhất.

" Đương nhiên được, ý tôi muốn hỏi sâu hơn về cuộc sống ". Anh thừa nhận vẻ đẹp chính là sức cuốn hút lớn nhất.

" Là như vậy. Tôi rất thích phong tục Thái. Cái cách họ chấp tay chào nhau, tôi thấy rất thích và tôn trọng. Đặc biệt tôi có một cảm giác, người dân sống rất nghĩa tình ".  
.....

" Khun Far, cô làm sao vậy? ". Anh có chút ngạc nhiên, cô đang nói chuyện đột nhiên khựng lại. Ánh mắt lại run sợ nhìn về cửa.

Nam nhân cao lớn thân thể, bộ đồ vest đen sang trọng. Gương mặt tuấn mỹ đen thui rõ ràng là đang tức giận. Trong không khí một cỗ áp lực chậm rãi dâng lên, hàn khí từ người nam nhân này quá mạnh.

Vân Thiên Nhục không hiểu lý do tại sao mình run rẩy, nhưng cô lại không thể bình tĩnh chào anh một tiếng

" Giám Đốc ".

Ánh mắt tóe lửa kia là có ý gì???

Tay cầm ly nước trái cây bởi vì run rẩy mà mất trọng lực không cẩn thận đổ xuống ngực.

" Khun Far..".

Khun Wasin thanh âm lớn kéo cô trở về thực tại, cảm giác ẩm ướt. Cô vươn tay muốn lấy giấy, Khun Wasin lại nhanh nhẹn hơn.

Người ngoại quốc vốn rất tự nhiên, không nghĩ nhiều Khun Wasin đưa tay đơn thuần muốn lau cho cô. Vì vị trí bị bắn là gần xương quai xanh, ngay cúc áo sơ mi đầu tiên.

Cảm thấy mất tự nhiên, cô bối rối tránh né:

" Tôi vào nhà vệ sinh một lát ".  
Ánh mắt nhìn xung quanh một chút, bóng dáng kia đã biến mất lúc nào. Anh hẳn là đến đây có việc đi, cô lại lo lắng cái gì chứ. Càng ngày cô càng không hiểu được bản thân mình, đối diện với anh cô dường như đánh mất chính mình.

Đứng trước gương, cô cố gắng cũng không làm nhòa được vì áo sơ mi màu trắng.

Bàn tay cầm khăn giấy bất động, ánh mắt đã không còn nhìn đối diện.

Vì một người có tầm ảnh hưởng thật lớn đáng lý không nên xuất hiện ở đây. Qua gương cô bắt gặp một gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

So với ban nãy, cô cảm thấy được anh hiện tại trong mắt rõ ràng lửa giận ngùn ngụt. Anh lúc này không phải là vẻ mặt âm trầm lạnh lùng, không phải đáng vẻ lười biếng quan tâm. Anh giống như vị chúa tể son lâm đáng sợ, cướp đi hô hấp người khác.

Vân Thiên Nhục tưởng bản thân đột nhiên hoa mắt, nhưng khi thể bức người hiện hữu thật rõ rệt.

Run rẩy âm thanh truyền đến, mang theo nồng đậm hoài nghi, cũng không quay lại nhìn:

"Giám... Giám Đốc ". Đây là nhà vệ sinh nữ, anh vô đây làm gì???

Nam nhân ánh nhìn khóa chặt thân ảnh trong gương, giọng nói âm trầm lạnh lẽo truyền đến.

"Muốn tôi giúp một tay không? ". Đây rõ ràng là một câu hay mà nhiều người muốn nghe, vì mang mục đích giúp đỡ. Nhưng từ trong miệng người nam nhân này, thật không dám nhận, bởi vì không thể nhận.

Tiếng leng leng la hét thất thanh giống như chọc tiết heo: " Á Á..... ".

Người phụ nữ từ phòng bước ra bằng hoàng với sự hiện diện của một nam nhân. Vừa là sợ hãi, vừa đối với vẻ đẹp của nam nhân cao lãnh nhìn không được hết lên.

Trong hai phòng khác cũng đồng thời đi ra, ngo ngác nhìn.

Cảm giác chói tai, bị nhìn chăm chăm nam nhân không những không ái ngại, lạnh giọng lớn tiếng ra lệnh:

"Đều rút cho tôi ". Đây rõ ràng là anh sai, lại không kiêng dè dứt khoát đuổi ra ngoài.

Ba người phụ nữ toát mồ hôi, không dám đắc tội với nam nhân quyền uy này, đồng loạt kéo nhau ra ngoài.

Vân Thiên Nhục còn chưa định thần được chuyện gì đang diễn ra, trời đất quay cuồng. Thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng bị xô mạnh, lưng đập mạnh vào tường kéo cô về thực tại.

" Á ".

Lưu ý: Vân Thiên Nhục nói chuyện dùng tiếng Thái. Cho nên sẽ dùng từ "khun" thái độ kính trọng nha. Dùng cho cả nam và nữ luôn nha.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Nhà Vệ Sinh Nhục Nhã

Không đợi Vân Thiên Nhục kịp phản ứng đôi môi mỏng tàn ác chà xát bá đạo môi cô. Một tiếng " ưm " nhỏ khê vang lên, tất cả thanh âm âm ức đều bị hành động anh chặn lại.

Trình Dật Hàn ban đầu còn cảm giác trên lưng chịu lực đánh của cô. Về sau sự vùng vẫy của cô giảm dần và biến mất. Anh chỉ muốn tốt trừng phạt nữ nhân không biết điều này, lửa giận của anh cần phóng thích.

Trình Dật Hàn chính là không muốn Vân Thiên Nhục được như ý, ngay cả khách hàng cũng không buông tha. Anh không muốn tìm hiểu nguyên nhân trong đó, quan trọng là dạy dỗ cô thật tốt.

Cô muốn hưởng thụ thất tình lục dục, đừng vọng tưởng. Nữ nhân độc ác không có tư cách sống hạnh phúc trên nỗi đau người khác.

Anh hôn cô càng điên cuồng, dường như muốn cán nát môi cô.

Vân Thiên Nhục bất động thừa nhận đau đớn anh mang lại. Không còn sự nhẹ nhàng như lần đầu, cô cảm nhận được mùi máu tanh trong miệng, anh vẫn không có ý định buông ra.

Đây sao gọi là hôn???

Lần này là gì???

Anh ấy cắn bản không có say, trên người anh cô không ngửi thấy mùi cồn.

Lần này giải thích như thế nào? Cô phải thế nào đối diện anh?

Anh ấy một chút tôn trọng cô cũng không có, anh xem cô là gì???

Giống như những người phụ nữ từng qua lại với anh sao???

Cô cho dù yêu thích anh, cũng sẽ không bao giờ hạ thấp bản thân như vậy.

Bao nhiêu câu hỏi quanh quẩn trong đầu Vân Thiên Nhục, không còn để ý đau đớn. Cơ thể cô thả lỏng, Trình Dật Hàn nhìn thấu điều đó. Đã không còn hứng thú, buông cô ra. Ở thời điểm anh hôn cô, dù không phải ngọt ngào nhưng cô dám thất thân.



" Chết tiệt ". Nóng nảy chửi một câu, cũng thành công kéo cô gái trở về.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thiếu đường khí đỏ bừng, bờ môi bị anh cậy mạnh hôn cảm giác như rách miếng da.

Không chút do dự Vân Thiên Nhược nhấc chân muốn đi khỏi. Cũng không nhìn lấy anh một cái, túi xách đặt trên bệ cũng không nhớ lấy.

Một chút động chân Trình Dật Hàn cũng không động, chỉ đơn thuần dùng lực Vân Thiên Nhược lưng lại lần nữa chạm tường.

Cô thật thiếu kiên nhẫn cùng anh tiếp xúc, anh bức tức cái gì không phải cũng nên xong rồi đi.

" Giám Đốc, anh biết anh đang làm gì sao? ".

" Làm gì? ". Nực cười. Trình Dật Hàn anh trước giờ làm gì không cần hỏi ý kiến ai trước sao. Lại nói, bản thân anh làm gì, lí nào lại không biết.

Vân Thiên Nhược cũng không ngoại lệ, cô là nợ anh. Anh muốn đối với cô làm sao, cô một chữ cũng không thể phản bác.

" Thế nào, lần trước không phải nói thích tôi hôn cô, thỏa mãn rồi liền lật lọng? ".

Trước mặt nói thích anh, còn sau lưng không phải vội vội vàng vàng chạy theo đàn ông khác.

" Hừ ". Trong trẻo cực điểm hơi thở bao trùm lên cả khuôn mặt Vân Thiên Nhược.

Vân Thiên Nhược thà rằng anh cứ thẳng thừng nổi nóng với mình. Chứ không muốn anh cứ lúc nóng lúc lạnh lúc âm trầm. Anh từ bao giờ đối với cô có hành động mập mờ như vậy. Mắt tự nhiên, nghiêng đầu né tránh:

" Anh...anh đừng nói bậy, lúc đó là anh ép tôi ". Tự trách bản thân, một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Lấp ba lấp bắp không những phản đối lời anh, ngược lại như ngượng ngùng nói không nên lời.

Ép? Cô dưới nụ hôn sâu của anh thanh âm nhẹ nhàng phát ra vô cùng hưởng thụ. Lại mở miệng nói anh ép cô. Lạnh giọng giấu cợt, ngưng mắt nhìn như muốn xoáy sâu:

" Cảm giác được nam nhân hôn rất kích thích sao?? Nên mới hẹn hò cùng tên ngoại quốc kia ".

Lần này hẳn là cô tình nguyện rồi đi, không phải cô rất thần tượng đàn ông Thái.

Quay mặt, hướng thẳng mặt anh trả lời, bởi vì cô không làm gì phải chột dạ. Thanh âm của anh là đang khinh thường cô rõ mồn một:

" Giám Đốc, anh quan thật rộng ". Không yếu thế, ngang hàng đáp lại, miễn cưỡng cười.

" Lần này tôi khẳng định việc tôi làm không một chút ảnh hưởng đến công ty. Càng không phải ngăn cản tình yêu của ai đó nên vốn dĩ không có vấn đề gì ".

Trình Dật Hàn đã vì hai vấn đề này mà cảnh cáo cô. Bây anh là gì lại đột nhiên cùng cô nổi giận, làm những hành vi không đáng có.

" Phải không? Cô lợi dụng việc công, có tư tình riêng. Tôi nói đã từng nói qua... ".

" Cô đến công ty làm việc không phải lợi dụng để làm... tình ".

Từng từ được anh nhấn mạnh, như được phát ra từ kẽ răng. Từng hồi trống mạnh đánh vào tận sâu đáy lòng Vân Thiên Nhược, đặc ý nhìn sự tức giận vô phương của cô.

" Trình Dật Hàn ".

Kích động bởi lời anh nói, Vân Thiên Nhược không còn ái ngại gì quan hệ cấp trên cấp dưới.

Lời như thế này một vị Giám Đốc thành đạt không nên tùy ý nói ra.

" Kêu thẳng tên tôi như vậy? Định nghỉ việc để tìm kim chủ cho mình? ".

Lần đầu tiên từ trong miệng cô anh nghe được họ tên mình. Nhân viên cung kính sếp như trời hóa ra cũng có gai đầy mình.

" Trình Dật Hàn, anh bỏ ra ". Vùng vẫy lần nữa muốn thoát đi, anh nói chuyện càng lúc càng không thể chấp nhận được.

Cổ tay nhói, vì người nam nhân này mạnh mẽ đè hai tay cô lên tường, thân thể cường tráng khiến cô không thể nhúc nhích.

" Anh không buông, tôi la lên đó ". Tư thế mờ ám này, khiến lòng cô vô cùng sợ hãi. Cô cũng không phải thiếu nữ mới lớn, sao không biết vật cứng rắn

theo động tác của anh đụng chạm bụng cô là gì chứ.

" Cô tốt nhất là lớn một chút, để mọi người đến đánh giá xem một nhân viên như cô đang thể nào mập mờ cùng sếp ". Có cho những người bên ngoài mườì là gan cũng sẽ không ai dám bén mạng lại đây.

Ánh mắt âm u nhìn vị trí bị nước trái cây đổ lên, cô cũng thật đa mưu. Chẳng phải mọi chuyện diễn ra như cô nghĩ, người đàn ông kia nhanh tay đụng chạm cô sao.

" Tức giận vì kế hoạch sai sót, là do tôi đột ngột xuất hiện." Bàn tay dễ dàng chế trụ hai tay cô trên đầu. Một bàn tay khác như có ma lực, theo giọng nói mà chỉ vào một mảng bản trên áo:

" Giật mình, mới khiến nước đổ vào đây ".

" Tôi... ". Vân Thiên Nhục đột nhiên á khẩu, thật sự là vì nhìn thấy anh, cô mới bất cẩn làm đổ ly nước. Hơn nữa, anh bây giờ như có như không chạm vào da thịt ở cổ khiến cô hít thở không thông.

Dáng vẻ ngập ngừng trong mắt cô, Trình Dật Hàn xem đó là thừa nhận.

" Lẽ ra, nên đổ xuống nơi này. Phải không? ".

Không chút do dự, qua lớp áo đụng chạm ngực mềm mại.

" Đừng.. ". Hoảng hốt cùng không thể tin vào mắt mình, cơ thể không thể né tránh bàn tay anh, muốn dùng giọng nói nhắc nhở anh.

Nhưng...

" Ngồ... ".

Anh tiếp tục dùng cách bá đạo nhất, áp chế môi cô. Trình Dật Hàn cũng không hiểu bản thân là bị làm sao, hưởng qua hương vị cô anh lại như nghiện.

Rõ ràng còn chưa tỉnh là đụng chạm, nhưng vẻ run rẩy mình mẩy của cô kích thích giác quan anh.

Thở hổ kéo áo cô ra khỏi chiếc chân váy, luồn lách đến nơi mềm mại. Cảm giác này anh là lần đầu gặp phải " thân hình Vân Thiên Nhục nhỏ nhắn, đến nơi này cũng thật nhỏ ".

Nơi tròn trịa chưa từng bị như vậy đối đãi, bàn tay to nắm chặt bầu ngực cô. Bị anh hôn đến thiếu khí, lại bị anh xoa nắn, chân tay Vân Thiên Nhục mềm nhũn.

Trình Dật Hàn không quên nghĩ đến chuyện tối nay, nếu không phải anh vô tình đi qua nhìn thấy cô ở đây. Không bình ổn cảm xúc, liền lái xe lại nhà hàng. Thi có phải người cùng cô làm loại sự này là đàn ông kia.

Nghĩ vậy, bàn tay lại tăng thêm gia lực.

" Đau... ". Cảm giác thật mơ hồ, đánh chết Vân Thiên Nhục cũng không tin người trước mắt là Trình Dật Hàn.

" Nhỏ như vậy, còn muốn quyến rũ đàn ông? ". Cô có phải quá tự tin về bản thân mình không?

" Tôi không có ".

Một giọt lệ lăn dài trên má...

Trong lòng ngàn vạn thanh âm không ngừng gào thét " Anh mau buông tôi ra ". Nhưng vô lực, cả thân hình cô đều bị anh gắt gao giữ chặt, đè đến đau. Đôi tay nam tính càn rỡ xoa nắn đủ loại hình dạng không ngừng.

Cổ truyền đến cảm giác ướt ướt cùng cảm giác kích thích khó nói nên lời. Cô chẳng qua là cô gái chưa hiểu sự đòi, trêu chọc thành thạo của anh cô vẫn là khuất nhục.

Cắn lên xương quai xanh cô, Trình Dật Hàn bị thân thể mềm mại lại mang theo mùi hương thoang thoảng. Cảm giác nơi lòng bàn tay không đầy đủ nhưng cũng không tệ, giống như thưởng thức bữa ăn ngon.

Cái cắn nhẹ, nhắc nhở Vân Thiên Nhục tìm lại lí trí của mình. Đây không phải là mơ. Người nam nhân này cho dù cô yêu thương, cô cũng không thể cùng anh tiến đến quan hệ thân mật.

Xuất hết sức lực từ khi lọt lòng bức mạnh ra, ý chí mãnh liệt đẩy mạnh Trình Dật Hàn.

Không chút để phòng thân hình nam tính tạo khoảng cách cùng cô.

Nhìn lại nữ nhân kia đã sớm ngồi xổm, hai tay gắt gao che ngực. Nước mắt tự do rơi xuống, mở đôi mắt to tròn ngập nước nhìn anh vô cảm.

"Trình Dật Hàn, tôi là cấp dưới của anh. Là ai nói không có hứng thú với cấp dưới của mình? ". Cô giống như bị bức điên la lên, cắn chặt môi.

Trình Dật Hàn đây giống như tự tát nước lạnh vào mặt, hoài nghi chính mình. Anh rốt cuộc đang làm gì, rõ ràng chỉ muốn cảnh cáo cô, anh từ đầu đến cuối đều khinh thường chạm vào cô.

Lần trước là vì đồng kích. Lần này là muốn ngăn chặn cô tìm hạnh phúc. Nhưng không cần đi đến bước đường này, đây thật sự là do anh đã lâu không chạm qua phụ nữ.

Không muốn thừa nhận sự mất khống chế vừa rồi, nếu không phải cô đẩy anh ra. Liệu có phải anh thật sự muốn cô.

Thật nhanh ổn định lại thần thái, chỉnh lại y phục. Thanh thoát bước ra ngoài, giống như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Nhục nhả...lần đầu tiên bản thân để nam nhân đụng chạm thân mật, cái gì cũng không thể chống trả. Khoé mắt Vân Thiên Nhục đỏ hoe lại quật cường không để nó lại rơi xuống.

Xem xét bản thân đã ổn hơn, Vân Thiên Nhục lo lắng bước ra ngoài. Nếu có người nhận ra cô phải làm sao bây giờ?

Thật may bên ngoài không có ai, chớp thời cơ Vân Thiên Nhục đi nhanh nhất có thể hướng ra ngoài.

Cô không thể quay lại bàn, đành để sau gọi điện xin lỗi Khun Wasin vậy. Nhưng cô vẫn phải qua đó xem một chút Khun Wasin có còn ngồi ở đó không, kéo lại đừng phải anh ở ngoài.

Tại ngã rẽ đó, cổ tay bị ai đó dùng sức kéo lại. Lão đạo đồi chân, mặt chạm phải bờ ngực to lớn, đau đến mức nước mắt mới kim lại, xong hiện tại lại muốn ứa ra.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 43: Có Tư Cách Quản Hay Không?

Hơi thở ám áp quen thuộc cùng tư vị ban nãy còn vương lại Vân Thiên Nhục dễ dàng nhận biết đây là ai. Đầu cũng không cần ngẩng, giật mạnh tay thoát ra liền xoay người quay đi hướng vừa rồi.

"Đi đâu ". Lạnh lẽo thanh âm truyền đến, cũng thành công gây sự chú ý với mọi người quanh đây.

"Á ". Vân Thiên Nhục cảm giác cổ tay mình có phải gãy rồi chẳng? Anh năm lần bảy lượt dùng vũ lực, lại còn rất mạnh.

Cánh tay cường mà có lực, mặc dù anh dễ như trở bàn tay ngăn chặn bước đi của cô. Nhưng vì bất bình với thái độ cô không xem anh ra gì, gân tay nổi lên cho biết chủ nhân nó đã dùng sức thế nào.

"Trình Dật Hàn ".

Nam nhân dương đôi mắt chim ưng nhìn nữ nhân ngoài tức giận kêu tên anh xà giận cái gì cũng không làm được.

Gương mặt đen thui quét ánh mắt nhìn những người xung quanh, anh căm ghét người khác nhìn anh dăm chiêu đánh giá.

Mọi người quanh đó sợ hãi tản ra, người đàn ông này chỉ cần dùng một ánh mắt đã khiến người khác sợ hãi. Đây chắc chắn là một nhân vật không tầm thường.

"Anh buông ra ". Bị anh một đường lôi kéo ra ngoài, trong lòng âm ức không thôi.

"Buông ra...buông ra".

Anh cường chế lại không để ý cô gái đằng sau sắc mặt phi thường xấu. Trên tay đau thì không nói, ngay đến gót chân cũng đau rất. Vì giày cao gót khó di chuyển cùng không theo kịp bước chân anh, loạng choạng khụy xuống.

Cắn chặt môi không rên lên một tiếng, tay đặt lên đầu gối xoa nhẹ.

Trình Dật Hàn lập tức quay lại, cô gái cúi thấp đầu không chút động tĩnh. Cả hai yên lặng không nói gì, Vân Thiên Nhục đánh bụng ngược lên e sợ nhìn anh:

"Giám Đốc, tôi... tôi sợ rồi. Thật sự sợ rồi ". Nam nhân hơn nữ nhân ở sức mạnh, nếu thật sự anh muốn áp chế cô, cô cũng không thể làm gì.

Hành động ban nãy của anh, cô không biết tiếp sau đó anh sẽ đối với mình làm gì.

Nếu như cô biết điều, có phải anh sẽ bỏ qua không? Trong khi lòng cô lại không biết anh vô cớ nổi nóng với cô là vì sao? Hiện giờ cô đã chật vật đến mức không thể tởn tệ hơn nữa rồi.

Ban đêm Vân Thiên Nhục không nhìn rõ biểu cảm của anh. Trình Dật Hàn lại cho rằng cô giả tạo tìm sự thương hại của anh. Trong lòng khinh thường, cô diễn giống như một diễn viên chuyên nghiệp. Cô không biết sao, cô có chết trước mặt anh, anh cũng vô cảm đứng nhìn.

Không đúng, không hẳn vô cảm? Mà là khoái hoạt.

"Đứng dậy". Không chút lay động, vẫn lỳ về ngang tàng.

Cái kéo mạnh của anh, Vân Thiên Nhục bắt đắc dĩ đứng dậy. Khôi phục lại dáng vẻ cây ngay không sợ chết đứng.

"Anh làm gì lôi kéo tôi như vậy?".

Lười phải cùng cô thảo luận những vấn đề đầu đầu, tiếp tục đi về trước. Trong khoảng khắc cô cầu xin, anh lại mang theo một chút cân nhắc. Bây giờ thì tốt rồi, cô thật sự là giả vờ, cô vẫn là muốn quay lại nhà hàng.

Đẩy mạnh cô vào trong ghế phụ, đầu đụng vào ghế xe nhỏ nhẹ thanh âm vang lên "ui".

"Rầm". Cửa đóng thật mạnh, anh vòng lại đầu xe bên kia.

Thân ảnh kia chớp thời cơ, chạy đi. Vì chân còn đau nên còn chưa đi được bao xa lại bị anh giữ lại.

"Trình Dật Hàn".

Hai tay đập loạn xạ trên ngực anh:

"Anh không được đối xử với tôi như vậy".

Ngơ ngác nhìn anh lôi kéo mình trở lại xe, hai tay chống cửa xe:

"Cô còn chạy, xem tôi xử cô thế nào". Trình Dật Hàn mất kiên nhẫn thời điểm, lúc nói chuyện sẽ là đáng vẻ nghiêng răng mà khắc ra từng chữ.

Bây giờ anh chính là dùng giọng điệu đó nói, Vân Thiên Nhục nghĩ cũng không dám nữa.

"Anh đưa tôi đi đâu". Chiếc xe lăn bánh, lòng cô lại theo đó mà lo lắng.

Trình Dật Hàn chỉ là muốn tách cô ra xa khỏi đây, vốn không biết phải làm gì tiếp. Im lặng, chuyên tâm theo dõi giao thông phía trước, không có quan tâm đến cô.

Vân Thiên Nhục nhìn ra ngoài cửa sổ, ổn định lại suy nghĩ tại sao Trình Dật Hàn đột nhiên nổi nóng.

Một lúc sau nhin không được tò mò cẩn thận thăm dò:

"Giám Đốc. Tôi muốn biết tôi đã làm gì để anh tức giận như vậy?".

Anh không thuận mắt cũng chỉ cảnh cáo cô, lần này vượt quá giới hạn sự cảnh cáo rồi.

"Cô nói xem".

Thần sắc Trình Dật Hàn thay đổi phi thường nhanh, giống như không phải cùng một người.

"Anh là lo sợ tôi sẽ gây bất lợi cho công ty. Tôi và Khun Wasin chỉ là nói chuyện xã giao, sẽ không tạo ra tiếng xấu cho công ty".

Nhìn đến anh không có chút phản ứng lạ, cô liền nói tiếp, tránh hiểu lầm về sau:

"Không phải như anh thấy, tôi không phải muốn quyến rũ Khun Wasin. Khun Wasin cũng là có ý tốt muốn giúp tôi....".

"Cô rất hiểu anh ta". Bọn họ rốt cuộc đã qua lại bao lâu, đề giờ đây cô toàn nói tốt về hắn.

Trình Dật Hàn vẫn nhìn về trước, cô căn bản không thấy rõ được sắc mặt anh.

"Không hiểu. Nhưng tôi cảm thấy Khun Wasin là người đàn ông tốt, sẽ không..."

"ức hiếp phụ nữ" đây là Vân Thiên Nhục muốn nói, nghĩ lại đây chẳng phải là nói Trình Dật Hàn không phải đàn ông sao? Bởi vì Trình Dật Hàn thật

sự đã đụng chạm cơ thể cô. Ước hiệp phụ nữ trong mắt cô người đó không phải đàn ông.

Cô có ngậm miệng lại, Trình Dật Hàn vẫn nhìn thấu ý tứ cô.

" Vân Thiên Nhục, cô đang phê bình tôi ". Giọng nói đã pha chút tức giận bởi vì thanh âm đã lớn hơn.

" Tôi không dám ". Vân Thiên Nhục thừa nhận, cô không muốn lại đụng phải quả bom nổ chậm trong con người anh.

" Tôi bắt quá chi sờ cô một cái, cô lại nghĩ tôi ước hiệp cô. Cùng anh ta lăn lộn trên giường là gì hả? ". Xe giảm tốc độ, thanh âm cọt nhả không chút che giấu bộc lộ ra.

Cái gì mà lăn lộn trên giường?? Anh khi nào thì thấy qua cảnh đó?

Hành động của anh chỉ có thời điểm nam nữ thân mật mới tiến đến loại quan hệ đó, cô không tin anh không biết.

Cô đã không muốn đề cập đến, anh thì hay rồi, anh nghĩ rằng ai cũng sẽ như anh phải không?

Anh không biết, nếu như nam nhân đùa cợt cô là người khác. Có chết cô cũng sẽ cật lực phản đối, nhưng tại vì là anh. Cô mặc dù phản đối không thành, cũng không phải đồng dạng chán ghét anh. Lại nói, cô nợ anh cái chết của Nhạc Lam Tịch cho nên nếu anh không quá phận cô bằng lòng để anh chuốc giận. Dù bất kể là nguyên nhân gì, cô cũng muốn yên lặng đền bù. Cô không đủ can đảm nói ra, là do cô Nhạc Lam Tịch mới chết.

Nhưng không phải bao giờ cũng để anh nói chuyện vô căn cứ như vậy.

" Anh không thể đánh đồng tôi với người khác, càng không nên đánh giá Khun Wasin ".

Thanh âm đã không còn sự sợ hãi hay là e dè quyền lực của anh:

" Quan trọng là chuyện đời tư của tôi, anh không có tư cách quản ".

Thật sự bình thường nói chuyện cùng anh không được rồi.

" Vân Thiên Nhục, cô nghe cho kĩ ". Trình Dật Hàn đứng lúc dừng đèn đỏ, nghiêng người qua. Vẻ mặt chắc chắn:

" Chỉ bằng cô là người do Lục Từ Kiện giới thiệu, tôi có tư cách ".

Vân Thiên Nhục không có để ý thấy lí do Trình Dật Hàn đưa ra không thỏa đáng. Là vì câu nói của anh khiến cô tò mò quên mất sự cọt nhả vừa rồi.

Cái gì mà " giới thiệu " ?

" Anh...anh có ý gì ".

Đối với sự hoang mang trong cô, tâm tình anh dễ dàng tốt lên.

Xe chậm rãi đi, giọng nói cũng nhanh chóng truyền tới giải đáp thắc mắc của Vân Thiên Nhục.

Giọng điệu có bao nhiêu là xem thường:

" Cô cho rằng bản thân tài giỏi? Nếu không phải Lục Từ Kiện lên tiếng xin, tôi làm sao có thể nhận cô vào làm ".

Vân Thiên Nhục không có nghe nhầm chứ? Tay run rẩy nắm chặt lấy.

" Anh không có... đùa? ". Mặc dù biết, đây không phải anh đùa nhưng cô cũng không tình nguyện tin.

" Cô nghĩ bản thân mình đủ tư cách để làm việc trong công ty X? ". Không chút động tay, lời nói sắc bén dễ dàng đập xuống tự tôn của Vân Thiên Nhục. Anh xem cô còn hồng hách như thế nào?

" Tôi biết... " Ngập ngừng một chút cô mới lên tiếng:

" Tôi không đủ tư cách...không đủ tư cách ". Giọng nói buồn bã, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Bởi vì cô nghĩ đến, đáng vẻ xem thường của anh đối với mình.

Vân Thiên Nhục thật sự tin, đây là vấn đề cô luôn hoài nghi. Cô làm sao có thể được nhận vào công ty X chứ?

Lần nói chuyện cùng Lục Từ Kiện cô thật sự đã nhắc với anh về việc cô ao ước muốn làm việc ở đây.

Là anh giúp cô!

Trình Dật Hàn vô cùng chướng mắt, anh không thích cô đối đầu anh, lại càng chán ghét cô khuất phục. Bất kì biểu cảm nào của Vân Thiên Nhục anh

đều xem thường.

Lặng người suy nghĩ " Từ Kiện, tôi nên cảm ơn anh hay không đây. Bởi vì tôi rất phân vân, cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi, nhưng anh lại là người khiến tôi gặp lại Trình Dật Hàn ".

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44: Nhược Nhược, Tôi Yêu Em

Kittt....

Lại là tiếng thắng phanh quen thuộc...

Vân Thiên Nhược không có thắt dây an toàn, theo quán tính đầu đập mạnh vào xe. Choáng váng, mắt thanh âm kêu đau bởi vì đau đón đến thật nhanh. Cũng không nhìn nam nhân vô tâm bên cạnh, tay xoa nhẹ lên đầu. Vừa chạm vào cả người lại run lên, có lẽ là bầm tím rồi đi.

" Xuống xe ". Lạnh giọng ra lệnh, không quan tâm bây giờ đang ở trên đường cao tốc.

Không chút do dự, đẩy ra cửa xe. Thật may một đoạn nữa liền có thể đi hết được đường cao tốc, lúc đó có thể bắt xe rồi.

Trình Dật Hàn nhìn thân ảnh dần dần biến mất khỏi gương chiếu hậu, đến khi không còn nhìn thấy vẫn thất thần chốc lát. Trong lòng dâng lên cảm giác thất chặt, đã 9h rồi, anh làm như vậy có đúng không?

Nếu lỡ may cô chết giữa đường chẳng phải quá dễ dàng, anh còn chưa ra tay, cô còn chưa nhận thống khổ.

Vân Thiên Nhược khắp cơ thể đau đón lợi hại, tay nhức, chân trần ứa ra máu, đầu nặng trĩu. Nếu không phải người từng trải cô có lẽ té xỉu rồi.

Khó khăn lắm mới lết đi hết đoạn đường cao tốc, dự định bắt chiếc xe lại phát hiện một sự thật đau lòng. Lúc cô bị anh đuổi xuống vội vàng, túi xách cũng quên cầm theo. Hiện tại trong người không có tiền, không có điện thoại. Như vậy đồng nghĩa với việc mất 30" nữa cô mới đi đến nơi ở.

Bình thường có lẽ chỉ 20", nhưng đau đón lan tràn nên thật không có cách nào đi nhanh được.

Lục Từ Kiện dựa người vào xe, anh đang đợi Vân Thiên Nhược. Điện thoại anh gọi luôn truyền đến giọng truyền cảm" thuê bao...". Nhưng lúc này tâm trạng anh cực kì tệ, thật muốn ngay lập tức phá hủy cái hệ thống di động.

Ngay lúc anh muốn gọi điện cho đàn em tìm cô, bỗng từ xa một thân ảnh quen thuộc bước đi khép khểnh.

Trái tim anh theo từng bước đi khó nhọc của cô đau đón tột cùng.

Cô tại sao giữa đêm lại một mình như vậy? Taxi cũng không ngồi? Chẳng lẽ không biết gọi anh sao?

Anh rất sẵn lòng đón cô, cô không biết sao?

Vân Thiên Nhược cảm giác ai đó nhìn mình, lúc này mới ngược mặt nhìn. Bắt gặp ánh mắt tràn ngập thương tâm của anh, chạm nơi mềm yếu nhất trong lòng. Nước mắt như hạt châu rơi oà, lăn dài trên má.

Lục Từ Kiện bước chân nhanh lại gần, cái gì cũng không nói, lập tức ôm cô vào lòng. Dùng hành động tạo sự an toàn cho cô gái nhược mà cường này.

Vân Thiên Nhược run rẩy, đưa tay ôm chặt lấy anh. Không khóc thành tiếng, bởi vì cô đã tập thói quen thầm lặng rơi lệ. Mắt nhắm chặt lại, muốn nhanh chóng ngăn lại dòng lệ đang chảy.

Vân Thiên Nhược bình tĩnh trở lại, đưa tay lau đi nước mắt còn vương lại. Lục Từ Kiện muốn ôm cô lên, lại bị đôi tay kia ngăn chặn:

" Từ Kiện, tôi thật sự không sao ". Cười nhẹ một chút, lại khiến người khác đau lòng.

" Tôi đỡ cô lên lầu nghỉ ngơi ". Lại một đề nghị nữa.

" Không cần đâu, trễ rồi người khác sẽ dị nghị ". Vân Thiên Nhược không phải sợ điều đó chỉ là cô không muốn lại làm phiền anh.

Lục Từ Kiện thuận theo ý cô, ngồi dưới chung cư:

" Từ Kiện, tôi nợ anh lời cảm ơn ". Vào lúc cô cô đơn và chật vật nhất, anh luôn xuất hiện bên cạnh cô. Và cảm ơn anh đã giúp cô có thể làm việc ở công

ty X.

"Tôi không cần cô cảm ơn, nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì". Bây giờ là lúc nào cô còn cảm ơn anh. Lại không nhìn lại bản thân một chút, cả người dường như có thể khụy xuống bất cứ lúc nào.

Không trả lời vấn đề của anh, bởi vì cô thấy việc này cần phải nói cùng anh.

"Tôi biết rồi, anh là người giúp tôi được vào làm việc trong công ty X".

Nhận ra được sự né tránh của cô, Lục Tử Kiện tình tế không làm khó cô nữa, cô không nói anh tự có cách biết được:

"Hàn nói cho cô biết sao?". Chuyện này ngoài hai người họ, không có người thứ ba biết.

"Cái đó không quan trọng, anh chờ tôi có chuyện gì sao?". Nhắc đến nam nhân kia, cô lại thấy căng thẳng tới cùng. Nhanh chóng thay đổi chủ đề.

"Không có, tôi chỉ là muốn gặp cô một chút!". Ánh mắt nhu tình nhìn cô, tay nhẹ nhàng vuốt lọn tóc của cô.

Trán cô sưng lên anh nhìn thấy, chân cô vì đi bộ đoạn đường dài mà vết thương càng sâu. Anh muốn quan tâm nhưng cô gái này lại tỏ thái độ không việc gì. Chỉ có thể yên lặng đau lòng, cô còn chưa sẵn sàng tiếp nhận sự quan tâm của anh.

Vân Thiên Nhục thấy mắt tự nhiên nhưng cũng không né tránh, Lục Tử Kiện đối với cô thật tốt.

"Từ Kiện, anh nên về sớm thôi. Tôi xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng". Chuyện này sẽ không lại xảy ra nữa, bởi vì cô đã đưa ra lựa chọn cho mình.

Đứng dậy, Lục Tử Kiện không kiềm chế được nói ra những lời thật lòng:

"Nhục Nhục, cô biết không? Đã rất lâu kể từ khi cô gái kia không còn, tôi không hề quan tâm đến ai khác".

Từ hôm nhìn thấy Trình Dật Hàn hôn cô, anh có cảm giác như bản thân sẽ đánh mất thứ gì đó. Khó khăn lắm anh mới tìm thấy cô gái khiến anh rung động, anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Lục Tử Kiện không biết tại sao hai người họ lại hôn nhau. Nhưng Trình Dật Hàn trong lòng có ai anh sao lại không biết. Vân Thiên Nhục lại không giống như yêu Trình Dật Hàn.

Vân Thiên Nhục ngạc nhiên với xưng hô thay đổi của anh, Từ Kiện làm sao vậy?

"Cô gái kia là người anh từng rất yêu sao?". Dù biết vậy cô vẫn hỏi, cô ấy thật sự rất có phúc.

"Đúng vậy, rất yêu. Nhưng...". Trong đôi mắt đẹp lóe lên nồng đậm thương yêu lại xen lẫn tia đau lòng.

Không muốn nhắc lại chuyện quá khứ, sẽ khiến cô gái trước mặt hiểu lầm. Anh lại nói:

"Cô xuất hiện, khiến tôi sinh ra loại cảm giác muốn bảo vệ cô. Tôi muốn dùng thời gian xóa mờ quá khứ đau thương của cô. Tôi không cần biết cô đã gặp phải những gì, tôi quan tâm chính là tôi đã đem lòng thích cô gái hiện tại".

"Tôi..". Vân Thiên Nhục ngập ngừng, bất ngờ khiến cô không biết phải làm sao?

"Cô tạm thời cái gì cũng không cần nói". Giống như sợ cô sẽ từ chối, thứ lỗi cho anh tạm thời còn chưa thể chấp nhận được.

"Nhục Nhục, ngủ ngon!". Một nụ hôn không báo động nhẹ nhàng đặt lên trán Vân Thiên Nhục. Nụ hôn như muốn xoa dịu nỗi đau trên người cô.

"Ngủ ngon. Anh đi đường cẩn thận". Vân Thiên Nhục cảm nhận sự ầm áp anh mang lại, gắng gượng cười thật tươi đáp trả sự quan tâm của anh. Cô sợ bản thân không kiềm chế được lại khóc, hôm nay thật nhiều chuyện xảy ra.

"Thật không cần tôi đưa cô lên sao?".

"Từ Kiện, tôi sẽ không yếu đuối như vậy". Cuộc sống vốn không có phải màu hồng, anh giúp cô không phải là mãi mãi.

Lục Tử Kiện nhìn thân ảnh nhỏ nhắn từng bước đi chuyển. Cô rõ ràng rất đau, tại sao một tiếng than thở cũng không có.

Một cô gái quật cường lại khiến anh muốn bảo vệ, bề ngoài mạnh mẽ bao nhiêu bên trong lại dễ tổn thương bấy nhiêu:

"Nhục Nhục, tôi yêu em". Thanh âm dễ nghe cực điểm, đáng tiếc cô gái kia không nghe thấy. không phải đơn thuần là thích, bởi vì anh không muốn hù dọa cô chạy mất.

Đây không phải là ngộ nhận, trái tim anh không phải muốn đau là đau. Vân Thiên Nhục thật mạnh tác động đến tim anh, anh thật sự yêu thương cô gái quật cường đến đau lòng này.



Khi anh hôn cô, cô trong mắt không một tia chán ghét. Như vậy chứng tỏ trong lòng cô không phải không có anh, anh vẫn còn cơ hội. Những chuyện khác anh sẽ không bận tâm. Ánh mắt cô chân thực đến vậy, nụ cười cô in sâu tận đáy lòng anh.

Ở phía xa kia, không ai biết trong xe một nam nhân được ưu ái một gương mặt điển đào chúng sinh. Lúc này sắc mặt xanh mét trước nay chưa từng có, quanh thân tản ra khí lạnh như băng. Tay bắt gác nắm chặt vô lăng, đến cả nam nhân cũng không nhìn ra sự thay đổi lớn trong lòng mình.

Trên người là bộ đồ không phải như thường ngày ngay ngắn. Nam nhân này rất xem trọng vẻ bề ngoài, chỉ cần ra ngoài tất cả phải chỉnh chu đến từng chi tiết. Hình tượng bây giờ không giống vị Giám Đốc ai cũng ngưỡng mộ. Áo sơ mi đen không đóng thùng, cúc áo còn chưa đóng hết, tay áo cũng không xắn.

Mặc dù vậy lại mang theo chút hắc ám, mang theo sự hấp dẫn khác. Thời điểm anh nghe Tần Dạ nói trên xe anh có túi phụ nữ đánh quên. Đến lúc phản ứng được hành động bản thân, xe đã lao vút trên đường.

Gần đến nơi, bóng dáng nhỏ nhắn chật vật đi bộ trên đường. Đoán chừng là trên người cô không có tiền đi, lẽ nào cô không biết gọi taxi chở đến chung cư rồi sẽ trả tiền sau sao?

Trình Dật Hàn lại không nghĩ đến, ban đêm gọi taxi rất nguy hiểm. Trên người tài sản gì cũng không có, phương tiện liên lạc cũng không.

Nếu là cô gái sẽ thà rằng đi bộ, cũng không dám liều lĩnh đánh cược. Bởi vì chẳng khác gì đi đánh giặc trên chiến trường "cửu tử nhất sinh".

Ngay lúc anh muốn xuống xe hỏi xem "cô có phải bị ngốc?", tầm mắt lại thấy Lục Tử Kiện đứng dưới chung cư.

Anh thấy bọn họ ôm chặt lấy nhau, không có ý định buông ra. Người đàn ông còn vỗ lưng an ủi cô, anh nhìn thấy cô run rẩy là đang khóc.

Khi anh làm những hành động thô bạo, cô cắn răng chịu đựng. Lục Tử Kiện vừa xuất hiện, cô lại khóc như một đứa trẻ.

Anh hôn cô, cô bắt chấp vùng vẫy làm mình đau cũng không để ý. Lục Tử Kiện hôn cô, cô lại là bộ dạng ngượng ngùng, một chút né tránh cũng không có.

Anh còn tưởng rằng bọn họ một giây sau sẽ ôm hôn đắm đuối. Lại không ngờ Vân Thiên Nhược tự mình bước vào trong.

Vân Thiên Nhược một hồi tắm rửa sạch sẽ, nghĩ đến Trình Dật Hàn từng chạm vào ngực mình vừa nhói lòng lại vừa thẹn thùng.

Trong phòng có sẵn hộp thuốc trị thương, một mình cô phải luôn chăm sóc bản thân nên đã thành thói quen. Lại nói, ba cô ngày xưa là một bác sĩ, cô đối với y học cũng có chút đam mê. Những bài thuốc cơ bản cô đương nhiên biết, cô cũng tự mình tìm hiểu về các loại bệnh lý đơn giản.

Xử lý tốt vết thương, một hồi một ngày trời rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Ngày mai cô có việc quan trọng cần phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 45: Duyên Tận

Sáng sớm hôm sau, phòng Tổng Giám Đốc bị một người hung hăng đẩy cửa đi vào.

Vừa nhìn thấy Trình Dật Hàn, Lục Tử Kiện đi thẳng vào vấn đề. Thanh âm lộ rõ sự tức giận hiếm có với người bạn này.

"Trình Dật Hàn cậu thật quá đáng".

Trình Dật Hàn thông thả đứng trên ban công, ánh sáng ban mai nhẹ nhàng chiếu lên người anh. Nam nhân này, khoảng khắc sáng sớm sắc mặt lãnh đạm rất nhiều.

"Tôi đã làm gì". Anh đã nghĩ đến Lục Tử Kiện sẽ đến đây gặp anh, không chút ngạc nhiên. Cũng không quay đầu lại, cứ thế nói chuyện.

Lục Tử Kiện thật muốn đánh nhau, anh đang rất tức giận nhưng Trình Dật Hàn thờ ơ giống như không liên quan đến cậu ta. Nhưng đây lại chính là đầu sỏ.

"Cậu sao có thể đối xử với Nhược Nhược như vậy".

Nhược Nhược.

Từ lúc Lục Tử Kiện gọi cô thân thiết như vậy, anh sao lại quên mất hôm qua anh thấy những gì.

" Cô ta kể lể với cậu ".

Khoảng thời gian ngồi dưới chung cư, hẳn là đủ để cô tranh thủ sự đồng tình của Lục Tử Kiện rồi đi.

Nhắc đến đây, Lục Tử Kiện thanh âm lộ ra chút ảo não. Cô một chữ cũng không nói ra, trong khi cô cái gì cũng không làm sai.

" Cậu sai rồi, cô ấy cái gì cũng không nói. Là do tôi tự điều tra, cậu còn chưa trả lời câu hỏi tôi ".

" Tôi sao lại không thể đối xử với cô ta như vậy. Ban đầu tôi nhận cô ta vào làm đã là giới hạn ".

Lúc đó khi biết Vân Thiên Nhượng muốn làm ở đây, Lục Tử Kiện đã nói Trình Dật Hàn nể mặt anh nhận cô. Nhưng đó là anh thử, Trình Dật Hàn không cần suy nghĩ liền từ chối. Về sau, thấy cô làm việc ở đây anh còn ngạc nhiên.

" Cậu hoàn toàn có thể từ chối, tôi có thể nhận cô ấy ".

Hay cho cậu có thể từ chối, nếu không phải cô hại chết Tiểu Tịch anh hà cớ gì để cô tiếp xúc mình. Cách tốt nhất để trả thù là giữ người đó bên cạnh mình không phải sao?

" Từ Kiện, cậu vì một người phụ nữ đến đây trách móc tôi ". Cuối cùng bóng lưng lạnh lùng ấy cũng quay lại, tỏ vẻ không tin nhìn Lục Tử Kiện.

" Tôi.. ". Lục Tử Kiện thừa nhận bản thân là thay cô bắt bình, anh trước giờ chưa từng có thái độ như vậy với Trình Dật Hàn.

" Từ Kiện, sau này cậu biết mọi chuyện không biết chừng còn cảm kích tôi ". Một câu nói chứa đầy hàm ý và chắc chắn.

" Hàn, cậu có ý gì? ". Trình Dật Hàn bạc đãi Vân Thiên Nhượng anh tại sao lại cảm kích chứ?

" Hôm nay không phải cậu còn có cuộc họp? ". Trình Dật Hàn ý tứ như muốn đuổi khách.

" Tôi không nói với cậu nữa, nhưng tôi không muốn chuyện hôm qua lặp lại lần hai ". Lục Tử Kiện biết rằng Trình Dật Hàn có khả năng không để lời này vào tai, nhưng vẫn phải nói.

Trình Dật Hàn ánh mắt nhìn Lục Tử Kiện rồi đi. Cậu ta thay đổi rồi, vì nữ nhân chết tiết kia mà thay đổi.

Nếu như cậu biết người hại chết Tiểu Tịch là Vân Thiên Nhượng liệu cậu có còn quan tâm cô ta như vậy không?

Câu trả lời chính là không...

Trình Dật Hàn không cách nào tập trung làm việc, không tự chủ được liếc mắt nhìn màn hình máy tính. Sắp đến giờ chiều, cô còn không có ý định dậy đi làm.

" Reng reng... ".

" Giám Đốc, 15" nữa anh có cuộc họp quan trọng ". Giọng nói Tăng Nhu Đình mềm mại truyền đến.

Trình Dật Hàn lạnh lùng trực tiếp cúp máy.

Tăng Nhu Đình sao lại không nhìn ra Trình Dật Hàn tâm trạng cực kì xấu. Cô mang văn kiện đến anh không nhìn lấy cô một cái. Đi vào hai ba lần lại để ý thấy chồng văn kiện vẫn như cũ chưa được xử lí. Trình Dật Hàn cô từng biết, cuồng công việc, việc như vậy chưa từng xảy ra.

Đến cùng sai ở chỗ nào??

Hôm nay cô không thấy Vân Thiên Nhượng đến công ty, cũng không thấy cô ta xin nghỉ phép. Điều này cô không thể không hoài nghi.

Các bộ phận quản lí nhận thấy được Giám Đốc đang tức giận, không khéo lại bị đuổi việc. Ai nấy báo cáo đều kinh sợ, mồ hôi đầm đìa, nhất cử nhất động đều là thận trọng.

Cuộc họp áp lực kết thúc vào 3h, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm. Những sai sót nhỏ đều bị Giám Đốc phanh phui, trách móc không ai thoát khỏi.

Đi ngang qua phòng phiên dịch thân ảnh kia vẫn không thấy, tức giận lại dâng lên, Cửa bị anh bá đạo đóng mạnh lại, nhấn nút gọi:

" Cô thông báo cho Vân Thiên Nhượng, ngày mai không đến làm thì về sau không cần đến nữa ".

Bên này, Giản La Ân giật mình nhảy tóc gáy. Cô còn không có chào hỏi càng không có đáp lại Giám Đốc đã cúp máy.

Nếu không phải hàn khí bức người anh truyền qua ống nghe, cô còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

" Cốc cốc... ".

" Vào ". Thanh âm so với ngày thường rõ ràng lạnh đi nhiều.

Giản La Ân sợ hãi nhưng cô không thể không làm, trong tay cầm một tờ giấy đặt trước mặt Trình Dật Hàn.

" Giám Đốc, phiên dịch Vân đã nộp đơn nghỉ việc ".

Nghe vậy, tay kí văn kiện dừng lại.

" Nghỉ việc. Hay lắm, cô ta nghỉ việc chỉ cần một cú điện thoại là xong ". Ở đâu ra luật lệ như vậy, cô tưởng cô là quan chức cao cấp.

" Phiên dịch Vân có đến công ty ". Nhìn ra sự hiểu lầm của anh, Giản La Ân mở miệng giải thích.

" Có đến? ". Anh vốn không có nhìn thấy cô đi vào công ty.

" Vâng, lúc đó Giám Đốc đang họp ". Giản La Ân nhìn không ra, Giám Đốc có tức giận hay không? Cô đã nhắc nhở Vân Thiên Nhục tốt nhất là gặp trực tiếp Giám Đốc nhưng cô ấy lại khẳng khái không chịu. Hỏi lí do, cô ấy cũng không nói rõ ràng.

" Cô ra ngoài đi ".

Giản La Ân hồi hộp trong lòng cũng buông xuống:

" Vâng ".

Giống như nghĩ đến điều gì, Trình Dật Hàn bổ sung thêm:

" Bàn làm việc đó không cần dọn ".

Vân Thiên Nhục cô xem công ty tôi là cái gì. Nơi cô muốn vào liền vào, muốn ra liền ra.

" Vâng ". Không biết sao, cô lại lo lắng thay Vân Thiên Nhục. Giám Đốc làm vậy là có ý gì đây. Vân Thiên Nhục lúc nào thì làm phật ý Giám Đốc, trong công ty không phải vẫn tốt sao?

Giản La Ân nhìn thấy được sự cố gắng làm việc của Vân Thiên Nhục, vì vậy cô càng không hiểu lí do cô ấy nghỉ việc.

Vân Thiên Nhục chán nản đi vô định trên đường, chân vẫn còn mơ hồ truyền đến cảm giác đau.

Tay xách chiếc túi hôm qua để quên trên xe Trình Dật Hàn. Ngạc nhiên thay, lúc cô đến bàn làm việc, chiếc túi đã được anh đặt ở đó.

Hôm qua lúc đi bộ về cô đã suy nghĩ kĩ lại mọi việc. Sâu chuỗi lại với nhau, cuối cùng cô nhìn thấu một việc. Sự thật này cô đúng thật có chút ngạc nhiên, thậm chí nghĩ anh ấy hẳn là tính toán rất chi li tỉ mỉ.

Qua sự việc, cô được làm trong công ty X không phải do thực lực mà là sự sắp đặt. Lục Từ Kiện lấy tư cách là bạn thân của Trình Dật Hàn muốn anh nhận cô vào làm.

Cô đoán là vì nể mặt Lục Từ Kiện mà anh ngoại lệ nhận cô vào làm.

Hèn gì, thái độ của anh đối với cô không tốt, các nhân viên khác anh lạnh lùng không muốn quản. Nhưng cô là nhờ Lục Từ Kiện mới thuận lợi tiến vào công ty. Anh có lẽ là muốn bức bách khiến cô chủ động xin nghỉ việc.

Đầu tiên, anh gọi cô vào phòng gặp mặt là muốn tạo áp lực cho cô. Cô sao lại không biết, cô vốn không cần phải gặp riêng Giám Đốc. Nhưng anh lại muốn cô bị mọi người xa lánh, cô lập cô.

Khi cô phạm phải lỗi ngừ trong giờ làm việc ngay cả anh đến cũng không biết. Anh rõ ràng tức giận lại không thể trực tiếp đuổi cô, anh " cảnh cáo " cô tránh xa Lục Từ Kiện để cô nhìn thấy bản thân đang tạo tiếng xấu trong công ty.

Anh cảnh cáo cô lần hai, không phải hiểu lầm cô cùng Âu Dương Thần. Mà hẳn là anh cố ý, sao cô không nghĩ đến. Trình Dật Hàn thông minh như vậy, sao lại không nhìn ra cô và Âu Dương Thần đang đóng kịch. Anh muốn để cô ái ngại việc mình chen vào quen hệ tình cảm bạn mình.

Anh nhấn mạnh anh sẽ không quan hệ mập mờ cùng cấp dưới. Là nhắc nhở cô tránh xa anh ra.

Và hôm qua anh lấy lí do Khun Wasin nhục nhã cô, để cô sau này không dám đối diện với anh.

Bây giờ hẳn là anh rất đắc ý rồi, cô theo đúng ý anh, nộp đơn xin việc. Thật may phải thực tập 3 tháng mới kí hợp đồng, cô làm chưa đến 3 tháng nên không phải bồi thường hợp đồng cho anh.

Nghỉ làm công ty X, thật sự vô cùng tiếc. Cách làm việc ở đó vô cùng tốt và hợp lí. Hơn nữa, Quản lý Giản đã không còn hiềm khích với cô.

Lần này cô cùng anh mỗi người đi hai đường thẳng song song, sẽ không còn cơ duyên gì để gặp lại.

Như vậy cũng tốt!

Sự xuất hiện của cô khiến anh phí tâm tư như vậy, cô thật có lỗi. Anh không biết, nếu anh nói ra từ đầu cô không nghĩ ngợi mà nghỉ việc.

Anh không thích cô, cô cũng không buồn. Nhưng anh ghét cô, cô lại không muốn.

Cô chỉ muốn là con gió nhẹ lướt qua người anh, không thể ảnh hưởng đến lòng anh nhưng lại giúp anh loại bớt oi bức mùa hè.

Cô chỉ muốn là một loài hoa mang hương thơm thoang thoảng, anh ngủ cũng sẽ không cảm thấy đặc biệt.

" Dật Hàn, tạm biệt! ". Ngẩng đầu ngăn dòng nước mắt muốn tuôn rơi. Trùng phùng rồi, đột nhiên không còn nhìn thấy anh nữa lại lưu luyến.

Và cũng rất cảm ơn, vì đã xuất hiện để trái tim này hiểu như thế nào là rung động, như thế nào là toàn tâm toàn ý yêu thương một người.

Vân Thiên Nhục và Lục Tử Kiện đều không biết rằng, bản thân nhìn nhận sai hành động của Trình Dật Hàn.

Có đôi khi mắt nhìn không phải là sự thật, đằng sau đó có thể là một âm mưu hoặc là một điều tốt đẹp nào đó.

Mọi việc chưa đi đến hồi kết, vẫn còn chưa thể nhanh chóng đưa ra khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 46: Sét Đánh Giữa Trời Quang

Vân Thiên Nhục làm hồ sơ và nộp đơn xin việc vào rất nhiều công ty, nhưng đáng tiếc vẫn chưa có hồi âm.

Một tuần tẻ nhạt trôi qua, cô không ngờ rời khỏi công ty X cơ hội việc làm lại khó như vậy.

Cô đã từng nghe đến, ai có tiền sử làm việc ở công ty X. Khi nghỉ việc các công ty khác sẽ không nhận dù thực lực tốt. Vì nếu như không phải phạm sai lầm tày trời, sao lại bị đuổi đi. Cũng không ai dại mà nghỉ việc ở một công ty danh tiếng như vậy.

Nói như vậy, Vân Thiên Nhục đại khờ sao?

Vân Thiên Nhục sau khi không từ mà biệt, hôm sau lại ngủ đến trưa. Đến khi nhớ ra bản thân chưa xin lỗi Khun Wasin về sự thất lễ đã là mấy ngày sau. Mấy ngày trôi qua, mới gọi điện xin lỗi người khác tội càng nặng.

Còn Lục Tử Kiện cũng không liên lạc gì, cô hiện tại còn chưa can đảm chấp nhận tình cảm của anh. Cô không thể ích kỉ, trong tim rõ ràng vẫn còn nhớ thương một người lại nhận lời yêu người khác. Lục Tử Kiện cho dù chỉ nói thích cô, muốn bảo vệ cô. Nhưng cô không có gốc tình cảm anh dành cho cô, sao cô nhìn không thấy chứ.

Một thời gian nữa cô quên đi Trình Dật Hàn và Lục Tử Kiện vẫn còn muốn bắt đầu cùng cô. Cô sẽ không từ chối, lại toàn tâm toàn ý yêu anh giống như từng đối với Trình Dật Hàn.

Điều này phải xem tạo hóa rồi, cô đối với Lục Tử Kiện rất có hảo cảm. Nếu cô và anh đều là người có tình, tin chắc ông trời sẽ không bạc đãi.

Vân Thiên Nhục không phải đi làm, vẫn còn ngủ nướng trên giường.

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên:

" Bu xian shen xian yi nian zhi yi tian, zhi hen ren jian bu gou jian nian. Yun yu... "

" Chẳng muốn làm tiên một năm chỉ bằng một ngày, chỉ hận nhân gian không đủ ngàn năm. Mây mưa.... "

Vân Thiên Nhục quơ tay tìm điện thoại, mắt vẫn nhắm mơ màng ngủ.

Thuần thực vuốt lên rồi đặt bên tai:

" Alo... "

" Nhục Nhục, con giờ này sao vẫn còn ngủ. Đã đến giờ làm rồi ". Giọng nói rõ ràng còn chưa mở mắt.

" Mẹ ". Giật mình bật dậy, lúng túng gỡ đầu, suy nghĩ một chút liền bảo chữa.

" Con lại ngủ quên rồi mẹ ". Tay đụng chạm vào các vật dụng tạo nên âm thanh ồn ào.

" Con đi trễ vậy sẽ không sao chứ? ". Đứa con này, đều đã đi làm cả rồi còn không chín chu.

" Mẹ, mẹ có chuyện gì sao? ". Lúc này cô mới ý thức được có gì bất ổn. Mẹ giờ này không phải rất bận rộn lo việc nhà cửa sao?

" Mẹ, có phải Dụng Bạc đãi mẹ? ".

" Không có, Dụng con rất tốt với mẹ. Chỉ là... ". Diêu Thanh Nhan ngập ngừng lại khiến Vân Thiên Nhục sốt ruột không thôi.

" Mẹ. Mẹ đừng làm con sợ. Mẹ nói cho con biết, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ? ".

" Nhục Nhục, quan hệ giữa con và Giám Đốc con thế nào? ". Diêu Thanh Nhan ngược lại hỏi, bà không biết có nên nói cho đứa con này biết không nữa.

Mẹ là đang nói Trình Dật Hàn...

Mẹ đột nhiên hỏi vậy chắc chắn có nguyên do, cô cứ gãi đầu bừa vậy:

" Quan hệ không tệ ạ! Giám Đốc rất quan tâm đến nhân viên ". Những từ ngữ này, Vân Thiên Nhục không ngờ mình có ngày lại nói ra.

" Vậy thì tốt.. ". Diêu Thanh Nhan thở nhẹ, như vậy vẫn còn tia hi vọng.

" Mẹ. Mẹ mau nói cho con nghe đi ". Cô lại thấy giọng mẹ khàn khàn, kèm theo mệt mỏi.

" Nhục Nhục. Dụng con nói mẹ nghe rằng Triệu Thị bị tuột mất dự án lớn vào tay công ty X. Công ty X đang lên kế hoạch mua lại Triệu Thị. Mẹ nhớ là con làm việc trong công ty này, nên mẹ mới hỏi con có cách nào đàm phán cùng vị Giám Đốc đó không? ". Diêu Thanh Nhan biết đây là làm khó con gái, nhưng vấn đề đã đi đến bước đường cùng.

" Âm ".

Đây là hiện tượng sét đánh giữa trời quang sao?

Phía Vân Thiên Nhục im lặng, Diêu Thanh Nhan lại nói:

" Dụng con vì sốc đã nằm viện, hiện tại sức khỏe vẫn còn rất tệ. Nhục Nhục, con có nghe mẹ nói không? "

Bình tĩnh, Vân Thiên Nhục giữ giọng nói thẳng băng:

" Con vẫn còn nghe ạ. Mẹ, mẹ không cần lo lắng, chuyện công ty con sẽ nghĩ cách. Mẹ giữ gìn sức khỏe, đừng để sinh bệnh, dụng và em đang cần mẹ chăm sóc. Mẹ đừng căng thẳng quá sẽ ảnh hưởng không tốt, mẹ chờ tin tốt của con là được rồi! ".

Cái gì cũng không cần nghĩ, trước mắt phải trấn an mẹ thật tốt.

" Nhục Nhục, cực khổ cho con rồi ". Bà nuôi con ko được chu đáo, còn không thường xuyên đến thăm con gái mình. Nước mắt kiềm chế, lăn dài trên má.

" Mẹ, con không cực. Con phải đi làm rồi! Có tin con sẽ báo cho mẹ ngay ạ ".

" Được rồi! Con đi nhanh, trễ rồi ". Đầu tại bà mãi nói chuyện, quên mất con nó còn phải đi làm.

" Vâng ạ! Con chào mẹ! ". Nặng nề để điện thoại xuống, thẫn thờ nhìn ra bên ngoài.

Cô thật không dám tin đây là sự thật, liệu có thể chỉ là mơ không? Để cô nhắm mắt ngủ dậy mọi chuyện vẫn an lành.

Cô lần này phải giải quyết thế nào, ông trời đến bao giờ mới thôi trêu ngươi cô đây.

Câu nói " người tỉnh không bằng trời tỉnh " thật không sai chút nào, chỉ ít đúng với hoàn cảnh cô bây giờ.

Đứng dưới nhìn lên tòa nhà cao vợi vợi, mấy ngày trước cô đã quyết tâm sẽ không lại bước chân vào.

Cô chắc chắn anh không có lí do gì phải giúp cô, nhưng cô vẫn muốn thử một chút.

Tầm mắt nhìn thấy anh từ ngoài bước vào, anh hẳn là ra ngoài gặp khách hàng về. Không kịp nghĩ ngợi liền theo hướng đại sảnh chạy đến.

" Giám Đốc! ". Theo thói quen, Vân Thiên Nhục với gọi lại.

Thấy anh không có dừng lại cô gọi lớn hơn " Giám Đốc ".

Cô khiến mọi người có mặt chú ý, liếc mắt liếc nhìn ra đó là Vân Thiên Nhục. Đã nghỉ làm còn mặt dày vác mặt đến, bọn họ là lần đầu tiên thấy. Còn hàm hồ gọi Giám Đốc lại.

Trình Dật Hàn vẫn thong dong đi về phía thang máy, người ra lệnh cho anh đứng lại còn chưa có sinh ra đâu.

Vì Vân Thiên Nhục chạy nên dễ dàng đuổi kịp anh. Chạy nhanh khiến tốc độ trong phút chốc không thể lập tức dừng lại. Theo quán tính thân thể bổ nhào về trước.

" Á ". Giữa đại sảnh yên ắng lại bị thanh âm thanh thúy Vân Thiên Nhục náo loạn.

Nhắm nghiền mắt, cắn chặt môi chuẩn bị đau đớn vạn tiền xuyên tim. Cô mà té xuống, chắc sẽ rất thảm hại.

Ngoài dự đoán, một cái nghiêng mình liền đáp cánh an toàn.

Vân Thiên Nhục giương mắt cảm kích nhìn vị anh hùng ra tay tương trợ này. Là một chàng trai rất trẻ, khuôn mặt cứng đờ không cảm xúc nhìn cô.

Đoán chừng nhỏ tuổi hơn mình Vân Thiên Nhục tự nhiên nói: " Cảm ơn cậu! ".

"Có ai nói với cậu là cậu rất đẹp trai không? ".

Vân Thiên Nhục không phải hảo sắc, nhưng chàng trai này đẹp theo gu cô thích. Tuổi còn trẻ lại khí chất, gương mặt đương nhiên không bằng Trình Dật Hàn, nhưng tính khí hẳn là ăn đứt anh ấy.

Tần Dạ ngạc nhiên nhìn cô gái vẫn còn chưa hồi phục tinh thần nắm lấy tay anh, còn khen anh đẹp trai.

Đôi mắt chim ưng sáng quắc này giờ đứng một bên nhìn một màn ôm ấp. Anh còn nghe từ miệng cô phát ra cái gì, tự tiện khen người khác như vậy cô không biết là rất vô duyên sao.

" Tần Dạ ". Trình Dật Hàn không để ý đến cô, trực tiếp gọi Tần Dạ.

Lúc này Tần Dạ mới tiến lên tạo khoảng cách với Vân Thiên Nhục, chờ lệnh:

" Thiếu gia ".

Vân Thiên Nhục há hốc mồm, cô không nghĩ đây lại là người thân cận của anh. Hồi nãy cô đã nói gì rồi?

" Đuổi cô ta đi ". Liếc nhìn cô một cái, lạnh giọng như chán ghét cô ở trong công ty.

" Giám Đốc, anh đừng đi. Tôi có chuyện muốn... ". Mắt thấy anh cách thang máy càng gần, luống cuống đi đến. Còn chưa đến gần lại bị giọng nói Tần Dạ ngăn lại.

" Vân Tiểu Thư, mời ". Tần Dạ đứng thẳng người, tay hướng ra cửa.

Làm việc cho Trình Dật Hàn chắc chắn không tầm thường, một mình anh cô còn không đến gần được. Bây giờ lại mọc thêm một người ngáng đường cô.

Giả vờ thỏa thuận đi theo, nhân lúc anh không đề phòng thân hình nhỏ nhắn quay người lại chạy thật nhanh đến thang máy.

Thang máy một khắc nữa liền đóng, thật may tay cô đã đưa vào ngăn chặn.

Một lần nữa mở ra, người bên trong lẫn người bên ngoài không ngờ đến, cô thuận tiện đi vào.

" Phù ". Một chết cô rồi, phải cảm ơn đôi giày bata này, nếu không cô sao chạy nhanh như vậy.

"Vân Thiên Nhục ". Trình Dật Hàn cau mày tức giận nhìn cô gái gan to bằng trời.

Cô nghỉ làm còn có tư cách vào công ty, lại còn ngang nhiên kêu gọi anh. Anh đuổi cô ra đã là nương tình. Bây giờ còn dám cùng anh dùng thang máy chuyên dành cho tổng tài.

Anh mặc dù biết lý do tại sao cô đến đây, nếu không phải anh dùng mưu, cô sẽ không mò đến. Nhưng anh không để cô thuận lợi như vậy, dạy cô một bài học. Nếu không cô lại hết lần này đến lần khác xem thường anh. Anh bắt quả chỉ đụng chạm cô một chút, chỉ để cô đau đớn một chút mà cô đã chịu không nổi muốn nghỉ việc.

Còn không có dễ dàng như vậy.

Vân Thiên Nhục lúc này mới biết sợ, cô cũng không nghĩ mình gan to đến vậy. Nhưng cô không thể trơ mắt nhìn mà không làm gì.

Gây tội, tay cô không tự chủ được xoắn lại vô cùng lo lắng, cẩn thận dè dặt nhìn anh:

" Giám Đốc, tôi biết tôi làm như vậy là không đúng. Nhưng tôi có chuyện muốn thương lượng với anh ".

Thương lượng? Cô có cái gì để thương lượng cùng anh?

" Cô không còn là nhân viên công ty ". Lúc nghỉ việc, có phải là không nghĩ qua có ngày phải cầu xin anh.

" Trình Tổng, tôi... "

" Cô cũng không phải đối tác làm ăn của tôi ".

Lẽ nào cô gọi thẳng tên anh, như vậy là không hợp lý. Lần trước là anh sai cô mới tức giận mà không kiêng dè.

Bây giờ là cô nhờ anh giúp đỡ.

" Trình Tiên Sinh ". Đột nhiên xưng hô xa lạ, cô có chút không quen.

Thấy anh không lại bắt bẻ, cô nhanh chóng đi vào chủ đề chính.

" Tôi muốn anh suy nghĩ lại về việc thu mua Triệu Thị. Anh có điều kiện gì có thể nói ra, tôi đều chấp nhận ". Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm khiến cô dâng lên sợ hãi.

" Cô dựa vào cái gì? Há? "

Giọng nói anh càng lúc càng gần cô hơn, trong chốc lát cao lớn thân thể che mất tầm mắt cô.

Vân Thiên Nhục nín thở, tại vì anh đứng gần mà cao ngất nên cô bất buộc phải hơi ngước mặt lên. Lặng lặng lắc đầu:

" Tôi không có gì hết, chỉ là anh có thể nể tình quan hệ chúng ta ". Nhìn anh trân trân giọng điệu lại hạ thấp dần, sắc mặt anh biến tấu dần về sau.

" Chúng ta ". Trình Dật Hàn giống như nghe được chuyện hết sức nực cười, nhún nhả nhắc lên khóe miệng.

Vân Thiên Nhục bị anh hỏi ngược lại đầy giễu cợt, im lặng không biết nói gì. Anh nói đúng, giữa cô và anh thì có quan hệ gì chứ. Chuyện nhận cô vào làm khiến anh bất bình, bây giờ anh còn chịu nói chuyện với cô đã là giới hạn.

" Tôi là người làm ăn, cái gì không có lợi. Tôi không quản ".

Bắt đầu từ lúc nào, anh nói chuyện lại cứ kể gần lại cô thế này?

Tim đập rối loạn, muốn hỏi anh phải làm sao anh mới đáp ứng. Nhưng..

Cửa thang máy mở ra, Trình Dật Hàn ngay tức khắc ưu nhã xoay người bước chân ra.

Não bộ lập tức phản xạ, trong lòng chỉ có âm thanh mách bảo cô không được từ bỏ. Chạy theo giữ cánh tay anh lại.

" Buông ". Giọng nói Trình Dật Hàn thiếu kiên nhẫn lạnh thêm một phần.

Cô biết nếu cô bỏ ra thì anh sẽ đi mất, nhưng như vậy khả năng khiến anh nổi giận càng cao.

Ngón tay ngọc ngà thon dài phẩy vị trí cô đứng vào, thân nhiên như chuyện rất đời bình thường.

Đối với hành động xem thường của anh, cô chỉ nhẫn nhịn trong lòng, tay toát mồ hôi nắm chặt lại.

Anh không phải ghét cô mà là rất ghét cô. Tại sao vậy chứ?

Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua khuôn mặt đã có chút biến sắc của cô. Hải lòng đắc ý, lạnh lùng đi về phía văn phòng.

Gạt bỏ tự tôn bị anh tùy ý giẫm đạp, không phải lúc nào cái tôi cũng quan trọng. Người như Trình Dật Hàn chỉ có người ta cung kính anh, sẽ không có khả năng được anh đối xử công bình.

" Trình Tiên Sinh, tôi... "

Nhân lúc cô còn chưa có chạm tới, anh quay lại trừng con ngươi băng lãnh cảnh cáo cô:

" Vân Thiên Nhục, cô tốt nhất đừng bám theo tôi. Nếu không, hiện tại tôi liền ra tay, chỉ cần một cái nhích tay Triệu Thị liền sụp đổ ".

Xem ra cô đọng phải giới hạn của anh rồi, trước tiên cô thuận theo ý anh vậy. Khẩn trương nhìn anh đang nổi nóng:

" Anh đừng tức giận, tôi đi, tôi đi. Nhưng anh suy nghĩ một chút, vấn đề Triệu Thị tôi có thể làm không công cho anh đến khi trả hết nợ ". Vừa dứt lời liền xoay người rồi đi.

Chữ thâm nữ nhân không biết điều trong lòng, cô có cần anh dạy cô cách ứng xử không? Tại thời điểm nói chuyện với anh, nói đi liền đi. Cô không biết cô cần phải tôn kính anh, để anh đi trước cô mới có thể rời khỏi.

Trình Dật Hàn lại dâng lên mơ hồ phiền não, cô lại nhai theo anh thực muốn đuổi cô. Cô nghe lời nhưng anh cảm nhận không giống như thật mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 47: Vô Tình Như Người Dưng

Tối, Vân Thiên Nhục đi đi lại lại gần quán bar Over9. Cô đã đợi hơn một tiếng đồng hồ rồi tại sao vẫn chưa thấy anh xuất hiện.

Chiều nay lúc về cô có cùng Quản Lý Giản nói chuyện, hỏi thăm một chút cô biết được tối nay Trình Dật Hàn sẽ đến đây.

Ban đầu cô cũng hoài nghi chuyện này sao Quản Lý Giản có thể biết đến. Cô ấy lại nói là vô tình nghe anh và Tần Dạ nói chuyện.

Quản Lý Giản cũng hỏi cô và anh có chuyện gì. Cô chỉ đơn giản nói có việc quan trọng cần anh giúp đỡ. Nhìn ra sự né tránh của cô, cô ấy cũng không hỏi rõ.

Chiếc xe quen thuộc cuối cùng cũng xuất hiện, cô đợi anh đi hẳn vào trong mới đi theo. Quán bar phức tạp, lần trước có Trương Băng Khanh nên cô không lo lắng. Lần này cô đơn thân đi vào thật không biết có làm sao không đây?

Bên trong ồn ào, gấp gờ cao điểm nên rất đông. Quán bar nhất nhì thành phố là nơi ăn chơi của các vị thiếu gia, tiểu thư. Vân Thiên Nhục là lần thứ hai bước chân vào, nếu không phải cấp thiết cô tuyệt chẳng muốn đi.

Bây giờ quan trọng là làm sao tìm thấy Trình Dật Hàn, nhưng xem ra rất gian nan. Bởi vì mọi người đi tới đi lui che mất tầm nhìn của cô rồi.

Đằng sau cô bắt gặp một lực đẩy, mất thăng bằng cô va mạnh vào một người phía trước.

" Choang... ". Giữa hỗn tạp thanh âm, Vân Thiên Nhục nghe rõ ràng tiếng ly vỡ.

Ngay lúc đó đọng phải lồng ngực, giật mình thu người lại, cúi đầu riu rít:

" Xin lỗi, xin lỗi.... Tôi thật sự không cố ý ".

" Đây! Em gái, đi đứng sao không cẩn thận gì vậy? ". Một giọng nói trung niên vang lên, đầy giễu cợt.

Mọi người cũng bị thanh âm này thu hút, đứng xem chuyện vui.

Lúc này cô mới nhìn lên, là người đàn ông mập mạp, cách ăn mặc sang trọng. Trong lòng thấp thòm, về phương diện này cô chưa từng đắc tội qua ai.

" Xin lỗi ngài, tôi đền cho ngài ly nước mới có được không? ".

Người đàn ông nhìn rõ mặt Vân Thiên Nhục, giảo dị thanh tú. Trên người là quần bò áo sơ mi đơn giản, đáng đáp gầy. Nhưng ông ta chưa từng thử qua hương vị này, liệu có khác không?

Bị ánh mắt soi mói không kiêng dè, trong lòng dấy lên tức giận. Nhưng vì là cô sai, bây giờ ở thế yếu hơn, chỉ có thể nhịn và nhịn.

" Không cần phiền như vậy, nếu em muốn xin lỗi, chỉ bằng uống với tôi vài li ". Vừa nói ông ta lại bước đến gần cô hơn.

Giờ tay ngăn cản hành động ông ta, vội vàng từ chối:

" Xin lỗi, tôi còn có việc. Nếu ngài không tính toán tôi rất cảm ơn. Tôi đi trước ". Hơi sức đâu, cùng loại người dè xỏm này nói chuyện chứ. Nhanh chóng lách người muốn đi qua, lại bị kéo lại.

" Làm gì dễ dàng như vậy, cô hôm nay đừng hòng đi được ". Bị thái độ khinh thường của cô làm tức giận, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

" Ông làm gì vậy, buông ra ". Tay vung mạnh muốn thoát khỏi nhưng vô ích, sức cô vốn không bì nổi ông ta.



Cánh tay mập mạp khác giờ lên muốn sờ sờ, còn liếm môi vô cùng háo sắc.

Vân Thiên Nhục cô ghét nhất cái thể loại tự tiện thái quá như vậy. Cùng lắm là một ly nước, có cần làm quá lên không.

" Á á... ". Tiếng thét chói tai lẫn át gần hết tiếng nhạc rầm rộ.

Mọi người xung quanh vốn dĩ muốn xem cô gái này bị bạc đãi. Nhưng họ thấy được gì, cô gái không chút lưu tình đá ngay điểm yếu của đàn ông. Người trung niên đau buồng tay ra ôm lấy thân dưới, sắc mặt tái mét.

Vân Thiên Nhục biết ông ta chắc là rất đau, có thể là " hư " mất. Đáng đời! Ông ta không biết cô nhỏ người, nhưng sức không phải không có, chân cô bôn ba ngoài đời có thể không khỏe sao.

Hạ dạ cười đắc ý, xoay người thỏa mãn, vừa quay lại trên má truyền đến cảm giác đau đớn.

" Chát ".

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhanh chóng in hằn dấu tay, cho thấy người đánh dùng sức cỡ nào. Lưng đau như búa bổ vì va mạnh vào tường.

" A Nghĩa, bắt cô ta lại. Đừng để cô ta sống ra ngoài, dám đắc tội với tao! ".

Vân Thiên Nhục uất ức, từng đợt đau nhức khiến cô run rẩy. Bây giờ cô muốn chạy cũng không được, áp chế đứng dậy. Mỗi cử động là đau đến ứa nước mắt, sao lại tồn tại những người đàn ông bạo lực như vậy chứ.

" Vâng, ông chủ! ".

Cái người tên A Nghĩa hung ác tiến lại gần phía cô, nhẹ tay đẩy bả vai cô dễ dàng khiến cô khụy xuống.

" Ăn hiếp nữ nhân chân yếu tay mềm đáng mặt đàn ông sao? ". Giương đôi mắt căm tức nhìn họ, trong lòng sợ hãi nhưng vẫn không khuất phục. Cô chỉ mong đánh động đến lòng tự tôn đàn ông của anh ta.

" Tôi phải đàn ông hay không, rất nhanh cô liền biết ". Tay bóp cầm cô, trên mặt một vết thọc sâu nhìn anh ta càng dữ tợn.

Vân Thiên Nhục trong lòng thầm lên án những người quanh đây, nam nữ đều tro mắt đứng nhìn. Đạo đức và lòng từ bi của con người trong quán bar này không có tồn tại.

Dùng sức lực cùng sự tức giận trong lòng xuất ra.

" Chát ". Lại một âm thanh giòn giã vang lên.

Đàn ông sao có thể tùy tiện ý lại sức mạnh mà phụ nữ, phụ nữ có quyền phản kháng.

" Tiện nhân ". Cảm nhận đau đớn trên mặt, máu trong người anh ta càng sục sôi.

Vân Thiên Nhục biết mình tiêu rồi, nhưng không hối hận, anh ta đứng ngược với ánh sáng càng bí hiểm. Động tác giờ tay lên của anh ta, má cô bắt giác run nhẹ, móng tay như muốn đâm vào lòng bàn tay chạy máu.

Đôi mắt tuyệt vọng nhắm nghiền lại.

" Bốp ". Cú đấm giáng trời, mọi người xôn xao bất ngờ.

Ngạc nhiên từ từ mở mắt ra, nhìn lại đã thấy người đàn ông vật vã té sang một bên, tay đưa lên quệt vết máu ngay miệng.

Vân Thiên Nhục đột nhiên cảm giác quen thuộc, chuyển hướng nhìn thẳng về phía trước.

Ánh mắt cô thời điểm nhìn lên phía trên liền chạm vào tầm mắt nam nhân đang nhìn chăm chăm vào mình. Trên lầu cạnh lan can một người nam nhân lạnh lùng ngồi đó. Còn có thể là ai, người tạo cho cô cảm giác quen thuộc chỉ có một người.

Trình Dật Hàn.

Gương mặt anh cô nhìn không rõ nhưng cô chắc chắn khẳng định. Ánh mắt sắc bén của anh, cô còn lạ sao. Đáng đáp anh cô quên được sao. Cô còn tưởng là mình ảo giác, nhưng trên lưng đau đớn chân thực nhắc nhở cô.

Cô còn không có nhìn đến ai ra tay giúp đỡ cô, linh cảm anh đang ở gần đây, cô nhìn một cái liền nhìn thấy anh. Bao năm trôi qua, bây giờ vẫn vậy. Theo lí cô nên vì người cứu mình mà tò mò xem ai, chứ không phải bắt gặp anh trong tầm mắt liền xem nhẹ mọi thứ.

Tại sao? Cô thà rằng bản thân mình không có nhìn đến bóng dáng anh.

Bất động nhìn anh, ngạc nhiên có, một chút vui mừng, rõ ràng nhất vẫn là xa lạ. Nếu người đàn ông kia này giờ không chắn trước mặt cô, cô đã sớm nhìn thấy anh.

Ở đây lùm xùm như vậy cô không tin anh không nhìn thấy, nhưng anh đã làm gì.

Không. Anh cái gì cũng không làm...

Cái gì cũng không có làm...

Trong tim đau đớn trước nay chưa từng có, nặng nề khiến cô khó thở. Một chút đau đớn trên lưng cô cũng mất cảm giác, vì nỗi đau nơi tim hơn gấp bội lần.

"Thiên Nhục ". Giọng đàn ông vừa lạ vừa quen vang lên.

Vân Thiên Nhục nghe đến nhưng không muốn quay lại nhìn ai, bởi vì ngay cả thở cũng hút cạn sức lực cô.

Thấy cô bất động nhìn trân trân mắt hờn, người đàn ông nhìn theo.

Tiếp đó sắc mặt thay đổi, là hân.

Toan rời đi nhưng nhìn đến cô gái ngồi xổm bên má sưng húp lên, thương xót ngồi xuống đỡ cô.

"Thiên Nhục, nào ".

Vân Thiên Nhục dưới sự trợ giúp của anh đứng dậy, lúc này mới nhìn xem là ai. Giống như vô cảm, khi nhìn thấy anh cũng không tỏ vẻ quá ngạc nhiên:

"Tông Việt, cảm ơn anh ". Ai cũng được, cô rất cảm kích.

"Đề tôi đưa cô ra ngoài ". Tự nhiên cầm tay cô, nhưng người bên cạnh chân không hề nhích.

Đối với thái độ quan tâm của anh cô chỉ biết từ chối, cô không muốn ở lại nhưng không có lựa chọn khác.

"Tôi còn chưa làm xong việc, anh đi trước đi. Sau này tôi nhất định sẽ trả ơn cứu mạng của anh". Nói ơn cứu mạng không sai chút nào, đúng phải cô hôn các đảng giống như ngàn cân treo sợi tóc.

Huỳnh Tông Việt hiện tại có việc gấp, không thể không đi. Trấn an để cô không cần sợ hãi.

"Vậy được, cô yên tâm đám người kia sẽ không dám động đến cô nữa đâu ".

Vân Thiên Nhục biết Huỳnh Tông Việt không phải là người cứu trợ bình thường. Nhưng anh không có hại cô không phải sao?

"Cảm ơn anh ". Nhẹ nhàng cười, vẻ mặt đã khôi phục rất nhiều.

Huỳnh Tông Việt gật đầu rời đi, nhìn theo bóng lưng anh một lúc. Tiếp đó, không chần chừ bước đến cầu thang.

Chân đặt lên tầng trên liền nhìn thấy nam nhân kia, tay cầm ly rượu nhìn vô cùng mỉa mai. Nhưng cô chẳng còn tâm trạng đánh giá anh, bởi vì cô đánh giá anh để làm gì?

Ngược lại ồn ào, ở đây lại không có ai khác. Chỉ có âm nhạc từ dưới vọng lên, đoán chừng anh đã bao hết nơi này rồi.

Đứng bên cạnh anh là Tần Dạ sáng nay cô vừa mới gặp. Vân Thiên Nhục cảm giác mọi thứ như được sắp đặt, chỉ chờ cô bước vào.

Tung tích của anh Quản Lý Giải sao có thể biết được?

Áp lực đè nặng nhưng khuôn mặt bình thản, đối diện với nam nhân này tuyệt không thể nhu nhược.

Khi đứng trước mặt anh, không chút sợ hãi chống đối lại ánh mắt sắc bén không tia ảm áp.

"Trình Tiên Sinh, chuyện Triệu Thị anh suy nghĩ đến đâu rồi? ".

Trình Dật Hàn nhướng mắt nhìn Vân Thiên Nhục, thái độ của cô giống đang cầu xin anh sao?

Cả hai dương đôi mắt vô cảm nhìn nhau.

Dáng vẻ Trình Dật Hàn dừng dừng thờ ơ xem thường cô đều nhìn thấu.

Cô biết cái cô nhận được sẽ không phải điều cô muốn, cô đơn giản là liều mình thử.

Chán ghét vẻ mặt lạnh nhạt của anh, cô xoay người toan rời đi. Phía sau đột ngột truyền đến giọng nói âm lãnh, không cho phép người khác kháng cự.

"Vân Tiểu Thư chắc chắn muốn về, không hối hận". Đặc ý nhìn cô bất động, sự tuyệt vọng của cô có che giấu anh cũng nắm bắt được.

Nói như vậy, nghĩa là anh đã đồng ý buông tha Triệu Thị.

"Nói như vậy là Tiên Sinh đồng ý thương lượng". Lạnh nhạt nói chuyện giống như hai người xa lạ.

Bóng lưng vẫn không hề quay lại của cô khiến anh nổi nóng. Giọng nói không trấn áp lửa giận, lớn tiếng nói:

"Đừng nôn nóng".

"Cô muốn thương lượng không phải nói miệng là xong. Xem biểu hiện cô thế nào?".

Cô hoàn toàn khẳng định được, anh đồng ý. Như vậy, xem như là cô không uổng phí đến đây một chuyến.

"Tiên Sinh muốn thế nào?". Vẫn gương mặt quật cường không chút run sợ.

Cô không sợ có phải không?

Anh muốn thế nào đều được có phải không?

Tốt. Tốt lắm!

Cho dù lát nữa cô hối hận, khóc lóc cầu xin. Anh tuyệt không một tia dao động..

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 48: Dẫm Đạp Lên Lòng Tự Tôn

Thời khắc kịch tính đã đến, bầu không khí trong quán bar yên ắng hẳn. Bởi nhạc nổi ồn ào đã được tắt, thay vào đó sẽ là sự biểu diễn của một tiết mục nào đó.

Tiếng bàn tán xôn xao không ngớt, nói chuyện phóng túng vô cùng.

"Hôm nay không biết là mỹ nữ nào đây?".

"Mặc kệ là ai. Đều nóng bỏng và gợi cảm có phải không?".

"Ông nói xem, tôi đã trốn phu nhân đến đây. Sẽ không về tay không".

"Hahaha".

"Cậu không có hứng thú sao? Phụ nữ ở đây đều đã qua dạy bảo rất quyến rũ. Cậu sẽ không thể rời mắt được".

.....

Người trẻ ăn chơi có, đàn ông thành đạt cũng có, phụ nữ cũng có.

Trên sân khấu, đèn mờ ảo khiến mọi người không nhìn rõ dung nhan cô gái. Và cũng bởi vì chiếc mặt nạ đen đã che mất nửa khuôn mặt trên của cô gái đó.

Mái tóc được tỉ mỉ búi cao sang lộ ra cần cổ gầy ốm lại xinh đẹp quyến rũ.

Một thân trang phục màu đen vô cùng huyền bí, đến cả đôi cao gót cũng màu đen, nâng đỡ chiều cao giới hạn của cô gái.

Mỗi bước chân mặc dù không phải tinh tế, uyển chuyển nhưng có gì đó đặc biệt cuốn hút.

Lại một trận âm ỉ, Vân Thiên Nhược nghe loáng thoáng được, tâm đầu âm ỉ. Trong lòng ghen ngào, sắc mặt sớm tái mét bởi ánh mắt nhìn không chút kiêng kỵ của họ.

Một chiếc váy đắp ren trong suốt không thể gợi cảm hơn mix cùng bộ nội y. Lốp ren dài còn chưa đến đầu gối, vòng eo mảnh khảnh phô bày. Cơ thể

không tính là đầy đặn nhưng cũng không phải không có đường cong phái nữ.

Điều này tạo cảm giác cho người ta, người phụ nữ này chưa từng trải sự đời. Vẫn còn non nớt thanh thuần giống như thiếu nữ chưa đến tuổi thành niên.

" Thân hình mảnh khảnh như vậy, liệu có ngủ thiếp đi trong lúc làm việc không? hahaha ".

" Loại tư vị này tôi chưa từng thử ".

" Máu trong người tôi sôi sục lạ thường ".

" Đôi môi nhỏ xinh, hẳn là rất ngọt ".

" Cậu xem, tôi nói không sai chứ. Tuy rằng cô gái này nhìn không giống những người trước đây lắm. Nhưng dáng vóc cũng không tệ.

.....

Vân Thiên Nhục bị soi xét đến từng chi tiết, vững vàng lắm mới đi đến ngồi xuống chiếc ghế đã được chuẩn bị sẵn.

Bàn tay tinh xảo nhỏ nhắn đặt nhẹ lên phím đàn, hít một hơi thật sâu trấn định cảm xúc. Cô phải cố gắng loại bỏ được sự hiện diện của những người ở đây. Và những ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Có như vậy, cô mới có thể trình diễn tiếp được, cả Triệu Thị nhờ cậy biểu diễn lần này của cô.

Trình Dật Hân ánh mắt tầm tói khóa chặt nữ nhân quyền rũ lại mang vài phần huyền bí. Tay từ lúc nào đã bất giác nắm chặt ly rượu trong tay, gần xanh mờ hồ nổi lên.

Huyết thái dương dật dật nhìn đám người ham mê nữ sắc, từ lúc cô xuất hiện bọn họ dường như một khắc cũng không rời. Còn hồ nháo vô cùng nhiệt tình, lời nói muốn có bao nhiêu thô tục đều quy tụ đầy đủ.

Khi nhìn thấy cô bị hành hung lí trí mách bảo anh, cô có thể nào anh không liên quan. Đây là cái giá cô phải trả, một chút đau đớn này không là gì, không là gì cả. Nếu tên đó muốn giết cô, anh tiến lên ngăn cản cũng chưa muộn. Còn nếu tên đó muốn chiếm đoạt cô, anh cũng sẽ dương mắt xem kịch hay.

Lí do rất đơn giản, cô càng đau anh càng đắc chí. Và hiện tại cô chưa thể chết, cô chết rồi hận bao năm qua anh tìm ai tính sổ.

Nhưng lúc này anh lại dấy lên tia hồi hận, chính anh cũng không rõ. Có lẽ bởi vì nhìn bộ dạng cô lúc này dường như đây là đúng ý cô, không giống như bị ép buộc.

Cơ hội quyền rũ đàn ông tốt như vậy, cô sẽ không bỏ qua. Anh tại sao lúc này mới nhìn ra,. Sau lớp mặt nạ anh cảm thấy trên mặt cô một cảm xúc cũng không, là quá vui mừng nên đánh mất cảm xúc.

Tiếng đàn du dương vang lên lại mang theo buồn man mác, kèm theo một chút thê lương. Những người cảm thụ được âm nhạc sẽ dễ dàng nhìn ra sự bi đát trong lòng của người tấu.

Nhưng đây là những người làm ăn kinh doanh, sẽ không nghe thấu được. Họ có lẽ chỉ biết được đây là một bản nhạc tấu lên rất đối bình thường.

Vân Thiên Nhục đã lâu không có đàn qua, nay cảm xúc vẫn như vậy. Vẫn buồn tẻ, vẫn thê lương và cảm xúc chân thực được gột tả rõ ràng.

Vị giáo viên dạy cô đã đánh giá tiếng đàn cô thế này: Vừa có một cái gì đó như là thương tiếc, vừa có một cái gì đó khát vọng cuộc sống hạnh phúc.

Vân Thiên Nhục đối với nỗi giằng xé quá khứ năm xưa trong tâm vẫn khắc sâu, chưa phút nào quên lãng.

Đôi cảm thương cho bản thân mình đã tạo nên nghiệp gì, hiện tại không khác nào một kĩ nữ.

" Bóp bóp bóp ". Tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên, cô lại không một chút cao hứng vì được đón nhận.

Mất từ từ mở ra, đã đến lúc trở về với thực tại tàn nhẫn rồi sao. Cô biết, những ánh mắt nóng bỏng kia vẫn luôn nhìn mình. Cũng cảm nhận được ánh mắt không một tia ấm áp từ trên cao nhìn xuống, khiến tâm cô theo đó mà lạnh.

Đau, thật sự rất đau....

Là vì anh quyền thế ngút trời nên cô chỉ khuất nhục chịu đựng. Là vì anh đang là ngọn cỏ duy nhất nắm giữ suy thịnh của Triệu Thị nên cô chấp nhận.

Nhưng, chỉ cần qua được lần này, chỉ cần thay đổi thế cục Triệu Thị hiện tại. Sau này một Vân Thiên Nhục nhìn nhận trước anh có sẽ không còn.

Nếu như biết sẽ là như vậy, cô mong rằng Huỳnh Tông Việt chưa từng xuất hiện cứu cô. Bây giờ cô đã nằm thoi thóp ở nơi nào đó, vậy thì cô sẽ không chứng kiến sự tàn nhẫn của anh.

Cô thật muốn hỏi anh tại sao đối xử tàn nhẫn với cô như vậy, nhưng lại không đủ can đảm tiếp nhận lí do.

Nếu hỏi rồi kết quả vẫn vậy, sẽ không thay đổi.

Từ từ đứng thẳng người dậy, bên dưới cũng đồng thời hưởng ứng:

" Cởi đi, cởi đi ".

" Cởi đi.... ".

Còn nói rất nhiều, nhưng cô không nghe rõ cũng không muốn nghe.

Đôi mắt vô hồn nhìn phía dưới hồ nháo, lại nghĩ đến lời quản lý nói vào tai cô:

" Đến lúc cô đàn xong, mọi người sẽ bảo cô cởi xuống y phục. Cô cứ như thế kéo xuống cái khóa là được. Cô yên tâm, sẽ không cởi hết. Bởi vì, sau đó mọi người sẽ ra giả. Ai ra giả cao, tối nay cô sẽ là của người đó ".

Nhận thấy khuôn mặt tái mét không còn hạt máu, cô ta nghĩ là cô lo lắng việc giả cả.

" Cô yên tâm, người ở đây chỉ toàn người quyền quý. Cô sẽ không bị thiệt, cô làm tốt nửa đời sau tha hồ hưởng thụ ".

Dưới ánh mắt của mọi người, tay run rẩy vòng lại đằng sau, từ từ kéo xuống khóa ren.

Dùng thân thể đổi được Triệu Thị cũng đáng, mẹ cô chính là tất cả của cô. Triệu gia cũng xem như là gia đình thứ hai của cô. Chỉ bằng họ đối xử tốt với mẹ, cô hi sinh một chút thì có là gì. Không là gì...

Bây giờ so với cởi hay không, có gì khác nhau đâu. Nhưng con người to nhắm nghiền lại, nước mắt đắng chát vô sức ngăn cản rơi xuống. Cuối cùng bị chiếc mặt nạ tình xảo kia ngăn chặn.

Mọi người hồi hộp chờ đợi, khóa kéo đến tận lưng lộ ra một mảng làn da trắng. Tay đặt ở vai dùng sức nhẹ dễ dàng tuột xuống. Thời điểm tuyệt vọng muốn buông tay ra. Bỗng...

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49: Phản Ứng Mạnh Liệt

" Á... ".

" Á... ".

Một âm thanh mảnh vỡ vang lên ai nấy đều hoảng hốt quay lại. Ở chỗ trống đằng sau kia hỗn độn, mảnh vỡ thủy tinh tan nát hòa với rưới.

Cho thấy lực vô cùng lớn.

Vân Thiên Nhược giật mình tay nắm chặt chiếc váy trước ngực. Mắt ngược nhìn lên nam nhân an tĩnh từ khi nào đã đứng dậy.

Xung quanh mờ ảo, ánh mắt nam nhân sáng quắc kì dị. Ánh mắt hàn chứa dao găm, quét nhìn những người phía dưới. Vô cùng đáng sợ, lại thêm thân hình cao lớn tỏa ra khí lạnh như băng.

Nam nhân vẫn lạnh mặt, động tay một cái áo vest đắt tiền được cởi ra. Nhanh như chớp ném xuống an vị trên phím đàn, thâm sâu nhìn cô gái đang trân mắt nhìn anh.

Không ai thốt lên một tiếng, thanh âm lạnh đến cột sống nghe rõ mồn một:

" Mặc vào ".

Mọi người còn đang ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của nam nhân uy lực này. Bọn họ không biết đây là ai, nhưng có thể đứng trên đó chắc chắn không tầm thường. Bởi vì bọn họ nghe nói, hôm nay có một vị quyền thế đã bao hết tầng trên.

Chưa dừng ở đó, nam nhân hung hiểm khắc ra thanh âm mệnh lệnh mười phần:

" Còn nhìn ". Anh nhìn đám người này chường mắt vô cùng.

Tất cả không ai nói với ai lời nào, ngẩn người một lúc, rồi về chỗ ngồi trước khi giông tố kéo đến.

Không khí vui vẻ vì sự xuất hiện của nam nhân này mà biến mất. Chỉ còn tiếng xì xào khe khẽ, nhiều người cũng đã ra về.

Vân Thiên Nhục đã mặc vào chiếc áo của Trình Dật Hàn. Vừa vặn dài có thể che được phần nào cơ thể, nặng trĩu trong lòng cũng vui đi một ít.

"Tần Dạ. Cậu không nói rõ ràng với cô ta sao? "

Tần Dạ biết cô ta trong lời nói thiếu gia là ám chỉ quản lý.

"Vâng. Thiếu gia, là do tôi sơ suất ".

Tần Dạ cũng quá vô tội, cậu chủ chỉ bảo anh giao Vân Tiểu Thư cho quản lý. Vấn đề còn lại anh rất mơ hồ, cũng không dám đoán ý tứ cậu chủ.

Khi Vân Tiểu Thư xuất hiện rồi mọi chuyện tiếp diễn anh cũng không ngờ đến. Cậu chủ là chán ghét thế nào lại một chút ý định cứu Vân Tiểu Thư cũng không có. Còn giao cô ấy cho quản lý ở đây, đoán chắc quản lý đã hiểu sai ý tứ của thiếu gia.

Người Trình Dật Hàn anh đưa đến, cô ta lại cả gan đem ra mua bán kiếm lợi.

Anh muốn cô từ từ thưởng thức con đường đi đến địa ngục, chứ không phải nhanh chóng như vậy. Nỗi đau đó, quá nhẹ nhàng và nhân từ cho tội lỗi của cô rồi.

"Đuổi việc ".

Trình Dật Hàn không nhìn ra suy nghĩ anh so với cách làm đang sai lệch. Bởi vì Vân Thiên Nhục là đang từ từ chịu thống khổ, chẳng qua không phải anh trực tiếp ra tay. Theo lý, hận một người, nhìn người đó bị bạc đãi, bị đâm đạp tự tôn. Trình Dật Hàn phải cao hứng, chứ không phải trách phạt quản lý.

"Vâng ".

Tần Dạ đi rồi mắt Trình Dật Hàn nhìn lại phía sân khấu đã không còn dáng người kia.

Anh chỉ mới quay qua nói vài câu, cô lại đi đâu mất. Đoán chừng cô đã đi thay đồ nên cũng không suy nghĩ, ngồi lại ghế rộng.

Một lát sau, Tần Dạ sau khi gặp quản lý xong bình thân quay lại:

"Thiếu gia, quản lý nói Vân Tiểu Thư đã đi rồi. Hơn nữa cũng không thay ra bộ đồ trên người ".

Nghe chưa đến hết câu, nam nhân sắc mặt âm trầm đã dứt khoát đứng dậy.

Trong lòng lại mắng chửi không ngừng.

Cô không có tình tảo sao?

Vân Thiên Nhục không muốn tiếp tục ở lại đó, cũng không để ý bộ dạng bản thân thế nào chỉ là muốn nhanh một chút tránh xa Trình Dật Hàn.

Chân trần đi bộ trên vỉa hè, không khí về đêm lạnh lẽo, trong lòng cô cũng không một chút hơi ấm. Từ chiếc áo vest vẫn còn vương lại hơi ấm của anh, nhưng không đủ để sưởi ấm lòng cô.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, đến vào thời điểm cô còn chưa tỉnh táo.

Cô bây giờ không dám bắt xe đi chỉ đành đi bộ, trang phục trên người cô người ta lại nghĩ cô có ý đồ.

Trình Dật Hàn ánh mắt căng thẳng nhìn bên đường, đến khi nhìn thấy thân ảnh ngồi xổm dưới gốc cây to tay kiểm chặt đầu gối tạo cảm giác an toàn. Cô quá nhỏ, nếu anh không tinh mắt sẽ không trông thấy.

"Dừng ".

Xe thắng gấp lại, tiếng xe xé tan không gian yên tĩnh về đêm. Nhưng cô gái lại vẫn bất động ngồi yên, không quan tâm bên ngoài đường đang xảy ra chuyện gì.

Xuất hiện trong tầm mắt thần thờ là một đôi giày da hàng hiệu sạch sẽ. Vân Thiên Nhục có chút chán ghét, không cần ngẩng đầu cũng biết là ai rồi.

Chỉ là không hiểu, anh ở đây làm gì?

Lẽ nào muốn đòi lại cái áo sao?

Nhưng cô không thể trả lại anh bây giờ được?

Trình Dật Hàn biết cô đã nhìn đến sự hiện diện của anh, nhưng lại một mực không động.

Tức giận tay đập mạnh thứ đồ trong tay xuống trước mặt cô.

"Cầm lấy ". Muốn chạy lại không tính cầm đồ của mình.

Lúc này, Vân Thiên Nhục mới nhớ ra, bản thân lúc trên sân khấu cái gì cũng không nghĩ liền rời đi. Lại quên mất không cầm theo túi xách.

Vẫn không nhúc nhích, cô trước tiên muốn chờ người nam nhân này rời đi. Ngay cả nhìn mặt anh cô cũng không muốn, nhìn rồi lại vô có thấy đau. Nói chi là nói chuyện đáp lại anh, bởi vì cô thật sợ thanh âm phát ra không phải giọng nói mà là tiếng khóc nghẹn ngào.

Lần đầu tiên chứng kiến thái độ hời hợt của cô, anh có chút không quen. Cô lại tỏ vẻ như anh làm khó cô vậy, nếu cô thật sự không muốn trình diễn trước mặt đám người đó tại sao một chút phản kháng cũng không có.

Anh ngược lại thấy cô là đang thất vọng vì bị anh phá hư chuyện tốt. Đêm hôm khuya khoắt lại mặc như vậy ra đường, còn không phải để kiếm mồi làm ăn khác.

Điều cô muốn làm, anh nhất định sẽ cản cho bằng được.

"Vân Thiên Nhục, cô đứng dậy ". Giống như là chịu đủ cô rồi, lạnh giọng ra lệnh.

Vẫn bất động giống như không có nghe thấy.

"Đứng dậy ".

Không hiểu tại sao anh chần chờ không đi, cô lại không muốn đụng chạm anh. Tay cầm lấy túi xách, lướt qua không thèm nhìn anh một cái, chân bước đi về trước.

Trình Dật Hàn nhìn cô đi về phía trước, một câu cũng không nói rõ ràng đang xem nhẹ sự tồn tại của anh.

"Cô dám bước thêm một bước nữa, giao dịch xem như hủy ".

Nhìn chiếc áo vest chỉ vừa vặn che tới bắp đùi cô, bỗng một cỗ nóng lan khắp người anh. Đây đơn giản là sinh lý bình thường của đàn ông, anh có một chút phản ứng cũng là đương nhiên. Nhưng anh tuyệt sẽ không mất khống chế mà đụng vào cô.

Ghê tởm

Nghe đến "giao dịch ", cô không thể không nhượng bộ anh. Chậm rãi quay đầu lại, một chút né tránh ánh mắt anh.

"Anh muốn nói gì? ".

"Lên xe ".

Tự nhủ lòng "Vân Thiên Nhục, nhịn một chút. Qua hết lần này sẽ không có gì phải dè dặt anh ấy nữa ".

Rầm rập làm theo, bước lại chiếc xe. Tần Dạ đã đứng ở đó, tay mở cửa ghế sau cho cô.

"Cảm ơn ".

Tiếp đó, ngoài dự đoán ghế bên cạnh cũng lún xuống.

Ngạc nhiên đề phòng, cô xịch sát ra ngoài. Anh ngồi ở đây làm gì, phía trên không phải còn ghế sao?

Hành động né tránh của cô, anh càng không muốn thuận theo. Thân thể cao lớn sát lại, thành công tháo gỡ xuống gương mặt bình thản vừa rồi.

"Anh... Đừng lại gần tôi ". Bộ đồ trên người khiến cô không được tự nhiên chút nào.

"Tại sao không thể? ". Hôn cũng đã hôn qua, nơi không thể chạm cũng đã chạm qua. Anh ngược lại muốn biết còn có gì không thể?

Ý nghĩ này có từ trước, không mất một giây suy nghĩ liền dễ dàng nói ra lí do:

"Nam nữ thụ thụ bất thân ".

Không cùng cô so đo, anh nghiêng người qua lại vẫn ngồi yên, không có ý định nhích qua.

"Cô định cứ như vậy mặc luôn áo tôi "

"Tôi... sẽ mua trả...".

Lạnh giọng cắt đứt, lại khiến gương mặt lo sợ của cô càng biến sắc:

" Không cần, tôi muốn cô lập tức rời ra ".

Tay nhỏ dùng sức nắm chặt lấy áo, giống như chiếc phao cứu mạng:

" Anh không được quá đáng như vậy ". Cô còn không dễ dãi như vậy, anh nói cô rời cô phải rời. Nói cô mặc cô liền mặc, bây giờ lại nói cô rời.

Để cô sợ hãi, là cảm giác vui lòng mà Trình Dật Hàn hiếm có.

" Cô ăn mặc như vậy, chẳng qua là muốn quyến rũ tôi không phải sao? "

Nếu muốn quyến rũ anh, cô đã làm từ mấy năm trước, sẽ không chờ đến bây giờ.

" Ngượng ngùng, để anh hiểu lầm rồi. Đối tượng tôi quyến rũ không phải là anh ".

Vừa dứt lời, cô lại muốn nhanh chóng cắn đứt lưỡi mình. Hiện tượng miệng nhanh hơn não khi nói chuyện với anh cô sẽ không kiểm chế được. Cô tự dưng lại quên mất tình huống hiện tại, còn chưa thể chống lại anh lúc này.

" Tôi nhớ nhầm rồi đi. Cô là muốn quyến rũ đám người kia ".

Trình Dật Hàn thanh âm, dễ dàng nhận ra lửa giận vô cớ.

" Bọn họ kêu cô rời cô liền rời, bây giờ tôi kêu cô rời cô cũng nên làm tương tự như vậy ".

Vân Thiên Nhược không ngờ một câu nói khích bác anh, lại bị anh trả lại ngàn vạn xấu hổ.

" Tôi không phải đã theo lời anh mà làm rồi sao? ".

" Tôi lại không nhìn thấy ". Anh hiện tại nói cô rời cô còn chưa có làm, lại còn lí sự.

" Anh còn vờ như không biết gì. Nếu không phải anh nói với... ".

Anh không có lí do gì phải giải thích cả, cô hiểu bản thân thấp bé là tốt. Anh đuổi việc cô ta không phải vì muốn đòi lại công bằng cho cô. Mà bởi vì anh tức giận khi cô ta tự cho mình thông minh, tự ý hành xử.

" Cô có thể không nghe theo ".

Nếu còn lựa chọn khác, cô sẽ không đánh mất tự tôn cầu xin anh.

" Nếu không phải anh nắm trong tay Triệu Thị. Tôi cần phải làm như vậy sao? ". Thắng thần chính là tính cách của cô, cô đã nghĩ muốn tránh xa khỏi cuộc đời anh.

Nữ nhân đáng giận.

Ánh mắt anh lúc này đặc biệt âm ngoan, lạnh giọng lại thô lỗ nắm chặt bả vai cô.

" Chỉ cần ai có thể cho cô lợi, cô đều làm theo. Phải hay là không? ". Nữ nhân hai lòng anh không lạ, nhưng mặt dày như cô anh chưa thấy qua.

Cô có phải nhắc nhở anh không? Anh nói nhỏ cô nghe rất rõ rồi, không cần phải lớn tiếng như vậy. Càng không cần hờ chút là dùng bạo lực với cô. Cô sẽ không sợ anh, Tần Dạ cũng ở đây cô càng không sợ.

" Phải. Anh hết lần này đến lần khác áp bách tôi, tôi cũng đã chịu đủ rồi. Nếu chỉ vì việc tôi vô cớ được nhờ vả để vào công ty anh, khiến anh bất mãn. Anh hoàn toàn có thể nói, tôi có thể nghỉ việc không chút do dự. Bởi vì tôi là cấp dưới cho nên những chuyện anh làm rất vô lí, tôi cái gì cũng không nói lại anh. ".

Dùng một chút lấy sức cô lại nói:

" Tôi chưa thấy qua ai hành xử ngông cuồng như anh vậy. Thời điểm muốn tôi lên xe liền kéo lên xe, tức giận rồi thì đuổi tôi xuống. Anh nói tôi phải thể hiện cho anh thấy, tôi cũng đã làm. Nhưng giờ anh lại nói tôi có thể không làm. Từ đầu anh vốn dĩ đã sắp xếp đầu vào đây, có cho tôi cơ hội từ chối sao?".

" Anh tưởng rằng tôi muốn tìm anh sao? Nếu người khác có thể giúp tôi, tôi sẽ không đại khờ mà tìm đến anh để rước nhục vào người ".

Một chút cũng không muốn chịu thua khí thế của anh. Bả vai bị anh dùng sức làm đau lại không muốn biểu lộ ra ngoài.

Cô lúc này dám lớn tiếng chỉ trích anh.



Trình Dật Hàn không phải nam nhân bạo lực phụ nữ, nhưng nữ nhân này lại muốn thách thức anh. Bây giờ cô đang ở thế bị động cầu xin anh, lại vọng tưởng nghĩ đến sự giúp đỡ người khác.

Đáng tiếc, chuyện này ngoài anh ra ai cũng sẽ không giúp được cô. Cho dù cô có bày ra bộ dáng " phong tình vạn chủng, kiêu mị bách thái " cũng không ai dám đối đầu với anh.

" Vân Thiên Nhục "

Theo tức giận của anh, cánh tay hữu lực giơ lên muốn đập tắt lửa giận ngùn ngụt trong anh. Cách duy nhất chính là để nữ nhân không biết điều này khuất phục.

Vân Thiên Nhục vẫn còn ám ảnh cái tát giáng trời của đàn ông kia. Bây giờ lại chứng kiến Trình Dật Hàn lại muốn đánh mình, trong lòng dấy lên cảm giác đau nhói.

Đau ở tim vẫn là nhiều hơn, cô nói gì sai chỗ nào?

Mi dài run rẩy, môi khẽ giật lại quật cường mở đôi mắt to nhìn khuôn mặt nam tính lại hung ác trước mặt.

Đôi con ngươi trừng anh không sợ hãi, kéo tâm trí anh trở lại.

Anh tốt nhất là đánh cô thật mạnh, để cô nhìn rõ một chút nam nhân cô yêu có bao nhiêu tàn nhẫn. Cũng để anh biết, Vân Thiên Nhục cô không phải con rối.

Trình Dật Hàn anh trước giờ không đánh phụ nữ, cho dù người anh hận thấu xương anh cũng sẽ không động thủ.

Tần Dạ chăm chú lái xe lại không nghe xót từ nào hai người nói chuyện. Anh phát hiện thiếu gia rất lạ, khi thấy thiếu gia dễ dàng tức giận với Vân Tiểu Thư anh thật ngạc nhiên. Còn không tin vào mắt mình khi thấy thiếu gia muốn ra tay đánh người.

Hình ảnh này của thiếu gia, anh chưa từng thấy qua. Dường như từng câu nói của Vân Tiểu Thư dễ dàng khiến thiếu gia tức giận. Anh nghe, lại thấy rất đối bình thường. Vị Tiểu Thư này, cũng thật đặc biệt, lại sẵn giọng chỉ trích thiếu gia.

Che giấu cảm xúc khác lạ nhanh chóng, Trình Dật Hàn đẩy mạnh Vân Thiên Nhục đung vào thành xe.

" Ừm. ". Bất ngờ khiến Vân Thiên Nhục rên nhẹ, tránh được đau đớn trên mặt. Lại tránh không khỏi cái nhói trên lưng, cái đẩy mạnh tay lại đung vào vết thương người đàn ông hung dữ kia đem lại.

Trình Dật Hàn ngồi cạnh dễ dàng nghe được tiếng rên khe khẽ của cô, lại không chút nào thấy có lỗi.

Chọc giận anh, hậu quả cô nhận sẽ không tốt.

Lúc xuống xe, một thanh âm không chút cảm xúc truyền đến:

" Sáng mai đến công ty gặp tôi, sẽ không có cơ hội lần hai cho cô "

Tức giận lại không thể không đáp lại anh, mục đích của cô đã sắp thành.

" Tôi sẽ đi ". Nhục nhã hôm nay cô phải chịu là để đánh đổi Triệu Thị, sao có thể bỏ giữa chừng.

(\*) Phong tình vạn chủng, kiêu mị bách thái: Cực kỳ gợi cảm, vô cùng quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 50: Tôi Chỉ Muốn Cô

Trên đường đến căn phòng Giám Đốc kia thế nhưng lại thật nan giải.

Ai nhìn thấy cô cũng bày ra giọng điệu chế giễu, chỉ chỉ trỏ trỏ bàn tán xôn xao.

Đoạn thời gian này đúng là khởi đầu mới cho cuộc sống của cô. Luôn là trung tâm cho sự gièm pha.

Đừng hỏi cô tại sao mặt dày vác mặt đến đây?

Bọn họ cái gì cũng không biết, lại nhìn nhận cái bên ngoài mà đánh giá. Phần đúng sẽ chẳng bao nhiêu, bởi lẽ ẩn tình trong đó chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Hít một hơi thật sâu, phải thật bình tĩnh để tĩnh táo đối diện với nam nhân sâu không thể lường này.

" Cốc cốc ". Mỗi lần cô gõ cánh cửa này, đều giống như gõ thẳng vào lòng mình vậy.

Lần này lại khác, bên trong một chút động tĩnh cũng không có. Cô lại không dám tùy tiện gõ tiếp, sợ lại làm phiền.

5" sau cánh cửa được một người đem mở ra, Vân Thiên Nhượng thoáng ngạc nhiên:

" Thư Ký Tăng, sớm ".

Tăng Nhu Đình sớm biết người bên ngoài là ai, không đáp lại. Câu nói thốt ra lại không phải một tiểu thư danh giá nên có.

" Tôi nên gọi cô là gì đây. Cô đã không còn là nhân viên công ty nữa rồi ".

Tăng Nhu Đình chính là vậy, nói chuyện không câu nệ người yếu thế hơn mình. Cô cũng không rảnh bận tâm đến cô ta, tùy tiện nói:

" Tùy cô thôi. Một cái danh xưng không quan trọng, quan trọng là giá trị của nó đến đâu ".

Nhìn đến cô ta áo bị kéo xê có chút mất trật tự, liền dễ dàng đoán ra mới sáng sớm sao lại ở đây. Không phải làm gì mờ ám mà là muốn để cô nhìn thấy cảnh này. Đáng tiếc, áo xộc xệch lại không chứng minh được điều gì. Với tính cách của Trình Dật Hàn, cô nghĩ anh sẽ không làm chuyện đó ở công ty.

" Cô có ý gì ". Vân Thiên Nhượng đang ám chỉ điều gì, cô thật không rõ.

" Cô không cần để ý, tôi chỉ nói vậy thôi. Tôi phải vào trong rồi ". Thật ra cô cũng chỉ bâng quơ nói, không ngờ Tăng Nhu Đình lại phản ứng mạnh như vậy.

Vừa dứt lời, tay liền mở cửa đi vào.

Bỏ mặc Tăng Nhu Đình mặt méo xệch vì tức giận. Suy nghĩ một chút câu nói đầy ý nghĩa của Vân Thiên Nhượng.

" Danh xưng " lẽ nào cô ta không còn là phiên dịch, không phải không còn giá trị. Điều này rất có thể cô ta đã có quan hệ gì với Trình Dật Hàn. Nếu không tại sao lại lần nữa xuất hiện ở đây.

Hoặc là Vân Thiên Nhượng đã biết được Trình Dật Hàn đã rất lâu không tìm cô. Nên mới cố ý nói, mọi người ai cũng nghĩ cô cùng anh có quan hệ qua lại. Nhưng thực chất vị trí của cô trong lòng anh không là gì cả.

" Vân Thiên Nhượng, cô dám chơi tôi ". Ánh mắt độc ác, tay sửa lại y phục.

Uổng công cô nguy trang, Vân Thiên Nhượng lại không chút để ý. Mới sáng sớm cô thấy Vân Thiên Nhượng ở gần đây, liền giả bộ có việc vào gặp Trình Dật Hàn. Vừa vào một chút, liền nghe tiếng gõ cửa, lúc đi ra nhân lúc Trình Dật Hàn không có chú ý, tạo nếp nhăn cho cái áo.

" Trình Tiên Sinh, tôi đến rồi ". Bước nhẹ nhàng đứng trước mặt nam nhân đang xử lý công việc.

Nhìn anh như vậy cô càng tin, không có chuyện mờ ám gì vừa diễn ra ở đây.

" Hợp đồng trên bàn, cô kí đi ". Trình Dật Hàn nói vậy vì anh biết chắc rằng cô sẽ không từ chối.

Thật đúng là người làm ăn lớn, cách cư xử luôn nhanh gọn lẹ.

Khi đã ngồi trên ghế sofa rộng lớn, ngoài ý muốn lại nhìn thấy hai bản hồ sơ.

Bản đầu tiên là bản kí kết hợp đồng giữa cô và công ty. Không suy nghĩ nhiều đặt bút kí lên, cô còn chưa có công việc. Nhanh chóng trả nợ cho anh làm việc ở đây sẽ thuận tiện rất nhiều. Và lại, nếu đã kí hợp đồng trở thành nhân viên chính thức, tiền lương sẽ tăng lên rồi.

Trình Dật Hàn dương mắt nhìn biểu cảm tiếp theo của cô khi đọc bản thứ hai.

Mở ra một bản hợp đồng nữa, vừa đọc đến tiêu đề nội dung thoáng nghĩ là nhầm rồi. Tại sao lại là hợp đồng bán thân, cô ngỡ là anh soạn nhầm rồi. Lại không kiên nhẫn, lướt nhanh đôi mắt đã có chút hoảng loạn. Sau đó khòe mắt nheo lại dừng ở chữ kí rỗng bay phượng múa.

Biểu hiện của cô không ngoài dự đoán của anh, vô cùng phần uất.

Vân Thiên Nhượng mạnh chân bước đến bên bàn làm việc của anh, tay đập mạnh hợp đồng xuống:

" Trình Dật Hàn, anh tốt nhất giải thích rõ ràng ".

" Vân Tiểu Thư không biết đọc chữ sao, có cần phiên dịch không? ". Anh lại bày ra bộ dáng không quan tâm, đẩy cọt nhả.

Cô đang rất nghiêm túc còn anh lại nói đùa như vậy.

" Ban đầu thoả thuận không phải như vậy?".

Trình Dật Hàn không cần biết ban đầu trong lời cô là thế nào. Anh chỉ biết, từ đầu đến cuối anh chỉ có một thỏa thuận duy nhất đưa ra cho cô.

" Vậy sao? ". Thanh âm khiến người khác nhìn không ra suy nghĩ.

Giống như sợ anh quên hoặc là nhầm lẫn gì đó, Vân Thiên Nhục kiên nhẫn nói lại:

" Hôm qua tôi nói rất rõ ràng, tôi nói tôi sẽ trả nợ dần dần cho anh. Anh cũng đã đồng ý, bây giờ lại muốn nuốt lời ".

" Tôi khi nào thì đồng ý qua ". Bản thân anh nói gì, trước giờ chưa từng quên.

Đúng vậy, là một mình cô tự nói ra. Cũng là một mình cô hiểu rằng anh đã chấp nhận thỏa thuận đó.

" Nhưng anh cũng không có từ chối ".

" Đúng vậy, tôi không có từ chối. Nhưng... ".

Ngập ngừng một chút, câu nói phía sau của anh lại phủ định tất cả những lời nói của cô:

" Tôi đổi nội dung giao dịch ".

Con tức giận lấn át, đối với hành xử đơn phương của anh vô cùng bất bình.

" Anh vô si ". Khuôn mặt nhỏ nhắn vì giận mà đỏ đến cả mang tai.

Cuối cùng, nam nhân yên tĩnh không chút gọn sóng bị câu chửi của cô gái chọc giận. Thân thể cao lớn đứng thẳng lưng ác nhìn người lớn mặt trước mặt:

" Cô lại dám ở đây lớn tiếng với tôi. Cô quên bản thân cô là đang cầu xin tôi. Tôi đồng ý đã là giới hạn cuối cùng, còn về nội dung thỏa thuận không đến phiên cô lên tiếng ".

Vân Thiên Nhục biết lớn tiếng với anh sẽ không được gì, chỉ đành thấp giọng lại.

" Anh có thể suy nghĩ lại một chút hay không? Tôi sẽ làm việc trả nợ cho anh không thiếu một đồng ".

Không chút do dự, dập tắt suy nghĩ mà anh xem đó là điên rồ.

" Tôi không có thời gian chơi đùa cùng cô. Ai biết được cô sẽ bỏ trốn đi đâu đó, nếu như cô chết trước khi trả nợ thì tính làm sao. Quan trọng hơn, cô làm cả đời cũng sẽ không hoàn trả hết nợ ".

Là cô quá vội vàng, tiền lương mặc dù không ít. Nhưng muốn hoàn trả nhanh cho anh không phải dễ dàng, cũng có thể là cả đời.

" Tôi không phải gái bán thân, ngoài điều này ra cái gì tôi cũng có thể chấp nhận ".

Bờ môi mỏng lạnh bạc tình không lưu tình khép mở nhấn mạnh:

" Thật tiếc, tôi muốn chỉ có điều này ".

Không chịu thua, Vân Thiên Nhục chắc nịch trả lại anh sự kiên định:

" Tôi không kí ".

Tâm tình không vì lời này của cô mà ảnh hưởng:

" Tốt, cô có thể đi rồi ". Lời vừa dứt thân thể ngồi xuống ghế lớn, thuận tay cầm lên cây viết tinh xảo tiếp tục làm việc.

Nhìn thấy anh không có ý tứ muốn suy nghĩ lại, lòng cô đã loạn lại càng nhốn nháo. Chống tay lên bàn, mắt nhìn khuôn mặt băng lãnh, chậm rãi nói:

" Anh nhất định phải làm khó tôi vậy sao? Bên cạnh hay bên ngoài đều có rất nhiều cô gái sẵn sàng làm chuyện đó, chỉ cần anh lên tiếng họ sẵn sàng làm vì anh ".

Đừng nghĩ cô không biết, phụ nữ xếp hàng dài vô tận, anh muốn người nào có người đó. Anh lẽ nào không biết??

Không kịp phòng bị, nam nhân bỗng nhiên ngược mặt chống lại ánh mắt cô. Thoáng khiến cô ngượng ngùng, nhưng lời nói phát ra lại khiến cô tỉnh táo trở

lại.

"Tôi chỉ muốn cô". Nặng ra từng từ, nhấn mạnh dứt khoát lại thêm ánh mắt màu trà sâu thăm thẳm.

Câu nói này có bao nhiêu ngọt ngào cùng thâm tình lắng đọng. Nhưng đặt vào hoàn cảnh bây giờ chính là dồn người ta vào bước đường cùng.

"Trình Dật Hân, anh rốt cuộc sao phải bức ép tôi như vậy?"

Vân Thiên Nhục bị anh xoay vòng tròn, không rõ ràng anh đang muốn làm cái gì.

"Ra ngoài". Giới hạn lại bị cô đụng phải, gương mặt tuấn mã đã mờ hồ mất kiên nhẫn.

Trong lòng Vân Thiên Nhục hận không thể lập tức ra ngoài, nhưng không phải bao giờ cũng có thể tùy tiện theo ý mình.

"Có phải tôi chỉ cần tiếp những người là khách hàng của anh không?"

Qua giọng điệu của cô, anh biết chắc cô đã chấp nhận thỏa thuận. Ngoài con đường này, cô không có con đường khác để đi.

"Trong hợp đồng có nói rất rõ ràng".

Trong hợp đồng không có nhắc đến vấn đề này nên cô phải hỏi cho rõ. Chuyện này cô rất rất dễ ý, buông lời nói ra:

"Sẽ không bao gồm cả anh?"

Lửa giận vừa mới chậm rãi thu hồi, lại bị câu nói của cô lôi kéo trở lại. Cuộn trào tức giận, từng câu nói ra dễ dàng thương tổn đối phương:

"Vân Thiên Nhục, cô đừng quá xem trọng mình. Tôi ngay cả nhìn thấy cô còn ghê tởm, cô có cầu xin tôi cũng tuyệt đối sẽ không đụng vào cô".

Gạt bỏ ánh mắt khinh thường của anh sang một bên. Cũng không muốn nghe từ trong miệng anh những lời sỉ nhục. Tay nhỏ bất giác nắm chặt che giấu run rẩy trong lòng, nếu cô nói ra lời này sẽ không còn có thể vấn hồi:

"Được. Tôi... kí".

Khom người nhẹ xuống cầm lấy cây bút trên bàn có chút bất lực, nặng nề toan kí vào.

Quyết định này giống như kết thúc sinh mệnh của Vân Thiên Nhục. Một người ngay cả thân thể mình cũng phải giao ra làm hàng hóa trao đổi chẳng khác nào mất tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 51: Thứ Tình Cảm Rẻ Mạt..

Tay khựng lại, xem thật kĩ bản hợp đồng. Đến khi xác định rằng bản thân không có nhầm lẫn, nghi ngờ hỏi nam nhân ánh mắt vẫn đang nhìn mình đầy thâm thúy:

"Tại sao không có thời hạn, anh phải bổ sung điều đấy".

So với sự nghi ngờ của cô, nam nhân vẫn bình thản, không chút cảm xúc phát ra từng chữ:

"Cô nghĩ đến tội cần bao nhiêu thời gian?"

Ban đầu là đặt ra câu hỏi, lại không chờ cô nói chân thon dài vất thành chữ ngũ, vô cùng thanh thoát:

"Dùng cả đời cô cũng không trả hết được".

Cái gì là đền tội... Cái gì là trả...

"Anh nói gì vậy, tôi khi nào thì đắc tội với anh?"

Vừa mới bình tĩnh khoanh tay trước ngực, bị câu nói phụ nhận của cô làm phẫn nộ. Giương đôi mắt không chút che giấu hận ý nhìn cô:

"Cô không đắc tội với tôi sao? Cô hại chết người con gái tôi yêu thương, như vậy không phải tội?"

Người con gái anh yêu..

" Anh... ". Mắt mờ to tiếp nhận hận ý từ anh, không tin vào tai mình. Cách bởi bàn làm việc, khoảng cách quá gần khiến cô bỗng quên đi hít thở dẫn đến đánh mất giọng nói.

Nhìn thấy chân cô run rẩy, lao đảo lùi lại giống như dễ dàng khụy xuống. Thỏa mãn chính là cảm giác Trình Dật Hàn bây giờ. Đứng thẳng người dậy, tay mạnh mẽ chống lên bàn, thanh âm nguyền rủa truyền đến. Vì tức giận mà phát ra âm thanh vô cùng lớn:

" Cô không phải quên mất Tiểu Tịch như thế nào chết? Cần tôi nhắc lại cho cô nhớ không? ".

Chết...

Tiểu Tịch...

Nhạc Lam Tịch...

Lẽ nào...

Trùng mắt không tin, đột ngột quá khứ bị thương bị anh nhắc đến. Trong lòng cảm giác rối bời vô cùng:

" Anh... Anh biết chuyện này? ".

Chuyện này năm đó vốn không ai biết, bởi vì cô nghe nói, thương tích Nhạc Lam Tịch quá nặng đã chết trên đường đi cấp cứu.

Trình Dật Hàn biết, Vân Thiên Nhược luôn nghĩ rằng chuyện này không ai biết cả. Cô ngạc nhiên cùng hoảng sợ cũng là đương nhiên.

Thanh âm châm biếm và xem thường:

" Không ngờ phải không? Muốn người khác không biết trừ phi mình đừng làm ".

Anh ấy biết chuyện đó, nếu vậy những chuyện kia...

Ép buộc bản thân vào lúc này phải thật tỉnh táo, lại lần nữa liên kết lại chuỗi sự việc xảy ra. Chắc chắn thật là vậy, không chút nào kì thị chỉ trích lại anh:

" Triệu Thị là do anh cố ý, tôi được làm ở đây không phải hoàn toàn nhờ Tự Kiện, anh... có ý sắp đặt tất cả. Anh cố ý đẩy Triệu Thị vào đường cùng là ép tôi phải cầu xin anh. Chuyện hôm qua anh nhục nhã tôi trước mặt mọi người là trả thù tư ".

Giờ này là lúc nào, cô còn hỏi anh những chuyện đó. Cô không phải bình tĩnh như vậy, phải nên khóc lóc cầu xin anh để anh đừng phanh phui chuyện ác cô đã làm ra.

" Đến giờ cô mới nhìn ra, quá muộn rồi. Tiểu Tịch đối xử với cô tệ sao? Có xem thường cô sao? Cô lại vì thứ tình cảm rẻ mạt của mình mà nhẫn tâm hại chết cô gái thiện lương như vậy ". Ánh mắt đã không còn là lạnh lẽo nam nhân mà mọi người từng thấy. Lúc này ánh mắt đặc biệt bén nhọn, hằn đầy tia máu.

Tâm lạnh...

Tình cảm cô dành cho anh, không cần anh đáp lại...

Nhưng anh lại xem nó rẻ mạt...

Hóa ra là vậy, cô từ đầu hiểu sai ý anh rồi. Một người thâm hiểm như anh, sao cô có thể dễ dàng nhìn ra ý tứ của anh chứ. Nhưng luận về phương diện gì, cô cũng là người có lỗi, nhỏ giọng xem như là xin lỗi anh.

" Chuyện Lam Tịch tôi chỉ có thể nói rất xin lỗi, rất xin lỗi anh. Tôi không phải là cố ý... ".

Xin lỗi là xong sao? Hận mấy năm qua của anh, anh sẽ không vì một câu " rất xin lỗi " mà bỏ qua cho cô như vậy.

Lạnh lùng cắt ngang lời cô, tức giận chỉ thẳng vào người cô, lời nói khẳng định:

" Còn nói không cố ý. Tôi chính mắt nhìn thấy cô thẳng tay đẩy cô ấy ra dòng đường xe chạy ".

Thật sự nếu không phải tận mắt chứng kiến, có khả năng anh cũng sẽ không tin. Vân Thiên Nhược trong ấn tượng anh là cô gái không chút nào đặc biệt, ít nói và anh chưa từng thấy cô neeo mảy tức giận qua. Nhưng qua chuyện đó anh nhận thấy, những người càng trầm lặng càng nguy hiểm.

Vân Thiên Nhược khản trương muốn kể rõ sự tình hôm đó:

" Lúc đó tình huống khẩn cấp... ". Vừa nghe cô nói Trình Dật Hàn càng tức giận, lạnh lẽo con người ngăn chặn lại lí lẽ vô căn cứ của cô:

"Nguy biện. Cô rõ ràng ghen ghét với Tiểu Tịch, cô ấy có được tình yêu của tôi còn cô thì không thể. Ban đầu khi tôi phát hiện cô yêu tôi, lẽ ra tôi nên bảo Tiểu Tịch tránh xa loại người hiểm độc như cô".

Anh càng nói càng sai, anh rút cuộc đã hiểu sai cô sâu cỡ nào. Còn có, tình cảm của cô từ lúc nào đã bị anh nhìn ra. Chấp nhận đồng ý với một phần nhìn nhận của anh, thần nhiên và mang theo chắc nịch.

"Tôi.. Tôi thừa nhận tôi từng yêu thích anh nhưng tôi thật sự không có suy nghĩ sẽ cướp anh từ cậu ấy. Không có".

Hay cho câu "không có suy nghĩ", nói vậy nhưng hành động cô không phải vậy, giọng điệu nam tính đầy mỉa mai.

"Sau khi Tiểu Tịch mất, cô chẳng phải nhin không được tỏ tình với tôi. Là muốn thay thế vị trí của cô ấy trong lòng tôi, tôi nói sai sao?".

Anh nói sai, đương nhiên sai... Vẫn giữ tính nhẫn nại, nhỏ giọng muốn giải thích, cô vẫn là luôn giữ áy náy suốt mấy năm qua.

"Lúc đó tôi chỉ là...".

Trình Dật Hàn không để ý bản thân đã bao lần ngắt lời cô, anh chỉ biết anh không muốn nghe gì từ cô cả. Lời nói của cô chính là bào chữa cho tội ác của mình.

"Đủ rồi. Tôi không muốn ở đây ôn lại chuyện quá khứ với cô. Vừa nghĩ đến, tôi lại nhin không được muốn lập tức bóp chết cô. Luật pháp không xử được cô, tôi không tin không có gì tôi không làm được".

Nghĩ đến anh vì muốn cô trả giá mà liên lụy đến Triệu Thị, nhân lúc còn chưa muộn, cô có ý định thay đổi cách làm của anh:

"Trình Dật Hàn, tôi thừa nhận tất cả lỗi lầm đều là tôi gây ra. Tôi sẽ chịu trách nhiệm vì đã gây ra cái chết của Lam Tịch".

Gương mặt đầy thành thực mong có thể lấy từ nam nhân này một chút thương cảm thôi cũng được. Ngày hôm qua cô đã nghĩ không có gì để cô phải cúi đầu trước anh. Nhưng cục diện bây giờ cô là người sai, có phụ nhận cũng không được.

"Tôi bây giờ lập tức đi ra tòa đầu thú, tôi sẽ không lại xuất hiện trước mặt anh nữa. Chuyện hợp đồng thỏa thuận về Triệu Thị có thể hủy bỏ không? Triệu gia vốn không có liên quan gì đến chuyện này, anh buông tha họ có được không?".

Nhin thấy anh vẫn không chút muốn thỏa thuận, lòng lại càng sốt ruột. Nếu không phải bản thân kiên cường, sớm đã không cầm được nước mắt. Thanh âm nhẹ nhàng yếu thế:

"Tôi là tội danh có ý giết người còn trốn tránh trách nhiệm nhiều năm như vậy. Hình phạt sẽ không nhẹ, hoặc ngồi tù chung thân, hoặc tử hình. Đây là cái giá tôi đã trả, anh nói xem có được không?".

Khóe miệng tà ác nhếch lên một đường cong hoàn hảo, che giấu kích động muốn cười nhạo cô quá ngây thơ:

"Chết. Quá dễ dàng cho cô rồi, tôi muốn cô từ từ cảm nhận đau đớn từng chút từng chút một". Thanh âm vẫn như vậy lạnh đến tận xương.

Vẫn không bỏ cuộc, cô thà rằng chết ở trong tù cũng không muốn đem thân thể ra bị người ta chà đạp.

"Anh nghĩ xem, anh căm ghét tôi như vậy. Thay vì ngày ngày nhìn thấy tôi anh có thể giao tôi cho pháp luật xử lý, ở trong tù tôi cũng sẽ không sung sướng".

Một câu cô nói anh cũng không chút lay động muốn suy nghĩ lại cách trừng phạt cô, găng giọng lặp lại:

"Cô muốn chết cũng được... Nhưng trước đó tôi phải dày vò cô, chỉ có nhìn cô thống khổ, nỗi hận trong tôi mới vơi đi".

Nam nhân này tuyệt không nói lí lẽ, khẳng khái cho là mình đúng. Bị lời nói tuyệt tình của anh kích động, không còn e sợ:

"Trình Dật Hàn, anh tại sao cứ phải bức ép tôi đến vậy. Cái chết của Lam Tịch tôi không phải cố ý, tôi không phải muốn hại chết cậu ấy...".

Tự mình nói ra chuyện kinh hoàng năm đó, giọng nói mang theo run rẩy cùng không tình nguyện nghĩ lại:

"Lúc đó tôi thật không ngờ...không ngờ đến chiếc xe đó lại...".

Một câu là biện minh hai câu cũng là vậy. Thanh âm run rẩy của cô trong đôi mắt không tia cảm xúc của nam nhân uy lực này chính là biểu hiện "có tật giật mình".

Trong lòng nóng giận, đi đến đứng trước mặt cô mang theo đậm giọng cảnh cáo:

"Vân Thiên Nhược, cô câm miệng. Từ nay không cho phép cô nhắc đến tên cô ấy, cô không có tư cách. Nếu tôi nghe tên cô ấy từ miệng cô, tôi nhất định sẽ cắt lưỡi cô".

Theo lời nói, bàn tay dùng chút sức lực đã dễ dàng chế trụ cằm cô. Ngón tay cái không chút lưu tình ấn mạnh như muốn nhắc nhở cô nhớ kĩ.

" Ừm.. ". Đau, Vân Thiên Nhược lại như thấy cằm mình bị anh bẻ gãy, nghiêng đầu muốn thoát lại bị anh hung tàn dùng sức.

" Hiện tại cô kí liền kí, không kí cũng phải kí. Nếu muốn Triệu Thị được nguyên vẹn trả lại cho Triệu Chánh Đạo ".

Khuôn mặt nhỏ nhắn méo mó vì đau đớn, Trình Dật Hàn hất mạnh một cái. Cô gái theo quán tính té nghiêng về sau và được bức tường đằng sau chặn lại.

Không vội đề ý đến cảm đau, ánh mắt vô hồn hỏi nam nhân đó một cách chân thực:

" Anh sao không tin lời tôi nói? ".

Giọng nói nhỏ nhẹ lại thêm phần bất lực, đau thương vì niềm tin lại không được đáp lại.

Trình Dật Hàn giống như không nhìn đến biểu cảm chân thành cùng tuyệt vọng của cô. Lớn giọng đánh tan cảm xúc khác thường trong tích tắc vừa rồi:

" Tôi không có thời gian lãng phí với cô ".

Tại sao lời nói của cô lại không một chút nào tác động đến anh. Là vì anh quá cố chấp, hay vì cô chưa đủ chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 52: Anh Cách Tôi Xa Thì Tôi Không Nghe Thấy Sao?

" Trình Dật Hàn... ". Giờ phút này cô lại vô thức thốt lên tên anh.

Nhìn bộ dạng cô bây giờ, anh lại hận không thể ngay lập tức cho cô biến mất. Bởi vì, anh chán ghét cô vờ tỏ ra đáng thương, chán ghét tất cả những gì là của cô.

" Cho cô một phút, kí rồi rút khỏi tầm mắt tôi ". Lạnh mặt quay đi, dứt khoát muốn chấm dứt chuyện này.

Nhìn anh lại yên vị trên ghế làm việc, Vân Thiên Nhược ảo não, nam nhân này sao lúc nào cũng cho rằng mình đúng. Cô vì cái chết của Nhạc Lam Tịch đã trải qua cuộc sống không giống người khác, anh còn muốn thế nào nữa.

Từ từ bước lại, lại một lần nữa cầm bản hợp đồng đến đặt trên bàn trà. Xem ra, cô không thể không kí rồi. Thời buổi hiện đại, trình tiết đã không còn là thứ quá quan trọng nữa rồi. Trong tình huống bức bách, nên học cách buông xuôi và chấp nhận đánh đổi.

Suy nghĩ thật thoáng sẽ bớt đi một phần ràng buộc, tay nhanh nhẹn cùng dứt khoát kí lên.

Trình Dật Hàn thoáng dương mắt nhìn cô, nhắc nhở:

" Chuyện hợp đồng, cô tốt nhất đừng để người thứ ba biết ".

Không cần anh nói, Vân Thiên Nhược cũng không ngốc mà nói ra, chuyện này nói ra là rước nhục vào thân.

Từ ghế sofa đứng dậy, túi xách cũng đã cầm trên tay, khẳng định lần nữa lời nói của mình:

" Trình Dật Hàn, anh nghe cho rõ, tôi còn phải lấy chồng sinh con. Tôi còn phải có cuộc sống riêng tôi, thời hạn anh vẫn phải đưa ra ".

Vân Thiên Nhược yêu cầu giống như chưa biết Trình Dật Hàn làm mọi chuyện là vì trả thù cô.

Nghe rõ mồn một từng lời cô, ánh mắt sắc lạnh không tin nhìn người vừa mới lên tiếng. Trong tay là bản hợp đồng giá trên trời, anh tức giận ném mạnh xuống nền. Tạo nên âm thanh rõ to.

Vân Thiên Nhược không ngờ đến anh lại tức giận như vậy, nhưng vẫn không hề lùi bước. Trán trán nhìn anh với khuôn mặt giận dữ đến gần mình.

Đến khi đứng trước mặt cô, Trình Dật Hàn mới chậm rãi phát ra âm thanh gắt gao:

" Còn muốn kết hôn? ".

Hỏi thừa, cô thật thắc mắc anh khi nào lại muốn quan rộng hơn luật pháp.

"Tôi tại sao không thể kết hôn?"

Tức giận bởi vì ý định tránh tội của cô, một người như cô sao có quyền lập gia đình. Lại nói, cô đã kí vào bản hợp đồng kia, anh nói cô làm gì cô cũng phải làm theo.

"Cô đã lăn lộn trên giường với bao nhiêu người, còn ai muốn lấy một người như cô". Lời lẽ không chút lưu tình cười nhạo.

Cũng không bị sự khích tướng của anh làm lùi bước, đồng dạng đáp trả:

"Sẽ có".

Đúng là nữ nhân cố chấp, lớn giọng muốn đập tắt suy nghĩ điên rồ trong cô:

"Mơ mộng. Cô còn chưa nhìn rõ được tình cảnh của cô bây giờ sao?"

Lại hỏi thừa, cô không mù càng không ngốc tại sao không ý thức được. Anh mới là người không ý thức được.

"Tôi rất rõ ràng. Anh không có bằng chứng nên không thể kết tội tôi giết người. Tôi khẳng định tôi không mưu sát Tiểu Tịch của anh". Lại là thanh âm đồng dạng khẳng định.

Ban nãy cô nghĩ rằng anh hiểu lầm cô trốn tội giết người. Nên mới nhận rằng bản thân sẽ đi thú tội trước pháp luật để anh không ép cô kí vô bản hợp đồng. Nhưng hiện tại cô đã kí rồi, áy náy của cô năm xưa sẽ trả bằng cách

"bản thân".

Như vậy vừa lấy được Triệu Thị, vừa trả lại món nợ không nên có năm xưa cho anh.

"Chuyện tôi kí hợp đồng thỏa thuận, một mặt là vì tôi muốn anh buông tha Triệu Thị. Một mặt là tôi đối với anh vô cùng áy náy vì tôi là nguyên nhân gián tiếp khiến Lam Tịch chết. Tôi biết anh sẽ không tin, nhưng tôi không có giết người".

Từ "không có" được cô nhấn thật mạnh, hi vọng nam nhân này nghe thật rõ ràng. Hơn nữa cô không muốn anh hiểu rằng cô kí hợp đồng là chấp nhận tội lỗi.

"Cô nói đủ chưa?". Trình Dật Hàn một chữ cũng không nghe lọt tai, anh không ngốc mà tin lời cô. Trong đầu anh không rõ vì sao lại quanh quẩn ý định kết hôn của cô.

Anh không cho phép.

Không cho phép cô có hạnh phúc, trong khi cô là người chia cắt hạnh phúc người khác.

"Chưa đủ". Không nhìn thấy sự khác lạ của anh, tiếp tục thảo luận vấn đề. Lúc này không nói, về sau hiểu lầm càng sâu.

"Chuyện năm đó tôi không có bằng chứng nên không thể nói với anh. Tôi không biết anh đã thấy những gì, lại khẳng định nói tôi giết người nhưng mọi chuyện không như những gì anh thấy. Anh đã xuất hiện ở đó, tại sao không nhìn rõ hoàn cảnh lúc đó".

"Anh nhìn tôi như vậy làm gì". Còn rất nhiều điều muốn nói, lại bị ánh mắt tăm tối trước mặt khóa chặt.

Dự báo không lành, không chút suy nghĩ muốn đẩy anh ra.

"Anh tránh ra".

Lòng ngực vạm vỡ, sức lực của Vân Thiên Nhược căn bản không nhúc nhích được anh. Còn không cẩn thận bị lực đạo dội lại, té lên ghế sofa.

Toan chạy đi giữ khoảng cách, lại bị anh lấy đôi tay ngăn chặn. Về mặt hung ác nham hiểm:

"Vân Thiên Nhược, cô không biết hối cải".

Bây giờ không phải lúc sợ hãi, cứ thuận theo ý anh lại càng bị anh xem thường.

"Tôi sao phải hối cải, nếu như thời điểm đó có lặp lại bao nhiêu lần đi nữa. Tôi, vẫn sẽ lại làm như vậy".

Môi người nam nhân vô tình khép mở, sắc mặt xấu đến cực điểm:

"Cô có gan lặp lại lần nữa".

Anh bảo cô cút, cô còn không đi, đứng đây lại nhai chuyện không đâu. Bản thân làm sai còn khẳng định phụ nhận, lại còn muốn trải qua thật tốt.



Áp lực vô cùng, mỗi lần hơi thở của anh quanh quẩn bên người cô là cảm giác tim đập loạn xạ.

" Anh làm gì vậy? Anh cách tôi xa thì tôi không nghe thấy sao? ". Câu hỏi này năm lần bảy lượt hỏi bản thân, giờ phút này cũng nói ra.

" Biết sợ ". Mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tay lại muốn đẩy anh ra. Tâm trạng ngoài tầm kiểm soát, khóe môi khẽ nhếch một nụ cười nhẹ hiếm hoi.

Lập tức quay mặt qua đối diện với anh, không muốn yếu thế:

" Mới không có ".

Kí cũng đã kí, cô không còn kiêng nể anh cái gì nữa rồi:

" Tôi nói, tôi vẫn sẽ như cũ đẩy cậu ấy ra. Anh nghe thấy chưa? ".

Một chút động người, khẽ sát vào một bên tai anh hét lên.

Trình Dật Hàn trải qua bao nhiêu chuyện kinh hãi hơn, tiếng hét còn con của cô không chút nào ảnh hưởng đến anh.

" Cô nói gì tôi không quan tâm, cái chết của Tiểu Tịch cô vẫn phải đền tội. Tôi sẽ có cách khiến cô sống không bằng chết, cô sẽ hối hận vì việc làm dơ bẩn của cô ".

Từng thanh âm nặng nề đánh vào lòng, giống như dao lam bé xíu lại dễ dàng thương tổn người khác.

" Tôi sẽ chờ, chuyện này tôi cũng có một phần trách nhiệm. Nhưng tôi lặp lại lần nữa, thời hạn không thể không có ".

Vòng vo nãy giờ, cô vẫn là một mực không bỏ ý định. Không muốn nhiều lời với cô, thân thể nam tính động đậy muốn đi.

Âm thanh gõ cửa vang lên, ngăn chặn hành động của Trình Dật Hàn.

Thấy anh bất động, Vân Thiên Nhục sợ anh không nghe tiếng gõ cửa, nhắc nhở:

" Có người, anh tránh ra ". Tay cầm cánh tay anh muốn gỡ ra, lại bắt lực tức giận nhìn anh.

Vẫn bộ mặt bình thản khiến người ta nôn nao, thanh âm âm trầm phát ra:

" Tôi hỏi cô một vấn đề, nếu câu trả lời của cô khiến tôi thỏa mãn tôi liền tránh ra. Nếu cô làm tôi mất hứng, tôi sẽ cứ như vậy cho người bên ngoài tiến vào ".

Giữa mưu và lực, Trình Dật Hàn ưa dùng mưu hơn. Nhất là đối phó với nữ nhân cứng đầu này, dùng lực rất không đáng mặt nam nhân.

Bây giờ không thể không cá cược, chỉ đành chấp nhận:

" Anh hỏi đi ".

Nặng nề nói ra câu hỏi, anh muốn Vân Thiên Nhục bỏ đi ý định:

" Cô vẫn muốn tôi đưa ra thời hạn ".

Vân Thiên Nhục lại không tin, anh lại để cho cấp dưới nhìn thấy hình ảnh này. Không chút chần chừ đáp lại.

" Đúng vậy, phải đưa ra ".

Trước giờ anh không biết đùa, nói được tất sẽ làm được. Không chút gọn sóng gập đầu:

" Tốt ".

Phút sau lại thay đổi, mắt dâng lên tầng ý khó hiểu:

" Tôi sẽ cho cô thấy, không thuận theo tôi sẽ thế nào? ".

Vân Thiên Nhục không ngờ anh lại thật sự làm vậy, nóng lòng chăm chăm nhìn khẩu hình miệng của anh.

" Anh đừng... ". Khi thấy anh lạnh lùng toan lên tiếng, cô giật mình nói.

Lại sợ anh không có nghe theo, vội vàng chặn âm thanh anh muốn phát ra.

Trình Dật Hàn lại không ngờ đến, cô không phải thay đổi cách trả lời. Mà lại lấy môi ngăn chặn anh lại.

Anh chẳng qua chỉ muốn ép cô nói ra, lại không ngờ cô thật cứng đầu vẫn không chịu nhượng bộ.

Chỉ là đụng chạm thật nhẹ, lại khiến cả hai cùng bất động.

Quên mất tình huống đang tranh chấp với anh, che giấu gương mặt thu người lại.

Không phải chưa từng hôn qua, nhưng cô chủ động chính là lần đầu tiên. Cũng mới chỉ tính là chạm nhẹ một cái lại khiến bầu không khí lạnh xuống.

Đứng thẳng dậy, còn chưa kịp suy nghĩ thanh âm trầm ấm đã thoát ra:

"Tôi sẽ nghĩ lại".

"Vào". Đến khi nhanh chóng ổn định lại xúc động kì lạ ngồi lại ghế, lạnh giọng trả lời người ở ngoài.

Tần Dạ bước vào, lại thấy bên trong có gì đó lạ lẫm. Thiếu gia giống như chăm chú làm việc, Vân Tiểu Thư lại ngồi kia bất động.

Vân Thiên Nhục giống như trốn tránh, nhanh chóng ra ngoài cũng không nhìn hai người kia một cái.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 53: Sinh Ra Không Phải Dành Cho Nhau

Mỗi lúc tâm trạng nào nề, Vân Thiên Nhục luôn đi bộ để bình tĩnh trở lại. Cô thích gió, tuy rằng gió không hình không bóng nhưng chỉ cần nó thổi ngang qua giống như cuốn đi một chút muộn phiền trong ta.

Có thể nói, ngoài chuyện kinh hoàng xảy ra vào năm 17 tuổi, chuyện kí hợp đồng bán thân chính là cú đánh trí mạng mà cô phải nhận.

Chỉ lòng cô mới biết lúc kí vào bản hợp đồng bán thân có bao nhiêu bất lực. Có bao nhiêu sợ hãi cùng ghê tởm chính mình.

Nhưng trưởng thành rồi, không phải cảm xúc gì cũng bộc lộ ra mà học cách cất giữ nó ở nơi cứng cỏi nhất của con tim. Nhất là khi phải đối diện với người mà ta biết họ sẽ không vì nhìn thấy sự mềm yếu của mình mà yếu lòng. Nếu không, thứ ta nhận được cũng chỉ là xem thường và xem thường.

Chuyện này chung quy lại không biết trách ai, lỗi không hoàn toàn nằm ở nam nhân bạc tình kia. Nhìn nhận thực tế, vẫn là do bản thân Vân Thiên Nhục cô. Kiếp trước đã tạo nên nghiệp gì, để kiếp này thân mang tội giết người, bị người mình yêu thương dồn đến mất hết tương lai. Bị cô lập, đến cái quý giá nhất của nữ nhân cũng phải mang lên sàn giao dịch.

Cô muốn anh đưa ra thời hạn, không phải còn muốn kết hôn. Mà là cô không muốn cả đời luôn sống trong ánh mắt khinh bỉ của đời người. Không muốn ngay cả ngẩng cao đầu mình cũng không thể.

Kết hôn sao???

Ngay cả cô cũng còn thấy thực nhục cười...

Trình Dật Hàn nói đúng, cô lúc đó có còn tư cách sao?

Đàn ông trong thiên hạ này suy cho cùng vẫn xem trọng nữ tiết. Lúc kí hợp đồng cô nghĩ hiện đại sẽ không quá coi trọng việc trinh tiết. Nhưng đó giống như là muốn bản thân bót vướng bận. Bây giờ lại không còn nghĩ như vậy nữa, huống hồ cô kí hợp đồng. Đối tượng là khách hàng, sẽ là con số bao nhiêu đây.

Những người có thể chấp nhận quá khứ dơ bẩn của cô sẽ chẳng có mấy người. Cho dù họ có chấp nhận, bản thân cô cũng không chấp nhận được.

Cô chỉ muốn trải qua bão tố lần này, sẽ đến một nơi nào đó an tĩnh sống hết quãng đời còn lại.

Chỉ có điều, Trình Dật Hàn nói anh thấy cô tự tay đẩy Nhạc Lam Tịch cô thật không ngờ đến. Lúc cô quay lại phía sau nhìn, rõ ràng không thấy bóng dáng một ai. Vì là buổi trưa nên trên con đường đó vô cùng vắng. Một giây định mệnh đó cô quay lại, không chút chần chừ đẩy mạnh Nhạc Lam Tịch ra đường.

Nhưng nếu lúc đó cô quay lại đúng lúc bắt gặp Trình Dật Hàn, cô vẫn sẽ không chút suy nghĩ mà làm như vậy. Chuyện đó về sau cô rất oán hận bản thân vì hành động của mình, nếu cô biết kết quả sẽ như vậy cô tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Năm 19 tuổi, cô tỏ tình với anh. Trái với dáng vẻ hồi hộp và căng thẳng của cô. Bên kia màn hình, khuôn mặt tuần dật điển đào chúng sinh hẳn là cười cô

không biết liên si. Thêm đó, nỗi hận trong anh càng lớn hơn.

Bao năm qua cô vẫn chưa quên nam sinh vô tình gặp gỡ và rung động ấy. Anh cũng vậy, chưa từng quên cô. Cô nhớ anh vì yêu, anh hận cô nên tuyệt sẽ không quên cô.

Quá trớ trêu...

Càng nghĩ nước mắt chực chờ rơi xuống, khẽ ngước mặt lên trời mở thật to đôi mắt để ngăn dòng nước mắt như đê vỡ.

Là con gái, mạnh mẽ đến đâu cũng sẽ khó kiềm chế được cảm xúc. Kiềm chế không ưu thương trước mặt Trình Dật Hàn đã là giới hạn mà Vân Thiên Nhục đặt ra.

Đằng sau lúc này vang lên một thanh âm ôn hòa:

"Nhược Nhược".

Vân Thiên Nhục dễ dàng biết là ai, che giấu bi ai trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Thời điểm quay lại đã là cô gái mang theo nụ cười xán lạn, ấm áp lòng người. Sưởi ấm trái tim yên lặng bao năm của người đàn ông đối diện.

"Từ Kiện, thật trùng hợp".

Khi đã đứng trước mặt cô, Lục Từ Kiện quan tâm, ánh mắt ôn nhu:

"Tôi thấy cô thần thò đi trên đường, có chuyện gì sao? Bây giờ cô không phải đang ở công ty sao?".

Vân Thiên Nhục còn chưa nghĩ đến phải làm sao mở miệng với anh, lại càng không có cách nào mở miệng. Ánh mắt có chút né tránh, đối diện với sự thâm tình của anh, cô không thể thẳng thắn nói dối:

"Mẹ tôi ốm nên tôi xin nghỉ phép".

Lục Từ Kiện cho rằng cô buồn vì bệnh tình của mẹ nên cũng không để ý:

"Sức khỏe mẹ cô thế nào rồi?". Anh trước đó đã nghe chị gái Minh Minh kể về gia đình cô, nên biết mẹ cô đang sống với cha dượng cô.

"Cảm ơn anh, bác sĩ nói bà ấy chỉ là nghỉ ngơi không tốt". Mẹ cô hiện tại là thật sự rất nặng lòng, cô cũng không phải hoàn toàn nói dối anh.

"Cô thì sao? Chuyện đêm đó tôi thay Hàn xin lỗi cô, nhưng tôi sẽ không để lại xảy ra chuyện như vậy nữa". Thân là bạn, anh không thể không cảm thấy có lỗi. Anh lần này thật không hiểu Trình Dật Hàn tại sao vô cớ lại quá đáng như vậy.

Anh biết không? Anh có lòng nhưng anh ấy lại không nghĩ như vậy. Nếu anh biết tôi là người khiến Trình Dật Hàn bạn anh mất đi người yêu, anh sẽ nhìn tôi thế nào?

Ý định quên đi Trình Dật Hàn và bắt đầu với Lục Từ Kiện, cô buông bỏ thôi. Người đàn ông tốt như vậy, không nên vì cô mà bị liên lụy. Cô đã không còn xứng đáng với tình cảm anh nữa rồi.

"Tôi rất tốt, anh không cần lo lắng. Được rồi, chúng ta không nói chuyện đó nữa". Nhẹ nhàng bình ổn cảm xúc, thanh âm khẳng định.

Lục Từ Kiện biết, phía sau lớp vỏ quật cường này là một trái tim đang khóc. Anh không biết làm sao để không đụng đến vết nứt đó, chỉ có thể ân cần cho cô điểm tựa.

"Nhược Nhược, cho dù cô gặp phải chuyện gì tôi mong cô có thể nói với tôi. Tôi nhất định sẽ giúp cô".

Đáng tiếc, cô lại không muốn tiếp tục nợ anh.

"Từ Kiện, cảm ơn anh". Cảm kích anh vô cùng, lại ngập ngừng.

"Nhưng, tôi có chuyện muốn nói với anh. Tôi...". Chuyện đêm đó cô còn chưa trả lời anh, chỉ bằng bây giờ thẳng thắn từ chối. Như vậy, anh sẽ không quá tổn thương.

Nhưng một người đàn ông này giờ vẫn đang đứng ở xe chờ đợi Lục Từ Kiện, nóng lòng lên tiếng nhắc nhở:

"Thiếu gia, lão gia đang đợi cậu".

Lục Từ Kiện giống như không có nghe thấy, nhìn cô gái trước mặt nghi ngờ hỏi:

"Cô nói đi". Giọng nói cũng có phần giục giã.

Vân Thiên Nhựt cũng thấy, chú kia nãy giờ cứ nhìn đồng hồ, hẳn là có việc gấp.

"Không có gì, anh đi đi. Ba anh sẽ tức giận".

"Nhưng... ". Không đồng ý với điều cô vừa muốn nói lại thôi.

"Thật không có gì, tôi sẽ nói chuyện với anh sau ". Người tiến lên làm động tác đẩy anh đi lại xe.

Lục Từ Kiện có chút ngờ ngác trước hành động của cô, chân vẫn thuận theo. Anh thật sự không thể không đi, anh đang gấp rút, do thấy cô nên nhịn không được dừng xe lại. Nói chuyện với cô rồi lại quên mất bản thân đang gấp, giờ lại không muốn đi.

"Tạm biệt ". Chào anh bằng nụ cười như nắng ban mai, tay giờ lên tạm biệt.

Lục Từ Kiện nhìn khoảng cách với cô càng xa, tại sao cảm giác trong lòng lại bất an đến vậy. Giống như anh đã vô tình bỏ lỡ mất điều gì.

Nhìn chiếc xe đi xa, lòng Vân Thiên Nhựt lại nặng nề, chuyện cô còn chưa kịp nói. Nhưng nếu nói rồi, lại lỡ mất thời gian của anh. Ánh mắt nhìn chăm chăm, đến lúc chiếc xe hoàn toàn biến mất.

Khoe môi nhẹ nhàng mấp máy:" Từ Kiện, gặp được anh là may mắn của Vân Thiên Nhựt tôi. Nhưng có lẽ, chúng ta sinh ra không phải dành cho nhau".

Tối hôm đó Vân Thiên Nhựt còn chưa biết ăn nói làm sao với mẹ. Lí do nào hợp lí đưa ra, điều gì mà cô có thể để Giám Đốc lừng danh công ty X buông tha Triệu Thị. Phải nói điều gì khiến mẹ an tâm đây.

Lúc còn chưa nghĩ ra câu trả lời thuyết phục, tiếng nhạc báo hiệu cuộc gọi đến.

Bây giờ cô còn mơ màng với lời nói vừa rồi của mẹ:

"Nhựt Nhựt, chuyện công ty con không cần lo lắng. Đột nhiên chiều nay có tin báo rằng có sự nhầm lẫn gì đó. Công ty X không phải muốn thu mua Triệu Thị, bây giờ công ty đã ổn hơn rồi. Khiến con lo lắng rồi! ".

Vân Thiên Nhựt mặc dù không muốn tin nhưng lại không thể không tin. Trình Dật Hàn có khả năng hô mưa gọi gió đã sớm nổi danh trong giới kinh doanh. Chuyện này chỉ cần một câu nói của anh, là đều theo ý anh mà diễn ra.

Vậy cũng tốt, cô không phải suy nghĩ gì về chuyện này nữa. Nhưng anh hận cô như vậy, sẽ không phải đơn giản như vậy.

Từ việc vô tình được làm trong công ty X. Cô tin rằng, cái gì liên quan đến anh càng đơn giản càng nguy hiểm.

Trình Dật Hàn hôm nay tâm trạng phi thường xấu. Lại là nữ nhân chết tiết kia, anh tưởng rằng cô ra khỏi phòng quay lại bàn làm việc.

Nào ngờ lại bỏ mặc công việc, ngang nhiên ra về. Anh có cho cô ra về rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 54: Tâm Lạnh Thân Nhức Nhối

Trình Dật Hàn là khách quý của nhà hàng Cung Đình, những cuộc gặp gỡ đối tác làm ăn đều diễn ra ở đây.

Bên trong tầng lầu cao nhất của nhà hàng với sự hiện diện của ba con người.

Vị nam nhân cao lãnh tay cầm ly rượu đầy mị hoặc, ánh mắt không chút biểu cảm nhìn đối diện, chường mặt vô cùng. Thỏa thuận hợp đồng giữa hai bên đã xong, đối với dự án đặc biệt quan trọng này Trình Dật Hàn bỏ rất nhiều công sức. Bởi vì đối tác là nhân vật cũng là có sức ảnh hưởng lớn, có tiếng tăm

Nhưng trong lòng lại mơ hồ dâng lên cảm giác tức giận không nên có. Ly rượu trong tay anh thật muốn theo đó mà bóp nát.

Vân Thiên Nhựt phải liên tục rót rượu mời Vương Dương, có chút tránh né muốn đẩy ông ta. Ban đầu khoảng cách ngồi còn xem là an toàn, nhưng khi cùng Trình Dật Hàn kí xong bản hợp đồng ông ta không còn an phận.

"Vương Tổng, tôi muốn đi về sinh một lát ". Nhận thấy tình huống hiện tại ở lại sẽ không khả quan, khéo léo né tránh.

Vương Dương có chút tiếc nuối cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay nhìn theo hướng cô gái rời đi.

Trình Dật Hàn nhìn Vương Dương trong mắt là lưu luyến không khỏi cười lạnh. Là đàn ông, đam mê nữ sắc chính là một điểm yếu dẫn đến thất bại. Vương Dương chính là vậy, nếu không phải đời cha ông ta tài giỏi thì hiện tại ông ta tuyệt không có vị trí như ngày hôm nay.

Lại nhìn theo dáng người nhỏ nhắn kia nhìn không được mắng chửi. Sự né tránh của cô, anh nhìn thấy rõ ràng, là do cô tự chuốc lấy. Anh không biết bản thân là bị sao, lần này vẫn như cũ ngồi ngay ngắn một bên để cô ngồi bên cạnh mình. Nhưng cô rõ ràng không chịu thuận theo.

Một lúc sau âm trầm hỏi:

"Vương Tổng hài lòng với món quà này chứ?".

Vương Dương tất nhiên là hiểu ý, nhưng lại vờ như không nhìn thấu, giọng nói nghi hoặc:

"Ý Trình Tổng là...".

Trình Dật Hàn ghét nhất chính là loại người như vậy, là nghĩ anh ngốc không nhìn ra tâm tư của ông ta. Muốn như tùy khắc liền vờ đến lại còn chính nhân quân tử.

Anh không cần phải nói rõ với ông ta, một câu nói lại vạch trần rõ ràng:

"Vương Tổng không thích". Ánh mắt nhìn không ra tia cảm xúc khiến đối phương mơ hồ.

Vương Dương lại quên mất người trước mặt mình không phải nhân vật tầm thường, đối lòng trước nam nhân này không phải là cách hay.

"Không có, không có. Hào ý của Trình Tổng tôi rất hài lòng". Vương Dương lại lo lắng Trình Dật Hàn sẽ hiểu sai ý mình, như vậy đêm nay ông ta mất một niềm vui lớn rồi.

Quả nhiên không tầm thường, một chút thịt cũng không có không có nghĩa là đàn ông không mê mẩn.

Một nhân viên nữ đi lại khi nhìn thấy nam nhân tuấn đạt đưa tay vàng ngọc ra hiệu. Cúi đầu cung kính, đưa đến trước mặt Vương Dương một vật.

"Quý khách, thẻ phòng của ngài". Thanh âm nhẹ nhàng mềm mại như nước, khiến người ta say.

Vương Dương nhìn nữ nhân viên quyến rũ không chớp mắt. Nhưng là người vốn đã quen mùi đời, rất nhanh thu lại ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của mình. Cũng không có nói lời nào, mắt nhìn tấm thẻ phòng.

"Trình Tổng, ngài sao lại khách sáo như vậy. Vương Thị được hợp tác cùng Trình Thị vinh hạnh vô cùng". Ông ta thật không nói quá, bao nhiêu người phải cúi đầu trước ông ta. Nhưng nam nhân thành đạt với thủ đoạn ngoan độc này, ông ta khó tránh phải kiêng nể vài phần.

Khách sáo?

Từ này vốn không có trong từ điển của Trình Dật Hàn. Là do anh hận Vân Thiên Nhục muốn để cô chịu thống khổ, lại không muốn bẩn tay mình. Anh sẽ không dùng cái gì là quy tắc ngầm trong kinh doanh, anh có rất nhiều cách hay khiến các công ty không thể không ký hợp đồng với anh.

Từ trước chỉ có anh không muốn ký, không có chuyện người khác có quyền không ký. Bây giờ cũng vậy.

"Thời gian không còn sớm, tôi không làm phiền Vương Tổng nữa". Câu nói này hẳn là khiến đối phương rất hài lòng.

Nhìn thấy Trình Dật Hàn đứng dậy muốn đi, Vương Dương không khỏi cao hứng. Ngay lập tức đứng dậy tiễn, bởi vì ông ta còn chưa rời nhà hàng.

"Trình Tổng đi thông thả".

Trình Dật Hàn bước đôi chân ưu nhã rời đi, ngoài ý muốn lại nặng nề vô cùng. Ánh mắt màu trà sâu thăm thẳm nhìn về hướng phòng nghỉ.

Bên kia, Vân Thiên Nhục đi vệ sinh trấn định cảm xúc ghê tởm. Ông ta chỉ là đặt tay trên đùi cô một chút, cô đã vô cùng chán ghét. Chút nữa không biết chừng cô sẽ không kiềm chế được mà giết người.

Trên đường quay lại Tần Dạ đã đứng chờ cô. Cậu ấy nói cô không cần đi, ngược lại dẫn cô đi đến một căn phòng.

Trước khi rời đi chính mắt anh nhìn cô uống vào viên thuốc đã được chuẩn bị trước. Vân Thiên Nhục mơ hồ đoán ra được đây là gì, một khi đã uống vào cô muốn chạy cũng không chạy được.

Tần Dạ nhìn thấy mọi việc đã xong, đoán chừng Vương Dương rất nhanh sẽ đến. Cũng không chần chừ ở lại, giọng nói đa lễ vang lên:

"Tôi đi trước". Vị tiểu thư này khiến anh thật khó nhìn ra tâm tư. Nếu như bình thường bị ép uống loại thuốc này, không phải rất đau khổ sao? Nhưng về mặt lại thần nhiên như vậy, rốt cuộc cô ấy đã đắc tội lớn cỡ nào mà thiếu gia lại tàn nhẫn như vậy.

Ngồi trên ghế, cố gắng che giấu sự sợ hãi, bình thần nói:

" Không tiền ". Làm gì có ai bị nhốt trong phòng lại đi tiền người khác chứ.

Tần Dạ mới chỉ rời đi một chút, sao cô lại thấy trong cơ thể lan tràn một cỗ nóng nhanh đến vậy. Vân Thiên Nhược yêu thích y học, cũng đã đọc qua và biết đến thuốc cô vừa uống là gì. Ban đầu cô chỉ đơn thuần nghĩ rằng đây là thuốc mê, trước khi đến cô đã đề phòng mua sẵn loại thuốc có thể khiến tỉnh táo hơn. Nhưng, ngoài dự đoán của cô Trình Dật Hàn lại hiếm độc đến vậy.

Anh hận cô thấu xương, thật không muốn chữa cho cô một con đường sao? Không cần con đường, chỉ một lối mòn nhỏ thôi cũng không được sao?

Cảm giác trong cơ thể khiến cô không thể phụ nhận, thuốc này là thuốc kích dục mà mọi người hay nói đến.

Tác dụng của thuốc lớn hơn thuốc mê gấp bao nhiêu lần. Vừa khiến ta mơ màng lại khiến ta không thể không động tình.

Càng lúc càng rõ ràng, Vân Thiên Nhược hơi thở gấp gấp vô cùng, cả người nóng ran. Tay run rẩy lục trong túi lấy ra một con dao, nắm chặt con dao trong tay chạy thẳng vào nhà vệ sinh:

" Nóng, nóng quá ". Liên tục hắt nước vào mặt, một chút lạnh này lại chỉ bình ổn được một chút. Bây giờ cô hận không thể lập tức ngâm mình trong dòng nước lạnh.

" Rầm ". Cửa phòng nặng nề bị đóng lại, cũng đem Vân Thiên Nhược tỉnh táo trở lại.

Khuôn mặt tái nhợt, đóng chặt lại cửa vệ sinh. Vẫn không ngừng dừng động tác, nước từng giọt theo gương mặt chảy xuống.

Vương Dương uống quá chén có chút loạn choạng đi vào, ngoài ý muốn không thấy dáng người nhỏ bé kia, có chút thất vọng:

" Tiểu bảo bối ". Thanh âm ghé tòm đến nổi da gà vang lên.

Vẫn không có tiếng trả lời.

Miệng nhếch lên một nụ cười đều đặn, mắt nhìn cánh cửa đóng kín liền đoán được.

Thật là người phụ nữ thú vị...

" Rầm rầm... Rầm rầm... ". Cánh tay mập mập đập mạnh lên cửa, muốn nhanh một chút gọi cô gái bên trong ra.

" Bảo bối, anh đến rồi ".

Lần này không thể không lên tiếng, che giấu tức giận:

" Vương Tổng, tôi tắm rửa. Ngài trước nghỉ ngơi đi ".

Vương Dương từ lúc nhìn thấy Vân Thiên Nhược liền muốn đè xuống gặm nhấm. Bây giờ gần trong gang tấc, sao có thể bỏ lỡ.

" Chúng ta hảo hảo nghỉ ngơi, đêm nay anh sẽ cho em một đêm đáng nhớ. Em mau ra đi, nếu không anh đi vào ".

Vương Dương trầm nghĩ, đây là muốn trong phòng tắm làm việc sao? Càng thú vị.

Nghe đến đó, Vân Thiên Nhược hốt hoảng. Cánh cửa này lại không có an toàn như vậy, ông ta thật có thể dễ dàng đập hư.

Cô bây giờ phải làm sao???

" Tôi thân thể...không khỏe, đêm nay tôi... ". Thanh âm nhẹ nhàng đứt quãng, không nói trọn vẹn câu từ.

Cỗ nóng lan tràn lấn áp tâm trí cô, bây giờ e là cô sắp không trụ nổi rồi. Vân Thiên Nhược nhìn không được cào lên da đến tia máu li ti hiện ra, không còn nghe thấy người đàn ông nóng lòng bên ngoài nói gì.

" Ầm " một tiếng...

Vương Dương đứng ngoài cửa nhìn chăm chăm cô gái, ánh mắt không chút kiêng nể nhìn xuyên thấu. Chiếc lưới dâm đang liếm môi, hành động vô cùng hưng trí.

Vân Thiên Nhược mở to đôi mắt, cầm lấy con dao chia thẳng về phía ông ta:

" Ông...ông đừng qua đây. Nếu không... đừng trách tôi ". Rõ ràng là uy hiếp nhưng lại không rõ ràng, tay kia nắm chặt móng tay muốn đâm sâu vào trong. Chỉ có đau mới khiến cô tỉnh táo hơn.

Nhìn con dao trong tay cô, trong lòng Vương Dương khinh bỉ vô cùng:

" Còn già bộ kháng cự. Sao không nhìn mình, em một bộ mặt quyền rũ. Một chút nữa thôi em sẽ nằm dưới thân tôi mà van cầu tôi ". Trong lòng thầm cảm ơn Trình Dật Hàn tính toán kĩ lưỡng.

Ánh mắt đầu nhìn thấy bộ dạng Vân Thiên Nhục, Vương Dương liền đoán ra cô đã uống thuốc kích dục. Men rượu trong người biến mất, không tiến vào mà đi ra. Ông ta không phải làm gì, một chút nữa thôi sẽ có người tự động đến bên ông.

Vương Dương nói cô rất hiểu, cô thật sự sẽ bị thuốc khống chế hoàn toàn lí trí, nhịn không được mà lao vào ông ta như một con thiêu thân.

Nằm mơ, chết cô cũng muốn chạy khỏi chỗ này.

Không để ý, cô chạy nhanh ra hướng về phía cửa muốn thoát ra ngoài. Lúc chạm tay đến cánh cửa toan mở ra, phía sau cầm lấy bàn tay cầm con dao của cô. Dễ dàng đoạt lấy con dao trong tay cô, vút sang một bên.

" Chạy, không dễ như vậy đâu ". Lực đạo quá mạnh, ngăn chặn hành động của Vân Thiên Nhục.

" Ông buông ra, buông ra. Khốn nạn, đàn ông các người đều khốn nạn ".

Vương Dương không ngờ Vân Thiên Nhục không những vùng vẫy kịch liệt, còn muốn đá điểm yếu của ông. Không chút lưu tình đem hết lực đánh mạnh vào bụng cô gái.

" Bụp ".

Cũng thành công khiến Vân Thiên Nhục buông bỏ kháng cự đầu hàng.

Nặng nề khụy xuống, dương đôi mắt căm tức phần nộ nhìn ông ta chỉ trích:

" Ngoài dùng bạo lực ra ông còn biết làm gì? Đường đường là một tổng tài lại ti bi như vậy, không sợ người khác xem thường? ".

" Không trách ai được, là cô tự dâng mình đến ". Tổng tài thì đã sao, phụ nữ càng khó ông ta càng muốn chinh phục.

" Hahaha... ". Tiếng cười thỏa mãn vang lên. Cúi người xuống khiêng Vân Thiên Nhục vút mạnh lên giường.

Vương Dương hài lòng nhìn cô gái bất động, cời ra áo chính mình. Ánh mắt lảo liên quét qua cơ thể cô gái.

" Nữ nhân ngoan ngoãn một chút, sẽ không đau, em sẽ thích sự thô bạo của tôi ". Ăn nói không chút liên si, dường như là thói quen.

Vân Thiên Nhục bụng chính là rất đau, một tay ôm chặt bụng. Đem sức lực nhỏ bé lùi lại gần đầu giường, chỉ đơn giản là dùng chân đẩy người về sau lại tác động đến lục phụ ngũ tạng. Khuôn mặt nhỏ nhăn nhó lại, môi cắn chặt ngăn chặn tiếng rên đau.

Là ông ép tôi...

Vương Dương rất nhanh liền áp người xuống, tay vuốt ve từ mắt cá chân cô. Còn chưa vuốt đến đùi, trên đầu đã bị một lực mạnh đánh đến. Máu từ trên đầu nhanh chóng chạy xuống, ông ta lại không quan tâm, trừng mắt nhìn chiếc đèn là hung khí. Nhìn nữ nhân đang muốn tháo chạy, vũ lực nắm tóc cô kéo lại.

" Bóp ".

" Tiện nhân, muốn chết. Tôi xem cô làm sao đấu lại tôi, bây giờ xem tôi trừng phạt cô thế nào? ".

Lực đạo còn mạnh hơn lúc này, vết máu từ khoe miệng chạy ra cũng đem chiếc đèn rút xuống. Bởi vì, chủ nhân của nó không còn sức cầm lấy.

" Ông im miệng, tôi không phải tiện nhân. So với việc mắng chửi tôi, sao không xem lại hành xử của mình ". Vân Thiên Nhục càng đau lại càng không khuất phục, một từ nói ra đều là trăm vạn đau nhức theo cơ miệng truyền đến.

" Mạnh miệng. Nói đi, càng nói tôi càng hưng phấn ".

Vân Thiên Nhục bị đau đón mơ hồ khiến cô tỉnh táo lần át luôn thuốc trong người. Nhưng cả người một chút sức lực cũng không có, hai tay bị Vương Dương đè mạnh trên giường như muốn nghiền nát.

Tại sao??

Ông ta không nhìn thấy sao? Nếu cô dùng hết sức mình đánh thì ông ta có còn cơ hội đánh lại cô sao. Vị trí cô đánh trên đầu ông ta vốn không phải điểm yếu trí mạng.

Một phút đó, trong cô vẫn còn một chút thiện lương. Sự thiện lương của cô đổi lại được gì đây ngoài sự bất lực như bây giờ.

Ban đầu cô chưa phải chưa từng nghĩ qua cảnh này nhưng đối diện rồi lại kinh hãi đến vậy.

Trong người lửa nóng ham muốn rùng rục nhưng thật may đau đớn thanh tỉnh lòng cô. Tay nắm chặt gân xanh mờ hồ nổi lên, răng cắn chặt môi đến bật máu.

Nhìn thấy khuôn mặt ghét đến cực điểm muốn chôn vào cỏ, bản thân bất lực mờ mắt trần trần nhìn trần nhà. Nếu như nắm lại, thứ yếu đuối nhất, đáng chết sẽ theo cái nhắm mắt mà chạy xuống.

" Rầm...".

Vân Thiên Nhục tiếp đó cảm thấy trên người nhẹ nhàng, lại một loạt thanh âm đánh người vang lên. Hoảng loạn kìm nén đau đớn ngồi thẳng dậy, đến khi nhìn rõ người đàn ông thứ ba. Trong lòng cảm giác an toàn chậm rãi dâng lên, một chút đau đớn cũng theo sự ảm áp này mà biến mất.

" Bóp... Bóp...".

Hôm nay âm thanh hỗn tạp đặc biệt nhiều, toàn là những thanh âm bạo lực chói tai.

Người đàn ông tức giận đánh xối xả lên người Vương Dương như không biết mệt, cũng không nhìn thấy bộ dạng đau khổ của ông ta. Sức mạnh thanh niên dũng mãnh, Vương Dương không cách nào chống trả, cả người bị đánh bầm dập nằm dưới sàn nhà rên rỉ:

" Tha mạng, cậu tha mạng, tha mạng".

Từng cú đánh của người đàn ông thay cô gái kia trút giận, đánh đến khi trong miệng ông ta thổ huyết mới dừng lại. Chán ghét dùng lực đá ông ta một cái lần đi cả thước.

" Cút. Còn dám đụng đến cô ấy, tôi giết cả nhà ông ". Đàn ông tức giận vô cùng đáng sợ, hành động đến lời nói đều như là giáng cú trí mạng. Thanh âm ôn hòa đã không còn thay vào đó là thanh âm tàn nhẫn lạnh ngắt.

Vương Dương sợ hãi loạng choạng đứng không dậy, gấp gáp nói:

" Không...dám, không dám..., không... dám nữa".

Một chút khí thế cũng không còn, chứng tỏ ông ta chỉ mạnh miệng với phụ nữ. Bây giờ ngay cả câu từ tế cũng không nói được, hiện tại hối hận đã quá muộn.

Ngon lửa mãnh liệt hiện rõ trong đáy mắt, thế nhưng lúc nhìn đến cô gái chắt vật trên giường lại giống như vừa rồi chỉ là ảo giác. Ánh mắt lại mang theo nồng đậm ôn nhu kèm theo yêu thương cùng đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 55: Nuốt Chứng Lí Trí

Vân Thiên Nhục còn mông lung vì sự xuất hiện của Lục Tử Kiện, ánh mắt bất động nhìn anh:

" Tử Kiện...". Vân Thiên Nhục thật nghĩ bản thân lần này là toi rồi.

Cô gái một bên má bị đánh đã sưng lên, mái tóc dài loạn xạ vô cùng chắt vật. Nhưng ánh mắt vẫn như cũ long lanh tinh khiết như thủy tinh, lại quật cường có ý cười muốn khiến đối phương an tâm.

Đây là lần thứ hai Lục Tử Kiện chứng kiến cô bị bạc đãi, cảm giác vô dụng vì không bảo vệ cô dâng lên mãnh liệt. Chân mạnh mẽ bước đến ôm cô vào lòng:

" Nhục Nhục, xin lỗi. Tôi đến muộn rồi, xin lỗi...". Bàn tay lúc này có bao nhiêu mạnh bạo, hiện tại bấy nhiêu yêu thương xoa đầu cô. Vuốt thẳng mái tóc bị ướt nhẹ do nước cũng là mồ hôi.

" Tử Kiện, không muộn, thật sự không muộn ". Thanh âm có điểm khàn khàn, lòng bàn tay nhỏ sớm đã bị móng tay đâm chạy máu ôm lấy người đàn ông này.

Lục Tử Kiện lưu luyến không muốn buông ra, anh thà rằng cô lúc này khóc thật lớn như vậy anh sẽ an tâm hơn. Cô biết không? Nữ nhân không nên quá mạnh mẽ, bởi vì bản chất họ yếu đuối. Mạnh mẽ quá sẽ rất mệt, có anh ở đây cô không cần phải gồng mình lên.

Người trong lòng lại thù thi một cách gấp gáp:

" Anh đừng đến gần tôi, tôi...khó chịu".



Trong cơ thể lửa nóng không cách nào đè nén trời dậy, tay đẩy mạnh anh ra.

Khi ôm cô Lục Từ Kiện đã sớm cảm nhận được cô có gì không ổn, anh chỉ đơn thuần nghĩ là do cô quá sợ hãi hoặc do cô sinh bệnh rồi mới có thể nóng như vậy. Bị cô đẩy ra anh mới nghiêm túc đánh giá sắc mặt cô:

"Nhược Nhược, cô bị bỏ thuốc". Anh đương nhiên nhìn ra, sắc mặt vô cơ đỏ lợi hại, thanh âm lại ngập ngừng gấp gáp. Nếu là bình thường, chỉ cần dùng một ít đã đánh mất lí trí. Cô còn gắng gượng được bao lâu nữa đây.

Ai? Là người đàn ông hèn hạ kia?

Hay vẫn là bạn tốt của anh, Trình Dật Hàn.

"Anh đừng... để ý đến tôi, anh mau... mau về đi". Thanh âm trong trẻo vì nhuộm màu dục vọng mà biến mất.

"Cô nhìn một chút, tôi lập tức dẫn cô ra khỏi đây". Để cô một mình ở đây anh không an tâm chút nào.

Vừa dứt lời, không chút do dự đến gần ôm lấy thân thể nhỏ nhắn sớm đã bị thuốc ngấm sâu khiến mất đi sức lực.

Cảm giác được cơ thể bị nhắc bổng lên, tiếp đó là áp lực từ Lục Từ Kiện truyền tới, máu trong người cô càng sôi sục. Chút sức lực trong người cũng không còn, dứt quãng nói:

"Từ Kiện, tôi... thật khó chịu... anh... anh bỏ tôi xuống". Con người tối tăm nhìn Lục Từ Kiện, nhìn thấy anh thôi cô đã nhìn không được suy nghĩ bầy bạ trong đầu. Da thịt tiếp xúc khiến trong lòng ham muốn tốt độ tùy thời đều dễ dàng muốn nhiều hơn.

Không để ý đến lời cô nói, nhanh chóng tiến ngoài cửa rồi đi. Anh biết để cô cảm nhận sự tồn tại của anh cô sẽ càng thống khổ, nhưng anh thật hết cách. Sự kháng cự vùng vẫy đấu tranh với lí trí trong cô anh nhìn thấy, chỉ một chút nữa thôi, anh sẽ không để cô chịu dày vò như vậy.

Vân Thiên Nhược tin tưởng Lục Từ Kiện sẽ không đối với cô làm gì, chỉ là cô không muốn liên lụy anh. Trong đầu không ngừng vang lên "không thể liên lụy Từ Kiện...". Chỉ có cách làm bản thân đau đớn mới không nghĩ lung tung, tay dùng sức đè lại trên bụng. Ngay lập tức đau đớn lan khắp toàn thân truyền tới, cú đâm của Vương Dương lúc này lại thật sự giúp cô.

Lục Từ Kiện chạy nhanh, thân thể cô không ngừng đưa đẩy, mỗi tế bào va chạm vào nhau tạo nên nỗi đau dầy xé. Cảm giác này ngược lại càng tốt hơn bị ham muốn mãnh liệt kia khống chế. Hai nguồn cảm xúc không ngừng đấu đá lẫn nhau, Vân Thiên Nhược thân thể suy nhược, lâm vào trạng thái mơ màng.

Đau đớn cắn nuốt lí trí, tưởng chừng như đã kết thúc. Đến khi ý thức lại một lần nữa trở lại, trên mặt là một cảm giác mát lạnh lại khiến tâm trí cô căng thẳng. Từ từ mở đôi mắt ra, phía trước lại mờ ảo nhưng hình ảnh lại như thể quen thuộc, nặng nề nói:

"Từ Kiện... Tôi muốn... muốn ở một... mình". Cái cảm giác giết người đó lại cuộn trào như sóng, lúc mãnh liệt lúc bão tố bùng bùng.

Theo như Lục Từ Kiện biết, thuốc khống chế mạnh chỉ một thời gian đầu. Chỉ cần đi qua là sẽ đỡ, nhưng tại sao anh lại thấy cô càng lúc càng tệ.

"Cô ráng chịu một chút, bác sĩ rất nhanh sẽ đến". Trong lòng anh nóng đến muốn bốc cháy rồi, bác sĩ tại sao lại lâu như vậy.

Tay gạt cái khăn lau trên mặt ra, gấp gáp:

"Không kịp... thật... không kịp. Thuốc này ẽ là bác sĩ cũng...". Cô chưa từng đọc qua thuốc kích dục lại có thuốc chữa, chỉ có cách duy nhất là giao hoan. Hoặc tự mình chịu đựng đến khi thuốc hết tác dụng.

"Nhưng tình trạng cô như vậy...". Lục Từ Kiện lúc này lại dâng lên suy nghĩ, chỉ cần cô nói muốn. Anh nhất định sẽ không do dự cho cô, nhưng cô lại cần ráng chịu đựng như vậy đã cho thấy ý cô.

Anh nếu như lúc này mở miệng, khó tránh cô không kiểm soát được.

Mồ hôi thấm ướt áo, tuôn không ngừng. Cứ như vậy, ngay cả một chút dễ chịu hơn cũng không có. Anh ở đây giống như một lửa gần rơm vậy.

"Tôi van cầu... anh đi đi, nhân lúc tôi vẫn còn... còn chút lí trí". Có chút không khách khí đối người, tay không dám đưa ra đụng chạm anh.

Hai mươi mấy năm anh chưa từng thất vọng về bản thân mình như vậy, chỉ trông mắt nhìn, cái gì cũng không giúp được cô. Tổng Tài Lục Thị hóa ra cũng có ngày này...

"Không được, cô tôi rồi cô sẽ thương tổn chính mình. Vị bác sĩ đó rất giỏi, nhất định sẽ có cách". Đôi con người kia sao lại cứng cáp như vậy, rõ ràng thống khổ đến chết đi sống lại. Vẫn không chịu khuất phục, anh trước mắt lại không thể thuận theo.

Lục Từ Kiện thà rằng nỗi đau này bản thân có thể san sẻ giúp cô, nhìn cô mặt tái nhợt như tờ giấy lòng anh quặn từng cơn.

Anh không biết, sức chịu đựng của cô đã vượt quá giới hạn rồi.

" Anh... lấy giúp tôi ly nước chanh..". Nếu như ban đầu cô có thể sớm hơn uống sẽ không tệ như vậy, nhưng giờ quá muộn rồi.

" Được. Cô chờ tôi, tuyệt đối đừng làm mình bị thương ". Lục Tử Kiện chỉ cho là cô chạy mồ hôi dẫn đến mất nước, vội vàng chạy đi căn dặn người làm.

Vân Thiên Nhục nặng nề gắng gượng đi đến khóa chặt cửa lại, sau đó nhìn hướng phòng tắm liền đi giống như thèm khát.

Trong lòng khao khát một loại dục vọng nguyên thủy, ép bản thân phải thực tình tảo nhưng không được, thuốc này thật sự quá mạnh. Thân thể trần truồng nằm trong bồn tắm đỏ ửng, ban đầu còn thấy dễ chịu một chút. Nhưng về sau, thuốc không những thuyền giảm mà một loại trống rỗng. Các tác da thịt bị cô không khống chế được dùng sức cào thật mạnh, loại cảm giác giống như bị hàng ngàn con kiến bò qua ngứa ngáy vô cùng. Các miếng da bị bong gập nước rất giống như vết thương bị sát muối.

Trong tâm trí hoàn toàn bị khống chế, hiện lên những hình ảnh khiến người người đỏ mặt. Không làm chủ được bản thân là như thế nào phần uất, đầu không ngừng đập mạnh vào thành bồn.

Không biết trải qua bao lâu, Vân Thiên Nhục mới một chút thanh tỉnh cùng lấy lại sức lực còn con, đem cơ thể bị bản thân vùi dập đến không còn nơi nào lành lặn ra ngoài.

Một đêm này là khoảng thời gian dài với Vân Thiên Nhục, Lục Tử Kiện cũng mất ngủ nôn nóng.

Trên ban công của căn biệt thự hắc ám, nam nhân cao lãnh phiên muộn vô có. Trên tay lại tùy ý kẹp điều thuốc, dưới chân vương đầy tàn thuốc.

Trong đầu lại bất chợt hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn kia, quật cường có, sợ hãi có, vui vẻ có và ngượng ngùng có. Từ lúc nào anh đã lưu giữ lại tất cả biểu cảm của cô.

Một chút đốt cháy da thịt, tức khắc nam nhân lại trở nên âm lãnh. Vẫn là gương mặt tuấn mĩ khí thế cao ngất ngường.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 56: Tôi Hiện Tại Còn Muốn Xâm Phạm Quyền Bất Khả Xâm Phạm Thân Thể

Mở mắt lần nữa như trải qua một giấc mộng, chính cô cũng không nhớ rõ bản thân đã làm sao trải qua một đêm dài vô. Trên người đã được mặc lên một bộ váy vừa in, vết thương trong lòng bàn tay và trên người cũng được bôi thuốc.

Lục Tử Kiện giống như đã đợi cô rất lâu, cô vừa xuất hiện trong tầm mắt anh, anh liền nhìn thấy. Tiếp đó liền phản phô cho quản gia:

" Di hãm lại đồ ăn đi ". Lời vừa dứt liền tiến đến lại chỗ Vân Thiên Nhục.

" Vâng, thiếu gia ". Người phụ nữ trung niên nhìn cô gái kia một chút rồi đi.

" Nhục Nhục, cô cảm thấy tốt hơn chưa?". Nhìn sắc mặt cô vẫn còn yếu, trên cổ trắng nõn bị thương rõ ràng.

Nhìn sắc mặt lo lắng lại có chút mệt mỏi của anh, trong lòng áy náy:

" Tôi bây giờ tốt lắm. Tử Kiện, cảm ơn anh ".

" Cô đừng cảm ơn tôi, chăm sóc bản thân thật tốt có biết không? Cô hẳn là đói rồi, đi ăn chút gì đi ".

Dạ dày Vân Thiên Nhục đã sớm lên tiếng. Sắc trời đã tối, như vậy cô đã gần một ngày chưa ăn gì rồi.

" Được ".

Trong bữa ăn vô cùng yên tĩnh, Vân Thiên Nhục không biết làm sao mở miệng với anh chuyện hôm qua.

Đến khi ăn xong, cô mới chậm rãi lên tiếng:

" Tử Kiện, anh sao lại biết...".

Vân Thiên Nhục chỉ nói đến đó, vì cô biết anh hiểu cô muốn nói gì.

"Quản Lý Gian đã nói cho tôi biết. Nhược Nhược, cô và Hàn có khuất mắc gì sao?". Hành động lần này của Trình Dật Hàn có bao nhiêu quá đáng, cậu ta không biết sao. Nếu không phải anh tới kịp thì cô đã...

Né tránh ánh mắt anh, thở nhẹ một chút cô đối với chuyện này cô cũng bất lực:

"Chuyện giữa tôi và Giám Đốc nhất thời tôi không biết phải nói làm sao".

Lục Từ Kiện biết chuyện này không đơn giản, cô không muốn nói anh cũng sẽ không hỏi. Chỉ là, anh sẽ không bỏ qua cho việc làm Trình Dật Hàn, cậu ta phải cho anh một câu trả lời.

"Từ Kiện, anh đừng đi tìm anh ấy có được không? Tôi cũng là bất đắc dĩ mới làm vậy ". Lo lắng anh sẽ thay cô mà bất bình, cô không muốn Trình Dật Hàn lại có cơ hội bắt bẻ cô. Nhưng chuyện tới qua cô phải làm sao mới tốt.

Không trực tiếp trả lời cô, anh muốn biết cô tại sao không rời đi.

"Nhược Nhược, Hàn làm khó cô như vậy cô nghĩ việc đi. Tôi sẽ nói rõ ràng với cậu ấy".

"Tôi không thể. Tôi đi rồi ông ty dựng tôi sẽ bị liên lụy ". Nếu đơn giản như vậy, cô không cần phải gặp những chuyện kinh hãi.

Chỉ cần cô nói cần anh giúp, anh sẽ không từ chối.

"Tôi có thể giúp cô".

Anh giúp cô rồi, vậy quan hệ giữa hai người họ sẽ đi về đâu. Trình Dật Hàn hận cô, nếu Lục Từ Kiện còn giúp cô anh ấy sẽ tức giận.

"Tôi không muốn mắc nợ anh quá nhiều, chuyện lần này có cơ hội tôi nhất định sẽ trả ơn anh".

Đột nhiên anh muốn cười lớn với bộ dạng nợ nần của cô. Cô là cô gái thông minh không phải sao?

"Cô biết tôi làm không phải vì muốn cô trả ơn". Thanh âm vẫn như vậy hòa nhã, đầy thâm tình.

"Từ Kiện, xin lỗi anh. Tôi không phải là một cô gái tốt đáng để anh hi sinh vì tôi nhiều như vậy ". Chân chính nhìn vào mắt anh, dạ lòng không nên kéo dài nữa. Cứ kéo dài cô sẽ là người có lỗi, như là lợi dụng tình cảm của anh.

"Tôi xin lỗi".

Lục Từ Kiện biết cô đang từ chối mình, anh không phải không thương tâm. Mà là nhìn cô vừa ái ngại lại giống như cô làm chuyện gì sai vậy. Lúc này thật sự bật cười nhẹ, dùng lòng bao dung của đàn ông thể hiện ra ngoài.

"Ngốc quá. Cô không có lỗi, tại sao phải xin lỗi".

Cảm giác ứ nghẹn trong họng, anh như vậy cô càng thấy bản thân thật tàn nhẫn.

"Tôi...". Anh rất tốt, nhưng cô không có phúc phận ấy.

Là người đàn ông tình tế anh nhìn thấy khuất mắc trong lòng cô, không muốn nhắc đến. Trong lòng anh không vì cô từ chối mà thất vọng, cô có lựa chọn của cô. Anh có lựa chọn của anh, lựa chọn của anh vẫn là muốn bảo vệ cô gái này.

"Thôi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa".

Hai người bọn họ ngồi xem phim, mặc dù không ai nói ra nhưng trong lòng đều là nặng lòng.

Thời điểm Lục Từ Kiện muốn đưa cô về, lại bị cô kịch liệt từ chối.

Nhìn chiếc xe taxi rời đi, Lục Từ Kiện lặng người. Khuôn mặt hiện lên tia bất lực, tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng được. Năm xưa, chỉ cần người ấy hạnh phúc là anh an tâm và bây giờ cũng vậy.

Vân Thiên Nhược đi lên phòng lại vô cớ có một cảm giác kì dị xâm lấn. Giống như ngửi thấy mùi nguy hiểm chân bước đi gấp gáp. Thở mạnh một hơi lấy ra chìa khóa phòng, một cổ lạnh thấu xương truyền đến, chìa khóa trong tay rơi xuống "keng" khiến cô giật mình. Nhìn lại lối hành lang cũng không thấy gì lạ, thế nhưng cảm giác bị ai đó theo dõi lại chân thực vô cùng.

Thảm trách bản thân quá nhất gan, cô bao giờ lại sợ những thứ quái dị kia chứ??

Một khắc cô tưởng chừng bản thân đã đóng lại cánh cửa ngăn lại cảm giác rùng mình kia.

Lục đạo từ bên ngoài đẩy ra cánh cửa đang muốn khép lại. Vân Thiên Nhược căng thẳng, một luồng gió quét qua trước mặt, sau đấy là tiếng cửa bị dùng sức đóng mạnh. Mọi chuyện đến quá nhanh, màn đêm tối như mực cô không thể nào xác định được người đến là người lạ hay quen.

Theo quán tính chạy về phía ngoài:

" Cứu...". Muốn la lên kêu cứu, lại chưa kịp nói cũng chưa kịp đụng đến cánh cửa, thân thể đã bị kéo lại rồi chặn lại tiếng hét của cô.

Đồng thời tay bị tré trụ đặt lên công tắc điện, ánh đèn chiếu sáng cả gian phòng.

" Ừm...". Vân Thiên Nhược mở lớn đôi mắt không thể tin người nam nhân trước mặt.

Khi anh kéo cô lại, nửa giây đó cô đã mơ hồ biết được ai. Đến lúc môi anh bạo lực xâm nhập cô càng khẳng định được. Tiếp đến khi đèn sáng cô thật muốn nổ tung.

Khác với con mắt mờ sáng quắc đầy tức giận của nữ nhân, nam nhân nhắm chặt lại. Tuy rằng không nhìn thấy đôi mắt màu trà quen thuộc nhưng Vân Thiên Nhược biết anh đang rất phẫn nộ chuyện gì đó, lông mày đẹp nhũn chặt. Trán nổi lên gân xanh, đặc biệt là anh dùng sức kinh người cắn nuốt môi cô.

Chiếc lưỡi linh hoạt dò sâu bên trong, lại không ngừng cắn. Tay bị anh hung tàn dùng sức đè chặt, chân lại một chút nhúc nhích cũng không có. Kỹ thuật hôn cao thâm, lại biết đâu là nơi dễ dàng khiến đối phương mềm nhũn.

Răng dè mạnh cắn xuống, Trình Dật Hàn bắt buộc thả cô ra. Ánh mắt thâm thúy nhìn cô gái dám uy hiếp anh.

" Vân Thiên Nhược ". Vừa gặp liền nổi nóng với anh, một đêm kia cô dường như đã lớn mật hơn. Là do đã trưởng thành hơn sao?

" Anh không cần gọi, tôi nhớ tên của mình. Đổi lại là anh, nổi điên cái gì? ". Hất cằm không tiếc lớn giọng với anh, cô khi nào thì để anh tùy ý đùa bỡn.

" Nói. Vừa đi đâu về? ". Trình Dật Hàn trước giờ không thích để ý những chuyện không đâu, cô muốn chửi để cho cô chửi. Cô chửi vui miệng rồi xem có chịu được con thịnh nộ của anh không.

Anh tự ý xông vào còn không biết ngại hỏi cô làm gì? ở đâu?

Không đúng..

Không phải hỏi mà là hét...

Hất mạnh cánh tay của anh ra, bước chân đi vào trong.

" Tôi không cần anh quản, anh còn không đi tôi sẽ kiện anh tội xâm phạm quyền bất khả xâm phạm chỗ ở của công dân ".

Trình Dật Hàn bao giờ thì bị kiện, còn chưa ai có lá gan như vậy?

Không thấy anh nói gì, cô cho rằng anh biết sợ nên muốn quay lại nhìn xem.

Ngoài ý muốn lại cảm nhận được hơi thở nam nhân kề cạnh, thân thể liền bị kéo mạnh đi. Hành động quá nhanh khiến cô còn chưa kịp la lên, lưng liền đập mạnh lên nệm êm.

" Á.. ".

Ngay lập tức muốn bật dậy, tức giận mắng chửi nam nhân hành xử vô pháp vô thiên:

" Trình Dật Hàn ".

Thân thể nam nhân cường tráng tiếp đó đè ép cô, dễ dàng chế trụ hai tay cô, hai chân bị anh đè lại. Ánh mắt lạnh lẽo, thanh âm trầm thấp đầy thách thức:

" Đừng vội. Tôi hiện tại còn muốn xâm phạm quyền bất khả xâm phạm thân thể ". Tà nịnh nở nụ cười nham hiểm, so với không cười còn khó coi hơn nhiều.

Thổi một khí thật nóng vào tai cô, thỏa mãn nhìn người dưới thân nghiêng đầu né tránh.

Nhảy cảm như vậy...

" Anh...dám ". Nghe đến vậy Vân Thiên Nhược không thể không bị anh hù dọa, khó khăn nói.

Trước giờ anh vốn không có kiên nhẫn, nhưng hiện tại anh lại đặc biệt muốn chơi trò mèo vờn chuột.

Hơi thở nam tính lướt qua mặt cô và dừng ở bên tai, lặp lại hành động đồ mặt kia.

" Cô nói, tôi có gì không dám ". Trầm thấp tiếng nói tràn đầy bén nhọn, đâm thẳng vào tim người khác.

Vân Thiên Nhược bất động thanh sắc, anh nói chuyện tại sao cứ luôn đùa cợt như vậy. Hôm qua cô cứ thế chạy mất, Vương Dương còn bị đánh bầm

đập. Bây giờ anh hẳn là đến đòi nợ, hành động của cô như vậy là vi phạm hợp đồng đã kí.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57: Thất Thân

Vân Thiên Nhược đung đẩy thân thể muốn thoát ra:

"Giám Đốc, anh đừng kích động. Có gì từ từ nói, anh trước đứng dậy ". Ngoài miệng là bộ dạng thỏa thuận nhượng bộ, trong lòng lại không ngừng mắng chửi. Trách không được, sức cô không địch nổi anh.

Trình Dật Hàn quá hiểu cô, mọi lần không phải là như vậy. Lúc trái ý anh tại sao không nhớ đến hậu quả:

"Bây giờ nhớ ra tôi là sếp cô ". Cô tỏ ra hồi cãi, anh liền tha sao?

Thật không biết anh muốn làm gì, anh cao lớn như vậy lại đè nặng lên cô, thật khó chịu.

"Tôi chưa hề quên ". Quay phắt mặt sang một bên, bởi vì sự bất động của anh mà căng thẳng.

Lửa giận tích đọng từ hôm qua không báo hiệu bùng phát.

"Cô có cần tôi nhắc lại thân phận cô là gì? Đêm qua ai cho cô lá gan chạy trốn. Cô tưởng để Lục Từ Kiện đưa cô đi tôi không tính toán sao? ". Lời nói lạnh lẽo sớm không kiên nhẫn.

Trên cổ một trận ẩm ướt cùng đau nhói truyền đến, xuất hết sức lực bình sinh hết lớn. Cả người không ngừng vùng vẫy nhưng anh luôn nắm thế thượng phong ghim chặt người cô lại.

"Á... Trình Dật Hàn, anh làm gì vậy ".

Quá ồn ào...

"Ngô... ".

Trình Dật Hàn không ngừng dùng sức cường mạnh áp đảo khoang miệng cô. Dùng sức cắn lấy như muốn trút tất cả phiền não vô lí. Cảm nhận đầu cô lắc mạnh cắt lực né tránh, tay cường lực giữ chặt hôn càng sâu.

Hai tay được giải phóng nhưng vẫn chút sức lực không khiến anh nhúc nhích. Tư thế nằm khiến lực xuất ra vô cùng yếu, lại thêm bị anh cướp mất Oxi. Trong cơ thể lưu thông khí huyết chậm lại, bất lực kháng cự.

Đầu lưỡi anh rượt đuổi thân tóc, ban đầu cô còn né tránh về sau khí lực cũng không còn. Đôi con ngươi một mảnh mơ hồ, len lỏi sự quật cường, chán ghét bản thân luôn bại dưới tay nam nhân cường thế này.

Cái cô có thể làm là giữ vững ý chí, không phát ra dù chỉ là thanh âm vụn vỡ. Mỗi một lần dùng sức hút lấy môi cô là một lần như hút hết sinh lực cô vậy. Có thể nói Trình Dật Hàn chính là cao thủ về mặt này, khiến người ta kháng cự không được muốn trầm luân. Nếu không phải nhớ được nam nhân này là hận cô, cô thật nghĩ bản thân sẽ thật sự giao ra linh hồn.

Đến lúc Vân Thiên Nhược ngỡ như bản thân sắp rơi vào trạng thái hôn mê do thiếu khí. Trình Dật Hàn thỏa mãn buông ra, ánh mắt đục ngầu nhìn gương mặt đỏ ửng vì anh bá đạo giữ lấy. Đôi môi bị anh cắn nuốt đến chảy máu, đôi mắt lại căm tức phẫn uất trừng anh. Ngoài ý muốn anh nhìn đến ngấn người, suy nghĩ cô vô cùng mê người xuất hiện trong đầu anh.

"Ba... ".

Thanh âm thanh thúy vang lên, đánh tan bức tranh ái muội.

Trên tay nhỏ truyền đến cảm giác tê dại, lại không ngừng run rẩy. Mắt trừng lớn giống như không tin mình vừa làm gì.

Cô thế nhưng đánh anh...

Đánh thật mạnh. Bản thân cô tuy gầy nhỏ, nhưng sức lực chỉ có thể là thua bởi nam nhân. Một tia phức tạp xen lẫn chút hối hận, nhưng vừa nghĩ đến hành động quá phận của anh không để ý hết chối tai:

"Anh khốn nạn. Mau đứng dậy, đứng dậy ". Tức giận lan tràn, không ngừng phun ra những lời mắng chửi anh. Tay liên tục đập mạnh trên lồng ngực vạm

vỡ.

Cao lớn nam nhân không chút đề phòng bị đánh nghiêng mặt sang hẳn một bên. Bên má làn da hoàn hảo in hằn dấu tay, sắc mặt xanh mét trước nay chưa từng có, quanh thân tản ra khí lạnh như băng.

"Cô dám đánh tôi". Giọng nói Trình Dật Hàn nguy hiểm thêm một phần. Anh không đánh phụ nữ đã đành, nữ nhân này lại ra tay đánh anh.

Vân Thiên Nhược biết là anh tức giận rồi, nhưng cô mới không hèn yếu như vậy. Cô không có sai.

"Là anh xúc phạm tôi".

Sức nặng trên người biến mất, cứ ngỡ là đụng đến lòng tự tôn của anh.

Ai ngờ, giọng điệu hung hãn tuyên bố truyền đến:

"Tôi sẽ đường đường chính chính cho cô biết thế nào là xúc phạm". Nghiến răng nghiến lợi phun ra từng từ, tay hữu lực cõi ra cà vạt.

Trong đầu cô lúc này một tiếng nổ mạnh, kinh hãi muốn chạy lại dễ dàng để anh kéo lại. Hai tay cường chế đặt trên đầu, bị chiếc cà vạt thắt chặt giữ lại. Mỗi lần muốn rút ra, tay lại đau âm ỉ, bị anh nắm đến đau bây giờ lại tự mình làm mình đau.

"Anh thả tôi ra, thả ra. Anh lấy quyền gì hành xử như thế". Ngoài thanh âm tự do phát ra, chân tay đều bị anh khống chế.

Làn da màu đồng như ẩn như hiện phía sau chiếc áo sơ mi đen. Hai nút áo phía trên bị mở lộ ra xương quai xanh rắn chắc.

"Quyền gì? Hỏi hay lắm, nếu hôm qua cô ngoan ngoãn hầu hạ lão già kia tôi sao phải mất công ở đây với cô". Bộ dạng cuốn hút chết người là thế, khỏe mặt chân mày rõ ràng mang theo chán ghét.

Cô chạy đi là cô sai, nhưng anh lại dùng vũ lực trói buộc cô thì đúng chỗ nào.

"Anh...anh có ý gì?". Thoáng không hiểu ý tứ của anh, hoặc là không muốn hiểu.

Không trả lời nghi vấn của cô, ngược lại trách móc. Phải biết là khi nghe Tần Dạ nói tới qua Lục Từ Kiện dẫn cô đi. Anh ban đầu dâng lên một chút áy náy với cô cũng biến mất.

"Trong hợp đồng là nói cô giao dịch với khách hàng, không phải bạn tôi". Ý tứ vô cùng rõ ràng, cô chạy đi đã là một tội, dây dưa với Lục Từ Kiện là tội thứ hai.

Nói chuyện với anh, cô luôn phải dùng thanh âm thật lớn.

"Anh đừng nói bậy, tôi và Từ Kiện không có gì".

Đảo mắt một cái liền biết rằng anh hiểu lầm rồi, cô oan cũng được nhưng Lục Từ Kiện không có lỗi.

"Không có gì? Cô không phải không biết tác dụng của thuốc mạnh cỡ nào, cô làm thế nào kiềm chế được dục vọng. Những vết bầm tím kia còn không phải đêm qua hai người điên cuồng".

Cô không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đều là những lời nói dối.

Cô thật muốn hỏi anh, lúc anh cùng Tăng Nhu Đình cùng nhau có thể thảm hại như cô sao? Là anh cố ý xuyên tạc hay là thật sự anh nhất thời nhìn không ra?

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng phải biết thân biết phận. Nỗi nhục này cô sẽ dần dần trả lại cho anh. Nhưng không phải lúc này.

"Chúng tôi không phải như anh nghĩ. Anh đừng tức giận, tôi hứa lần sau sẽ không lại chạy trốn".

Tà nịnh nỏ nụ cười, tay ấn mạnh quai hàm cô:

"Cô nghĩ một thân tàn tạ còn có lần sau nữa không?". Còn muốn lần sau, một đêm chơi chưa đã phải không? Cả ngày hôm nay còn không phải nghỉ việc, ở lại nhà Lục Từ Kiện.

Cực chán ghét thái độ khinh thường của anh, lại may mắn tính nhẫn nại cùng lí trí trong cô vẫn còn. Bị anh hung hăng giữ chặt cằm, khó khăn lên tiếng:

"Anh không tin tôi cũng được, anh bây giờ có thể đi hỏi Từ Kiện. Người giúp việc cũng có thể làm chứng chuyện này". Lời nói nhắc nhở đuôi kéo anh, giờ này đã trễ rồi cô còn muốn nghỉ ngơi. Anh lại dây dưa vẫn chưa có ý định dừng.

Anh đương nhiên không tin cô nhưng quen biết Lục Từ Kiện lâu, cậu ta thật là chính nhân quân tử. Trong lòng mơ hồ thả lỏng chính anh cũng không nhận ra.

" Cô vẫn còn là thân xử nữ ".

Lại nữa rồi, anh cứ hết lần này đến lần khác thổi từng khí nóng khiến cô run rẩy. Đầu bị anh giữ chặt không thể né tránh, chỉ có thể bị động cảm nhận.

" Phải, phải. Anh mau mau bỏ tôi ra ".

Đáng tiếc, anh muốn cô chịu thống khổ nhưng cô chịu chưa đủ. Nào có dễ như vậy buông ra.

" Nếu cô vẫn còn trong trắng tôi sẽ hủy hoại lớp màng kia ". Giọng điệu giống như gương mặt anh vậy. Thanh âm lạnh đến cực điểm như địa ngục truyền đến, sắc mặt âm u ghê rợn.

Giận dữ nhìn anh, giữ điểm tĩnh nhất có thể:

" Trình Dật Hàn. Tôi không có thời gian nói đùa với anh ".

Không tiếp tục thảo luận vấn đề với cô, ngồi dậy cời ra thất lung.

Nhận thức được rằng anh điên rồi, thừa dịp anh lơ là chạy nhanh ra ngoài. Chân vừa chạm được đất lại bị anh bắt lại:

Kinh hoàng ập đến khiến cô đánh mất giọng nói, không để ý đau đớn muốn bật dậy lại bị anh cưỡng chế.

" Roẹt ". Tiếng vải bị xé rách vang lên, cô gái trừng mắt trước những gì xảy ra. Từng tác da thịt bại lộ trong không khí.

Hai tay vẫn bị chiếc cà vạt giữ lại, lưng không thể không cong lên. Bộ ngực không được xem là đầy đủ nay thêm no đủ.

" Anh khốn nạn, khốn nạn ". Mọi chuyện diễn ra bất ngờ, không cách nào ngăn cản hành động can rở của anh.

Một cổ lửa nóng lan tràn khắp người Trình Dật Hàn, toàn thân cô đều là bầm tím còn nói không có gì.

" Một lát nữa cô nhất định sẽ cầu xin tôi ". Cúi đầu găm nhăm bờ môi cô, vẫn là bá đạo chiếm giữ. Một chút ôn nhu cũng không có, như một con mãnh thú đang thèm khát.

Từng biết, hôn môi là cách tạo nên hưng phấn nhất nhưng tại sao cô không thấy vậy. Bàn tay ấm nóng đi qua khắp nơi trên cơ thể cô, vô cùng khó chịu.

Một đường hôn đến xương quai xanh rồi dừng lại trước ngực cô. Trong tay là không no đủ nữ nhân, lại mãnh liệt kích thích giác quan anh.

Hô hấp Vân Thiên Nhục có chút không đều đặn vì sợ hãi bước tiếp theo. Cô vốn không hiểu biết về mặt này, lại bị anh đùa bỡn.

" Trình Dật Hàn, dừng lại, dừng lại. Anh không phải nói không quan hệ với nhân viên sao? Anh không phải nói chán ghét tôi tới cực điểm sao? Anh không phải nói cho dù tôi cầu xin cũng sẽ không chạm vào tôi sao? ". Thật khó khăn đem hết những lời anh nói ra, cô không muốn có quan hệ mập mờ với anh.

Trình Dật Hàn động tác thoáng ngừng lại, một gáo nước lạnh dội thẳng vào người anh. Ham muốn đột nhiên biến mất không còn.

Thấy anh bất động, cô đoán là mình nói đúng rồi, giữ vững tâm lý bởi vì bàn tay anh vẫn can rở đặt trên ngực cô.

" Anh hận tôi vẫn còn xử nữ, anh không cần lo. Anh nghĩ xem, thuốc anh cho tôi uống mạnh như vậy tôi sao có thể kháng cự được ". Trước tiên nghĩ cách để anh dừng lại, còn phía Lục Tử Kiện cô sẽ xin lỗi sau.

Vốn bị lời trước đó cô nói khiến anh tỉnh táo, suy nghĩ lại bản thân mất khống chế điên rồi mới muốn cô. Nhưng chết tiệt, nữ nhân này lại nói cô không kìm chế được mà phóng túng. Trông mặt Trình Dật Hàn nhiễm một tầng huyết sắc, cả người tỏa ra khí lạnh.

" Tôi tự mình kiểm tra sẽ rõ ". Anh đột nhiên có suy nghĩ muốn xóa sạch dấu vết cô bị Lục Tử Kiện chạm qua. Chỉ cần nghĩ đến hôm qua ở nơi nào đó một mảnh xuân quang kéo dài, lửa giận hùng hục thiêu rụi lý trí anh.

Kiểm tra...

Anh điên rồi... Thật sự điên rồi...

Lại một lần nữa bị anh cướp đoạt hơi thở, vừa mới thoáng an tâm bây giờ lại như trời dạt giữa biển.

" Ngó... ". Muốn mở miệng mắng chửi anh, dùng sức mắng chửi lại thuận thế cho anh ngang nhiên tàn phá.

Trình Dật Hàn một động tác nhẹ liền thuận thực đem quần áo cởi ra cũng đem thân thể cô trần trụi.

Tay nắm chặt eo nhỏ thoáng động thân một cái.

" Đau... ". Đau đến muốn ứa nước mắt, lại quật cường không để rơi xuống. Cảm giác một vật kì dị lại nóng vô cùng xâm nhập, khó chịu muốn né tránh.

Một vật cản bước tiến, khiến Trình Dật Hàn lúc này mở mắt thật lớn nhìn cô gái bị anh hôn đến mê man, từng tắc da thịt bị anh dày vò đến đỏ.

Cô vẫn còn...

" Nam nhân chết tiết. Đi ra ". Lại một tiếng thét chói tai, oán giận nhìn nam nhân bình thường lạnh lùng bây giờ lại như ngựa mất dây cương.

Trình Dật Hàn còn chưa thật sự đi vào nhưng cảm giác kích thích khiến anh không thể dừng lại.

" Anh quên rồi sao. Tôi là hung thủ giết người, tôi giết người anh yêu đó, anh biết không? Anh bây giờ lại cùng tôi thân mật không có lỗi với cậu ấy sao? ". Nhân lúc vẫn còn chưa muộn, cô phải dùng chiêu khích tướng. Chỉ một cái động nửa thôi, mọi chuyện đều thay đổi rồi.

Da thịt tiếp xúc làm sôi trào một loại cảm giác nguyên thủy. Trình Dật Hàn biết bản thân không thể quay lại, anh lại không ngờ thân thể của mình lại bị cô thiêu đốt.

Bây giờ cho dù cô có nói e, anh cũng không thể dừng lại.

Vân Thiên Nhục nhẹ nhàng run rẩy lùi lại, bàn tay trên eo nắm chặt chuyển động dùng sức đi vào.

" Á Đau...".

Cảm giác thống khổ xé rách truyền đến. Một giọt nóng hổi bọt nước phút chốc theo khéo mắt chạy xuống.

Anh thật sự không dừng lại...

Thân dưới đau đớn một dòng máu đỏ tươi biểu tượng sự trong sạch chạy xuống, thấm đỏ ga giường.

Lại một đêm không ngủ, mắt nhắm lại nhưng lòng lại không yên. Người nằm sát về phía bên giường, tùy thời đều muốn rút xuống.

Chán ghét cùng ghê tởm dâng lên ngập đầu, một loại hận ý dâng lên trong đầu.

Không phải ghê tởm anh, cũng không hận anh, bởi vì đây là cô nợ anh. Cô yêu người yêu bạn, bây giờ là lên giường với vị hôn phu của bạn. Thật đúng là nữ nhân không biết liên si.

Trình Dật Hàn tắm rửa sạch sẽ đi ra, nhìn nữ nhân đáng giận kia. Trước giờ chưa từng thấy ai ngốc như cô, trèo lên giường anh xếp hàng dài chờ anh cũng khinh thường nhìn.

Cô thì hay rồi không khác nào một xác chết, một chút động tình cũng không có. Đáng chết, anh ngược lại muốn cô dường như không đủ. Chẳng lẽ, là anh đã lâu không

Ở lại một chút nữa anh sợ sẽ bóp chết cô ngay lập tức. Giống như nhà của mình, ưu nhã đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 58: Oán Hận Lâu Dài - Cầu Mà Không Được

Vân Thiên Nhục chờ anh đi khỏi mới ảo não lê thân thể đầy thương tích đứng dậy. Mỗi một bước đi thân dưới vẫn như cũ dày vò đến đau.

Ấn tạm gì đó, muốn từ trong túi xách tìm thuốc tránh thai khẩn cấp. Đây là cô đề phòng chuyện Vương Dương, lúc thoát khỏi cô cứ nghĩ sẽ không dùng đến. Lại không ngờ bây giờ không thể thiếu nó, Trình Dật Hàn có bao nhiêu thô bạo trút giận lên cô lại không dùng bất kì biện pháp an toàn nào. Tuy rằng đây là thời kỳ an toàn, nhưng vẫn phải phòng.

Tìm một hồi lâu lại không thấy đâu, đoán chừng đã vô ý làm rơi mất.

Khi đã đứng trước tiệm thuốc tây gần đó lại không dám lên tiếng. Bởi vì có vị khách đàn ông ở đây, chờ một chút lại chưa thấy rồi đi. Chủ tiệm thuốc biết Vân Thiên Nhục ở gần đây, lên tiếng hỏi thăm:

" Vị tiểu thư, cô muốn mua thuốc sao? Tại sao không nói gì? ".

" Vâng. Di...lấy cho tôi một hộp Emergency contraceptive ". Người ta đã hỏi, cô không thể không nói chỉ đành nói anh vẫn. Thật ra cô không có giới anh, chỉ là tên thuốc tránh thai biết tiếng anh vẫn tốt hơn.



Chủ tiệm có chút ngạc nhiên, vị tiểu thư này lại biết tên tiếng anh của thuốc. Lần trước cô ấy có mua ở đây nhưng không nói tiếng anh, bây giờ chắc là ngại với cậu thanh niên này.

"Được, cô chờ chút".

Uống vào rồi có thể an tâm một chút, bất luận chuyện gì cũng sẽ không thể mang thai được.

Vân Thiên Nhục cứ thế ngồi ngoài ban công ngẩn người đến tối. Thời gian ngắn thế nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Bốn năm đại học dài đằng đẳng lại không có chuyện gì khiến cô nản lòng qua.

Cuối cùng cô cũng đã trả hết món nợ cho Trình Dật Hàn, chỉ có thể đến đây thôi. Bởi vì cô không phải nợ anh một mạng người.

Lần đầu tiên của cô bị anh cướp mất lại không hẳn là chuyện xấu, bởi vì sớm muộn cô vẫn phải bị đem ra chà đạp. Được trao cho người mình thương cũng là một điều may mắn, mặc dù trải qua thật khổ sở. Nhưng cô làm sao đối diện với Nhạc Lam Tịch đã mất, và Trương Băng Khanh hiện tại đây.

Một lần này như thế nào đối diện với Trình Dật Hàn đây.

Ngày xưa cô đã có một suy nghĩ thế này:

Muốn nắm tay ai đó đi qua Thái Lan sống hết cuộc đời này.

Quên đi những gì không vui ở trên đất nước này.

Quên đi tình yêu đã lỡ dành cho một người.

Và bây giờ cô càng khao khát đi qua Thái Lan sống một cuộc sống bình yên.

Quên đi tình yêu chỉ toàn đau khổ, quên đi nỗi đau dày xé tâm can.

Bên ngoài phòng khách vang lên tiếng bước chân nghe rõ mồn một. Vân Thiên Nhục vẫn lặng người, muốn trốn gì thì cứ trốn. Ngay cả quay đầu hỏi thăm cô cũng lười, đột nhiên lại lười làm mọi thứ. Cứ ngồi yên như vậy nhìn đời chậm rãi trôi qua thì tốt biết mấy, không đau, không sầu cũng không cần hạnh phúc.

Cảm giác được người kia tiến vào phòng, cô vẫn không nhúc nhích, miệng khẽ cười nói:

"Tiền tôi để trong tủ ngay đầu giường, mật mã thẻ ATM là...". Ngập ngừng một chút cô mới chậm rãi đọc sáu con số được cô khắc cốt ghi tâm.

"760211". Đây là con số mà cô luôn lấy làm mật mã, bởi vì đây là tên của anh.

Đã từng đọc ở đâu đó một câu vô cùng thấm thía:

"Nếu một ngày bạn bước vào thế giới nội tâm của tôi..."

Bạn sẽ phải khóc... Vì ở đó nơi đâu cũng có bạn...!

Nếu một ngày tôi bước vào thế giới nội tâm của bạn...

Tôi...cũng sẽ khóc... Vì ở đó không hề có tôi...! "

Ngay cả lúc này đây khi nghĩ đến cô cũng muốn bật khóc, nhưng khóc rồi vẫn vậy. Người ta yêu, họ có đối xử với ta tàn nhẫn bao nhiêu ta cũng luôn muốn nhường nhịn họ. Đặc biệt trong lòng Trình Dật Hàn có hận, chỉ cần anh cao hứng một chút cô cũng chấp nhận. Cô biết, anh yêu Nhạc Lam Tịch nhiều như vậy, khoảng thời gian không có cậu ấy anh hẳn là cô đơn.

Lẽ nào đây là yêu mù quáng mà người ta hay nhắc đến. Những người họ không yêu sao có thể hiểu được, đến khi gặp phải họ sẽ nhìn nhận ra thôi.

Muốn quên nhưng làm không được, muốn ngừng yêu lại không ngừng được. Muốn hận người ta tàn nhẫn lại không thể dằn lòng.

Yêu sẽ không muốn hận, mà hận lại không thể nào yêu.

Nghĩ thật lâu nhưng đằng sau vẫn bị nhìn chăm chú, cô không có thời gian phân tích cảm giác mình lúc này.

"Tim không thấy, hay là muốn thứ khác. Nam nhân các người đều như nhau, đều là muốn chiếm hữu thỏa mãn dục vọng". Thanh âm thê lương chậm rãi vang lên, xem người mới đến giống như người thân mà tâm sự.

Mệt mỏi là cảm giác cô chưa từng có, cũng không muốn có nhưng lại bị ép đến thật mệt.

"Nếu muốn tôi thì...".

Tôi thà rằng anh giết tôi đi.

Lời còn chưa nói hết bị người kia không chút lưu tình xúc lên, ép buộc đứng dậy. Nổi giận bùng bùng quát:

"Còn ở đây mời gọi nam nhân. Muốn chết". Trời tối, ánh mắt nam nhân lại sáng quắc hừng hực hai ngọn lửa. Thanh âm lạnh như muốn đem nhiệt độ hạ xuống âm độ.

Thân thể Vân Thiên Nhược cứng đờ, sao lại là anh nữa. Không để ý bà vai bị anh nắm chặt, nghiêng răng trừng anh thu người lại.

Đi còn chưa được hai bước lại bị anh hung hăng ôm ngang người vút mạnh trên giường.

"Nhìn thấy tôi liền tức giận. Nếu không hiện tại đã vui vẻ hưởng thụ phải hay không?".

Anh xuất hiện bao lâu cô lại không nhận ra còn xem anh là ẩn trộm. Cô rút cuộc đặt anh ở chỗ nào.

Một khắc khi đụng cửa ngoài ý muốn lại dễ dàng mở ra, bên trong tối đen như mực. Trong lòng anh bỗng dâng lên cảm giác sợ hãi. Tối qua anh nhiều lần thô bạo bức bách cô, cô sẽ không đại độ mà tự sát chứ. Nhìn không đến cô anh nghệt thờ trong tim, cô chết rồi anh tìm ai trút giận. Thấy thân ảnh nhỏ nhắn cô độc ngồi lặng mình ở đó một loại nhẹ nhõm nói không nên lời. Tiếp đó cô lại dội cho anh một chậu nước lạnh khiến anh tỉnh táo trở lại.

Trở lại làm gì, rồi không nói không rằng mắng chửi cô không biết liên si.

"Anh biết rõ còn hỏi. Năng lực của anh không tốt, tôi không có hứng thú". Cổ tay lại đau nhói, không muốn để mình bị thương, Vân Thiên Nhược bắt động. Lời nói ra lại vô cùng sắc bén, đụng chạm đến lòng tự tôn của nam nhân.

Không một ai chịu được khi nữ nhân dưới thân lại nói mình năng lực không đủ. Nam nhân này lại cao ngạo không ai bì nổi, tức giận càng lớn:

"Là ai hôm qua chịu không nổi cầu xin tôi". Cô tuy rằng không có roi lệ van nài anh, nhưng thân thể cô thật nhỏ. Mỗi lần chạy nước rút của anh đều khiến cô chết đi sống lại. Anh thật là sợ cô chết, sẽ không ai tiếp nhận hận của anh.

"Đổi lại là người khác tôi sẽ không như vậy". Mỗi một câu anh nói ra đều khiến cô căm phẫn, cô không thể cứ mặc anh được nước đẩy thuyền.

"Vân Thiên Nhược, cô tại sao cứ liên tục chọc giận tôi". Lí trí cùng tính quân tử trong anh vẫn còn. Cô cứ nói tiếp những lời quá đáng thách thức anh, anh sẽ không khống chế được mà đặt cô dưới thân hung hăng trừng phạt.

Không phải anh suốt ngày quanh quẩn làm việc đến đầu óc có vấn đề rồi chứ?

"Tôi khi nào thì chọc giận anh. Còn không phải anh tùy tiện nói những lời khinh bạc tôi".

Giọng nói cô dịu lại đã không còn cương quyết. Trình Dật Hàn một ngày mệt mỏi cũng lại không muốn nổi giận cùng cô. Thanh âm vẫn âm trầm bén nhọn, lại dễ dàng nhận thấy đã hạ hỏa đi nhiều:

"Lẽ nào không đúng. Cô rõ ràng là muốn dâng mình cho nam nhân".

Rất kiên nhẫn cùng anh giải thích một chút, bọn họ từ lúc nào gặp mặt chỉ có cãi vã tức giận.

"Tôi còn chưa nói hết câu. Trình Dật Hàn anh cũng là một người bình thường, không phải lúc nào anh cũng đúng".

Thanh âm có điểm khàn khàn, là nữ nhân mạnh mẽ cũng là một thanh đao sắc bén làm người đó bị thương.

"Anh hận tôi, tôi chấp nhận. Nhưng anh phải cho tôi một chút thời gian để thở. Tôi sắp bị anh bức đến điên rồi".

Chỉ một câu "bị anh bức đến điên rồi" mang đầy một mối lười biếng. Nghe vào trong tai Trình Dật Hàn lạnh lẽo rót thẳng vào một nơi được gọi là tình người. Một cảm giác tự trách mơ hồ hiện lên.

"Cô thật không có tư tưởng đến nam nhân khác". Trình Dật Hàn muốn từ trong miệng cô khẳng định.

"Tôi không có tư cách, không phải sao?". Cô nói ra câu mà anh đã nói qua, thật kì lạ. Cô nói gì cũng không nhớ rõ, thế nhưng lời của anh cô lại nhớ thật kĩ.

"Vân Thiên Nhược, cô nghe cho rõ. Cô là nữ nhân của Trình Dật Hàn tôi. Không có sự cho phép của tôi, không ai được đụng đến cô". Nữ nhân này là của anh, từ hôm qua anh liền xác định như vậy. Anh hận cô, chỉ có anh mới có tư cách làm cô đau, ai cũng đừng mơ tưởng.

Ngạc nhiên cùng bàng hoàng. Anh nói cô là nữ nhân của anh. Không thể phủ nhận rằng lời này thật mạnh tác động đến cô. Cô biết mình đã là nữ nhân của anh, nhưng anh không cần thiết nói ra. Lẽ nào, anh ngu qua với ai đều nói những lời như vậy.

Vẫn chưa bật đèn nên cô không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt tuấn dật của anh. Qua giọng nói trầm trầm cô vốn không xác định được anh nói ra câu này là loại biểu cảm nào.

"Tại sao? Trình Dật Hàn, anh không thể buông tha tôi sao? Anh rất tài giỏi mà, anh có thể cho người đi điều tra lại chuyện năm đó. Tôi.. ". Anh là đang muốn giữ cô bên mình từ từ hành hạ, từ từ tra tấn.

Bây giờ anh không có tâm trạng nhắc đến chuyện này, động một cái đứng dậy.

"Đứng dậy ra ăn tối".

Vân Thiên Nhục ra theo sau. Trên bàn là đồ ăn Thái, nhìn cách trang trí vô cùng quen thuộc có thể là nhà hàng Tuk Tuk Thai Bistro.

Nhà hàng đó vốn ngược đường từ công ty qua đây, anh cố ý đi mua sao?

Trong lòng dễ dàng len lỏi một tia phức tạp âm ỉm.

Thế đấy, chỉ cần một hành động vô tình nhỏ nhỏ của anh đã khiến tức giận của cô biến mất.

Ăn xong, cô ngồi xem tivi lại hoài nghi nam nhân bên cạnh cũng đang yên tĩnh không có ý định đi về. Khóe mắt cô như có như không nhìn sang đánh giá bị anh nhìn thấu.

Tâm tư cô cũng thật đơn giản.

Trình Dật Hàn tâm trạng dường như là tốt hơn thường ngày, lạnh nhạt trả lời nghi vấn trong lòng cô.

"Tôi đêm nay ngủ lại đây".

Lập tức Vân Thiên Nhục đứng bật dậy, không khách sáo đuổi khách:

"Không được. Sao anh ở đây được".

"Tại sao?". Trình Dật Hàn muốn biết có gì không thể.

Còn hỏi tại sao? Cô nam quả nữ đêm hôm ở chung không ổn. Nhưng lý do này cô không nói được, nhìn anh vẫn còn chưa tắm rửa cô bèn nói:

"Anh không có quần áo".

Cũng không nhìn cô, lập tức nói ra:

"Tần Dạ sẽ mang đến".

Trong đầu đã thủ sẵn lý do từ chối thứ hai. Chỉ mong anh biết điều một chút đi về.

"Không có phòng dành cho khách".

Luận về lý lẽ, Trình Dật Hàn sẽ không thua cô. Anh cũng đâu phải chưa từng nằm trên giường cô.

"Tôi cùng cô".

Vừa nghĩ đến cùng anh một giường, bất giác trong lòng lại run lên. Ai cũng nói, nam nhân trên giường là hung mãnh nhất, cô thật sự nếm trải qua tư vị đó.

"Không được. Ngày mai tôi còn phải đi làm".

Bây giờ Trình Dật Hàn mới biết cô lại phiền phức như vậy, trong đầu cô nghĩ cái gì. Anh nếu như muốn làm gì cô, sẽ không chờ đến lúc đó.

"Tôi sẽ không làm gì cô. Nhưng, nếu cô muốn tôi sẽ... ". Nhịn không được đưa mắt nhìn cô, buột miệng nói đùa một chút. Cũng thành công ngăn chặn lý do thứ tư rồi thứ năm.

"Tôi mới không muốn". Hậm hực phản bác, sau đó bỏ vào trong phòng.

Vân Thiên Nhục cả đêm qua một mối, hôm nay lại không có nghỉ ngơi. Lưng vừa đặt xuống giường dễ dàng ngủ say, cũng không để ý bên cạnh là con sói đói.

Trình Dật Hàn biết mình sai rồi, ham muốn của anh với cô lại mãnh liệt như vậy. Thường thức qua hương vị cô, anh lại dễ dàng dâng lên khát vọng. Cô rõ ràng là sợ hãi anh mới nằm tận bên ngoài, nhìn cô ngủ lại ôn hòa hơn rất nhiều.

Đưa tay dùng sức nhẹ nhàng như sợ sẽ đánh thức cô gái đang ngủ. Khi đã ôm cô vào lòng mới đánh giá cô gầy, thực sự gầy. Tiếp đó hơi thở nam nhân cũng bình ổn đều đều, trên khuôn mặt là một loại mãn nguyện không ai nhìn thấy.

Hôm nay có thể là một ngày đau buồn, ngày mai càng đau buồn hơn. Nhưng đoán chắc một điều sẽ có ngày mà bạn cảm thấy bình yên và hài lòng. Điều bạn cần là ghi nhớ những ngày đẹp đẽ, hãy dẹp sự bất hạnh sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 59: Sinh Nhật Tổ Tình

Tại một nơi xa hoa của thành phố A diễn ra một buổi tiệc vô cùng náo nhiệt. Nữ chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật kinh ngạc nhìn người đàn ông bất ngờ quý gối xuống.

Bên trong đều là tiếng thét chói tai vì quá lãng mạn, một lúc sau yên tĩnh trở lại người đàn ông mới đồng dục nói:

" Tiểu Khanh, làm người yêu anh có được không? ". Trong tay anh là một bó hoa hồng tươi thật lớn, ánh mắt ôn nhu như nước.

" Thần, anh đang làm gì vậy. Mau đứng dậy ".

Trương Băng Khanh mặc bộ váy vô cùng xinh đẹp lại quyến rũ. Khi ý thức được Âu Dương Thần đang nói gì, vội vàng muốn đỡ anh đứng dậy.

" Em còn chưa trả lời sao anh có thể đứng dậy ".

Mọi người xung quanh liên tục khích lệ và hỏi thúc:

" Đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi... ".

" Anh không phải là thích... ". Ngập ngừng không nói, nếu như cô nói tên Vân Thiên Nhục mọi người sẽ dị nghị cậu ấy.

Biết rõ là cô nói ai, cây ngay không sợ chết đứng đồng dục giải thích:

" Âu Dương Thần anh từ lúc quen biết em chưa từng để ý đến người nào khác. Tiểu Khanh, em phải tin anh. Những chuyện anh làm đều muốn để em nhận ra tình cảm của mình ".

Là vậy sao? Anh không có nói dối cũng không xem đây là trò đùa.

Mắt khẽ nhìn sang người bạn thân, trên nét mặt Vân Thiên Nhục không phải đau buồn và tức giận mà là vui vẻ.

Nhìn thấy Trương Băng Khanh nhìn qua, Vân Thiên Nhục đoán chừng cậu ấy do dự mối quan hệ giữa cô và Âu Dương Thần. Khóe mắt cười càng sâu, khẩu hình miệng phát ra " mau đồng ý đi ".

Trương Băng Khanh ánh mắt có chút uồn ứ, thì ra là vậy, là Nhục Nhục đang giúp cô. Thảm trách bản thân mình quá ngốc, không nhìn ra tình cảm của Âu Dương Thần. Lại quên mất Vân Thiên Nhục là người như thế nào. Cảm giác hối lỗi dâng lên, trong lòng hỗn độn nhìn lại người đàn ông mà cô đã vô tình bỏ lỡ.

Từ ngày hôm đó, bọn họ không gặp nhau nữa. Cô đã đau buồn biết bao khi nghĩ đến sau này không còn có anh bên cạnh nữa. Lúc này bắt gặp anh, những đề nện trong cô trở dậy muốn lại như trước vô tư cùng anh. Thế nhưng lại có một rào cản mãnh liệt ngăn cách.

" Em đồng ý ". Một câu ngắn gọn lại mang hạnh phúc đến cho hai người, mở đầu cho một mối quan hệ mới. Không phải là bạn bè, không phải yêu đơn phương mà là bọn họ đã yêu nhau sâu đậm.

Đôi tay nhẹ nhàng cầm lấy bông hoa, nước mắt không kiềm được muốn rơi. Cô lúc này mới nhận ra bản thân có bao nhiêu yêu Âu Dương Thần, từ lúc nào cô đã vì anh mà cười, vì anh mà hạnh phúc và vì anh mà rơi lệ.

Âu Dương Thần nhanh chóng đứng dậy, lau đi nước mắt cô gái.

" Tiểu Khanh, cảm ơn em ". Ôm chặt cô vào lòng, cảm giác được người mình thương đáp lại là loại hạnh phúc mỹ mãn.

Đêm đó Âu Dương Thần trở về trầm tư suy nghĩ, vẫn là ảo não. Anh muốn cho mình chút thời gian chuẩn bị, hôm nay trước mặt mọi người bày tỏ lòng chỉ mong cô thấu hiểu. Đặc biệt phải có Vân Thiên Nhục ở đây, nếu không anh không chắc Trương Băng Khanh sẽ tin tưởng lời anh nói.

" Tiểu Khanh, anh yêu em, đã yêu thương em thật lâu ". Giống như bây giờ chỉ có hai người bọn họ, thủ thi những lời yêu thương chôn kín bao lâu.

" Là do em đại khờ nhìn không thấu được tình cảm của anh. Em yêu anh, không biết từ lúc nào lại yêu anh ". Giọng nói vốn đã mềm mại nay lại thêm một phần ngọt ngào, là do nện vào chút tư vị tình yêu.

Nhiều người nghe họ bày tỏ tâm tình, cảm động muốn rơi lệ. Người hiện tại có người yêu học được cách trân trọng đối phương nhiều hơn. Người đang

yêu đơn phương ai đó, phải suy nghĩ lại nên thổ lộ cho người ấy biết hay không, bởi vì bỏ lỡ một phút có thể mất một năm để tìm lại nhau hoặc mất nhau mãi mãi. Còn những người chưa yêu, phải tìm cho mình một tình yêu. Đòi người ngần ngại biết bao, một lần thử yêu sẽ là một trải nghiệm.

Một tình yêu ngọt ngào như vậy mọi người không muốn kết thúc quá nhanh. Một người trong những người bạn Trương Băng Khanh lên tiếng:

" Hôn đi ".

Nghe vậy, tiếng cười lập tức vang lên. Lập tức muốn náo loạn, người trẻ là vậy luôn muốn chơi những trò kích thích.

" Hôn đi, hôn đi... ".

Âu Dương Thần một vẻ mặt như nhìn bọn họ mắng chửi, trong lòng lại mở cờ sẵn sàng.

Trương Băng Khanh cúi đầu e lệ, trong buổi tiệc hôm nay có cả phóng viên. Ngày mai không phải sẽ lên trang nhất rồi sao?

Âu Dương Thần cũng là lần đầu nhìn thấy Trương Băng Khanh ngại ngùng, tim lại đập loạn xạ:

" Tiểu Khanh ".

Trương Băng Khanh mặt đỏ ửng đến cả mang tai lại không thể không đáp lại anh. Vừa mới nhìn thấy anh, tầm mắt lại bị anh che lại. Trên trán nhẹ nhàng một nụ hôn rơi xuống.

Nụ hôn trên trán cho thấy nam nhân thực sự nghiêm túc trong mối quan hệ với nữ nhân.

" Ghen tị ". Thanh âm trầm truyền đến, người khác đối với những chuyện yêu đương lãng mạn vô cùng hứng thú riêng nam nhân này lại không.

Vân Thiên Nhục còn đang vì hai người bọn họ mà hạnh phúc, lại bị giọng nói này làm mất tâm tình. Anh khi nào thì đứng ở đây, còn hỏi cô một câu hết sức vô lí.

" Anh mới phải là người phải ghen tỵ, anh không phải cùng cậu ấy có hôn ước sao? ". Đưa mắt chống lại đôi mắt màu trà yên tĩnh phẳng lặng.

Lời nói đến miệng cô mới nhớ ra được là mình vừa nói gì.

Trình Dật Hân và Trương Băng Khanh có hôn ước. Lúc này cô quá ngạc nhiên với hành động của Âu Dương Thần nên quên mất.

" Trình Dật Hân, anh và... ".

" Hủy bỏ ". Bỏ lại một câu liền rời đi về chỗ ngồi, anh bất quá là muốn xem vẻ mặt cô một chút, lòng lại nhẹ nhõm khi cô không có thương Âu Dương Thần.

" Khi nào, tại sao tôi không biết? ". Chạy theo sau muốn hỏi, anh cũng không có nói qua. Phải biết là lúc đó cô đã tự trách mình nhường nào, lúc này bỗng dưng nhẹ lòng hẳn. Như vậy, cô bớt đi tội cướp hôn phu của bạn.

Một lúc sau nhạc nổi lên, mọi người nhanh chóng bắt cặp với nhau ra một chỗ trống giữa điện khiêu vũ.

Âu Dương Thần và Trương Băng Khanh cũng đã đứng dậy đi vào. Vân Thiên Nhục ngược lại không có hứng thú chỉ nhìn mọi người nhảy những điệu vô cùng duyên dáng, uyển chuyển và còn tao nhã.

Lục Tử Kiện ngồi bên cạnh nhìn dáng vẻ Vân Thiên Nhục, anh đột nhiên muốn cùng cô nhảy. Vừa nghĩ liền ưu nhã đứng dậy, làm một động tác tay trái đặt sau lưng và đưa ra bàn tay nam tính sạch sẽ trước mặt cô.

" Nhục Nhục, tôi có vinh dự mời cô một bản không? ".

Ngước đôi mắt mở lớn nhìn người đàn ông mang theo nụ cười ôn hòa.

" Tôi, tôi... ". Anh trước mặt mọi người làm như vậy, cô biết phải làm sao. Đáy mắt khẽ nhìn về phía nam nhân đối diện. Vân Thiên Nhục cũng không để ý được hành động này của mình có điểm không đúng, cô vốn không cần xem xét anh.

Lục Tử Kiện để tay xuống, nhìn thấy do dự của cô, cô sao lại kiêng dè Trình Dật Hân như vậy. Mặc dù cậu ta là sếp cô, nhưng về phương diện này theo lí cậu ta không có quyền.

" Sao vậy, Hân không cho cô đi sao? ". Ánh mắt thoáng nhìn qua bạn tốt thấy Trình Dật Hân cũng đang nhìn về phía anh. Ánh mắt lại mang theo tia cảnh cáo.

" Không phải, chỉ là... ". Nhận thức bản thân kì lạ, muốn nói rằng cô không biết nhảy.

Lục Tử Kiện biết khí thế bức người của Trình Dật Hân quá lớn. Cậu ta lại nhiều lần quá đáng với cô, cô sinh ra cảm giác lo sợ là đúng.

"Hàn, cậu làm sếp có phải rất khó tính dẫn đến áp lực nhân viên". Nhìn Trình Dật Hàn một chút, giống như nói đùa. Hành động giao cô cho khách hàng, anh vô cùng bất mãn. Gặp mặt cậu ta, anh chỉ muốn lại đánh lên khuôn mặt quanh năm lạnh như băng vậy.

Chuyện lần đó, anh không có gặp cậu ta nói rõ ràng vì như vậy sẽ khiến Vân Thiên Nhục chịu chỉ trích.

"Phải hỏi xem Vân Tiểu Thư có muốn hay không?". Tuy là câu đáp lại Lục Từ Kiện, lại như muốn để câu trả lời cho cô. Xem thử bản lĩnh cô đến đâu, phật ý anh hậu quả cô gánh không nổi.

Vân Thiên Nhục bị anh dùng ánh mắt khóa chặt đến mất tự nhiên. Anh nói chuyện với Lục Từ Kiện lại nhìn cô làm gì, còn mang theo ý tứ không rõ ràng.

Đáng giận, anh cự nhiên đem củ khoai nóng ném cho cô.

"Từ Kiện, tôi không biết nhảy, sẽ làm anh mất hứng". Tính cách cô có phần cứng nhắc, để cô giống như những cô tiểu thư kiêu vũ cô thật làm không được. Lại nói, cô rất ít đi những nơi như thế này nên không cần phải biết.

"Không sao, tôi dẫn cô". Lại một lần nữa đưa tay ra, anh sẵn sàng chỉ cô tận tình.

Nói đến nước này lẽ nào còn có thể từ chối sao? Điều chỉnh một chút váy trên người, tay đặt lên bàn tay ấm đến tận đáy lòng.

"Được, anh không được cười tôi đâu đấy". Nhẹ nhàng cười gượng, cô thật sợ nhảy không tốt lại làm anh mất mặt.

Không để ý ánh mắt đằng sau đã không còn tĩnh lặng, bão tố đầy trời.

Tiếng nhạc du dương, tạo nên bầu không khí vui vẻ.

Vân Thiên Nhục lúc bắt đầu có chút khó khăn, với sự dẫn dắt vô cùng tận tình của Lục Từ Kiện dần di chuyển dễ dàng hơn.

"Tôi biết cô rất giỏi mà". Nồng đậm ý cười, nhìn cô gái nhỏ nhắn trong lòng. Khoảng cách gần như vậy hơi thở nhẹ nhàng của cô quanh quẩn bên tai anh.

Nghe vậy, cô không khỏi khẽ cười một chút. Cô nếu như không nhảy tốt liền đập lên chân anh.

"Anh quá khen rồi. Thầy giỏi trò đương nhiên tốt rồi".

Lục Từ Kiện được cô khen nhất thời không biết nói gì, nhớ đến điều này anh liền lên tiếng:

"Nhục Nhục, Hàn không làm khó cô chứ".

Nét mặt Vân Thiên Nhục bỗng trùng xuống, cảm giác như có gì đấy mắc trong cổ họng khó cất thành lời:

"Không có. Từ Kiện, không nhắc về anh ấy có được không?". Cô hiểu là anh muốn quan tâm cô, nhưng cô lại không thể nhận từ anh nhiều hơn nữa. Càng không muốn nhắc đến nam nhân kia trước mặt anh.

Nỗi ám ảnh Trình Dật Hàn đem lại hẳn thật lớn, để cô vừa nghe đến thân thể lại có điểm cứng nhắc. Cô không biết, lúc cô vừa nghe đến tên Trình Dật Hàn chân cô liền lơ nhịp, lệch khỏi quỹ đạo. Ngón chân sau đôi dày da truyền đến đau nhói, nhưng vẫn bộ dáng như không có gì.

"Về sau sẽ không nói. Sẵn sàng chưa, xoay". Nhạc điệu đã thay đổi, những ai thường xuyên nhảy đều sẽ biết.

Xoay. Cô đi giày cao gót lại còn không quen thật sẽ không dễ dàng.

"Có thể không cần không". Nếu lỡ xảy ra sự cố, mất mặt là lẽ đương nhiên lại còn kéo theo Lục Từ Kiện.

Cô dáng người nhỏ nhắn như tinh linh, điệu nhảy tuy không mượt mà nhưng như vậy đã là tốt. Anh tham lam muốn nhìn dáng vẻ hoa lệ xoay người, muốn khắc sâu những phút giây bên cạnh cô.

"Không sao, có tôi ở đây. Nào".

Vừa dứt lời tay trái đưa đẩy cô ra. Vân Thiên Nhục đánh bạo nhắm chặt mắt xoay một vòng.

Tay phải Vân Thiên Nhục bị một lực đạo mạnh mẽ kéo sang hướng khác. Eo bị giữ lấy thật chặt, người bị nghiêng xuống một bên, đầu được bàn tay khác giữ lấy.

Cảm giác không ổn, máu nhất thời không lưu thông đến trung ương thần kinh. Ánh sáng từ từ xuất hiện, khuôn mặt nam tính tuần dật lại nổi lên một mảnh thịnh nộ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 60: Cô Ấy Là Nữ Nhân Của Tôi

Trình Dật Hàn..

Cô bắt quả chỉ nhắm mắt năm giây, thế nào mở mắt ra lại trước mặt lại là người khác. Nhận ra được bản thân tùy ý bị anh giữ chặt sẽ bị người ta nhìn đánh giá.

" Anh buông ra ". Tay đập vào lồng ngực, thanh âm kiềm nén để tránh gây sự chú ý.

Trình Dật Hàn là đang tức giận, thế nhưng với câu nói không suy nghĩ của cô lại vô cùng hứng thú. Một nụ cười gian xảo hiện lên, sau đó vờ như muốn buông cô ra.

" Như cô muốn ".

Cánh tay nơi eo như cô mong muốn khẽ nói lỏng, Vân Thiên Nhược lúc này mới ý thức được chân cô không phải làm trụ:

" Á... ". Nhỏ tiếng khẽ la lên, khuôn mặt khẽ tái mét so với ban nãy còn sợ hơn. Không cần suy nghĩ đưa tay giữ chặt bả vai anh.

Tức giận đưa mắt trừng anh, anh rõ ràng đang đùa bỡn cô. Còn cô lại ăn ý phối hợp.

Đờ cô đứng thẳng dậy, một dây tiếp theo khi cô còn ở trong vòng luẩn quẩn, đổi thành tư thế khiêu vũ, chân ưu nhã hơn người từng bước đi chuyển.

Một hình ảnh vô cùng tuyệt mỹ lần đầu tiên. Nam nhân thân thể cao lớn lại rắn chắc mặc một thân tây trang cao sang. Nữ nhân ngược lại nhỏ bé, khuôn mặt thanh tú, sợi tóc nhẹ rơi trên má. Nam nhân đơn thuần đi đứng phong thái tao nhã, nay lại thuần thực dẫn dắt nữ nhân từng bước.

Trình Dật Hàn bức dọc thái độ thiên vị của cô, lạnh giọng răn đe:

" Vân Thiên Nhược, cô có ý ". Thanh âm rõ ràng trách móc cô, ban nãy nhảy cùng Lục Tử Kiện không phải rất nhanh nhẹn sao. Bây giờ mỗi bước đi đều không chút lưu tình dùng dây cao gót đạp lên chân anh. Chân anh sắp bị cô đạp hư rồi có biết không?

" Tôi không phải có ý ". Anh đi so với Lục Tử Kiện tiết tấu nhanh hơn, cô không phải là dân chuyên nghiệp sao có thể độ lại anh.

Eo bị anh kéo lại gần giữ chặt bên người, một chút nhúc nhích cũng không được.

Lời vừa dứt cô liền muốn tìm xung quanh một chút nhưng tất cả đều bị anh che lại tầm nhìn, khó khăn lên tiếng:

" Anh làm gì vậy, Tử Kiện... ". Cô rõ ràng đang nhảy cùng Lục Tử Kiện, anh kéo cô như vậy, Lục Tử Kiện phải làm sao.

Ở trong lòng anh lại nhắc đến nam nhân này nam nhân nọ. Bay này là nhạc đối bạn nhảy cô không biết sao?

" Cô lo cho bản thân mình thì hơn ". Mỗi lần sinh khí chính là giọng nói ám ảnh, khiến cho người ngoài run sợ. Thế nhưng cô gái trong ngực lại phẳng lặng như không.

Vân Thiên Nhược đã thành thói quen với những lời nói bức người lại không tia cảm xúc. Anh tức giận là chuyện của anh, hà cớ gì tìm cô trút giận, cô còn chưa có làm gì đâu.

" Trình Dật Hàn, không cần sát như vậy ". Ở đây là nơi nào, anh khi nào cũng hành xử không để ý thế nhưng cô để ý.

" Sát như vậy chưa đủ ". Ngang cuồng xuyên tạc ý tứ của cô, anh dường như đã thành thói quen mỗi lần nói chuyện luôn thổi một luồng khí nóng vào tai cô.

" Đây là nơi công cộng ". Trước ngực dán chặt lồng ngực vạm vỡ khiến cô không còn suy nghĩ muốn nhảy, muốn nhạc nhanh chóng một chút dừng lại.

Còn biết là nơi công cộng, ban nãy cô căng sít sao hơn. Kéo dần khoảng cách ra, lửa giận theo lời nói truyền đạt ra ngoài. Bây giờ đến lượt anh hỏi tội cô.

" Cô dám trước mặt tôi nắm tay nam nhân khác, cô xem tôi là gì? ".

" Anh đừng làm quá vấn đề lên ". Có chút mất kiên nhẫn cùng anh nói chuyện, lần nào cũng vậy, chỉ nói đằng hoàng được vài ba câu.

" Lễ nào chờ đến lúc cô lên giường với cậu ta mới tính?". So với bộ dạng không quan tâm của cô, lời nói anh càng quá đáng, một chút tôn trọng cô cũng không có.

"Tôi không rảnh cùng anh nói lí lẽ ". Quay mặt đi, chán chường với suy nghĩ của anh. Cô thật muốn hét lên rằng anh không có quyền quản. Nhưng cô không dám, cô sợ anh sẽ nói chuyện bọn họ ra.

Lục Tử Kiện trong tay là một người khác, anh lại không tập trung phối hợp. Mắt lại nhìn về thân ảnh bị ghi chặt kia, lại nhìn Trình Dật Hàn thân mật nói chuyện gần sát bên tai cô.

Âu Dương Thần và Trương Băng Khanh một mồi đã dừng nhảy. Đứng ở ngoài nhìn rõ hết hành động của Trình Dật Hàn. Trương Băng Khanh nóng lòng muốn đi, lại bị giữ lại:

"Tiểu Khanh, chuyện của họ để họ tự giải quyết đi".

"Nhưng, Nhược Nhược cậu ấy bị khi dễ ". Cô không thể đứng nhìn được, cậu ấy giúp cô rất nhiều mà cô lại chưa làm được gì.

"Người đó là Trình Dật Hàn, cậu ta thế nào em lí nào lại không hiểu, em lại không hiểu bạn em sao? ". Trình Dật Hàn hành xử luôn không muốn người khác can thiệp. Hôm nay cậu ta trước mặt mọi người làm như vậy nguyên nhân là gì không ai biết nhưng chắc chắn là có ẩn tình. Nếu bọn họ giúp đỡ, sẽ ảnh hưởng đến Vân Thiên Nhược.

Trương Băng Khanh cũng không nghĩ đến Trình Dật Hàn lại như vậy, trước giờ cô chưa từng thấy anh gần phụ nữ. Nếu Trình Dật Hàn thật sự coi trọng Vân Thiên Nhược cô tiến lên sẽ trở thành người xen ngang. Cô nên tin tưởng sự mạnh mẽ cùng kiên cường của Vân Thiên Nhược không phải sao?

Gương mặt góc cạnh rõ ràng đen thui, hoàn toàn bị chọc giận. Khi thấy cô ngang nhiên rời đi, còn bị Lục Tử Kiện sờ đến sờ lui trên người anh liền suy nghĩ muốn tách ra. Tách ra rồi, cô ngay cả nói chuyện với anh cũng lười, về mặt vui vẻ của cô cự nhiên biến mất không còn một mảnh. Bây giờ đáng về cô chẳng khác nào đưa đám, anh thừa nhận những chuyện anh làm đối với một nữ nhân là quá đáng. Anh không phải đã yên tĩnh không tức giận, cô ngược lại luôn tìm cách chọc giận anh.

Anh có phải còn nhẹ tay quá...

"Quay mặt nhìn tôi ". Đây là cơ hội cuối cùng cho cô, cô còn dám bày bộ mặt lãnh đạm không quan tâm. Anh, tuyệt đối không chần chừ.

Vẫn bất động. Đôi môi mím chặt, lông mi dài cứng rắn không rung động. Chân giống như vô hồn đi theo anh, đập anh đến đau. Trình Dật Hàn phi thường nổi nóng, không để ý đến để cô tùy ý đập.

Tiếng nhạc dừng lại.

Vân Thiên Nhược giựt lại tay bị anh nắm đến đau, quay người muốn rời đi.

Cổ lửa giận hoàn toàn bị hành động của cô châm ngòi. Trước mặt mọi người giữ chặt đầu cô dùng sức ấn môi.

Ai nấy đều ngạc nhiên, mắt chữ A miệng chữ O. Bởi vì người hành động táo bạo như vậy là vị giám đốc trẻ tuổi quyền lực nhất nhì thành phố A. Còn được xem là người chồng quốc dân, lạnh lùng ưu nhã và tài giỏi. Trước giờ chưa từng công khai hẹn hò với ai, nên tất cả mọi người đều ao ước.

Nhưng hôm nay họ đã thấy những gì. Ban đầu xuất hiện thu hút ánh mắt người khác vì khuôn mặt tuấn dật lạnh như băng. Tiếp đến bọn họ chứng kiến từng bước nhảy khiến không ai rời được mắt. Ai nấy đều ghen tỵ và ngưỡng mộ vị tiểu thư may mắn kia.

Muốn nhìn rõ mặt cô gái kia, thật không ngờ nam nhân lại cường thế chế trụ hôn.

Nhắm chặt con mắt màu trà cảm nhận sự run rẩy của cô, lắng nghe một chút những âm thanh xào xáo. Nếu không phải anh có mục đích, lí nào lại trình diễn một màn miễn phí này trước mặt bọn họ.

Tiếng tách tách máy ảnh vang lên, đúng ý người nam nhân. Ngoài ý muốn trong lòng dâng lên một cỗ khô nóng, nếu không phải ở đây anh đã thực sự mãnh liệt muốn cô ngay lập tức. Càng hôn càng sâu, ngọt ngào càng đậm lưu luyến không muốn buông ra.

Trên môi Vân Thiên Nhược từ trong ra ngoài đều cảm thụ được anh ôn nhu đi qua để lại cho cô từng trận tê dại. Đôi mắt long lanh trừng lớn nhìn mi tâm anh trong tầm mắt, không muốn tin đây là sự thật. Anh tại sao hết lần này đến lần khác đem đến cho cô thật nhiều bất ngờ kinh khủng.

Trong đầu xoay vòng vòng đến chóng mặt, quên luôn cả đẩy anh ra, mặc anh tùy ý trước mặt bàn dân thiên hạ đùa bỡn cô.

Tuy rằng thời hiện đại, nam nữ hôn nhau nồng cháy là rất đời bình thường. Thế nhưng, cô không có quan hệ với anh, cũng không muốn ai biết đến cô có quan hệ với anh.

Càng nghĩ càng thấy căm phẫn hành động của anh, tay muốn đẩy anh ra. Liền bị anh kéo lại phía sau.

Trình Dật Hàn đã mở mắt từ khi nào, không quan tâm đến những người kia. Đốn thấy buồn cười với hành động tròn tròn mắt của cô. Khi thấy Lục Tử Kiện muốn chạy đến anh liền không chần chừ kéo cô về sau mình. Trình Dật Hàn luôn quen mạnh tay, Vân Thiên Nhược bị hôn đến thiếu đường khí choáng váng liền té xuống nền lạnh lẽo. Nữ nhân của anh, không ai đụng đến, bạn anh càng không được.

"Trình Dật Hàn, cậu làm cô ấy đau ". Mắt đau lòng nhìn Vân Thiên Nhược từ từ đứng dậy sau lưng Trình Dật Hàn, tức giận lên án.



Trình Dật Hàn không hề biết bản thân mình vô tình làm cô té, cho rằng Lục Từ Kiện là nói anh hôn cô đau.

Lúc nhạc tắt Lục Từ Kiện muốn quay lại chỗ ngồi để chờ cô, phía sau lại từng lời từng lời ồn ào.

Quay lại anh thấy gì...

Giống như một đêm trước dưới tòa nhà chung cư của cô anh thấy. Bọn họ hôn nhau, trước mặt đông đủ mọi người không kiêng dè gì hôn nhau. Phải nói là bạn anh cưỡng ép người anh yêu, lúc này chỉ là ôm bây giờ là hôn.

Trong lòng có bao nhiêu bất lực, anh si ngốc đứng ở đó. Mãi một thế kỉ Trình Dật Hàn vẫn duy trì tư thế đó, anh liền không thể không chạy đến ngăn cản hành động điên loạn này.

" Cậu có còn tỉnh táo để nhìn rõ bản thân đang làm gì không? ". Tức giận lẫn áy náy, anh từng nói sẽ bảo vệ cô. Bây giờ cô đường đường chính chính bị khi dễ ngay trước mặt anh, anh lại không thể làm gì.

Lục Từ Kiện muốn giơ nắm đấm lên đánh cho Trình Dật Hàn tỉnh ra. Trình Dật Hàn của hôm nay anh chưa bao giờ thấy qua.

Trình Dật Hàn một chút cũng không có ý định né tránh, như là lẽ tự nhiên phun ra những lời khiến mọi người càng ngạc nhiên:

" Cô ấy là nữ nhân của tôi. Tôi rất rõ ràng? ".

Vừa dứt lời, cú đánh kia không tiếng động mà hạ xuống trong không khí. Mắt Lục Từ Kiện đầy kinh ngạc, mọi kích động cũng bị lời nói này áp đảo.

Âu Dương Thần dẫn Trương Băng Khanh ra ngoài hít thở không khí một chút. Vừa bước vào cửa là một bóng người thân quen chạy ngang qua.

" Nhục Nhục... ". Đây là hai người đồng thanh, họ chỉ đi một chút rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì hỗn loạn như vậy.

Vân Thiên Nhục có nhìn thấy Trương Băng Khanh nhưng cô không muốn ở lại thêm một khắc nào.

Trương Băng Khanh lo lắng muốn chạy theo. Nhưng nam nhân mang làn gió lạnh mùa đông thổi qua, ngăn chặn bước chân cô.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 61: Tàn Nhẫn Đập Vỡ Chút Yêu Thương

Vân Thiên Nhục bình tĩnh ngồi trên xe taxi, để làn gió lạnh cắt da thổi vào mặt. Trên người là bộ váy cúp ngực không thể ngăn cản khối khí lạnh, thế nhưng lại mất cảm giác.

Trên người nếu có một vết thương thì sẽ đau nơi đó. Nhưng nếu quá nhiều vết thương thì nơi nào bị thương nặng nhất ta sẽ cảm nhận được rõ ràng hơn. Rõ ràng đến mức không biết được ở nơi khác cũng bị thương.

Trên thân thể cô chồng chất bao nhiêu là vết thương, đau cũng như nhát dao trí mạng. Nhưng nỗi đau từ tận tâm can lấn át đi tất cả.

Nếu ông trời ép buộc cô phải đối đầu với Trình Dật Hàn, một người giống như vua thời xưa dưới một người trên trăm vạn người. Tại sao không cho cô một binh khí để chống lại hành động bức bách của anh. Luận về quyền thế cô không có, luận về sức mạnh cô cũng không.

Anh chỉ tùy ý mở miệng nói hai chữ " Triệu Thị " cô liền đầu hàng vô điều kiện. Một tay anh thuận thế chế trụ hai tay cô, cô vẫn là ngoài đầu hàng cũng không thể làm gì.

Nữ nhân sinh ra đã yếu thế thua thiệt như được định sẵn. Giờ thì tốt rồi, một câu của anh lại đẩy cô xuống mười tám tầng địa ngục.

Kíttttt...

Kíttttttttttt....

Suy nghĩ ngay lập tức bị đình trệ, lẽ nào xảy ra tai nạn.

" Bác tài, sao vậy? ". Chiếc xe kia thắng vô cùng gấp cho thấy là vì vượt quá tốc độ. Tiếng nghe vô cùng đình tại.

" Đột nhiên chiếc xe kia chen ngang chặn đầu, may mà tôi thắng kịp nếu không thì tiêu rồi ". Ông lái xe mấy chục năm trường hợp nào cũng gặp qua, lại chưa gặp ai liều lĩnh như chiếc xe kia. Rõ ràng là cố ý lách qua mấy xe trước rồi dừng lại trước mặt. Đây là vi phạm luật giao thông, ông nhất định sẽ

kiện.

Lúc này mới nhìn về trước, khuôn mặt hung tàn quen thuộc kia được đèn đường chiếu lên.

"Bác tài, mau... mau chạy". Hốt hoảng hồi tãi xế, mắt lại không ngừng nhìn phía trước thân ảnh kia càng gần. Tim cô không tự chủ được đập bịch bịch, cô rõ ràng ko sai nhưng về mặt của anh giống như quỷ satan cô dĩ nhiên theo quán tính muốn tránh xa.

"Tiểu Thư, tôi vẫn còn đang choáng váng đầu chưa đi được". Tãi xế không có để ý giọng nói cô đã trở nên run rẩy, bình tĩnh nói.

"Đóng chốt cửa xe, bác tài, đóng...". Vân Thiên Nhượng sợ bác tài không nghe kịp lời cô nói, trực tiếp đưa tay lên khóa chốt.

Tay còn chưa đưa đến, làn gió từ bên ngoài đã thổi vào khiến cô run người. Người lùi về cạnh cửa xe, nhìn hành động tiếp theo của nam nhân kia.

Trình Dật Hân thấy cô trốn tránh thì càng nổi giận, mạnh tay kéo cô về phía mình.

Mặt đối mặt với anh, né tránh càng mạnh, hét lớn:

"Anh muốn gì". Tay bị bàn tay đầy gân xanh kia nắm chặt.

"Đi về". Lời vừa dứt liền hung hăng kéo cô ra ngoài.

"Không muốn. Không đi". Từng lời nói lại kéo gần khoảng cách với chiếc xe đằng trước.

Bác tài ngơ ngác nhìn chuyện xảy ra, lại một nam nhân trẻ tuổi dễ tức giận và nữ nhân kia lại không chịu khuất phục.

Vô cớ bị anh vô duyên vô cớ kéo đi, tức giận cúi xuống cắn mạnh lên cánh tay anh.

Trên tay truyền đến cảm giác đau đớn, máu muốn ứa ra. Lực đạo thả lỏng, cô gái nhân dịp hất mạnh tay chạy qua bên kia đường.

Ngay lúc này một chiếc xe lao đến, Vân Thiên Nhượng quá hoảng loạn nhất thời dừng không kịp.

Trời đã tối, chiếc xe kia không nhìn thấy có người lao ra cứ thế không có ý định dừng lại.

"Ầm".

Vân Thiên Nhượng té xuống, ngoài một chút ê ẩm ra thì không còn cảm nhận được gì. Trong không khí truyền đến cảm giác quen thuộc, thân thể được bao bọc té xuống nệm thịt.

Kính hải tốt độ, ngồi dậy lay nam nhân đang nằm phía dưới.

Chết rồi sao?

Ngay lập tức liền bị cô bác bỏ, anh rõ ràng còn thở đều đều. Không quản nhiều nữa đứng dậy rời đi, cô còn không có quên anh đã làm những gì đâu.

Nữ nhân chết tiệt...

Trình Dật Hân chỉ muốn xem biểu hiện cô thế nào, trăm nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ cô máu lạnh quay đầu đi. Nếu không phải anh còn chưa hành hạ đủ, đã sớm để chiếc xe kia cuốn cô đem nuốt chửng.

"Vân Thiên Nhượng".

Vân Thiên Nhượng đang muốn đi về phía chiếc taxi, thân thể lại nhẹ bẫng.

"Anh bỏ tôi xuống, bỏ xuống. Sao anh còn chưa chết đi". Buông ra lời nguyên rửa anh, cũng không cần biết anh vừa cứu cô. Đập liên hồi lên lưng anh trút giận.

Hay lắm. Còn muốn trừ anh chết, cô tốt nhất giữ sức để còn cầu xin anh.

"Ngồi yên". Trình Dật Hân đột nhiên nghĩ bản thân anh thời gian gần đây quá rảnh rồi rồi, mới thường xuyên tức giận như vậy.

Không vội lái xe mà khóa chặt cửa lại, nhìn Vân Thiên Nhượng chống cằm lên cửa sổ.

"Cô quay lại". Câu này hôm nay anh lặp lại lần thứ hai, tốc độ vẫn là chậm chạp nghiêng răng.

"Anh nói đi, tôi đang nghe". Vẫn không có quay đầu lại, cô chán ghét lúc nào cũng tức giận. Chuyện anh làm cô cũng không muốn quan tâm nữa rồi, sau này mặc cho đời trôi dạt vậy. Cô mệt rồi, muốn ngủ một giấc thật dài.

"Cô còn không quay lại, tôi lập tức muốn cô". Anh không chút nghĩ ngợi chạy ra ôm cô che chở, cái cô cho anh là gì? Chọc giận anh, cô xác thực có

bản lĩnh.

" Tôi vẫn đang nghe ". Giống như không nghe thấy lời cảnh cáo của anh, khẽ nhắm mắt lại.

Gió thật mát.

" Cô xác định cô chịu được cơn giận của tôi ". Anh bình thường nói cô không nghe, anh giận giữ cô càng không nghe. Cô cứ luôn ép anh phải dùng vũ lực, cô thuận theo anh thì chết sao.

Khẽ thở dài trong lòng, quay khuôn mặt không chút gợn sóng nhìn anh.

" Giám Đốc, anh tức giận cái gì? Người tức giận lẽ ra là tôi không phải sao? Anh trước mặt bao nhiêu người nói tôi như vậy là muốn gì? ". Về đêm là lúc người ta mệt mỏi không muốn so đo tính toán nhất, mà nam nhân này dường như giờ nào cũng mang theo quả bom hẹn giờ.

Làm gì? Cô tuy rằng không phải xinh đẹp mỹ miều, lại có một nét gì đó cuốn hút ánh mắt nam nhân. Ông trời nhảm lẫn trao cho cô một gương mặt thuần khiết, tạo cho người ta cảm thấy thanh thuần. Trong khi anh đã chiếm đoạt cô, cô lại vẫn như còn là trong trắng.

" Nữ nhân của Trình Dật Hàn, tôi xem ai dám đụng vào ". Lạnh lẽo khẳng định cùng nhấn mạnh chủ quyền.

Là vậy sao? Anh lại vì cô mà phí tâm tư nữa rồi!

" Anh làm tất cả là vì không muốn tôi được sống hạnh phúc phải không? Nếu vậy anh không cần lo lắng, tôi bây giờ đã là thậm tệ. Tôi như anh muốn, mất đi tất thân trong trắng ".  
Cô rút cuộc nhìn thấu việc làm của anh, nhưng ánh mắt cô buồn man mác lại đọng đến nơi mềm yếu trong anh.

" Vậy nên, hợp đồng theo lí nên hủy đi thôi, tôi vì phạm mà anh cũng vậy ".  
Cô đã không theo lời hứa giao dịch với khách hàng. Anh đã nói người chiếm đoạt cô không phải anh thế nhưng anh đã làm.

" Được ". Anh cũng sẽ không giao cô cho người khác, hợp đồng có thể bỏ.

Vân Thiên Nhục thoáng ngạc nhiên với đồng ý của anh, cô tin anh sẽ không nuốt lời.

" Được. Những chuyện trước đó chúng ta hết nợ, anh đi đường anh, tôi đường tôi. Năm đó, vốn dĩ là một sự cố, sau này anh sẽ hiểu ". Nhắc đến chuyện này lại mang nỗi đau đến cho cả hai, nhưng không thể né tránh. Nghe đến cô muốn nhanh chóng rời đi, anh không chút chần chừ chặn ngang ý nghĩa ảo tưởng trong cô.

" Đổi lại một cái khác ". Hận 6 năm không phải nói xong là xong được.

Thanh âm đã không còn bình lặng, nổi giận với sự vô lí của anh.

" Trình Dật Hàn ".  
Anh đột nhiên phát hiện, cô tức giận như vậy càng tốt, anh không phải nói chuyện với một người vô cảm. Chèn ép cô, sau đó nhàn nhạt mở miệng:

" Vân Thiên Nhục, cô đã là nữ nhân của tôi đâu cũng không thể đi ".  
Anh không cần liên tục lặp lại câu cô là nữ nhân của anh. Cô sẽ không vì trao thân cho anh mà tùy ý để anh quyết định, anh nếu như muốn bao nuôi nhân tình thì đi nơi khác tìm.

" Tôi không đồng ý, đó chẳng qua là tình một đêm. Tôi không để vào mắt ".  
Lời nói tức giận, Vân Thiên Nhục cũng không nghĩ liền nói ra. Lại thành công khơi lên ngọn lửa vừa dịu của nam nhân.

" Không để vào mắt " Anh sẽ có cách để cô không thể không để vào mắt. Một đêm với người cứng đầu như cô chắc chắn không đủ, chuyện này anh rất có kiên nhẫn để cô biết hối hận đã muộn.

Vừa dứt lời liền kéo cô lại ép buộc chế trụ môi cô, ngang tàn xâm chiếm cướp đi hô hấp của cô. Ban đầu còn mãnh liệt, về sau lại giống như thưởng thức ôn nhu gặm nhấm

Vân Thiên Nhục mỗi lần đều bị dày vò đến đau, bây giờ một chút mệt mỏi không muốn kháng cự tùy ý để anh đùa giỡn. Cô thà rằng anh cứ mạnh bạo, chứ không phải nhẹ nhàng cắn như vậy.

" Ưm. ". Trong lòng một loại khoái cảm chưa từng có, nhận không được khẽ rên, cảm giác lại thật rõ rệt. Cô không biết rằng chỉ một thanh âm vụn vỡ lại vô tình tiếp lửa cho nam nhân không ngừng tiến xa.

Vừa đụng chạm, lửa giận trong anh biến mất thay vào đó là cổ nóng lan tràn. Thúc đẩy anh muốn cô, một đường hôn xuống xương quai xanh tinh tế

dừng lại giữa khe ngực. Tay từ từ kéo xuống khóa váy đến tận eo, lộ ra thân thể nhỏ nhắn lại mê người.

"Về sau không có tôi, không cho phép mặc trang phục như vậy". Giả sử, nếu không có anh, cô quyền rũ như vậy nam nhân nhất định trong đầu sẽ suy nghĩ đến chuyện này. Chuyện này, anh tuyệt không cho phép xảy ra, cô chỉ có thể là của anh.

Trình Dật Hàn biết cô nghe được lại không trả lời, tà mị cắn lên đầu nhũ hoa, khàn khàn thanh âm:

"Hử".

Một trận run rẩy ập đến, nặng nề gập đầu. Trong đầu không ngừng báo cô phải tỉnh táo, thế nhưng toàn thân bị anh hôn đến mềm nhũn.

Nam nhân trên người là người cô thương, nay anh lại làm ra những hành động đó mặt cô cũng thật khó kháng cự lại.

Giữa đôi truyền đến ấm áp, lí trí ngay tức khắc ập về, giữ lại bàn tay anh. Giọng nói cũng vì nhiễm chút động tình, lại đặc biệt mê người. Thế nhưng thanh âm nói ra không khác gì tạt nước lạnh lên nam nhân lửa nóng rần rần:

"Anh dừng lại...Tôi hôm nay không tiện". Cô sao lại quên mất, chắc là bị anh hôn đến mù quáng. Thật sự tình nguyện làm loại chuyện này với anh. Cô lại đem chuyện giận dữ cãi vã cùng anh đem đi đâu rồi.

Trình Dật Hàn nhìn cô không giống nói dối, lại không muốn tin. Bản thân bị cô khơi lên dục vọng, lúc này anh phải làm sao? Dưới lớp váy bàn tay đụng đến vật kia, bất giác cau mày lại, tối tăm con người hiện lên.

Còn chưa có ai như cô, thời khắc này lại ép anh dừng lại. Trước giờ chỉ có anh ra lệnh dừng, lại chưa có ai từ chối qua. Chuyện này đã bao lâu anh cũng không biết, dường như từ lúc gặp cô anh rất bận đối phó cô, không còn tìm ai nữa rồi.

Vân Thiên Nhục nhìn anh như vậy, thật muốn cười một phen. Nhìn sắc mặt anh càng lúc càng tệ, cô há hê cười mỉm lại bị anh nhìn thấy.

Trình Dật Hàn không có thời gian tính toán với cô, nặng nề ngồi thẳng dậy, tiện tay kéo lại ngay ngắn chiếc váy trên người cô.

Vân Thiên Nhục trơ mắt nhìn anh cứ vậy mà thay cô mặc đồ. Anh lúc nào cũng như vậy, thật tốt biết bao. Nam nhân này là một người đáng để yêu, bởi vì anh mấy năm vẫn chung thủy với một người. Còn cô, tạo hóa lại an bài để anh hận cô, anh đối xử tệ với cô không phải vô lí.

"Nữ nhân, lần sau sẽ không may mắn như vậy". Trình Dật Hàn luôn không chế tốt dục vọng chính mình, thế nhưng vừa đụng cô anh liền không tự chủ được. Lần này cô lại không có như lần trước cứng người, anh vừa nãy nhìn đến trong mắt cô là rung động. Cảm giác này lại khiến anh ngoài ý muốn thỏa mãn, càng muốn chinh phục.

Công ty X.

Tiêu đề nổi bật của báo hôm nay là "Tiểu thư Triệu gia quyền rũ danh nhân".

Cứ ngỡ bản thân đã sớm chai lì, lúc gặp phải mới biết được có run sợ hay không.

Ngoài hình ảnh ra trong tờ báo nói gì cũng không đúng, cô phải công nhận trí tưởng tượng của họ thật phong phú. Hay là nói người này chính là Trình Dật Hàn.

Hình ảnh khiêu vũ lại chụp theo góc vô cùng ái muội, hình ảnh anh hôn cô lại không thấy rõ mặt anh, tay cô muốn đưa ra đẩy lại giống như nồng nhiệt đáp lại. Lai lịch của vị danh nhân lại không tiết lộ, lấy danh dự của một cô gái ra chà đạp.

Nhớ lại một đêm ái muội hôm qua cô lại thấy bản thân rất tội tệ, mặc cho anh làm bừa. Chuyện tối qua, cô sẽ không lại để xảy ra, anh ép buộc cô mặc dù kháng cự không được nhưng tuyệt không để bản thân động tình. Anh đã thủ đoạn như vậy, rõ ràng vẫn còn chưa bỏ qua ân oán với cô. Ngốc bấy nhiêu đủ rồi, sự việc lần này cô sẽ luôn ghi tạc.

Đây chính là nguyên nhân sáng nay đồng nghiệp lại nhìn xa chỉ trỏ đánh giá cô. Dưới bài viết, bao nhiêu bình luận mắng chửi không thương tiếc. Những lời nhục mạ đều có đầy đủ, lời nói đầy khinh thường.

Điều cô lo sợ nhất đã đến, cô không sợ người ngoài nói gì, lại sợ duy nhất một điều này thôi.

"Alô, mẹ. Con nghe ạ". Cố gắng giữ thanh âm bền vững, cô mạnh mẽ bấy nhiêu chưa đủ. Không vì bản thân cũng phải vì mẹ.

"Cô vẫn còn mặt mũi gọi tôi là mẹ, tôi không có đứa con gái như cô". Diêu Thanh Nhan tức giận, con gái nhận máy liền nổi đóa. Bà thật không tin đứa con gái này lại trở nên như vậy.

"Mẹ, con xin lỗi". Một lời chân thành phát ra, đem lòng người mẹ nguôi giận.

Diêu Thanh Nhan, nhận ra bản thân quá gấp. Đến khi nghe được giọng uỷ khuất của con gái mới bình tĩnh.

"Nhục Nhục, con nói mẹ biết có khó khăn gì sao nên con mới làm vậy? Chỉ cần con nói người trong bức hình đó không phải con, mẹ sẽ tin. Nhục Nhục". Bà đặt hết niềm tin cược lên người đứa con này.

Vân Thiên Nhục lặng người đi, tâm đầu nhói nghe giọng mẹ đã không còn bình tĩnh.

" Mẹ... Mẹ. Người trong bức hình đó...chính là con ". Cấn chặt răng, nhìn xa nơi vô định ngập ngừng.

Những gì bà tin tưởng theo lời nói của con gái bị gió thổi bay mất.

" Vân Thiên Nhục. Tôi hỏi cô một lần nữa, người trong bức hình là ai? ". Vẫn tình nguyện tiếp nhận, trong lòng thầm hi vọng câu trả lời của con sẽ khác. Nếu không..

" Con xin lỗi mẹ, là con sai ". Thê lương đến tuyệt vọng là loại tư vị nào, đây xác thực là lỗi của một mình cô, chịu cũng là để cô gánh.

Điều Thanh Nhan không nghĩ ra lí do để con gái nói dối mình, bởi vì sự thật chính là như vậy nên nó không thể bác bỏ. Qua điện thoại vạch rõ mọi chuyện rõ ràng.

" Từ nay cô đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi rất ngại khi người ta chỉ tro nói con gái tôi quyến rũ đàn ông, nói tôi không biết dạy con, nói Triệu gia nghèo khó không nuôi được cô để cô ra ngoài bám theo đàn ông. Một mình cô mất mặt quá đủ rồi, đừng có ảnh hưởng đến người khác ". Bà là một người mẹ tồi, không chăm sóc tốt con gái. Chuyện xảy ra cũng là lỗi của ba, thế nhưng bà cũng đã có gia đình riêng. Nếu bây giờ bà vẫn bảo bọc cô, khó tránh khỏi Triệu Chánh Đạo bị liên lụy. Đời này bà nợ ông ấy, bà lại không thể đem rắc rối đến cho ông ấy.

Nước mắt không tiếng động lăn dài trên má, từng lời nói của mẹ khiến cô thấy thật có lỗi. Cô biết, chỉ cần cô nói cô không có, mẹ sẽ tin. Nhưng đây còn chưa phải là lúc, cô cần phải cắt đứt với Triệu gia mới không đem đến liên lụy cho mọi người. Hoặc là cô có phải nên cắt đứt với tất cả mọi người, tất cả luôn không. Nếu cắt đứt, có thể đổi lấy cho họ yên bình cô bằng lòng. Trình Dật Hân sẽ làm tổn thương họ để cô áy náy đến chết.

Điều này so với giết cô tàn nhẫn hơn nhiều. So với những gì anh làm thì có là gì đâu.

" Mẹ. Con xin lỗi, xin lỗi mẹ... ". Thanh âm nức nở không truyền đến, chỉ là một loại bi ai cùng thật xin lỗi.

Xin lỗi khi để người khác nói mẹ không biết dạy con cái...Thời gian đại học tuy là cực khổ nhưng con chưa từng nghĩ qua sẽ dựa vào nam nhân mà sống. Từng đồng con kiếm được đều là danh chính ngôn thuận, là mẹ dạy con như vậy, con vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Mẹ cho con chút thời gian, khi mọi chuyện qua đi con sẽ về nhận tội, sẽ lại trở thành con gái ngoan của mẹ.

Mẹ đừng bỏ con mãi mãi có được không???

Bởi vì con... Không còn gì cả...

Nếu không có mẹ, con thật không biết con tồn tại để làm gì nữa rồi.

Tội lỗi con gây ra, con một mình gánh chịu là tốt rồi, bởi vì năm đó con đã liên lụy khiến Nhạc Lam Tịch chết. Con sẽ không tiếp tục gây thêm nghiệt nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 62: Nam Nhân Cao Lãnh Câu Hồn Đoạt Phách!

Quẹt nhẹ nước mắt còn vương lại trên khóe mắt, quay lại làm việc.

Lúc đang muốn bước vô phòng, phía sau vang lên một giọng nói giễu cợt:

" Phiên Dịch Vân thật có bản lĩnh, nghỉ vài ngày liền quay lại làm việc còn được Giám Đốc để mắt đến ".

Đúng vậy, người ngoài có thể nhìn không ra người trong bức hình đó là ai. Nhưng nhân viên sao lại không nhìn ra được đấy chính là sếp mình.

Không để ý đến giọng điệu vô cùng khinh người của Tăng Nhu Đình, thân nhiên quay lại đáp trả cô ta.

" Tôi sẽ xem như đó là một lời khen hiếm hoi mà cô dành cho tôi ". Một bộ dạng vô cùng tự hào về điều đó, muốn kiểm chuyện với cô cũng không dễ như vậy.

Quả nhiên, Tăng Nhu Đình không còn ưu nhã nữa. Tay khoanh trước ngực vì câu nói của Vân Thiên Nhục mà tức giận bỏ mạnh xuống tiến lại gần.

" Cô nói không biết ngược ".

Nụ cười. Cô vốn không phải là nữ nhân quyền rũ danh nhân thành đạt như lời báo chí phóng đại. Hà cớ gì phải ngại, để người khác tùy ý trước mặt cô dầm dấp.

"Tôi hành diện còn không kịp, cô không phải ban đầu còn kiêu ngạo hành diện". Tăng Nhu Đình ngoài mặt là phê phán cách làm của cô, nhưng thật ra là đang chứa một bụng ghen tỵ.

"Hiện tại bị vứt bỏ, liền quên mất bản thân cô ngày trước cũng vậy". Luận về lí lẽ, cô trong đầu chứa rất nhiều. Tăng Nhu Đình không phải đối thủ của cô, cái cô ta nhận được là tự chuốc nhục.

"Cô đừng đắc ý, hạng tầm thường như cô không phải khẩu vị của đàn ông, anh ấy chơi đùa vài ngày liền chán". Thanh âm hả hê, cô chưa phải chưa thấy qua Trình Dật Hàn vứt bỏ phụ nữ. Vân Thiên Nhục cũng chỉ là một trong số đó.

Vân Thiên Nhục còn đang mong ngóng ngày đó sẽ đến thật nhanh, lại không biết bao giờ anh mới có thể quên đi hận thù.

"Lẽ nào khẩu vị của anh ấy là hạng người như cô, tôi tại sao không nhìn thấy điều đó?". Sự mỉa mai của cô ta một chút cũng không tác động đến cô, lí luận lật ngược lại lời nói chứa đầy hàm ý khinh người của cô ta.

Từ "hạng người" được Vân Thiên Nhục đặc biệt nhấn mạnh. Đầu là người với nhau, cô ta lấy đầu ra tư cách nói cô là hạng người này hạng người nọ. So với địa vị cô không bằng cô ta, nhưng người cao sang lại dùng những từ thấp hèn. Như vậy chẳng phải còn tệ hơn người khác trăm vạn lần.

Tức giận vì bị nói trúng tim đen, tay nắm chặt oán giận trong lòng:

"Tôi sẽ để cô phải hối hận vì lời nói ngày hôm nay". Gương mặt xinh đẹp mỹ miều hiện lên vẻ hung ác, cảnh cáo thái độ ngông cuồng của Vân Thiên Nhục.

Đứng đây nói những chuyện dư thừa thật tẻ nhạt, cô xoay người rời đi. Bỏ lại một câu thách thức. Nếu được cô chẳng muốn vòng vo tỏ vẻ bản thân đang thật sự hành diện và hài lòng. Nhưng cô chén ghét loại cảm giác bị xúc phạm, một Trình Dật Hàn đã là quá đủ.

"Nếu cô có khả năng".

Đều là phụ nữ với nhau, nguyên nhân nơi nào lại khiến họ mắng chửi nhục mạ nhau. Người được lợi đứng ngoài cuộc dòm ngó cười hà hê chính là những người đàn ông. Họ vui thích nhìn những con rối, vì họ mà xoay vòng vòng. Thay vì dành dựt một người không biết quý trọng mình, sao không lựa chọn ai đó sẽ chờ che cho mình.

Tăng Nhu Đình hận không thể ngay tức khắc đánh mạnh lên khuôn mặt kia. Nhưng làm việc không thể quá lỗ mãng, vẫn phải truyền đạt lời của Trình Dật Hàn.

"Anh ấy tìm cô". Tiếng giày cao gót dẫm trên nền nhà, tạo nên thanh âm rõ ràng.

Ngày xưa muốn ngày ngày, khắc khắc được nhìn thấy Trình Dật Hàn. Bây giờ vừa nghe đến tên anh, một loại cảm giác bất mãn rành rành chiếm cứ.

Vân Thiên Nhục đi vào, lại không giống như mọi lần nhìn thấy anh nghiêm túc làm việc. Giống như lần đầu tiên gặp anh ở đây, cao lớn thân thể đứng ở cửa sổ sát đất khí chất hơn người. Chỉ khác là căn phòng bây giờ có ánh sáng hiện diện, cô dễ dàng nhìn thấy nét mặt nghiêng của anh.

Theo như thói quen cô liền muốn đánh giá từng cử chỉ nét mặt của anh. Đoán thử một chút anh như vậy là đang tức giận, ôn hòa hay lại không chút cảm xúc khiến người ta không nắm bắt được.

Nhưng việc anh đã làm, cô không cách nào bỏ qua một bên, cái cô nợ anh đã sớm thanh toán vào một đêm anh tàn nhẫn mang theo oán hận chiếm đoạt cô. Nếu không phải anh vẫn còn nắm trong tay sống chết của Triệu Thi, cô tuyệt không tình nguyện đứng nơi đây.

Đem ánh mắt nhìn sang một nơi khác, nhanh chóng lên tiếng:

"Giám Đốc, anh có chuyện gì?". Những lúc không có người ngoài, cô gọi anh là Giám Đốc nhưng không giống như ngày trước cung kính, sợ hãi anh.

Trình Dật Hàn đã quá quen thuộc với thái độ của cô, cũng không có tính toán. Người có bản lĩnh nói chuyện ngang ngược như vậy chỉ có cô. Anh cũng chỉ cho phép duy nhất mình cô cái quyền đó. Như vậy, trò chơi của anh càng thú vị. Con mồi càng cứng đầu, không khuất phục càng trở dậy ý muốn trừng phạt trong anh.

"Cô làm nữ nhân của tôi trong vòng một năm. Sau đó tôi liền để cô đi". Dứt khoát trầm lạnh nói lên yêu cầu.

Vân Thiên Nhục không chút gọn sóng, ít ra còn đưa ra thời hạn không phải sao?

Một năm.

Cũng chỉ 365 ngày sẽ rất nhanh, rất nhanh. Chịu thống khổ một năm để đổi lấy bình an một đời. Có thể nói là đáng, cũng có thể không đáng.

"Đồng ý". Lựa chọn khác, cô có sao?

Câu " đồng ý " truyền đến nhanh đến mức Trình Dật Hàn thoáng hồ nghi mình nghe nhầm. Hoặc là cô nghe không rõ lời anh nói.

Quay người lại, bắt gặp ánh mắt phẳng lặng của cô. Tia đau nhói không chút báo hiệu hiện lên, hôm qua không phải còn rất tốt sao? Một tờ báo lại khiến cô lạnh nhạt với anh như vậy. Anh không thể không thừa nhận từ hôm qua đến giờ trong đầu anh vẫn luôn quanh quẩn hình ảnh cô không kháng cự anh còn thật sự muốn cùng anh một chỗ.

Nghĩ đến người này là hung thủ giết người, lửa hận lại dâng lên, thanh âm âm trầm truyền đến:

" Hợp đồng trên bàn ".

Vân Thiên Nhục không chút nghĩ ngợi, cầm bút lên và kí, cũng không đọc nội dung trong đó viết gì.

" Tôi muốn đây là lần cuối cùng anh lấy Triệu Thị ra uy hiếp tôi ". Nói là hy vọng, nhưng cô mong rằng sĩ diện đàn ông trong anh vẫn còn. Một chiêu hèn hạ lại đem sử dụng nhiều như vậy, ngay cả cô cũng còn hồ thẹn thay anh.

Mất nhìn chằm chằm đánh giá hành động của cô, thấy cô toan rời đi. Một cổ tức giận vô cớ lan tỏa khắp người anh, bước chân tiến đến gần cô.

" Cô đứng lại ".

Trong lòng uất ức không muốn thỏa hiệp, lại không thể không thừa nhận nam nhân này không thiếu nhất chính là quyền lực. Dừng lại quay lưng về phía anh.

" Không muốn cùng tôi ôn lại chuyện hôm qua sao? ". Trình Dật Hàn biết cô vẫn còn chưa hết kì nhưng lại không biết nói gì. Anh bất giác lên tiếng gọi cô lại rồi lại không biết tại sao mình lại hành xử như vậy.

" Giám Đốc, giờ làm việc tôi không có hứng thú. Anh nếu không kìm chế không được, liền có thể gọi người khác ". Cô biết Trình Dật Hàn là người quy tắc, vậy nên cô không chút do dự phản kích lại anh.

Thông minh. Suy nghĩ trong đầu Trình Dật Hàn chính là như vậy.

Nhưng lời nói của cô là đang xem thường anh, đêm qua anh thà rằng về nhà tắm nước lạnh cũng không muốn chạm vào phụ nữ khác. Bây giờ cô lại xem anh như những tên suốt ngày chỉ chìm đắm trong khát vọng bản thân.

" Cô xem tôi là gì? Tùy thời đều có thể động dục ". Kiểm nén không được tức giận, từ phía sau cắn mạnh vành tai cô.

Hơi thở trong trẻo mà lạnh lùng của anh không còn như trước dễ dàng chấn động cô. Rất tinh táo và thần nhiên chất vấn lại anh.

" Đây là lời anh tự mình nói, tôi chỉ là muốn tốt nhắc nhở anh thôi ". Nỗi đau quá lớn, trong lòng cô lại không còn cảm nhận được gì nữa rồi.

Trình Dật Hàn có chút tham lam mê luyến, hít lấy mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ của cô. Bờ môi như có như không đụng chạm cần cổ trắng ngần. Ánh mắt hiện lên sự tà mị, miệng nhếch một nụ cười tà.

" Anh đừng nói giữ tôi bên cạnh chỉ suy nghĩ đến chuyện đó. Giám Đốc, anh khi nào thì phát lương thoải mái với nhân viên như vậy? ".

Ngửa ngáy nơi cổ thành công tác động đến lòng vững vàng của cô. Không chờ anh lên tiếng đã tự ý đi ra ngoài.

" Vân Thiên Nhục, tôi phải làm sao với cô đây ". Thanh âm bất lực trước nay chưa từng có. Trong lòng anh đã từng hiện lên một tia không nỡ đến cả anh cũng không biết tại sao.

Lúc từ nhà hàng Cung Đình anh không trực tiếp xuống lầu, ma xui quỷ khiến lại đi ngang qua căn phòng cô ở. Không chút tiếng động quẹt thẻ phòng, mắt nhìn đến cô gái khó chịu cào cào khắp người. Đột nhiên một cảm giác hối hận dâng lên, lại muốn tiến đến đoạt cô trở về. Nhưng khuôn mặt cô rõ ràng hơn lúc nào hết, nhắc nhở anh không được mềm lòng. Nếu không sẽ thật xin lỗi bản thân, xin lỗi Tiểu Tịch đã mất.

Nhớ lại câu nói đứt quãng năm đó của Tiểu Tịch:

" Thiên Nhục...không...phải cố...ý...". Khi anh chở cô đi cấp cứu trong tình trạng nguy kịch, cô gần như không còn sức lực mắt nhắm chặt, lại luôn miệng nói câu đó. Cô càng nói, máu toàn thân chạy ra càng nhiều hơn, thấm ướt xe anh.

Câu nói này hết như câu nói của cô, cô không chối bỏ bản thân đã làm gì, chỉ luôn miệng nói " cô không cố ý ". Trình Dật Hàn không biết phía sau có ẩn tình gì. Nhưng cô là nghi can lớn nhất, và năm 17 tuổi đó anh đã luôn khắc sâu trong lòng cô là hung thủ hại chết người anh yêu. Vậy nên sự việc năm đó khép lại, định sẵn cô là người anh cần phải báo thù.

Anh không phải máu lạnh vô tình, anh không phải chưa từng nghĩ đến câu nói năm xưa của Tiểu Tịch. Anh đã từng muốn buông bỏ hận thù nhưng anh không làm được. Anh từng muốn để cô ra đi, nhưng anh lại muốn đem cô ràng buộc cô bên cạnh. Đến khi thám tử anh phái đi mang sự việc năm đó sáng tỏ, nhưng đáng tiếc quyền lực anh lớn nhưng chuyện năm đó dấu vết vô cùng mờ hồ. Vậy nên, cô còn chưa thể đi, càng không thể tránh khỏi mà buộc chấp nhận hận thù của anh.

Vân Thiên Nhục tan tâm, vừa ra khỏi công ty thân thể liền bị một người ôm lấy.

"Nhục Nhục ". Giọng nói háo hức cùng vui mừng theo cái ôm vang lên. Ôm thật chặt để thỏa nỗi nhớ. Trố mắt ngạc nhiên với người đột nhiên ôm mình lại gọi thân thiết như vậy. Một chút sau não bộ hoạt động trở lại, tay vỗ lên lưng người thanh niên.

"Chánh Phàm, cậu về rồi!". Bao năm không gặp, mới gặp liền muốn hù chết cô. Nhưng vẫn là vui mừng phấn khởi bởi sự trở về của cậu em trai.

Ôm thật lâu, lại không thể không buông ra, lại buông ra lời thâm tình.

"Nhục Nhục, tôi thật nhớ chị".

Cô cũng thật nhớ. Nhưng lại ngạc nhiên hơn khi Triệu Chánh Phàm xuất hiện ở đây.

"Về là tốt rồi về là tốt rồi, cậu sao lại biết tôi làm ở đây".

Triệu Chánh Phàm chăm chú nhìn cô gái xinh đẹp thanh tú, so với nhiều năm trước quả thực đã thật trưởng thành rồi. Người chị gái tuy không phải ruột thịt máu mủ, lại vô cùng yêu thương cậu. Ngày xưa là cậu trẻ tuổi non dạ, cần chị ấy bảo vệ. Lần du học lần này đã không còn như trước, cậu muốn bảo vệ người chị này thật tốt. Một chút tổn thương cũng không muốn để cô chịu.

"Là tôi nghe dì nói qua. Tôi vừa xuống máy bay liền muốn gặp chị để hỏi thật hư chuyện trên báo. Nhục Nhục, chị... ". Ngập ngừng một chút, cậu biết nói ra chuyện này sẽ khiến Vân Thiên Nhục không vui. Nhưng cậu biết sự thật sẽ không phải như những gì trên báo nói.

Nhắc đến đây, tâm trạng vui vẻ ban nãy nhanh chóng bị chìm xuống. Lại không muốn để Triệu Chánh Phàm mất hứng.

"Về thôi, tôi sẽ kể cho cậu nghe".

Nếu như nói sự thật ắt hẳn sẽ khiến Triệu Chánh Phàm lo lắng. Theo tính cách của cậu ta nhất định sẽ thay cô gánh vác chuyện này, còn bằng bột mà kiếm Trình Dật Hàn làm rõ chuyện. Vậy nên cô chỉ nói sự thật một nửa, là do góc chụp có vấn đề và tiêu đề là phóng viên muốn gây sự chú ý cho người đọc. Và nói cậu ấy không cần nói rõ với Dượng, cô sẽ tìm cách để dập tắt tin đồn. Về sau sẽ dễ dàng nói chuyện với người trong nhà, đặc biệt họ đang tức giận sẽ không có nghe lời cô nói.

Thật may là cậu ấy không có nghi ngờ gì. Buổi tối khi đã nấu một bàn ăn để mời cậu ấy, ăn xong lại buông ra một câu rất tự nhiên:

"Tối nay tôi ở lại chỗ chị". Khuôn mặt đã trưởng thành hơn xưa, không phải khí chất ngại ngại như Trình Dật Hàn, cũng không phải nụ cười ôn hòa như Lục Tử Kiện. Có một gương mặt ưa nhìn, thân hình có thể nói là nhiều người mong muốn nhưng vẫn còn đó một chút tính khí trẻ con.

Không phải cô keo kiệt nhưng Triệu Chánh Phàm đã lớn rồi, lại nói cậu ấy chỉ thua cô có một tuổi. Bọn họ không có quan hệ huyết thống, như vậy không thuận tiện lắm.

"Cậu không về thăm Dượng sao? Ông ấy rất nhớ cậu, hơn nữa ở đây không có phòng cho khách".

Vân Thiên Nhục ái ngại quan hệ, Triệu Chánh Phàm đương nhiên nhìn ra. Nhưng trong lòng cậu lại không nghĩ nhiều như vậy, nói một chút cho Vân Thiên Nhục yên tâm.

"Sáng mai tôi có công chuyện sẽ đi làm sớm. Tôi ngủ trên sofa được".

Lâu năm gặp lại, còn là người nhà không thể quá khắt khe được. Cậu ấy ngủ trên sofa mặc dù bất tiện nhưng cũng hết cách rồi.

Ban đêm tĩnh mịch, ánh trăng sáng qua ban công soi sáng gương mặt thanh tú của cô gái đã say giấc. Một cậu thanh niên ngây người đứng ở cửa phòng nhìn thật lâu. Nhìn Vân Thiên Nhục khuôn mặt hiện rõ tia mệt mỏi, trong lòng chan chứa một loại đau lòng.

Chậm rãi bước lại gần, dùng ánh mắt ngập tràn tình yêu dành cho người chị trên danh nghĩa. Tay vuốt nhẹ sợi tóc vương trên mặt cô gái, thật nhẹ nhàng như sợ đánh thức người đó.

"Nhục Nhục, tôi vốn dĩ không xem chị như là chị". Nhưng cậu biết, Vân Thiên Nhục sẽ không chấp nhận. Trong lòng cô vẫn luôn xem cậu là một người em, nhưng cậu từ lúc nào đã trao tình cảm hơn cả chị em cho cô gái nhỏ này.

Vân Thiên Nhục vừa mới tiễn Triệu Chánh Phàm ra về, lưng đặt xuống ngủ tiếp. Còn chưa đi vào giấc đã bị thanh âm đập cửa làm rối loạn.

"Rầm rầm rầm...".

Một tuần chỉ có một ngày nghỉ ngơi, ai mới sáng sớm lại đến quấy nhiễu giấc ngủ cơ chứ. Nhưng nghĩ đến Triệu Chánh Phàm có thể để quên đồ gì đó quay lại, lật đặt đi ra mở cửa.

"Chánh Phàm, cậu quên gì sao?". Giọng điệu uể oải, thuận miệng ngập một cái, mắt nhắm chặt không biết người trước mặt không phải Triệu Chánh Phàm.

"Cô thật sự dẫn nam nhân về nhà qua đêm. Cô có phải không muốn sống nữa không?". Trên đầu bỗng lạnh toát với sự xuất hiện của khí lạnh này.



Lòng từ lúc nào đã tĩnh lặng, nếu là trước đây cô sẽ không phải là loại phản ứng này.

Chán ghét không thèm nhìn anh một cái, phá giấc ngủ cô đã dành còn nói ra những lời khó nghe như vậy. Khó trách sáng sớm lại liền như ma quỷ xuất hiện ở đây.

Sáng sớm là thời điểm tính khí cô vô cùng xấu, dễ dàng nổi nóng. Thứ nhất cô bị quấy rầy với lí do lằng xẹt. Thứ hai người đến là người cô căm ghét, muốn lập tức đập anh ra xa. Nhưng thật may, cô chỉ tức giận ngầm, bởi vì cô còn chưa đánh răng nên không có tâm trạng mở miệng chút nào.

Trình Dật Hàn biết người hôm qua là em trai không cùng huyết của cô. Vì để dễ dàng trả thù, anh điều tra những người liên quan đến cô từng chút một. Cái khiến anh nổi nóng chính là cậu em trai này lại đem lòng yêu thích chị gái mình. Cô lẽ nào không biết, ôm cậu ta trước công ty đã đánh, dẫn về phòng không nói còn giữ lại qua đêm. Anh là nam nhân, lại không hiểu mưu mô của những người đó sao?

Vân Thiên Nhục ngâm chặt miệng, đi vào nhà như không có thấy anh.

"Hôm qua hai người đã làm những gì?". Tay nặng nề đóng chặt cửa, mặt đen thui kéo mạnh khủy tay cô.

Trùng ánh mắt tức giận nhìn anh, không để ý đau đớn trên tay từng chút một lách tay né tránh. Sắc mặt cô vẫn còn vương vấn buồn ngủ, lại còn bị anh nắm chặt tái mét. Trình Dật Hàn không thể không thỏa thuận, sự quật cường kinh người của cô lại giống như oán trách anh sai.

Vân Thiên Nhục tắm rửa thoải mái, mặc trên người bộ quần áo chín chu. Vừa mở cửa bước ra, nam nhân kiên nhẫn đứng ở cửa không nhìn đến sự gấp rút thái quá của mình.

"Đêm qua...". Giọng điệu tuy là tốt hơn ban nãy, lại vẫn mang theo phần nộ.

Thoải mái trong người chưa được bao lâu lại bị nam nhân này quét sạch không còn một mảnh:

"Trình Dật Hàn, đó là em trai tôi. Em trai, anh có nghe thấy không?". Sáng sớm vẫn còn chưa ăn gì, nhưng âm thanh không hề nhỏ.

Phản ứng tức giận của cô không phải đổi lại sự tức giận gấp bội như lần trước. Nam nhân tuấn đạt thoáng nhếch miệng cười nhẹ, ánh mắt chứa nhẹ ý cười càn xiêu lòng người.

Đáng tiếc, Vân Thiên Nhục bực tức hét xong liền đi. Không nhìn thấy một màn câu hồn đoạt phách hiểm hoi.

Lập tức nghĩ đến mục đích bản thân đến đây làm gì, mang khí thế mạnh mẽ bứt ra:

"Cô đến chỗ tôi ở". Để cô ở đây không được, tên kia có thể đến bất cứ lúc nào. Ngộ nhờ có làm gì cô, vậy không phải anh lỗ vốn. Cô ở bên cạnh, anh lại dễ dàng trả món nợ cho cô.

Trong cái chớp mắt, ý thức được anh nói cái gì liền trả lời:

"Không đi".

Ánh mắt hung hiểm cùng cường lực thanh âm

"Cô phải đi".

Nhấn mạnh thêm một lần nữa, lần này còn dùng giọng gần từng chữ:

"Không đi". Không sợ hãi chống lại ánh mắt sắc bén của anh, lần này cô xem anh lấy gì dọa cô. Anh tốt nhất đừng có lại nói Triệu Thị ở đây. Sống ở đây đã muốn nghẹt thở, muốn cô đến ở cùng anh sẽ không có khả năng.

Vẫn là nhanh một chút cắt đứt suy nghĩ của cô, cô ngông cuồng còn hơn suy nghĩ của anh. Từ sự việc kia, cô thật sự không còn biết cái gì gọi là sợ nữa rồi.

"Tôi không có hỏi ý kiến cô, cô liệu mà chuẩn bị. Trưa nay sẽ có người đến đón cô, buổi tối tôi trở về mà cô vẫn chưa đi...".

Lại một vấn đề mang ra uy hiếp, trầm âm thanh âm lạnh như băng.

"Tôi cho đập cái tòa chung cư này".

Là đập, không phải nổ.

Nổ sẽ nhanh gấp mười lần, anh không phải sợ chính quyền gì đó. Cái anh quan tâm chính là mạng sống của hàng trăm người ở đây và cũng là mạng sống của người trước mắt.

Ánh mắt

" Anh là đại diện, đại diện. Tôi cứ không đi xem anh làm gì được tôi ". Tay chỉ vào thân hình nam nhân phía trước rống giận. Cô biết ngay anh xuất hiện khi nào là có chuyện khi đó.

Nam nhân không tức giận ngược lại lần nữa nhếch lên khoe miệng.

Thu hoạch không tồi.

Lần đầu tiên anh bị người khác chửi thẳng vào mặt lại còn dâng lên lạ lẫm cảm xúc. Cô cứ việc mắng, cứ việc chửi. Tối nay cô xuất hiện ở nhà anh xem như không có gì đi. Còn nếu cô còn ở đây, anh sẽ không nhẹ tay.

Vân Thiên Nhục vẫn là bỏ lỡ cái cười quỷ dị của Trình Dật Hàn. Nếu như nhìn thấy rồi, đoán chắc cô sẽ không còn tỉnh táo đứng đây hét chói tai. Mà sẽ là ngậy người trước hình ảnh ngàn năm có một, độc nhất vô nhị chỉ có ở nam nhân cao lãnh này.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 63: Buông Lời Nhục Mạ Đau Đến Rỉ Máu

Ảo não dựa vào cửa xe, nhìn khung cảnh thay đổi trong tầm mắt. Nghĩ lại, ngày trước cô mặc dù không phải ngày ngày trải qua hạnh phúc, nhưng ít ra còn nhìn thấy ngày mai. Bây giờ cô lại không thấy gì cả ngoài một tầng sương mù quanh quẩn.

Xe đi đến một cánh cổng thật lớn và sắc sảo, bảo vệ điều khiển khiến cánh cửa từ từ mở ra. Sâu bên trong là một căn biệt thự xa hoa hiện ngang đứng ở đó.

Xe hoàn toàn dừng lại, trước căn biệt thự là bồn phun nước vô cùng bắt mắt.

Xuống xe. Tự mình xách vali hành lý nặng nề đi vào, không một ai có ý định muốn giúp, thật may là cô cũng không cần. Vân Thiên Nhục cũng chỉ đem những bộ quần áo và đồ dùng cá nhân cần thiết. Một thời gian liền rời đi, không cần phí sức đem nhiều làm gì.

Trang trí bên trong tinh tế và nói lên địa vị của chủ nhân nó. Nhưng sao một chút hơi ấm hạnh phúc cũng không cảm thấy được, căn phòng ở chung cư của cô vẫn là tốt hơn nhiều.

Một vị trạc tuổi trung niên bước ra, khuôn mặt hiền từ cho cô tin tưởng ở đây còn có tình người.

" Vân Tiểu Thư, hoan nghênh cô đến Trình Gia ".

Đối với người đó cười nhẹ, sau đó nhẹ nhàng cúi nhẹ đầu như xin lỗi.

" Thật ngại quá, lại đến làm phiền mọi người một thời gian. Xin hỏi, dì là... ".

Quản gia đối với thái độ kính trên của vị tiểu thư vô cùng hài lòng. Nhiều năm qua, trong nhà không có sự hiện diện của người lạ. Thiếu gia đêm qua nói sẽ có người đến ở, bà vô cùng ngạc nhiên. Còn không biết lai lịch của vị tiểu thư, bà còn sợ rằng vị này sẽ khó chiều. Nay được gặp mặt liền mang đến cho người ta cảm giác yêu thích rõ ràng.

" Tiểu Thư cứ gọi tôi là dì Lư, tôi là quản gia lâu năm ở đây ".

Người này, thật giống như dì Thẩm làm việc trong Triệu gia, vô cùng cởi mở.

" Dì Lư, khỏe. Dì đừng gọi tôi là Tiểu Thư gì đấy, tôi tên Vân Thiên Nhục. Dì gọi con là Thiên Nhục được rồi ". Vân Thiên Nhục cô vốn không phải tiểu thư dòng dõi gì đó. Sống ở đây, lại gọi cô là tiểu thư thật không hợp lý.

Dì Lư với lời nói của Vân Thiên Nhục không đồng ý, vội vàng từ chối. Nếu thiếu gia biết chuyện hẳn là sẽ tức giận.

" Như vậy không ổn, Thiếu gia sẽ không cho phép ".

Qua thái độ của dì Lư, hẳn là rất sợ Trình Dật Hàn. Cô nếu như làm khó đi ấy thật không phải.

" Vậy tôi cũng không ép dì, chẳng qua cũng chỉ là một danh xưng ". Giọng điệu hạ thấp xuống, danh xưng không quan trọng, quan trọng là thực tế nó như thế nào.

Dì Lư nghĩ Vân Thiên Nhục nói đúng, thiếu gia giống như là dẫn cô ấy về không phải là khách. Nhớ lại lời thiếu gia, ngập ngừng dò hỏi:

" Thiếu gia, không biết đã nói qua với cô... ".

" Di có chuyện gì cứ nói! ". Trình Dật Hàn chỉ nói cô đến đây ở, vốn không nói gì khác.

Câu hỏi ngược lại của Vân Thiên Nhược chắc là vẫn còn chưa biết chuyện:

" Tôi chỉ có thể truyền lại căn dặn của thiếu gia. Cậu ấy nói cô đến đây là giúp đỡ tôi công việc nhà cửa. Cô ban ngày đi làm về sẽ phụ giúp tôi trong công việc ". Bà cũng thật thối mái, vị tiểu thư này đã có công việc ổn định tại sao lại phải đến đây làm người giúp việc.

Hóa ra là muốn cô làm người giúp việc, không sao? Chuyện này đối với cô đơn giản.

" Được. Tôi vốn dĩ không phải đến đây làm khách. Tôi sẽ ở nơi nào ". Gật đầu vừa ý, còn hơn ăn không ngồi rồi, rất giống ăn bám anh.

Di Lư lại dẫn cô đi đến trước cầu thang, Vân Thiên Nhược lại dừng bước chân ngay sau đó.

" Di không phải nói tôi sẽ ở trên lầu chứ? ". Nhìn thấy Di Lư đã bước đến nửa cầu thang, nhin không được hỏi lại.

Cái gật đầu chắc nịch của di Lư, căn phòng này dọn dẹp mỗi ngày vô cùng sạch sẽ và thoải mái. Bà ban đầu cũng hoài nghi, vị tiểu thư này trong lòng thiếu gia thật không tầm thường.

" Đúng vậy, là căn phòng đầu tiên bên cạnh cầu thang, ngay bên cạnh phòng của thiếu gia ".

Gần phòng Trình Dật Hàn...

" Di Lư, tôi nghĩ có chút nhầm lẫn gì rồi. Tôi không phải khách quý gì hết, tôi đến đây chẳng qua là làm việc trả nợ cho thiếu gia của Di ".

Trả nợ...Đây thật sự là lí do.

" Vân Tiểu Thư, không có nhầm lẫn, thiếu gia rõ ràng trước đó đã dặn như vậy. Cô không phải thấy tôi đã già nên lãng tai chứ? ". Vui vẻ đùa một chút, người khác nhìn đến căn biệt thự đã khao khát. Còn có thể ở lại, lại là lời thiếu gia nói trước giờ chưa có ai được điểm phúc đó. Vị tiểu thư tại sao phải do dự và né tránh như vậy, nhìn mặt cô ấy không phải giống như dối lòng.

Vân Thiên Nhược nào dám có ý tứ đâm chọc Di Lư chứ.

" Tôi không có ý tứ đó. Theo lí, tôi vẫn nên đến chỗ người làm ở. Nếu thiếu gia về rồi thấy tôi đột nhiên ở căn phòng sang trọng đó sẽ nổi giận. Di xem, có đúng không? ". Trình Dật Hàn hận cô như vậy, sẽ không để cô ở lại phòng kia lại còn ở gần anh. Không những cô khó sống mà còn có khả năng di Lư sẽ bị anh trách phạt.

Vị tiểu thư này nói có lí, trước tiên cứ để thiếu gia về để rõ ràng. Về sau, chuyển qua lại đây vẫn chưa muộn. Thiếu gia lần này, hành xử thật mâu thuẫn. Để vị tiểu thư này làm người giúp việc trong nhà trong khi không cần thiết, còn để cho cô ấy ở căn phòng tốt.

" Vậy được để tôi dẫn cô đi đến chỗ khác ".

Vân Thiên Nhược hài lòng đồng ý, nhanh chân đi theo di Lư dẫn mình đi nơi khác. Trên đường đi tò mò hỏi:

" Di Lư. Căn nhà lớn như vậy mình đi phải chăm lo tất cả sao? ". Như vậy, Trình Dật Hàn thật ức hiếp người quá đáng. Di Lư cũng tính là đã có tuổi, làm nhiều như vậy thật quá sức.

Vị tiểu thư sao lại nghĩ thiếu gia xấu như vậy. Một người như thiếu gia tuy là nghiêm khắc còn lạnh lùng nhưng không bao giờ xem thường người giúp việc. Càng không có chuyện bạc đãi ai cả.

" không có, tôi chỉ chăm lo com nước và dọn dẹp phòng ốc cho thiếu gia. Mỗi sáng sẽ có những người đến lau dọn sạch sẽ, làm xong sẽ về. Thiếu gia không thích ồn ào, mặc dù cậu ấy rất ít khi về nhà. Ban đêm cậu ấy thường xuyên ngủ lại công ty ".

Ra là vậy, anh cũng còn chút lương tâm. Thảo nào, cô này giờ không có nhìn thấy ai khác. Nếu không phải căn biệt thự sạch sẽ cô còn tưởng đây là vô chủ.

" Vậy tôi phải làm những gì? ". Qua những lời di Lư nói thì mọi chuyện sắp xếp đầu vào đấy, cô vào chẳng phải cũng là dư thừa. Nhưng anh lại một mực bảo cô đến đây, hẳn là muốn hành hạ cô.

" Cô sẽ lau dọn các phòng trên lầu, chỉ chừa lại một phòng của thiếu gia. Còn lại sáng mai người giúp việc sẽ làm ". Bà có thể nhìn ra, ý tứ của thiếu gia chỉ là bề ngoài. Để tiểu thư này ở đây mới là nguyên nhân chính.

Cũng tốt, cô cũng không muốn vào phòng anh.

" Vậy có phải tối nay tôi sẽ bắt tay làm luôn? ".

" Đúng vậy. Làm khó tiểu thư quá rồi, ban ngày đi làm mệt mỏi về lại còn phải làm việc nhà ".

Hôm nay không đi làm không thấy gì, nhưng cô không biết ban ngày đi làm rồi tối làm nữa có chịu được không đây.

" Không có vấn đề gì ".

Khi đã đứng giữa một dãy phòng bên cạnh nhà chính, di Luru chỉ một chút:

" Một dãy này cô muốn ở phòng nào cũng được, lâu rồi không có người ở nên bụi bám một chút. Tôi ở phòng đầu tiên gần nhà chính, như vậy sẽ tiện hơn ".

Càng ở xa anh càng tốt, đó là suy nghĩ Vân Thiên Nhượng đề ra.

" Vậy tôi sẽ ở phòng cuối cùng ".

Đoán chừng Vân Thiên Nhượng thích yên tĩnh, di Luru không có nói gì:

" Được. Giờ này người làm đã về hết, tôi sẽ giúp cô lau dọn một chút ". Nhìn Vân Thiên Nhượng đầy áy náy, ngày đầu vào ở lại cực như vậy. Ban đầu ở phòng kia không phải tốt hơn sao? Thật là một cô gái kì lạ.

" Di Luru, di bận rộn nhiều việc, không cần phiền Di. Tôi tự mình có thể dọn dẹp tốt. Cảm ơn di ". Tính ra cô còn thấp hơn di ấy, nào có quyền gì nhờ di ấy giúp chứ. Thanh niên sức khỏe dư thừa, chuyện nhỏ vốn không cần nhờ ai giúp.

Nghe vậy, di Luru lại thấy thiện cảm hơn, đúng là cô gái mạnh mẽ. Như vậy sẽ sớm tự lập hơn, bà không có lí do gì cả.

" Cô không cần khách sáo, đồ dùng tất cả ở bên kia cô tùy ý đến lấy. Tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước ".

Vân Thiên Nhượng nhìn về phía tay di Luru chỉ, gật đầu hiểu rõ:

" Được ".

Như thường lệ Trình Dật Hàn trở về, di Luru đứng chờ.

" Thiếu gia, cậu đã về ".

Trình Dật Hàn gật đầu nhìn di Luru một cái, ánh mắt quét nhanh khắp nhà lại không thấy bóng dáng kia đâu.

Di Luru thấy Trình Dật Hàn đi lên lầu để tắm rửa nghỉ ngơi cũng nhanh đi chuẩn bị chút thức ăn khuya. Vừa đi được một lúc liền bị giọng nói có chút gấp gáp gọi lại:

" Di Luru, cô ta đâu, vẫn chưa đến ". Khuôn mặt nam tính đã ảm đạm tức giận, giống như chỉ cần di Luru nói " Vâng " sẽ lập tức phát giận.

Di Luru thoáng ngạc nhiên, thiếu gia vừa trở về còn chưa kịp cởi ra áo vest đã tìm người.

" Vân Tiểu Thư, cô ấy trưa nay đã đến rồi ".

Câu trả lời khiến Trình Dật Hàn hài lòng nhưng mắt anh vừa nãy lại rõ ràng không nhìn thấy cô.

" Đến rồi. Người đâu? ". Mắt lại một lần nữa quét nhìn xung quanh, chân còn hướng nhà bếp đi tới.

" Cô ấy buổi tối dọn dẹp xong theo lời thiếu gia phân phó, ăn cơm xong liền nghỉ ngơi rồi! ".

Nghỉ ngơi rồi? Anh không phải không cho cô nghỉ ngơi, nhưng cô đâu?

" Tôi từ trong phòng không thấy ai ". Không phải là ngủ trong phòng anh chứ?

Nếu như vậy, thiếu gia thật là muốn Vân tiểu thư ngủ lại đó. Nhưng..

" Cô ấy không có ở đó, chiều nay cô ấy một mực muốn ở nơi dành cho người giúp việc ". Đây là lần đầu bà làm trái lời thiếu gia dặn dò, giọng nói thiếu gia lại mất hứng. Nên di Luru cũng sinh ra loại cảm giác lo sợ, lo sợ cho Vân tiểu thư.

" Gan quả nhiên to ". Con thịnh nộ đề nén đã hiện rõ ràng trên khuôn mặt tuấn đạt.

Hành động này của cô rành rành ngay trước mắt là muốn chống đối lại anh.

Muốn ở đó phải không? Không có lệnh của anh, cô đâu cũng không thể ngủ.

" Dẫn tôi đi, cầm theo chùm chìa khóa phòng ". Với tính cách của cô sẽ không dễ dàng mở cửa, đây là nhà anh, anh cũng sẽ không phá nhà.

" Thiếu gia, có chuyện gì để ngày mai nói được không? Đã khuya như vậy, e là làm phiền... ".

Trình Dật Hàn đi phía trước, sớm đã không vui với thái độ cô gái kia, nay lại nghe lời che trở của dì Lư. Khuôn mặt hiện rõ đen thui, quay lại thành công ngăn chặn lời nói thừa của dì Lư.

Từ bên ngoài dì Lư khéo léo gọi Vân Thiên Nhược:

" Vân Tiểu Thư, cô đã ngủ chưa? Thiếu gia, cậu ấy có chuyện muốn nói với cô ".

Tĩnh lặng...

" Vân Tiểu Thư... ". Lại kiên nhẫn lặp lại một chút.

Nhưng nam nhân bên cạnh lại không có sức kiên nhẫn như vậy. Cô làm trái ý anh, lại yên tâm ngủ ngon như vậy, lí nào lại vậy.

" Mở cửa ". Bất mãn nhìn cánh cửa không chút tiếng động, dứt khoát mở ra sẽ nhanh hơn.

Dì Lư cũng không thể không nghe theo, đành phải mở ra.

" Vâng, thiếu gia ".

Bước vào phòng, bên trong tối đen, Trình Dật Hàn dễ dàng xác định được đường đi. Đến khi bước đến bên giường, đèn đã được dì Lư mở lên rọi sáng cô gái đang mê man ngủ.

" Vân Thiên Nhược, cô dậy cho tôi ". Thanh âm lạnh lẽo như từ địa ngục truyền đến, cao ngất từ trên nhìn xuống.

Vân Thiên Nhược vốn dĩ đang yên giấc ngủ say, mơ hồ có người gọi nhưng cô lại không tỉnh nguyện mở mắt. Đến khi, nghe được giọng nói quen thuộc lại mang theo lạnh lẽo mới mở mắt ra một chút.

" Trình Dật Hàn, sao anh lại ở đây ". Nhìn đến mặt anh, Vân Thiên Nhược mí mắt nặng nề nhắm lại. Cô lại vẫn luôn mặc định đây chỉ là giấc mơ. Xoay người đưa lưng về phía anh, một bộ dạng chấy nhà cũng mặc kệ.

Làm gì có ai như cô vậy...an nhiên đến đáng sợ.

" Cô còn không dậy ". Bàn tay cường lực mang theo một chút thô lỗ kéo cô ngồi dậy, lại không quên uy hiếp.

Bị anh làm đau nhưng cô thật buồn ngủ quá, một đêm qua cô ngủ muộn. Sáng nay lại dậy sớm, còn chưa ngủ được không phải đã bị nam nhân chết tiệt này quấy nhiễu. Lau dọn từ chiều đến tối mới xong, sức cô không bị cạn kiệt mới lạ.

" Có gì để mai đi, tôi còn bận ngủ ". Mắt nhắm bằng nghiêng đầu, ánh mắt mới hé ra lại dần dần nhắm mắt lại.

Trình Dật Hàn có chút bất lực, cô gái này thật tai họa. Một lần nữa dùng giọng điệu lớn hơn muốn đánh thức cô:

" Cô dám nhắm mắt thử xem ".

Dì Lư vẫn đứng bên cạnh, thu hết vào mắt. Thiếu gia không biết giờ này đã thật trễ sao? Ngay cả bà cũng có điểm buồn ngủ rồi.

" Thiếu gia, Vân tiểu thư đã luôn làm từ chiều đến giờ, ắt mệt mỏi ".

Trình Dật Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ ngủ thật ngon. Lòng mảy mui chặt thoáng thả lỏng, tính toán với người ngủ như chết anh không được gì còn phí thời gian. Nhìn cô một lúc, sau đó từ từ đặt cô xuống, không nói gì rời đi.

Sáng hôm sau, Vân Thiên Nhược dậy sớm nghĩ lại chuyện hôm qua liền biết không phải mơ. Muốn trốn tránh anh nên đi làm từ sớm, đến tối mới trở về. Vừa về đã bắt gặp Trình Dật Hàn ngồi trên ghế sofa.

Vừa nhìn thấy cô, Trình Dật Hàn liền căn dặn dì Lư. Ánh mắt lại nhìn về phía cửa, nhìn Vân Thiên Nhược bước vào nhà:

" Dì Lư, đem đồ cô ấy dọn lên căn phòng tôi đã nói trước đó ".

Dì Lư còn chưa kịp gạt đầu đã bị một giọng nói trong veo ngăn chặn.

Chán ngán với hành động của anh, lại không thể không lên tiếng phản kích. Vừa nói lại tiến đến gần anh. Trước mặt dì Lư không chút kiêng nể, gọi thẳng tên anh.

" Trình Dật Hàn, anh quá đáng. Nhà anh rộng như vậy, nhiều phòng như vậy. Tôi ở đâu đều như nhau ".

Dì Lư ngây người đứng ở đó, Vân tiểu thư tại sao nói chuyện với thiếu gia lớn tiếng như vậy? Không giống cô gái ngày hôm qua chút nào.

Trình Dật Hàn không biết, cô dường như bắt đầu rất thích cãi lời anh. Đến chỗ ngủ cũng muốn lớn tiếng với anh.

"Tôi lại không có đang hỏi cô. Trên lầu chỉ có hai phòng ngủ, một là cô ngủ phòng bên cạnh, hai là cô ngủ chung với tôi". Cô muốn có sự lựa chọn, anh cho cô hai sự lựa chọn. Đây là giới hạn cuối cùng anh cho cô.

Ngoài dự đoán của dì Lưu, thiếu gia không có để ý điều đó, chỉ trọng tâm nói vấn đề.

Vân Thiên Nhục thật không biết anh đang nghĩ gì, đến phòng ở anh cũng lớn tiếng như vậy. Không chút chịu thua lớn giọng gần:

"Phòng nào tôi cũng không ở".

Trình Dật Hàn bị lời thẳng thừng chối bỏ của cô làm tức giận, đứng thẳng người neho mắt đầy nguy hiểm nhìn cô.

"Cô còn nói thêm một câu nữa, như vậy cô chọn ở chung với tôi. Tôi cũng không ngại để cô ngủ trên giường tôi. Nhưng...đã nằm ở trên giường tôi không phải đơn thuần là ngủ". Không có để ý dì Lưu vẫn còn ở đây, nói ra những lời ái muội.

Đối với cách làm vô lý của anh, Vân Thiên Nhục cũng không biết phải làm sao mới tốt. Chính là chê trách một thiếu gia như anh vậy.

"Anh mở miệng ra là ép buộc tôi, uy hiếp tôi. Bây giờ tôi mới biết thiếu gia nhà họ Trình lại ngang ngược không nói lí lẽ như vậy". Giọng điệu tuy đã dịu lại, thế nhưng vẫn còn chưa chịu khuất phục.

Anh cũng là hết cách, nói nhỏ nhẹ cô không nghe. Anh dùng vũ lực cũng chỉ ép cô được một thời gian. Ngoài uy hiếp cô, anh còn chưa tìm ra được cách để cô im lặng làm theo.

"Với cô, tôi không cần nói lí lẽ. Bởi vì, cô không có quyền. Cô biết thân phận của cô ở đây là gì sao?".

Từ thân phận trong miệng anh phát ra đủ loại nhạo báng, Vân Thiên Nhục lại đối với "thân phận" chính mình sinh ra cảm giác hoảng loạn, không muốn đối diện với nó.

"Bất quá cũng chỉ là người ờ, là công cụ để tôi thỏa mãn dục vọng". Lời nói âm trầm thốt ra lạnh thấu xương. Ánh mắt lạnh nhạt lướt qua khuôn mặt nhỏ hơn cả bàn tay của anh đã trắng bệch.

Lời nói mang theo sát thương vô cùng lớn...

Vân Thiên Nhục chăm chăm nhìn anh, lại giống như không phải nhìn anh. Từ trong con ngươi màu trà nhìn thấy hình ảnh phản chiếu bị thương chính mình. Lòng tự trọng bị xúc phạm nặng nề, không chút tiếng động quay người rời đi.

Anh tàn nhẫn, anh đối với mọi người là lạnh lùng nhưng không phải đáng về tàn nhẫn như vậy. Anh rút cuộc nói, anh trước mặt dì Lưu nói cô là nữ nhân tử bi thể nào.

Trình Dật Hàn tôi có phải là điên rồi không mới yêu thích anh?

Bàn tay nắm chặt lại, lòng đau đến rỉ máu. Nắm chặt bàn tay nhắc nhở bản thân mình nhớ rõ lời nói còn sắc hơn lưỡi dao của anh.

Trình Dật Hàn im lặng nhìn cô đi lại như bị hút cạn sức lực.

Ánh mắt vô hồn của cô lại như nhát dao bén nhọn khiến tim anh rỉ máu.

Cô tại sao cứ luôn đối đầu với anh, nghiêm túc làm theo lời anh nói không tốt sao?

Lần nào cũng vậy, chọc giận anh. Anh vẫn luôn đối với sự khinh thường của cô dành cho mình mà dễ dàng nổi nóng. Khắc chế không được mà bùng ra những lời nhục mạ, chính Trình Dật Hàn một khắc cũng không tin những lời thấp hèn đó là từ anh phát ra.

Một khắc đó, anh biết cô đã khuất phục, nhưng cô hoàn toàn không cam tâm tình nguyện. Còn bày ra bộ dạng chán ghét anh vô cùng.

Anh đột nhiên dâng lên suy nghĩ, cô mắng chửi anh hoặc là phản kháng anh. Chứ không phải im lặng quay lưng rời đi như vậy. Cô như vậy, không khỏi khiến anh dâng lên loại cảm giác giết mình.

Dì Lưu nghe không nổi những lời thiếu gia vừa nói, lại không nghe sót một từ. Vân Tiểu Thư là tình nhân của thiếu gia sao? Nhưng bà lại thấy cô ấy bị thiếu gia ép buộc. Thiếu gia nhà họ Trình lại đi ép buộc phụ nữ sao

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 64: Không Ai Nhân Nhượng Ai

Tần Dạ từ ngoài bước vào, lại thấy ánh mắt Vân Thiên Nhượng mơ hồ đỏ hoe, nhưng lại không có nước mắt. Không phải là cô ấy mới đi làm về sao?

"Thiếu gia, Vân Tiểu Thư khóc". Tần Dạ trước nay không có lo chuyện bao đồng, nhưng lại buột miệng nói ra. Cậu đối với vị tiểu thư này có cái nhìn rất tốt, nguyên nhân ở đâu lại khiến thiếu gia một mực làm khó cô ấy.

Trình Dật Hàn cũng không nhìn đến sự khác lạ trong Tần Dạ.

Một giây trước còn dùng ánh mắt không sợ trời nhìn anh, vừa quay lại liền rơi lệ.

Cô khóc...

Lời nói của anh vừa rồi thật có thể khiến cô khóc. Cô khóc, chứng tỏ cô đau lòng thương tâm. Nhưng cái cảm giác khoái hoạt trong anh lại không hề có. Hoặc là nỗi đau của cô vẫn chưa đủ sâu để anh hả hê?

Vân Thiên Nhượng lau dọn sạch sẽ mất gần một tiếng đồng hồ. Gồm có một phòng cô đã ở một thư phòng và một phòng vẽ tranh.

Nhưng đồ dùng vẽ tranh lại mới vô cùng giống như không có sử dụng, mua để đó cho ai. Vân Thiên Nhượng liền nghĩ đến có thể là dành cho Nhạc Lam Tịch.

Chỉ có ba phòng nhưng diện tích mỗi căn phòng đều lớn. Cô lau mà lưng liền truyền đến nhức mỏi. Đúng là cuộc sống người hào môn, nhà sạch không có hạt bụi lại liên tục vệ sinh. Nhưng mà cũng nhờ vậy mà nhiều người có việc làm, cũng tốt.

Bụng đói còn cao, nằm ngả lưng muốn nghỉ ngơi. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa:

"Vân Tiểu Thư, thiếu gia gọi cô xuống ăn cơm".

Ăn cơm, cô có chết cũng không cần ăn cơm nhà anh. Bây giờ nhìn mặt di Lư cô còn thấy ngại, đi ấy sẽ không vì vậy mà ghét bỏ cô chứ.

"Di Lư, tôi không có đói". Tự mình dối lòng nói vọng ra ngoài.

Di Lư biết Vân Thiên Nhượng vẫn còn tức giận thiếu gia chuyện ban nãy. Nhưng mà thiếu gia chờ đã lâu lại không thấy cô ấy xuống mới kêu bà lên nói một tiếng.

"Cô đừng làm khó tôi có được không? Cô không xuống, thiếu gia nhất định sẽ tức giận. Đến lúc đó mọi người đều gặp chuyện". Thiếu gia lại đột nhiên căn dặn bà chuẩn bị thêm đôi bát đĩa, bà liền biết là cho ai rồi.

Di Lư nhìn thấy, thiếu gia không phải cố ý nói ra những lời đó. Đây không phải là thiếu gia muốn xin lỗi Vân tiểu thư sao?

Vân Thiên Nhượng không muốn liên lụy đến người khác, càng không cần để ảnh hưởng đến bao tử cô. Để ý làm gì nam nhân không có lương tâm kia, anh nói gì kệ anh vậy. Chẳng qua do cô quá ngạc nhiên thôi, bây giờ nghĩ lại còn thấy thái độ đó cô không nên có. Bởi vì cô càng tỏ ra buồn bã đau khổ, người được lợi cười trong bụng chính là anh.

Tự nhủ với lòng như vậy, sau đó mở cửa đi ra nhìn di Lư giải thích:

"Di Lư, tôi không phải sợ anh ấy. Tôi là có chút đói rồi!".

Di Lư thấy cô chịu đi ra thì vui vẻ hết biết, cười cười tán thành:

"Vâng, tôi biết rồi".

Vừa đi xuống mùi thức ăn thơm nức liền quanh quẩn trong mũi cô. Loại bỏ ánh mắt nhìn chăm chú của anh, lạnh nhạt kéo ghế ngồi xuống.

Anh muốn hỏi cô tại sao chần chừ không xuống ăn cơm nhưng lời nói phát ra lại không có như vậy.

"Vân tiểu thư cho rằng cô đến đây làm khách quý, đến ăn cơm cũng phải phiền người khác gọi cô sao?". Vẫn là thanh âm cùng lời nói khiến người ta nghe thật phản cảm.

Vốn dĩ cô chỉ muốn ngồi đây yên bình ăn, lại không ngờ anh vẫn còn hứng thú đâm chọc cô. Cô chống cằm không có nhìn anh, thư thái uống vào ngụm nước đáp trả anh.

"Tôi lại không biết người ở còn có thể ăn cơm chung với chủ. Là tôi lo lắng tùy tiện sẽ làm mất hứng của thiếu gia, thật không tốt".

Từ "thiếu gia" trong miệng cô lại sắc bén kinh người.

Vân Thiên Nhượng đứng là lần đầu nhìn thấy cái thể loại này. Người ở không ra người ở, nhân tình không ra nhân tình, nhân viên cũng không giống.

Trình Dật Hàn tưởng rằng cô sẽ yên lặng, lại không nghĩ đến cô đem lời anh nói nhắc lại anh. Cảm xúc của cô cũng thật nhanh thay đổi, anh cũng chỉ thấy cô có hai vẻ mặt đối diện với anh. Một là tức giận không muốn nói lời nào cứ thế vô cảm, hai là tức giận đến câu nào anh nói ra cũng muốn xuyên tạc.

Di Lư trước khi vào bếp lên tiếng nhắc nhở, hai người họ cứ như vậy sợ rằng đến ăn cũng khó.

"Thiếu gia, Vân Tiểu Thư. Thức ăn đã nguội rồi, mau ăn đi".

Trình Dật Hàn cũng lại không muốn nói nhiều, nói nhiều rồi lại bị cô đối lại chất vấn. Đến lúc đó, anh không biết có còn kiên nhẫn ngồi đây nữa không.

Cầm chén lên ăn cơm, tiếp đó nhắc nhở cô một tiếng:

"Về sau, mỗi buổi đều phải xuống ăn. Tôi không muốn người ta đồn đại tôi bạc đãi cô".

Thấy anh đã ăn, cô cũng không ngại ngần mà đem thức ăn bỏ vào miệng. Cũng không cần đáp lại lời anh, anh không phải giống như đang hỏi cô.

Trình Dật Hàn ăn đã no, lại nhìn cô bây giờ giống như chỉ mới bắt đầu ăn. Anh vẫn còn phải làm việc, nhưng lại nghĩ đến mình đi rồi, cô sẽ không tiếp tục ăn. Trong tay vẫn cầm chén, một lúc sau dò hỏi cô.

"Không tức giận?". Thanh âm tuy không phải là ôn hòa nhưng so với bình thường vẫn là tốt hơn, có thể nói đây là tâm trạng tốt nhất mà nam nhân này có.

Vân Thiên Nhục thoáng dừng động tác trong tay một chút, cũng không muốn nhớ lại chuyện ban nãy là cô có tức giận hay không. Cho rằng anh đơn thuần hỏi, cô cũng tùy tiện đáp.

"Không liên quan đến anh". Quen biết và tiếp xúc Trình Dật Hàn lâu, ngay cả giọng điệu cũng gần giống anh. Không có cho người ta nắm rõ cảm xúc của mình. Hoặc là cô đối với nam nhân này sinh ra loại cảm giác khép kín chính mình.

Không muốn đưa đến cục diện bế tắc, thanh âm đã lạnh hơn, đây là nhấn nhay của anh dành cho cô.

"Vân Thiên Nhục, cô nói chuyện đằng hoàng không được sao?".

Cô không ngoan ngoãn được như những nữ nhân khác đã đành, lẽ nào còn không học được cách nhìn rõ thế cục. Đến cả anh cũng nhìn ra bản thân muốn giảng hòa với cô, cô lại khẳng khái muốn tiếp dầu vào lửa.

Vân Thiên Nhục không hiểu cách cư xử của Trình Dật Hàn. Anh có quan tâm hay để ý cô tức giận hay không sao? Tại sao lại tỏ vẻ giống như thật lòng muốn biết cô cảm nhận thế nào. Tại sao những việc trước đây anh làm anh lại không hỏi cô có tức giận hay không?

Anh là nam nhân cao cao tại thượng, trước giờ luôn được người người cung phụng, răm rắp nghe lời anh. Còn cô lại không như vậy, nên anh mới muốn cô giống như bọn họ. Ngày trước cô không phải như vậy sao? Sợ hãi anh nhưng giờ cô lại không biết thế nào là sợ nữa rồi?

"Tôi có điểm nào không đằng hoàng. Tôi là nói thật, anh muốn làm gì anh cứ việc làm, anh muốn nói gì anh cứ việc nói. Còn tôi, không giận cũng không muốn giận".

Tại sao? Cô không nói rõ ràng là cô giận hoặc không giận. Lại nói rằng cô không muốn giận.

Như vậy không phải nói anh có làm gì, nói gì đều cùng cô không liên quan sao?

"Trình Dật Hàn, tôi không muốn ngày ngày đều cùng anh cãi vã". Chuyện Nhạc Lam Tịch, cô đã nói rõ ràng. Ban ngày đi làm mệt mỏi quá đủ rồi, về đến nhà lớn tiếng với anh một chút còn mệt hơn một ngày đi làm.

Trình Dật Hàn thật không biết giữa anh và cô ai là người đầu sỏ gây nên âm ỉ. Cô muốn bình yên, anh cũng vậy. Thế nên thỏa thuận với cô là tốt nhất, chỉ là không biết được bao lâu đây.

"Được, không cãi vã". Giọng nói âm trầm truyền đến, đánh tan không khí vừa muốn lần nữa bùng phát.

Hai tuần trôi qua, trong ngôi biệt thự không xảy ra chanh chấp. Có lẽ, ai cũng thật mệt mỏi rồi, chanh chấp nhiều nhận lại ngoài tổn thương trao trả nhau còn là gì. Khoảng thời gian căng thẳng đã kéo dài mấy tháng, nói không mệt thật lừa người.

Vân Thiên Nhục đang cùng Tần Dạ đi siêu thị mua đồ ăn, bởi vì Di Lư đã về quê ăn cưới bà con. Nên chuyện cơm nước sẽ do cô đảm nhiệm.

Cô vốn không biết Trình Dật Hàn thích ăn gì, chỉ mua những nguyên liệu mà cô sẽ dự định nấu những món ăn Thái.

Thật ra cô có thể tự đi, nhưng Tần Dạ dường như rảnh rỗi lại muốn làm tài xế cho cô.

Trên đường đi Tần Dạ cũng không nói gì nhiều, chỉ là câu nào nói ra cũng là Vân tiểu thư, Vân tiểu thư.

Đến khi xách trong tay một túi nguyên liệu, liền phàn nàn:



" Tần Dạ, cậu thấy có ai làm tiểu thư mà như tôi không? Tôi nghĩ vẫn là cậu nên đổi cách xưng hô ".

Tần Dạ đối với cách xưng hô này thấy vô cùng hợp lý, nhưng vẫn muốn xem Vân Thiên Nhục là có ý gì. Cô ấy tuy không phải là tiểu thư giàu có gì đó, nhưng phẩm chất lại tốt. Cậu kính trọng gọi một tiếng " tiểu thư " cũng là đương nhiên.

" Vậy Vân Tiểu Thư nói, tôi nên gọi cô là gì?".

" Gọi tên tôi như bình thường là được, mọi người cũng gọi tôi như vậy ".

" Thiếu gia, cậu ấy... ".

Câu trả lời của Tần Dạ sao lại giống di Lư đến vậy, di Lư cô nói không tiện, thế nhưng Tần Dạ này cũng thật cứng nhắc.

" Tôi có một cao kiến ". Về mặt tươi cười như phát hiện ra một chân lí đáng nể. Thế nhưng lời nói tiếp theo còn hơn cả chân lí, gương mặt diễn một cảnh vô cùng nghiêm túc.

" Cậu gọi tôi là thiếu phu nhân, cậu thấy thế nào? ".

Tần Dạ không tin vào tai mình, Vân tiểu thư là đang nói đùa nhưng sao lại giống thật nghiêm túc. Lẽ nào cô ấy muốn làm thiếu phu nhân Trình gia, vấn đề này vẫn là do thiếu gia tự quyết định.

Thỏa mãn nhìn Tần Dạ ngây người, khuôn mặt cậu ta lúc nào cũng đơ ra. Một chút biểu cảm cũng không, mới chỉ đùa một câu thôi sắc mặt cậu ta đã khác rồi.

" Hahaha...". Tiếng cười vui vẻ không nhiễm chút tạp niệm, dễ nghe nhẹ nhàng đi vào lòng người.

Tần Dạ nhìn Vân Thiên Nhục đi về trước còn cười lớn như vậy, liền biết bản thân bị cô đùa.

Khóe miệng muốn vì bản thân mình dễ dàng bị lừa, lại bất gặp khuôn mặt tuấn dật hiện rõ lửa giận liền thu lại nét cười.

Bình thường ngày nghỉ Trình Dật Hàn cũng đến công ty. Nhưng từ khi Vân Thiên Nhục dọn đến ở anh lại thường xuyên ở nhà. Đến công việc nếu xử lý không xong, đúng giờ tan tầm cũng sẽ đem về phê duyệt. Nghe đến tiếng xe trở về liền muốn xuống xem một chút. Lại không ngờ nhìn thấy cô ghé vào tai Tần Dạ nói gì đó khiến cậu ta ngẩn người. Còn cô cười híp cả mắt cũng không nhìn thấy anh xuất hiện.

" Chơi rất vui? ". Thân hình cao lớn đứng dựa vào cửa bếp, nhìn khóe miệng cô vẫn còn vương ý cười. Cô chưa bao giờ như vậy đối với anh, đến cả Tần Dạ cô còn thoải mái như người quen lâu ngày. Nhưng anh, cho dù đã tiếp xúc thân mật cô vẫn giống như là tương kính như băng.

Cắt thực phẩm vào trong tủ lạnh, không nhìn ra sự khác thường của anh. Bình lặng trả lời:

" Không tệ ".

Trình Dật Hàn nhớ rõ, không muốn cãi nhau với cô, từ từ thu lại lửa giận. Giọng nói cũng khiến người ta nhìn không ra tia cảm xúc.

" Di Lư sẽ vắng nhà vài hôm, cô chịu trách nhiệm dọn dẹp phòng tôi. Còn về chuyện tôi giao cho cô làm trước đây đều để sáng hôm sau người giúp việc làm ".

Ngạc nhiên, quay người lại nhìn anh, thắc mắc với quyết định của anh. Anh không phải không thích người khác vô phòng mình, anh không ưa cô sao lại cho cô bước chân vào phòng anh.

" Tại sao? Anh có thể để người khác làm thay? ".

Xuyên tạc ý tứ của cô, cho là cô không muốn làm hoặc là chán ghét anh.

" Không đến lượt cô quyết định ".

Vốn là một câu hỏi rất bình thường, lại đòi lấy sự nóng giận lớn tiếng vô lí của anh.

Nhìn anh rời đi, cô có chút mơ hồ hoài nghi thái độ của anh là ý gì. Cô nói chuyện rất bình thường mà, lại không rảnh rỗi để ý, bắt tay vào nấu ăn.

Trình Dật Hàn tính toán chuẩn thời gian xuống ăn cơm, sắc mặt vẫn không tốt hơn là bao.

Vân Thiên Nhục không biết nói gì, bầu không khí yên tĩnh đến lạ. Lại không thể bẻ tắc như vậy, mở miệng muốn xé tan im lặng.

" Tần Dạ, cậu ấy đâu? ". Rất tự nhiên hỏi, cô cũng muốn cho cậu ấy ném thư một chút đồ ăn cô làm.

" Vân Thiên Nhục ". Nặng nề đứng dậy ánh mắt hừng hực lửa giận nhìn cô. Ánh mắt trong veo vô số tội của cô trực tiếp lên án hành động của anh, Trình Dật Hàn không biết cô thật sự không biết hay là giả ngu.

Ở một lúc nữa anh sợ rằng mình sẽ bóp chết cô, đá mạnh ghế sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Một lúc sau, bên ngoài truyền đến tiếng xe lao vút đi với tốc độ nhanh chóng mặt.

Nhìn món ăn đặc sắc trên bàn, lại không có tâm trạng ăn. Mắt tròn tròn nhìn chiếc ghế bị anh hung hăng đá mạnh nằm một góc.

Anh ấy vì sao tức giận?

Nghĩ lại thì ra sự tức giận vô cớ của anh lại vẫn ảnh hưởng đến cô. Cô thật không thể không thừa nhận bản thân là một người dễ dàng tha thứ cho người khác. Không phải cô không có tính cách riêng của mình mà là cô vốn là người không để ý. Lúc lớn tiếng với anh cô không sợ hãi, khi yên bình cùng anh nói chuyện cô lại dễ dàng đem những tổn thương anh mang đến ném sang một bên.

Nhiều lúc cô còn quên mất vì sao cô lại đến sống ở đây.

Cô không rõ yêu một người phải là như thế nào mới đúng? Cô chỉ biết quan niệm của mỗi người trong tình yêu là khác nhau, không ai giống ai.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 65: Ân Kí Trước Ngực

Bên cạnh cửa sổ sát đất, một người phụ nữ ngao nghể nhìn từ trên xuống. Khuôn mặt phải nói là xinh đẹp mỹ miều, làn da trắng sứ, thân hình mê người. Thế nhưng, lại mang theo nụ cười lạnh biểu tượng cho sự độc ác, lời nói phát ra cũng giống như rắn độc:

" Cô ta ra ngoài gặp khách hàng, anh nhiệt tình chơi đùa cô ta một chút ".

Người đàn ông bên kia nghe không hiểu hỏi lại người phụ nữ muốn tiến hành như thế nào.

Rất tự nhiên, từng từ trong miệng phát ra hiện lên tàn độc. Còn người đàn ông lại không dám tin vào tai mình, nhưng lại không thể không làm theo.

Vân Thiên Nhục gặp khách hàng đã 4h nên nghĩ không cần về công ty, còn chưa muốn về căn biệt thự kia. Lòng lại có chút nhớ căn phòng nhỏ của mình, để thuận tiện cho sau này ở nên cô cũng không có trả phòng. Và lại, cô cũng không biết bao giờ nam nhân kia dờ tỉnh lại đuổi cô đi.

Lại đi bộ trên đường suy nghĩ về vài ngày trước, đêm đó Trình Dật Hàn trở về người toàn là mùi rượu. Nhìn thấy cô ngồi trên ghế sofa liền đi thẳng trên lầu, một câu cũng không nói.

Đang thất thần suy nghĩ, từ trong con hẻm một người đàn ông hót hải chạy ra. Vân Thiên Nhục né không kịp bị anh đụng phải, người cũng lao đảo về sau. Thế nhưng, người đàn ông lại như sức lực vô cùng yếu ngã xuống đất.

Vân Thiên Nhục cứ nghĩ là biến thái, đến khi nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông thì nhanh tay lại đỡ.

" Tông Việt, anh sao vậy ". Đánh giá sắc mặt người đàn ông, toàn thân nóng rực, hơi thở gấp gấp lạ thường, ánh mắt mê li.

Huỳnh Tông Việt bị loại cảm giác xa lạ xâm lấn, đẩy người con gái ra xa. Ý thức vẫn còn dễ dàng nhận ra người đó là ai, hoặc là sớm biết người đó là ai.

" Cô nếu không muốn bị ảnh hưởng, tránh xa...tôi ra ". Đây thật sự là lời nói trong lòng anh, anh thật mong cô lúc này biết sợ mà tránh xa anh ra.

Hình ảnh này vô cùng quen thuộc, người đã thử qua liền dễ dàng nhận biết.

" Anh bị bỏ thuốc?".

Nặng nề gập đầu, trong đầu suy nghĩ " Tiểu Thư, muốn anh tự mình ra tay. Lại thật sự cho anh uống thuốc ". Mắt nhìn thấy cô gái nhanh chóng đứng dậy, trong lòng mừng thầm. Cô đi rồi thật tốt, anh không cần bị tiểu thư trách phạt vì không hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng cô lại ra ngoài chặn lấy một chiếc taxi, sau đó lại diu anh đứng dậy.

" Tôi đỡ anh lên xe, tôi dẫn anh đi khách sạn ". Cảm giác thống khổ này cô đã từng chịu qua, anh bây giờ không ổn rồi.

Huỳnh Tông Việt vẫn là để cô tùy ý đỡ mình, đến lúc ngồi lên xe mới buông lời:

" Cô muốn...giúp tôi giải thuốc? ".

Nhìn anh dựa sát lại gần cửa xe, cô trực tiếp trả lời:

"Tôi rất cảm kích anh lần trước đã giúp tôi, nhưng tôi không đáp lại anh bằng cách nào được. Nhìn anh, đi còn không nổi, tôi chỉ có thể đưa anh đến khách sạn thôi. Anh có biết khách sạn nào có "dịch vụ ngầm" không? "

Hóa ra là vậy, anh còn cho rằng cô đồng ý giải được. Một cô gái trinh tiết rất quan trọng, sẽ không dễ dàng giao ra.

"Khách sạn...Tứ Quý". Cô muốn tìm một cô gái giải được, đến lúc đó nếu tiểu thư biết anh không làm gì cô, anh phải làm sao đây?

Một khách sạn cao cấp lại chứa dịch vụ này, thật không ngờ. Nhanh nói địa chỉ đến, và không quên hỏi thúc. Người nam nhân khi bị trúng được, sức lực chịu đựng sẽ không so được với nữ nhân.

"Bác tài, đến khách sạn Tứ Quý. Nhanh nhanh giúp tôi".

Bác tài nhìn cặp nam nữ phía sau lại nghĩ bọn họ gấp gáp chuyện kia, nên thật sự tăng tốc thật nhanh.

"Được".

Bây giờ đứng trước mặt anh có thể giúp anh, nhưng cô lại làm không được. đành nói chuyện luyên thuyên để đem lí trí anh trở về.

"Tông Việt, anh ráng một chút, sắp đến rồi".

Huỳnh Tông Việt vẫn luôn thắc mắc, nếu là muốn trả ơn có rất nhiều cách. Cô ban này có thể xem như không có gì bỏ đi, hoặc là gọi taxi rồi xem như đã giúp anh rồi.

"Tôi ổn. Cô lẽ nào...không sợ...tôi kiềm chế...không được...làm gì cô sao? ". Có bác tài ngay đây thì đã sao, anh chỉ cần đưa cho ông ta một sấp tiền, mọi chuyện đều dễ dàng rồi.

Ai lại không có ham muốn chứ, thuốc tuy là thần thông. Nhưng nếu ta không muốn không gì có thể cả. Nhớ đến một đêm ngâm mình trong nước lạnh kia, cô không phải không muốn được thỏa mãn. Nhưng lại không muốn trở thành nô lệ của thuốc, biến mình thành một dạng người ghê tởm.

"Tôi đương nhiên sợ, nhưng tôi vẫn chọn đánh cược một lần. Tôi mong rằng ham muốn trong anh, tự anh cố gắng khắc chế một chút".

"Được...".

Vân Thiên Nhục không biết, ở phía sau một chiếc xe bám sát theo sau.

Thuốc phát tác cũng thật nhanh, mới đó mà Huỳnh Tông Việt đã muốn cạn kiệt sức lực.

Đôi vai nhỏ gồng lên đỡ một người đàn ông, Huỳnh Tông Việt dường như lấy đôi chân cô đi thay luôn chân mình. Mỗi một bước đi nặng nề, chân lại đi gầy cao gót có chút khó khăn nhưng vẫn kiên cường nâng đỡ Huỳnh Tông Việt vào trong. Trên trán nhỏ đã lấm tấm đầy mồ hôi, nghe tiếng tim đập thình thịch nặng nề do hoạt động quá công suất.

Huỳnh Tông Việt thở càng nóng rực, thân thể cứng rắn lại chạm phải bên cạnh mềm mại. Nếu không phải do tấm lòng của cô khiến anh không nỡ, trên xe anh đã sớm... Một người trong giới hắc đạo như anh, tính nhẫn nại không cao, cuộc sống gắn liền với máu tanh. Làm sao biết thế nào gọi là lòng người, nhưng cô gái này lại khiến anh không nỡ động thủ. Cô gái như vậy, đi bên cạnh Trình Dật Hàn nguy hiểm đầy rẫy, tiểu thư sẽ không bỏ qua cho cô ấy. Còn anh, chỉ có thể đi đến đâu tính đến đó, nếu mọi chuyện bế tắc anh không thể không xử lý cô.

Khách sạn Tứ Quý nằm đối diện với nhà hàng Cung Đình. Nam nhân cao lãnh trong tay là văn kiện, xem được một lúc lại bị âm thanh Tần Dạ nhắc nhở.

"Thiếu gia, đó có phải Vân Tiểu Thư?" Tần Dạ rảnh rồi nhìn xuống dưới, cho là mình hoa mắt, muốn hỏi thiếu gia thực hư. Bởi vì, anh không nghĩ cô ấy sẽ xuất hiện ở đây với tình huống như vậy.

Trình Dật Hàn nheo ánh mắt nguy hiểm nhìn đôi nam nữ dúi dúi nhau tình tứ đi vào khách sạn. Bởi vì khá xa nên anh có chút không chắc chắn nhưng tốc độ bọn họ đi chậm, anh có thời gian để xác định.

"Cho người vào ngăn cản". Lúc này gương mặt và khí thế vô cùng sắc bén, sự nguy hiểm bao trùm.

Nhìn Trình Dật Hàn rời đi, bỏ mặc hợp đồng quan trọng, Tần Dạ hoài nghi. Cho người đưa Vân tiểu thư ra không phải tốt rồi sao? Thiếu gia tại sao muốn tự mình đi?

"Vậy buổi hẹn...".

"Hủy". Không chút suy nghĩ cắt lời Tần Dạ, thanh âm cho thấy chủ nhân đặc biệt bị chọc giận.

Để Huỳnh Tông Việt ngồi ở hàng ghế chờ, bản thân thì không cần chờ liền đến quầy tiếp tân. Thời gian gấp rút nên cô nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề:

"Cho tôi đặt một căn phòng và tôi muốn một cô gái. Phiền chị nhanh một chút!".

Người tiếp tân nhận được yêu cầu, nở nụ cười nhẹ rồi bắt tay làm thủ tục.

" Vâng, quý khách đợi một lát ".

Mấy phút sau đưa cho Vân Thiên Nhượng thẻ phòng và dặn dò.

" Lầu 6, rẽ phải là đến rồi. Trong phòng đã có người chờ sẵn để phục vụ. Cảm ơn quý khách! ".

" Cảm ơn! ". Chỉ nhìn thoáng qua tiếp tân rồi quay lại đỡ lấy Huỳnh Tông Việt.

" Đi thôi ".

Trong thang máy Huỳnh Tông Việt dựa vào tường tạo khoảng cách với Vân Thiên Nhượng. Trong lòng mắng chửi không thôi, tay gắt gao nắm lại, bây giờ mới biết bình thường bắt phòng túng lại có lợi như vậy, ham muốn không quá mãnh liệt. Thế nhưng từng đợt đánh ập tới vô cùng dữ dội, tay nắm chặt lại.

Vân Thiên Nhượng nhìn con số không ngừng nhảy, trong lòng lại dâng lên dự cảm không lành.

Ở hai thang máy khác cũng theo lầu 6 đi lên.

Vân Thiên Nhượng theo hướng rẽ phải nhìn lại số phòng 608, như vậy đi thêm hai phòng nữa liền tới.

Lúc này, hai người một thân tây trang đen chặn trước mặt cô, cúi đầu liền đem lời truyền đến, cũng khiến Vân Thiên Nhượng cứng đờ.

" Vân Tiểu Thư, thiếu gia cho gọi cô trở về ".

Thiếu gia...

Tiêu cô rồi...

Vừa biết tên cô, lại còn thiếu gia, liền biết đây là người của ai.

" Nhưng... ". Người đàn ông sức chịu đựng càng tệ, cô đưa anh đến phòng rồi đi.

Huỳnh Tông Việt cũng biết đây là chuyện gì. Như vậy vừa ý anh, cô bị Trình Dật đưa đi, tiểu thư sẽ không nghi ngờ việc làm của anh.

" Cô...đi đi ".

Tuy rằng đã sắp đến rồi nhưng giúp người vẫn phải giúp cho trót.

" Anh như vậy... ".

" Tôi...tự mình đi được! ".

Hai người kia nhìn tình trạng Huỳnh Tông Việt không có đề ý nhiều, lệnh thiếu gia không thể chậm trễ.

" Vân Tiểu Thư, mời! ".

" Anh chăm sóc mình thật tốt ". Vừa dứt lời liền rời đi, trong lòng lại lo lắng. Đi ở phía sau là hai người đàn ông tướng tá lực sĩ.

Trong thang máy khác một người đàn ông khác đi ra nhìn cô gái bị dẫn đi. Không suy nghĩ nhiều, chạy đến đỡ lấy Huỳnh Tông Việt.

" Đại ca, anh vẫn ổn chứ. Để cho cô ta đi như vậy, anh biết thế nào ăn nói với Tiểu Thư ". Thật may là anh này giờ vẫn đi theo, theo dõi tình hình. Như vậy mới có thể nhanh chóng giúp đỡ đại ca.

Huỳnh Tông Việt nhìn Mã Châu một cái rồi đưa thẻ phòng trong tay cho anh ta.

" Còn...không mau...mở cửa ". Giờ này là giờ nào rồi còn lái nhai những chuyện không đâu.

" Vâng, vâng ".

Vân Thiên Nhượng vừa đi ra khỏi khách sạn, đằng trước đã sớm đậu một chiếc xe quen thuộc. Một người phía sau tiến lên mở cửa xe cho cô rồi lùi lại.

Bầu không khí trong xe lạnh đến âm độ, Vân Thiên Nhượng lại giống như bị chòng bắt gặp ngoại tình đầu cúi thấp xuống.

Tần Dạ chăm chú lái xe, đi theo Trình Dật Hàn đã lâu, lại chưa thấy thiếu gia kinh người như vậy. Lần này, e là Vân tiểu thư lãnh ít dữ nhiều rồi. Bây giờ trời có sắp xuống, thiếu gia cũng sẽ không bỏ qua chuyện này.

Xe dừng lại, Trình Dật Hàn nắm mạnh tay cô không thương tiếc kéo cô hướng vào trong nhà.

" Anh làm gì? ". Hốt hải bước đi, bị anh dùng tốc độ chóng mặt kéo đi.

Di Lư nghe tiếng xe liền vui vẻ ra đón, thời gian này thiếu gia rất hay về nhà. Nhưng bà vừa từ bếp đi ra liền thấy thiếu gia bình thường tĩnh lặng lạnh lùng nay lại bao bọc lôi kéo Vân Thiên Nhục.

Trình Dật Hàn cời ra đôi giày da tùy ý vứt ở đó, cũng không cời bỏ tất liền muốn kéo cô gái sắc mặt tái nhợt do bị hành động anh dọa.

Nhìn thấy Di Lư đứng đó, cô dùng lực kéo lại bước chân Trình Dật Hàn, ánh mắt đưa ra cầu cứu.

" Di Lư, giúp tôi ngăn anh ấy lại với ". Đã không còn giọng nói bình tĩnh, di Lư tuy là quản gia nhưng Trình Dật Hàn vẫn luôn tôn trọng. Có di ấy lên tiếng, cô sẽ có cơ hội ngồi xuống nói rõ ràng với anh.

Di Lư hoảng hồn, nhìn tay thiếu gia không ngừng lôi kéo Vân Thiên Nhục lên lầu, vội vã đi theo với ý định ngăn cản.

" Thiếu gia, có gì... ". Thiếu gia bao giờ thì thể hiện rõ ràng hi nỗ ái ố, trước giờ cậu ấy không vui nhưng cũng không cho người khác nhìn ra mình buồn hoặc giận dữ. Trước mắt bà là một thiếu gia, lửa giận hừng hực, khiến bà cũng sợ hãi.

Không quay lại nhìn, kéo mạnh Vân Thiên Nhục chặt vật đến bên người. Cao giọng ra lệnh:

" Tôi nay không cho phép ai bước nửa bước lên lầu ".

Vân Thiên Nhục kinh hãi, anh điên rồi, điên rồi. Nhìn bóng dáng di Lư đau thương cô nhưng lại bất lực ngăn cản, cô cũng vì đó mà thốt lên âm thanh đầy bất lực.

" Di Lư... ".

Mắt nhìn đến anh muốn mở cửa phòng anh, sợ hãi càng mãnh liệt, tay nín chặt tay anh mong anh bình tĩnh lại:

" Anh buông tôi ra, tôi có thể giải thích, tôi... ".

Thanh thúy thanh âm đánh mạnh khiến cô mất đi giọng nói.

" Rầm... ".

Đội đến cô bình tĩnh lại đã là một trùng phạt khác, tay không còn đau mà là lạnh lóng.

" Á... ". Một đợt mát lạnh không chút báo hiệu truyền đến, muốn né tránh nhưng eo bị anh dùng sức giữ lại.

" Khụ khụ...Khụ khụ ". Nước phía dưới vòi hoa sen nặng nề đánh mạnh lên mặt cô, khó khăn thở.

" Đã tỉnh táo chưa hả? ". Một thanh âm găm thét dữ dội, nhìn cô gái toàn thân ướt nhep, mắt nhắm chặt lại, bàn tay lại muốn dùng lực đẩy anh ra.

Vòi hoa sen được anh mở thật lớn lại còn lạnh, tất cả tuôn xối xả như mưa rơi lên người cô gái. Một thân tây trang phía trước cũng bị cô làm ướt, những lọn tóc bị ướt rơi xuống trên trán cao vô cùng mê người.

" Anh...anh mới không tỉnh táo ". Mỗi lần hít là nước cứ theo đó đi vào, khoang mũi vô cùng khó chịu, bị anh giữ tay lại không thể đưa lên lau chùi. Hơi thở mệt mỏi, dựa mặt vào trước ngực nam nhân né tránh sức nước.

Nam nhân một chút lửa giận vẫn chưa nguôi, gương mặt cô đập vào lồng ngực anh lại tê tái. Dùng lực một chút ôm ngang người cô, trong tay anh cô gái không chút sức nặng dùng sức liền bẻ gãy.

Không quan tâm cô một thân ướt đầm, ném cô lên giường, còn không cho cô thở liền cường đạo áp xuống cũng thành công khóa lại môi cô.

Nhìn đến khuôn mặt giận dữ đen thui, ánh mắt sắc lạnh, Vân Thiên Nhục theo quán tính nhắm chặt mắt lại cũng cắn chặt môi dưới.

Không như mong muốn thành công chiếm đoạt hơi thở của cô, bàn tay nắm chặt cảm cô ép buộc cô phải mở miệng nghênh đón.

Đối với sự cường hãn của anh, cô chống cự một chút lại bị đau đến nước mắt muốn ứa ra. Mắt đã nhắm chặt không tình nguyện mở ra, thể nhưng ở nơi cảm đau đột ngột không thể không đầu hàng.

" Ngồ... ". Toàn thân đều bị anh kiểm hãm, đến hơi thở cũng dường như không còn tồn tại.

Bên trong miệng hai người dây dưa, ai cũng tìm đến chiếc lưỡi đối phương nặng nề cắn. Một loạt âm thanh đồ mặt, thể nhưng ai cũng là đau tận xương tủy.

Sức lực một nữ nhân vẫn là thua kém, cho dù không muốn yếu thế chịu thua cũng không còn con đường khác. Khóe môi đều là máu, lại chưa voi đi lửa

giận, càng bị sự chống trả của cô làm nổi tung.

"Nói, đi vô khách sạn làm gì? "

Quay mặt đặt xuống nệm êm, khăn khăn đơn giản trả lời.

"Giúp người". Thái độ này của cô đã vô cùng xấu, trả lời anh hời hợt.

Ở khách sạn có gì đáng để giúp, là giúp hai người thỏa mãn lẫn nhau.

"Gần đây tôi không có đụng vào cô nên thêm khát có phải không? "

Ánh mắt kiềm nén khổ sở của cô lại tác động đến anh, muốn lên án lời nói anh. Thế nhưng cô lại không nói, lại giống như khinh thường nói chuyện cùng anh hoặc là chấp nhận lời anh nói.

"Nói". Thanh âm hàn ý tăng lên vài phần, tựa hồ như địa ngục truyền đến giống nhau.

Để cô mở miệng nói một câu phụ định lại lời anh khó như vậy sao?

Nhìn cô cứng ngắt, bàn tay nam tính dùng lực nắm chặt cổ cô muốn bức cô nói chuyện:

"Đã biết sợ chưa? ". Nghiến răng nghiến lợi uy hiếp, nói chuyện với cô luôn không thể không dùng lực.

Trình Dật Hàn tuyệt sẽ không thừa nhận nữ nhân này, tùy thời đều không chế lửa giận của anh.

Cô lấy tư cách đó ở đâu, dựa vào đâu chỉ cần một câu nói của cô anh liền nổi giận. Dựa vào đâu chỉ một hành động của cô mà đem lí trí anh quăng mất.

Cô quên lời anh cảnh cáo sao? Cô một thân mang tội danh giết người, là chịu đủ đau khổ để đền tội. Không phải lơ một cái là chạy theo người này, đi theo người kia.

"Đã biết sợ chưa? ". Thanh âm lại lớn hơn, giống như không tin không thể tác động đến cô.

Mở to chính mình con mắt, nhìn trần trần lên trần nhà, trên trán lấm tấm mồ hôi, tay thả lỏng mặc cho ở cổ đau đớn, thiếu dưỡng khí.

Nhìn cô thật sự không sợ, cứng đầu một câu cũng không chịu nói. Cô nói một câu cô không có không tốt sao? Lần tức giận gần đây, anh không phải đã nhường nhịn cô. Giữ lấy tức giận không cho trút lên người cô, tìm rượu uống say.

Còn cô thì sao?

Một câu cũng không hỏi anh, trong cái nhà này lạnh lùng với anh cũng chỉ có cô có cái gan đó.

Đến cả Tần Dạ, di Lưu còn có bảo vệ cô đều có thể cười nói. Thế nhưng lại không có cho anh một sắc mặt tốt, bốn phận của cô cô làm, một chút dính líu đến anh cũng bị cô đem ném xa.

Đáng chết...

Nữ nhân chết tiết. Muốn chết, còn chưa phải bây giờ, anh sẽ cho cô biết thế nào là sống không bằng chết...

Vung tay một cái liền đem thân váy của cô xé nát, không một màn khởi đầu. Tùy ý xem cô như là kĩ nữ mà lãng nhục.

Vẫn khẳng khái như vậy...

Những uất ức đau đớn này giờ dồn nén đem tất cả tội thành giọt lệ đắng chát rơi xuống. Mặc dù đã cố gắng nhẫn nhịn, thế nhưng đau đớn muốn xé rách linh hồn cô. Thử hỏi ngay đến cả linh hồn cũng bị tổn thương làm sao có thể không có phản ứng.

"Anh dừng lại. Đi ra...tôi đau... ". Nơi mềm yếu bị anh không chút lưu tình đâm mạnh vào, đau đớn lan tràn không ngừng cào khắp người anh.

"Đau... "

Đến giờ mới biết đau...

Lồng ngực vạm vỡ hiện ra tia máu kinh người, lại không chút nào để ý. Trình Dật Hàn muốn thật tốt dạy dỗ nữ nhân ngoan cố này.

"Tôi xem cô ngày mai như thế nào xuống giường ". Anh đương nhiên cô bây giờ theo như anh muốn đau đến chết. Nhưng sự kết hợp với cô lại khiến anh đánh mất lí trí, cũng muốn đem cô nuốt vào bụng.

"Trình Dật Hàn, anh không nói lí lẽ liền chà đạp tôi ". Anh tại sao lúc trên xe không hỏi cô một câu xảy ra chuyện gì? Vừa đến nhà liền khi dễ cô, cho dù cô muốn mở miệng giải thích cũng lười nói.

Nức nở thanh âm rót cuộc nhin không được truyền đến, cô thật là bị anh hành hạ cả thân xác lẫn tinh thần mà khóc lên tiếng. Đây xem như là cô nghe rõ chính mình tiếng khóc, cũng là gần từng tiếng, đánh dấu một quan hệ khác với anh.

" Tôi căm ghét anh, căm ghét anh ".

Căm ghét...

Cô không có quyền, anh mới là người căm ghét cô. Lần này, cô thật sự khóc ra tiếng thì cũng vô dụng, anh một chút đau thương dành cho cô cũng không có.

" Cô nhìn rõ một chút người đang chiếm đoạt cô là ai?". Ánh mắt chim ưng sắc bén có thể là hung khí giết người không dấu vết.

Thân thể nam nhân nóng rực kết hợp chặt chẽ với nữ nhân mềm mại không chút kẽ hở. Cô không cần làm gì, lại dễ dàng khiến anh muốn dừng lại dừng không được. Anh lại nghĩ đến nam nhân may mắn đêm nay sẽ là người khác, liền tăng tốc độ động thân. Mỗi lần đi vào đều đem đau đớn cho cô, bản thân lại vô cùng khoái hoạt.

" Anh là ác ma... ". Là ai nói, làm chuyện thân mật nhất là loại hạnh phúc mà ai cũng muốn một lần trải qua. Có sao? Hay là ngoài đau đớn cũng là đau đớn gấp bội.

Nặng nề, khó khăn buông ra một câu cho dù có nói gì anh vẫn sẽ không dừng lại. Vậy nên cô cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn nhanh một chút kết thúc. Nước mắt đọng lại trên khóe mắt đã khô, một lần nữa mở mắt là đôi mắt không chút cảm xúc.

Ác ma, anh thừa nhận anh bây giờ không khác gì ác ma. Ngay cả anh cũng không có phát hiện qua bản thân lại thô lỗ cùng tàn bạo đến vậy.

Còn không phải cô ép anh...

" Tốt. Cô tốt nhất khắc ghi thật sâu, một giây cũng không được quên ai mới là nam nhân của cô ". Không vì sự buông bỏ của cô mà buông tha, thanh âm ngoài ý muốn đột nhiên êm tại. Nụ cười vô cùng mê người, lại cao thâm khó lường.

Ấm áp hơi thở phả trên ngực cô, tiếp đến dùng sức cắn xuống.

Vân Thiên Nhược vô lực mở hai mắt, không rên, không hét cũng không động người, khóe môi lại nở nụ cười lạnh. Thừa nhận nỗi đau lan tỏa, đau đớn như ruột gan đứt lìa.

Anh ở trên ngực cô để lại ấn kí.

Nơi anh cắn đem những giọt máu chạy xuống, trong miệng một mùi máu tanh lại không buông ra. Anh muốn dấu vết này bất biến, cứ thế theo cô một đời.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 66: Em Sẽ Hận Tôi, Phải Không?

Đêm khuya tĩnh lặng, một hồi nặng nề giằng co cuối cùng cũng dừng lại.

Tiếng chuông điện thoại lại lần nữa vang lên, vừa nhấn nút nghe liền truyền đến giọng nói của Tần Dạ:

" Thiếu gia, người chiều nay đi cùng Vân Tiểu Thư là Huỳnh Tông Việt. Anh ta bị trúng độc, là Vân Tiểu Thư ra tay giúp đỡ. Cô ấy chỉ đơn giản đưa anh ta vào khách sạn, đã tìm một cô gái đưa đến phòng. Vậy nên... ". Tần Dạ đã gọi đến nhiều lần, thế nhưng thiếu gia lại không nghe máy, anh cũng chịu. Thiếu gia còn căn dặn không được bước chân lên lầu, thật là để Vân tiểu thư chịu oan ức rồi.

Theo từng chữ của Tần Dạ thành công tố cáo việc làm hung bạo của Trình Dật Hàn, đưa mắt nhìn cô gái cuộn chăn quanh mình, nắm sát mép giường.

" Tôi biết rồi ".

Nhìn lại đồng hồ, bây giờ là 12h, thời điểm về nhà là chỉ mới tầm 5h. Như vậy, anh không bằng cảm thú, đem phản kháng mạnh mẽ đến đuổi sức của cô mà liên tục chạy nước rút. Là nữ nhân cho dù có khỏe đến mấy cũng không chịu được, cô về sau lại tĩnh lặng một cái thờ ơ nhẹ anh cũng không cảm nhận được. Anh quả thực bị cô làm nổi nóng, không còn tỉnh táo để quan tâm cô nữa rồi.

Bước xuống giường, quay lại lần nữa trong tay là một thau nước ấm. Từ tốn đem khăn lau sạch người cô gái, nơi đâu cũng bị anh dùng sức đến bầm tím. Trên ngực trái ngay vị trí trái tim cô vết máu đã khô, in hằn dấu răng của anh. Điều anh không hối hận nhất chính là để trên người cô ấn kí của riêng anh.

Vân Thiên Nhục mơ màng truyền đến một loại cảm giác dễ chịu, lông mày từ từ dần ra ngủ càng thêm sâu.

Một người nam nhân cao ngạo lạnh lùng lúc này ánh mắt đặc biệt mềm mại. Đem y phục mặc gọn gàng cho cô, đưa tay vuốt mái tóc ướt nhẹp, một chút đau lòng nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc.

Len lỏi trong anh loại cảm xúc hỗn loạn, cô bây giờ cho anh cảm giác quen thuộc. Một câu thăm xin lỗi chạm nhẹ vào bờ môi nhọt nhọt, không mạnh mẽ không hôn sâu chỉ là nhẹ nhàng đụng chạm. Cảm nhận hơi thở mềm yếu của cô, nếu không phải cô còn một chút âm áp anh thật cho rằng cô không còn tồn tại.

"Em sẽ hận tôi, phải không? ". Về đêm là cảm xúc dâng trào, yên tĩnh để nhìn rõ và đối diện. Một thanh âm dễ nghe đến cực điểm đánh tan bầu không khí ngột ngạt và ách muội vừa rồi.

Thời điểm cô đau đớn lan tràn anh lại không nhìn thấy, cô như vậy, anh lại dâng lên cảm giác hối hận trước nay chưa từng có. Cho dù là trả thù nhưng hình phạt này đối với một nữ nhân quả thực là tàn nhẫn.

Sáu năm sống trong cừu hận, không dễ dàng bị áp chế, ngược lại dễ dàng bị khơi dậy. Chỉ cần có chuyện liên quan đến Vân Thiên Nhục, Trình Dật Hàn anh lại không còn minh mẫn để nhìn rõ thật hư.

Nếu như, người hại chết Tiểu Tịch ai anh cũng nhất định báo thù. Cùng lắm là khiến người đó đau khổ dần vật mất đi trinh tiết. Người đó khuất phục trước quyền lực của anh, biết sợ hãi từng nhất cử nhất động của anh, biết hối cãi chuyện mà người đó làm. Anh sẽ không tàn nhẫn mà ra tay khiến người đó thương tích đầy mình.

Nhưng người đó là Vân Thiên Nhục, quật cường kinh người, đau cũng chỉ cắn môi, khóc cũng lặng lẽ rơi lệ. Một người như vậy, anh không biết làm sao mới tốt, cho cô rời đi anh không làm được, giữ cô ở lại anh dễ dàng thương tổn cô. Thương tổn qua đi, anh xem mình giống như tội phạm, không khác nào một người dùng vũ lực với nữ nhân.

Ôm chặt cô trong lòng, đầu suy nghĩ đến ngày mai, cô sẽ là thế nào nhìn anh.

Ánh sáng ấm áp ban mai qua rèm cửa xuyên vào, trên giường nam nhân đem nữ nhân ôm chặt lấy vào người, không để ý xem như bảo vật trân quý. Cô gái ngủ ngon lành, không chút bị ảnh hưởng, đem đầu đặt ở trong ngực nam nhân.

Một cảnh đẹp sau mưa bão bùng bùng, có thật là sau cơn mưa trời lại sáng. Có thật là cho dù sai bao nhiêu, ngày hôm sau tỉnh lại là một ngày mới, đều đem quá khứ lãng quên đi.

Trình Dật Hàn đã sớm tỉnh dậy, lại không muốn buông tay, cảm giác mềm mại trong lòng là loại cảm giác thỏa mãn. Một tổng giám đốc quy củ, sẽ không đi làm trễ, hôm nay lại phá lệ không muốn đi.

Vân Thiên Nhục mơ mộng đẹp khoe miệng khẽ nhếch lên, cũng đem cô về gần với thực tại. Hơi thở ấm nóng sạch sẽ của nam nhân ở trên đỉnh đầu khiến cô trở mình. Ánh mắt từ từ mở ra lại đụng phải lồng ngực màu đồng rắn chắc, mắt mở to hơn.

Nghĩ đến hành động đã man hôm qua, nghĩ đến từng lời bén nhọn từ trong miệng anh. Bàn tay đưa ra đẩy người lùi lại, không để ý động người đem phía dưới đau đớn lần nữa lan tỏa. Khẽ húp một ngụm khí lạnh, hoảng loạn chống lại ánh mắt kia, theo bản năng lùi lại.

Tay Trình Dật Hàn chỉ đặt trên eo cô, vốn không dùng lực nên dễ dàng bị cô trốn đi.

Nhìn cô lùi lại muốn té xuống cũng không biết, động người một cái liền đem cô nằm ở dưới. Vẫn bộ dạng lạnh lùng ra lệnh, nhắc nhở:

"Nằm im, vẫn còn chưa đủ đau? ".

Quay mặt đi không muốn nhìn anh một cái, càng không nghĩ muốn nhìn thấy anh.

Biết cô tức giận, Trình Dật Hàn đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Bất chấp đau đớn muốn đứng dậy, đứng như anh hôm qua hung dữ nói, cô bây giờ thật không xuống được giường. Gắng gượng bước đi, vừa đi đến cửa thân mình liền bị nhắc bổng lên, mặt lại đụng phải lồng ngực kia.

"Anh làm gì, buông ra. Trình Dật Hàn, ban ngày ban mặt anh không được tùy hứng ". Không che giấu được sợ hãi, hết néo rồi dám mạnh vào người anh, một đêm an giấc đã phần nào lấy được sức, hét lớn.

Vất vả đem cô yên ổn nằm lại trên giường, chân gìm chặt cô, bởi vì lo lắng cô kháng cự mà tự làm mình đau. Anh cho dù có thế nào hung hăng cũng không phải là động vật động dục, bỏ qua sự khinh thường của cô.

"Cô dám bước ra phòng, tôi sẽ tức giận mà tùy hứng. Muốn thử! ". Giọng nói sớm không kiên nhẫn lần nữa thách thức cô.

Với cô gái nhỏ không nghe lời này, chỉ có uy hiếp mới có thể trấn định cô một lúc.

Vân Thiên Nhục cho rằng anh vẫn còn vì chuyện hiểu lầm hôm qua mà bức ép, hiện tại sức cô lại yếu. Cho dù là muốn phản kháng cũng không phải tay



không đánh giấc.

Hờ hững nhìn anh chỉ biết uy hiếp và uy hiếp, mắt tức giận nhắm chặt lại. Trình Dật Hàn nhìn không được cười, thái độ của cô lúc nào cũng khiến anh nhìn không ra. Cúi đầu xuống đặt lên đôi môi cắn tức kia một cái chặm nhẹ.

Vẫn là không dùng chút sức lực nào, chỉ là muốn dùng hành động để dỗ dành cô gái kia.

Vân Thiên Nhục không ưa thích anh nổi giận liên tục ý hành động, bây giờ lại giống như vừa đánh vừa thoa, xem cô là gì? Như vậy, đoán chừng anh đã thông suốt chuyện hôm qua mới như vậy. Tò ra lịch thiệp, tao nhã giúp cô lau chùi thân thể, còn đem y phục mặc vào cho cô. Như vậy liền xong, anh từ tốn cô không để vào mắt, cái cô cảm nhận rõ nhất chính là đau đớn liên hồi không dứt.

Mắt vẫn như cũ nhắm chặt, chuyển động môi anh đào mạnh mẽ dùng răng cắn lên đôi môi bạc lạnh kia.

Cảm nhận vị máu tanh tràn đến, Trình Dật Hàn chỉ là một chút giật mình, vẫn như cũ không nhúc nhích để cô chút giận.

Anh không né tránh cô cũng không thấy hạ giận, ít ỏi này đúng là anh sẽ không để vào mắt. Buông ra mùi vị ngao ngán tận cổ, thuận thế đẩy anh ra.

Trình Dật Hàn thật sự tin tưởng tâm tư nữ nhân là khó nắm bắt hơn cả.

Một thân sạch sẽ đi ra, trong trần nhô lên khiến anh tin tưởng rằng cô vẫn còn chưa đi. Nếu như không để ý người ngoài chỉ nghĩ rằng đây chỉ là gối ôm.

Dường như từ lúc chuyển đến đây, cô càng ốm đi.

Trình Dật Hàn đi xuống lầu, liền ngửi thấy mùi thơm nồng, một đêm qua đã không ăn gì, cô hẳn là đói rồi.

Di Lư chào hỏi một tiếng:

"Thiếu gia ". Ánh mắt hiền từ nhìn ngó ra phía sau, lại không thấy ai, cũng không muốn tò mò quá nhiều.

" Di múc một phần cháo, tôi sẽ tự mang lên ". Thân hình cao lớn không tiếng động ngồi vào bàn ăn. Tao nhã cầm lấy muỗng trong tô cháo sớm đã được đặt ở đó.

" Vâng ". Di Lư thầm vui mừng trong lòng, thiếu gia quan tâm Vân Thiên Nhục, bà liền nhẹ nhõm.

Trình Dật Hàn đặt khay bên cạnh đầu giường, tiếp đó nệm bị lún xuống.

" Dậy, ăn sáng ".

Vân Thiên Nhục mới chỉ nhắm mắt một chút, mí mắt lại nặng nề muốn ngủ. Còn chưa đi vào giấc, bị thanh âm không tia cảm xúc gọi trở lại. Thế nhưng, vẫn lì lợm nằm im.

" Muốn tôi dứt ".

Cô tuy rằng cứng đầu cứng cổ nhưng không phải không có cách để trị. Đúng như dự liệu, thoát một cái chặn bị cô ném ra, hừ một tiếng:

" Không cần ". Tiếp đó giống như hồ điệp cầm lấy cháo đem từng muỗng ăn vào an ủi dạ dày.

Nhìn cô ăn giống như bị bỏ đói mấy ngày, vẫn không có nhìn thẳng vào mặt anh. Cô dường như muốn né tránh anh.

" Cô sau này không được qua lại với Huỳnh Tông Việt ". Lần đầu tiên, anh nói chuyện phải cân nhắc trước sau. Anh nhìn ra người này tiếp cận cô có mục đích, còn tình cờ bắt gặp cô trên đường để tiếp đó nhờ cô giúp đỡ.

Kiên nhẫn chờ đợi, cô đã sắp ăn xong, vẫn không có ý định trả lời anh, anh hoài nghi cô chăm chú ăn đến không quan tâm.

" Không nghe thấy? ". Giọng nói vẫn là âm trầm, bình thường nếu như người khác đối với anh lơ là anh sẽ không để yên. Nhưng anh vẫn là chấp nhận chuyện hôm qua là do anh sai, vội vàng kết tội cô.

" Nghe thấy, nhưng không thực hiện ". Ăn no có sức liền không còn nghe anh nói, cầm lấy tô cháo hướng cửa đi, thân dưới vẫn như cũ nhức nhối nhưng không thể ở lại đây.

Trình Dật Hàn đã nhẫn nhịn đến cực hạn, đứng dậy toan kéo cô trở lại nói chuyện cho rõ ràng. Anh nhân nhượng không phải để cô thoải mái không kiêng kị leo lên đầu anh ngồi.

Đến khi nhìn đến cô ngụy trang đi một cách khó khăn liền ngưng mắt nhìn cô. Đây là anh đem qua ban cho cô, lần này anh để cô tùy hứng một lần.

Trong công ty X xôn xao cả lên, có người hôm qua nhìn thấy Vân Thiên Nhục ngồi trên xe tổng giám đốc rồi đi. Hôm nay lại không thấy ai đi làm, Vân Thiên Nhục nghĩ không nói, đến tổng giám đốc luôn có mặt ở công ty nay ngoại lệ không có đi làm.

## Chương 67: Phía Sau Lời Nói Sát Thương

Sân bay Tân Định.

Trình Dật Hàn đang ngồi ở hàng ghế chờ, chuyến bay qua Mỹ trưa nay thế nhưng có vấn đề. Chuyến bay khởi hành bị trễ lại 45 phút, nên anh chỉ đành ngồi đây chờ.

Điện thoại anh có kết nối với camera ở phòng làm việc của cô, đột nhiên anh muốn xem xem cô gái kia đang cúi đầu làm việc hay đã đi ăn cơm.

Qua sự việc lần trước cô lại càng làm nger anh, ngoài trừ công việc và ăn cơm cô dường như không xuất hiện trước mặt anh. Anh lại thấy khó chịu trong người, ban đêm lại vào phòng cô chỉ đơn giản là ôm cô ngủ. Cô không né tránh cũng không đồng tình, anh vẫn mặt dày mà cứ thế xem cô là gối ôm ôm ngủ đến sáng.

Vừa mở điện thoại ra lại bị một tin nhắn lạ mặt gây sự chú ý, đọc xong tin nhắn sắc mặt phi thường xấu.

Tần Dạ thấy Trình Dật Hàn đột nhiên vội vàng đi, gương mặt không còn lạnh lùng mà là lãnh đến run người.

" Đến công viên Hoa Lệ ".

Chết tiệt, tin nhắn gửi vào 20 phút trước. Mặc kệ là lừa người hay gì anh cũng phải đi xem cô và Lục Từ Kiện là đang làm gì?

20 phút trước...

Giờ nghỉ trưa, Vân Thiên Nhược đi ra khỏi công ty, ngó nhìn xung quanh lại không thấy người mình muốn gặp.

" Kì lạ, Tổng Việt không phải nói có chuyện gấp muốn gặp mình sao? ".

Cầm máy muốn gọi lại xem anh ta đang ở nơi nào, đột nhiên miệng bị một người dùng khăn bị lại.

" Ừm... ". Mọi chuyện đến quá nhanh cô còn chưa ý thức được chuyện gì, tay cầm lấy tay người kia muốn gỡ ra lại bị thuốc mê được tẩm trong khăn làm ngất đi.

Điện thoại trong tay rơi xuống, người đàn ông cầm lên và thoát một cái nhấc cô lên xe gần đó.

Chiếc xe rời đi với sự chứng kiến của hai người, một người thần nhiên nhếch lên khoe miệng độc ác:

" Tôi không tin lần này không xử được cô, chỉ cần cô ngủ với người kia, anh ấy có yêu thích thân thể cô bao nhiêu cũng sẽ không tha cho cô. Anh ấy bây giờ đã sớm lên máy bay rồi, ngày mai anh ấy trở về sẽ là ngày tận thế của cô ".

Ở một nơi khác, Huỳnh Tổng Việt nhìn bóng dáng Tăng Nhu Đình bước vào trong.

" Tiểu Thư, cô hà tất vì một người nam nhân bạc tình không hề thương yêu cô mà hãm hại một cô gái vô tội như vậy? Đáng giá sao? ". Tình người trong giới hắc đạo không tồn tại nhưng không có nghĩa là không cảm nhận được, tiểu thư tại sao lại như vậy?

Tăng Nhu Đình chấp nhận làm tình nhân bên cạnh Trình Dật Hàn anh đều biết, phải trách cô ấy quá ngu ngốc hay là trách Trình Dật Hàn quá mức quyến rũ. Lần trước anh làm việc thất bại, phi vụ này cô ấy sẽ không cho anh làm. Nhưng người mà cô sai đi làm, sớm đã là đàn em của anh, anh sao lại không biết kế hoạch lần này của cô là gì.

Anh không thể trở mắt nhìn tiểu thư càng lúc càng sai, ít nhất anh phải làm gì đó dù cho có kịp hay không?

Nhanh tay soạn một tin nhắn gửi đến một dãy số điện thoại sau đó liền bẻ gãy sim.

" Vân Thiên Nhược và Lục Từ Kiện, khu chung cư Chánh Nghĩa ".

Trong căn phòng của Vân Thiên Nhược, một người đàn ông đã trần trụi và cô gái nằm cạnh đó.

Người đàn ông bắt Vân Thiên Nhược vừa đặt cô lên giường, đang toan tính muốn theo lời Tăng Nhu Đình cưỡng bức cô rồi đổ lên đầu Lục Từ Kiện. Nhưng khi vừa chồm người lên muốn hành động bị tiếng điện thoại gọi đến. Thoáng hậm hực vì bị phá chuyện tốt, còn chưa mở lời bên kia đã hỏi thúc:

" Anh mau đi từ ban công trốn đi, Trình Dật Hàn đang trên đường đến đó. Nhớ phải... "

" đem đồ bọn họ cõi ra " lời đó còn chưa truyền đến người đàn ông đã bị danh xưng Trình Dật Hàn làm sợ. Tất máy rồi phóng nhanh xuống ban công, anh đang cần tiền nếu không cho anh ta mười cái mạng cũng không dám đụng vào đồ của cái người tên Trình Dật Hàn.

Tần Dạ theo lời của Trình Dật Hàn lái xe đi với tốc độ nhanh, đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ anh cũng không rõ, đã tạo nên một loạt hỗn loạn âm thanh trên đường đi.

"Kíttttt.... ". Xe phanh gấp lại, còn chưa dừng hẳn nam nhân đã bước nhanh xuống xe. Bước chân vội vã, gấp gấp lại không mất đi phần tao nhã.

Nhìn đến cửa bị khóa ở bên trong, lòng càng nổi nóng:

" Phá cửa ".

Tần Dạ dùng lực đập cửa " rầm rầm rầm rầm " dữ dội, thế nhưng sức lực không đủ mạnh, vẫn chưa thể đá hư.

Trình Dật Hàn ra lệnh cho Tần Dạ tránh ra, còn mình lùi lại một bước, bức ra sức lực kinh người dồn vào đôi chân thon dài.

" Rầmm...Rầmm ".

Trên chân truyền đến cảm giác đau, lại xem như hư không, ánh mắt tóe lửa đi vào trong. Nhìn xung quanh không thấy một bóng người, mắt chim ưng sắc lạnh nhìn về cánh cửa phòng ngủ.

Trên chiếc giường kia Lục Từ Kiện đã tỉnh dậy vì tiếng ồn bên ngoài mãnh liệt. Dự báo không lành, nhui mắt dậy, thoáng giật mình bản thân trong tình trạng không đứng đắn. Càng kinh động hơn khi trên ngực truyền đến một hơi thở ấm áp mềm mại.

Nhìn thân ảnh quen thuộc úp mặt trên ngực vô cùng ái muội. Nhưng nhìn thấy cô vẫn chiu chu với bộ quần áo trên người. Không để ý đến bên ngoài là tiếng phá cửa phòng này, để cô nằm xuống. Sợ bên ngoài là người đã bắt bọn họ ở đây, thanh âm nhẹ nhàng gọi cô giải dậy.

" Nhục Nhục, tỉnh, tỉnh... ". Bàn tay nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Trình Dật Hàn từ từ bước đến lại gần căn phòng dễ dàng đem cửa mở ra.

Trình Dật Hàn thấy những gì???

Dưới giường quần áo nam nhân tán loạn vớt ở dưới. Trên giường hai cổ thân thể bị chần trùn lên, người bạn của anh lộ ra tấm lưng trần. Người cúi xuống gần cô gái bên dưới, tay lại còn như đang giữ đầu cô gái mà hôn.

Một khắc nữa anh bước vào muộn một chút đã thấy một màn ân ái rồi có phải hay không?

Tần Dạ cũng theo sau nhìn đến, không tin vào mắt mình, rồi nhìn thấy huyết thái dương thiếu gia giật giật, tay nắm chặt nắm cửa như muốn bẻ gãy.

Lục Từ Kiện vẫn còn chưa tỉnh táo, phản ứng chậm một nhịp, ý thức được ánh mắt muốn giết người sau lưng liền quay lại.

Sự xuất hiện của Trình Dật Hàn càng khiến anh mở to mắt, so với phát hiện mình trong tình trạng này còn tệ hơn.

" Hàn, cậu nghe tôi giải thích ". Là người từng trải, chỉ ngạc nhiên trong giây lát rồi bình tĩnh nói chuyện.

" Giải thích? Cậu muốn giải thích, giải thích rằng cậu yêu thích cô ta. Cậu không quan tâm cô ta là nữ nhân của tôi mà cùng nhau lên giường ". Trình Dật Hàn vẫn bất động đứng ngoài cửa, chỉ tay vào đôi nam nữ kia giận dữ, anh không biết bây giờ tiến vào sẽ phải làm gì mới tốt?

Vân Thiên Nhục bị lực vỗ nhẹ trên mặt có chút tỉnh táo, lại bị âm thanh lớn như vậy khiến cô mờ mắt. Hoặc nói cô nghe thấy thanh âm không thể quen thuộc hơn lại vô cùng tức giận vốn chỉ có ở nam nhân kia.

Do vẫn đang nằm nên cô nhìn đến một người đàn ông với tấm lưng trần, xác định được là ai, nhỏ giọng gọi lại muốn hỏi xem chuyện gì đang diễn ra.

" Từ Kiện ".

Anh tại sao ở đây? Anh tại sao lại ăn mặc như vậy?

Thanh âm vẫn còn mơ hồ, nhưng trong không khí yên tĩnh Trình Dật Hàn nghe rõ mồn một.

Cô thấy anh ở đây lại vẫn yên lặng mà nằm đó, câu đầu tiên cô nói ra là kêu tên người nam nhân khác.

Lục Từ Kiện muốn quay lại đáp lời cô, nam nhân ngoài cửa chớp mắt đã đứng trước mặt anh giáng một cú đấm nặng nề lên mặt anh.

Vân Thiên Nhục lúc này nhìn rõ hơn lúc nào ánh mắt tức giận kia nhưng lần này hẳn lên tia máu. Đôi môi mỏng lạnh càng thêm hung tàn, lông mày nhíu chặt vô cùng nguy hiểm.

"Trình Dật Hàn". Thanh âm hiện lên tia sợ hãi, cô thì ra không có nghe nhầm giọng anh.

Vân Thiên Nhục ngỡ ngác chống lại ánh mắt sâu thẳm của anh, quên mất xem Lục Từ Kiện bị đánh thương tích thế nào.

Lục Từ Kiện quệt vệt máu khoe miệng, thân thủ anh tốt nhưng với lực đánh của Trình Dật Hàn vẫn là bị bầm. Cú đấm khiến anh tỉnh táo hơn, bây giờ cho dù anh có nói gì cậu ta cũng không tin, chỉ bằng nhân cơ hội này giúp Vân Thiên Nhục tránh xa Trình Dật Hàn.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, Nhục Nhục không có lỗi, là do tôi bắt ép cô ấy". Nặng nề nói chuyện, anh là bạn Trình Dật Hàn, sẽ không có khả năng hai người bạn ngủ chung với một cô gái. Tuy rằng anh và cô thực chất không có gì cả.

"Từ Kiện, chúng ta...". Vân Thiên Nhục không ngờ Lục Từ Kiện lại nói như vậy, cô rõ ràng còn chính tề lại có thể làm gì?

Lục Từ Kiện biết cô muốn thanh minh, nhưng đây không phải là lúc. Cô không nghĩ để Trình Dật Hàn hiểu lầm sẽ tốt hơn sao, cậu ta sẽ vì vậy mà không giữ cô bên cạnh. Nhưng anh lại không biết nói sao cho cô hiểu ý tứ của anh.

"Cô đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô". Tay nắm lấy bàn tay của cô vỗ an ủi, lại lúc Trình Dật Hàn không để ý nháy mắt ra hiệu.

Vân Thiên Nhục mơ hồ hiểu cái nháy mắt đầy ẩn ý của Lục Từ Kiện nhưng Trình Dật Hàn là muốn báo thù cô, làm sao dễ dàng buông tha cô. Muốn mở miệng nói chuyện tay bị người dùng sức kéo dậy.

Chúng ta??? Chết tiệt, cô lại nói cô và Lục Từ Kiện là chúng ta, còn để cậu ta nắm lấy tay.

"Theo tôi về". Trùng đôi mắt lạnh nhìn cô gái đã nằm gọn trong tay.

Vân Thiên Nhục vẫn còn tàn dư của thuốc khiến hai chân mềm nhũn dựa vào người anh, eo bị anh ôm chặt.

Trình Dật Hàn nhìn thẳng Lục Từ Kiện tiếp đó ánh mắt hơi tối đi một chút, đồng dạng thanh âm nam tính tuyên bố chủ quyền.

"Lục Từ Kiện, cậu nghe cho rõ. Nữ nhân của tôi, không có sự cho phép của tôi ai cũng không thể đưa đi. Ngay cả cậu cũng không thể".

Lục Từ Kiện không biết Trình Dật Hàn bây giờ lại cứng nhắc như vậy, không để ý, vẫn một mực muốn giữ Vân Thiên Nhục bên người.

Ôm lấy cô rồi dứt khoát rời đi. Vân Thiên Nhục bị anh che tầm mắt nên không nhìn thấy Lục Từ Kiện.

Nhìn Trình Dật Hàn như vậy, trong lòng cô lại sinh ra cảm giác sợ hãi giống như đêm hôm đó. Cái cảm giác đau đớn đứt lìa, cô mãi mãi cũng không quên. Bây giờ, tình trạng còn tệ hơn trước, nhìn không được nhắc nhở anh:

"Trình Dật Hàn, anh lần này phải nghe tôi giải thích! Chúng tôi không phải như anh nghĩ...".

Lạnh giọng cắt ngang lời cô, lực đạo ôm càng chặt cô hơn như muốn truyền đạt rằng anh vô cùng tức giận.

"Cô nói, tôi vốn không tin. Tôi chính mắt bắt gian tại giường, còn nói không có". Gần từng chữ không thể nào khiến người ta sợ hãi hơn.

Bị anh hết lần này đến lần khác xem thường lời nói, cô đưa tay giơ lên quần áo rồi phân tích:

"Anh không thấy sao? Tôi quần áo vẫn còn rất ngay ngắn, như vậy có thể làm gì chứ?".

Trình Dật Hàn đặt cô xuống, không vội trả lời cô, đóng cửa xe lại rồi mới quay sang bác bỏ lời cô.

"Cô có muốn chứng kiến, quần áo ngay ngắn vẫn có thể làm việc?". Bàn tay nóng như lửa đặt trên đùi cô, tà mị nhếch miệng.

Vân Thiên Nhục đẩy tay anh ra, dựa

sát vào xe. Dùng lực quát thật to, chỉ cần cánh cửa này mở ra, cho dù anh không dùng xe cô cũng sẽ tự mình nhảy xuống. Cô là chưa tỉnh táo mới nghĩ anh nhìn thấu việc, thế nhưng anh lại bắt bẻ cô, còn dùng lời vô cùng rẻ mạt nói ra.

"Anh mau dừng xe, dừng xe. Tôi không muốn đi cùng anh".

Dùng ánh mắt hung tàn nhìn cô, âm thanh muốn có bao nhiêu tàn khốc liền có bấy nhiêu.

"Cô rất thông minh, sớm như vậy liền nhìn ra ý đồ của tôi. Lần trước cô mới chỉ cùng nam nhân đứng trước cửa phòng, tôi đã trừng phạt thế nào? Nhớ không? Cô còn nhớ cảm giác bước chân không xuống được giường nó như thế nào không?".

Đôi mắt màu trà hiện lên vẻ u ám lạnh lùng không có nhân tính, khoe miệng giơ lên vẻ cười lạnh bởi con mồi trước mắt đã mất đi vẻ kiên cường khi đối đầu với anh.

"Lần này cô không những không xuống được giường, mà còn thừa quả thế nào là tàn hoa bại liễu".

"Tàn hoa bại liễu" không phải đồng dạng như kỹ nữ. Trong lòng một trận co thắt buồng lòi mắng chửi anh.

"Anh khốn nạn, khốn nạn....". Khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng hốt sợ hãi, cô không muốn bản thân mình yếu đuối như thế. Nhưng từng lời anh nói khiến cô liên tưởng đến cái gì gọi là vực sâu vạn trượng. Cô cảm giác được anh sẽ ném cô xuống đó, cửu tử nhất sinh.

Một tia hi vọng đặt lên người Tần Dạ, cố gắng trấn tĩnh thanh âm:

"Tần Dạ, cậu nghe tôi nói. Dừng xe có được không? Dừng xe". Nếu như cậu ta đáp lại cô "xin lỗi" nghĩa là cậu ta không đồng ý. Trình Dật Hàn đã mạn, lẽ nào cậu ta không biết.

"Vân Tiểu Thư, thực...xin lỗi!". Tần Dạ áy náy, quan sát giao thông phía trước, thứ cho anh bất lực. Làm trái mệnh lệnh thiếu gia là chuyện không thể nào.

Phía sau nam nhân nhìn nữ nhân không còn là ánh mắt hâm dọa và hiểm độc mà là yên tĩnh đến lạ. Trong lòng một loại cảm xúc đè nén, đè anh đến nghẹt thở.

Vân Thiên Nhược nhón người về trước muốn nhấn nút mở cửa xe, lại không thành, bị anh mạnh tay kéo lại.

"Anh bỏ ra, bỏ ra, bỏ ra...". Tay bị anh bắt chéo lại giữ thật chặt, vùng vẫy đến bầm tím.

Cô luôn dùng sức lại luôn miệng hét la, khiến tâm tình anh đang xuống dốc lại muốn dứt phanh. Đánh mạnh vào ót cô thành công ngăn chặn thanh âm dữ dội.

Ôn nhã đem cô dựa vào người mình, tay ấm áp xoa cổ tay bị anh làm đau. Không dừng ở đó, đưa tay xoa huyết thái dương bởi vì căng thẳng của cô, để cô ngủ một giấc an lành. Lau đi trên trán lấm tấm mồ hôi, gạt luôn sợi tóc rối loạn trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 68: Tạo Ra Hiểu Lầm

Nam nhân cao lãnh một thân tây trang lạnh lẽo tựa hồ có thể đóng băng người khác. Thế nhưng ánh mắt lại ngoại lệ nhìn nữ nhân nằm trên giường với một loại ôn nhu khó tả. Điều này chính nam nhân tuần dật cũng không phát hiện ra, ngay lúc này cách cửa phòng được một người mở ra.

"Thiếu gia, đám người đó đúng thật đang quanh quẩn quanh đây. Còn có, Thư Kí Tăng cũng đã đến". Tần Dạ đi một vòng liền đem thông tin thu thập tất cả.

Quả nhiên cô ta nhện không được tò mò mà đến.

"Tốt. Đã chuẩn bị xong chưa?". Mắt vẫn nhìn cô gái, âm trầm phát ra.

"Tất cả đều theo lời thiếu gia an bài tốt. Nhưng như vậy, Vân Tiểu Thư sẽ hiểu lầm, tại sao cậu không nói rõ ràng với cô ấy?". Tần Dạ lần đầu thắc mắc về cách làm của thiếu gia, ánh mắt không hiểu nhìn.

Ẩn tình bên trong, Trình Dật Hàn vốn không muốn nói cho Tần Dạ biết nên tùy ý nói:

"Tôi sẽ xử lý".

"Vâng".

Giống như nghĩ ra điều gì lại căn dặn Tần Dạ:

"Về phía Tăng Nhu Đình, không cần làm gì cô ta".

Lời vừa nói ra, Tần Dạ càng ngạc nhiên không tin nhìn Trình Dật Hàn, cậu cho rằng thiếu gia muốn lại một lần nữa bỏ qua cho Tăng Nhu Đình. Bởi vì, chuyện Huỳnh Tông Việt lần trước thiếu gia cũng không có làm gì. Nhưng khi nghe tiếp, cậu thấy thiếu gia vẫn như trước là thiếu gia.

"Nhưng tôi muốn ngày mai tin tức Tăng Thị sắp phá sản truyền ra, hợp đồng hợp tác với Lăng Thị hủy bỏ không sót một cái". Ý nghĩa trước giống như là nhân từ, nhưng hóa ra lại không chừa đường sống cho người ta. Lần này chỉ là tin đồn, còn có lần sau anh không chắc Tăng Nhu Đình còn mạng để nghe không?

Tần Dạ đối với phụ nữ thủ đoạn lại luôn cho rằng thông minh vẫn không dễ vào mắt. Nay thiếu gia cho cậu cơ hội để dạy cô ta một bài học, cậu sẽ làm tốt. Bình thường giọng nói cũng không có cảm thán, nay lại mang theo ý cười.

" Tôi sẽ làm thật cẩn kẽ, không để lại dấu vết nào "

Trình Dật Hàn suy nghĩ một lát, không phải anh du di Tăng Nhu Đình làm càn, là anh suy nghĩ đến Tiểu Tích. Vân Thiên Nhược là chỉ một mình anh mới có thể tính kế với cô, Tăng Nhu Đình muốn đụng vào cô phải hỏi xem anh có đồng ý.

" Thiếu gia, thuốc ". Tần Dạ ước chừng Vân Thiên Nhược sắp tỉnh, đưa thuốc mà thiếu gia bảo anh chuẩn bị.

Cầm lấy lọ thuốc mê trong tay, ngẫm lại cô đúng thật nên tỉnh rồi. Một cái giáng của anh lại để cô mê man gần ba tiếng đồng hồ, cũng là anh vẫn không nhúc nhích nhìn cô.

" Cậu đưa người lên được rồi "

Tần Dạ rời đi không lâu, cô gái trên giường nhắm mắt, lông mi khẽ động.

Vừa mở mắt thoang thoáng lại nhìn thấy mơ hồ vẻ đẹp kia, không cần biết thực giả liền lùi về sau.

" Trình Dật Hàn ". Nháy nháy mắt, mở ra lần nữa vẫn là khuôn mặt này.

Đụng người lại chạm đến vết thương sau gáy, liền nhớ lại chiều nay trên xe giằng co với anh, anh còn nói những lời...

" Anh muốn gì?? ". Mắt chống lại ánh mắt sâu của anh, lại đưa mắt nhìn xung quanh tức giận hỏi anh:

" Đây là đâu??".

Vẫn không đáp một câu, chán ghét không muốn để ý đến anh, bước chân xuống giường muốn rời đi:

" Tôi không có thời gian đùa giỡn với anh, tôi muốn đi về "

Rốt cuộc cũng lên tiếng, ôm lấy eo nhỏ đặt lại trên giường.

" Về đâu? "

Vân Thiên Nhược toan mở miệng phản bác lại anh, muốn dùng sức ngồi dậy lại bị hành động tiếp theo làm giật mình.

" Uống vào, cô liền không thể về ". Nam nhân hành xử lỗ mãng, chân nam tính đè chặt cô, giữ chặt cằm cô rồi đem lọ thuốc bắt cô đem uống vào.

Cảm giác đau đớn trên cằm ép buộc cô phải mở miệng ra, uống vào từng giọt. Bàn tay giữ tay anh muốn đẩy ra nhưng bất lực.

" Khụ khụ... Ừm ừm... Khụ khụ... "

Nắm lấy cổ họng, gương mặt nhìn anh vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

" Anh cho tôi uống thứ gì? Anh khổ nạn, khổ nạn "

Trình Dật Hàn đã đứng thẳng dậy, nhếch khóe miệng cười nhìn, tà mị cất giọng:

" Cô phải cảm ơn tôi vì thứ cô uống không phải là kịch độc. Cô không phải chê một mình tôi không đủ thỏa mãn cô, để cô lần trước là tìm Huỳnh Tông Việt, hôm nay là Lục Tử Kiện, về sau lại là ai? Chỉ bằng hiện tại tôi liền đáp ứng cô "

Vẫn còn chưa nhai hết những lời anh, ánh mắt mở to lớn thất thần xem anh đang muốn giờ trò gì?

" Đi vào ". Tuy là đối với người bên ngoài nói nhưng ánh lại không rời khỏi cô, cảm nhận xem cảm xúc cô lúc này đây thế nào. Và thật ra, anh đang bị gì thế này?

Theo cánh cửa mở ra, Tần Dạ ưu tú trẻ tuổi đi đầu. Phía sau là ba người đàn ông đi theo sau, vừa thấy Trình Dật Hàn thì cúi đầu một cái.

Vân Thiên Nhược dễ dàng suy đoán được anh muốn gì, không động cũng không còn nhìn Trình Dật Hàn.

Cánh cửa không được đóng chặt lại thêm lời nói vô cùng rõ ràng khiến người bên ngoài nghe ngóng không thiếu một từ.

" Biết nhiệm vụ của các anh chứ, thu phục nữ nhân này ". Giọng nói giống như là từ địa ngục vạn dặm truyền đến, rét buốt và u ám.

" Tiên sinh yên tâm ". Một lời đồng dạ đồng thanh, ánh mắt đã sáng như sao nhìn cô gái gầy yếu trên giường.

So với thanh âm vừa rồi, giọng nói từ cô gái cứng rắn thế nhưng lại mang theo tia bất kháng cự, khiến người ta đau nhói không thôi.

" Tần Dạ, Thiếu gia nhà cậu bị điên, bị mù lẽ nào cậu cũng vậy sao? Cậu lúc đó không phải cũng ở đó, tôi và Lục Tử Kiện vốn không có gì. Lại nói tôi

có như thế nào cũng không cần ai quản, càng không có quyền đối xử với tôi như vậy ". Từ lúc nào anh vui thì tặng cô viên kẹo ngọt, cùng cô hòa thuận nói chuyện. Còn khi nào anh tức giận thì cái gì anh cũng không để ý, anh xem anh như trời vậy.

Tần Dạ bị chỉ trích đến đờ người, lại vì Vân Thiên Nhược giống như không còn chút sức lực nói lên. Cậu thật muốn trái ý thiếu gia một lần này, tiến lên đem mọi chuyện rõ ràng:

" Vân Tiểu Thư, Thiếu Gia, cậu ấy... ". Thiếu gia có thể bảo ba người này chỉ giả vờ ở trong này rồi rời đi, nhưng tại sao lại muốn dựng lên thế cục này chứ? Nguyên nhân nào rõ ràng muốn bảo hộ lại tỏ ra như không quan tâm, thậm chí là hận thù?

Nam nhân đang bước ra ngoài lại vì giọng nói vô lực mà bị ai đâm đến nơi mềm yếu nhất. Tay đã sớm nắm chặt lại, lớn giọng nhắc nhở:

" Tần Dạ ".

Tần Dạ bỏ đi ánh mắt của Vân Thiên Nhược xoay người rời đi, thầm nghĩ sẽ có Vân Thiên Nhược sẽ hiểu.

" Vâng ".

Nhìn thân ảnh đã từng rất yêu lại hết lần này đến lần khác thương tổn cô, nhìn thân ảnh cô nhiều năm khắc sâu vào tim nay lại nhấn tâm đâm chà đạp cô. Nhìn thân ảnh luôn mở miệng nói cô là nữ nhân của anh, nhưng lại vì chút chuyện không rõ ràng mà đem cô giao cho người khác như một món hàng.

" Trình Dật Hàn, anh quá đáng, anh quay lại, quay lại... ". Từng lời nói ra lại càng khiến bản thân bất lực bởi tác dụng của thuốc, nhìn anh đi mất tâm cô tựa hồ đã vỡ tan thành trăm mảnh.

Anh tại sao luôn ép em phải hận anh?

Trình Dật Hàn xuống lầu, ngồi vào xe và chạy xe theo hướng mà anh đoán chắc được Tăng Nhu Đình sẽ không đi.

Chiếc xe màu trắng bên kia chứng kiến tận mắt người nam nhân kia rời đi, nở nụ cười thỏa mãn. Sau đó, cũng khởi động xe rồi đi theo hướng khác.

Tăng Nhu Đình há hê lái xe, trên người là một bộ váy sang trọng xé ngực. Nếu không phải bận việc đi gặp khách hàng, cô ta thật muốn tự mình chứng kiến cảnh Vân Thiên Nhược bị chà đạp, bị chính tay Trình Dật Hàn vứt bỏ cho người khác.

" Cô bây giờ đang đau đớn bị vứt bỏ hay là vui sướng bởi khoái cảm. Chỉ có thể trách cô ngang nhiên muốn cướp đồ của tôi. Trình Dật Hàn, anh ấy là của một mình Tăng Nhu Đình tôi ". Ánh mắt ác độc này lại lỏng mông, khiến người khác dễ dàng liên tưởng đến những người không còn tỉnh táo vì kích động.

Phản ứng của Trình Dật Hàn thật sự là ngoài tưởng tượng của cô, người nam nhân như vậy, cô càng thích chinh phục.

Trình Dật Hàn vừa rời đi một lúc, hai người thập thò muốn đứng bên ngoài canh gác để chắc chắn rằng bên trong diễn ra đúng như họ nghe. Nhưng tiếng còi âm ỉ báo cháy liên hồi, nhiều người hét hải chạy.

" Cháy rồi, chạy thôi ".

Một người toan chạy đi, lại bị người kia tỉnh táo kéo lại:

" Nhưng Tiểu Thư dặn chúng ta phải canh gác ở đây đến khi ba người kia đi ra ".

Tức giận hất tay người kia khỏi người, lớn giọng nói cho người kia biết, bảo vệ ý kiến của mình.

" Canh cái gì nữa? Chết cháy đến nơi rồi. Cậu nghĩ xem, ba người vạm vỡ như vậy, cô gái kia cũng không chạy được. Tiểu Thư đã đi về, sẽ không biết chúng ta trốn đi. Đi ".

Nhìn người kia chạy mất người còn lại cũng theo sau, bỏ lại căn phòng chứa đầy ản tình.

Dòng người bị dọa hỗn loạn chạy, tuy nhiên đây chỉ đơn giản là một vở kịch được dựng nên.

Trong dòng người đó, một nam nhân mang theo vội vã chạy nhanh đi vào.

" Thiếu Gia, cậu làm như vậy liệu có hoàn hảo? ". Tần Dạ nhìn cánh cửa vẫn còn chưa đóng, thiếu gia còn không chờ xe dừng hẳn liền đi. Thiếu gia làm không phải vì tính qua tính lại là muốn bảo vệ Vân tiểu thư sao? Nhưng lại không nói cho cô ấy biết, lại đóng vai một người máu lạnh vô tình.

Cái " hoàn hảo " Tần Dạ nói đến không phải là cách Trình Dật Hàn thay vì xử lý Tăng Nhu Đình lại xử lý Tăng Thị. Có một lí do nào đó mà Trình Dật Hàn không muốn động thủ với Tăng Nhu Đình. Nhưng đối xử với Tăng Thị như vậy, quả thực không phải tầm thường, trong khoảng thời gian này Tăng Thị hẳn là sóng gió bấp bênh. Cái " hoàn hảo " ở đây là, việc làm này sẽ ảnh hưởng đến Vân Thiên Nhược như Trình Dật Hàn và cả Trình Dật Hàn cũng không tránh khỏi, từ đầu đã không tránh khỏi.

Đá phẳng cái cửa tạo nên một thanh âm lớn, khiến ba người đàn ông ngạc nhiên và tức giận quay lại nhìn. Đến khi nhìn thấy sắc mặt tức giận đen mặt, ánh mắt như dao găm của nam nhân kia liền sợ hãi.

" Cút ". Bởi vì chạy nhanh nên giọng nói khàn khàn, không quên mục đích chính mình nên thanh âm cực nhẫn nhịn để không quát lớn.

Mặc dù không phải là lớn giọng nhưng với sắc mặt như vậy, ai cũng sẽ biết điều mà tránh xa. Hơn nữa, người này không phải là một nhân vật tầm thường, không thể đắc tội.

" Vâng ". Còn chưa kịp mặc đồ trên người liền cúi đầu đáp lại, sau đó mới đem thân thể chỉ còn đồ lót lúi ra cửa mặc đồ chần chu.

Ánh mắt chìm ưng sáng quắc nhìn nữ nhân đầu tóc tán loạn, thân thể lúi đến bên góc tường, tay nắm chặt quần áo trên người. Khi thuốc đã ngấm vào người, nhưng vẫn liều mạng nắm chặt, bàn tay nổi lên gân xanh gầy yếu.

Đoán chừng, cô đã đem sức lực dư lại chống trả mãnh liệt thế nào.

Tiếng đóng cửa vang lên, bên trong yên tĩnh như không tồn tại sự sống.

Một chút ý thức cuối cùng, Vân Thiên Nhược cảm giác như có thêm người nữa xuất hiện. Cảm giác hoảng sợ chưa tan biến, nay càng dâng lên, muốn nhìn xem có phải là ai đến cứu cô. Nhưng mí mắt nặng nề, liều thuốc khiến cô chìm vào cơn mê.

Ánh mắt không nhìn rõ tia cảm xúc, lại bước chân từ từ đến bên giường như sợ tác động tới cô gái. Thở phào nhẹ nhõm khi thân thể cô vẫn chưa bị chà đạp. Ngoài mây nút áo sơ mi bị dùng lực xé ra, lộ ra làn da trắng sáng. Tất chân từng mảnh rải rác trên giường và nền nhà sang trọng. Từ bắp chân hiện ra tia máu do móng tay để lại.

Gỡ xuống bàn tay vẫn đang bất động nắm chặt cổ áo, lại như có như không thương tiếc vuốt nhẹ mái tóc dài ngăn ngắn. Rồi dừng lại ở một bên má sưng vù, đặt lên bàn tay ấm áp chính mình.

Chưa kịp ý thức, theo thói quen khom người xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô.

" Chuyện năm đó còn chưa có kết quả xác thực, cô vẫn phải như lẽ thường đền tội. Nếu không, tôi thật có lỗi với Tiểu Tịch ". Còn ai có thể nói nam nhân này và ban này là cùng một người chứ?

Chuyện anh nhìn thấy cô chính tay đẩy Tiểu Tịch không phải là hoa mắt. Cô vẫn là một tên tội phạm người, anh làm như vậy là để cô cho rằng cô bị làm nhục mà từng ngày khổ sở. Anh vẫn còn chưa thực sự nghĩ qua sẽ đưa cô cho người khác.

" Tôi tại sao không nhìn ra, giữa cô và Lục Tử Kiện không có gì. Nhưng tôi vẫn phải làm như bản thân tôi không biết gì ". Anh trừng phạt cô đã dùng sức hấp dẫn nào để cậu ta cho dù đối đầu với anh cũng muốn đem cô đi, rõ ràng cậu ta biết bản thân cậu ta không làm gì cô.

Anh từ lúc nào đã có suy nghĩ đem cô trói buộc bên cạnh cả đời, không cho phép cô tự do đến với nam nhân khác.

Nhìn cô khổ sở, cái anh nhận được tại sao không phải như suy nghĩ vui vẻ mà ngủ yên giấc. Lại ở đây vì cô mà thấy thương tâm, vì cô mà sinh ra cảm giác không nữ.

Đêm đó nữ nhân vì uống thuốc mà ngủ say như chết, nam nhân yên lặng ôm cô ngủ. Tờ mờ sáng hôm sau, nhắm chuẩn xác thời gian, nam nhân tỉnh dậy. Việc đầu tiên làm chính là đem quần áo nữ nhân cởi ra vứt tán loạn, đem chân làm nhăn nhéo như ở đây đêm qua phát sinh chuyện. Trên người nữ nhân bị bầm tím bởi giăng co bởi chống cự là bằng chứng tố cáo thiết thực. Trình Dật Hàn chỉ đơn giản đặt những nụ hôn nên lên xương quai xanh của cô, như vậy là xong xuôi.

Rồi đi giống như khi đến, nữ nhân vì liều thuốc mạnh không chút phát giác khác lạ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 69: Hận Của Anh Cũng Nên Kết Thúc Rồi...

Mở mắt ra đón nhận tia nắng sớm ấm áp, thế nhưng cả thân thể cả một đêm bị ôm giữ nguyên tư thế nên ẽ ảm. Nhưng một thân không che đậy nằm dưới chăn, câu trả lời chính vẫn là do luân phiên bị làm nhục.

Tải nhọt sắc mặt nhìn trần nhà, tay bắt giác nắm chặt, lòng đau nhức nhối nhưng một giọt nước mắt cũng không có. Phải chăng quá đau, đến sức để khóc cũng không còn.

Nhìn căn phòng một mảnh hỗn độn, cô thật không dám nghĩ bản thân tại sao còn chưa chết đi, lại nhìn thấy một cảnh tượng ghê tởm như vậy.

Trình Dật Hàn trở về nhà, vừa thấy di Lưu ra đón liền ảo não hỏi một câu giống như thuận miệng:



" Cô ấy đâu? "

" Thiếu gia cũng không biết Vân Tiểu Thư ở đâu? Cô ấy chưa có về, từ hôm qua đều không thấy ". Di Lư còn muốn hỏi thiếu gia sự tình, lại bị hỏi ngược lại. Ngạc nhiên không thôi.

Cô không về nhà...

Anh một ngày nay lại liên tục suy đoán khi tỉnh dậy cô sẽ thế nào? Sẽ khóc một trận thật to, không phải, cô quật cường như vậy sẽ không khóc mà ngồi đó ngơ ngẩn rồi sẽ rời khỏi nơi cô cho là ác mộng. Đúng như anh đoán, cô sẽ không đi làm, như vậy hẳn là cô sẽ về nhà. Nếu như cô về rồi, vậy sẽ có di Lư chăm sóc cô, cô sẽ không đói. Và cô sẽ không muốn lại nhìn thấy mặt anh, nhốt mình trong phòng mỗi khi anh ở nhà.

Nhưng lại không nghĩ qua cô lại không hề về nhà, vậy cô đi đâu??

Một chiếc xe tí tít còi inh ỏi trên đường, đi với tốc độ nhanh chóng mặt. Và vị trí đến là khu chung cư Chánh Nghĩa, không tắt máy, chìa khóa xe cũng không rút liền chạy lên lầu.

Cánh cửa hôm qua bị anh phá hư, đã được sửa lại, khóa từ trong chứng tỏ cô đang ở trong. Biết cô ở đây, trong lòng vô thức bớt nặng nề.

" Vân Thiên Nhược, mở cửa ". Dùng lực đánh xuống, thanh âm đặc biệt lớn và mang theo giận dữ.

" Mở cửa, có nghe thấy không? "

Có nghe thấy không? Cô không điếc sao lại không nghe thấy? Nhưng vẫn như vậy không trả lời, vừa nhẹ nhõm nay lại dâng lên một cảm giác bất an khác.

" Rầm rầm rầm rầm... ".

" Vân Thiên Nhược... ".

Cái đáp lại chính là thanh âm anh dội lại và tiếng đập cửa mạnh mẽ.

Chết tiệt, chân ngày hôm qua anh đã hiện tại vẫn còn tàn dư. Bây giờ lại không thể không đá lần nữa.

" Rầm.. rầmmm.. ". Một người nam nhân xem mình như là một cây búa đập mạnh liên tục vào cửa.

Cả gân cốt bị tác động mạnh như muốn nứt ra làm đôi, kiềm nén từng cơn đau ập đến. Từng bước chân đi vào trong, mắt nhìn xung quanh lại không nhìn thấy cô. Phát hiện trên nền nhà toàn là nước, từ hướng nhà vệ sinh chạy ra, muốn ngập lụt tràn ra ngoài.

Khuôn mặt tuấn dật thật sự biến sắc, giống như một người bình thường không còn đau chạy đến mở cửa phòng.

Bên trong bồn tắm, một thân thể trần như nhộng cứ thế nằm đó, đầu đặt trên kệ bồn. Gương mặt nhỏ nhắn chỉ một đêm lại gầy hao xanh xao không chút huyết sắc. Cô vô lực nằm trên đó, thoi thóp giống như chút hơi thở cuối cùng.

Đáy lòng Trình Dật Hàn như bị ai hung hăng bóp chặt, hô hấp không thông. Cô đây là gián tiếp muốn nói rằng: Cô chán sống rồi!!

Tắt công tắc nước, rồi mới ôm cô gái từ trong nước lạnh lên. Lúc này anh mới thấy được những nốt đỏ chói mắt trên da thịt cô, đây là do cô dùng lực lau chùi mà ra. Vết thương đây ập cơ thể, lần trước cô bị uống thuốc mà đánh mất lí trí anh có thể chấp nhận được. Nhưng lần này không phải cô nên tỉnh táo lên sao, bây giờ biến mình thành bộ dạng gì rồi.

" Cô tỉnh dậy cho tôi ". Nỗi dóa bởi thân thể nóng rực muốn bỏng tay anh, không ngừng lắc cô, lực nặng nơi tay anh còn không cảm nhận thấy.

Mặc quần áo gọn gàng cho cô, sau đó nhanh chóng ôm cô xuống.

" Không có sự cho phép của tôi, ngay cả Diêm Vương cũng không dám nhận cô ". Nam nhân phi thường bình tĩnh, nay thật bị đáng vẻ của cô dọa, không ngừng nói lớn muốn đem ý thức cô trở về. Câu nói này giống như là nói với Diêm Vương, nếu như đem cô đi mất, anh cũng sẽ đòi về.

" Vân Thiên Nhược, cô dám chết. Tội của cô, liền để Triệu gia gánh thay". Đáng tiếc, cho dù buông ra bao nhiêu lời uy hiếp, cô gái trong lòng vẫn không nhúc nhích.

Bệnh viện thành phố A được một trận âm ỉ và run sợ bởi nhân vật lừng danh trong giới kinh doanh xuất hiện.

Theo lí, giao cô cho bác sĩ và biết cô là sốt cao, không nghiêm trọng đến tính mạng anh nên về. Nhưng nhìn cô như vậy, thật xa cách.

Một lúc sau bình tĩnh trở lại anh lại cảm thấy bản thân là sợ cô chết rồi ai để anh trả hận.

Một đêm sốt cao, dưới sự chăm sóc của các y bác sĩ đôi mắt trong suốt vào gần trưa lần nữa mở ra. Đầu tiên là một màu trắng xóa và mùi đặc trưng chỉ có ở bệnh viện.

" Tại sao mình lại ở đây?? ". Khàn đặc thanh âm vang lên nghe đến đau lòng.

Cô nhớ là trở về phòng cô liền vào phòng tắm, cho dù cô chà sát bao nhiêu vẫn không loại bỏ được những dấu vết đêm qua để lại. Chà đến lúc cô bất giác thấy thật mệt thấy buồn ngủ. Đột nhiên cô muốn né tránh thực tại, không quản đây là nơi nào đi vào giấc ngủ. Toàn thân lạnh lẽo như Bắc Cực, đến trái tim dường như đóng băng rồi, cái gì gọi là ấm áp tình người cô không nhớ được như thế nào.

Bây giờ cô lại nằm đây...

Bất kể là ai, cô cũng không muốn biết nữa rồi, cô cho rằng bản thân lúc này phải nằm nơi lạnh lẽo kia rồi.

Căn phòng này là phòng VIP nên không một chút ồn ào, rất yên tĩnh, y tá ra vào kiểm tra liên tục nhưng cô lại luôn vờ nhắm mắt ngủ.

Ngày thứ ba, Vân Thiên Nhục vẫn như vậy ăn, uống, ngủ nhưng một lời nói cũng không có. Tình trạng của cô, các y tá không ai hiểu được, nhưng tình trạng này không thể cứ mãi tiếp diễn.

" Vân Tiểu Thư, ra ngoài dạo một chút cho khuây khoả có được không? Như vậy, bệnh tình mới nhanh khỏi ". Cô y tá có nụ cười thân thiện, nhìn Vân Thiên Nhục thất thần nhìn ra cửa sổ.

Vân Thiên Nhục quay lại, bắt gặp nụ cười này lại như nhìn thấy bản thân đã từng là như vậy.

" Được ".

Giờ này đã gần 5 giờ, mặt trời đã lặn, trả lại một không khí mát mẻ. Giờ này các bệnh nhân đều đi dạo tán bộ, nói chuyện rất vui vẻ.

Đi chung được một lúc, y tá được bác sĩ gọi đã đi trước. Một mình Vân Thiên Nhục nhàm chán đi đến nơi vắng vẻ hơn một chút, lại đột nhiên nghe đến một cuộc trò chuyện giữa hai người phụ nữ.

" Là phụ nữ thật khổ, đàn ông bọn họ xem ta như là một cái sọt rác công cộng. Cái gì cũng trút lên chúng ta, từ việc nhỏ đến việc lớn ".

" Chị nói đúng, đâu phải chỉ như vậy, tôi nhập viện đã mấy ngày nhưng chồng tôi chỉ đến một chút rồi đi. Còn nhớ, lúc ông ta bệnh không phải là tôi ngày đêm chăm sóc sao? ".

" Trong những loại người đàn ông, tôi vẫn kinh sợ nhất là loại người hung bạo, đặc biệt là trong vấn đề giường chiếu ".

" Chị nhắc tôi mới nhớ. Để tôi kể chị nghe một chuyện, tôi có một em hàng xóm mới chỉ có hai mươi mấy tuổi thôi. Mà hôm đó, mình nó ở nhà, có hai tên trộm đột nhập vô nhà. Ngỡ rằng nó cướp đồ rồi đi, còn tàn nhẫn bắt lương cường bức cô gái ".

" Tàn nhẫn, dã man quá! Những người này phải bị pháp luật trừng trị thích đáng. Vậy em đó bây giờ ra sao? ".

" Còn ra sao nữa, viết lại một bức thư tuyệt mệnh và tử tử rồi. Chị nghĩ xem, thân con gái chưa có chồng, lại bị người ta cưỡng bức, mặt mũi đâu mà sống nữa hả chị ".

.....

Là như vậy sao?

Cô gái đó bị hai người cưỡng bức lại tìm đến con đường chết...

Mà cô thì sao???

Rất cuộc là ba hay bốn.... Ngay cả mấy người cô cũng không rõ, như vậy cô không biết mình phải làm gì tiếp theo đây...

Thế nhưng cô bây giờ vẫn còn mặt mũi sống, còn đi nghe được chuyện người khác. Tại sao bây giờ cô mới cảm thấy ghê tởm chính mình chứ???

Trên người là bộ đồ bệnh viện, thần thờ đi trên lề đường, biết bao nhiêu người dòm ngó chỉ trỏ. Trong đầu cô vẫn là câu chuyện mình vừa nghe được.

Bây giờ cô phải làm sao đây?

Cô luôn tự nhủ, gặp chuyện gì cũng phải sống thật tốt. Như vậy mới không phụ công sinh thành của cha mẹ, phụ một kiếp làm người. Còn chưa thử hết loại tư vị nhân gian, chưa làm được những gì bản thân đặt ra. Chưa đến Thái Lan và sinh sống ở đó. Chưa dùng ngôn ngữ Thái để nói chuyện và gặp gỡ những ngôi sao mà cô yêu thích. Còn rất nhiều cái chưa thể làm...

Nhưng...

Trong lòng cô bây giờ có một bóng ma luôn lượn quanh quấy nhiễu cô.

Giải thoát về với trời cao...

Hay khóc thật nhiều, thật to nỗi đau sẽ hết. Nhưng cô lại không có nước mắt, phải chăng đỉnh điểm của tổn thương chính là ngay cả giọt lệ cũng không thể rơi.

Cứ thần thờ đi như thế, giống như đánh mất linh hồn, lúc phát hiện ra là bản thân đã đứng giữa dòng xe tấp nập.

Tại một ngã tư, đèn xanh đỏ đang hiện thị.

Lúc này Trình Dật Hàn đang dừng đèn đỏ, cảm giác quen thuộc xâm lấn anh khiến anh bất giác ngơ mắt nhìn.

Số giây đèn đỏ vẫn còn 5 giây, một chiếc xe tải đang chạy ở làn đường chỉ còn lại vài giây đèn xanh. Ga tăng tốc từ xa để nhanh đến vạch trước khi đèn đỏ.

Do quá để ý số giây xanh mà không để ý thấy một cô gái đột nhiên đi ra.

Khoảng khắc nháy mắt này với sự suy nghĩ của 4 người.

Vân Thiên Nhục nghe thấy tiếng xe còi inh ỏi, nhưng cô có cảm giác đây giống như ông trời thay cô đưa ra quyết định.

Mắt nhắm chặt lại, ban đầu còn mang theo hoảng sợ, nhưng lại trấn định, đây là giải thoát. Xem như là quyết định sai lầm năm xưa cô đẩy Nhạc Lam Tịch. Hoặc giả, năm đó cô nên chết đi mới phải, là Nhạc Lam Tịch đã chết thay cô.

Bây giờ mẹ đã có dượng chăm sóc, cuộc đời cô không còn gì quá nuối tiếc nữa rồi.

"Mẹ, con xin lỗi mẹ thật nhiều. Kiếp sau, con sẽ lại làm con của mẹ, bù đắp lại cho mẹ. Mẹ đừng giận con nhé, mẹ phải sống thật tốt".

Bác tài lái xe tải phát hiện cố gắng nhấn còi nhưng cô gái kia lại không có ý định né tránh. Trong lòng không ngừng thấp thòm lo sợ, sao lại có người ngốc như vậy.

Trình Dật Hàn vừa bắt gặp thấy Vân Thiên Nhục máu đã muốn xông đến nào. Mấy ngày không gặp, mới thấy liền có chuyện, xem lần này anh xử cô thế nào.

Nhưng ánh mắt tức giận biến mất, thay vào là sự sợ hãi khi thấy chiếc xe tải đang giống như đứt phanh lao về phía cô đang đứng. Nhưng cô lại trân trân đứng ở đó chờ chết.

Một loại đau đến ruột gan đứt lìa, cô không biết mỗi người chỉ có một cái mạng thôi sao. Sắc mặt Trình Dật Hàn xấu đến cực điểm, nhanh chóng chạy ra khỏi xe.

"Vân Thiên Nhục". Thống khổ la lên một tiếng, nỗi đau tận đáy lòng, đâm anh rỉ từng giọt máu.

Giống như chứng kiến người mình yêu thương chết ngay trước mặt mình, mà mình không làm được gì. Giống như nhiều năm trước anh cũng hét lớn như vậy để ngăn một người dừng rồi xa anh "Tiểu Tịch". Lần này người trước mặt không phải người anh thương, thậm chí là hận. Nhưng nỗi đau lại chân thực đến khó tả, từng đợt phá vỡ tim anh.

"Rầm... Rầm".

Hai tiếng âm thanh điếng lòng mà không ai muốn nghe đến.

Tần Dạ phản ứng chậm một nhịp, do anh nhìn đèn đỏ nên khi chiếc xe tải lao về phía Vân Thiên Nhục anh ngoài nhìn cũng không biết làm gì. Cũng quên mất để ý thiếu gia.

Đến khi một thanh âm đâm người ta đau lòng vang lên, anh mới biết thiếu gia đã chạy về phía trước từ lúc nào.

Ngay thời điểm Trình Dật Hàn chạy ra đó đèn đỏ đã hết, một chiếc xe mô tô không để ý chạy thẳng về trước. Tần Dạ cứ thế chứng kiến thiếu gia bị đâm té xuống.

Đường rộng lớn hai vụ tai nạn xảy ra, cách nhau 10m.

Bên này xe mô tô nằm một góc, bên kia xe tải đâm vào vạch phân cách dừng lại.

Trình Dật Hàn cảm nhận đau đớn bất ngờ truyền đến, người lái xe mô tô phản ứng kịp nên anh không đến mức chấn thương. Mắt nhìn cô gái nằm yên nơi đó, mạnh mẽ đánh anh đau đến chết đi sống lại. Không quan tâm bản thân vừa mới chống chọi với mặt đường, máu trên đầu không ngừng chảy xuống. Thấm ướt đôi vai, cũng đem gương mặt sạch sẽ làm bẩn nhưng vẫn là như cũ mê người.

Từng bước khó khăn nhất trong cuộc đời đi đến gần cô.

Vân Thiên Nhục thời điểm nhắm mắt lại thanh thản, thế nhưng lại nghe âm thanh quen thuộc. Bản thân rõ ràng hận thấu tim thanh âm này, nhưng vẫn không nhịn được muốn nghe lần nữa.

Một trận gió thổi qua, khiến cô không kịp xác định xem là ai, liền nặng nề ngã xuống. Thanh âm rầm rầm vang lên lại khiến cô nhói lòng.

Ánh mắt lim dim muốn nhắm lại bất gặp thân ảnh tuần lã quen thuộc, anh bây giờ lại không giống như cao cao tại thượng.

Đây là cô sắp chết, cho cô ảo mộng gặp anh lần cuối phải không??

Nhưng sao cô cảm giác được anh như rất đau, đầu còn chạy nhiều máu như vậy? Tay muốn đưa lên thay anh lau đi vết máu, thay anh băng bó vết thương nhưng lại bất lực...

Trình Dật Hân, Vân Thiên Nhục cô lúc này vẫn chọn yêu anh, bởi vì hận so với yêu còn mệt hơn trăm vạn lần...

Dật Hân, hận của anh cũng nên kết thúc rồi...

Dật Hân, không cần nhìn mi có được không? Anh nhắm mi, chứng tỏ anh không vui, mà em chỉ mong muốn anh quên đi hận thù và sống thật vui...

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 70: Kháng Cự Thức Tỉnh

Ôm chặt Vân Thiên Nhục trong lòng, cảm nhận được rằng cô vẫn thở đều đều. Mắt nhìn chiếc xe tải nằm kia, đoán chừng bác tài đã nhanh một bước lách qua, nếu không hiện tại cô đã nằm giữa một vũng máu rồi.

Mọi người xung quanh được một phen kinh hoàng, ai cũng nghĩ vị tiểu thư này sẽ không qua khỏi. Nhưng khi thấy chiếc xe chỉ lướt nhẹ qua cô gái, liền bớt lo sợ. Nhưng nhìn thấy một người nam nhân đầu chảy đầy máu, lại không quan tâm đến mà ôm lấy cô gái.

Có thể thấy một màn như vậy vậy, liền dễ dàng đoán ra cô gái này chính là người nam nhân này yêu hơn cả sinh mạng mình.

"Thiếu gia, cậu bị thương nặng không thể đỡ Vân Tiểu Thư. Để tôi giúp cậu". Tần Dạ hoàn hồn mới chạy lại, nhìn thiếu gia sắc mặt do mất máu đã tái nhợt, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Nhưng lại đem Vân Thiên Nhục ôm chặt hướng xe đi tới.

"Không cần, tôi không sao?". Nam nhân kiêu ngạo là đây, mọi thứ trước mắt dường như mờ ảo nhưng không muốn chịu thua.

Cô không nặng chút nào, mấy ngày nay không phải y tá nói cô đều ăn uống đầy đủ sao? Tại sao so với trước kia càng tệ.

Từng giọt máu rơi xuống khiến chiếc áo trên người Vân Thiên Nhục nhuộm một màu đỏ chói mắt.

Tần Dạ bất lực đi theo sau Trình Dật Hân, tính cách của thiếu gia không phải anh không biết, nhưng lần này liên quan đến tính mạng, Vân Tiểu Thư chỉ là hoảng sợ mà té xỉu, nhưng thiếu gia...

Tự tay đặt cô lên giường bệnh, nhìn bác sĩ chăm sóc, Trình Dật Hân mới yên tâm ra ngoài.

"Trình Tiên Sinh, mời ngài". Một vị bác sĩ đã đứng ngoài chờ sẵn, ông nhìn thấy tình trạng này cũng bị hoảng sợ. Nam nhân này có sao lại ung dung bình thản giống như vết thương không phải nằm trên người anh.

Mí mắt nặng nề, đầu đau như búa bổ, từng khớp xương đều truyền đến cảm giác đau đón xé toạc.

"Thiếu gia". Tần Dạ nhanh chân đỡ thân thể cao lớn mất hết sức lực khụy xuống.

"Bác sĩ, mau".

Ánh đèn từ trong phòng cấp cứu liên tục sáng, Tần Dạ lo lắng đi lại bên ngoài.

"Đã hai tiếng rồi, thiếu gia sẽ không sao chứ?". Nếu như thiếu gia sớm được đưa vào cấp cứu sẽ không có như vậy, đều tại anh, chỉ trông mắt nhìn thiếu gia lâm vào nguy hiểm.

"Bác sĩ, như thế nào rồi?".

"Trình Tiên Sinh mất máu rất nhiều, lại kéo dài thời gian phẫu thuật. Nhưng vết thương không quá nặng, đầu bị tổn thương tạm thời vẫn chưa biết khi nào sẽ tỉnh. Nhưng các khớp xương đều có dấu hiệu bị va chạm mạnh dẫn đến tổn thương, thời gian này đừng để cậu ấy hoạt động quá nhiều".

Bác sĩ mở hời ướn hết áo, ca phẫu thuật tuy không phải gay cần nhưng ông mới chỉ gặp một người nam nhân lại khỏe đến vậy. Là người bình thường, bị đập đầu mạnh xuống đến chảy máu nhiều đã sớm ngất xỉu, còn hơi sức đâu mà ôm một cô gái đến, rồi sau đó mới quan tâm đến bản thân. Đây là do

bẩm sinh thân thể khỏe mạnh hay là một thứ gì đó ẩn tình thúc đẩy lí trí cậu ta không được bất tỉnh.

Tần Dạ thở phào nhẹ nhõm, như vậy anh yên tâm hơn rồi.

"Bác sĩ vất vả rồi! Cảm ơn ông! "

Vị bác sĩ gật đầu rồi rời đi.

Tối hôm sau, nam nhân trên giường tỉnh dậy, động dậy một chút lại khiến vết thương đau trở lại.

Y tá túc trực ở đây giật mình ngăn cản:

"Tiên sinh, vết thương của ngài còn chưa khỏi. Bác sĩ có căn dặn ngài không được cử động "

Tay xinh đẹp muốn chạm vào người nam nhân liền bị anh hất ra, lạnh lùng dọa:

"Cô lại nói thêm một lời nữa xem "

Cô y tá bị ánh mắt lạnh buốt này làm kinh hoàng, lúc nằm ngủ không phải rất yên tĩnh sao? Vừa tỉnh liền như một trời một vực, ánh mắt sắc lạnh khiến người khác không rét mà run.

"Thiếu gia, cậu tỉnh rồi ". Tần Dạ từ ngoài đi vào, trong tay là cặp lồng thức ăn.

Trình Dật Hàn lúc này mới thu lại ánh mắt sắc lạnh kia, trực tiếp hỏi Tần Dạ:

"Cô ấy như thế nào? "

Tần Dạ không ngờ câu đầu tiên thiếu gia nói chính là hỏi về Vân Tiểu Thư, anh phải trả lời như thế nào đây. Nếu như nói dối thiếu gia sẽ không vui, nhưng nếu nói thật thiếu gia có an tâm tịnh dưỡng.

Ngập ngừng suy nghĩ một lát, nhìn vị thiếu gia tuy rằng không hỏi thúc nhưng vẫn không có ý định bỏ qua.

"Thiếu gia, Vân Tiểu Thư vẫn chưa tỉnh "

Chưa tỉnh?

Theo lí, anh đã tỉnh, cô không phải cũng nên tỉnh dậy và còn phải đến đây chăm sóc anh sao?

Đưa mắt nhắc nhở nói cô y tá ra ngoài, anh không có thói quen nói chuyện lại có người lạ ở đây.

"Bác sĩ nói tại sao? ". Mắt từ từ nhắm chặt lại, không ngừng suy nghĩ.

"Vân Tiểu Thư không đáng ngại về sức khỏe, chỉ là thân thể suy nhược, sốt cao mấy ngày trước cũng đã hạ. Nhưng... "

"Từ khi nào cậu nói chuyện lại ấp a ấp úng như vậy? Tôi dạy cậu nói chuyện không rõ ràng như vậy sao? ". Hàn khí đã thực sự dâng lên, kiên nhẫn của anh không nhiều.

"Vân Tiểu Thư trong tiềm thức kháng cự tỉnh lại, bác sĩ nói một khoảng thời gian nữa nếu cô ấy vẫn chưa tỉnh lại e là sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa ". Bị thiếu gia răn đe, tuy rằng chuyện buồn nhưng nói lại rất lưu loát. Chuyện bệnh nhân không muốn tỉnh lại anh có nghe qua, lại không ngờ đến Vân Tiểu Thư lại như vậy. Là vì chuyện kia sao?

Vẫn nhắm yên mắt như thật bình tĩnh, nhưng thật chất sóng gió cuộn cuộn.

"Cậu về đi ". Lạnh nhạt khắc ra ba chữ.

Tần Dạ hoài nghi thái độ như không quan tâm của Trình Dật Hàn, thầm nghĩ "thiếu gia đây là có ý gì ". Nhưng anh đi theo thiếu gia nhiều năm, thiếu gia càng yên tĩnh lại càng bất ổn.

"Vâng. Thiếu gia, đây là cháo Di Lư nấu, cậu ăn khi còn nóng ". Nói xong lời không làm phiền nữa.

Kháng cự không muốn tỉnh lại sao?

Về đêm, ngoài hành lang một thân hình cao lớn với bộ đồ bệnh nhân, trên đầu còn quấn một dải băng trắng. Dừng lại trước một căn phòng khác, nhìn đến cô gái nằm ở trên giường.

Không tiếng động mở cửa đi vào, khi từ trên cao nhìn xuống cái cảm giác nghẹt thở truyền đến.

Anh đối với ai đều có cách xử sự riêng, và anh chưa bao giờ cảm thấy rằng mình làm sai. Nhưng đối với cô, anh lại giống như làm gì cũng sai, không một

phương án nào trị được cô. Hoặc là anh còn chưa dùng đến biện pháp tàn nhẫn nhất khiến cô e dè trước uy quyền của anh.

" Văn Thiên Nhược, tôi rất cuộc phải làm sao với cô mới tốt đây ".

Anh lần hành xử này có phải là sai rồi không? Kết quả thu lại tốt hơn ngoài mong muốn, cô so với tưởng tượng của anh đau khổ cùng cực. Thậm chí cô còn muốn chết đi, anh lúc đó lại không suy nghĩ muốn tiến lên ngăn cản cô.

Cô thoát được nơi đó, lại muốn giam lỏng bản thân ở thế giới nào đó, không muốn trở lại nữa phải hay không?

" Tôi nói cô có nghe thấy không? Nếu chỉ vì chuyện lần trước, tôi nói rằng tôi vốn dĩ không có cho ai chà đạp cô. Cô có thể liên tỉnh dậy không? ".

" Cô muốn dùng thời gian để chứng minh rằng, cô không giết Tiểu Tịch không phải sao? Bây giờ cô như vậy, cho dù sự thật thế nào, tôi vẫn sẽ hận cô ".

" Chỉ cần cô tỉnh dậy, cô nói một câu tôi tin một câu. Cô muốn gì tôi sẽ vô điều kiện mà đáp ứng cô hết thảy. Cô muốn rời đi...Tôi để cô đi ".

Từng lời nói ra vẫn không có hồi âm, thậm chí một cái động tay phản hồi cũng không có. Nam nhân bình thường kiêu ngạo, nay lại hoàn toàn thay đổi, hạ thấp giọng, cũng hạ thấp tự tôn cao ngất mà độc thoại.

3 ngày sau, Trình Dật Hàn xuất viện. Lại một thân tây trang oai phong, toát ra hơi thở lạnh lẽo. Đạp bay cánh cửa, vô cùng tức giận cùng oán hận nhìn nữ nhân vẫn mê man bất tỉnh.

" Cô còn không mở mắt ra, có tin không? Tôi lập tức ném cô ra ngoài đường ". Tay mạnh mẽ chỉ ngoài cửa, thanh âm đầy bão tố.

3 ngày, từ Tần Dạ anh không nghe được một tin tốt lành nào.

" Tôi thuê cô về làm nhân viên, không phải để cô ở đây an nhàn hưởng thụ, sống dờ chết ". Đây là chế giễu, cô có vì nghe đến lời cợt nhả mà tỉnh dậy nói rằng cô không có.

Nhưng kết quả là không có gì.

Tay đập mạnh vào đầu giường, chửi thề một câu:

" Chết tiệt ". Sức lực so với lúc trước còn mạnh bạo hơn, còn vì chuyện Văn Thiên Nhược hoài mãi không chịu tỉnh dậy khiến anh phiền muộn.

" Tốt lắm, cô quả nhiên có bản lĩnh. Tôi không tin tôi không làm cho cô tỉnh dậy được ". Lần này là nghiền răng nghiền lợi uy hiếp, các sắc thái tức giận đều hội tụ lại trên gương mặt tuấn đạt.

" Cô nếu như vẫn khăng khăng không nhúc nhích, đợi cô chết rồi. Tôi đem Triệu Gia chôn cùng cô ". Lời nói sắc bén, âm tàn giống như muốn chu di cửu tộc.

Cô gái giống như là cảm nhận được lời anh nói, lông mày khẽ nhúc nhích, lại cứ như vậy không có dấu hiệu khác sẽ mở mắt.

Nhìn thấy cô có cảm nhận được mà chuyển biến, lớn giọng ra lệnh:

" Gọi bác sĩ ".

Y tá đứng ở ngoài nghe vậy liền hốt hải chạy đi.

" Trình Tiên Sinh, cậu gọi tôi có chuyện gì?". Vị bác sĩ lau mồ hôi thấm trên trán bởi vì vội vàng đến. Người gì đâu vừa mới khỏe lại liền ảm ỉ không thôi, ông cũng không dám có ý kiến chỉ trích người này.

Cái này giống như giận cá chém thớt, mắng chửi, uy hiếp, dọa nạt. Thậm chí ngoại lệ nói năng nhẹ nhàng cô gái bao nhiêu cũng không có phản ứng. Tức giận dâng trào, đều đặt lên người vị bác sĩ này.

" Tôi hỏi ông, bệnh viện ông làm ăn kiểu gì. Đã gần một tuần tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh lại. Hà?".

" Trình Tiên Sinh, ngài không phải không biết. Không phải chúng tôi không cố gắng hết sức, Văn Tiểu Thư là tâm bệnh. Chúng tôi chỉ là những y bác sĩ trị bệnh liên quan đến thân thể. Còn vấn đề liên quan đến ý thức và tâm thái của bệnh nhân. Chúng tôi thật sự là lực bất tòng tâm ". Lời nói vô cùng yếu thế, chuyện này không phải một mình ông nói là được.

Trình Dật Hàn không hài lòng, cũng không muốn nghe lí do gì hết:

" Tôi muốn ông bằng mọi cách khiến cô ấy tỉnh lại. Nếu không đừng trách tôi, cái bệnh viện này nên biến mất rồi ".

" Hà. Việc này... ".

Muốn khuyên nhủ người nam nhân này, từ sau truyền đến một giọng nói khác. Có vẻ đã đem chuyện này nghe tất tẩn tật.

"Tôi xin phép gọi anh một tiếng Trình Tiên Sinh. Đây là bệnh viện không phải công ty X mặc anh tùy tiện dọa nạt. Bác sĩ Hoàng đã nói rất rõ, chữa bệnh không phải một mình bác sĩ là được, bệnh nhân không hợp tác chúng tôi cũng hết cách".

Một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, một thân là bộ váy gọn gàng. Bên ngoài là một chiếc áo màu trắng dài đến đầu gối, liền biết đây là một bác sĩ.

"Dám hỏi Tiên Sinh là người thân quen của vị tiểu thư đây, vậy anh có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Khiến cô ấy ngay cả tình lại cũng không muốn, hoặc là cô ấy đang tự đào mồ chôn mình không?".

Phạm Đình Hi hạ ngục lí lẽ của nam nhân xem mình là trời này.

"Cô biết chuyện?". Vấn đề Phạm Đình Hi nói anh đương nhiên hiểu, nhưng cái anh cần chính là Vân Thiên Nhược mở mắt ra. Còn vấn đề Phạm Đình Hi hỏi, anh không cần phải trả lời.

"Tôi đương nhiên biết, anh đừng gây khó dễ cho các bác sĩ ở đây nữa. Vấn đề là nằm ở kia". Nói rồi ánh mắt nhìn về phía đường bệnh, mang theo chút tâm tư rồi rời đi.

Một mình đứng yên trong căn phòng, tay chống ở trên giường, đôi mắt chìm ung đục ngầu nhìn cô gái mất lim dim.

"Cô cố chấp muốn chết đến vậy sao?".

Đã không còn tức giận, không còn sắc mặt khó coi. Phải nói thế nào cũng không đúng tâm trạng anh lúc này, cũng không chuẩn xác được tâm của anh bây giờ là loại cảm giác thế nào.

Tình yêu trên thế gian là thứ khó nắm bắt, suy nghĩ của mỗi người khi yêu thương ai đó càng khó nhìn ra. Trong khi còn có một tầng hận thù dày đặc che mắt tâm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 71: Sự Thật Tàn Nhẫn Buông Bỏ Tình Yêu

Cánh cửa phòng bệnh viện vào lúc này lại được ai đó dùng lực đẩy ra.

Trình Dật Hàn vốn không quan tâm ai là người to gan như vậy vì thế vẫn ngưng mắt ảo não nhìn cô gái.

"Bốp". Nhanh như thoát cái bóng dáng ấy đến trước mặt Trình Dật Hàn, ngay lúc Trình Dật Hàn không để ý giáng một cú đấm nặng nề lên mặt anh.

Trình Dật Hàn chao đảo một chút đưa đôi mắt không chút biểu cảm nhìn Lục Từ Kiện.

"Trình Dật Hàn, cú đấm này là tôi thay Nhược Nhược chút giận. Cậu điên rồi, lại đối xử tàn độc với một cô gái lương thiện như không bằng cầm thú". Ánh mắt ôn hòa không còn, oán giận nhìn người đang dùng tay ưu nhã quệt vệt máu trên khóe miệng.

Nếu như không phải Phạm Đình Hi nói cho anh biết tình trạng hiện giờ của Vân Thiên Nhược, thì anh làm sao sẽ điều tra nguyên nhân trong đó. Và nguyên nhân hóa ra là do người bạn anh tạo nên, lần nào cô gặp chuyện, kẻ đầu sỏ cũng chính là Trình Dật Hàn. Trưa hôm đó Trình Dật Hàn dẫn cô đi, anh cho rằng cậu ta đã nhìn rõ đây chỉ là một màn kịch nên không lo lắng cho cô. Mà anh điều tra việc hôm đó rốt cuộc là do ai tạo ra, nhưng dường như người đó cũng là người có quyền thế đã che giấu sơ hở. Đến giờ vẫn chưa có được tin tức cụ thể.

"Tôi làm gì cậu có tư cách xen vào sao? Vân Thiên Nhược là người của tôi, tôi muốn làm gì còn chưa tới phiên cậu lên tiếng". Thanh âm không hề yếu thế hơn, đồng dạng chỉ trích lại. Anh không đánh lại cậu ta, không phải anh không thể đánh được mà là bây giờ anh không có tâm trạng.

"Cậu làm gì tôi chưa bao giờ quản, nhưng liên quan đến Nhược Nhược tôi không thể không quản". Trình Dật Hàn làm gì anh không bất bình cũng không hẳn là đồng tình, bây giờ anh nhin đã đủ rồi.

Lục Từ Kiện xuất hiện ở đây anh đương nhiên biết mục đích cậu ta. Giọng điệu mang theo ẩn ý nhắc nhở:

"Gọi thân mật như vậy, cậu đừng quên cô ấy là nữ nhân của tôi".

Lục Từ Kiện thoáng không biết phải nói gì, so về quan hệ với cô và anh chỉ là bạn. Nhưng là bạn vẫn có quyền lên tiếng anh không những là bạn Vân Thiên Nhược, mà Trình Dật Hàn sai anh cũng nên ngăn cản.

"Nhưng cậu không yêu cô ấy. Cô ấy cũng...không yêu cậu. Nếu không yêu, sao cứ trói buộc cô ấy bên cạnh cậu". Khi nói về tình cảm của cô, anh ngập ngừng. Cô yêu ai anh cũng không biết, anh cũng không chắc cô rằng cô không có yêu Trình Dật Hàn.

Cô không yêu anh...

Có lẽ vậy đi, đã từng yêu anh, cô đã thừa nhận điều đó nhưng là rất lâu rồi.

Trình Dật Hàn lựa chọn im lặng.

Xung quanh yên ắng trở lại, Lục Tử Kiện nhìn dáng vẻ Trình Dật Hàn đột nhiên trầm tư.

"Hàn, cậu rốt cuộc đang làm gì, tôi không tin ngày hôm đó cậu vì chuyện nhìn thấy tôi và cô ấy ở cùng một chỗ mà tức giận. Cậu chỉ xem đó như là một cái cớ để gây khó dễ cô ấy. Thậm chí, dùng cách tàn bạo... ". Muốn để anh nói ra chuyện tàn nhẫn đó anh thật không thể nói, thanh âm đau lòng nhìn đến cô nằm yên bất động.

Nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, từ từ truyền đến một thanh âm bình lặng.

"Đúng vậy, tôi từ đầu đã nhìn ra đây là một màn kịch ".

Lần này là đến Lục Tử Kiện không phản ứng, đã ngồi xuống bên giường nắm tay Vân Thiên Nhược đặt trên môi.

Một câu "cô ấy cũng không yêu cậu" thành công đem tâm trạng anh lao xuống vực thẳm. Trình Dật Hàn Không biết tại sao bản thân lại có cảm giác hít thở không thông khi nhắc đến chuyện này.

Xoay người rời đi, nhìn thấy hành động của Lục Tử Kiện muốn hát ra. Nhưng, cô có thể có cảm tình với cậu ta, sẽ muốn tỉnh lại. Bình ổn tâm tình, âm trầm thanh âm truyền đến:

"Cậu không phải muốn biết tôi tại sao làm như vậy? Tôi nay gặp ở chỗ cũ ".

Trình Dật Hàn đi rồi, Lục Tử Kiện nắm càng chặt tay cô, xoa nhẹ gương mặt gầy hốc hác.

"Nhược Nhược, tôi van cầu em hãy tỉnh lại. Tôi sẽ đưa em rời đi, cho dù Hàn ngăn cản thì bằng mọi giá tôi cũng sẽ đưa em đi. Khiến em quên hết quá khứ đau buồn, những chuyện đã qua hãy xem nó như một lần vấp ngã trong đời. Mạnh mẽ vượt qua, một cánh cửa hạnh phúc đang đón chào em ". Lục Tử Kiện không phải người văn chương hoa mỹ. Nhưng lúc này anh muốn dùng những lời ngọt ngào từ tận đáy lòng để xoa dịu nỗi đau mà cô phải chịu.

"Tôi không quan tâm đến quá khứ của em, chỉ nghĩ đến tương lai. Chỉ cần em nguyện ý, tôi sẽ không buông tay em, cùng em đi đến cuối con đường ".

"Em đừng im lặng như thế, mở mắt ra nhìn tôi. Tôi vẫn muốn lại như trước kia nhìn thấy nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt em ". Thanh âm vô cùng nhẹ nhàng và sâu lắng chỉ với mong muốn có thể đánh thức tiềm thức trong cô.

"Em biết không, khó khăn lắm tôi mới gặp được người khiến tôi một lần nữa rung động, muốn bảo vệ em thật tốt. Năm đó khi cô ấy rời đi, tôi sống thế nhưng không cảm thấy hạnh phúc. Thiếu đi bóng dáng cô ấy, tâm tôi trở nên trống rỗng, cho dù người cô ấy thương không phải là tôi. Vậy nên, chỉ cần em sống tốt và vui vẻ bên người em thương, dù cho người đó không phải tôi ".

Cô gái kia đi rồi vô tình đem một Lục Tử Kiện ảm áp trong lòng tràn đầy tình yêu thương. Cứ ngỡ trái tim đã đóng băng, lại vì sự ảm áp cô gái này mang lại mà thức tỉnh.

Là ai đã đem tình yêu đặt vào trái tim mỗi người khi sinh ra, ai cũng sẽ vì loại tình cảm đấy mà đau. Hạnh phúc đấy nhưng nước mắt cũng sẽ vì thế mà rơi thật nhiều.

"Tôi sẽ tìm một bác sĩ thật giỏi, em nhất định sẽ nhanh chóng tỉnh dậy. Nhất định phải chờ tôi! ". Những lời thủ thi tâm tình, đặt một nụ hôn nhẹ trên trán đầy yêu thương.

Một giọt nước mắt theo khóe mắt nhắm chặt chạy xuống nhanh chóng biến mất, người đàn ông nhắm mắt nên đã bỏ lỡ.

Lục Tử Kiện rời đi một lúc, thì có hai người khác bước vào trên tay người đàn ông xách một giỏ trái cây.

Trương Băng Khanh từ tốn đi đến giường, nhìn thấy cô gái mất đi linh hồn, giống như một cái xác còn sót lại hơi thở yếu ớt. Nước mắt như dòng lũ ào ào rơi xuống.

"Nhược Nhược... xin lỗi vì đã đến muộn. Xin lỗi...tớ là bạn cậu, nhưng khi mà cậu gặp khó khăn tớ lại không ở bên cậu. Có...phải vì thế mà cậu giận tớ, nên không muốn...gặp tớ nữa không? Hức hức... ". Từng lời xin lỗi hòa vào tiếng khóc thút thít, nước mắt chạy xuống cảm rồi dừng lại ở bàn tay Vân Thiên Nhược.

"Cậu...còn không nói gì tớ...tớ sẽ cho rằng cậu nhỏ nhen đấy, nhỏ nhen khi hức hức... không chấp nhận lời xin lỗi của tớ hức hức... ". Tiếng nấc nghẹn ngào cứng trong cổ họng, nói chuyện ngắt quãng, nước mắt vẫn rơi khiến người ta đau xót.

Âu Dương Thần cũng không ngờ bọn họ mới chỉ đi du lịch một chuyến giữa Trình Dật Hàn và Vân Thiên Nhược lại xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Nhẹ nhàng vỗ vai an ủi Trương Băng Khanh. Cô ấy đã kiềm nén từ trên xe, bây giờ đã không kiềm chế được mà khóc thành tiếng.



"Nhược Nhược, chuyện cô giúp tôi và Tiểu Khanh hiểu ra tình cảm của nhau, tôi còn chưa cảm ơn cô. Cô không phải thích những món ăn Thái Lan sao? Chúng tôi sẽ đãi cô ăn một bữa sáng khoái".

Cười nhẹ và ôn nhu hết mực lau đi nước mắt lăn dài trên gương mặt.

"Cô ấy đã nghe được lời em nói, sẽ sớm tỉnh lại thôi. Em nói có đúng không? Cô ấy sẽ không quên luôn có một người bạn dõi theo cô ấy, sẽ vì cô ấy mà thương tâm, vì cô ấy mà khóc thút thít".

Cô cũng mong được như lời anh nói.

"Thần, tại sao Nhược Nhược lại gặp nhiều chuyện như vậy chứ, cậu ấy chưa từng hại ai. Tại sao mọi chuyện lại đem đổ hết trên đầu cậu ấy, như vậy công bằng nằm ở đâu. Em sẽ tìm Trình Dật Hàn hỏi cho ra lẽ, bạn em không phải một món đồ chơi để anh ta chơi đùa". Tức giận lau đi nước mắt còn đọng lại, sau đó toan đứng dậy đi tìm người kia tính sổ.

Âu Dương Thần đỡ vai cô ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống trước mặt cô, đưa mắt nhìn cô, nắm lấy tay cô nhắc nhở cô không nên kích động:

"Em bình tĩnh nghe anh nói. Theo lời Đinh Hi thì Nhược Nhược là ảnh hưởng đến tâm, trong thâm tâm cô ấy không muốn tỉnh dậy. Em bây giờ đi tìm Hàn cũng sẽ không được gì, mắng chửi cậu ta Nhược Nhược cũng sẽ không thể tỉnh lại. Cái em cần bây giờ là nói chuyện với cô ấy nhiều một chút, để cô ấy nghe được và cảm nhận được mọi người mong cô ấy đến thế nào".

"Vâng, em hiểu rồi. Đợi sau khi Nhược Nhược khỏe lại em sẽ tìm Trình Dật Hàn tính sổ cũng chưa muộn. Đến lúc đó anh không được can em nữa". Đứng rồi, cô lại nóng nảy mà quên mất vấn đề cấp thiết nằm ở đâu.

Nhìn cô vừa khóc mặt đỏ lại vì tức giận mà nhìn vô cùng đáng yêu. Còn nói những lời khiến người ta không thể không thương, hôn lên một bên má của cô. Dí dóm nói:

"Anh không những không can em mà còn muốn thay Nhược Nhược đòi lại công bằng. Việc lần này Hàn làm quả thực không thể bỏ qua".

Nói là nói vậy, nhưng Âu Dương Thần không biết bọn họ có thể làm gì một người như Trình Dật Hàn.

Tối.

Ban đêm là khoảng thời gian ăn uống, tụ họp, đặc biệt là trong quán bar Over9 người ra vào tấp nập. Bên trong không có phút giây nào tĩnh lặng, nam nữ nhảy một cách nhiệt tình.

Ở trên lầu người nam nhân như cũ ngồi tại nơi đó, nơi mà anh đã từng lạnh lùng nhìn một cô gái bị ức hiếp. Hiện tại anh lại ngồi đây, cô gái kia lại nằm ở ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Nghĩ đến đó lòng lại không rõ đau âm ỉ, đến anh cũng hoài nghi đây có phải là anh.

Lục Tử Kiện quen thuộc bước đến ngồi xuống, phục vụ biết điều đưa đến một ly whisky.

"Hàn, cậu thay đổi". Uống vào một ngụm, nhớ lại dáng vẻ lộ ra sự ưu sầu trên khuôn mặt đóng băng kia, anh thật lấy làm lạ.

Đã khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, đối với Lục Tử Kiện cũng không gỡ xuống chiếc mặt nạ.

"Cậu cũng thay đổi". Ưu nhã lắc trong tay ly rượu, chỉ nhìn rồi thôi, vô tình biểu hiện ra sự phiền não.

Lục Tử Kiện đương nhiên biết bản thân thay đổi, còn là theo hướng tích cực. Nhưng Trình Dật Hàn có phải tích cực không??

"Từ khi Tiểu Tích đi, cậu luôn che giấu tốt cảm xúc chính mình, ngay cả tôi cũng không nhìn ra cậu đang suy nghĩ điều gì. Nhưng từ lúc nào, cậu giống như một người bình thường, cũng có hi vọng ái ố".

Động tác ưu nhã kia khẽ dừng lại, tự hỏi chính mình: Anh thật sự có thể giống như một người bình thường?

Phát hiện Trình Dật Hàn không có hứng thú nói đến chuyện này, hoặc muốn né tránh Lục Tử Kiện đi thẳng vào vấn đề:

"Hàn, cậu nếu như chỉ vì Triệu Thị mà giữ Nhược Nhược bên cạnh, tôi sẽ thay cô ấy trả nợ". Đồng dục giọng nói, chắc chắn kèm kiên định.

Theo lời Lục Tử Kiện thì giống như là anh vì kiếm tiền cường chế con gái nhà người ta. Ánh mắt màu trà nâng lên tia hứng thú, nhếch khóe miệng tà mị.

"Nếu không phải?".

Không để ý đến sự khác lạ trong mắt màu trà kia, giống như trời có sập xuống anh cũng sẽ làm.

"Nếu không phải? Bất luận là chuyện gì, lần này tôi nhất định phải đem cô ấy rời khỏi cậu".

Đáng tiếc, anh nghĩ rằng chuyện anh sắp nói ra đủ để cậu ta thay đổi suy nghĩ.

" Cậu yêu cô ấy? ". Hơi nheo mắt lại, vẫn bộ dáng cao thâm khắc ra từng chữ.

Ánh mắt của người chứa đựng tình yêu vừa ảm áp lại vừa mê người. Lục Tử Kiện lúc này chính là vậy, từng hình ảnh cô hiện diện rõ ràng trong đầu anh.

" Phải. Tôi yêu cô ấy, từ lần gặp đầu tiên tôi đã có cảm tình với cô ấy, tôi hi vọng gặp lại cô ấy. Gặp rồi, tôi lại thật sự yêu cô ấy, yêu rồi không muốn dứt ra ". Âm điệu thanh đậm của Lục Tử Kiện ngày xưa đã tìm lại hoàn chủ.

Ánh mắt trở nên âm ngoan, cổ lửa giận từ đâu xông đến đốt cháy tâm anh.

" Vậy Tiểu Tịch là gì? ".

Lục Tử Kiện yêu Vân Thiên Nhục...

Anh không phải không nhìn ra, nhưng từ trong miệng cậu ta thừa nhận lại thấy vô cùng chướng tai.

Nhắc nhở bản thân rằng là anh chỉ là thấy như thế đối với Tiểu Tịch không công bằng.

Lục Tử Kiện thoáng ngạc nhiên với câu hỏi này, cảm nhận nhịp đập trái tim, dường như đã không còn loạn như trước. Rất bình tĩnh giống như nhắc đến một người bạn.

" Tiểu Tịch là cô gái cậu yêu, cũng là cô gái tôi yêu. Không, phải nói là cô gái tôi đã từng yêu ".

Đúng vậy, Lục Tử Kiện yêu Nhạc Lam Tịch. Dù biết rằng người cô yêu là Trình Dật Hàn, nhưng tiếp xúc với cô thường xuyên khiến anh không thể ngăn cản được tình cảm của mình. Về sau, khi Trình Dật Hàn biết được, anh cũng không muốn buông bỏ tình yêu của mình, bởi yêu là không có lỗi. Cứ thế thời gian cứ trôi Trình Dật Hàn không nhắc đến, anh cũng không nhắc đến.

Một người bình tĩnh nhưng người kia quanh thân tản ra hàn khí lạnh như băng. Thân hình cao lớn đứng dậy, nắm ly rượu khiến tay nổi lên rõ ràng từng đường gân xanh. Lời nói phát ra cũng theo đó mà lớn hơn.

" Lục Tử Kiện, cậu yêu ai cũng được tại sao phải là Vân Thiên Nhục. Cô ta có gì tốt hơn Tiểu Tịch, cậu lại vì cô ta mà thay đổi? "

Anh không nói Lục Tử Kiện yêu người khác là sai, nhưng không phải chỉ có mình Vân Thiên Nhục là nữ nhân, yêu những người khác không được hay sao?

Nhìn Trình Dật Hàn bộc phát, lại có hàm ý như xem thường Vân Thiên Nhục không đáng.

" Tại sao lại không thể là Nhục Nhục. Tiểu Tịch tốt, mà Nhục Nhục cũng vậy, rất tốt. Tình yêu tôi dành cho Tiểu Tịch là tình yêu đầu, và kết thúc bởi cô gái này ". Đứng dậy, mặt đối mặt, khí lực không thua gì nhau.

Trình Dật Hàn chính là vậy, chán tranh luận rồi đưa ra một câu hỏi không liên quan.

" Nếu như cậu biết người hại chết Tiểu Tịch năm đó cậu sẽ làm gì? ".

Đôi chủ đề cũng tốt, Lục Tử Kiện không muốn vì chuyện gì mà tiếp tục lớn tiếng.

" Cần tôi phải làm gì sao? Với hận trong lòng cậu, đương nhiên không đến lượt tôi ra tay. Nếu cậu trả một rồi, tôi sẽ giúp cậu một tay ". Ngồi xuống cầm lấy ly rượu tiếp tục uống, lúc này mới nói chuyện như hai người bạn lâu năm.

Nghe xong những lời như vậy, nam nhân đứng dậy đi lại lan can nhìn xuống bên dưới náo nhiệt. Khóe miệng đắc ý cười tà tứ.

" Trên thực tế, cậu không những không giúp tôi còn năm lần bảy lượt cứu người đó ra khỏi vòng nguy hiểm. Thậm chí, còn muốn vì người đó mà chống đối tôi? "

Vừa ngồi xuống lại phải đứng lên vì tò mò, muốn xem sắc mặt Trình Dật Hàn có phải đang đùa anh.

" Cậu nói gì? Cậu nói... tìm thấy người năm đó trốn rồi? Ài? Tôi đã gặp qua rồi sao? ".

Ngay lúc này trên sân khấu lại xuất hiện một cô gái thân hình bốc lửa t

hiệt tình tạo dáng. Trình Dật Hàn không để bóng dáng đó vào mắt, ngoài ý muốn lại hiện ra một cô gái đeo mặt nạ với thân hình nhỏ nhắn. Suy nghĩ một chút, từng chữ nói ra sẽ không rút lại được.

" Vân Thiên Nhục. Là cô gái mà cậu đem lòng yêu, cho rằng đó là thánh nữ mà tôn sùng ". Anh cho rằng bản thân có thể có vấn đề thật về cảm giác rồi, nhắc đến Tiểu Tịch anh không thấy đau âm ỉ. Nhắc đến Vân Thiên Nhục anh không phải loại tư vị hận bóp chết cô. Mà lại nghĩ cô nằm bất tỉnh cứng đầu không tỉnh lại sâu nào.

Về hồi hộp chờ đợi xem rốt cuộc là ai trong nháy mắt biến mất, giọng nói đã không vui.

"Trình Dật Hàn, cậu không được vu khống vô cớ. Sao có thể là Nhược Nhược, sao có thể là cô ấy".

Đoán chừng Trình Dật Hàn say rồi, anh quay lưng muốn ngồi xuống, lập tức đứng lại bởi thanh âm chắc đến không thể chắc hơn:

"Từ Kiện, cậu thấy tôi rất biết nói đùa?".

Lục Từ Kiện biết Trình Dật Hàn không phải người nói đùa. Nhưng...

"Cậu không phải nói cô gái đó yêu cậu và vì ghen ghét với Tiểu Tịch nên hại chết Tiểu Tịch, đẩy cô ấy ra đường khi xe chạy qua. Cậu và Nhược Nhược lần đầu tiên gặp mặt, tôi cũng có mặt ở đó". Giọng nói đã không còn bình tĩnh nữa, đem hết những bằng chứng ra để lật ngược cho cậu nói có thể xem là bất thường kia.

"Lần đó xem như hai người cố ý không nhận ra nhau, nhưng cậu từ sau chạy về trước đỡ Tiểu Tịch, Nhược Nhược sẽ thấy cậu, sao có thể làm việc ở công ty cậu để cậu trả thù chứ". Lục Từ Kiện thật càng lo sợ bởi vì Trình Dật Hàn vẫn ung dung tự tại như vậy, không có ý sẽ thu hồi lời.

Đến khi cho rằng Lục Từ Kiện nói xong, Trình Dật Hàn không chút lưu tình đáp lại một câu đánh tan những lời bào chữa.

"Cậu có thể điều tra xem cô bạn cạnh nhà của Tiểu Tịch có phải Vân Thiên Nhược không? Những vấn đề còn lại tôi không muốn nói nhiều".

Vân Thiên Nhược không thấy anh, bởi vì lúc cô đẩy Tiểu Tịch dùng lực mạnh hoặc là lí do nào đó mà cô té về sau. Đầu có lẽ đập vào mặt đường nên đã ngất xỉu. Lúc đó anh đưa Tiểu Tịch đi cấp cứu cũng không để ý cô. Anh cũng không xác định rõ cô lúc đó có phải giả vờ không. Đến lúc cô vẫn như thường tỏ tình với anh, anh liền chắc rằng cô không biết anh đã xuất hiện ngay phía sau chứng kiến tất cả.

Sự chắc chắn của Trình Dật Hàn càng lúc càng cao, Lục Từ Kiện ngồi xuống ghé sát thân nhìn về trước.

"Không thể nào. Nhất định là cậu nhầm lẫn, nhầm lẫn rồi". Miệng không ngừng lẩm bẩm, anh bây giờ thật không cách nào ngăn cản từng lời từng lời Trình Dật Hàn nói xâm chiếm lí trí anh.

Cô thật sự là người giết Tiểu Tịch...

Cô thật sự là người mà Trình Dật Hàn luôn hận...

Và Lục Từ Kiện anh cũng hận người đã giết Tiểu Tịch thấu xương...

Lòng Trình Dật Hàn lạnh lẽo đáng sợ, thời gian anh nghĩ về cô ngày càng nhiều.

"Tôi nhầm lẫn hay không không phải do cậu nói là được. Bây giờ thì cậu đã biết, tôi tại sao lại đối xử với một nữ nhân không có sức kháng cự như vậy. Tôi làm gì luôn có lí do của mình, sẽ không vô cớ mà làm khó ai". Những lời này giống như là tự nhắc nhở chính mình cô là ai, nhắc rồi liệu sẽ đạt hiệu quả??

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 72: Giúp Anh Giữ Cô Ấy Ở Lại!!

Hai người đàn ông không ngừng rót rượu, từng ly từng ly trút xuống bụng. Mỗi người một tâm trạng khác nhau, cũng có thể là giống nhau.

Uống thật nhiều nhưng tửu lượng lại tốt, vì thế rất khó say, càng uống lại càng thanh tỉnh.

Uống rượu chưa chắc đã quên sầu, uống rồi mới biết ai mới là hình bóng ngụ trị trong tim mình.

Trình Dật Hàn cả người nồng nặc mùi rượu, hơi thở nặng nề. Nam nhân như vậy càng quyến rũ vạn phần.

Bước chân vững chãi đi vào bệnh viện, các nữ y tá biết đây là ai. Muốn lại đỡ nhưng lại ngập ngừng không dám bước đi, đứng nhìn từ xa lòng đã run lên.

Chiếc giường bệnh ở phòng VIP rộng rãi có một cô gái vẫn nhắm mắt như ngủ ngon giấc. Trình Dật Hàn rửa mặt thoải mái rồi rất tự nhiên đến bên giường nằm xuống.

Đem nữ nhân ôm chặt vào trong lòng, tham lam hít lấy mùi hương thoang thoảng dễ chịu chỉ thuộc về cô.

Mỗi lần ôm cô lại không ngừng cảm thán: thật gầy!

Người nam nhân ám ảnh giấc mơ kinh hoàng của mấy năm về trước về đêm luôn mất ngủ. Thế nhưng, trong lòng lúc này một loại thỏa mãn không muốn nghĩ đến ngoài kia chuyện gì xảy ra, chỉ muốn yên giấc ngủ ngon.

Có thể là say hoặc là cảm giác như sợ đánh mất thứ gì, lúc thần không hay quỷ không biết, bản thân anh cũng không biết mình đã nói ra một câu động trời.

" Tiểu Tích, giúp anh giữ cô ấy ở lại! ". Một thanh âm dễ nghe đến cực điểm, giống như một bản tình ca buồn thâm thúy. Không có nhiều lời nói vãn vãn, một câu thôi là đủ.

Vân Thiên Nhục nhìn xung quanh tứ phía, nhắm mắt, dụi mắt mở mắt ra vẫn là một tầng sương mù. Ngoài sương mù ra cô không nhìn thấy thứ gì, nhớ lại bản thân bị lạc vào đây dường như là khi thấy một chiếc xe tải lao về phía mình.

" Lê nào mình chết rồi, vậy đây là đang trên đường xuống địa ngục hay là âm phủ? ". Hoài nghi đụng chạm thân thể mình, nhưng cái cảm giác lạ cũng không có.

" Cho hỏi có ai không? Có ai không? ".

Vẫn không có bất cứ tiếng động nào cho thấy sự tồn tại của con người.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng, bị chói mắt cô đưa tay lên và dần dần đi về phía trước.

Vân Thiên Nhục trầm nghĩ đây giống như một lỗ xuyên không vậy, sẽ có ba con đường để cô chọn. Một là lên thiên đường, hai là xuống địa ngục và ba là...

Đi đâu cũng được, cái cô không muốn chính là quay trở lại trần gian.

Thế nhưng, càng tiến về phía ánh sáng bao nhiêu cô vẫn giống như là chưa bước được một bước.

Lúc cô cho rằng nên bỏ cuộc không đi nữa, từ trong luồng ánh sáng huyền bí đó xuất hiện hình ảnh con người. Là hai người đang bước về phía cô, một người là bà nội, một người là ba cô.

" Bà nội, ba ". Kêu tên thật lớn và chạy nhanh đến, và vẫn vậy cô chạy đi vẫn không cách nào gần họ hơn.

Dừng lại ngược mặt nhìn hai người thân của mình, ở chôn này cô gặp được người đã mất. Có thể nói cô cũng đã chết, trong lòng lại đột nhiên thật thanh thản.

" Con rất nhớ hai người, rất nhớ, rất nhớ ". Lời vừa cất lên nghẹn ngào muốn rơi lệ.

Bà cụ tay chống gậy, sắc mặt nhìn không rõ được biểu cảm, chỉ qua giọng nói mà truyền đạt.

" Nhục Nhục, cháu gái ngoan của bà, con tại sao lại ở đây...ở đây? ". Một lời hỏi han tình cảm, nhưng lại dội vọng lại đến nỗi da gà.

Vân Thiên Nhục chưa kịp thích ứng với thanh âm lạ hoắc như từng tiếng trống gỗ vào tim cô. Ngay tiếp đó một thanh âm nam tính nhưng cũng đã bị biến hóa truyền đến.

" Nhục Nhục, con mau về đi...về đi "

Cô thoáng thấy kì lạ khi mà gương mặt họ cô lại không nhìn rõ, giống như không có cảm xúc vậy. Không có thời hạn thối mắc này kia, theo quán tính muốn chạy đến, nhưng khoảng cách vẫn bị kéo xa.

" Bà nội, ba cho con đi cùng với hai người có được không? ".

" Về đi...về đi. Đây không phải là nơi dành cho con, nếu con ở đây lâu nhất định sẽ mất mạng...mất mạng ". Ngoài âm thanh truyền đến, cô cảm giác như hai người này trước mặt giống ảo ảnh. Lúc này còn như bước về phía cô, nay không chút động đậy.

" Bà, con không sợ, cho con đi với bà chăm sóc bà có được không? ". Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô không muốn trở về trần gian, thanh âm làm nũng với bà nội.

Hình như cô hỏi gì cũng không được đáp lại, bà nói một câu rồi đến ba nói một câu.

" Về chăm sóc mẹ đi con...con "

Mẹ. Cô không phải không nghĩ đến mẹ, nhưng cô thật sự quyết tâm không muốn về. Giọt lệ yếu đuối cuối cùng cũng lăn dài trên má.

" Ba, mẹ đã có dưỡng chăm sóc, ba không cần lo lắng. Ba, đừng bỏ con ở lại một mình "

Vừa đưa tay lên lau nước mắt, hạ tay xuống hai thân ảnh phía trước đã biết mất. Vừa muốn gọi họ chờ cô thì từ xung quanh dội lại một thanh âm nam

tính.

" nghe lời ba và bà nội đi con, về sống tiếp một đời người dang dở...dang dở. Về trả nghiệp kiếp trước của con và nhận những điều tốt sẽ đến từ lòng lương thiện của con...con ".

Vội vàng muốn chạy theo nhưng lại không biết đi hướng nào cho phải, nức nở thanh âm không kiềm nén mà phát ra.

" Hai người chờ con với, đừng bỏ con mà đi ".

" Bà nội ".

Tiếng nức lòng muốn xé toạc bầu trời, dùng hết sức lực la lớn.

" Ba ".

Không biết bao lâu, Vân Thiên Nhục lại nghe được một âm thanh nữa dội đến.

" Thiên Nhục...Thiên Nhục ".

Vân Thiên Nhục giật mình mở mắt ra, đến khi nhìn thấy nơi mà bà nội và ba đứng xuất hiện một bóng người. Vân Thiên Nhục dễ dàng đoán được đây là ai. Nhanh chóng đứng dậy, ngơ ngẩn nhìn xem có phải mình hoa mắt.

" Lam Tịch. Là cậu, thật sự là cậu ". Vui mừng vô cùng đến cô không biết mình phải làm gì đây.

Vẫn như vậy, gương mặt của Nhạc Lam Tịch cô không nhìn rõ.

" Thiên Nhục...Thiên Nhục. Cậu phải về nhanh, sẽ muộn mất...mất ".

Cơ hội xin lỗi rốt cuộc đã đến, không để ý tại sao ai cũng nói cô phải về.

" Lam Tịch, tớ xin lỗi, xin lỗi cậu. Xin lỗi vì đã đẩy cậu ra khiến cậu xa cách người thân. Đáng lý ra người chết phải là tớ ". Những nỗi đau dày xéo tâm cô những năm qua, có thể vì lần này mà thanh thản hơn. Cô mong rằng Lam Tịch lúc này phải mắng chửi cô thật nhiều. Mắng chửi cô hại chết cậu ấy, mắng chửi cô yêu người yêu cậu ấy. Mắng chửi cô không biết liên si cùng anh quan hệ thân mật.

" Cậu nếu muốn xin lỗi tớ cậu phải về nhà...về nhà. Chuyện năm đó chúng ta đều rõ hơn ai hết...hết ".

" Nhưng, tớ đã chết rồi làm sao có thể về, hơn nữa tớ cũng không muốn về ".

Nhạc Lam Tịch lẽ nào không biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại một câu cũng không mắng cô. Còn liên tục nói cô phải về, cô phải về như thế nào? Tại sao cô phải về?

" Cậu biết thế nào là duyên trời định không...không? Cậu có tin vào điều đó không...không? ".

Lần này tốc độ nói đã nhanh hơn, từng đợt thanh âm dội đến muốn thổi bay Vân Thiên Nhục

Nhân duyên trời định.

Cậu ấy có ý gì??

" Tớ tin vào điều đó, chuyện tớ gây ra tớ sẽ gánh chịu. Cậu đừng đuổi tớ về, tớ không biết nhìn mặt người khác như thế nào nữa ".

" Mau...mau. Mau...mau về.... Nếu không, tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu...cậu. Thay tớ chăm sóc Hàn, dùng tình yêu của cậu cảm hóa thù hận của anh ấy...anh ấy ".

"" Cậu biết anh ấy đã nói gì không? Anh ấy nói tớ giúp anh ấy giữ cậu ở lại. Chuyện anh ấy nói, tớ nhất định sẽ làm, vì anh ấy và vì cậu, còn có cả tớ nữa "".

Một câu nói này Nhạc Lam Tịch nói lớn hi vọng không muộn nhưng thật không kịp rồi.

Sấm sét đánh âm âm

" Lam Tịch, cậu nói gì? Lam Tịch, tớ không nghe thấy. Lam Tịch ". Tiếng nói truyền đến nhưng khi gặp tiếng sấm tác dụng với nhau tạo nên một thanh âm hỗn tạp đình tại.

Nơi cô đứng bỗng nhiên xuất hiện hiện tượng nứt nẻ, sét đánh xuống tạo nên những hố lớn đầy nham thạch đỏ.

Tầng sương mù càng dày đặc như muốn chiếm cứ không khí.

Trình Dật Hàn ngồi ghế chờ ở phòng cấp cứu. Hai tay đan vào nhau chống trên trán, gương mặt trắng dật bị đôi tay che mắt hiện rõ sự lo lắng.

Trong đầu tràn ngập hình ảnh sáng nay cô co giật liên tục, máy đo điện tim báo hiệu nguy kịch. Cũng đem tim anh đập vỡ trăm mảnh, cái loại cảm giác này, đáng chết, khiến anh phân tâm.

Tiếng cửa phòng mở ra, Trình Dật Hàn nhanh chóng đứng dậy.

" Cô ấy không sao chứ? ". Mang theo chút vội vã, tay truyền đến cảm giác tê do giữ nguyên tư thế.

" Trình Tiên Sinh, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Thứ cho chúng tôi bất lực, ý chí sống của Vân Tiểu Thư gần như là con số 0 ". Bác sĩ Hoàng cúi thấp đầu, không dám nhìn lên, thanh âm vô cùng nhỏ. Những bác sĩ đi ra theo sau cũng cúi đầu, sợ họa vô đơn chí.

Thân hình nam nhân cao lớn lùi lại một bước, mắt nhìn vào cánh cửa phòng cấp cứu.

Cô cuối cùng bị anh bức đến chết rồi. Anh đã sai ở đâu, để giờ tâm anh nhói như vậy, không phải là cảm giác khoái hoạt nên có. Lẽ nào anh thù sâu như vậy, vẫn hành hạ cô chưa đủ.

Sai ở đâu? Ở đâu?

Hàng loạt cảm xúc dồn dập khiến anh không biết đâu là thật, đâu là giả.

" Phụt ". Một ngụm máu đỏ tươi bám lấy nền nhà trắng với hoa văn tinh xảo.

" Trình Tiên Sinh ". Bác sĩ Hoàng kinh hoàng nhìn máu đỏ trên khoeo miệng của Trình Dật Hàn. Tiến lên muốn đỡ anh.

Trình Dật Hàn né tránh, bước đi hướng ngoài hành lang ra ngoài. Vừa đi được một đoạn, không còn sức lực chống đỡ, nặng nề ngã xuống.

" Mau. Trình Tiên Sinh... ". Các bác sĩ đang nhìn theo người nam nhân mạnh mẽ kia, thấy vậy liền chạy nhanh đi.

Màu đỏ vào ngày đại hỉ là một chuyện đáng mừng, biểu tượng cho sự nên duyên của cặp đôi. Máu đỏ cũng có thể là đổ máu, biểu tượng cho sự chia li.

Máu có thể theo đường máu mà ồ ạt chạy xuống đến cạp, máu ở nơi nào đó trên thân thể là vết thương ngoài da. Còn ngụm máu này, từ tim xuất ra, như vậy tim đau phải chữa như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 73: Dừng Tình Yêu Cảm Hóa Hận Thù Sao?

Riêng bác sĩ Hoàng đã lớn tuổi nên phản ứng chậm hơn các y bác sĩ trẻ tuổi. Ngay lúc ông nhắc chân đi được vài bước thì tiếng y tá phía sau la lớn níu giữ bước chân ông.

" Bác sĩ Hoàng, bệnh nhân...bệnh nhân đột nhiên có...có dấu hiệu tỉnh ". Cô y tá hốt hải lại thêm một phần bị dọa sợ, đứt quãng nói từng chữ.

Các bác sĩ khác đã đưa Trình Dật Hàn đi, Bác sĩ Hoàng sắc mặt biến đổi tái mét, ngạc nhiên vô hạn. Không tin vào tai mình lắm lắm:

" Không thể như vậy, không thể... ".

Đúng vậy, một người đã mất đi hơi thở làm sao có thể sống lại, kinh nghiệm làm việc nhiều năm sao lại dễ dàng nhầm lẫn như vậy.

Bác sĩ Hoàng lại một lần nữa đi ra, ông không muốn tin nhưng lại không thể không tin. Người đang sống sờ sờ ngay trước mặt ông, giống như đang yên giấc ngủ ngon.

Chiều tối Vân Thiên Nhục mở mắt ra, nặng nề nhìn phòng bệnh quen thuộc. Bất động suy nghĩ lại những chuyện xảy ra trong giấc mơ thể nhưng lại chân thực đến vậy.

Một người vẫn đứng yên lặng gần đó thể nhưng Vân Thiên Nhục không phát hiện ra. Người đó một lúc sau lên tiếng nhắc nhở sự tồn tại của mình.

" Cô thấy như thế nào rồi? ". Một thanh âm nữ tính truyền đến.

Vân Thiên Nhục nhìn thấy gương mặt đã gặp ở đâu đó, ngập ngừng suy nghĩ một lát hồi ức.

" Cô là... Phạm Tiểu Thư, bạn của Khanh Khanh ". Đúng vậy, tuy là đã lâu không gặp, nhưng cảm tình lần đầu gặp khiến cô có cảm giác gần gũi giống như Trương Băng Khanh.

Nhớ lại câu hỏi của Phạm Đăng Hi mà cô còn chưa trả lời, ngồi dậy dựa vào giường nói:

"Tôi đã khỏe hơn nhiều rồi. Không ngờ cô là bác sĩ ở đây, rất vui được gặp lại cô ". Trên người khoác một chiếc áo blues, nên dễ dàng nhận ra, nở nụ cười.

Sắc mặt Vân Thiên Nhục vẫn còn tái nhợt tuy nhiên cũng đã khỏi sắc tốt hơn, Phạm Đăng Hi ngồi xuống rồi nói:

"Cô gọi trực tiếp tên tôi là được, tôi cũng sẽ gọi cô là Thiên Nhục. Như vậy, nói chuyện sẽ thoải mái hơn, tôi với tư cách là một bác sĩ cũng là một người bạn hỏi cô một chuyện có được không? ".

"Tôi có cảm giác được cô ở đây chờ tôi rất lâu. Trước khi cô hỏi, có thể cho tôi biết tôi đã ngủ bao lâu rồi không? ". Một thời gian mê nam như dạo chơi quý môn quan vậy, sự bình tĩnh càng cao.

Phạm Đăng Hi tính toán thời gian một chút rồi trả lời:

"Một tuần lễ ".

"Cũng khá lâu ". Buông ra một chút cảm xúc nhạt nhẽo nói không nên lời. Bởi cô không biết bây giờ mình phải biểu đạt thái độ nào mới đúng.

"Cô không muốn biết trong khoảng thời gian này đã xảy ra những gì? ". Nhìn Vân Thiên Nhục không có ý định sẽ hỏi cô gì khác khiến cô hoài nghi, nhiều chuyện đã diễn ra khi không có mặt của cô ấy.

Ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ, hàng cây xanh mát mẻ, khe thở dài:

"Tôi đột nhiên không muốn biết ".

Phạm Đăng Hi không mất đi hứng thú mà càng tự nhiên nói nhiều:

"Tôi ngược lại muốn nói cô nghe một số chuyện mà tôi nhìn thấy hoặc vô tình biết được. Tôi nghĩ sẽ giúp tâm trạng hiện giờ của cô tốt hơn, cũng có thể khiến cô thay đổi một chút suy nghĩ của cô ".

.....

Vân Thiên Nhục tĩnh lặng nghe Phạm Đăng Hi kể những chuyện xảy ra thật tỉ mỉ.

Lúc nằm giữa lòng đường, nhìn thấy anh là sự thật. Không những anh thật sự xuất hiện, mà anh còn bị thương?

Tại sao lúc đó cô lại thấy một mặt bị thương trong anh, ánh mắt anh nhìn cô lại khiến tim cô âm ỉ như.

Anh tìm đến những vị bác sĩ tài giỏi là muốn cô tỉnh lại, anh như vậy là không muốn cô sớm như vậy đã chết phải không?

Nhắc đến Lục Tử Kiện, Âu Dương Thần, Trương Băng Khanh cô chỉ có thể nói thật xin lỗi vì đã để họ phải lo lắng như vậy.

Đem mọi chuyện kể hết ra, lo sợ Vân Thiên Nhục không tin cô nhanh chóng bổ sung thêm. Bởi vì Vân Thiên Nhục đang rất trầm tư phân tích.

"Tôi không có lý do gì để nói sai sự thật cả, cô không phải chưa nghe câu người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn ".

Vân Thiên Nhục khẽ cười, cô có tin hay không cô cũng không biết. Phạm Đăng Hi nói Trình Dật Hân lo lắng sốt ruột thế nào cô thật không biết có bao nhiêu phần là thật. Bởi vì, những lần anh đối xử với cô không phải như vậy, không phải lớn tiếng cũng là làm cô đau.

Đây là do Phạm Đăng Hi không biết anh hận cô, mới nhìn mọi chuyện anh làm theo hướng tích cực. Anh đúng là lo lắng cô chết, nhưng không phải vì quan tâm gì đó, mà là vì không nỡ để cô giải thoát.

"Cảm ơn những lời cô đã nói. Cô còn chưa nói cô muốn hỏi tôi điều gì? ".

Nhắc đến việc này, Phạm Đăng Hi thân thiết nắm lấy tay Vân Thiên Nhục.

"Là như vậy, nếu có gì thất lễ vẫn mong cô bỏ qua ". Chuyện này nếu nói không khéo có thể đánh mất bầu không khí này. Nhưng cô cảm thấy khúc mắc giữa Trình Dật Hân và Vân Thiên Nhục vô cùng lớn. Lần này, cô lại chứng kiến nên cô muốn sự thật được sáng tỏ.

Phạm Đăng Hi biết cũng không nhiều lắm chuyện giữa hai người bọn họ, cũng không biết vì sao họ lại như vậy. Nhưng theo mắt nhìn của cô, trong lòng mỗi người họ đều có suy nghĩ gì tốt dành cho đối phương.

Vân Thiên Nhục đem bàn tay khác của mình đặt lên tay Phạm Đăng Hi, nở nụ cười xán lạn.

"Không sao, là bạn không nên khách sáo như vậy. Tôi rất vui khi được trò chuyện cùng cô ".

Phạm Đăng Hi tuy là có chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn không tránh được hồi hộp.

"Một tuần qua, cô bất tỉnh không phải do vấn đề sức khỏe của cô. Mà theo khám xét của các y bác sĩ tài giỏi ở đây, ai cũng khẳng định cô bất tỉnh là nằm ở phần tâm trí của cô. Cơ thể cô vẫn còn sống nhưng linh hồn cô lại kháng cự thức tỉnh. Tôi muốn biết lí do ở đâu lại khiến cô mất niềm tin vào cuộc sống, muốn giải thoát".

Đến khi cô nói đến nội dung chính, phát hiện thấy đôi tay đang đặt lên tay cô không tự chủ được nắm chặt lại. Nhưng dường như Vân Thiên Nhục không có phát giác ra sự khác lạ của cô.

"Một người sống được do hai yếu tố quan trọng nhất là có một thân thể và có một thần thức sống. Hai thứ đó dung hòa tạo nên sự sinh tồn". Thật vậy, có nhiều bệnh nhân bác sĩ đã trả về nhưng họ có một cái ý chí sống mãnh liệt không phải đã trải qua rồi sao?

"Nhất thời tôi không biết phải nói làm sao cho cô hiểu. Tôi...". Ánh mắt thoáng hoảng loạn khi nghĩ đến ngày hôm đó, sự mềm yếu không chút che đậy.

Nhìn thấy sự thân thiện trong mắt Phạm Đăng Hi, cô khẽ thả lỏng một chút. Không nhìn Phạm Đăng Hi nữa mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đăng Hi, cô có ý quan tâm tôi tôi vô cùng cảm kích. Thế nhưng có một số chuyện không thể nói rõ ràng được. Ví dụ như tại sao tôi và Trình Dật Hàn lại đây đưa không rõ. Ví dụ như tại sao tôi lại phải chịu sự tra khảo của anh ấy".

Theo từng lời nói, trong đầu cô là một thước phim chiếu chậm. Từng ánh mắt, từng cử chỉ, từng hành động, từng lời nói của anh khi đối diện với cô. Giờ nghĩ lại thì ra cô đã đau nhiều như thế, đến khi nào bản thân mới có thể chai lì với những đau đớn anh mang lại.

Ánh mắt Vân Thiên Nhục đượm buồn ưu thương, Phạm Đăng Hi thoáng hồi hận.

"Tôi hiểu lời cô nói, trên đời này vô vàn chuyện khó nói. Tôi thật làm khó cô rồi, tôi nghĩ là do tôi quá vội vàng muốn tìm hiểu tâm lí của một bệnh nhân, đã không đặt mình vào hoàn cảnh của cô".

Khẽ lắc đầu không đồng thuận, đau bao nhiêu cũng đã qua, cho dù Phạm Đăng Hi không nói đến cô cũng sẽ không quên. Một phút giây nào đó cô cũng sẽ ngồi và suy nghĩ lại những chuyện đã qua.

"Cô đừng nói vậy, chỉ là chuyện đó tôi không muốn nhắc đến. Nhưng điều cô hỏi tôi có thể trả lời cô, thật đấy!".

Tò ra bình tĩnh nhất có thể, thanh âm trong trẻo từ từ phát ra:

"Hôm đó giữa chúng tôi xảy ra hiểu lầm, tôi giải thích nhưng anh ấy một mực không nghe. Cô biết điều tồi tệ của một nữ nhân là gì, phải không?".

Phạm Đăng Hi biết Vân Thiên Nhục không phải đang hỏi cô nên không đáp, chờ cô ấy nói tiếp:

"Một đêm đó anh ấy tàn nhẫn để người đàn ông khác chà đạp tôi...".

Phạm Đăng Hi mở to đôi mắt ngạc nhiên, cô cũng thoáng run nhẹ người. Điều này, cho dù là ai gặp phải đều sẽ xem như là một ác mộng. Thảo nào...

Chưa dừng lại ở đó, Vân Thiên Nhục nhàn nhạt nói tiếp, vô cảm để ý xem cảm giác cô bây giờ là như thế nào?

"Không phải một người, là ba người. Không đúng, là bốn người đi... Như vậy, tôi còn mặt mũi sống sao? Bây giờ, đứng trước gương tôi cũng không dám nhìn thẳng vào mặt chính mình. Nói với cô, chính là giới hạn của tôi, có thể khiến tôi nhẹ nhàng hơn chăng?".

Nghe đến đây, Phạm Đăng Hi dâng lên một nghi vấn không rõ ràng.

"Cô bình tĩnh, nghe tôi hỏi. Cô tại sao không xác định được là.. mấy người?".

Nhớ lại, ít nhất suốt cả quá trình cô không biết được bản thân bị gì như thế nào. Nhưng nếu cô không bị uống thuốc, cô đã sớm tháo chạy, chết cũng không từ.

"Trước đó anh ấy có ép tôi uống lọ thuốc mê. Thời điểm tôi muốn bất tỉnh, tôi cảm giác có sự xuất hiện của một người nữa?".

"Như vậy, khoảng thời gian cô bất tỉnh, cô không có cảm nhận được điều gì phải không?". Ân tình ở đây càng lúc càng sâu.

"Phải. Tôi không cảm nhận được gì". Nếu không phải cô không một mảnh vải che thân và truyền đến cảm giác nhức mỏi. Cô còn muốn cho rằng, không có chuyện gì xảy ra, anh đơn giản là muốn hù dọa cô.

"Tôi luôn thấy ở đây có gì đó không ổn, tôi tuy là không hiểu biết sâu về Trình Dật Hàn nhưng tôi không cho rằng anh ta sẽ đối xử với cô như vậy. Thiên Nhục, nếu tin tưởng vào năng lực của tôi cũng như các thiết bị tiên tiến ở đây. Cô có muốn kiểm tra thân thể xem thực hư thế nào, là có mấy người hoặc có thể...không có người nào".

Phạm Đăng Hi cho dù muốn trấn định cô cũng không thể nói vậy, bởi vì cô lúc đó quả thật không có mặc gì, căn phòng lại hỗn loạn vô cùng.

"Sẽ không có chuyện không có người nào?".



"Giác quan của phụ nữ không phải tầm thường, tôi muốn giúp cô gỡ bỏ gánh nặng trong lòng ". Trong lòng thầm nghĩ, bác sĩ Hoàng trước đó đã kiểm tra tổng quát toàn thể Vân Thiên Nhục cho nên cô dễ dàng hơn rồi.

"Được. Như vậy, nhờ vả vào cô ". Cô ấy muốn kiểm tra cũng tốt, thực hư là bao nhiêu người, có thể không có người nào không?

"Cô tuyệt đối đừng có suy nghĩ bi ai, cảm giác của cô có thể là sai. Yên tâm chờ kết quả của tôi, sáng mai tôi sẽ cho cô kết quả ". Đối với chuyện này đơn giản thôi, cô có thể làm được.

"Tôi biết rồi. Đáng Hi, cảm ơn cô ".

Phạm Đăng Hi đứng dậy, trước khi đi dặn dò Vân Thiên Nhục.

"Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi bây giờ sẽ đi xem lại hồ sơ phần kiểm tra toàn

thể của cô, sẽ sớm nhìn ra thôi ". Phạm Đăng Hi nói chuyện như chắc chắn điều gì đó, hiện rõ một tia cao hứng khác lạ. Còn tốt bụng quay lại nhắc nhở:

"Phải rồi, Trình Dật Hàn nằm ở phòng bên cạnh, cô có thể qua xem một chút ".

"Tôi... ". Còn chưa nói được câu thì Phạm Đăng Hi đã biến mất sau cánh cửa.

Vân Thiên Nhục ngủ không được, khó nhọc lăn qua lăn lại. Trong đầu vẫn luôn suy nghĩ về lời nói Phạm Đăng Hi nhắc đến Trình Dật Hàn. Anh là vì nghe tin cô chết rồi, vui mừng đến độ thổ huyết phải nhập viện sao?

Nhìn nam nhân bình thường cao lãnh oai phong, nay lại nản yên như thế. Gương mặt tuấn dật tăng thêm phần mềm mại, ôn hòa. Cô không phải chưa thấy qua anh ngủ, nhưng chưa bao giờ muốn nhìn anh kĩ như vậy.

Một hồi dạo vòng quanh gần kề lưới hái từ thần, nhìn lại vẫn là bản thân thói quen không muốn chấp nhứt chuyện gì.

Lại nghĩ đến câu Nhạc Lam Tịch nói muốn cô dùng tình yêu cảm hóa hận thù trong anh. Cô phải làm sao mới cảm hóa được hận thù của anh. Đây là nguyện vọng của cậu ấy và cũng là điều cô phải làm. Cô làm vì cô vì anh và vì Nhạc Lam Tịch. Người mất sẽ thấy thanh thản, người sống sẽ tự giải thoát cho nhau: không hận cũng không oán.

Nhớ đến vết thương trên đầu anh, tay lướt trên trán anh. Nơi gần chân tóc, một vết sẹo nhìn vẫn còn mới.

Phải nói rằng ông trời quả thật quá ưu ái anh, cho anh một gương mặt đẹp điên đảo. Một làn da đẹp, ngay cả cô còn thấy ngưỡng mộ. Tay dờn đến sống mũi cao của anh, và dừng lại nơi bờ môi mỏng bạc lạnh.

Trong lòng đột nhiên thấy thật kì lạ, anh đột nhiên lại bất tỉnh nhân sự. Chẳng qua chỉ thổ một ngụm huyết, sao lại như bệnh nặng như vậy.

Miên man suy nghĩ linh tinh, không để ý thấy nam nhân kia đã mờ mất màu trà ra nhìn cô. Thoắt cái, đưa tay dưới chăn lên nắm chặt tay cô.

"Á, anh tỉnh?". Vân Thiên Nhục bị dọa sợ, muốn rút tay lại thế nhưng nam nhân này khẳng khẳng nắm lấy không buông. Còn dương đôi mắt không chút cảm xúc gì đẩy nhìn cô.

Vân Thiên Nhục thoáng ngượng ngừng mất mặt bởi hành động vừa rồi của mình, cô bắt quả là bị vẻ đẹp của anh mê hoặc có được không?

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 74: Nhát Dao Ăn Nhấn

Trình Dật Hàn cảm nhận âm áp truyền đến trong tay, rồi lại nhìn cô gái với gương mặt nhỏ nhắn đang nhăn mày giựt tay anh. Đồn thấy buồn cười, lại không biết tại sao. Khóe miệng nhếch lên một nụ cười cong nghiêng đảo chứng sinh. Đây mắt ôn hòa hơn rất nhiều, thanh âm trầm không kiềm chế được tia vui mừng truyền đến:

" Vẫn còn chưa chết? ". Kì quái, mấy người kia lừa anh. Vừa mới tỉnh nên gương mặt mang theo chút biếng nhác, khàn khàn giọng nói khiến người ta cảm nhận được âm áp.

Vân Thiên Nhục giật mình với nụ cười hiểm có của anh, giống như trở lại mấy năm về trước, cô bắt gặp anh đứng trên cầu thang. Nhưng khuôn mặt tức giận nổi nóng hung dữ với cô, xem đây là sự giả tạo nhất thời của anh.

Bứt mạnh tay ra rồi hướng đến ghế sofa ngồi, sau đó mới đồng dục bắt bẻ lời anh:

"Để anh thất vọng rồi, tôi sẽ không dễ chết như vậy".

Đưa mắt nhìn cô, nghe cô nói một câu lạc chủ đề. Tay kê trên đầu nghiêng người, một câu đưa ra tố cáo lời nói vô lí của cô.

"Nếu tôi nhớ không lầm, người muốn chết là cô".

Vân Thiên Nhục trầm mắng chửi, anh bắt bẻ gì chứ? Chống tay lên bàn, gằn từng chữ.

"Tôi đối ý có được không? Anh ác như vậy còn hiên ngang sống, tôi không phục. Nếu có chết, anh nhất định sẽ là người chết trước tôi".

Không tức giận với sự trù ẻo của cô, tự nhiên mở miệng mang theo chín phần ra lệnh:

"Qua đây".

"Tôi chỉ qua xem anh đã chết chưa thôi, bây giờ tôi phải về". Xem lời anh như không, đứng dậy đi.

Nhưng còn chưa đi được bao nhiêu, đã bị anh nhắc bóng ôm ngang người. Đầu đập vào lồng ngực anh, tức giận đạp chân, la lớn.

"Này. Anh làm gì vậy, buông ra".

Để cô nằm trên giường, còn bản thân từ trên khom người đặt hai tay bên hai vai cô, lại lần nữa ra lệnh.

"Nằm im". Một lần nữa nhìn thấy ánh mắt này, nghe thấy giọng nói này anh đúng thật có chút hoài niệm. Làm sao dễ dàng để cô đi như vậy.

"Không muốn".

Muốn ngồi bật dậy nhưng lại bị anh chặn lại, sau đó lời nói truyền đến.

"Cô đã nói tôi phải chết trước cô. Cô dám ra ngoài cho xe đâm thử xem, dám bắt tình không dậy thử xem".

Vân Thiên Nhục trơ mắt nhìn anh, ánh mắt đối diện với anh bình lặng.

Trình Dật Hàn cảm thấy giọng điệu mình không tốt, giống như dọa nạt lớn tiếng cô nên muốn bổ sung thêm.

"Cô chết rồi tôi...". Nhưng bổ sung, anh lại không biết nói gì? Anh đột nhiên không muốn nói cô chết rồi anh kiếm ai trả hận, lại lo lắng cô vì lí do này mà tìm cái chết.

"Không cần nói". Cũng không tỏ quá nhiều thái độ, nhàn nhạt mở lời ngăn cản.

Bầu không khí đột ngột ngưng đọng, không ai nói một lời. Trình Dật Hàn đem Vân Thiên Nhục ôm chặt lấy, không nhắm mắt nhưng lại không biết nói gì? Trân trọng khoảng khắc hiếm hoi bình yên.

Trên eo cánh tay hữu lực giữ lấy còn dùng sức rõ lớn. Vân Thiên Nhục có chút nghệt thờ, đầu không ngừng xoay quanh hình ảnh kia, khó chịu bất bình đẩy anh ra.

"Trình Dật Hàn, anh bỏ ra. Tôi thờ không được, cũng không ngủ được!".

Nhưng người nam nhân ngược lại thoải mái, kéo cô sát lại gần hơn.

"Cô đã ngủ rất lâu rồi, bây giờ không cần ngủ". Khi nói chuyện, gương mặt kẻ sát đến bên mặt cô gái trong lòng.

Theo lí sự tiếp xúc này phải là một biểu cảm ngưng ngưng. Nhưng không, gương mặt nhỏ nhắn lại biến sắc, ngược mắt nhìn anh thành thực nói, tay nhỏ cũng đã nắm chặt lại.

"Tôi muốn về".

Trình Dật Hàn đương nhiên biết chữ "về" trong lời cô là ám chỉ phòng bệnh, rất bình thường đùa cô. Phải biết rằng thời gian cô nằm yên kia, anh là tối nào cũng ôm cô mà ngủ, đã sớm xem như là thói quen.

"Tại sao? Ở đây thì khác gì phòng cô, đều là phòng bệnh như nhau. Hừ".

Khác, đương nhiên khác!

Bởi vì, ở đây có anh.

Vân Thiên Nhục thế nhưng đột nhiên hơi thở gấp gấp rõ ràng lại im lặng không nói. Trình Dật Hàn cho rằng cô mắc cỡ chuyện bị anh bắt tại trận việc cô sợ sạo mặt anh. Nên cúi đầu xuống càng gần cô, theo lời nói môi anh chạm nhẹ vào môi cô.

" Nói. Vì sao? ".

Vân Thiên Nhục bắt ngờ hoảng loạn, hơi thở càng gấp, tay càng run rẩy, trong lòng dâng lên loại cảm giác sợ hãi một đên kia. Hốt hoảng đẩy anh ra tạo khoảng cách, không suy nghĩ mà lớn tiếng hung hãn nói xối xả:

" Bởi vì tôi không thích anh, không thích anh. Tôi chán ghét anh, chán ghét cùng anh nói chuyện, chán ghét anh đụng chạm đến tôi, chán ghét hơi thở của anh quanh quần bên tôi, chán ghét nhìn thấy anh ". Khi anh ôm cô vào lòng, cô sợ một giây sau nói điều phật ý anh, anh lại nổi đóa mà như lần trước vậy.

Trình Dật Hàn lúc này đôi mắt chìm ung sáng quắc, từng tia bén nhọn hiện ra. Đầu đau liên hồi khi nghe cô từng lời nói ra cửa thẳng tim anh.

Trình Dật Hàn không nhìn thấy sự khác lạ của cô, hung hăng đặt cô dưới thân. Tay chế trụ lại cổ tay cô bởi đôi tay sắt của mình.

" Chán ghét tôi, vậy cô yêu thích ai. Yêu thích Lục Tử Kiện, Huỳnh Tông Việt hay tên người Thái kia. Hay là những tên nam nhân hưởng thụ qua cô kia. Ai?". Giọng nói so với cô lớn gấp bội, tức giận chỉ có hơn không có kém, lời phát ra vẫn là sắc bén không ai so được.

Vân Thiên Nhục ghi sâu vào trong lòng câu " những tên nam nhân hưởng thụ qua cô ", mắt vô hồn mờ lớn nhìn đôi môi bạc lạnh. Điều này cô không muốn cùng anh thảo luận nhưng anh vẫn nhắc đến, nhắc đến rõ ràng từng chữ.

" Chán ghét cùng tôi nói chuyện, vậy yêu thích cùng ai nói chuyện. Chán ghét tôi đụng chạm cô, ai khiến cô yêu thích để họ đụng chạm. Chán ghét sự tồn tại của tôi, vậy ai tồn tại bên cô để cô thấy hài lòng. Không muốn nhìn thấy tôi, rốt cuộc đang mong ngóng người nào? ".

Giọng nói mang theo tức giận nhưng không kém phần đau lòng, mắt của cô nằm ở đâu lại không nhìn thấy sự ăm năn của anh.

Càng nghĩ đến càng nổi nóng, gương mặt cô tái xanh xao bởi những lời anh nói tác động mạnh đến tâm cô gái.

" Cô nói người nào tôi liền đem đến cho cô, nếu nam nhân đất nước này không đủ. Lẽ nào, thêm nam nhân Thái còn sợ thiếu sao? ".

Cái cô tỉnh dậy là đây sao? Sắc mặt cô dành cho anh cũng là đây sao?

Nhìn thấy anh ôn hòa nói chuyện khó chịu đến vậy sao? Muốn được đảng chân leo lên đảng đầu.

" Không đủ, bao nhiêu cũng không đủ. Không đủ để xóa vết nhơ anh để lại trên người tôi ".

Không đủ để xóa đi hình ảnh anh trong lòng cô.

Không đủ để xóa đi những lời nhục mạ của anh.

Càng không đủ để xóa đi nụ cười tựa thiên thần của nam sinh phai mờ.

Không đủ để xóa đi kí ức đêm đó với sự xuất hiện của ba người đàn ông.

" Nếu đã xem tôi để lại cho cô vết nhơ, nếu đã chán ghét tôi, đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở đây làm gì? ".

Trình Dật Hàn hiểu sai ý của cô cho rằng bản thân quan hệ thân mật với cô là sỉ nhục với cô. Anh quên mất, cô vẫn bị ám ảnh bởi việc anh làm. Trình Dật Hàn không để ý cũng đúng, bởi vì anh vốn không có làm.

" Giết anh. Anh đối với tôi như vậy, lẽ nào tôi không nên đâm anh một nhát sao? Anh tự cho là mình thông minh, lại không nhìn ra sự thật. Dùng phương thức tàn nhẫn nhất, dã man nhất tra tấn tôi ".

Bây giờ cô đột nhiên sinh ra loại cảm giác muốn giết anh, cũng hối hận khi tỉnh lại, càng hối hận khi đến đây. Cô cho rằng bản thân có thể kiềm chế được, nhưng khi anh tiếp xúc, khiến cô sinh ra cảm giác sợ hãi muốn tách ra.

" Nếu tôi và Tử Kiện muốn bên nhau anh ngăn cản được sao? Thời điểm anh cho rằng tôi câu dẫn Khun Wasin anh đã làm gì anh nhớ không? Anh không những nhục nhã tôi, còn đem tôi lôi kéo lên xe. Anh biết khi tôi đi bộ về, thân thể và linh hồn như muốn lìa ra. Nhưng tôi gặp Tử Kiện, anh ấy cái gì cũng không nói, nhưng bình yên anh ấy mang lại chân thực đến vậy. Khi anh giao tôi cho Vương Tông còn tàn nhẫn bắt tôi uống thuốc kích dục, anh biết tôi như thế nào không? Tôi cho rằng tôi thật sự tiêu rồi, nhưng Tử Kiện lại xuất hiện. Anh ấy không những một đêm không ngủ lo lắng cho tôi, một chút suy nghĩ muốn đụng chạm tôi cũng không có ".

" Cơ hội vốn không thiếu, không thiếu. Nhưng anh không tin, không tin. Khi té xuống, tôi cho rằng tôi chết rồi. Nhưng tôi một chút ý hận dành cho anh cũng không có. Bởi vì tôi biết, tôi chính xác chính là người đã đẩy Lam Tịch ".

Trên đời này có nhiều đường để đi, nhưng ta lại vô tình đâm vào con đường được xem là nguy hiểm nhất.

Lam Tịch, tớ không thể dùng tình yêu cảm hóa hận thù của anh ấy, bởi vì anh ấy để lại cho tớ nỗi đau quá lớn. Một việc kia, thật sự muốn tớ buông bỏ cuộc sống, buông bỏ yêu thương với anh ấy. Cũng bởi vì hận của anh ấy quá sâu, đời này e là không thể làm được cho cậu điều đó.

Trình Dật Hàn bất động nghe cô chỉ trích, anh muốn nói với cô sự thật đêm đó không có gì, nhưng nỗi hận trong anh quá lớn, không chứa nổi đau đớn của cô.

" Cô yêu Lục Tử Kiện?". Tranh chấp lớn tiếng một hồi, bây giờ mới cảm thấy không đáng. Đem một câu thăm dò tâm tư cô.

Cô xem Lục Tử Kiện như một vị anh hùng cứu vớt đời cô, anh trong đời cô khác nào một ác quỷ. Có phải là ác quỷ thì sẽ không bao giờ trở thành thiên thần.

" Yêu ".

Yêu như một người bạn.

Cô yêu Lục Tử Kiện, anh không tin. Anh ngược lại thật sự muốn hỏi cô: Cô đã từng nói yêu anh, có phải là thật không?

Nhưng đột nhiên anh không muốn biết điều đó, gằn từng chữ một vô cùng rõ ràng.

" Đáng tiếc, cậu ta bây giờ như tôi đồng dạng hận cô ".

Anh vừa dứt lời thanh âm vô cảm truyền đến.

" Tôi sẽ không tin lời anh nói ". Anh hết chuyện đùa rồi đi, mới nói một câu lừa con nít như vậy.

Nói chuyện với cô thật sự không thể dùng cách lãnh đạm mà nói. Anh căn bản không phải người nóng giận ngược lại anh vô cùng lười nóng giận nói nhiều với ai đó. Nhưng chết tiệt, nữ nhân này từ nơi nào đến lại để anh phí tâm hết lần này đến lần khác. Không những phí tâm, mà sức vô cùng phí.

" Vân Thiên Nhục, cô nằm dưới thân tôi thế nhưng lại mở miệng nói yêu nam nhân khác. Cô xem tôi là gì? ". Lạnh giọng nghiêng rằng đem đến cho cô một mùa tuyết rơi.

Vân Thiên Nhục hoài nghi anh có bình thường không, cô xem anh là gì sao? Cô nên xem anh là gì mới ngang bằng với anh xem cô là gì?

" Anh nói không biết ngược, anh không phải cũng giống tôi. Anh luôn nói anh yêu Lam Tịch nhưng anh không phải cũng vui hết người này đến người khác. Anh tại sao không vì cậu ấy mà thủ thân như ngọc ".

Nam nhân trên đời này đều đa tình phong lưu, yêu ai đó là thật nhưng vẫn vì dục vọng bản thân mà giống như một động vật ăn tạp. Cô tuy rằng chưa chứng kiến qua Trình Dật Hàn thân mật với ai, nhưng Tăng Nhu Đình chính là một điển hình.

Mi tâm Trình Dật Hàn nheo lại, huyết thái dương dật dật.

Còn không phải do cô anh mới trở nên như vậy, anh nếu như không mất đi Tiểu Tịch thì đã có cuộc sống hạnh phúc như bao người khác.

" Ưm ưm... ".

Hơi thở quen thuộc xâm nhập vào thành công trấn áp cô gái miệng lưỡi cứng cáp. Vân Thiên Nhục định vị được vị trí lưỡi anh, muốn cắn xuống để anh buông ra nhưng lại bị anh thuần thục tránh né.

Tay luồn dưới lớp áo bệnh nhân, gạt bỏ nịt ngực tìm được nơi mềm mại, nhấn mạnh lên điểm đỏ ửng. Cảm giác không no đủ nhưng lại kích thích giác quan anh.

Vân Thiên Nhục vào thời khắc này bất lực, đầu vô miệng với anh cô không sợ. Nhưng luận về sức cô tuyệt không thể nào kháng cự.

Bị anh hôn đến choáng váng đầu óc, hít thở khó khăn.

Trình Dật Hàn vẫn là cao hứng khi cô phản kháng lại đối lại từng đợt cao trào anh mang đến. Anh không hôn môi phụ nữ, nếu không phải lần mất tinh táo kia anh cho rằng Tăng Nhu Đình là Tiểu Tịch sẽ không hôn cô ta. Nhưng lúc đó cảm giác không có gì, thế nhưng anh lại nghiện với tư vị ngọt ngào của Vân Thiên Nhục. Ngọt ngào lại thuần thục. Anh không hôn không có nghệ thuật anh kém, có thể nói là đỉnh của đỉnh.

" Cô lúc trên giường vẫn là dễ dạy dỗ hơn, ngoan một chút tôi sẽ không tức giận, như vậy cô mới không đau.". Đặt môi lên ấn kí trên ngực cô, thổi một luồng hơi ấm áp, nhuộm màu tình dục.

" Tôi về sau sẽ không dài dòng nói nhiều với cô, hiệu quả hơn vẫn là đem cô im lặng ".

Từng đợt đụng chạm cũng kích thích tâm trí Vân Thiên Nhục, theo đó nhớ đến một đêm ác mộng kia. Tay nắm chặt lại sợ hãi, ánh mắt chứa đầy quang lệ. Vẫn biết rằng nam nhân này là Trình Dật Hàn nhưng trong tâm trí cùng thân thể vô cùng bài xích.

" Không muốn, anh mau dừng lại ".

Tay được tự do không ngừng dậm trên người anh, nhéo anh thật mạnh nhưng nam nhân dường như càng kích thích thờ gấp trên cổ Vân Thiên Nhục.

" Anh dừng lại, có nghe không?".

Bàn tay ấm áp luôn ra sau cời xuống nút áo cô, đục ngầu con ngươi nhìn về đẹp trước mặt. Cẩn nhẹ lên nụ hoa kia, thỏa mãn nở nụ cười tà mị.

"Đau, Trình Dật Hàn anh tỉnh táo lại cho tôi, đây là bệnh viện ". Thanh âm run sợ, một chút động tình cũng không có.

Bệnh viện thì đã sao? Ai dám bước vào anh đập gãy chân người đó.

Cô vẫn là ôn ào như vậy, biện pháp ngăn chặn nhanh mà lại hữu hiệu.

"Ngô...".

Đem tay cô khóa lại khi hết vùng vẫy, bàn tay càn rỡ di chuyển khắp người cô. Một tay đem quần áo trên người mình muốn mở ra.

Trình Dật Hàn chìm đắm trong mật ngọt, một lòng muốn chiếm lấy cô nên không nhìn ra sự lạ lùng của cô. Đến khi nhận ra là quá muộn.

"Hự ". Bị đau tất cả động tác dừng lại, rời khỏi môi cô không tin nhìn nữ nhân mất hoảng sợ dưới thân.

Cánh tay trái đau nhói liền biết rằng đây là gì, nhìn đến thì thật sự một con dao được cắm sâu vào.

Cô thể nhưng đâm anh một nhát...

Máu theo vết đâm từ từ chảy xuống, theo làn da màu đồng chảy xuống và rơi xuống làn da mịn màng của cô gái.

Vân Thiên Nhục nhìn máu rơi xuống gần bụng mình, mở to đôi mắt nhìn anh. Sau đó mới giật mình kéo áo che chắn trước ngực.

Nhìn anh dứt khoát rút dao ra, máu theo đó bắn ra một đường dài. Thế nhưng một cái nhú mảy cũng không có.

Cô không phải cố ý, cô thật hoảng sợ, một giây đó nắm được con dao, hình ảnh những người lạ mặt kia xuất hiện trong thần trí cô. Khiến cô không tự chủ được mà đem sức lực bình sinh ra đâm mạnh xuống.khi nghe được tiếng rên nhẹ của anh, cô mới hoàn hồn thì đã...

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 75: Đời Này Tiên Kiến Trình Dật Hàn

Trình Dật Hàn ngồi trên ghế sofa dương đôi mắt sắc lạnh nhìn cô.

"Cô thật sự có mục đích muốn giết tôi. Đâm như vậy tôi còn không chết được đâu".

Bởi vì anh ngồi hướng đối mặt nên Vân Thiên Nhục không nhìn thấy vết thương của anh. Nghe lời anh nói cũng không đáp lại, đứng gần giường hai tay xoắn lại thầm nghĩ "Bác sĩ sao vẫn chưa đến!".

Tiếp tục nhìn ngoài cửa, rõ ràng mới chỉ một chút nhưng cô lại nghĩ đã lâu. Toan bước đi trực tiếp hỏi bác sĩ thì cánh cửa mở ra.

Vân Thiên Nhục trong lòng vẫn lo sợ không dám lại gần Trình Dật Hàn, nên thấy bác sĩ vội nói:

"Bác sĩ, anh ấy bị thương!".

Đập vào mắt Bác sĩ Hoàng là vết máu trên giường và nền nhà chói mắt, còn có con dao nằm đó.

Nhanh chân bước đến Trình Dật Hàn, cô y tá cũng đi theo sau. Khi đến gần nhìn thấy miệng vết thương là bị dao đâm, cũng có thể nói là sâu. Máu vẫn không ngừng chảy ra, đưa tay nhận hộp sơ cứu trong tay cô y tá.

"Trình Tiên Sinh, tôi giúp ngài cầm máu".

Bác sĩ Hoàng muốn ngồi xuống băng bó vết thương nhưng một thanh âm dứt khoát từ chối.

"Không cần ". Ánh mắt anh vẫn luôn khóa chặt cô gái kia.

Vân Thiên Nhục mắt tự nhiên không nhìn anh, có bác sĩ ở đây cô yên tâm. Nhưng lại nghe anh nói câu gì? Cô theo quán tính ngạc nhiên nhìn anh cũng chống lại ánh mắt sâu thẳm ấy.

"Tiên Sinh, máu vẫn không ngừng chảy, cứ như vậy vết thương sẽ nhiễm trùng ". Làm gì có ai bị thương lại nói câu không cần xử lý vết thương chứ.

Người gây chuyện rõ ràng là cô, tại sao phải để bác sĩ xử lý thay cô. Một nhát này, anh sẽ tính sổ với cô.

"Tôi nói không cần, ra ngoài". Lại một lần nữa lớn giọng, trực tiếp đuổi khách.

"Tiên Sinh, như vậy....". Ngập ngừng một chút, ông quay sang nói Vân Thiên Nhục.

"Vân Tiểu Thư, cô nói một câu khuyên cậu ấy đi".

Vân Thiên Nhục thấy anh một mực cứng đầu, cho dù bác sĩ Hoàng không nói cô cũng không xem nổi tính khí của anh. Buông xuống hồi lỗi, đi đến trước mặt anh nói lớn:

"Trình Dật Hân, anh phát điên cái gì? Để ông ấy băng bó cho anh không tốt sao?".

Cô lại chửi anh điên, nếu không phải do cô điên bây giờ cần gì âm ỉ như vậy.

"Ai làm?". Cô cuối cùng có động tĩnh, anh không nhắc lại sợ cô quên mất ai mới là đầu sỏ. Ánh mắt trừng lớn nhìn cô, khắc ra từng chữ tố cáo.

Bây giờ không phải lúc tranh luận, anh không ép cô, cô hà có gì động thủ với anh. Làm ngơ lời anh, quay mặt sang nói bác sĩ:

"Bác sĩ, ông trước cầm máu đi, không cần để ý đến lời anh ấy nói".

Cho rằng nào đến đây cũng đủ để nam nhân thất thường này im lặng, nhưng Vân Thiên Nhục sai rồi. Trình Dật Hân vì sự thờ ơ của cô càng muốn kiểm chuyện, đứng dậm tức giận.

"Vân Thiên Nhục". Một câu xin lỗi anh cũng không nói thì thôi đi, thái độ cô đây là gì?

Kích động khiến miệng vết thương càng nứt ra, bác sĩ Hoàng lo lắng:

"Trình Tiên Sinh đừng tức giận, đối với vết thương không tốt".

Vân Thiên Nhục lúc này phải hơi ngược mặt lên mới nhìn thấy sự tức giận trên khuôn mặt anh. Nghe đến lời bác sĩ, nam nhân khó lòng này đúng thật rất dễ tức giận, càng không dễ nói chuyện.

Xoay người, đi đến nhặt lên con dao phản nhọn dính máu rồi quay lại không chút sợ hãi:

"Anh còn không phải tính toán tôi đâm anh một nhát mới làm khó bác sĩ như vậy. Tôi trả anh một nhát là được chứ gì?". Nói đoạn tay giơ lên, mắt nhắm chặt để hứng chịu con dao sắp đến. Dùng lực đâm xuống vai trái.

Mọi người đều giật mình với lời nói của cô, còn chưa kịp để họ phản ứng đã trực tiếp muốn đâm mình một nhát.

Ngay khi cô cho rằng sắp chạm đến da thịt mình thì một lực cản mạnh truyền đến. Mở mắt ra, lưỡi dao bị một bàn tay nắm chặt lấy nổi lên gân xanh, từng giọt máu theo lưỡi dao chảy xuống thành từng giọt.

Vân Thiên Nhục há hốc mồm nhìn thân hình hàn khí khắp người, ánh mắt sắc như dao trong tay anh đang nhìn cô.

Anh nếu không muốn cô đâm thì có thể hất tay cô ra hoặc giữ lấy tay cô chặn lại. Tại sao nhất thiết giữ chặt lấy lưỡi dao chứ?

"Anh...". Lấp ba lấp bắp nói không nên lời, vội vàng với lấy sấp khăn giấy muốn ngăn chặn máu chảy.

Nhưng Trình Dật Hân vẫn nắm chặt lấy con dao như cầm một vật bình thường.

"Anh mở tay ra". Giọng nói thanh thúy mang theo sự run rẩy, tay nhỏ cầm lấy bàn tay rỉ máu muốn gỡ ra.

Trình Dật Hân vốn đang tức giận với hành động của cô, anh nhỏ nhen như vậy tính toán kỹ như vậy sao? Nhưng thấy cô vì vậy mà lo sợ còn hạ giọng xuống, bàn tay liền mở ra.

Vân Thiên Nhục đặt khăn giấy chặn miệng vết thương, mới kêu bác sĩ qua đây:

"Bác sĩ, mau!".

Bác sĩ bị ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác nên có điểm thất thần, bị gọi mới hoàn hồn đi đến.

Trình Dật Hân ngồi trên giường gần vị trí đổ máu, vẫn như cũ muốn làm khó mọi người.

"Tôi không muốn lặp lại lần nữa!".

Vân Thiên Nhục đứng một bên, chịu hết nổi với sự bất thường quá đáng của anh. Một vết thương trên vai đã đành, nơi tay máu đã sớm thấm ướt giấy.

" Đường đường là một Giám Đốc lại giờ tính trẻ con ở đây, da mặt anh quá dày rồi đi ". Nhẹ nói một câu nhưng lại kiềm nén tức giận mà gằn.

Tình hình giống như hệ trọng gấp rút nhưng lại không phải vậy. Nghe vậy, Bác sĩ Hoàng và cô y tá đều nén không được cười khe một chút.

Đây thật không phải hành động mà một người chứng chạc thành đạt nên có. Người thành đạt phải biết làm sao yêu thương bản thân mình, bị thương lại cố chấp như vậy.

Trẻ con... Đây đúng thật tác động đến mặt mũi cao ngất của anh, lại nghe thấy tiếng cười khe khe. Mặt đen thui không thể không thỏa thuận.

" Đưa cô ấy làm ".

" Cô ấy " ở đây là ám chỉ Vân Thiên Nhục. Bác sĩ Hoàng liền theo lời Trình Dật Hàn mà làm, nếu không e là lại tiếp tục gây sự.

Vân Thiên Nhục nhận lấy hộp thuốc theo lời chỉ dẫn của bác sĩ thuần thực băng bó cho anh.

Đến khi xong xuôi, bác sĩ Hoàng nhin không được tấm tắc khen:

" Vân Tiểu Thư thật khéo tay, còn rất lưu loát ".

" Bác sĩ quá khen rồi! ". Nhẹ cười một cái, rồi đứng dậy cùng bác sĩ rời đi.

" Trình Tiên Sinh, vết thương của cậu tạm thời không thể dính nước, sẽ có y tá đến thay vết thương cho cậu ". Từ tốn dặn dò, lương y như từ mẫu quả không sai.

Nhưng không phải ai cũng nhìn rõ, nam nhân kia mắt hửng, đã nhắm mắt ngủ.

Trưa hôm sau.

Vân Thiên Nhục đứng ở cửa sổ, nghĩ đến lời Phạm Đăng Hi nói ban sáng:

" Tôi đã kiểm tra kĩ lưỡng và chắc chắn khẳng định rằng cô vốn không bị ai xâm phạm ".

Cô bình ổn suy nghĩ mấy tiếng đồng hồ, lại không biết phải theo chiều hướng nào?

Anh tại sao phải giả vờ tạo ra một thế cục như vậy? Là vì muốn để cô cảm thấy rằng bản thân bị chà đạp sao?Bây giờ nhớ lại sáng hôm đó, thâm tâm cô quá hoảng sợ đã không có để tâm đến. Có một chuyện không thể là giả, đó là cảm giác đau đớn ở hạ thân lúc đó thật sự không có.

Lúc đó cô nhớ được bản thân còn chạy rất nhanh ra khỏi khách sạn. Mỗi lần Trình Dật Hàn chiếm cứ cô đều thống khổ đến chết đi sống lại. Đến mấy ngày sau, cảm giác đau đớn mới vơi đi. Nhưng đêm đó là những mấy người, theo lí cô bị cưỡng đoạt thì nên có cảm giác đau mới đúng.

Lẽ nào, đêm đó thật sự không xảy ra chuyện gì? Người mà cô cho rằng xuất hiện sau đó, có phải là anh?

Vấn đề này cô tuyệt đối không thể hỏi anh cho ra nhẽ, kết quả bệnh viện chắc hẳn sẽ không sai. Nếu như quả không có gì, tâm cô cũng nhẹ hơn nhiều.

Sống ở đời nên tập cách nghĩ tích cực một chút, như vậy mới có thể không phiền muộn nhiều. Vấn đề này về sau sẽ từ từ sáng tỏ, không có gì gọi là ân tình bền vững.

" Cốc cốc ".

Âm thanh gõ cửa mang Vân Thiên Nhục về với thực tại.

Mở cửa ra, một gương mặt quen thuộc đã lâu không gặp đập vào mắt. Anh dường như ốm đi rồi.

" Từ Kiện, mời anh vào ". Tươi cười nhìn Lục Từ Kiện cầm trên tay là một bó hoa.

Lục Từ Kiện không nói gì, trực tiếp đi vào đặt hoa trên giường.

" Sức khỏe cô thế nào rồi? ". Một câu hỏi thăm nhưng lại mang theo sự xa cách trong đó.

Lục Từ Kiện đứng quay lưng về phía cô nên cô không thấy rõ sắc mặt anh. Nhưng hành động quay lưng lại nói chuyện khiến cô lạ lẫm. Nhưng giọng nói vẫn mang chút ý cười nói chuyện:

" Tôi rất tốt. Chiều nay nếu không có vấn đề gì liền có thể xuất viện. Cảm ơn anh ".

Nhìn sắc mặt cô như vậy, Lục Từ Kiện cũng biết cô đã không có gì đáng ngại. Thăm cô là đúng nhưng cái anh muốn hỏi là thật. Lãnh đạm đi đến cửa sổ, trầm tư một lúc rồi lên tiếng:

" Tôi muốn hỏi cô một vấn đề, được không? ". Ý tứ là hỏi ý kiến nhưng không cho phép người ta từ chối.

Vân Thiên Nhược muốn hỏi anh đã xảy ra chuyện gì? Đột nhiên lại thay đổi lớn đến vậy. Anh bây giờ lạnh lùng giống như lần đầu gặp mặt, cho cô cảm thấy khó gần.

Nhưng anh muốn hỏi cô, vẫn là để anh nói rõ xem

"Được. Anh hỏi đi, tôi sẽ trả lời". Những người thăm hỏi cô đều đem đến cho cô những câu hỏi. Phạm Đăng Hi ngày hôm qua cũng vậy, sáng sớm nay Âu Dương Thần và Trương Băng Khanh đến thăm cô cũng thế. Bây giờ là Lục Tử Kiện.

"Cô quen biết Tiểu Tịch, Nhạc Lam Tịch?". Sợ cô không biết Tiểu Tịch anh nói đến là người nào, nên anh sửa lại một chút?

Tiểu Tịch sao? Gọi thân thiết như vậy, là quen biết nhau sao? Không những quen biết mà còn là quen thân phải không?

Mỗi lần hỏi về Nhạc Lam Tịch cô đều có cảm giác khác lạ, hơn nữa Lục Tử Kiện bỗng dừng hỏi cô về cậu ấy, cô thấy không đơn giản.

Đưa mắt nhìn bóng lưng của Lục Tử Kiện, thành thật nói:

"Đúng vậy, nhà cậu ấy gần nhà Dương tôi".

Rõ ràng có chuẩn bị tốt mới đến đây gặp cô, nhưng tâm anh lại bập bùng như vậy.

"Cô còn nhớ, tôi đã từng nói trước kia tôi đã yêu thương một cô gái không? Cô gái đó đi rồi, tôi kể từ đó dường như không thể yêu ai nữa".

Gặp qua ai anh cũng thấy thật nhạt nhẽo, ngay cả một nụ cười cũng vô cùng giả dối. Ngay cả cô, anh cho là thánh thiện nhưng cũng như một lớp mặt nạ nguy trang hoàn hảo.

Nghe đến đó, cô liền suy đoán ra, cũng hiểu được câu nói mập mờ đêm qua của Trình Dật Hàn.

Lục Tử Kiện đồng dạng hận cô như Trình Dật Hàn, bởi vì Lục Tử Kiện cũng đem lòng yêu Nhạc Lam Tịch.

"Cô gái đó là Lam Tịch?". Ánh mắt cô đã dời đi nhìn ra ngoài cửa sổ, nắng ban trưa gay gắt thiêu đốt lòng người.

"Cô là ai? Vân Thiên Nhược, rốt cuộc đâu mới là cô chân chính". Lục Tử Kiện mắt bình tĩnh, nắm chặt bả vai cô mà hét lớn.

Bị anh giữ đến đau nhưng cô biết lòng anh còn đau hơn, không động thân thể, từ từ kháng định.

"Anh đừng quan tâm đâu mới là tôi, tôi là ai cũng Không quan trọng. Điều anh nghe từ Trình Dật Hàn chính là sự thật". Không cần hỏi cũng biết anh tại sao biết được chuyện này.

Có những điều ta biết rằng người ta hiểu sai, thế nhưng không có cách nào giải thích. Chỉ bằng nhân cơ hội này để Lục Tử Kiện triệt để quên cô đi, cho dù là hận cũng được. Cô đã nợ anh rất nhiều rồi, nợ ân tình của anh, nợ tình cảm của anh. Đến quá khứ thanh xuân đẹp đẽ cô cũng nợ anh. Mỗi lần anh nhắc đến cô gái kia, cô luôn nhìn thấy một tầng bi thương của anh, mà bi thương đó là do cô. Cô trả được cho Trình Dật Hàn rồi, đã không còn thứ gì có thể trả anh nữa rồi, thôi thì để kiếp sau.

Anh muốn hung hăng làm cô đau, nhưng gương mặt cô lại quật cường đến thế, buông tay xuống với bất lực nói:

"Cô tại sao không nói rằng cô không có, chuyện năm đó là có uẩn khúc. Chỉ cần cô nói, cô không có, tôi vô điều kiện tin cô". Anh tin cô, dù sai vẫn muốn tin cô.

"Tôi xin lỗi". Bây giờ ngoài câu này cô còn có thể nói gì đây.

"Cô xin lỗi thì có ích gì chứ, cô ấy chết rồi. Cô cũng không cần phải xin lỗi tôi, người cô xin lỗi phải là Hàn. Khoảng thời gian mất đi Tiểu Tịch Hàn đã sống như thế nào cô sẽ không bao giờ biết được".

Đúng vậy, không phải mỗi câu xin lỗi đều nhận được sự tha thứ khi lỗi lầm đó quá lớn. Không phải khi nói câu xin lỗi người ta sẽ tin rằng mình nói thật lòng.

"Cô yêu Trình Dật Hàn nên nhẫn tâm cướp đi sinh mạng của người khác sao? Giống như những người dùng mọi thủ đoạn để chiếm lấy tình yêu. Nhưng cô nhận được gì, quá khứ cô gây ra bây giờ cái cô nhận chỉ có báo ứng".

Vân Thiên Nhược trầm tư không nói, thừa nhận sự thật rằng cô đã làm. Im lặng không phải nhẫn nhục, không phải sợ hãi mà cô cho rằng đây là biện pháp tốt nhất. Anh mắng chửi cô cũng đúng, căn bản là cô nợ anh, không cách nào trả.

"Nhược Nhược, em nói thật lòng cho tôi biết. Em bây giờ có còn yêu cậu ta không?". Ánh mắt anh đột nhiên căng thẳng, xoáy sâu vào đôi mắt cô.

Một câu này cũng vừa hay khiến người đứng bên ngoài khựng lại? Lòng lại mong chờ câu nói của cô, trước mặt Lục Tử Kiện cô sẽ nói thật chứ?

Nhưng Vân Thiên Nhược né tránh, không nhìn thẳng vào anh, che giấu điểm ưu thương trong con người.



" Bây giờ ngay cả bản thân tôi cũng không muốn yêu, liệu có thể yêu ai được ".

Nếu biết yêu bản thân mới có thể học cách yêu người khác. Đừng bao giờ yêu ai đó nhiều hơn bản thân mình. Trong tình yêu, người nào yêu trước người đó thua cuộc, nếu còn yêu người đó hơn mình như vậy có nghĩa là chưa đánh đã thua.

Tiến lên đem Vân Thiên Nhục ôm vào trong lòng, âm điệu thanh đậm dễ nghe truyền đến:

" Em biết không? Khi em nằm bất tỉnh tôi đã nói, sẽ không quan tâm quá khứ của em như thế nào? Chuyện giữa em và Hàn tôi sẽ không nhúng tay vào, bởi vì là em nợ cậu ta. Tôi đã từng hận người hại chết Tiểu Tích, nhưng bây giờ tôi lựa chọn không hận. Bởi vì từ khi gặp gỡ em hận thù trong tôi cũng vì đó mà biến mất. Khi biết người đó là em tôi muốn hận nhưng tôi làm không được, đã yêu làm sao nói đến hận ". Nhìn cô một mảnh tĩnh lặng, tâm anh thật đau nhói, thế nhưng chuyện anh đưa cô đi thật không thể thực hiện.

Có nhiều điều khiến anh không thể thực hiện: Thứ nhất, trước đó anh không hề biết cô đã từng yêu Trình Dật Hàn, bây giờ có lẽ vẫn vậy đi. Thứ hai, liên quan đến Tiểu Tích, Trình Dật Hàn sẽ không để anh đưa cô đi. Thứ ba, hành động cậu ta đối với cô không đơn thuần là hận, chỉ là cậu ta không nhìn ra. Anh muốn nhìn thấy sau này cậu ta hối hận như thế nào, vì đã đối xử quá mức tàn nhẫn.

Vẫn ôm chặt lấy cô, từng lời nói ra như mang đến một trận gió mùa ẩm áp giữa mùa đông lạnh giá.

" Nhục Nhục, đời này em gặp Trình Dật Hàn trước nên mới yêu cậu ta. Vì vậy, tôi không hề thua Trình Dật Hàn, mà thua bởi cái được gọi là duyên phận ".

Đưa tay ôm lấy thất lưng của anh, cô có cảm giác lần này trò chuyện giống như từ biệt lâu dài. Cảm ơn anh, cảm ơn anh vì đã lựa chọn không hận cô.

" Từ Kiện, mong rằng anh sẽ tìm được cô gái thật tốt yêu thương anh giống như anh yêu cô ấy ".

Một chàng trai đem tình yêu thanh xuân dâng cho một người con gái không mình, thì sau này đáng nhận được hạnh phúc.

" Nhục Nhục, em đừng xem cậu ta tài giỏi mà bị đánh lừa, thực chất cậu ta bị mù. Tôi phải đi rồi! ". Lúc đến giống như muốn ăn tươi nuốt sống, giờ lại còn tâm trạng nói đùa. Lục Từ Kiện giống như đã trở thành con người trước kia.

Tuy nói rằng Vân Thiên Nhục gián tiếp khiến Lục Từ Kiện thay đổi, nhưng không phải cũng do cô đã tìm Lục Từ Kiện ngày xưa về sao? Còn Trình Dật Hàn, có nhận ra điều đó, với hận thù che kín tâm nhìn của anh.

Vân Thiên Nhục cũng không hiểu ý Lục Từ Kiện lắm, chỉ mơ hồ một chút, nhìn anh đi mất cô mới mấp máy môi: " Tạm biệt! ".

Nghĩ lại những lời anh nói, không phải ngọt ngào lãng mạn nhưng đậm tình người sâu sắc.

" Từ Kiện, giá như năm đó tôi gặp anh trước. Có lẽ, tôi đã thích anh, cũng sẽ không có kết cục ngày hôm nay ".

Chỉ là đạn đã bắn thì không thể thu hồi, lòng đã trao một hai câu muốn lấy lại là không thể.

Đừng buồn vì phải dừng lại, hãy vui vì đã xảy ra. Những điều buồn hãy để gió mây bay về cuối trời, điều vui cất giữ vào nơi tim ta.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 76: Anh Ghen Sao? - Anh Không Có!!!

Trình Dật Hàn nằm trên giường, tay gác trên đầu suy nghĩ, Lục Từ Kiện tại sao nói anh bị mù?

Nói anh mù thì thôi đi, còn nói những lời tâm tình gì với cô. Anh khinh! Cho dù cô gặp ai trước, cô cũng xác định là nhất định sẽ yêu anh.

Hoảng loạn với suy nghĩ mang ý không chế cô. Nếu như cô không yêu anh, kế hoạch anh sẽ không thuận lợi như vậy.

Một thời gian sau, Trình Dật Hàn qua phòng Vân Thiên Nhục, thế nhưng lại chỉ thấy cô y tá đang dọn dẹp căn phòng.

" Cô ấy đâu ". Ngó nhìn một chút nhưng không thấy ai, sắc mặt ngay lập tức biến đổi.

" Vân Tiểu Thư đã xuất viện rồi, chỉ mới... ". Cô y tá chăm sóc Vân Thiên Nhục nên biết họ cô, cũng biết nam nhân này là ai. Ngơ ngẩn nhìn vẻ đẹp mê người này một lúc rồi mới nói.

Nhưng còn chưa nói hết, nam nhân nghe được thông tin liền chạy đi.

Cô còn bản hợp đồng với anh, bây giờ anh vẫn đang ở đây, cô không nói không rằng đi về là đặt anh ở đâu?

Vân Thiên Nhục đơn giản xách túi xách, ôm chặt bó hoa trong lòng, mùi thơm dễ chịu, khoe môi khẽ nở nụ cười.

" Cô đứng lại ". Âm thanh gần từng chữ từ phía sau truyền đến khiến người ta lạnh sống lưng.

Vân Thiên Nhục không quay lại, ôm bó hoa đi nhanh hơn ra ngoài giống như không nghe thấy.

Bắt được chiếc xe taxi, an toàn ngồi trên xe thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới quay lại sau nhìn xem nam nhân kia nổi điên.

" Kì lạ, đuổi theo mình làm gì? ". Chỉ ít là lúc này, cô không muốn gặp mặt anh.

Tâm trạng Vân Thiên Nhục mang theo chút thoải mái, bó hoa ôm ngay ngực che mắt tầm nhìn dưới chân. Khi bước đến ngã rẽ tầng hai, đột nhiên vấp phải một thứ khiến cô loạng choạng.

Quay lại nhìn, thì thấy một người đàn ông trung niên mồ hôi nhễ nhãi, hơi thở dồn dập, cánh tay đè chặt lại phần bụng trái. Từ trong kẽ tay đã hiện ra màu đỏ của máu.

Ngày gì vậy, dạo này cô đi đâu cũng gặp máu. Điềm báo gì chẳng?

" Cứu.. tôi! Cứu..tôi ". Nhận thức được có người, nắm lấy như cọng rom cứu mạng, yếu ớt nói ra từng chữ rồi mắt nặng nề không muốn mở ra.

Vân Thiên Nhục nhìn chú này giống như đang già vờ, vội vàng nói:

" Chú chờ tôi một lát, phòng tôi ở gần đây. Tôi trước phải cắt đồ ".

Người đàn ông nghe rõ mồn một lời cô, cho rằng cô sợ hãi muốn trốn, nhưng cũng không trách được người ta. Ông vào phòng người ta như vậy, theo lẽ ai cũng đề phòng. Quả báo a!

Vân Thiên Nhục cắt bó hoa và túi xách sau đó mới đi đến người đàn ông.

" Tôi đỡ chú! ".

Một chút hi vọng bỗng dâng lên trong lòng người đàn ông, đau đớn liên tục truyền đến nhưng vẫn cố gắng đứng lên.

Cảm giác nặng nề trên vai truyền đến, cô cắn chặt răng, thật may là ở đây. Nếu là từ dưới lầu, cô chắc chắn không nổi.

Vân Thiên Nhục không để ý, để người trung niên nằm trên giường, muốn giúp xem xét vết thương. Trước tiên cô phải cầm máu trước sau đó mới đưa đi bệnh viện, mất máu nhiều như vậy sẽ nguy kịch.

" Lau...vết máu ở ngoài hành...lang. Nếu không...người ta tìm...đến ".

" Được, tôi đi liền ". Đúng vậy, sao cô lại quên mất.

Lau sạch vết máu dài từ vị trí người đàn ông ngồi đến giường sạch sẽ, yên tâm mới ngồi xuống.

" Tôi mạn phép! ". Vừa dứt lời liền đưa tay cởi ra áo sơ mi.

Người trung niên mặt mày đến không đáp lại.

Khi nhìn thấy vết thương, cô hít ngay một ngụm khí lạnh, nhắm nhắm mắt rồi lại mở để giữ bình tĩnh.

" Đây. Chú bị bắn!".

Lông mày nhíu chặt chịu đựng đau đớn, gât đầu cũng khó khăn.

" Tôi giúp chú cầm máu, sau đó sẽ đưa đến bệnh viện phẫu thuật lấy ra viên đạn. Nếu không tính mạng sẽ nguy hiểm ".

Vân Thiên Nhục gấp gấp, tay lại thoáng run, cô chưa gặp trường hợp này bao giờ. Muốn lấy băng gạc cầm máu nhưng tay bị người đàn ông kia giữ lại.

" Tôi...không thể...đi...đi...bệnh viện. Tôi...bị truy lùng.... Cô...có thể...giúp tôi...lấy đạn...ra khôngg ". Theo từng lời kích động cố gắng nói chuyện, máu càng không ngừng chảy.

Vân Thiên Nhục toát mồ hôi hột với tình huống này.

Bị truy lùng.

Cô còn chần chừ nữa, người này có thể chết ở đây. Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cho dù là người xấu cũng là người.

"Chú đừng nói nữa. Tôi giúp chú lấy viên đạn, tôi không có thuốc mê nên chú ráng chịu đau".

"Cô không...không...được...tiết lộ...việc...đã cứu tôi..".

Cô nhanh chóng gạt đầu đồng ý.

Thuần thực đeo găng tay, khẩu trang. Chuẩn bị cùn, kéo, kim, chỉ...

Đem một liều thuốc cầm máu nhanh chóng có tên là SXTAT30 tiêm vào miệng vết thương.

Máu lập tức bị chặn lại chảy ra, Vân Thiên Nhược hơi nóng cái kéo trong tay, lần mò vào trong. Mất thời gian một lúc lâu mới gấp được viên đạn ra, đáng mừng là không trúng ngay lục phủ ngũ tạng.

Người đàn ông trung niên, cau mày đau đớn, không kiềm chế được mà rên ra tiếng đau "Hự hự hự....". Thở càng lúc càng gấp gáp, mặt là ngất lịm.

Vân Thiên Nhược cũng không khác là mấy, cô không phải khoa y, làm gì được thực tập qua mấy cái này. Từng đường kéo đục vào da thịt giống như chính mình cầm dao đâm mình. Từng mũi khâu xuyên thịt, ứa nổi da gà.

Nhìn vết thương được cô dùng băng gạc cuốn chặt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán ướt nhẹp cả tóc.

Lúc này mới ngỡ ra, cô thành công rồi, chạm nhẹ vào trái tim vẫn còn đập thỉnh thoảng.

Dọn dẹp mọi thứ rồi đem một chậu nước ấm. Thấm ướt khăn rồi lau sạch mồ hôi trên mặt người đàn ông, tiện thể lau luôn phần thân trên.

Vân Thiên Nhược mua đồ ăn về cho bản thân và bỏ vào tủ lạnh. Và dán một tờ giấy ghi chú vàng lên tủ lạnh nhắn gửi cho người đàn ông.

"Tôi đã mua thức ăn dự trữ trong tủ lạnh, chú dùng tự nhiên. Mấy ngày nữa tôi sẽ không trở về nên chú không cần lo lắng vấn đề chỗ ở. Nếu muốn chú có thể đi ra theo lối ban công. Còn có, băng gạc tôi để ở đó, chú phải thay thường xuyên để tránh bị nhiễm trùng. Thuốc giảm đau chú uống vào mỗi buổi trong ngày, sẽ sớm lành thôi. Rất vui được giúp chú!!".

Sau khi lau dọn nhà sau mấy ngày không ở, thấy thời gian không còn sớm nữa liền đi.

Di Lư thấy Vân Thiên Nhược bình an trở về, vui mừng không thôi.

"Vân Tiểu Thư, cô về rồi. Nghe thiếu gia nói cô mấy ngày nay không khỏe phải nhập viện. Tôi bận trông coi nhà cửa nên không đi được, sức khỏe cô thế nào rồi?".

Vân Thiên Nhược còn đang không vui vì phải trở lại đây, nhưng với sự niềm nở của Di Lư cô bắt đầu suy nghĩ lại. Nếu không phải cô ở bên kia bất tiện, cô hà cớ gì quay lại đây sớm như vậy.

"Di xem, tôi khỏe lắm. Một hôm cả ngày, mai sẽ nói chuyện với Di sau. Chúc Di buổi tối vui vẻ, tôi lên lầu trước!". Đây mới được xem là gia đình, đi có người hỏi, về có người mong. Cảm giác này thật tốt, như vậy cuộc sống mới không lạnh lẽo.

"Vâng!". Di Lư cười hiền từ, Vân Tiểu Thư vừa trở về không khí ấm áp lên hẳn.

Vân Thiên Nhược vừa đi vừa hừi cánh tay mình không khỏi cảm thán:

"Hừm, phải nhanh tắm thôi!". Vì e ngại người đàn ông kia nên cô không dám tắm ở đó, đành vác một thân mồ hôi này về.

Đền phòng vừa bật lên

"Á á...". Lù lù xuất hiện trước mặt, Vân Thiên Nhược bị dọa sợ hét toáng lên.

Tức giận nhìn nam nhân dùng ánh mắt âm ngoan đang nhìn chằm chằm mình.

"Anh sao lại ở đây?".

"Đây là nhà tôi, tôi ở đâu cần phải hỏi ý kiến của cô sao?".

"Nhưng đây là phòng tôi".

"Nực cười, cô nghe không hiểu sao? Đây là nhà tôi, mọi thứ ở đây đều thuộc quyền sở hữu của tôi".

"Thần kinh". Anh nói chuyện thừa thãi, anh mới là không hiểu, đây chính xác là nhà anh, nhưng nơi cô ở anh lại nói sao anh không thể ở đây.

Vừa vui vẻ một hồi, gặp nam nhân này máu muốn xông đến não mà. Xoay người muốn rời đi, tay lại bị kéo lại. Bàn tay đang ôm hoa né tránh sự đụng

chạm của anh.

Nhìn cô trân quý bảo vệ bó hoa như trân bảo, trong lòng liền nổi nóng. Trần áp cô lên tường, thời điểm cô buông lỏng giựt phăng bó hoa không lưu tình ném ra sau. Hoa của Lục Từ Kiệt nên yêu thương không muốn rời sao?

"Này anh, làm gì vậy? ". Cũng bị tức giận bởi hành động của anh, lớn tiếng mắng, người muốn tiến lên trước lại bị anh dùng lực mạnh giữ lại.

"Nói. Mới đi đâu về? ". Lạnh giọng nghiêng răng nói ra từng chữ, bất cứ lúc nào cũng nghiền nát cô.

Vô cớ anh lớn tiếng hống hách như cô làm gì sai, nhưng vì một ngày mệt mỏi không muốn đưa co.

"Tôi đi về nhà ở chung cư ".

Từ lúc cô ra bệnh viện anh cũng đi theo, nhưng chết tiệt, về đến nhà thì không thấy tăm hơi cô đâu.

"Đi làm gì lâu như vậy? ". Vẫn không có ý định buông tha, nhưng lực đạo nơi tay hạ xuống.

Làm gì cô thật không thể nói được, đã hứa với người ta rồi. Không khéo anh còn cho rằng cô dẫn nam nhân vào nhà.

"Anh biết vậy được rồi, tôi còn phải đi tắm ". Thở dài với nhiều chuyện vô lí của anh, anh bây giờ quản cô sao lại kĩ như vậy?

"Nói ". Thấy cô bộ dạng lười biếng nói chuyện với anh liền muốn truy đến cùng, anh điên rồi mới vô vị mà ngồi đây chờ cô mấy tiếng đồng hồ.

"Được rồi, được rồi. Tôi chỉ đơn giản là ngủ, xem phim, dọn dẹp nhà cửa rồi liền về ".

Nhưong mày đẹp nheo lại mi tâm, nhìn thẳng vào ánh cô.

"Chỉ như vậy ". Khí thế đàn áp người khác, lơ đãng nhưng không tầm thường.

"Ừm ". Gật gật đầu khẳng định, cô nói dối quả nhiên có tiến bộ.

Không phản ứng gì, hoài nghi đem đầu lại gần cô hơn, đặt ở vai cô mà ngửi, tiếp đó dời xuống cổ, còn đặt mặt tự nhiên ở ngực cô thăm dò điều gì đó.

Nhìn anh hành xử lạ lùng, lại bất động né tránh.

"Mùi nam nhân, cô tiếp xúc với nam nhân khác? ". Ánh mắt chìm ưng tóe lửa như ăn phải giấm chua. Chỉ cần cô nói là có, anh lập tức găm nhăm cô đến mòn xương.

"Tôi chỉ vô tình chạm phải, anh đừng náo nữa. Ngày mai tôi còn phải đi làm!". Dật dật tay ý bảo anh thả ra, mặt lạnh âm nói.

"Chỉ đụng phải làm sao rõ ràng như vậy?". Không những vậy, anh lại có cảm giác như mồ hôi nam nữ hòa quyện vào nhau. Khiến anh không thể không liên tưởng đến chuyện đó.

"Anh ghen sao? ". Anh quá lằng nhằng, cô lại đang không có kiên nhẫn, chỉ tùy tiện nói ra.

Lại không nghĩ đến bầu không khí vì vậy mà trở nên ngột ngạt hẳn, cả hai nhất thời lâm vào tình thế lúng túng trước nay chưa từng có.

"Mơ mộng hão huyền ". Trình Dật Hàn thế nhưng lại giật bản mình mà thả tay cô xuống, hướng cửa đi ra.

Vân Thiên Nhược trong lòng khê dâng lên cảm giác xa lạ lại ghệt thờ. Đi đến cầm lấy bó hoa bị vứt, chỉnh sửa lại một chút.

"May mà không việc gì!". Khoe môi khẽ cười mỉm chân thực, niềm vui nho nhỏ giữa cuộc sống.

Trình Dật Hàn vẫn còn lòng mừng trong câu nói vừa rồi của cô, anh cảm giác bản thân thật kì lạ, hành xử không khác nào một người đang ghen. Đột nhiên nghe cô nói phía sau, nhìn đến một bên mặt thanh tú vì cười mà rạng rỡ hẳn. Ngay cả một bó hoa cô cũng cười được, nhưng anh vừa xuất hiện cô liền gạt mình. Nói chuyện với anh thờ ơ ngắn thờ dài, chưa bao giờ cho anh thấy đáng vẻ ôn hòa của cô.

Nổi đóa lập tức cuộn trào từng đợt sóng, muốn phá nát nụ cười không thuộc về anh kia. Đột hoa trong tay cô, đập mạnh lên tường, từng cánh hoa rơi lá tả, còn chưa thỏa mãn đi đến đâm nát.

Phá đi cái thứ mà cô xem trọng, phá đi bó hoa mà nam nhân khác tặng cô. Cũng muốn đập vỡ câu " ghen " trong đầu anh xoay vòng khiến anh phiền muộn. Anh không có ghen, không có lí do gì phải ghen. Chỉ là chán ghét cô vui vẻ bên người khác mà cười, chán ghét cô hạnh phúc.

"Nhà của tôi không được đem hoa nam nhân khác tặng về ". Lớn giọng tuyên cáo, khắp người lộ ra một loại đáng sợ cảm giác bức bách. Thanh âm băng lạnh như cái lạnh tháng 12 quét ngang nội tâm cô.

Vân Thiên Nhược bất động thanh sắc nhìn anh ngay cả một bông hoa cũng không tha. Trong lòng dâng lên vô hạn loại bất mãn, ngàn vạn lời muốn nguyên rủa anh vô pháp vô thiên.

## Chương 77: Tăng Nhu Đình Chật Vật, Thảm Thương...

Công ty X. Tầng cao nhất của tòa nhà cao ngút trời, ngay cửa sổ sát đất một thân ảnh cao lớn uy nghiêm đứng đó. Hai tay chấp sau lưng, như một pho tượng mỹ nam an tĩnh mang theo vài phần cô đơn cùng phiền muộn.

Từ khi nào anh lại có thói quen mở rèm cửa để ánh sáng tự nhiên tồn tại mọi góc ngách. Ngày trước, nếu không phải là làm việc anh không muốn nhìn thấy ánh sáng vì nó làm chói mắt anh. Anh nhìn ra khoảng trời xa xăm nghĩ về cô gái mang cho anh hạnh phúc thời niên thiếu, cũng đem đi tìm anh.

Bây giờ anh đứng đây, ngoài kia đâu đó loáng thoáng thân ảnh nhỏ nhắn với gương mặt quật cường. Ba ngày nay rồi, từ đêm mà anh không kiềm chế được cảm xúc mà đem hoa cô đầm nát. Đối với những chuyện đã làm, chuyện lần này lại đối bình thường. Thế nhưng, phản ứng của cô mạnh mẽ ảnh hưởng lớn đến tâm tình của anh.

Chiến tranh lạnh, cô ngang nhiên tay không muốn cùng anh chiến tranh lạnh. Cho dù anh có nói gì cô cũng xem anh như là không khí. Cho dù anh mạnh bạo giữ chặt tay cô muốn bẻ gãy, cô cũng vô thanh rên đau. Anh dùng phương thức nguyên thủy

ép buộc cô phải cầu xin anh, nhưng cô so với tượng gỗ còn tệ hơn, một cái động cũng không, nhìn anh cũng không.

Anh không ngăn được bản thân liên tục nghĩ đến, lí do là vì bó hoa kia sao?

Tăng Nhu Đình đem tài liệu cho Trình Dật Hàn kí, đã đặt lên bàn nhưng anh vẫn không có ý định nói một câu. Đứng một hồi lâu nhưng anh vẫn chưa quay lại, anh ở đó giống như lạc lõng giữa thế giới khiến tâm cô đau nhói.

Nhưng nhớ anh, nhớ hơi thở của anh, nhớ những giọt mồ hôi anh rơi trên thân thể cô. Nhớ tất cả những gì thuộc về anh. Lấy hết can đảm bước đến gần, ôm lấy cơ bụng rắn chắc. Đem đầu đặt trên lưng anh, bộ ngực đầy đặn mềm mại không ngừng ma sát lên người anh với ý đồ rõ ràng.

"Tôi nay em đến nhà anh có được không? Đã thật lâu rồi chúng ta không ở cùng nhau". Miệng lưỡi uốn éo nhẹ nhàng dịu êm, mê luyến hít lấy hương thơm nam tính chỉ có ở nam nhân này. Như một loại thuốc còn hơn cả ma túy, bởi vì loại thuốc kì diệu này không thể cai và người nghiện cũng không muốn cai.

Trình Dật Hàn khẽ nhú mày, anh thế nhưng suy nghĩ về cô đến thần thờ. Ngay cả người đến gần anh cũng không nhận ra. Ngay lúc cánh tay ôm lấy anh, anh lại mang theo vọng tưởng rằng người ấy là cô. Nhưng chưa đến một giây, hành động của người đó liền cho anh biết đây là ai.

Chết tiệt. Cô ta này giờ vẫn chưa đi.

Vẫn không động, giọng nói không tia cảm xúc truyền đến:

"Buông".

Giọng nói anh bình tĩnh khiến Tăng Nhu Đình không e dè mà càng can rờ. Bàn tay không xương đưa lên vòm ngực rắn chắc, môi đỏ di chuyển lên sau ót cuồng nhiệt hôn để lại từng dấu mọp muội.

"Hàn, nhìn em. Chẳng thán nhìn nhận sự thật rằng anh cũng nhớ em như em nhớ anh!". Vẫn là âm nỏi da gà, nhưng những phần tử nào đó cũng sẽ bị nó cuốn hút.

Tăng Nhu Đình cứ ngỡ chờ đợi rồi anh sẽ nhớ đến cô, cô ngày ngày quyến rũ mê người xuất hiện trước mặt anh, cô không tin anh không động tình. Nhưng sự thật chứng minh cô sai rồi, từ lúc Vân Thiên Nhục xuất hiện anh ngay cả nhìn cô cũng lười. Ở đâu có anh đều có Vân Thiên Nhục, Vân Thiên Nhục ở đâu anh cũng ở đó. Bây giờ thời cơ đến, cô phải tranh thủ đem cả thân thể lẫn tim của người đàn ông này đoạt về.

"Cô lại tiếp tục thử xem, có phải muốn thử cảm giác rơi từ đây xuống nó như thế nào?". Hàn khí bị anh bức ra, cả lời nói cũng đàng đàng sát khí.

Đỉnh cao của sự nhẫn nhịn và chán ghét là cái gì cũng không muốn phí thời gian cùng tâm tư. So với việc đẩy cô ta ra nghĩa là anh để ý đến, nhưng anh thấy không đáng để anh đặt sự chú ý lên người phụ nữ lẳng lơ.

Thế nhưng Tăng Nhu Đình lại hiểu, anh không đẩy cô ra nghĩa là anh chỉ đang thử thách cô. Cô vẫn phải thể hiện tốt hơn, như con rắn nước uốn éo đến trước mặt anh. Không chút kiêng nể hôn lên cổ anh, bàn ta muốn coi ra nút áo vest.

"Anh không cần làm gì hết, để em là được rồi!".

Khuôn mặt đen thui gần từng chữ:

" Trống vắng đến vậy? ". Sự nhẵn nhụi đến giới hạn, mạnh tay đẩy cô ta ra mang theo lời khinh bỉ.

" Á á ". Tăng Nhu Đình đột ngột bị đau khế rên, anh quả nhiên không muốn chạm vào cô sao.

Không để ý đến đau đớn trên lưng, chút tự trọng cũng không muốn giữ lại. Vẫn tiếp tục đến nắm lấy tay anh, ánh mắt ướt át nhìn anh vô số tội.

" Hàn, anh dạo này rất bận rộn nên không có tìm em. Người ta quả thật nhớ anh! Anh lẽ nào một chút cũng không nhớ em sao? ".

Ánh mắt như chìm ung sáng quắc, tay không chút lưu tình nắm chặt cầm cô ta, đẩy cọt nhá:

" Tôi không có nghĩa vụ thỏa mãn cô, nếu đã gấp gáp như vậy, chỉ bằng tôi tìm giúp cô vài người ".

Bởi vì Trình Dật Hàn không có ý muốn tiếp xúc Tăng Nhu Đình nên cô ta dễ dàng né tránh. Hốt hoảng lên tiếng giải bày, quyết không buông tay anh.

" Hàn, anh nói gì vậy. Em trước giờ ngoài anh ra chưa từng có ai ".

Nực cười, cô ta xem anh như không biết gì sao? Là anh còn chưa để cô ta thấy anh có bao nhiêu tàn nhẫn.

" Phải không? Nói như vậy, Tăng Tiểu Thư gia giáo thật không tệ ". Câu nói nhếch mày mang hàm ý đậm sâu.

Nhận thấy ánh mắt hoài nghi đầy chắc chắn của Trình Dật Hàn, tăng Nhu Đình cúi đầu giết mình che dấu. Dùng vẻ mặt thực nữ vạn người mê nói chuyện, bàn tay lại ý định tiếp tục sờ mẩn xuống thắt lưng anh.

" Hàn, em nhìn ra được anh đang có muộn phiền. Để em giúp anh giải tỏa, em đảm bảo anh sẽ thích ".

Trình Dật Hàn đấm mắt nồng đậm khinh bỉ bộc lộ rõ ràng, từng lời phát ra vô cùng gay gắt. Không biết tại sao, cô ta làm gì anh cũng không muốn phát giận ra ngoài, vì anh vốn không thêm để ý.

" Bàn tay này vẫn là hợp để phục vụ người khác hơn, cô đem nó chạm đến tôi. Tôi nhất thời mất hứng, liền hủy đi. Cô có tin, nếu vẫn không tin có thể thử? ".

Thanh âm lạnh bạc truyền đến khiến Tăng Nhu Đình vô cùng căm tức, uất ức. Run sợ trời dậy, rụt tay lại.

" Vì sao lại đối xử với em như vậy. Em có gì không bằng Vân Thiên Nhược kia chứ? ".

Không nhìn cô ta quay mặt hướng vào trong, anh không đuổi cô ta đi là vì anh đột nhiên muốn nhắc nhở cô ta.

" Cô nói xem ". Ánh mắt bỗng dưng trầm xuống, anh cũng thật muốn biết vì sao Tăng Nhu Đình quyến rũ mê người anh tại sao một chút hứng thú cũng không có. Nhưng cô gái kia không những không nữ tính, luôn đối đầu với anh, anh lại hết lần này mất hết thể diện cường chế cô. Đây là do anh muốn trả thù mới vậy sao?

Nhìn bóng lưng anh quay mặt, một chút mặt mũi cũng không cho cô. Nhưng trước mặt nam nhân này Tăng Nhu Đình tình nguyện không cần, thanh âm có điểm khàn khàn đau khổ khiến người ta thương xót.

" Hàn, chúng ta trở lại như xưa có được không? Em không cần danh phận, chỉ cần ngày ngày được ở bên cạnh anh là được ".

Trở lại như ngày xưa nhưng là anh và cô ta vốn không có gì. Bây giờ và về sau cũng vậy.

" Cô có sao? Tăng Nhu Đình là tôi quá lưu tình nên khiến cô quên mất bản thân mình. Nếu cô an phận làm việc không gây rắc rối cho tôi, tôi tuyệt không bạc đãi cô. Nhưng phụ nữ như cô lại luôn cho rằng mình thông minh, cho rằng thần không hay quỷ không biết. Ở sau lưng tôi làm những gì? Cô cho rằng tôi không có nói gì là tôi không biết, hay là cho dù tôi biết tôi cũng sẽ không làm gì cô ".

Lúc này Tăng Nhu Đình hoàn toàn bị anh dọa sợ, nói như là cô đã làm gì anh đều biết tất cả. Run rẩy một chút, phút giây này cô phải bình tĩnh mới được, như không có hiểu anh nói gì, nói sang chuyện khác:

" Anh sao lại bảo vệ cho cô ta đến vậy.

Hàn, anh nhất thời đã bị đáng về ngây thơ của cô ta mê hoặc. Tin em lần này, những gì cô ta có thể cho anh em đều có thể, tất cả đều có thể, đều có thể ".

Trong đáy mắt Trình Dật Hàn là một tầng sương mù không rõ.

" Tôi trong mắt cô là người dễ bị mê muội như vậy sao? Cô tốt nhất yên phận một chút, đừng làm chuyện ngu xuẩn thêm một lần nào nữa. Tính kiên nhẫn của tôi có giới hạn ".

" Cô ta không khác gì với những người người hám lợi danh, em có thể làm chứng. Em đã từng rất nhiều lần bắt gặp cô ta qua lại với những người đàn ông khác ".

"Hàn, anh là của em, chỉ là của một mình em thôi! Em không giống như Vân Thiên Nhục, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh. Yêu anh đã từ rất lâu, rất yêu. Đừng từ chối em, đừng vứt bỏ em có được không. Em van cầu anh, muốn em! "

Tăng Nhu Đình như là mất đi ý thức, nói chuyện không còn nhận ra nam nhân này không dễ chọc. Theo lời nói cô ta, áo sơ mi cũng bị cô ta cởi ra, lộ ra bộ ngực nở nang được bra nâng đỡ.

Lấn át đến người anh từ sau ôm chặt lấy anh, tay như rắn nước thuần thục muốn cởi ra thắt lưng của anh. Không những vậy, như một người thèm thường đưa môi lên không ngừng hôn lên cổ anh.

Trình Dật Hàn suy nghĩ đến, Tăng Nhu Đình yêu anh mà Vân Thiên Nhục đã không còn yêu anh nên không để ý động tĩnh đằng sau.

Vừa cảm nhận được ướt át, Trình Dật Hàn phản xạ cực nhanh, mạnh tay vứt tay cô ta ra khỏi thắt lưng.

"Rầm". Tăng Nhu Đình bị đẩy mạnh té xuống kêu "Á..." một tiếng vô cùng đau đớn, nước mắt đã chảy xuống.

Trình Dật Hàn băng lãnh nhìn Tăng Nhu Đình từ từ đứng lên, nhìn đến cô ta đã cởi áo thì càng giận dữ. Trong phòng làm việc của anh, lại dám không tuân thủ quy tắc. Một bước chân tiến đến gần cô ta, dùng lực ở ngón cái và trò bóp cổ cô ta. Thanh âm lạnh lẽo lại uy hiếp đồng dạng mang theo lửa giận thiêu đốt.

"Muốn chết". Gần từng từ khiến người khác không rét mà run.

Tăng Nhu Đình chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Trình Dật Hàn, một khắc nào đó anh thật ném cô xuống lầu. Khuôn mặt đỏ bừng vì thiếu khí, tay run run nắm lấy tay anh, đôi con ngươi hoảng sợ không còn là vị tiểu thư quyền quý.

Hơi thở nguy hiểm như sói dữ muốn nuốt sống con mồi phá trên cần cổ Tăng Nhu Đình. Vân Thiên Nhục là người anh hận, chỉ có anh mới được quyền khi dễ cô, còn lại ai cũng đừng vọng tưởng.

"Vân Thiên Nhục như thế nào, không phải mình cô nói là được. Ít nhất, bức màn kia của cô ấy là do tôi phá. Còn cô, không phải. Tôi có mắt, tôi còn lạ với mảnh khóc của cô sao? Vì vậy, cô ấy so với cô vẫn luôn có tư cách".

Tăng Nhu Đình sắc mặt tái nhợt, từng giọt nước mắt ào ào tuôn rơi. Liên tục lắc đầu nguây nguẩy, bất ngờ với lời của anh nên đánh mất giọng nói. Cổ họng càng lúc càng đau, cái cảm giác này chưa ai dám đối xử với cô như thế.

Không thể nào.

Đêm đó rõ ràng anh say, cô còn cẩn thận tạo ra vết máu trên nệm. Anh không phải vẫn luôn cho rằng đó là đêm đầu tiên của cô nên chịu trách nhiệm, cho cô đứng bên cạnh anh nhiều năm sao?

Hóa ra cô sai rồi, từ đầu đến cuối cô luôn nằm trong lòng bàn tay anh. Mà cô lại tự cao tự đại về bản thân, cho rằng bản thân đã nắm chắc anh trong tay.

Trình Dật Hàn thỏa mãn nhìn Tăng Nhu Đình biến sắc, xem thường anh chính là việc mà cô ta phải hối hận. Khóc môi nhếch thành một đường cong mỉa mai, lại hung hãn hơn người, thâm sâu khó lường. Ngay lúc này cửa phòng làm việc bị một người mở ra.

Vân Thiên Nhục thoáng chút ngạc nhiên với hình ảnh mình thấy, nhưng rất nhanh tự nhiên quay mặt đi. Trong tay cầm văn kiện vô thức nắm lấy, bước đến bàn đặt xuống rồi không nói một lời rời đi.

Cô không phải cố ý muốn vào, là Giả La Ân nói đây là bản Trình Dật Hàn cần gấp nhờ cô mang đến. Nhưng gõ cửa một hồi lại không thấy gì, bên trong loáng thoáng âm thanh, cô cho rằng anh trả lời nên mới mở cửa đi vào. Sớm biết như vậy, cô đã không dại mà đi vào. Khoảng khắc tận mắt chứng kiến, lại bị nó ảnh hưởng khiến lòng khê run.

Động tác trong tay Trình Dật Hàn dừng lại rồi buông thõng. Tay khi trong không khí sinh ra một loại cảm giác quen thuộc. Quay lại, gương mặt bình thản của Vân Thiên Nhục lại khiến anh chột dạ, giống như ăn vụng bị bắt gặp.

Tăng Nhu Đình té xuống ngồi dưới đất ôm cổ thờ gấp, nước mắt rơi xuống không ngừng. Nhìn Vân Thiên Nhục đến rồi đi, lại nhìn Trình Dật Hàn.

Lúc này mới nhớ đến chuyện khẩn cấp, lê đến gần, ôm lấy chân anh. Khóc lóc, van nài dứt quãng cầu xin.

"Hàn, công ty...ty nhà em có chuyện ngoài ý muốn, anh giúp em có được không? Chuyện... Vân Thiên Nhục em sẽ không nói gì, chuyện năm đó em thật sự...xin lỗi anh, xin lỗi...anh vì em...quá yêu anh mới...làm như vậy. Chỉ là, mong anh... nể tình quan hệ chúng ta mà cứu vớt anh lần này. Cầu xin anh. Sau này... Em không dám nữa, không...dám nữa. Cầu...xin anh giúp em...giúp em".

Đúng vậy, trong một đêm tin tức Tăng Thị sắp phá sản đột nhiên lan truyền khắp giới kinh doanh. Tòa soạn báo nào cũng nhắc đến vấn đề này, bây giờ sức nóng vẫn chưa có dấu hiệu giảm sút. Rất nhiều người truyền tai nhau rằng Tăng Thị đã đắc tội với một vị uy quyền nào đó, mới có thể chịu tai tiếng lớn như vậy. Tăng Thị nhiều lần lên tiếng phản bác rằng đây chỉ là tin rác, có người muốn lấy cớ để hạ thấp uy tín của công ty. Nhưng bất thành...

Các nhà đầu tư với Tăng Thị đều biết Tăng Thị do Tăng đại thiếu gia lãnh đạo tài giỏi và phát triển cỡ nào. Bọn họ đáng lẽ ra sẽ không tin, nhưng ngay cả

đối tác lớn là Trình Thị cũng hủy hợp đồng với Tăng Thị. Bọn họ không muốn tin cũng phải tin, bọn họ vẫn là không thể làm liều, không có lửa làm sao có khói.

Không lưu tình bước chân đi về bàn làm việc, tâm tình của anh vì sự chứng kiến của cô mà trở nên nặng nề.

Cô sẽ không hiểu lắm chứ?? Câu hỏi này đột nhiên xông đến tâm trí anh dồn dập.

"Ra ngoài". Cầm văn kiện mà cô mới đem đến, lạnh như băng đuổi người.

Tăng Nhu Đình muốn có bao nhiêu vật đều có, mặc lại áo sơ mi bắt lực đi đến bên anh. Bị phong thái ngạo nghễ của anh làm lung lay sợ hãi, đứng cách bàn anh, sử dụng nước mắt với ý định khiến anh mềm lòng.

Anh quả thật dọa người...

"Hàn. Hàn, anh có thể suy nghĩ lại không? Điều kiện gì em cũng...sẽ chấp nhận, anh...anh nói em làm gì em cũng sẽ...làm. Nể tình...em vẫn luôn luôn yêu anh, vẫn luôn...luôn làm đúng chức vụ của mình mà giúp gia đình em lần này. Chỉ cần...cần anh kí lại hợp đồng với Tăng Thị, các nhà đầu tư khác cũng sẽ không quay lưng với Tăng Thị... Anh...".

"Ra ngoài". Mất kiên nhẫn lặp lại ần nhẫn trong đó là sự tuyệt tình.

Còn cho rằng bản thân thông minh, ngay cả ai tung tin cũng không tìm được. Bản lĩnh ở đâu lại cả gan đụng đến người của anh.

Tăng Nhu Đình khóc hết nước mắt, cổ họng khàn đặc vẫn không lay động được người trước mặt. Chỉ đành ngậm ngùi đau xót lau nước mắt khắp khềnh đi ra.

Vân Thiên Nhục vừa bước ra phòng vệ sinh, một giọng nói nữ tính đầy giễu cợt truyền đến:

"Cô đúng là mặt dày".

Quả nhiên là cô ta.

Cô biết chắc cô ta sẽ đến tìm cô.

Tăng Nhu Đình hung hăng đem tức giận ban nãy muốn trút lên đầu Vân Thiên Nhục.

"Tất cả là tại cô ta nên Hàn mới đối xử với cô như vậy" Lời nói trong lòng cô ta rửa thắm.

Đây là lớn giọng, không hề chột dạ mà hét lớn:

"Hàn đã vứt bỏ cô, vì sao cô còn bám riết lấy anh ấy không buông. Ban nãy cô không thấy sao? Tôi và anh ấy tình cảm thế nào, anh ấy chỉ xem cô là một công cụ âm mưu".

Thật may quanh khu vực này bây giờ không có ai, Vân Thiên Nhục thấy đau đầu với bộ dạng trong vô cùng nhếch nhác của cô ta.

"Cô nói đúng tôi đều thấy, tôi thấy được Trình Dật Hàn quần áo nghiêm chỉnh, nhưng cô lại xem bản thân như một sản phẩm giảm giá đem rao bán ngoài chợ". Cô không cần biết thực hư là gì, nhưng cô sẽ không yếu thế để cô ta lấn tới khiêu khích.

Chột dạ, thật sự chột dạ bởi ánh nhìn đầy thăm dò của Vân Thiên Nhục. Tăng Nhu Đình lúc này mới sợ hãi câu nói vừa rồi bị người khác nghe được.

"Cô dựa vào đâu mà nói như vậy, đó chỉ là khởi đầu. Cô không biết cô đi rồi, anh ấy muốn tôi bao nhiêu cũng không đủ". Là một người hống hách, không chớp mắt nói dối. Muốn cô chịu thua một người tầm thường như vậy, không có khả năng.

"Đều là nữ nhân, cô lại xem đây là một chuyện hãnh diện mà khoe mồm. Tôi nhấn mạnh một điều, hai người có là gì hay làm gì. Tôi, không quan tâm, không liên quan đến tôi".

Vừa dứt lời liền nhấc chân đi, nói chuyện với người như vậy nhất định là một mất một còn. Vì chuyện gì không nói, tranh giành nam nhân mà sống chết liều mạng, cô không phí một đời người như thế.

"A. Nguyên nhân cô không quan tâm là do đã có người khác phải không?".

Giọng nói đầy đắc ý lần nữa vang lên, nhưng Vân Thiên Nhục vẫn đi về phía trước không quan tâm.

Bị bỏ lơ, Tăng Nhu Đình giẫm giày cao gót đi theo. Đến khi sắp đuổi đến nhấn mạnh thêm lời, lớn tiếng gây sự chú ý của đồng nghiệp:

"Vân Thiên Nhục, cảm giác được nhiều đàn ông hầu hạ thoải mái không? Theo lí, cô không phải nên cảm ơn tôi một tiếng".

Vân Thiên Nhục lần này không thể không dừng lại, lời nói cô ta vô cùng chanh chua. Lại trước mặt mọi người nói, nhưng cô ta sao lại biết được chuyện này?



Đầu óc nhanh chóng linh hoạt, vậy người bắt cóc cô hôm đó là đàn em Tăng Nhu Đình. Như vậy, lẽ nào Huỳnh Tông Việt là...

Vân Thiên Nhược bình tĩnh, thông suốt và minh mẫn. Không phải đã có bác sĩ Phạm Đăng Hi giám định rồi sao? Cô không bị làm nhục bởi những người đàn ông đó, không có.

Cho dù có đi nữa cũng không phải lúc phơi bày sự thương hại ra. Sắc mặt bình tĩnh, gương mặt thanh tú lại mang đến sự thương xót.

"Nghe nói gần đây Tăng Thị làm ăn không được tốt lắm. Không khó đoán ra tại sao sắc mặt Thư kí Tăng lại tệ như vậy. Tôi chia buồn".

Từng lời nói ra khiến khuôn mặt vốn dĩ cười tươi dần méo mó trắng bệch. Nghĩ đến cô ta đã đối xử với cô như thế nào, tiếp tục buông lời đau lòng. Lúc làm việc cô ta không nghĩ đến kết quả sao? Thật may cô còn chưa chết, nếu không sao thấy được bộ dạng cô ta, cô chết rồi người làm đắc ý là Tăng Nhu Đình.

"Thư Kí Tăng không lo lắng nghĩ cách giải quyết, lại rảnh rỗi ở đây nói đùa. Như vậy, công ty sẽ khảm khá hơn không? Đường như là không". Nở nụ cười thỏa mãn cùng hài lòng, đáy mắt đều là vui sướng.

"Cô...cô...". Cầm nín không nói được thành câu.

Không nhận được phản ứng như ý muốn, con oán hận cắn nuốt lí trí. Không phải cô ta khi đó còn muốn chết, bây giờ diễn kịch rất hay như là không có chuyện gì. Còn nhắc đến Tăng Thị đã kích cô, nghĩ đến sự lạnh lùng dửng dưng của Trình Dật Hàn. Bàn tay nắm chặt lại, không chút lưu tình đưa tay lên vùng mạnh.

"Chát". Thanh thúy thanh âm lôi kéo người đến xem đông hơn, bàn tán xôn xao ồn ào.

Vân Nhược ôm một bên má, ngẩng đầu lên nhưng một bạt tay lại muốn giáng xuống.

Tay nhanh nhẹn giữ lấy thời điểm sắp rơi xuống mặt. Với sức lực này Tăng Nhu Đình là một tiểu thư không địch lại được.

Nhấn mặt vì đau đớn trên cổ tay, dùng sức muốn vùng ra nhưng không được, hét lớn:

"Tien nhân. Buông ra, cô có tư cách gì cầm tay tôi".

"Chát".

Mặt bị đánh sang một bên, nghiêng lao đảo muốn té. Nghiến răng cắn tức giường đôi mắt không ngờ nhìn. Nhưng còn chưa nhìn rõ, bên má kia lại bị đau.

"Chát".

So với lực đánh của Tăng Nhu Đình, hai cái tát này kinh khủng hơn, âm thanh vang dội đình ốc.

Tăng Nhu Đình nằm dưới đất, đầu tóc có chút loạn xạ, đôi mắt đỏ hoe muốn khóc. Hai má thâm hại vô cùng, ánh mắt căm hận như mụ phù thủy khiến người ta phản cảm.

Mọi người kéo đến càng đông hơn, được nhìn tận mắt một màn này quả không uổng.

Cô ta đánh cô còn chưa tỉnh, còn mắng cô là "tien nhân". Hai cái tát này cô ta đáng nhận lấy, làm người không nên cao ngạo xem thường người khác đến thế.

Một nam nhân với khuôn mặt không tì vết xuất hiện càng thu hút các nhân viên. Bọn họ sợ vị nam nhân này trách phạt, nhưng nhiều chuyện là bản chất. Nếu bị trách phạt cũng có người chịu chung, không tệ.

Trình Dật Hàn đến từ bao giờ, không nhìn Tăng Nhu Đình, trong mắt chỉ có nữ nhân vô cùng thú vị kia. Đi đến trước mặt Vân Thiên Nhược, không e dè trước nhân viên đưa tay lên đặt trên má cô bị đỏ, vuốt sọc tóc vương.

"Xin lỗi!". Không một tia cảm xúc lên tiếng, nhìn chăm chú cô gái ánh mắt không nhìn thẳng vào anh.

Ps: Các bạn đọc truyện hay thì ủng hộ bằng cách bình chọn nha. Chương 76 có đến 17vot

Như vậy là tốt hơn nhiều so với các chương trước, bởi vì đây chỉ xem như động lực thôi bạn.

Chứ nó không sinh ra tiền đâu á.

Cảm ơn các bạn!!!

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 78: Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài

Thanh âm âm trầm dễ nghe đến cực điểm vừa truyền đi, mọi người rụt rè nhỏ giọng suy đoán.

Vân Thiên Nhượng không có ý định quay lại nhìn anh, nghe anh nói cũng không muốn phân tích. Nghiêng đầu né tránh cái đụng tay của anh.

Cô tại sao phải xin lỗi??

Tăng Nhu Đình nghe vậy thầm mừng rỡ : " Anh vẫn đứng về phía cô, phen này cô ta chết chắc ". Lật đặt đứng dậy, đi đến nắm cánh tay anh, vô cùng đắc ý tựa vào vai anh.

" Cô không nghe thấy sao? Còn không mau xin lỗi tôi ".

Vân Thiên Nhượng lùi lại về sau nhìn đôi nam nữ trước mặt, đối với Tăng Nhu Đình nói :

" Tôi không sai. Cái tát đầu tiên là tôi trả lại cô một cái, còn cái thứ hai tôi xem như là đáp lại cô những chuyện xấu cô đã làm ".

Tăng Nhu Đình không kiêng nể trước mặt bao nhiêu người đang nhìn, muốn ra oai vị trí của cô trong lòng anh. Tay ôm eo anh, gương mặt bị đau cảm nhận ấm áp anh mang lại.

" Hàn, cô ta... ".

Còn chưa nói hết câu đã bị một bàn tay gỡ ra, rất nhanh thân thể liền tạo khoảng cách với Trình Dật Hàn. Kinh thường nhìn cô một cái, kiên nhẫn lặp lại một lần :

" Tôi nói cô xin lỗi ".

Lời vừa nói ra khiến ai nấy đều mờ to mắt. Vân Thiên Nhượng ngạc nhiên nhưng vẫn bất động như không liên quan đến cô. Tăng nhu Đình hết nhìn Trình Dật Hàn rồi quay sang nhìn Vân Thiên Nhượng.

" Anh...anh nói em xin lỗi cô ta? ". Tay run rẩy chỉ vào chính mình.

Trình Dật Hàn im lặng không nói nhưng ánh mắt anh đã biểu tình điều đó.

" Tại sao chứ, em không sai, em không sai. Là...là cô ta sinh sự với em trước, nói những lời không nên nói. Hàn, anh đang đùa em có phải không? Anh đừng đùa nữa, mọi người vẫn đang nhìn ". Bất lực nói ra từng từ, mong nhận được sự cảm thông dù chỉ một ít của nam nhân này.

" Nói hay không ? ". Một câu ngắn gọn dường như không còn kiên nhẫn.

Tăng Nhu Đình cúi mặt đau thương, ánh mắt của anh lại sắc bén như thanh đao khiến cô run sợ.

" Được, em nói ".

Ngước mặt thêm một lần nữa là gương mặt đầy lệ, nếu như người ngoài nhìn vào lại còn cho rằng nhiều người ức hiếp một cô gái. Nhưng lại không biết đây là điều mà người đó đáng nhận.

" Tôi xin lỗi ". Giọng nói không chút nào tự nguyện, vô cùng khó nghe bởi vì được nặn ra từ kẽ răng, ánh mắt lại hiện rõ căm hận. Bàn tay nắm chặt nhấc nhở mối hận nhục ngày hôm nay do Vân Thiên Nhượng gây ra.

Vân Thiên Nhượng chân đột nhiên bất động không nhấc được, nếu không cô đã sớm rời đi. Lời xin lỗi của Tăng Nhu Đình cô không nhận, bởi vì những lời cô ta bị ép nói không có ý nghĩa.

Trình Dật Hàn không ngừng mắng chửi, nhìn cô rời đi, ánh mắt nhìn theo cô từng bước càng xa. Một thanh âm rỗng giậm, hàn khí dâng cao :

" Vân Thiên Nhượng ".

Mọi người trong công ty tuy rằng biết quan hệ giữa Giám Đốc và Vân Thiên Nhượng không đơn giản. Nhưng chứng kiến cảnh này, bọn họ thầm thay Vân Thiên Nhượng toát mồ hôi. Còn cho rằng cô đầu óc có vấn đề mới ném giám đốc sau đầu không ngó ngang. Không cần biết sau này thế nào, người bọn họ từng xem như cái gai, bây giờ phải thay đổi thái độ rồi.

Đem đến, Trình Dật Hàn ngồi trước bàn ăn đầy mắt như có như không nhìn về phía cô gái vẫn nhàn nhạt dùng bữa.

" Cô không phải nên cảm ơn tôi một tiếng chuyện ở công ty sao? ".

Cảm ơn. Trình Dật Hàn anh không phải là nguyên nhân khiến cô bị Tăng Nhu Đình kiểm chuyện sao? Anh không quản tốt phụ nữ của anh, còn nói chuyện như cô mắc nợ anh.

Một lúc sau vẫn không có động tĩnh gì, thấy cô ăn đã xong còn đặt đũa xuống muốn đứng dậy rời đi. Nhịn không được chặn cô lại, anh còn chưa động đũa được bao nhiêu mà cô đã ăn xong rồi.

" Cô muốn im lặng đến bao giờ, tôi là chủ nhà này, không phải nhìn sắc mặt cô để sống ". Đứng dậy kéo cô lại, bàn tay đã khắc chế lực đạo.

Ánh mắt không tia kích động đối diện với anh, ngay cả một cái nhăn mày tỏ thái độ cũng không.

" Cô cứ thích như phải không? Thích đối kháng, thích im lặng, không quan tâm phải không?".

Môi bá đạo chặn lấy môi cô, một cánh tay ôm chặt eo nhỏ ép cô đến sát người mình. Đôi môi không chút kháng cự khiến anh dễ dàng chiếm đoạt giữ lấy hơi thở của cô.

Vân Thiên Nhục bị anh cắn nuốt không khỏi sinh ra chán ghét, anh ở đâu cũng có thể làm loại chuyện này. Ở trong công ty không phải cũng vậy sao, dùng đôi môi hôn qua nữ nhân khác bây giờ lại cùng cô đụng chạm. Khắc chế để không đưa tay đẩy anh ra, xem như bị chó cắn một cái, cô không hà cớ gì phải tính toán.

Nhưng sự dễ dàng này khiến anh sinh khí, rời khỏi môi cô với vô vàn cảm xúc. Thật muốn bóp chết cô, phá bỏ cái gương mặt vô cảm này. Nặng nề xoay người lại, bàn tay to nắm chặt đầm mạnh xuống bàn ăn " Rầm ".

" Chết tiệt ".

Anh chửi vì cái cảm xúc kì lạ xâm lấn lòng mình, không để ý đa thịt bị nấu chín bởi nước trong tô canh nóng hồi theo động tác mạnh của anh mà đổ xuống.

Thấy anh tức giận gờ tay lên, cô còn cho rằng bản thân không tránh khỏi cái đau này rồi. Ngoài dự đoán của cô, mắt nghi ngờ rồi lại nhìn đến vị trí tay anh đổ lên.

Anh mấy ngày nay rất lạ, nhưng nam nhân sâu lòng như anh chính là hi nộ vô thường. Vậy nên cô chọn không lại đếm xỉa đến anh, đến khi anh chịu hết nổi sẽ đuổi cô đi.

Di Lư từ trong chạy ra, nhìn thấy thức ăn trên bàn mất trật tự thì liền đoán ra.

" Vân Tiểu Thư, cái này... ". Di Lư nhắc khéo Vân Thiên Nhục, tay Trình Dật Hàn vẫn đặt ở trên bàn. Canh bà vừa mới nấu xong, khẳng định thiếu gia là bị phồng rồi.

" Di Lư, tôi có điểm mệt nên lên lầu nghỉ ngơi trước ". Cắt ngang lời Di Lư, còn không đợi di ấy phản ứng đã đi mất.

Di Lư đem thuốc mỡ bôi cho Trình Dật Hàn, suy nghĩ kĩ sau đó dè dặt nói :

" Thiếu gia, thứ cho Di Lư nhiều chuyện. Thiếu Gia và Vân Tiểu Thư có chuyện gì lại khiến quan hệ hai người nhìn có vẻ tệ đi như vậy ? ".

Màn đêm đen tối, lòng người cũng ảo não vô định.

" Di Lư, đây không phải là do tôi. Di cũng thấy rồi đó, tôi mấy ngày nay một câu lớn tiếng cũng không, nhưng cô ấy một sắc mặt tốt cho tôi cũng không có ".

Di Lư thoáng cười mỉm, thiếu gia là đang không biết tính sao với Vân tiểu thư cho tốt.

" Thiếu Gia, cậu có phải đã chọc giận gì Vân Tiểu Thư một cách quá đáng không? ".

Phụ nữ là vậy dễ giận, cũng dễ nguôi ngoai. Bà ở cùng với Vân Thiên Nhục đã thời gian khá lâu, nhưng cô ấy chưa từng xem bà như người giúp việc mà sai bảo xem thường. Bà từ lúc nào cũng đã xem Vân Thiên Nhục như một người trong gia đình mà đối đãi, đôi khi bà còn mong cô ấy trở thành thiếu phu nhân Trình gia.

" Tôi chẳng qua chỉ đem một bó hoa hủy đi ". Hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, mặt khẽ cúi xuống không suy nghĩ mà thốt ra.

Trình Dật Hàn vẫn luôn đoán xem bông hoa kia tài cán ở nơi nào, nhân đây chỉ bằng anh nói Di Lư nghe.

" Vậy là đúng rồi thiếu gia, tối đó Vân Tiểu Thư trở về sắc mặt nhìn mệt mỏi nhưng ánh mắt lại vui vẻ, nâng niu xem trọng bó hoa. Có lẽ, bó hoa đó là một người bạn thân thiết nào đó tặng cô ấy. Cậu làm như vậy quả thực... ". Di Lư dừng lại, cho dù đi nữa nói thiếu gia như vậy sẽ không thỏa đáng. Hôm đó, bà nghe thấy tiếng to tiếng nhỏ từ bên trong không lại gần cũng biết có chuyện gì. Sáng hôm sau, Vân tiểu thư một câu, một ánh nhìn cũng không cho thiếu gia.

Hôm nay là ngày nghỉ, Vân Thiên Nhục thoải mái đánh một giấc đến gần trưa. Đến khi tỉnh táo muốn ra ngoài đi dạo xung quanh biệt thự thì đập vào mắt cô là một căn phòng đầy hoa cắm chưng trắng.

Ngạc nhiên đi xuống lầu, ngoài cửa đặt một chậu hoa tươi xanh, trên bàn ăn cũng được cắm hoa một cách tinh xảo, trên bàn ghế uống nước cũng vậy. Đường như đi đâu quanh quẩn trong nhà đều có thể nhìn thấy chúng. Hoài nghi, cô đặt hai tay sau lưng, mắt không ngừng đảo quanh.

Di Lư từ đâu đi đến, từ sau nói tới không biết là cố ý hay gì lại hỏi một câu thế này :

" Vân Tiểu Thư, cô tìm thiếu gia sao? Cậu ấy đã ra ngoài rồi! ".

Đứng người hần hoi, đi đến trước mặt Di Lư phủ nhận, bởi vì cô là đang tò mò, không phải tìm anh.

" Di Lư, không có. Tôi không có tìm ai cả. Chỉ là hôm nay tại sao lạ như vậy, lẽ nào sắp có buổi tiệc gì sao? Trang trí nhiều hoa như vậy ". Tay chỉ trỏ những chậu hoa rồi bình hoa, hoài nghi càng lớn.

Di Lư không trực tiếp giải đáp cô, mà đưa sang một vấn đề khác :

" Vân Tiểu Thư, có những lời này Di Lư muốn nói với cô ".

Hai người họ ngồi xuống, Vân Thiên Nhục lúc này mới lên tiếng lễ phép mời:

" Mời Di tự nhiên nói! ".

Di Lư đối với thái độ gần gũi của Vân Thiên Nhục liền gỡ xuống sự xa cách, rất nhanh liền nói vào vấn đề :

" Vân Tiểu Thư, thành thật nói cho Di Lư biết, cô đang giận hờn gì với thiếu gia sao? Tối hôm qua, khi thiếu gia bị canh làm phỏng tay, cô tuy rằng không lên tiếng cũng không có ý muốn giúp. Nhưng Di Lư nhìn thấy được trong mắt cô là sự quan tâm ". Vân Thiên Nhục chuyển tâm nghe, giọng nói hiền từ chảy theo lời vấn.

Di Lư biết đây là nên để người trong cuộc giải quyết, nhưng bà vẫn muốn nhắc nhở một chút. Với tư cách là người từng trải, thấu hiểu sự đời hơn. Bà chỉ góp lời, phần còn lại vẫn là không cách nào nhúng tay vào.

Vân Thiên Nhục trầm tư suy nghĩ, hai tay bắt gập nắm lại :

" Di à, tôi không có thân phận càng không có tư cách gì tỏ thái độ với anh ấy trong cái nhà này. Chẳng qua... " dừng lại ngập ngừng sau đó nặng nề nhưng không kém phần nhẹ nhàng buông lời " tôi mệt rồi Di! ".

Nhìn ánh mắt Di Lư, mang những lời cất giữ nói ra.

" Càng nói bao nhiêu, tôi luôn cảm thấy lời nói của mình không có giá trị. Không những vậy, còn dễ dàng khiến anh ấy phát giận. Anh ấy nổi nóng những việc vô lý, nói những lời vô căn cứ. Vậy nên, tôi rất không muốn cùng anh ấy nói chuyện, cứ như vậy cho đến hết một năm lại tốt hơn nhiều ".

Thời gian kí hợp đồng đã hơn hai tháng, như vậy có nghĩa cũng rất mau liền kết thúc thôi.

" Còn về tối qua, nói không đề ý là có lỗi với Di, nhưng nếu được tôi tình nguyện không đề ý tới. Không đề ý sẽ không đau, phải không Di? ". Lời nói đượm buồn, ẩn chứa trong đó là sự bất lực vô kháng.

Cô vì một vết thương dù lớn dù nhỏ đều đau nhói, nhưng anh lại không như vậy. Chỉ có khiến cô đau, anh mới xem đó là khoái hoạt.

Di Lư ân tình nắm lấy tay Vân Thiên Nhục, nói những điều mà đi xem thấy rõ ràng :

" Thiếu gia chỉ là đối với một mình cô như vậy, tôi chưa từng thấy thiếu gia đem người khác về sống chung như vậy. Cũng chưa từng thấy thiếu gia vì ai mà phiền muộn ".

Nhìn từng bông hoa giống như là chứa sự thay đổi của thiếu gia, khi những người đem hoa đến bà còn không tin vào mắt mình rằng đây là thiếu gia chỉ thị :

" Cô không phải thắc mắc sự xuất hiện của những bông hoa sao? Là thiếu gia cho người đem đến, đây là thiếu gia muốn thay lời xin lỗi cô. Thiếu gia thật không phải cố ý gây khó dễ cho cô. Thiếu gia không giống như những người khác có được tình yêu thương từ cuộc sống, vì lẽ đó cậu ấy cư xử sẽ không giống người khác. Cô có từng nghĩ qua, cảm nhận qua, thiếu gia vẫn là ở đề ý cô ".

Trong đầu cô dồn dập lời Di Lư nói khiến choáng váng. Rất nhanh lại bị một suy nghĩ khác bác bỏ đi. Cái cô nhìn được là cái tôi lớn của anh, nhìn đến anh khi nào cũng một bộ mặt băng lãnh đối diện với cô.

Thoáng nghĩ, rồi lắc đầu.

" Không đâu Di. Chuyện giữa tôi và anh ấy không phải đơn giản như vậy. Anh ấy để tôi ở đây vì một lý do, tất cả điều anh ấy làm đều quy về một lý do. Mà lý do đó, tôi thật xin lỗi khi không tiện nói cho Di. Tôi thật lấy làm may mắn khi Di không xem thường tôi, tôi trong mắt người khác là một nữ nhân vì

tiền mà đánh đổi ".

Thanh âm ưu thương của cô gái, nét mặt lại không biểu hiện quá rõ. Di Lư thương xót, ôm lấy cô gái vào lòng ấm áp.

" Di Lư thương cô, quý cô giống như một đứa cháu gái. Tôi cũng mong muốn thiếu gia cũng vậy, nhìn đến được cô là một cô gái tốt. Vân Tiểu Thư, tôi tin tưởng cô chính là cô gái sẽ khiến thiếu gia quên đi quá khứ đau buồn ".

Vân Thiên Nhục cảm nhận ấm áp cùng đồng cảm, nước mắt yếu đuối muốn rơi xuống lại bị cô đè nén.

Nghĩ đến Lục Tử Kiện đã từng nói Trình Dật Hàn đã thương tâm thế nào khi mất Nhạc Lam Tịch. Di Lư nói như vậy, hẳn là người rõ nhất.

Vân Thiên Nhục rời khỏi vòng ôm áp áp yêu thương kia, nhìn trong ánh mắt Di Lư đã có sự thay đổi khi nói đến quá khứ của anh.

" Di có ngại không, nếu như tôi muốn biết chuyện quá khứ của anh ấy ".

Tuy biết rằng anh sẽ đau nhưng cô lại khó gột tả được nỗi đau chân chính ấy khi không tận mắt chứng kiến.

Muốn hiểu một người, thì hiểu được quá khứ người đó cũng là quan trọng. Bởi vì chỉ có cảm thông quá khứ của họ, mới có thể đặt mình vào họ mà suy nghĩ. Suy nghĩ thấu đáo rồi, sẽ suy xét đến việc chấp nhận họ của hiện tại.

" Được. Di Lư kể cho cô nghe ".

" Thiếu gia sinh trưởng trong gia đình không đầm ấm, khi mà lão gia và phu nhân tình cảm không tốt. Họ sống li thân, cả hai tuy rằng rất thương thiếu gia nhưng do quá bận công việc bên ngoài nên thời gian hỏi thăm thiếu gia không nhiều. Thiếu gia tư chất thông minh, hiểu chuyện từ bé nên nhận ra được. Cậu ấy ít nói, cũng ít đề tâm đến người khác ".

Thảo nào, Vân Thiên Nhục không thấy anh nhắc đến ba mẹ anh, cũng không thấy họ xuất hiện ở đây.

" Khi thiếu gia trưởng thành, về ngoài ưu tú cùng với gia cảnh tốt nên rất nhiều tiểu thư danh giá để ý. Có rất nhiều người đem quà tặng đến, còn đến tận nhà chờ gặp nhưng thiếu gia một mực không để ý gì ".

Hạnh phúc đến với Trình gia bất ngờ, bởi niềm vui đó xuất phát từ vị thiếu gia vẫn luôn âm trầm.

" Cho đến một ngày kia, thiếu gia thay đổi khi mà ánh mắt cậu ấy ôn hòa đi rất nhiều. Chuyện này diễn biến lâu dài, đến lúc thiếu gia dẫn một vị tiểu thư xinh đẹp về chơi. Hóa ra là thiếu gia biết yêu, cũng biết quan tâm người khác. Chẳng qua là trước giờ cậu ấy chưa tìm được người đó ".

" Di, cô gái đó tên là... ". Thật ra, lòng cô đã đoán được cô gái bước vào cuộc đời anh là ai nhưng cô ngoài lời này không biết phải nói gì?

" Là Nhạc Lam Tịch Tiểu Thư. Cô ấy có một cái tên hay cũng có một đức tính tốt. Không giống như những người khác, cô ấy gần gũi rất khiến người khác yêu thích ".

" Khoảng thời gian ấy thiếu gia sống thật vui, đáy mắt cậu ấy ngập tràn ý cười. Nhưng... ".

Đúng vậy đó, cô cũng đã từng thấy qua anh ôn nhu, anh hạnh phúc bên cạnh cô gái anh yêu.

Mọi ký ức anh và Nhạc Lam Tịch có nhau như một thước phim lãng mạn ngọt ngào chiếu chậm.

Từ " nhưng " của Di Lư đánh úp điều đó, tay run lên theo từng đợt. Không nghĩ đến, nó vẫn ảnh hưởng với cô đến thế, bây giờ có phải đến lúc nhân vật được xem là phản diện trong thước phim này xuất hiện.

Di Lư ngáp ngừng, ánh mắt dịu hiền đã biến mất khi nghĩ đến mấy năm về trước với hình ảnh thiếu gia một thân đầy máu và nồng nặc mùi cồn.

" Lam Tịch Tiểu Thư đã mất trong một tai nạn giao thông. Vân Tiểu Thư có phải nghĩ rằng là do cô ấy đi đường bất cẩn mới như vậy? ". Di Lư giọng nói nổi lên tầng đau lòng.

" Oành ".

Cô phải trả lời như thế nào?

" Cái này... Tôi không biết nói sao ". Ánh mắt cô mất tự nhiên né tránh Di Lư, tim đập thình thịch.

" Lam Tịch Tiểu Thư là bị một cô bạn đẩy ra giữa dòng đường xe mới mất. Đây là do thiếu gia sau khi hồi phục một thời gian kể cho tôi nghe ".

" Di nói hồi phục, nghĩa là sao? ". Bên trong còn có ẩn tình gì chẳng ?

" Thời điểm 6 năm trước, đêm đó thiếu gia về trễ toàn thân là máu còn say khướt. Di muốn hỏi han nhưng cậu ấy hét lớn không cho ai đến gần. Đêm đó ai cũng lo lắng không thôi, sáng hôm sau cuối cùng thiếu gia cũng đi ra nhưng không nói một lời đã ra ngoài. Di vào phòng cậu ấy, phát hiện chiếc áo sơ mi trắng dính máu nhìn vô cùng ám ảnh ".

Di Lư giọng nói càng lúc càng khàn đặc, mắt đã ươn ướt.

" Anh ấy bị thương sao Di? ". Lễ nào đây là lí do khoảng thời gian dài anh bất âm vô tín.

" Không có, là máu của Lam Tịch Tiểu Thư, bởi vì tin tức sáng hôm sau đưa lên khiến Di nghĩ đến hình ảnh thiếu gia hôm qua. Sự hoảng loạn cùng thống khổ trên gương mặt của thiếu gia vô cùng dọa người. Nhưng không giống như một người bị thương, nhưng thiếu gia thương tích đầm đìa máu ở nơi tim ". Nhớ khi đó bà cũng đã khóc rất nhiều, khóc thương cho cô gái tốt bụng nhưng lại bất hạnh đến thế.

Trái tim là điểm yếu con người mà tạo hóa ban cho. Yêu, thương, hận, thù cũng từ nơi đó mà ra.

" Một ngày thiếu gia đi không có tin tức, đến lúc nhận được tin thì chính là từ bệnh viện. Thiếu gia đã lái xe với tốc độ nhanh khi say khướt, dẫn đến không ngăn được tốc độ mà đâm vào dải phân cách ".

Chiếc xe hư hỏng nặng, bên trong xe ghé lái toàn là máu cho thấy người đó đã bị thương nặng như thế nào. Giống như trong người bao nhiêu máu cũng đã chảy cạn. Đây là vụ tai nạn kinh hãi, nhưng tin tức đã được phong tỏa kín.

" Tồn thương quá nặng khiến thiếu gia hôn mê bất tỉnh trong vòng hơn một tháng trời ". Khi đó trên dưới Trình gia nhuộm một màu u ám đáng sợ, trong ngôi biệt thự càng trở nên lạnh bởi không có tiếng cười.

" Thời gian đó, tim thiếu gia dường như đã muốn ngừng đập nhiều lần. Lão gia đã mời những chuyên y bác sĩ từ Mỹ mới đem thiếu gia trở về. Nhưng tình dấy rồi thiếu gia so với trước càng lãnh, một cái ánh mắt cũng khiến người ta sợ hãi ". Thiếu gia của bà sau việc đó tâm giống như là đóng băng. Khoảng cách đối với mọi người xung quanh càng lớn như là ở hai bán cầu.

Là vậy sao? Cô không những khiến Nhạc Lam Tịch mất, còn đẩy anh vào tình trạng ngàn cân treo sợi tóc.

Tội của cô lại nặng đến vậy...

Tay nắm chặt đến đau, lòng không ngừng run rẩy.

" Vân Tiểu Thư, thiếu gia thật sự đã bất lực biết bao khi chứng kiến người thiếu gia yêu chết ngay trước mặt cậu ấy. Thiếu gia có thể tỉnh lại là một kì tích, là phúc của Trình gia ". Bà đã từng nghĩ, thiếu gia có Lam Tịch tiểu thư bên cạnh sẽ như vậy tốt đẹp mà trải qua.

Anh đã đau tận tâm can có phải không?

Có phải trong đầu anh lúc đó chỉ có một suy nghĩ là giết cô trả thù cho Nhạc Lam Tịch.

" Di cũng hận cô gái đó sao? ". Gắng giọng thanh âm, cô đã thật bình tĩnh để ngăn chặn sự chật vật trong mình.

Xin lỗi, khi mà sự can đảm của cô chưa đủ lớn để thừa nhận với di Lư.

" Hận. Bởi vì cô gái đó đã phá hủy hạnh phúc của thiếu gia, hành động đó vô cùng độc ác, vô cùng ích kỉ ".

Di Lư tức giận rõ ràng, đây là hình ảnh mà cô chưa thấy qua ở di ấy.

Nếu di biết cô gái trong lòng di hận kia là cô, có phải cũng sẽ giống như anh đồng dạng hận cô?

Cô lại nợ ba mẹ anh một con dâu tương lai hiếu thảo rồi...

Cô cũng nợ di Lư một thiếu phu nhân tương lai hiền thực thương người...

" Di có biết, nếu như tìm thấy cô gái đó anh ấy sẽ làm gì không? ".

" Thật không dấu giếm gì tiểu thư. Thiếu gia khi qua khỏi nguy kịch, khi bất tỉnh luôn ngất quăng nói " tôi...sẽ... giết...giết...cô ". Nhưng cô đừng lo lắng, thiếu gia không phải máu lạnh vô tình không phân biệt. Cậu ấy sẽ không đối xử với cô giống như thế, thiếu gia cuộc đời này có lẽ chỉ hận duy nhất người đó ".

Di Lư biết hận trong lòng Trình Dật Hân quá sâu, quá mãnh liệt. Năm đó khi nói với bà mọi chuyện, ánh mắt kiên định hiện rõ hủy diệt.

" Tôi nói những lời này, vẫn hi vọng cô đừng chấp nhất thiếu gia. Cậu ấy sống trong hận thù thật không dễ dàng gì, cậu ấy tỉnh tỉnh lại rất cố chấp. Tôi không mong cậu ấy trở thành hung thủ giết người. Vân Tiểu Thư, cô hiểu ý Di Lư nói chứ? ".

Di, thật trêu ngươi khi cô gái đó lại là tôi...

Có lẽ, một năm hợp đồng kết thúc, đợi chờ cô không phải một cuộc sống khác. Mà là chốn ngục tù tối tăm, sống không bằng chết.

Nếu ngày đó đến, cô nghĩ rằng bản thân sẽ lựa chọn một con đường khác, mà anh khi bất tỉnh luôn nói.

Chết...là hết...là đau một lúc rồi thôi... là xin lỗi mọi người...là giải thoát tâm dần vật...là kết thúc một đời bi ai...là trả lại anh một đời yên vui...

Di Lưu đợi một lúc cũng thấy cô bất động, cho rằng cô cần thời gian để suy nghĩ. Vậy nên đi đứng dầy đi làm việc.

Tối đến, Vân Thiên Nhược xoay xoay bó hoa tươi trong tay, miệng lẩm bẩm.

" Là Từ Kiện sao? Nhưng vì sao lại tặng hoa cho mình !". Không khó đoán vì sao cô lại nghĩ đến đây là Lục Từ Kiện tặng. Bó hoa thoát nhìn giống y chang như bó lần trước, từ loài hoa đến cách trang trí.

Nam nhân ngoài cửa đang muốn mở cửa đi vào, lại vì thế mà nắm chặt thả xuống. Huyết thái dương dật dật, anh sẽ không vào, vào rồi lại không ngăn được chính mình xúc động.

Tìm nhói một cái rồ đau, cô gái nào lại vô tâm không tìm cũng không phôi như cô. Cũng khiến anh mơ hồ nhận ra bản thân lại ngu ngốc đến chừng nào. Chuẩn bị cho cô một nhà đầy hoa vì anh nghĩ cô thích, trong khi anh không thích không khí như vậy. Anh bằng trí nhớ, tự mình đến tiệm hoa vì cô mà làm một bó hoa không khác gì bó trước đó.

Anh bị cô làm cho điên rồi...

Quá khứ, hiện tại và tương lai ư!

Quá khứ xưa đầu buồn cũng cho ta kinh nghiệm

Hiện tại dù vất vả cũng rèn ta thêm ý chí.

Tương lai là ánh sáng soi đường.

Tất cả đều đáng quý trọng và nâng niu

( Trích dẫn từ YouTube)

Quá khứ, hiện tại và tương lai ư!

Quá khứ xưa khiến một mang hận, một áy náy.

Hiện tại yêu vì hận mà lu mờ, vì áy náy mà muốn buông.

Tương lai là yêu hay là quên.

Tất cả đều đáng quý trọng trong đời, là một tình yêu ngọt đắng.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 79: Thái Lan - Đất Nước Của Những Nụ Cười

Thành phố Pattaya, tỉnh Chon Buri, Thái Lan.

Vân Thiên Nhược chưa bao giờ ngồi trong xe mà lại hào hứng phấn khởi đến vậy. Dù cho, ngồi bên cạnh cô là nam nhân chết tiệt kia, cô vẫn không nhận được vui sướng hướng ánh mắt ra ngoài nhìn những đoạn đường mà cô đi qua. Ngay bây giờ, cô có loại cảm xúc nôn nóng muốn xuống xe ngay lập tức để tùy ý dạo chơi.

" Khun Third, tôi có thể xuống xe trước không? Tôi muốn đi xung quanh xem một chút ". Khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ, chuyển tầm nhìn chăm chú lên đằng trước.

Người lái xe Third Nitiwat trẻ tuổi ánh mắt quan sát giao thông phía trước, nghe đến tiếng thái trôi chảy lại chuẩn như người bản địa thì hơi dè dặt mắt trả lời:

" Xin lỗi cô, không được. Giám Đốc đã căn dặn phải đưa hai vị đến khách sạn nghỉ ngơi trước ".

Vị Giám Đốc này là người đã mời Trình Dật Hàn đến tham gia bữa tiệc ở công ty anh ta với tư cách là đối tác lớn.

" Tôi không cảm thấy mệt mỏi. Tôi biết tiếng Thái nên tôi có thể tự đi lại, anh không cần lo lắng. Anh trước đưa Giám Đốc tôi về khách sạn, tôi dạo quanh một chút rồi về. Thế nào? ".

Ngập ngừng suy nghĩ một chút, sau đó mới lên tiếng.

" Giám Đốc Trình không nói được tiếng Thái, cô đi như vậy sẽ không ổn".

Phản xạ vô cùng nhanh như con tim đang háo hức của cô.

" Anh ấy có thể nói tiếng anh, hơn nữa còn rất giỏi. Anh có thể an tâm rồi chứ? ". Cô không phải muốn khen anh, mà cô phải khiến Khun Third-thư kí này yên tâm, như vậy cô có thể xuống xe đi chơi rồi.

Sao Third Nitiwat không biết vị Giám Đốc này tài giỏi chứ, nếu không giỏi tiếng anh làm sao có thể đứng trên vị trí cao được.

" Tuy rằng người ở đây không phải ai cũng nói được tiếng anh. Nhưng, nếu cô muốn thì có thể. Chỉ là, Giám Đốc cô liệu có đồng ý ".

Vân Thiên Nhục dùng nửa con mắt nhìn nam nhân đang yên tĩnh nhắm mắt như đang ngủ, mặt liền xụ xuống.

" Vậy, tôi không đi nữa! ".

Hỏi anh chỉ bằng không hỏi, mặc dù không biết vì sao anh đột nhiên đi Thái còn nói cô phải đi với anh. Tuy rằng, cô không muốn cùng anh một chỗ nhưng đi đến quá mê người rồi.

Pattaya là nơi nào chứ? Pattaya được mệnh danh là Hawaii của phương Đông. Chỉ từng từ đó thôi, đã khiến người ta hình dung ra sắc cảnh ở đây và sẽ ao ước được đặt chân đến.

Trình Dật Hàn tuy rằng yên lặng nhưng tai anh lại hướng đến cuộc nói chuyện mà anh nghe không hiểu. Thế nhưng qua cách lên giọng xuống giọng, âm điệu lời nói anh suy đoán cô như đang mong muốn gì đó, mà có vẻ không nhận được sự đồng ý của người thư kí.

Những bữa tiệc trong nước anh đã không muốn đi, ngoài nước anh càng không muốn. Nhưng trong lời bức thiệp mời đó lại chỉ rõ đích danh là Vân Thiên Nhục. Anh không thể không hoài nghi cô cùng người nào đó bên Thái mập mờ qua lại. Người này lại là một Giám Đốc của một công ty lớn, còn cô khi nào thì lại thân thiết với người ta đến vậy.

Khách sạn Dusit Thani.

" Để tôi xách giúp ngài ". Third Nitiwat ngăn cản hành động muốn cầm lấy vali từ Trình Dật Hàn.

Trình Dật Hàn không để ý nhàn nhạt lên tiếng, tay cầm lấy vali:

" Cảm ơn anh. Tôi tự làm được rồi ".

Một câu anh vẫn vừa dứt, toan kéo vali đi vào trong, lại bị Third Nitiwat ngăn lại.

" Đây là chìa khóa xe mà Giám Đốc gửi cho ngài, để ngài có thể thuận tiện đi lại. Chúc ngài có một chuyến đến Thái vui vẻ và thật lấy làm may mắn cho công ty chúng tôi khi với sự tham gia của ngài! ". Third Nitiwat thâm tình nói, khẽ cúi đầu một cái.

Nhận lấy chìa khóa, gạt đầu xem như là cảm ơn sau đó đi vào.

Vân Thiên Nhục nghe không hiểu được quá nhiều những lời họ nói, cười nhẹ tạm biệt rồi cũng kéo vali theo sau Trình Dật Hàn.

Từ trong túi đưa ra giấy chứng minh.

" Tôi nhận phòng đã được đặt trước đó, Trình Dật Hàn ". Không để ý ánh mắt mê mẩn của tiếp tân, lạnh nhạt thanh âm thoát ra.

" Vâng, quý khách vui lòng chờ một chút ". Nữ tiếp tân không khỏi run rẩy bởi thanh âm kia, khuôn mặt tuấn đạt như vậy không nghĩ đến lời nói lại không phải kiểu ngọt ngào. Thậm chí cũng không nhìn cô lâu một chút, cô không phải rất đẹp sao?

Vân Thiên Nhục đứng sau thu vào mắt tất cả ánh mắt của những người ở đây, không khỏi có điểm không vui.

" Đây là thẻ phòng của quý khách ". Cười tươi rạng rỡ như một bông hoa chỉ muốn nhận được cái nhìn say mê của vị khách này.

Nhưng Trình Dật Hàn ưu nhã cầm lấy, khạc ra hai chữ " cảm ơn " lịch sử liền quay người đi.

Vân Thiên Nhục nhìn thấy rõ ràng tiếp tân chỉ đưa anh một thẻ phòng, vì thế nhẹ nhàng hỏi:

" Phiền chị tra giúp tôi một chút, có ai là Vân Thiên Nhục đã đặt phòng không? ". Trong lòng không ngừng mắng chửi anh, bình thường không phải lấy danh nghĩa của anh mà đặt sao. Làm thế nào anh lại chỉ cầm một thẻ chứ?

Tiếp tân nhận lấy giấy chứng minh, cũng là cười nhưng không phải tươi rói như ban nãy.



" Vâng. Quý khách vui lòng đợi một chút ".

Liên tiếp nhập mấy lần thông tin vị khách hàng nhưng không tìm được, gượng cười:

" Xin lỗi! Tôi đã kiểm tra nhưng không tìm được quý khách đã đặt phòng trước đó. Quý khách có nhầm lẫn chỗ nào không ạ ".

Không có sao? Vân Thiên Nhược suy tính rồi lên tiếng.

" Vậy phiền chị kiểm tra lại giúp tôi, người đàn ông ban nãy tên Trình Dật Hàn đã đặt bao nhiêu phòng?".

" Vâng ".

Ghi nhớ và nhập. Một lúc sau có vẻ bất lực.

" Vị khách đó chỉ đặt một phòng ".

" Cảm ơn chị! ". Vân Thiên Nhược thoáng hoang mang, lẽ nào trong quá trình đặt phòng có vấn đề. Thế nên bây giờ cô phải tự mình thuê phòng. Không vấn đề gì.

Nhưng lời nói còn chưa nói đến, đã bị một lực tác động kéo cô quay lại, cũng theo đó là thanh âm mất kiên nhẫn:

" Sao còn đứng đây ".

Vừa hay, cô đang có vấn đề muốn hỏi anh:

" Anh vì sao chỉ đặt một phòng, nếu vậy trước đó anh phải nói cho tôi biết chứ? ". Ý tứ trách móc rõ ràng, anh khi nào làm việc lại sơ sót như vậy, hoặc là anh đang trả thù cô.

" Cô ở chung với tôi ". Rõ ràng là bị lên án nhưng giọng điệu lại vui như mở hội, tà mị nhếch môi.

Tím đập nhanh một nhịp với cái cười giết người của anh, tỉnh táo nhanh chóng quay người nói chuyện với tiếp viên:

" Cho tôi đặt một phòng đơn ". Gấp gáp nói nhanh như trốn tránh điều gì.

Nữ tiếp tân nghe không hiểu họ đang đối thoại điều gì, ban nãy nghe đến thanh âm cô gái này, cô còn cho rằng cô ấy là người Thái.

Chậm một nhịp mới phản ứng lại câu hỏi gấp gáp của khách hàng.

" Quý khách thông cảm, chỗ chúng tôi đã hết phòng đơn rồi ".

Không suy nghĩ liền thốt ra:

" Vậy một phòng đôi ".

Tay không nhàn nhã, tìm trong túi xách đưa ra thẻ ATM. Nhưng từng lời tiếp tân nói khiến cô đứng hình.

" Xin lỗi quý khách, vì du khách đến đây rất đông nên khách sạn chúng tôi hiện tại đã không còn phòng trống ".

Vân Thiên Nhược cô lại đen như vậy sao?

" Cảm ơn chị! Xin lỗi vì đã làm phiền ".

Cúi đầu cảm ơn, cầm lấy vali muốn hướng ra ngoài thế nhưng bị cản.

" Đi đâu? ". Đây là thẻ loại rõ ràng biết rõ còn vờ hỏi.

" Mặc kệ tôi ". Cũng không quay lại nhìn anh, day cánh tay dễ dàng thoát ra. Thanh âm đã mang phần tức giận không muốn để ý.

Trên eo truyền đến một lực đạo, một cái xoay người đã đụng đến vòm ngực của nam nhân.

" Anh làm gì? Bỏ ra, tôi không muốn ở chung với anh. Anh rõ ràng cố ý, tôi không muốn ở chung với anh ". Thái độ ngang tàn của anh khiến cô thật sự nổi đóa, liên tục chửi, liên tục đâm từng đâm vào ngực anh.

Dùng một tay bắt lấy cánh tay cô, anh thích nhìn cô như vậy, cứ như vậy mà nổi giận. Cô có phải nên cảm thấy may mắn, dường như người được vinh dự đánh anh chỉ có cô, làm những hành động mà không ai dám nghĩ đến cũng chỉ có cô. Anh lại chỉ chứa chấp mình tùy ý để cô theo ý mình, nhưng sau đó vẫn không thể không theo ý anh.

Đừng hỏi anh vì sao? Bởi vì anh cũng không biết bản thân là bị gì, anh trước giờ chỉ làm theo cái mình muốn. Nguyên nhân. Anh không muốn tìm hiểu sâu

xa, rất tốn thời gian.

"Biết tôi có ý. Vậy cô cho rằng cô còn lựa chọn khác sao? "

Trình Dật Hàn đưa mắt nhìn tiếp tân rồi hất ánh mắt đến vali. Không để ý kháng cự của cô, dùng lực vừa đủ kéo tay cô.

Khoảng cách giữa người trong lòng và nữ tiếp tân vô cùng gần, nhưng ánh mắt lại thay đổi một trời một vực. Chỉ trong khoảng một giây chuyển tầm mắt liền thay đổi, có thể khiến người ta hoài nghi hai ánh mắt có phải cùng một người.

Ta có thể nhìn thấy ánh mắt người khác mà suy đoán những gì ẩn chứa trong đôi mắt đó. Nhưng lại không nhìn thấy được ánh mắt chính mình trong một lúc lơ đãng đã biến đổi khi nhìn một ai đó.

Không ngừng dẩy dụa, âm điệu tức giận nhưng ẩn nhẫn không lớn tiếng ở nơi này.

"Trình Dật Hàn, anh buông tay. Ở đây đông người, anh kéo tôi như vậy họ đánh giá thế nào?". Tuy rằng có thể họ không nghe hiểu, nhưng ở trong khách sạn lại hành xử như vậy rất dễ gây sự chú ý.

Thoáng dừng lại chờ trước thang máy, tay di chuyển đến eo nhỏ kéo cô đến gần, một loại âm thanh âm trầm khẽ sát bên tai cô nói chuyện vô cùng mập mờ.

"Không muốn người ta đánh giá thì im lặng đi. Cũng không phải lần đầu ở cùng tôi, cái gì nên làm cũng đã làm, còn ngại gì chứ? "

Nghiêng đầu cất lực né tránh, anh nói những chuyện này không biết ngượng sao?

"Anh im miệng ".

Khuôn mặt tháo xuống một phần u ám, dương dương tự đắc đưa ra lí do mà anh cho là hợp lí.

"Không thể trách tôi, ai cho cô cứng đầu khăng khăng không để tôi vào mắt nhiều ngày như vậy ".

Mắt nhìn thang máy dần mở ra, vội vàng thương lượng.

"Tôi bây giờ không phải nói rồi sao? Chúng ta đi chỗ khác thuê phòng được không, tôi muốn ở một mình ".

Người bên trong bước ra hoài nghi nhìn đôi nam nữ, còn có người quay mặt sang nơi khác cười mỉm.

Cánh tay rắn chắc dễ dàng ôm lấy eo cô, một phần trọng lượng cơ thể cô đặt ở tay anh, nhấn mạnh:

"Không được ".

Bắt lực để anh cứ thế lôi đi, đến khi ở trong thang máy anh mới thả lỏng sức, cô dễ dàng tách ra khỏi anh.

"Nếu anh không muốn đi, vậy tôi tự đi là được. Đến bữa tiệc tôi sẽ tự mình đến tìm anh có được không? ". Lại một thoả thuận nữa được cô đưa ra.

Trình Dật Hàn trong lòng nắm chắc phần thắng, trừ khi anh muốn nếu không cô nơi nào cũng đi không được. Biết rõ cô kháng nghị cùng anh tiếp xúc, vì thế buông lời trấn an cô.

"Tin tưởng tôi, cô ở đây đi đâu một mình rất không an toàn. Yên tâm, tôi cái gì cũng không làm gì cô ". Anh đến Thái vốn dĩ không cần phiên dịch, bởi anh có thể dùng anh ngữ. Nhưng cô ngày qua ngày rầu rĩ khiến tâm trạng anh cũng tệ theo. Nhân cơ hội này chỉ bằng cùng cô ra ngoài.

Vân Thiên Nhược căn bản cũng không rõ bản thân là đang cảm thấy như thế nào. Đơn giản là cô không muốn tiếp xúc quá thân cận với anh, ở nhà thì thôi đi, đến công ty cũng vậy. Lễ nào, bây giờ ngay cả ở đây cũng phải chịu sự giám sát của anh.

"Tôi không phải sợ anh. Chỉ là tôi không quen, anh không phải cũng không muốn người khác xen vào riêng tư của anh sao? "

Gật đầu như là đồng ý với cái nhìn nhận của cô, anh thật không thích người khác xen vào đời tư của mình.

"Đúng vậy ".

"Vậy... ". Như vậy, anh đổi ý rồi sao?

Lời nói tiếp theo đánh úp cái ảo tưởng nhất thời, đánh gãy lời muốn nói.

"Nhưng cô không giống họ ".

Cái gì gọi là không giống với những người khác chứ? Ngơ ngẩn bước chân đi theo anh ra ngoài, lời của anh ẩn chứa khiến cô mơ màng.

Vừa vào phòng, một người nào đó có tính sạch sẽ đã bước chân vào phòng tắm.

Vân Thiên Nhục đứng ở ban công nhìn xuống, rồi lại nhìn ra xa không khỏi suy tư:

" Tuyệt quá! ". Nhắm mắt lại hít lấy cái không khí trong lành, để làn gió mát tùy ý lướt qua từng tác da thịt.

Đi đến Thái Lan, tâm trạng cô có bao nhiêu bất bình cùng không vui đều theo gió cuốn đi. Bởi vì sao? Đây chính là nơi mà cô ngay cả trong mơ cũng muốn đến, đến rồi sẽ không muốn về nữa.

Lần này cô phải công nhận rằng Trình Dật Hàn có mắt nhìn tốt, lựa chọn nơi xa hoa nhưng lại hòa vào thiên nhiên. Từng ngôi nhà cao tầng xa xa, từng ngọn núi khuất xa kia, và còn nhìn thấy một dòng sông êm ả ở ngoài kia.

Cảm nhận là vậy nhưng Vân Thiên Nhục không muốn tốn một khắc nào ở đây nhìn. Ánh mắt đầy thích thú, nghiêng ngả nhìn thẻ phòng anh đặt trên giường.

Cầm lấy thẻ, hờ hững muốn bước chân đi nhưng bên trong phòng tắm truyền đến thanh âm uy hiếp:

" Cô nếu có gan đi khỏi phòng, tốt nhất trốn kỹ một chút. Để tôi tìm thấy cô, hậu quả cô...gánh không nổi ".

Trình Dật Hàn chỉ là dâng lên suy nghĩ không an tâm với người bên ngoài, lên tiếng nhắc nhở. Anh vốn không ngờ đến, lại khiến Vân Thiên Nhục giật mình làm rơi tấm thẻ. Cô hốt hoảng quay lại nhưng cửa phòng vẫn đóng.

" Quái lạ! ".

Trong lòng do dự vô cùng, cô không muốn lại nếm mùi vị anh nổi giận. Cúi xuống nhặt tấm thẻ, không tình nguyện đem đặt lại chỗ cũ.

" Không đi thì không đi ". Cầm tức nhìn về phía phòng tắm tỏ thái độ.

Khoác trên mình khăn tắm, nhìn đến vị trí thẻ phòng đã bị dịch chuyển. Nhưng nó còn ở đây, nghĩa là cô chưa đi.

Đi ra ngoài phòng khách liền nhìn thấy một thân hình cuộn mình lại nằm trên ghế sofa. Không khỏi lắc đầu vì cái cổ chấp không ngủ trên giường.

" Tỉnh! "

Vân Thiên Nhục chờ Trình Dật Hàn cảm thấy quá lâu, nên nằm xuống lúc nào không hay. Khi gần chìm vào giấc ngủ, một âm thanh dễ nghe kề cận bên tai. Theo thói quen, nheo mắt rồi mở ra.

" Á á ". Một trận thét chói tai, vội che mắt lại hết lớn:

" Anh sao không mặc đồ vào? ". Không những vậy, còn ngang nhiên đứng trước mặt cô. Tuy rằng chỉ thoáng qua nhưng cái hình ảnh anh một thân áo tắm ám ảnh cô. Đầu cô đột nhiên linh hoạt lạ thường, lại suy nghĩ đến dưới lớp áo tắm này là thân thể chắc khỏe sáu múi với làn da màu đồng.

Đau đầu, vô cùng đau đầu, cô vì sao lại nghĩ chuyện điên rồ rồi? Khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng đỏ, đỏ đến cả mang tai.

Đây dường như là do cô tự biên tự diễn trong đầu.

Trình Dật Hàn nghe cô hét âm ỉ, còn cho rằng cô gặp ác mộng. Nhưng câu sau của cô liền cho anh biết lý do, nhìn bản thân từ trên xuống, vô cùng ổn.

" Cô không phải chưa từng thấy qua, hay là cô... ". Lời nói bình thản mang theo ý trêu chọc.

Vân Thiên Nhục giống như bị nhìn thấy tim đen, đứng bật dậy phủ định.

" Thần kinh, ai muốn thấy chứ! ".

Nhìn cô bước vào trong phòng, Trình Dật Hàn mới ngờ ra bản thân còn chưa nói hết. Cô lại phản ứng nhanh như vậy, cô trong đầu đã nghĩ đến gì đen tối rồi??

Khóc môi giương lên một đường cong mê người, mái tóc vẫn còn ướt tăng thêm độ quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 80: Quên Không Được Ngày Đó Thương Tâm

Phố đi bộ Pattaya về đêm vô cùng tấp nập, ồn ào náo nhiệt và không kém phần lí thú.

Trình Dật Hàn không tình nguyện đi bộ nơi đông đúc thế này, nhưng cô gái bên cạnh ngó tới ngó lui, ngó xuôi ngó ngược rồi tự mình cười tít mắt.

Trên tay là từng xiên nướng voi dầm, nhìn đến nam nhân sắc mặt vô vị không khỏi đánh giá anh không biết thưởng thức.

Ban đầu cô chỉ muốn đi một mình nhưng anh lại không cho phép. Cô dường như là quỷ xuống khóc lóc năn nỉ mới được anh đồng ý. Nhưng ai ngờ đến anh cũng tình nguyện chen lấn vào nơi đông người này, hơn nữa còn đi bộ.

Cảm giác bình yên vui vẻ trong lòng thế này, thật tốt!

Ngón tay chỉ về đằng trước nơi nhiều người vây quanh, đôi mắt xoáy sâu vào bên trong, cũng không xác định gì đã nói với người kế bên:

" Anh xem, phía trước đang có gì, nhìn rất vui ". Vui vẻ hơn hờ cười, tự nhiên nắm lấy bàn tay bên cạnh kéo nhanh về trước như sợ chậm một giây sẽ bỏ lỡ.

Nam nhân đứng ở sau, ánh mắt âm u nhìn cô gái lẫn vào giữa lòng người, còn lôi kéo lấy một người đàn ông khác. Trong lòng không khỏi thối bùng lửa giận, là cô sống chết đòi đi, đi rồi lại trước mặt anh nắm tay người khác.

Vân Thiên Nhục vẫn chưa phát giác được sự kì lạ, người đàn ông bị cô kéo đi lấy làm thú vị cũng không lên tiếng nhắc nhở. Cô gái lắm bả điều gì đó nhưng anh nghe không hiểu, thế nhưng lại nhìn mê mẩn nụ cười rạng rỡ trong sáng kia.

Nói rất nhiều nhưng người bên cạnh không đáp lại cô một tiếng, bất giác cô có linh cảm xa lạ. Bỏ mặt thú vui trước mắt, nhìn xem là sự tình gì. Ánh mắt mở to khi nhìn thấy, bên cạnh mình là một người xa lạ, cô thế nhưng lại đang nắm lấy tay người ta.

Theo quán tính muốn buông tay rồi nói lời xin lỗi người ta, nhưng từ ngoài nhanh hơn, đã tác động một lực mạnh đập gãy cái nắm tay. Cũng theo hành động, truyền đến thanh âm băng lãnh:

" Cô đang làm gì?". Ánh mắt sắc lạnh như thanh âm nhìn Vân Thiên Nhục, tay nắm chặt lấy tay cô.

Người đàn ông kia đối với sự xuất hiện của Trình Dật Hàn thì mất tự nhiên mà rời đi.

" Tôi không phải cố ý. Tôi...tôi cho rằng người đó là anh nên mới.. ". Cũng không hiểu anh vì sao lại tức giận đến thế, cũng chỉ là nhầm người thôi mà.

Chặn lại lời nói cô một cách phũ phàng, vút lại một câu liền muốn thực hiện.

" Đi về ".

" Hà!!! ".

Hốt hoảng dùng đôi giày thể thao giữ lại, nặng nề không muốn bị kéo đi.

" Không về, tôi vẫn còn chưa đi hết nơi này, anh bỏ ra ".

Với lực của anh dễ dàng đem cô đi, Vân Thiên Nhục như muốn rơi nước mắt đến nơi, liên tục gạt mạnh người về sau cũng không sợ một cái trượt tay sẽ ngã.

" Anh về trước đi, tôi sẽ về sau ". Cô biết ngay mà, anh thế nào cũng bắt cô về. Là anh không cho phép cô tự ra ngoài, anh đi cùng rồi lại đối xử với cô như vậy.

Về trước. Anh hiện tại không muốn nhận rắc rối vào thân, cô đi đứng một chút cũng không nhìn thế nào cũng có chuyện.

" Chơi còn chưa đủ? ".

" Chưa đủ, anh buông ra đi. Tôi mới chỉ ăn Pad Thái, cá nướng muối, xôi xoài, kem dừa.... Vẫn còn rất nhiều tôi còn chưa ăn, nhiều nơi còn chưa xem tốt ". Một tay kia thả lỏng, đưa ra từng ngón đếm.

" Còn muốn ăn? ". Cô trước khi nói có suy nghĩ không? Anh bây giờ mới nhìn được một mặt khác của cô.

" Phải, phải ". Đó là đương nhiên, trước khi đến cô đã lên thực đơn rất nhiều, không thể bỏ lỡ. Quan trọng hơn, người trả tiền không phải là cô. Nói gì thì nói, đi ăn lại có người trả tiền, cảm giác vô cùng tốt.

" Anh khoan về, tôi dẫn anh đi ăn một món, đảm bảo anh sẽ thích ". Thấy được anh sắp đồng ý, nhanh một bước thêm mắm muối.

" Cuối cùng? ". Đây xem như là thỏa thuận cuối, tâm tình anh bây giờ không hẳn là tệ.

" Đúng vậy, cuối cùng. Đi thôi ". Tự nhiên chuyển từ bị động sang chủ động nắm lấy bàn tay ấm áp kia.

Khóe miệng nở nụ cười đắc ý nên không để ý đến hành động của mình. Cuối cùng sao? Cô bao giờ thì dễ như vậy, sợ rằng đến sáng cô còn chưa muốn về.

Trình Dật Hàn đi bên cạnh, lắc đầu ngán ngẩm.

"Woa!! ". Ánh mắt sáng rực như món ăn mới được đem ra.

"Cảm ơn Di ". Hai tay thuần thục chấp khê cúi đầu. Đây là một cách lịch sự lại cho người ta cảm giác gần gũi mà cô đặc biệt thích phong tục này của Thái Lan.

Người phụ nữ nở nụ cười hiền dịu, cũng nhanh chóng đưa tay vái lại. Sau đó mới nhẹ giọng nói:

"Chúc cô cậu ăn ngon miệng!".

"Tôi không ăn những thứ này ". Ánh mắt không vui khi nhìn đĩa thức ăn trước mặt, anh khi nào thì đồng ý ăn. Không phải anh sợ, mà là trước giờ anh chưa từng ăn qua.

"Không được. Anh không nên lãng phí như vậy ". Vừa nói vừa đặt đĩa trước mặt anh, tay chỉ trỏ.

"Anh nghe qua chưa, đã đến Thái không thể bỏ qua Somtum. Chỉ có tại đất nước này mới được ăn Somtum do chính người Thái làm, mùi vị không chê vào đâu được ". Cô không ngừng tuyên truyền, giới thiệu vô cùng nhiệt tình. Gắp một miếng ăn vào, đôi mắt theo đó liền ướt ướt nhưng lại tràn ngập ý cười thỏa mãn.

"Somtum tổng hợp các mùi vị đặc trưng của Thái Lan, vị chua của nước cốt me, của chanh. Vị mặn của nước mắm, ruốc khô, mắm ba khía. Vị cay the the của ớt khô, vị ngọt của đường thốt nốt. Đu đủ sống giòn giòn, đậu que thì bùi bùi hăng hăng, chút béo béo của đậu phộng. Bình dân mà ngon tuyệt! ". Thật ra cô cũng không phải tài cán gì? Chỉ là cô thích ăn, cho nên cô đã thuộc lòng lời văn nhận xét về nó. Không ngờ hôm nay lại được trở tài hiểu biết của mình.

Vân Thiên Nhục tuân một tràng, anh còn có thể nói không ăn sao. Khuôn mặt tuấn đạt nhẹ nhàn mi tâm, đúng thật ngọt chua cay đều hội tụ đầy đủ.

Không khó ăn.

"Ngon chứ? ". Ánh mắt chăm chú nhìn anh.

Ngồi thẳng lưng, lau nhẹ khóe miệng, ánh mắt như muốn né tránh cô nhưng khi thấy cô vẫn chăm chăm nghe anh nhận xét. Cũng không nhiều, đơn giản chỉ gặt đầu một cái đã khiến cô gái cười thật rạng rỡ.

Pattaya nổi tiếng với phố đèn đỏ, khách du lịch đã đến đây thì không thể bỏ qua nơi này.

Vân Thiên Nhục đi ngang qua, không khỏi ngưỡng mộ những cô gái ở đây. Tại nơi này, những vấn đề mà xã hội cho là nên bài trừ thì lại nhộn nhịp công khai. Tuy nhiên, thật sự phải thừa nhận rằng, nó không khiến người ta cảm thấy ác cảm. Cái dục vọng nguyên thủy là thứ mà người ta không thể che giấu.

"Anh có muốn vào trong thử một chút không? Tôi đợi ". Cười vô cùng gian, ánh mắt đá về phía những cô gái vô cùng quyến rũ. Cô tin tưởng, anh chỉ cần bước vào liền có một cuộc đại chiến tranh giành nữ nam xảy ra. Bây giờ anh chỉ đơn giản đứng ngoài, họ đã nhìn với ánh mắt trông chờ cỡ nào.

"Không có hứng thú ". Ánh mắt cô khiến anh thấy ngứa mắt, cô dùng thái độ như vậy với anh làm gì. Bàn tay mang theo độ ẩm che lại hai mắt cô.

"Này anh. Làm gì vậy? Tôi xem một chút không được sao? ". Tuy rằng là lời trách móc nhưng lại hòa quyện trong đó một chút gần gũi, thân thiết.

Đi đến một gian hàng kia, Vân Thiên Nhục chậm chạp không nhấc chân. Tay liên tục đập đầu, lăm nhăm:

"Kia là món gì? Món gì? Mình đã từng đọc qua rồi, thật sự đã từng ".

"Khanom Buang ". Âm trầm giọng nói truyền đến, không khỏi buồn cười với cái đầu đất của cô. Ở bên cạnh không phải treo bảng có ghi phiên âm chữ Latin sao?

"Đúng, đúng. Là Khanom Buang ".

"Sao anh biết? ". Ngạc nhiên vô cùng, nhưng ngay lúc ngược nhìn anh thì dòng chữ kia cũng đập vào mắt cô. Thái độ lập tức thay đổi, bùi môi.

"Tôi còn cho rằng anh tài giỏi cái gì cũng biết ". Là do cô quá chăm chú nhìn món ăn, nên mới không để ý đến.

"Không ngốc như cô ". Lạnh nhạt đáp lại một câu, ưu nhã nhắc đôi chân dài.

Vừa mới đắc ý vì vạch mặt anh, nhưng lại bị anh xối cho một chậu nước lạnh vào người.

"Này anh. Tôi không ngốc! ".

Một chàng trai với thân hình lí tưởng đồng dạng từng bước đi nhưng lại không ý thức được bản thân đang thả lỏng từng bước như chờ đợi ai đó.

Hai người họ sánh bước cùng nhau, ánh mắt nam nhân không rời khỏi cô gái, bởi nơi đông người này rất dễ thất lạc. Nữ nhân bị thú vui mê hoặc, vẫn không quên có người nào đó cùng mình đi. Đôi lúc vì sự chậm chạp của nam nhân mà kéo anh đi nhanh hơn.

.....

Ở bên trong một ngôi nhà biệt thự, một người trung niên đứng nhìn mưa rơi xối xả, sầm chóp đứng đưng:

"Chỉ hi vọng ở Thái thời tiết không phải như vậy?". Di Lư thở dài, trong lòng nóng như lửa đốt nhìn Tần Dạ.

Trời đột nhiên nổi cơn giông, hai người họ theo thói quen thức dậy.

"Di yên tâm, đã có Vân Tiểu Thư ở đó. Thiếu Gia sẽ không bị làm sao đâu". Tuy rằng nói vậy, nhưng Tần Dạ cỡ nào lo lắng. Thiếu gia lần này thế nhưng lại không cho cậu đi cùng.

"Vân Tiểu Thư không biết tình trạng của Thiếu Gia, lỡ như ngoài ý muốn. Thiếu Gia không tinh táo sẽ khiến Vân Tiểu Thư bị thương, cũng là cậu ấy làm chính mình bị thương". Nhớ lại những năm trở lại đây, chỉ cần ban đêm trời trở cơn bão sầm chóp nổi âm ầm thiếu gia sẽ mất hết lí trí. Những lúc như thế, bọn họ chỉ đành khóa cửa phòng thiếu gia và mời bác sĩ tiêm cho cậu ấy liều thuốc ngủ. Nhưng muốn tiêm được là một quá trình gian nan. Thiếu gia tính khí bình thường khó tiếp cận, đến thời điểm đó càng hung tợn.

Tần Dạ chỉ đành thở dài một hơi.

"Như vậy, chỉ đành xem tạo hóa rồi". Khoảng cách địa lý xa vạn dặm chỉ đành bắt lực giao cho ông trời.

.....

Vân Thiên Nhược một mỗi một đêm, trở về liền đặt lưng xuống ngủ. Trong giấc mơ vô cùng đẹp, ngay cả khóe miệng cũng nhếch lên. Cô nhìn thấy Thái Lan và con người ở đó, cô ăn những món ăn ngon, mua những gì bản thân thích. Còn có, bóng dáng in sâu trong tim cô, anh cười thật băng quơ nhưng lấy đi hồn phách của cô.

"Um...". Một lực mạnh nơi eo khiến cô rời khỏi giấc mơ, ánh mắt mơ màng mở ra.

"Á á...". Từ bên ngoài tia chớp sáng rực chiếu khắp căn phòng, cũng khiến cô nhìn rõ một ánh mắt như ác quỷ. Một chút buồn ngủ cũng theo đó tiêu tan, đưa tay che mắt không muốn nhìn thấy hình ảnh kinh hoàng. Theo bản năng muốn lui người tránh xa nhưng nơi eo bị giữ chặt đến đau.

Trình Dật Hàn, anh bị sao vậy?

Vì sao ánh mắt lại trở nên tàn bạo giống như muốn bóp chết cô...?

"Đừng đừng...". Sầm chóp dữ dội, mưa đánh ầm ầm như trút, khiến người khác ngay cả ngủ cũng không yên. Sẽ vì trời nổi giông mà lòng thấp thỏm.

"Cô vì sao vẫn chưa chết? Vì sao?". Gần từng chữ từ kẽ răng, ánh mắt chim ưng sáng quắc ẩn chứa thù hận trùng lớn.

"Anh dừng lại, anh điên rồi". Bả vai truyền đến từng đợt xương như muốn rạn nứt, đầu liên tục bị anh theo động tác ấn vai cô mà nhức. Đôi tay nhỏ, bắt lực ngăn chặn anh nhưng một chút hữu dụng cũng không?

"Phải. Tôi điên, còn không phải do nữ nhân độc ác như cô. Là cô, là cô đã cướp đi Tiểu Tịch khỏi tôi". Trình Dật Hàn mất đi ý thức, gương mặt này là anh hận thấu xương, cô có chết trăm ngàn lần cũng không hết tội.

Một đêm kia, Nhạc Lam Tịch ra đi đã để lại trong lòng Trình Dật Hàn nỗi mất mát lớn. Đêm đó, trời cũng trở cơn giông, chớp sáng đầy trời. Hình ảnh Nhạc Lam Tịch đầy máu té xuống đất, máu lan đến khắp người anh là sự thật anh không cách nào đối diện. Anh hận, hận bản thân vì sao không đến nhanh hơn ôm cô vào lòng mà bảo vệ thật tốt. Anh hận, một lần kia tai nạn vì sao anh còn chưa chết đi.

Đầu choáng váng, nghe mồn một từng lời anh nói. Cô bị dọa đau đến thở dốc, nam nhân trên người vẫn dồi dào sức lực không ngừng lung mạnh thân thể cô. Thiết nghĩ, nếu đây là nền nhà, cô bây giờ đã là một cỗ thi thể nằm giữa vũng bởi lực đạo anh quá dũng mãnh.

Qua từng tia chớp, cô gắng gượng mở mắt nhìn vào mắt anh. Nhưng một chút quen thuộc trong đôi mắt anh cũng không có, như người xa lạ. Nỗi đau quá lớn, nếu không cô còn cho rằng mình đang nằm mộng.

"Anh tỉnh táo lại nghe tôi nói, tôi không có, tôi không phải là rắc tâm hại Lam Tịch".

Lí trí hoàn toàn bị đánh cắp, không nghe đến lời nói của cô. Ngay lúc này bật ra ý niệm luôn chôn vùi trong tâm trí anh:

"Tôi sẽ giết cô, giết cô, đòi lại công bằng cho Tiểu Tịch".

"Um um". Răng cắn chặt môi đến bật máu bởi đau đớn mãnh liệt bất ngờ tìm tới.

Trên cổ truyền đến cảm giác đau với nanh vuốt không ngừng cắn mạnh. Cảm nhận được từng giọt ẩm theo vị trí đó chảy xuống sau gáy. Nước mắt đã ứ đọng, quá sức chịu đựng vỡ òa như đê.

"Tôi đau, đau..." Rên rỉ nhẹ, tay bị anh nắm chặt đặt trên đỉnh đầu, bắt lực kêu.

Giọt nước mắt nóng hổi chạm vào da mặt anh như muốn phỏng. Lí trí vào thời điểm này chưa bao giờ tìm thấy, nay vì sự ảm áp này lan tràn cả đáy tim.

Ngay lập tức sức lực nơi hàm răng đình chỉ, trong đầu dồn dập nhiều cảm giác.

Vì sao? Trong tâm anh có một thanh âm vang dội nhắc nhở anh không được thương tổn người này.

Lẽ nào, là Tiểu Tịch?

Nhưng vì sao hình ảnh Tiểu Tịch lại mờ nhạt như thế?

Thế nhưng giọt nước mắt kia thật sự chạm đến nơi mềm yếu nhất trong tim anh. Người có thể cho anh cảm giác đó, chỉ có thể là Tiểu Tịch.

"Tiểu Tịch, đừng khóc, đừng khóc. Em khóc, anh sẽ thương tâm". Không nhớ bản thân chính là người khiến cô gái rơi lệ, mang từng nụ hôn an ủi hôn lên đôi mắt cô gái như lời an ủi. Đôi mắt đã nhắm chặt từ bao giờ, như đôi mắt nghỉ ngơi, thần trí lại sống dậy.

Vân Thiên Nhược thoáng mừng rỡ khi anh rời khỏi cổ. Nhưng, lời anh nói ra so với vết thương kia càng đậm. Càng vì hành động biến đổi dịu dàng của anh mà hít thở không thông.

Những đau đớn là anh toàn tâm toàn ý trao cho Vân Thiên Nhược. Những cái gọi là dịu dàng, ôn hòa anh cũng tận tâm tận lực nhưng là trao cho Nhạc Lam Tịch.

Cô không phải, cô không phải Tiểu Tịch của anh, không phải cô gái anh yêu. Trong lòng là thanh âm không ngừng hét lớn, nhưng lại sợ quấy nhiễu đến tâm mới bình ổn của anh mà chỉ gào thét trong lòng.

Nước mắt rơi càng lợi hại, như cơn mưa ngoài kia không ngừng tuôn.

Tim đau, tâm cũng đĩa máu. Anh biết không?

Cô thà rằng anh cứ như vậy dùng hết nỗi thống khổ của anh trút lên thân thể cô. Tuy rằng thân đau, nhưng tâm sẽ không thương tổn đến vỡ.

"Đừng sợ, có anh ở đây, không một ai có thể làm em tổn thương. Ai tổn thương em, anh nhất định sẽ không để yên". Không ngừng buông những lời ôn nhu, nồng đậm tình yêu trao cả linh hồn.

Một người im lặng thừa nhận, một người lại nửa tỉnh nửa mê nói những lời vô thức.

Mưa dần dần ngớt, sấm chớp tiêu bớt chỉ để lại từng cơn mưa nặng nề mặc gió thổi bay.

Nam nhân cũng theo sấm chớp dừng lại mà trở nên ôn hòa. Như một mối rồi đã muốn nghỉ ngơi, giống như người vừa mới dùng ánh mắt kính người, nói những lời oán hận, vùi dập cô gái đến đau không phải là Trình Dật Hàn.

Anh đau lắm phải không? Có thể nói cho cô biết tận sâu trong tim anh đã đau đến hình dạng nào rồi không?

Theo diễn biến thời tiết, cô nhận định rằng anh đột nhiên biến tính là do quá khứ năm xưa. Thật ra, cô đã từng trải qua. Đêm ngày Nhạc Lam Tịch mất trời đã mưa không ngớt, sấm không ngừng đánh, chớp không ngừng dập dờn. Về sau, cũng một khoảng thời gian dài cô sinh ra bản năng sợ hãi loại thời tiết trời này.

Cô đã từng ngồi mình một xó bị chặt tai ngăn tiếng sét, nhắm chặt mắt để không thấy hình ảnh Nhạc Lam Tịch xuất hiện theo ánh sáng tia chớp. Mỗi lần như vậy là một loại đày đoạ, mồ hôi thấm ướt áo, giữ nguyên tư thế đó mà thức trắng một đêm. Sợ một khi nhắm mắt, cái hình ảnh ấy lại đeo bám tâm trí.

Đây là do một phần khác trong con người cô chiếm cứ, bởi vì cô vốn không phải tội nhân gì đó mà dần tha lỏng mà chấp nhận.

Ánh mắt mệt mỏi nhìn anh, tay lau đi giọt mồ hôi trên trán anh, day nhẹ mi tâm giúp anh thả lỏng.

Anh có phải không cách nào khống chế bản thân vào mỗi đêm mưa bão dừng dừng. Nỗi hận của anh mấy năm qua, càng tiếp xúc với anh, cô nhận ra nó quá sâu đi so với hình dung. Cũng theo đó phát giác, cái cô cho đó là lỗi tay thì ra lại không đơn thuần là vậy.

Một năm 365 ngày, lại không biết bao nhiêu ngày mưa, bao nhiêu ngày nắng. Như vậy, anh chịu ám ảnh điều này đã bao lâu, có phải đã đủ ăn mòn sức lực anh. Đêm nay, cô ở đây mới chứng kiến được hình ảnh anh mất khống chế. Nếu như chỉ có một mình anh thì sao? Anh đã làm gì để trải qua một đêm bất an này?

Nam nhân ôm càng chặt nữ nhân như trân bảo vào lòng, từng lời nỉ non chưa từng thấy qua của vị Giám Đốc cao cao tại thượng.

" Tiểu Tích, đừng bỏ anh mà đi. Ở lại bên anh không tốt sao? "

Thừa dịp lúc anh mơ màng không ý thức được, kiềm nén xúc động muốn đẩy anh ra buông lời hỏi. Cô muốn biết trong lòng anh cất giữ điều gì.

" Anh có thể buông bỏ hận thù không? Bởi vì, Vân Thiên Nhược thật sự đã đau đến không vực dậy được rồi! Như vậy, chưa đủ sao? "

Mỉ tâm vừa thả lỏng, bây giờ nheo lại tạo thành chữ xuyên( 川 ).

" Chưa...chưa đủ ". Thân nhiên nói, lòng lại chưa yên giấc mà âm thầm nổi sóng.

" Vậy mạng đổi mạng. Đủ chưa? ". Giọng nói trong trẻo biến mất thay vào đó là khàn khàn lại bất lực. Mắt nhắm chặt, muốn buông lời.

Đủ chưa?

Anh rõ ràng đang cùng Tiểu Tích nói chuyện, vì sao chớp mắt đã biến thành một người khác. Người đó, vì sao lại hỏi anh một câu như vậy? Vì sao thanh âm người đó lại dâng lên tia bất lực không che đậy, sự bất lực ấy lại khiến tim anh dồn dập từng đợt.

Anh muốn mở mắt nhìn xem một chút, nhưng thật mệt, từng cơn chiếm lĩnh từng góc trong tâm trí. Chỉ đành chìm vào cơn mê.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 81: Tính Chiếm Hữu

Một thân quần áo đơn bạc đứng ở ban công, nhìn mặt trời dần dần ló lên sau những ngôi nhà cao tầng. Tia nắng ban mai yếu ớt dịu nhẹ sưởi ấm lòng người.

Đêm qua một trận mưa bão tố, sáng rồi thời tiết đột nhiên lại cảm thấy lạnh như vậy. Một chút ánh nắng hòa vào hơi lạnh là loại cảm giác dễ chịu, nhưng tâm trạng người đứng ở đây lại nặng nề nghĩ đến thất thân.

Một vòng tay ấm từ sau vòng về trước ôm lấy vòng eo cô gái. Khuôn mặt vừa mới tỉnh dậy mang vài phần lười biếng, mặc trên người bộ đồ thoải mái nhìn vô cùng lãng tử. Gương mặt vui vào mái tóc được xoa thơm lam hít lấy mùi hương như là hít lấy khí trời.

" Thích sao? "

Thật thoải mái, cô gái mang theo mùi hương tinh khiết, người qua rồi thật không thể cai.

Vân Thiên Nhược nhắm mắt yên tĩnh lại bị anh phá mất bầu không khí, anh không phải hôm qua một lăm sao? Lại dậy sớm như vậy?

" Rất thích ". Tự nhiên gật đầu, xem nhẹ chuyện đêm qua.

Trình Dật Hàn nghe đến giọng cô dường như rất mệt mỏi, không khỏi thắc mắc. Trong đầu bỗng dưng lại đau đớn khi muốn nhớ lại chuyện gì. Nhìn đến ban công bị ướt một mảnh trong lòng anh dâng lên dự cảm không lành. Bình thường mỗi lần như vậy, anh đều có chút mơ hồ, vì sao lần này anh cái gì cũng không có cảm giác.

Anh lần đầu tiên lại thấy bối rối, muốn hỏi nhưng không biết mở lời thế nào. Anh thật muốn hỏi, hôm qua anh có hay không thương tổn đến cô?

Cánh tay dùng thêm lực vòng chặt cô gái, ngăn cản xúc động trong mình. Chậm chậm lên tiếng, giống như là hỏi thừa.

" Hôm qua trời đổ mưa? "

Thân thể thoáng run nhẹ, một lúc sau mới chậm chậm gật đầu. Nhưng sợ anh lại hỏi sâu thêm, vì thế gỡ tay anh ra. Anh hình như không nhớ chuyện hôm qua, nếu không sao lại là loại thái độ này.

" Anh từ từ thương thức, tôi có điểm mồi chân ".

Bước chân đi được một bước, tay bị giữ lại, quay người nhìn vào ánh mắt thâm thúy.

" Không phải nói rất muốn đi xem đâu đó quanh Pattaya. Tôi đưa cô đi ". Đêm qua cô đã nói rất nhiều nơi mà hôm nay cô muốn đi. Thật kì lạ, giữa chốn tập nập kia anh lại nghe rõ từng chữ và ghi nhớ tất cả địa điểm.

Hành động cư xử kì lạ của cô khiến anh chắc rằng bản thân đêm qua đã điều gì đó không tốt. Cô đã muốn né tránh, anh hà tất phải lên tiếng khiến



chuyện càng bế tắc.

Nhìn thẳng không chút né tránh vào tầm mắt anh, cô không hiểu được lời nào của anh mới là từ tận đáy lòng anh. Thái độ nào của anh mới chân chân chính chính nhìn nhận cô.

Người hỏi thì không mất kiên nhẫn, người được hỏi thì đang phân tích. Hai ánh mắt giao thoa nhau nhưng một thông điệp gửi gắm để đối phương hiểu cũng không có. Là không muốn hay là không có cách nào gửi.

Điểm dừng chân đầu tiên là đền Yannasangwararam. Điểm thu hút ở đền Yannasangwararam là nó kết hợp giữa phong cách Thái Lan và Trung Hoa, đem lại sự mới mẻ trong kiến trúc Phật giáo ở Thái Lan.

Bảo tàng tranh nghệ thuật 3D - Art in Paradise. Bảo tàng 3D có 6 chủ đề chính như: Đời sống hoang dã, nghệ thuật kinh điển, kiến trúc của Hàn Quốc, Thái Lan và Khmer, xứ sở kim tự tháp Ai Cập,...

Chùa Chaimongkol chính là cách tốt nhất để trải nghiệm nền văn hoá Phật giáo ở đất nước chùa vàng.

Đi ra khỏi thủy cung Pattaya là trời đã chập tối, một ngày kết thúc với chuyến đi đầy thú vị và mở rộng tầm mắt.

Vân Thiên Nhục chân dường như đã mất cảm giác, thực mờ. Nhưng vì sợ Trình Dật Hàn đợi nên không chút biểu hiện đi nhanh theo kịp bước chân anh.

"Hôm nay, thật sự cảm ơn anh". Cái cảm giác chán nản, không chút sức lực của sáng nay biến mất không còn dấu vết. Gương mặt nhỏ nhắn thanh tú hài lòng.

Bước chân vững vàng ngay lập tức dừng lại với ý định gây khó dễ.

"Đền đáp tôi như thế nào?".

Anh nhìn cô khiến cô một chút mất tự nhiên, nhưng vẫn thẳng thắn không né tránh.

"Phải đền đáp anh như thế nào?". Một câu trả lời nhưng là hỏi ngược lại, anh cái gì cũng không thiếu. Nhưng, anh cũng được đi chơi không phải sao?

Trình Dật Hàn nâng khoe miệng đầu tà mị, tiến lại gần cô. Từ trên cao nhìn xuống như một vị lãnh chúa.

Vân Thiên Nhục thể nhưng bất động, chân mọc rễ cắm xuống đất, chớp chớp con ngươi vô tội nhìn anh.

Đôi mắt càng mở lớn hơn khi khuôn mặt tuấn dật phóng gần trong tầm mắt. Quá bất ngờ với hành động của anh, giữ nguyên tư thế đến khi cảm nhận được hơi thở ấm áp sạch sẽ gần trong gang tấc. Đôi môi nhỏ nhắn tùy ý để anh chặn lại, không hôn sâu không mãnh liệt. Chỉ đơn giản là chạm nhẹ vào.

Trình Dật Hàn luôn cho rằng bản thân quá bất thường rồi, nhưng hành động lại đi trước lí trí. Không những thấy kì quái, lòng rối bời dâng lên mà thay vào đó là loại cảm giác thỏa mãn.

Trước thủy cung xinh đẹp, xa hoa, sắc trời tối mờ, ánh đèn đường đã sắp chiếu khắp thành phố. Người người qua lại tấp nập, nhìn không được quay đầu nhìn về phía đôi trai gái tâm đầu ý hợp. Họ không cần biết sâu bên trong quan hệ bọn họ thế nào, chỉ có suy nghĩ duy nhất ngọt ngào như vậy chính là đôi tình nhân.

Vẫn còn mơ hồ đỏ ửng mặt vì nụ hôn bất ngờ lại quá đối không nên, vốn dĩ cô không ngờ đến anh lại làm như vậy. Đến lúc đầu xoay một vòng đã là được nhắc bóng khỏi mặt đất.

Hai chân không ngừng vùng vẫy muốn xuống, đập xo sảng lên lưng anh. Không biết là vì tức giận hay là ngượng ngùng mà cô gái đỏ bừng càng lợi hại.

"Anh làm gì vậy? Tôi tự mình có thể đi. Anh mau bỏ tôi xuống".

"Đau như vậy vì sao còn cố chấp?". Trong lòng dâng lên suy nghĩ kháng đối lại hành động của anh. Anh chỉ là sợ tối nay bữa tiệc chân cô không tiện, sẽ không có thể tham gia. Như vậy, anh chính là thất hứa với đối tác.

Vân Thiên Nhục dừng lại tất cả động tác, suy nghĩ không ngừng trào ra, lòng nâng lên tầng tầng hạnh phúc.

Anh để ý thấy sao?

Anh luôn đi nhanh nhưng lại cố ý chậm lại bước chân là chờ cô sao?

Anh của đêm qua vốn không phải như vậy, nhưng lòng cô chính là vì sự quan tâm vô tình của anh mà căng thẳng.

Hạnh phúc đến nhất thời, có phải giống như giấc mơ đẹp nhưng không thật.

Cô thả lỏng xem đó là hạnh phúc, anh xem đó là gì? Thương hại hay là bố thí cô chút hoài niệm.

Trong quá trình đi gần như là đi hết các nơi mỹ miều của thành phố Pattaya, tiếng cười không chút tụt nệm luôn hiện hữu.

Thật vậy, khi tâm trạng tệ ta đừng nên vì điều đó mà làm lơ dờ. Hãy để ta điều khiển tâm trạng, đừng để tâm trạng chi phối mọi suy nghĩ, hành động của ta.

Bên ngoài ô cửa sổ như thế nào chúng ta vô pháp thay đổi, nhưng chúng ta có thể lựa chọn đứng trước ô cửa sổ nào. Chọn ô cửa có thể đem đến cho chúng ta tâm trạng vui vẻ hay ô cửa toàn là bi thương.

Bên trong bữa tiệc ồn ào bỗng dịu đi, mọi người dời sự chú ý đến đôi nam nữ vừa xuất hiện. Từng lời xì xầm to nhỏ không ngớt lời khen, ánh mắt nữ giới bắn về phía nam nhân kia đầy ái mộ và chiêm nhĩ.

Vân Thiên Nhục có chút không quen với đầy ánh mắt như vậy, họ nhìn một cách công khai, nhiệt tình như lửa. Đây là hướng về ai, trong lòng cô hiểu rõ.

Trình Dật Hàn cảm nhận được bàn tay cô lạnh hơn, nhin không được đưa tay mình đặt lên sườn ả.

Một người đàn ông thanh lịch, khí chất không kém, chính là chủ nhân của bữa tiệc nhiệt liệt đón chào khách quý.

Vân Thiên Nhục không ngờ tại nơi này lại gặp Khun Wasin, anh trông khí thái hơn những lần gặp mặt trước.

Khun Wasin bước đến, ánh mắt thâm thúy đầy ý cười nhìn Vân Thiên Nhục. Sau đó dùng ánh mắt nghiêm túc, đưa tay trang trọng lịch thiệp:

" Xin chào anh! Rất vui khi anh bỏ thời gian quý báu để đến tham dự ".

Ngược lại, Trình Dật Hàn không thoải mái, nhưng vẫn đưa tay nắm lấy, dùng anh ngữ ngắn gọn đáp:

" Rất vinh hạnh ".

Lần đầu gặp mặt chính thức vị danh nhân trẻ thành đạt, thật đúng là phong độ hơn người. Ban đầu khi quyết định hợp tác với công ty X anh có chút do dự. Đã giả làm một nhân viên bình thường, tiếp xúc với nhân viên của công ty đối tác. Anh liền không do dự, còn cảm thấy mình may mắn.

" Anh khách sáo rồi ".

Vẫn như ngày trước thân thiết, đưa tay ra, cười ôn nhả:

" Khun Far, rất vui khi hôm nay được gặp cô ".

Đáp lại nụ cười sán lạn:

" Tôi khá bất ngờ với sự xuất hiện của Khun Wasin, nhưng cũng thật vinh dự được đứng đây cùng anh nói chuyện. Lần trước đường đột không chào anh một tiếng, thật có lỗi ".

" Không sao. Khun Far không giận tôi vì sự đường đột này chứ? ".

" Không có. Tôi còn phải cảm ơn Khun Wasin đã tạo cơ hội để tôi ngắm nhìn tận mắt thành phố Pattaya ". Cô thật sự quá mức ngạc nhiên, thảo nào Khun Wasin nói qua sẽ cho cô gặp được những diễn viên điện ảnh Thái.

" Mời hai vị tự nhiên, tôi qua bên kia một lúc ". Khun Wasin bỗng dung phát hiện ánh mắt vị Giám Đốc kia nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống. Có vẻ, bọn họ không đơn thuần chỉ là sếp và nhân viên.

" Anh tự nhiên ".

Nam nhân âm trầm giọng nói vừa dứt, còn không chờ Vân Thiên Nhục thở đã trực tiếp giữ eo cô, gần từng chữ vào tai cô.

" Có cần phải vui như vậy không? Có phải thấy anh ta rất hoàn hảo, đúng kiểu lai Tây ".

Đáng chết. Anh nghe không hiểu họ đang nói gì, nhưng biểu cảm niềm nở như gặp lại tình của cô cũ khiến anh churong mắt. Trước mặt anh lại xem như không mà liếc mắt đưa tình, nếu không phải ở đây anh sẽ không chỉ dừng ở đây.

" Anh nói bậy gì vậy? Còn không mau buông tôi ra ". Mọi người bàn tán càng lúc càng dữ dội, anh muốn gây sự chú ý cũng không cần như vậy.

Xem phản ứng của cô không ra gì, anh càng muốn mập mờ để xem ai dám đối với cô có ý đồ. Anh thu hết vào mắt những cái nhìn của những người đàn ông chăm chú đặt trên người cô. Không mỹ lệ, không nghiêng nước nghiêng thành, không nóng bỏng quyến rũ. Nhưng cô lại mang trong mình sự trong sáng đến tinh khiết, khiến người ta tình nguyện dấn thân.

" Thật sự không để ý? ".

" Để ý " trong lời anh là ý gì? Ánh mắt nhay nháy tỏ ý không hiểu.

Đây là giả vờ không hiểu hay thật sự không hiểu. Anh lúc này không có kiên nhẫn truy xét điều đó, cái anh cần chính là...

"Thật không để ý nam nhân khác?". Thanh âm là truy hỏi nhưng là để nghe đến cực điểm pha chút giấm chua nhưng không để phát giác.

Né tránh câu hỏi của anh, không hiểu ý anh rốt cuộc là muốn thế nào. Cô chỉ hiện lên suy nghĩ rằng anh cao ngạo, luôn muốn làm chủ mọi việc.

"Trước đó tôi cũng có để ý đến nam nhân khác. Anh không phải nên xã giao gì sao? Vẫn còn thời gian nói những lời đùa dư thừa như vậy".

Không để ý nam nhân khác? Vậy anh được xem là gì? Anh trong lòng cô không phải nam nhân?

Đời anh từ bao giờ lại bị người khác xem thường như thế. Không một chút hài lòng muốn bẻ gãy lý lẽ vô lý của cô, đây giống như là xúc phạm anh đồng dạng.

"Cô...".

Lời còn chưa truyền đạt hết đã bị một giọng nói anh ngữ Nam thành thạo khác cắt ngang.

"Trình Tổng, khỏe. Tôi nhận ra anh từ khi anh xuất hiện, rất vinh dự khi được gặp anh ở đây".

Trình Dật Hàn không thể không dừng lại lời nói, buông tay quay sang chào hỏi người vừa bắt lời.

Vân Thiên Nhục thở phào nhẹ nhõm, rồi đi sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 82: Em Thật Là Ngốc Đã Cố Chấp Yêu Một Người...

Dòng người trong bữa tiệc đi lại xã giao nhiệt tình, Vân Thiên Nhục thoáng nhàm chán không biết khi nào mới có thể về. So với việc ăn mặc sang trọng xinh đẹp đến những bữa tiệc như vậy, cô vẫn là thích bên ngoài dạo chơi hơn. Cô bỗng cảm thấy, ngay cả nụ cười ở những nơi xa hoa thế này đều giả tạo.

Một cô gái với gương mặt khả ái, dáng người vô cùng mỹ miều muốn bước hướng tới người mà nãy giờ gây sự chú ý. Nhưng một bóng người đàn ông đi qua trước mặt cô ta, cản trở hành động cô ta.

Phía sau lưng Vân Thiên Nhục vang lên giọng nói quan tâm:

"Khun Far dường như không thích ở những nơi như thế này?".

Ngay lập tức cô gái quay lại, thừa nhận cảm xúc chính mình.

"Thật sự tôi không quen lắm với những bữa tiệc như vậy, tôi nói anh ngữ vốn tệ nên không biết phải nói gì. Khun Wasin không bạn phải tiếp đón những vị khách đặc biệt sao?". Cô bây giờ đã dâng lên suy nghĩ muốn đào tẩu khỏi nơi này.

"Tôi không phải đang tiếp vị khách đặc biệt là Khun Far đây sao?".

Khun Wasin ý cười nồng đậm, khiến Vân Thiên Nhục không xác định được là thật hay giả.

"Được một vị như Khun Wasin tận tình tiếp, tôi lấy làm vinh dự".

Khun Wasin vừa đi vừa nói dẫn bước cô đi đến một nơi ít người qua lại, có thể nhìn khung cảnh bên ngoài.

"Khun Far những ngày qua đã đi nơi nào nhiều rồi, tôi đối với Pattaya có thể nói là nắm trong lòng bàn tay. Nếu cô không chê, tôi muốn dẫn cô đi với tư cách là hướng dẫn viên du lịch. Khun Far thấy thế nào?". Những ngày nay anh quá bận nên đã không thể đến chào hỏi cô trước.

"Khun Wasin nói đùa rồi, tôi sao lại không biết điều mà phiên anh được chứ".

Một ý lời noi mạng phần chắc chắn:

"Khun Far là sợ phiên tôi hay là sợ Giám Đốc cô không cho phép?". Khun Wasin sao có thể không nhìn ra điểm lạ, bọn họ hai người cô nam quả nữ ở chung phòng quả không hợp tình lý.

Vân Thiên Nhục không nghĩ đến Khun Wasin lại thẳng tính đến vậy. Người chủ bữa tiệc là anh, như vậy hẳn đã biết đến cô đơn thân ở chung với Trình Dật Hàn. Nhưng ánh mắt của anh không khiến cô không thấy phản cảm.

Nhấp ly rượu trái cây trong tay lúng túng một hồi mới mở lời:

" Theo tôi nghĩ là cả hai lí do rồi ". Một mặt là do sợ phiền anh, một mặt kia lí do thật sự nằm ở nam nhân kia. Cô vốn chỉ nghĩ đến không muốn làm phiền Khun Wasin, nhưng câu hỏi ngược của anh, cô thấy có lẽ là có thêm anh ấy đi.

Khun Wasin nghĩ trong đầu suy nghĩ đánh giá: Câu đáp lại rất thông minh, không thừa nhận nhưng cũng không phản đối.

Khun Wasin không quên mục đích chính muốn nói chuyện với cô là gì, liền chuyển đề tài.

" Khun Far nghĩ gì về giới tính thứ ba? Cô nhìn nhận thế nào về những người như thế? ". Ánh mắt chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt cô gái xem cô sẽ nói thế nào.

" Tôi rất vui lòng trả lời Khun Wasin về vấn đề này, rằng là tôi cảm thấy rất thoải mái tự nhiên. Ở Thái vấn đề về giới tính so với các quốc gia khác không quá kì thi, đây là điều tôi nhìn nhận thấy và rất có thiện cảm với cách cư xử này ". Mỗi người cho dù là thế nào đều có quyền yêu và quyền được yêu.

" Khun Wasin vì sao đột nhiên hỏi về việc này ". Hỏi cô như vậy, ắt không phải hỏi vui chứ?

" Trước khi trả lời câu hỏi của Khun Far, tôi muốn biết rằng là cô có cảm thấy rằng tôi muốn tiếp cận cô với một ý định khác không? ". Anh là muốn tìm một người hiểu tâm tình anh, cho anh lời khuyên chân thành. Và anh chọn cô gái này.

Vân Thiên Nhục suy nghĩ ý định khác trong lời Khun Wasin hẳn là ám chỉ chuyện tình cảm. Trầm tư suy nghĩ, cũng nhớ lại những lần gặp trước mà đưa ra phỏng đoán:

" Ánh mắt của Khun Wasin nhìn tôi là một loại ánh mắt thân thiết, như là bạn bè. Tôi không tìm thấy trong đó với một loại cảm giác rằng anh có tâm tư khác. Đây chỉ là những lời nói dựa trên cảm nhận của tôi, nếu có lẽ lời vẫn mong Khun Wasin khoan tình đừng để bụng ".

" Khun Far đừng nói thế ". Cô nói thật đúng với tâm tư của anh, không chờ cô nói đã hỏi tiếp.

" Vậy cô cảm nhận ánh mắt Giám Đốc cô nhìn cô là loại ánh mắt gì? Cô có nhìn thấy điều gì khác lạ trong ánh mắt đó không? ". Tình cờ chiều nay anh đi qua thủy cung đã thu hình ảnh ngọt ngào như đôi tình nhân vào mắt. Nhưng thực tế lại không phải vậy, anh mất thời gian nhiều năm mới tìm được người mình thương. Anh không muốn có người vô tình mà lạc mất nhau.

Vân Thiên Nhục lần này né tránh ánh mắt anh, sau đó chậm rãi nói:

" Tôi...tôi có thể không trả lời không? Bởi vì tôi không biết nói thế nào mới đúng lòng mình, cũng nói không chính xác được ánh mắt thay đổi muôn màu muôn vẻ kia là ý tứ gì? ". Thanh âm bất lực khiến người ta đau lòng.

Anh ấy che giấu quá kĩ, ánh mắt anh ấy quá sâu. Ngay lúc ban đầu cô còn không nhìn ra được anh hận cô. Về sau cô càng phát hiện anh lúc nổi giận ra mặt, lúc ngâm sâu trong đôi mắt màu trà kia. Đôi khi chính là vô cảm, đôi lúc biến hóa thành đôi mắt ôn nhu như hai ngày ở đây. Rồi là căm hận đỏ như máu vào đêm mưa kia.

Cô xác định không được! Cũng không dám xác định, nhầm rồi sẽ như là rơi xuống vực thẳm.

Khoảng thời gian gần đây, anh dường như rất nhường nhịn cô, mơ màng khiến tâm cô sinh ra vọng tưởng. Khi anh cần cô, cô mới tỉnh mộng trở về với thực tại. Sẽ không thay đổi được sự thật rằng anh hận cô, trong lúc ý thức mơ màng anh quên tất cả.

Lại không quên, người anh hận chính là Vân Thiên Nhục cô...

" Khun Wasin, tôi...tôi ".

Xem ra anh làm khó cô quá rồi, người ngoài như anh nhìn vào cứ ngỡ mọi chuyện đơn giản vô cùng. Nhưng hóa ra lại rối như tơ nhện, lòng rối mà mối quan hệ cũng rối.

" Khun Far không cần nói nữa, có lẽ tôi sẽ không bao giờ hiểu được trong cô bây giờ đang hỗn loạn như thế nào. Nhưng đôi khi ánh mắt đối diện với cô chỉ là nhất thời, vào lúc cô không hiện diện trước mặt người đó, khi đó có lẽ mới chân chính là họ ".

Trong tình yêu, người ngoài cuộc dễ dàng đưa ra phán đoán của mình dành cho người khác. Nhưng đến khi tự mình đánh giá tình cảm chính mình và người đó sẽ mang theo tư tưởng không muốn đối diện sự thật.

Khun Wasin bây giờ là vậy, anh nhìn thấy được chuyện người khác nhưng chuyện bản thân lại lăm vào bế tắc.

" Cô nói đúng, tôi vốn dĩ chỉ xem cô như một người bạn, tuy rằng tiếp xúc không lâu nhưng ấn tượng để lại rất tốt. Tôi hỏi cô suy nghĩ thế nào về giới tính thứ ba, chính là vì tôi phát hiện bản thân tôi là một trong số đó ". Giọng điệu không chút che giấu ý cười khẽ tự chế giấu chính anh, một người thua trước chữ tình.

Vân Thiên Nhục đang phân tích câu nói của Khun Wasin: Cái gì mà ánh mắt khi nào là chân chính nhất. Bỗng nghe đến câu sau không chút liên quan của anh làm phân tâm.

Ngạc nhiên thì có đó, nhưng thán phục vẫn nhiều hơn khi anh tình nguyện nói cho cô biết. Sự áp úng ban nãy biến mất, đem suy nghĩ chính mình nói ra.

"Tôi thật lòng vui thay cho Khun Wasin đã tìm được mảnh ghép của đời mình. Lòng tôi hỗn độn vô cùng, nhưng tôi vẫn hi vọng Khun Wasin không cần đặt bản thân vào tình huống tri tri. Khun Wasin chắc chắn kinh nghiệm nhiều hơn tôi, tôi tin tưởng anh sẽ đưa ra quyết định mà anh cho rằng anh thấy tâm yên bình".

Tình yêu đến như một cơn gió, nhanh đến độ ta không ngờ đến. Chỉ thoáng qua chạm qua ta, không màu không mùi cũng không vị. Tình yêu cũng vậy đến bất chợt, khi ta nhận ra đã không còn là lúc để phân biệt điều đó là đúng hay sai.

"Khun Far sẽ không vì vậy mà xem thường tôi chứ?". Tuy rằng vậy, anh vẫn đâm ra lo sợ.

"Tôi sẽ không và tôi nghĩ rằng mọi người cũng sẽ không. Ngày xưa khi mà thời đại phân biệt giai cấp vô cùng rõ rệt, vẫn tồn tại tình yêu không phân biệt giai cấp. Ngày nay, tin rằng với sự phát triển tiên tiến, mọi người nên dần chấp nhận với tình yêu không phân biệt giới tính". Khun Wasin lo lắng cũng là đương nhiên, không phải ai cũng sẽ thấu hiểu và chấp nhận. Đặc biệt, Khun Wasin lại có danh tiếng như vậy, ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Câu chuyện dở dang, bỗng có một người hớt hải chạy tới:

"Boss, có Khun Khamwilay tìm ngài!".

Khun Khamwilay, xem ra anh không thể không đi rồi, gấp đầu đối người kia nói:

"Được, tôi lập tức đi".

Sau đó tiếc nuối lại cảm thấy bản thân như thất lễ vậy, ôn dịu:

"Xem ra tôi không thể cùng Khun Far nói chuyện tiếp rồi, hi vọng Khun Far đừng trách tôi". Trong đầu là câu nói vô cùng chân lí "tình yêu không phân biệt giới tính".

Vân Thiên Nhục lắc đầu tỏ ý bảo không sao.

"Khun Wasin không cần bận tâm, tôi có thể một mình được. Chuyện ban nãy...cảm ơn Khun Wasin, hi vọng lại có một dịp khác cùng anh tán gẫu".

"Tôi cũng cảm ơn Khun Far bởi những lời động viên!". Anh đã đưa ra được phương án không do dự đắn đo nữa rồi. Giám Đốc của một công ty lớn thì sao? Suy cho cùng cũng là một người máu thịt, yêu thì chính là yêu. Cô nói đúng, tình yêu là để cho mỗi người sinh ra có ý nghĩa. Bản thân hạnh phúc vì có tình yêu, không phải hạnh phúc để cho người ta xem. Đồng ý là điều tốt, phản đối cũng không sao. Anh sẽ dùng thời gian để chứng minh, tình yêu không có lỗi, chỉ cần đối phương đều vì người kia mà rung động.

Khẽ cười gật đầu với anh một cái, lại không biết rằng một người với ánh mắt đang hùng hực lửa giận.

Trình Dật Hàn lơ đãng một chút, nữ nhân kia đã đi đâu mất. Người người đi lại che mắt tầm mắt khiến anh nhìn không dễ dàng. Khi nhìn đến lại chính là cô nhìn theo tên đàn ông kia rồi đi. Nghĩ tới bọn họ này giờ âu yếm, thân mật nói chuyện anh liền nhìn muốn phát hỏa.

Bước chân đi nhanh về phía cô, không để ý đụng phải một người phụ nữ.

Người phụ nữ không những không tức giận còn vô cùng chấp thuận, cố ý đẩy người ngã về phía nam nhân này. Cô ta chính là người ban nãy muốn tiếp cận Vân Thiên Nhục nhưng bất thành.

Trình Dật Hàn nhăn mi tâm, khó chịu nhìn thân người phụ nữ đang không ngừng diễn tuồng uốn éo trên người anh.

Không phải là thô lỗ đẩy ra, mà là ưu nhã sắc lạnh đến gần, toát ra hơi thở nguy hiểm.

"Cút". Đây nếu không phải chốn đông người, anh đã lập tức đá cô ta ra. Là nữ nhân ai cũng vậy sao? Rõ ràng cô đã là nữ nhân của anh, vì sao vẫn muốn cuốn lấy người khác khi anh không ở bên. Giống như người phụ nữ này qua tay biết bao nhiêu người, hàng động thế này là muốn câu dẫn anh.

Ngay lập tức người phụ nữ run rẩy khắp người, cô ta vốn cho rằng anh muốn cùng cô nói điều gì đó yêu thích. Không ngờ tới lại khiến người ta không rét mà run.

Vân Thiên Nhục cảm giác được có ai đó hướng mắt về mình, tìm kiếm xung quanh một lúc. Ánh mắt chạm đến hình ảnh xem thật ái muội, câu người.

Nam nhân kẻ gương mặt sát tại người phụ nữ nói gì đó, người phụ nữ lại rõ ràng mà sát bộ ngực đầy đặn lên người nam nhân.

Sắc mặt cô ngay lập tức tái đi, chân lùi lại một bước. Cảm giác này vì sao lại giống như khi nhìn thấy anh và Tăng Nhu Đình ở một chỗ với quần áo không ngay ngắn.

Nhìn anh sánh vai cùng người khác, cô vì sao lại cảm thấy tổn thương thế này?

Bên kia, Trình Dật Hàn cho rằng cô ta biết đường tháo lui. Không ngờ đến, khao khát đến vậy. Tay người phụ nữ vòng qua cổ anh, tuôn một câu khiến anh bất động một giây.

" Cô gái kia có thể đang vui vẻ với...".

Vân Thiên Nhược nhìn không nổi nữa, tách mình ra khỏi nơi này, muốn ra ngoài hoa viên dạo một chút. Ánh mắt trống rỗng vô hồn, cô bây giờ muốn yên tĩnh một lúc.

Thân ảnh đáng thương vừa đi mất, dễ dàng bị che khuất. Nam nhân nghe đến lời người phụ nữ, ánh mắt nhìn sang nơi vừa nhìn thấy cô thì thật sự không thấy tăm hơi.

Không đợi anh trả lời, người phụ nữ làm như tốt bụng nhắc nhở, nói tiếp câu:

" Chủ nhân bữa tiệc ở hoa viên chẳng"

Trình Dật Hàn không thèm đếm xỉa đến cô ta, xoay người hướng ra ngoài, khí thế hùng hục.

Người phụ nữ cười ma mị, cũng theo sau đi.

Trình Dật Hàn không có tâm trạng để ý có người theo mình, trong đầu anh toàn là hình ảnh cô vui cười thế nào mà không phải vì anh.

Đi có chút chậm vì anh sợ đi nhanh sẽ bỏ lỡ mất cô trốn ở nơi nào. Để anh nhìn thấy cô trong bộ dạng nhu mì, anh tuyệt sẽ khiến cô nếm lại cảm giác xuống không được giường.

Vì vậy đã để cho một người chớp lấy thời cơ, lúc anh lơ đãng ôm anh từ phía sau. Sau đó dùng động tác hoang dã đẩy anh lên thân cây, sẵn sàng muốn nhào đến.

" Ở đây sẽ không có người lui tới, anh không cần kiềm chế chính mình. Em sẵn sàng cùng anh ở đây ".

Người nam nhân này, vừa mới xuất hiện, cô đã chết mê chết mệt với thần thái ngút trời này. Một người như vậy, không chớp lấy thời cơ còn đợi bao giờ. Người đi chung với anh vốn thua xa cô, cô không tin không bắt được anh.

" Người ta đã đưa lên tận miệng, anh cũng đừng phụ lòng người ta chứ? ".

Đáng tiếc thay, lúc đó một cô gái rõ ràng muốn buông lỏng lại ngoài ý muốn nhìn thấy một màn còn kinh diễm hơn.

Đáy mắt bỗng đỏ lên nhưng vẫn quật cường không tiết lộ. Chân bước cũng chậm rãi dừng lại, nắm chặt lấy chiếc váy dự hội trên người.

Anh gấp gáp như vậy liền không kiêng nể gì mà muốn ngay tại đây trình diễn một màn ân ái sao?

Người nam nhân này, vì sao lại đeo nhiều mặt nạ đến vậy.

Là đôi tay ôm cô ảm áp sao? Là bờ lưng cứng cô trên vai sao?

Đúng là vậy phải không? Như Khun Wasin nói: Chỉ khi không mình không hiện diện trước mặt người đó mới biết đâu mới chân chính.

Cô biết chứ, anh phong lưu, anh đa tình, bên cạnh anh luôn vây quanh nhiều phụ nữ. Nhưng vẫn không tìm được tim đâu, vỡ òa như muốn nứt ra.

Cô cho rằng bản thân không ngốc, nhưng hóa ra lại ngốc ở phương diện này, sâu đến không thoát ra được.

Cô không muốn vấy bẩn đôi mắt chính mình, một thân dơ bẩn đã đành. Nhắm mắt lại, lặng lẽ quay người nhưng gần như muốn hút cạn sức lực của cô rồi.

Cho dù cô có cỡ nào mạnh mẽ cũng không đấu lại được con tim mù quáng của mình. Khi anh nói những lời nhục mạ cô thương tâm, khi anh nhục nhã cô ghê tởm chính mình. Khi chứng kiến anh năm lần bảy lượt chung đụng với người khác, cô khinh bỉ bản thân vì vậy mà lạnh tâm.

Anh đêm nay, đêm sau và về sau tốt nhất vẫn là ở bên ngoài ong bướm chơi đùa đi. Bây giờ, cô chỉ hận chuyển mấy bay không có, cô muốn ngay lập tức tránh xa nơi nào có anh.

Trình Dật Hàn hung hăng đưa tay bóp cằm cô ta không lưu tình.

" Cô tốt nhất cầu nguyện đừng để tôi tìm ra cô là ai? Những người tính kế với tôi, còn chưa có ai toàn thân mà lui đâu ". Lạnh lẽo thanh âm buông ra, đẩy mạnh cô ta té xuống nền cỏ.

Người phụ nữ kia thở hồng hộc, ánh mắt đầy khiếp sợ không tin vào tai mình. Nhớ lại ánh mắt như chim ưng hung hiểm, tay không ngừng run rẩy, sợ hãi. Cô ta sai rồi, đụng vào người không nên đụng.

Trình Dật Hàn sửa sang lại quần áo bản thân có chút nhàu, ánh mắt dâng lên chán ghét cực độ. Đập vào đôi mắt anh là thân ảnh mà anh dường như là cuồng quýt đi tìm.

Sải bước chân ưu nhã nhanh hơn, rất dễ bắt được cánh tay cô quay cô đối mặt với anh. Ánh mắt tức giận cùng lạnh như băng khắc ra từng chữ. Lực đạo trên tay cũng gia tăng.

"Đã đi đâu? "

Vô cớ bị kéo lại, mắt lạnh đậm không nhìn anh, thuận miệng buông lời chán ghét. Khẳng định là anh chơi chưa đủ nên mới dùng giọng điệu đó nói với cô, như người sai là cô.

"Nhanh như vậy đã xong rồi sao? Đêm vẫn còn rất dài mà! ". Là cô quấy phá anh hay là anh vốn nhanh như vậy đây?

Cái gì mà nhanh? Đêm dài vốn không liên quan, cô nói nhằm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 83: Anh Bồi Cô Rơi Xuống

"Tôi hỏi cô này giờ đi đâu? Cùng những ai tiếp xúc qua? ". Dùng tay muốn xoay mặt cô đối diện chính mình. Tức giận vì cô đột nhiên biến mất, tìm thấy cô muốn nổi nóng nhưng nhìn cô đột nhiên khác lạ, anh lại nói không nên lời.

Né tránh hành động của anh, tách bàn tay đang giữ cô lại, nhanh gọn lẹ đáp anh rồi toan đi.

"Tôi vì sao phải trả lời hết những câu hỏi của anh? Không cần thiết ".

Bắt lực lắc đầu mím môi mỏng, bàn tay nắm chặt ngăn chặn mình kiềm không được tính tình. Anh không thích cái gì không mình không bạch như thế. Lại lần nữa kéo cô lại, bàn tay giữ lấy đầu cô ép cô phải nhìn vào anh.

"Cô vì ai mà bây giờ đem cái thái độ này nói chuyện với tôi?". Gần từng chữ chính là giới hạn của nhẫn nhịn.

Nữ nhân chết tiết, vừa đụng phải cô thì anh không phát hỏa không được. Nhưng anh lại dâng lên suy nghĩ không được tùy ý như thế, không để cho cô đắc ý khi dễ dàng khơi mào lửa giận trong anh.

Nhìn đến mắt cô ẩn hiện nước như ngưng đọng, còn có dấu hiệu đỏ, liền thay đổi sắc mặt.

"Ai gây khó dễ cô sao? ". Cô thuộc quyền sở hữu của anh, chỉ mình anh có thể tùy ý chà đạp cô. Cô muốn trên thiên đường hay địa ngục đều do một mình anh quyết định. Ngọc Hoàng Đại Đế, Diêm Vương có tìm đến cửa cũng không cho phép đụng tới một sợi tóc của cô.

Hết đường né tránh anh, vì thế nhắm mắt lại, không ngờ tới thanh âm cất ra lại mang theo chút khàn khàn.

"Không có ".

Không ai gây khó dễ cô, là chính cô tự gây khó dễ chính mình.

Ngay cả chính Vân Thiên Nhược cũng không nghĩ tới, nói ra lại chính là như vậy giọng. Bởi vì câu hỏi của anh, lại đụng đến nơi nào đó đang nhói từng cơn.

"Còn nói không có. Không có sẽ là sắc mặt như vậy? ". Thanh âm trầm ấm như ôn nhu mà bảo trợ.

Nam nhân này biến đổi thật kinh người, một giây trước là một loại sắc mặt. Chỉ một cái chớp mắt liền như hóa thành người khác. Chỉ có cô gái này mới khiến anh trong lúc vô tình biến thiên hàng vạn sắc mặt.

Không thấy được hình ảnh chính mình lúc này nên cô không biết bản thân bây giờ có bao nhiêu chật vật. Không tình nguyện để anh cười hả hê vào mặt, lên tiếng đề nghị.

"Tôi muốn về, có thể không? "

Đồng ý thỏa thuận, anh cũng không muốn ở lại nơi này.

"Được. Bây giờ lập tức về ".

Vân Thiên Nhục vốn chỉ muốn tự mình về trước, anh thế nhưng dễ dàng chấp nhận, còn muốn đưa cô về. Đây là loại tình huống gì? Cô muốn ở một mình cũng khó như vậy sao?

Quãng đường đi về không ai nói với ai một lời. Đến khi về đến, Trình Dật Hàn muốn hỏi nhưng cô lại nhanh chân hơn bước vào phòng tắm rửa.

Trình Dật Hàn bước ra khỏi phòng tắm, chỉ đơn thuần mặc chiếc quần rộng thoải mái. Lộ ra cơ thể cường tráng, phụ nữ mê mẩn đụng chạm, đàn ông ai cũng muốn được sờ hữu.

Một cái nhún tay, căn phòng sáng rực nay chỉ còn là ánh sáng mờ nhạt nhưng yên bình.

Nhìn nữ nhân kia co mình lại một góc, cách mép nệm chỉ một chút là liền nếm cảm giác té trên giường xuống sẽ thế nào.

Ôm cô lại gần, vẫn không quên nhắc lại chuyện cũ. Cô tuy không nhúc nhích nhưng anh biết cô vẫn còn chưa ngủ.

"Nhất quyết không nói, tôi giúp cô xử người đó không tốt hơn là cứ uất ức như vậy sao?". Đôi khi chỉ qua một bóng lưng là có thể nhìn ra tâm tình người đó không tốt.

Vẫn là hơi thở đều đều, nhưng lồng ngực trần trụi của anh cảm nhận được từng nhịp đã gấp gấp hơn do căng thẳng. Hơi ấm nhẹ nhàng phả vào ngực cũng khiến nơi nào đó trong anh rục rịch.

Bất động không nói, anh lúc này xem xem cô sẽ giả vờ đến khi nào. Ánh mắt tà mị, hành động càng thêm giáo hoạt khi bàn tay ma mị vuốt tấm lưng gầy, không mấy đứng đắn.

"Vân Thiên Nhục, cô nghe cho kỹ cũng nhớ thật sâu. Chỉ một mình tôi, mới có quyền với cô. Tất cả". Nghĩ đến bản hợp đồng một năm, anh nhiều lần dâng lên suy nghĩ, cứ thế mà tiếp tục giữ cô bên mình.

Tư vị của cô, anh luôn thấy không đủ, vừa hay cô hợp khẩu vị của anh, như vậy giữ cô lại cũng không thiệt thòi. Hận của anh, những ngày này an giấc lạ thường, nhưng không biết khi nào lại nổi lên. Lúc đó anh phải nói rằng, quên đi không phải dễ.

Phải không? Trong thâm tâm Trình Dật Hàn thật sự nghĩ như vậy sao? Hận sâu bao nhiêu, cũng sẽ không nổi lên suy nghĩ muốn chiếm cứ người đó cả đời. Mà là càng khiến người ta nhanh chóng đau khổ biến mất khỏi mắt mình càng nhanh càng tốt. Chữ tình rộng lớn sâu nghĩa không phải muốn giác ngộ liền giác ngộ. Chữ hận suy cho cùng vẫn dễ buông bỏ hơn, bởi vì giữ lấy cái hận lâu trong lòng sẽ đến lúc mệt. Cái khó buông nhất chính là vừa yêu mà vừa hận, không cách nào không hận người đó, cao ngạo không thừa nhận bản thân là yêu người đó.

"Tôi không thích nữ nhân của tôi vì một người đàn ông khác mà uất ức?". Đây chính là sự thật, không ai có thể chấp nhận nữ nhân mình vì người khác mà hi nộ ái ố.

Cô cầu còn không được. Tiếc thay, người nam nhân đó, mấy năm qua khi kẻ đến người đi, trời chuyển đông sang thu lại vẫn là anh không hề đổi.

Phủ nhận bản thân không có như vậy, cô đã muốn không nói đến, anh vì sao cứ nặng nề khích bác. Đưa tay đẩy mạnh anh ra nhưng không thành, lớn tiếng hét xả giận.

"Tôi không uất ức, một chút cũng không".

Cô không có, thật sự không có...

Trình Dật Hàn phản xạ nhanh, giữ người trong lòng lại càng sát bản thân.

Rốt cuộc không chịu được hết âm ỉ vào mặt anh, ánh mắt ranh mãnh ý cười.

"Tốt. Không uất ức. Vậy cô đây rốt cuộc là bị gì? Lẽ nào đến kỳ?". Phụ nữ không phải đến những ngày này, đều vô lý hết mực, như thời tiết đồng dạng.

Vân Thiên Nhục đêm nay đúng là anh không thấy qua, im lặng lại giống như rơi lệ. Cô rốt cuộc vì ai mà lệ muốn tuôn, người nào bản lĩnh lại lớn như thế, khi anh rõ ràng có mặt ở đó.

Bàn tay ấm cách lớp quần áo muốn kiểm tra, nhưng bị phản đối kịch liệt, không những vậy còn nói những lời khó nghe.

"Anh dừng lại. Dừng dừng bàn tay bẩn như vậy chạm vào tôi, tôi ngại bẩn". Anh khiến cô kinh tởm, cô thế nhưng không ngừng nghĩ đến hình ảnh anh dùng bàn tay này sờ đến chỗ này chỗ kia bây giờ lại đem chạm đến cô.

Bẩn? Tay anh khi nào thì bẩn qua?

Là anh lâu ngày không gây khó dễ cô, mới khiến cô trở nên ngông cuồng như thế, ăn nói không để anh vào mắt.

Ánh mắt màu trà đã biến đổi từ trầm lắng quan tâm đến nổi giông bão cuộn cuộn.

"Cô có gan lặp lại lần nữa". Thách thức kiêu ngạo, mang hàn ý sát thương. Như là cấp cô một cơ hội cuối cùng cũng là cấp anh đoạn tình tảo duy nhất.



Không chút sợ hãi trừng đầu lại ánh mắt anh, sẵn sàng tuyên chiến. Nhưng một lúc sau một câu cũng không nói ra, không phải vì sợ mà là vì cô không nhất thiết phải nghe anh, muốn cô lặp lại thì cô phải lặp lại sao?

Cô nói sai nơi nào, anh còn tỏ thái độ như bản thân anh là oan. Anh có oan hay không, cô không quản. Cứ như thể lùi người về chỗ cũ, trước ánh mắt tức giận muốn học máu của anh xem như không có gì an nhiên nằm xuống.

Phải nói rằng, im lặng nhiều khi tốt hơn bất kì lời nói nào. Im lặng không phải có nghĩa là chúng ta sợ, chúng ta yếu đuối mà là đỉnh cao của bất trị. Khi mà bản thân ta cảm thấy, nói nhiều cũng vô dụng thì hãy chọn im lặng. Im lặng để bầu không khí không tồi tệ, để lòng mình không bận tâm.

" Vân Thiên Nhược, cô có biết hậu quả khi nói ra lời này sẽ thế nào không hả? Quên rồi sao, quên mất những lần cứng đầu, cứng miệng bị tôi dạy dỗ thế nào sao? ".

Dứt lời, không khí yên lặng đến đáng sợ.

Vẫn là câu nói đó, chọc giận anh, hậu quả cô lãnh không phải là bầm dập chính là chết đi sống lại.

" Cô nếu còn khăng khăng im lặng, không nói rõ ràng, đêm nay cô ngay cả cơ hội ngủ cũng không. Chuyến đi ngày mai cũng hủy, đâu cũng không được đi ". Từ khi nào anh lại tốn thời gian nói những lời phân trần như thế đây, tức giận trong anh cũng mờ ảo lúc cao trào nhưng lại dễ dàng hạ lửa.

Thân thể nhỏ nhắn cuộn lại, chần chập lên che hết người giống như đang ngủ. Trình Dật Hàn thấy cô một chút phản ứng cũng không có, mạnh tay hất chăn.

Dưới lớp chăn cô gài từ lúc nào đã đeo tai phone, mắt nhắm lìm đim, như người nói chuyện không cùng cô có quan hệ.

Trình Dật Hàn không biết phải diễn tả cảm xúc bản thân ngay khắc này là thế nào tư vị. Cô cự nhiên hành xử như thế, đột nhiên tức giận trong anh không phải tăng lên mà thay đổi theo xu hướng không ngờ. Đây chính là nỗi giận dưng dưng nhưng lại nói không nên lời, anh muốn cùng cô tính sổ nhưng thái độ cô không quan tâm.

Nữ nhân đáng giận.

Giật phăng cái tai nghe là công cụ biến anh thành trò đùa.

" Cô chán sống rồi ". Kéo cô ngồi dậy chân chính đối diện nói chuyện.

Vân Thiên Nhược cho rằng nhện không phải là thượng sách tốt, bất bình vô cùng với thái độ không một chút tôn trọng nào của anh. Đã vậy cô sẽ nói cho anh mất mặt, giả đồ quân tử.

" Trình Dật Hàn, anh sao còn chưa chết đi? Anh phiền chết đi được, anh nếu như rảnh như vậy liền đi chỗ khác chơi. Rõ ràng không nguyện ý đi về, tại sao lại đi về, tôi không cần anh đóng vai người tốt ".

Anh đúng đủ mặt dày.

" Anh còn không biết ngược nói anh không bản, anh chính là đại bản. Vui hết người này, đùa đến người nọ. Anh rõ ràng có rất nhiều phụ nữ bên ngoài, vì sao cứ luôn làm khó tôi?".

Trình Dật Hàn mang theo nghi vấn lớn trong đầu, logic sắp xếp lại những sự việc xảy ra hôm nay.

" Cô là ở để ý chuyện này mới nóng giận vô cớ. Vân Thiên Nhược, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi mập mờ với người khác? Cô có phải nên nói một lí do vì sao để ý tôi cùng người khác không? ". Anh đi tìm nguyên nhân lại không biết rằng nguyên nhân chính là anh. Sự thật này khiến bao nhiêu bất mãn cùng xúc động muốn dạy dỗ cô biến mất.

Anh có thể lí giải rằng cô đang ghen.Nói đi cũng phải nói lại, trí tưởng tượng của cô cũng thật phong phú.

Thoát khỏi kiềm hãm, nằm xuống muốn tiếp tục ngủ, anh vẫn như cũ lải nhải. Không nhanh không chậm lặp lại lời mới rồi.

" Tôi không phải đã nói qua, bởi vì tôi ngại bản ".

Thừa nhận một câu liền chết sao?

" Cô... ".

" Anh không xem xem bây giờ là mấy giờ rồi, đừng nói nữa ". Mắt nhắm lại, chân thành nhấc nhờ. Một ngày nay nhiều chuyện xảy ra, không những thân thể mệt mỏi mà đầu cũng thật mệt.

.....

Ngày hôm sau.

Vân Thiên Nhược ngồi trong xe chờ đợi Trình Dật Hàn khá lâu, con buồn ngủ bỗng dưng ủa đến. Chịu không được gục đầu ngủ nhưng tư thế có chút không thoải mái, vì thế cô trực tiếp xuống ghế sau nằm ngủ.

Một người lại gần chiếc xe, quan sát ở một khoảng cách vừa sau đó đi xa gọi điện báo cáo:

"Đại ca, trong xe không có cô gái nào cả".

Người bên kia hài lòng gật đầu.

"Tốt, cứ theo kế hoạch mà thực hiện". Tiểu Thư muốn anh giết Vân Thiên Nhược nhưng anh xuống tay không được. Nguyên nhân không phải nằm ở Trình Dật Hàn sao? Anh ta mà biến mất, mọi chuyện đều dễ nói. Tiểu Thư sẽ không phải vì anh ta mà đau khổ, cũng sẽ không liên lụy tới người vô tội.

Trình Dật Hàn xong việc, lúc nhìn thấy ghế cạnh tay lái trống không liền nhăn mi. Ánh mắt cũng nhanh chóng bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ yên giấc đằng sau liền an tâm.

"Cũng thật ngoan!". Cảm thán một câu, ánh mắt nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Kiên nhẫn cứ thế ung dung ngồi trong xe đến khi nửa giờ sau cô gái tỉnh giấc.

Vân Thiên Nhược nhìn thấy anh an tĩnh nhắm mắt, dường như cũng rất mệt mỏi. Bây giờ, có nên đổi ý không đến bãi biển Pattaya nữa không?

"Tỉnh rồi thì lên trước ngồi". Không quay lại nhưng dễ dàng cảm thấy được có ánh mắt đang nhìn mình chăm chú.

Lật đặt ngồi dậy, người gì đâu giống như có hai mắt đằng sau thế này.

Chiếc xe lăn bánh đều đều, Trình Dật Hàn để ý thấy có hai chiếc xe vẫn luôn duy trì khoảng cách, nối tiếp theo sau. Để ý một lúc không thấy gì bất thường nên anh chỉ xem đó là tình cờ, ánh mắt thu vào từng nụ cười phi thường thỏa mãn của cô gái. Nghe những lời không ngừng khen thưởng về đẹp thiên nhiên.

Đến khi tới một con đường nhìn vắng lặng lại lấy hết tốc độ vượt mặt lên song hành.

Vân Thiên Nhược nhìn hết nơi mà xe chạy qua, khoe miệng cười tươi, trong đầu liên tưởng tới bãi biển sầm uất nổi tiếng Pattaya.

Chiếc xe mô tô di chuyển qua liền từ đâu ra rút ra một khẩu súng, đưa về xe Trình Dật Hàn mà nổ. Mỗi bên cửa xe là một chiếc xe.

"Á...".

Vân Thiên Nhược nhìn thấy cây súng theo thói quen hét lên, nép mình vào bên trong, hoảng sợ tột độ nhìn Trình Dật Hàn.

Bởi vì cánh cửa sổ bên Trình Dật Hàn đóng lại nên người bên ngoài khó bắn xuyên qua kính chống đạn.

"Pằng... Pằng".

Người nổ súng thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy bên trong xe thế nhưng lại có hai người. Nhưng đâm lao phải theo lao, tiếp tục bắn.

"pằng... Pằng... Pằng". Từng viên đạn dứt khoát được bắn ra.

"Cẩn thận". Trình Dật Hàn vừa lái xe lại vừa kéo cô gái vào ngực bảo vệ.

Kéo lại cánh cửa sổ không kịp tạo cơ hội cho viên đạn chuẩn xác bay vào.

"Kittt". Chiếc xe thắng lại gấp.

"Không sao chứ?". Nâng lên khuôn mặt cô gái đã mang phần tái nhợt, cánh tay bị đau cũng không để ý xem cô có bị thương.

"Không có, tôi không sao? Bọn họ tại sao lại muốn ám sát chúng ta, bây giờ phải làm sao?". Ánh mắt qua kính nhìn ra bên ngoài rồi lại nhìn nam nhân gần trong gang tấc.

Phát hiện sắc mặt anh biến, liền dâng lên dự cảm không lành.

"Trình Dật Hàn, anh...anh sao vậy?". Tay run rẩy này giờ mờ mẫn khắp người anh, rồi mờ to đôi mắt lo lắng khi đụng đến một vùng ướt đầm.

Anh bị trúng đạn. Là vì đỡ cho cô sao? Là như vậy rồi, bởi vì toàn thân anh che hết tầm mắt bên ngoài, cũng tiếp nhận viên đạn cho cô.

"Tôi không sao". Lên tiếng trấn an, cô không sao là tốt rồi.

Bị thương như vậy còn nói không sao? Tay đưa đến phía trước, toàn là máu...

Phía trước là một chiếc xe ô tô khác chặn hết đường đi, không còn cách nào khác gấp gáp hỏi.

"Boi được không?". Xe đã bị lũng bánh không cách nào đi tiếp, bọn họ đang xuống xe cầm trong tay khẩu súng đến gần, không thể ngồi chờ chết.

"Một chút ". Trong tình huống này anh vì sao hỏi như vậy, cô chỉ thuận miệng trả lời theo quán tính. Không ngừng quan sát từng nét mặt anh, hai tay rồi rấm xoắn lại.

Một chút hay là một chút kinh nghiệm e rằng cũng không?

Tay lái vững vàng lại dày dặn kinh nghiệm, chiếc xe bay lên vượt qua rào phân cách như một thước phim hành động mạo hiểm.

"Bùm ". Thanh âm chiếc xe rơi xuống nước rõ to, nước chấn động một lúc lâu, nhấn chiếc xe xuống sâu rồi biến mất không tăm hơi.

Vân Thiên Nhục không ngờ anh dứt khoát làm liều, xe vừa chạm nước một trận ngộp thờ dâng lên.

Khi xe vừa rơi xuống Trình Dật Hàn kéo Vân Thiên Nhục về phía mình, mở cửa xe ra đưa cô ra ngoài.

Tất cả oxi bị thiếu trầm trọng, Vân Thiên Nhục không quen với việc hoạt động dưới nước. Tay ôm lấy eo anh như cọng rơm sinh mạng.

Trình Dật Hàn tỉnh mắt nhìn ra được cô không biết bơi, không chút do dự đặt lên môi cô truyền cho cô sự sống.

Thật ngốc! Không biết bơi lại đồng dạng như vậy, nếu không có anh cô tiêu rồi đi.

Anh bị thương tự lo cho bản thân anh là tốt rồi, cô sẽ chỉ là gánh nặng cho anh.

Huỳnh Tông Việt nhìn từ trên xuống, anh tính nhầm một bước. Người này, quả nhiên không dễ đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 84: Tặng Cho Anh Tình Yêu Thắm Kín

Sắc trời chiều tà vô cùng thơ mộng, gió thổi rì rào kèm theo nước biển nhẹ nhàng xuôi dòng. Tại một bờ biển nhỏ, thân ảnh nhỏ nhắn nằm trên nền cát. Không biết đã ngất xỉu bao lâu, cô gái nặng nề mở mắt ra, sức lực không mấy khả quan, ngơ ngẩn nhìn bầu trời một lúc mới ngồi dậy.

Thanh âm nhỏ nhẹ pha lẫn mệt mỏi.

"Không phải mơ?" Trong mơ, cô như chạy đua với thần chết, có tiếng súng không ngừng sau đó là một trận thiếu Oxi hít không thông. Lúc cho rằng bản thân chết đến nơi, một người đã truyền cho cô đường khí.

Cô không thấy lạ khi bản thân theo dòng nước trôi dạt đến đây, ánh mắt hoang mang không phải vì sợ hãi bản thân sẽ chết ở đây. Mà vì, cô không nhìn thấy người cô muốn nhìn, không thấy anh cô liên hoảng loạn tột độ.

Không biết sức lực từ nơi nào, cô chạy dọc theo bờ biển, đem bao nhiêu khí lực xuất ra kêu lớn vô cùng bi ai. Giống như đánh mất thứ gì đó, cũng khiến người nghe liên tưởng đến nỗi bi ai của nhân vật ngày xưa khi nghe tin chồng chết nơi sa trường.

"Trình Dật Hàn... Trình Dật Hàn...".

"Anh ở đâu? Trình Dật Hàn".

Bất luận thế nào cũng được, cô chỉ cần được nghe giọng anh nói. Tuyệt tình tàn nhẫn cũng hào, nhục nhã xem thường đều được, cô đều không để ý cũng không oán anh nửa lời, có được không?

"Anh rốt cuộc ở đâu...ở đâu?... Ở đâu?...". Cảnh sắc xung quanh yên tĩnh đến lạ người, lòng cô trống trải rõ rệt.

Từ khóe mắt một dòng nóng hổi kiềm không được đau thương mà rơi xuống

"Anh không được chết...Anh nghe thấy không?". Một môi dừng lại bước chân, ánh mắt đọng nước nhìn quanh tứ phía, sợ một cái chớp mắt sẽ bỏ lỡ hình bóng của người ấy.

Sau tảng đá lớn, một nam nhân nằm bất tỉnh. Rõ ràng ý thức còn chưa chân thực trở về, nhưng bên tai văng vẳng tiếng ai đó tuyệt vọng. Thanh âm đó, tác động tới nội tâm yên bình của anh, gắng gượng mở ra đôi mắt mệt mỏi.

Lúc này, giọng nói kia càng rõ ràng tưởng chừng sát bên tai anh mà ni non:

"Trình...Dật...Hàn...Hàn".

Ngay cả mở mắt cũng là gắng gượng, vậy bước đi và thốt lên lời là nơi nào thúc đẩy?

"Kêu cái gì?". Nam nhân này là vậy, dù cho tình huống nào cũng là cái thái độ như rằng bị chọc giận.

Ồn ào... Nhưng anh không ghét xú nào ghét bỏ...Một sự yên tâm dâng trào.

Vân Thiên Nhục cho rằng mình nghe nhầm rồi, mang theo hi vọng quay người lại. Cho đến thời khắc chân chân nhìn thấy dung mạo ấy.

Bất động thanh sắt đứng nơi đó. Trình Dật Hàn đón thấy buồn cười, cô không tiến lại vậy thì để anh bước tới.

Nam nhân ngay cả hình ảnh cũng mơ hồ, trong tim anh gương mặt cô lại sáng hơn bất cứ lúc nào. Không để bản thân gục ngã, thân tâm trạng không còn tươm tất như mọi ngày nhưng khí thế vẫn hơn người.

Cô nhìn thấy, sắc mặt anh vô cùng kém, đôi con ngươi màu trà không phải thoải mái nhìn cô. Chính là cảm xúc trong cô vỡ òa, ngay cả nhấc chân cũng không nổi.

Một đoạn đường ngắn ngủn nhưng lần này hao tâm phí lực mới có thể đứng trước mặt cô. Cánh tay từng trận âm ỉ không ngừng vẫn cố chấp ôm lấy cô vào lòng, nhưng khí lực không đủ để đặt lên đầu cô, không đủ để lau giọt lệ của cô.

Không khí ban nãy còn lạnh vô cùng, tựa đầu vào ngực anh liền ấm áp như mùa xuân. Thiên ngôn vạn ngữ lúc này đều không cần nói, đưa tay vòng sau lưng anh ôm thật chặt.

"Anh vì sao đến bây giờ mới lên tiếng?". Cô không phải yếu đuối nhưng không phải lúc nào cũng có thể mạnh mẽ.

Là con gái mạnh mẽ được là tốt, nhưng đừng quá cứng nhắc xây dựng một hình tượng bản thân là một người mạnh mẽ. Có thể đến một ngày bạn sẽ quên mất bản thân còn mặt khác là yếu đuối, quá mạnh mẽ tổn thương về sau sẽ càng sâu.

Nghe tới lời trách móc của cô, anh liền hối hận khi vừa mới ý thức đã vội vàng đi ra. Có phải nên để cô khóc một trận mới đi ra thì cô sao còn sức để nói lời này.

"Lo lắng cho tôi?". Từng lời nói ra gần như hút cạn sinh lực, mắt đã sớm nhắm lại nghỉ ngơi.

Bị nói trúng tim đen, không quên giữ mặt mũi lùi người về sau tạo khoảng cách, mắt tự nhiên nhìn sang nơi khác.

"Không có".

Cô đẩy rất nhẹ, anh vậy mà lại loạng choạng đến gần té.

Thoáng cảm thấy có lỗi, không suy nghĩ vội vàng đến đỡ lấy.

"Trình Dật Hàn. Không sao chứ?".

Nơi trúng đạn vô tình bị tác động đến, đau đớn lan tràn.

"Hự...".

Một tiếng nhỏ ản ản đau đớn, khiến cô bừng tỉnh. Quên mất rằng anh vì cô mà chịu thay một viên đạn, còn ngấm mình trong nước lâu như vậy.

"Tôi đỡ anh vào trong tìm chỗ ngồi nghỉ".

Đây là một hòn đảo nhỏ, Vân Thiên Nhục dìu anh đi từng bước vào trong theo con đường mòn, sức nặng anh quả nhiên lớn gần như đè nặng trên vai cô rồi, nhưng một chút suy nghĩ chậm chạp cũng không có.

Khi nhìn thấy một túp lều nhỏ trong lòng thẳm mừng rỡ, như vậy đêm nay có nơi trú tạm rồi. Đi đến đặt anh nằm xuống, không đành trệ muốn cởi áo anh ra xem vết thương.

Trình Dật Hàn đưa tay chặn lại, không hiểu cô toan tính điều gì. Để cô nhìn thấy đáng về bất lực này đã là giới hạn cuối cùng của anh.

"Làm gì?".

"Tôi xem vết thương một chút, để lâu sẽ bị nhiễm trùng". Tự mình làm hành động này cũng không khỏi đỏ mặt, vẫn là thật run rẩy.

Tuy không phải lần đầu nhưng vết thương của anh để lâu còn gặp phải nước nhìn thoáng thật kinh, vẫn may là nằm trên vai nếu như nằm ở nơi thịt mềm như bụng khả năng nguy hiểm đến tính mạng càng lớn.

Anh lúc đó có phải đầu óc không minh mẫn mới đỡ lấy viên đạn này không?

Nhìn xung quanh nơi này, đứng lên cầm lấy chiếc hộp cũ kĩ nằm ở một góc. Bên trong hộp là những dụng cụ y tế có phần gì nhưng lúc này lại quan trọng, may mắn hóa ra vẫn ở xung quanh, trời không tuyệt đường người. Có lẽ là ai đó đã mang đến đây, cũng dựng lên cái lều này là để lỡ may có người vô tình trôi dạt đến đây vẫn còn có thể giúp một phần. Đây là việc làm ngấm ngầm, không màng tư lợi mà bây giờ hiếm hoi vô cùng.

"Anh chịu đựng một chút, tôi giúp anh lấy viên đạn ra".

Nhiều kĩ năng sống mà ta cho rằng sẽ không cần thiết nhưng nó sẽ đến vào lúc ta không ngờ. Biết được càng nhiều khả năng chăm sóc bản thân sẽ tốt hơn, cũng là giúp đỡ được người khác khi họ cần sự giúp đỡ.

Nam nhân không nói gì, yên lặng nằm đó. Cảm nhận từng tơ da thịt bị một vật mạnh mẽ tách ra, khuấy động ngang tàn. Các dây thần kinh kéo căng hết sức, mí mắt nhắm lại không chút thả lỏng.

Một tiếng cũng không rên, nam nhân này cũng quá phi thường rồi.

Qua một hồi vật vả viên đạn được gấp trong chiếc kéo cũ kĩ. Vân Thiên Nhược hít lấy hít để không khí, đưa tay lau đi mồ hôi chảy xuống từng giọt. Pha mạo hiểm này quá mức dọa người rồi, lần trước cũng không có căng thẳng như thế này.

Mỗi một cái động vào da thịt anh, cô sợ hãi bản thân làm không tốt anh sẽ chết.

Băng bó xong xuôi, lướt nhìn qua vết thương được chữa trị sơ xài tim đột nhiên run lên. Là cô liên lụy đến anh rồi. Nếu không phải cô cố chấp đi bằng được bãi biển Pattaya anh sẽ không ra nông nổi này.

Lau đi mồ hôi trên trán anh, giọt nước mắt yếu đuối ngập tràn trong con ngươi to tròn, đau lòng nhìn gương mặt tái mét của anh.

"Xin lỗi...Xin lỗi anh!". Xin lỗi khi mà quá khư tạo cho anh vết thương sâu đến vậy, xin lỗi vì hiện tại cũng như vậy để anh tổn thương tới tính mạng.

Vết thương anh mang đến đau đến ruột gan đứt lìa nhưng rõ ràng lại không đau bằng nguyên nhân bản thân khiến anh gặp nguy hiểm. Lẽ nào nói, tình yêu trên thế gian này yêu đến sâu đậm không phải là ở bên nhau. Mà là, thà rằng bản thân chịu đau khổ cũng muốn người kia được bình an sao?

Lấy áo anh và cả áo khoác của mình đắp lên người anh, sau đó nhân lúc trời còn chưa tối mịt vào sâu bên trong tìm gì đó lót dạ.

Vân Thiên Nhược hài lòng cầm trong tay nải chuối cùng trái dừa, nhưng xung quanh tối lên khiến cô mơ hồ không biết nên đi đường nào mới đúng.

Bên kia, Trình Dật Hàn mở mắt nhìn xung quanh lại không thấy bóng dáng kia tay bất giác nắm chặt lại đập mạnh vào cột bên cạnh. Dừng nửa não suy nghĩ cũng biết cô chạy đi đâu rồi, mò mẫm tìm dụng cụ đốt lửa.

Vân Thiên Nhược bị lạc trong mê cung ngõ ngàng, lòng nóng như lửa:

"Anh ấy không nhìn thấy mình phải làm sao đây?". Tiếng côn trùng kêu càng báo động sự yên tĩnh, nguy hiểm rình rập. Tiếng gió lùa qua tán cây tạo âm thanh như dao va chạm vào nhau khiến người khác sợ hãi.

Tay nắm chặt lại, môi mím chặt. Nhiều người khôn ba năm đại một giờ, cô bây giờ có lẽ nên sếp vào đối tượng này. Chân cứ đi về trước, mắt hiện lên tia lo sợ chớp chớp mắt. Đến khi nhìn thấy một đống lửa sáng rực không suy nghĩ liền nhắm hướng đó mà chạy.

Thờ hồng học khi quay trở về nơi xuất phát, lúc này mới nghĩ đến vì sao đống lửa này tồn tại, khi dương mắt nhìn chính là một gương mặt dọa người.

Nam nhân đứng đó sắc mặt vẫn vậy tái mét, ánh mắt mệt mỏi hằm hằm lửa giận sáng quắc nhìn cô. Vừa mới hoảng hồn nay lại chột dạ. Đống lửa rực cháy càng khiến anh nhìn tăng thêm một phần quý dị.

"Anh...anh vì sao lại đứng đây?". Ban nãy anh hôn mê đến cạn kiệt sức lực, bây giờ vẫn không khá lên chút nào, anh xem anh là thần thánh sao?

So với nam nhân anh được xem là yếu nhưng so với nữ nhân vẫn không thể đùa, nắm lấy tay cô kéo về phía mình gần từng chữ:

"Có cần tôi nhắc nhở cô nơi này là nơi nào không? Không phải là nơi cô tùy tiện đi lại như thế, muốn chết sao?".

Nữ nhân này không thể thông minh hơn được sao?

Cô là không muốn chết, mới đi có được không?

"Anh xem, tôi đã hái được trái cây còn có dừa. Chúng ta sẽ không chết đói, tôi không phải đã về rồi sao?". Đánh trống lảng vấn đề, đưa một quả chuối tới trước mặt anh.

Trình Dật Hàn nhìn đến trong tay cô quả chuối, phần nộ vô cùng, anh đường đường là nam nhân không phải vô tích sự như vậy.

"Không cần. Cô nếu như đói như vậy thì tự mình ăn". Đã đi sâu vào trong dã tràng, ngay cả áo khoác cũng không biết mặc vào.

Câu nói của anh như ấn định cô là người đói không nhịn được mà bắt chấp tính mạng, còn không phải nghĩ cho anh. Lẽ nào, cô làm sai rồi?

"Anh không vui sao? Anh nếu như không ăn tôi cũng sẽ không ăn!". Dứt lời đem tất cả đặt xuống, đi đến ngồi xuống sượt ẩm.

Đầu đột nhiên đau như búa bổ, ban nãy chỉ là mơ hồ nhưng bây giờ lại rõ ràng. Trước mặt anh xuất hiện bao nhiêu là Vân Thiên Nhược. Lắc lắc đầu tránh đi cái cảm giác khó chịu này, cúi xuống cầm lấy hai quả chuối, nhưng có loại cảm giác muốn đập đầu xuống đất.

"Ăn".

Vân Thiên Nhược không nhìn anh nên không phát hiện anh mi tâm nhăn lại, ánh mắt đã mơ hồ không rõ.

"Tôi không đói". Không nghĩ đến anh lại thỏa thuận, trong lòng thầm đắc ý nhưng vẫn mạnh miệng.

"Cứng đầu". Bây giờ có thể bớt nói lời nào anh sẽ rút lại, vẫn cố gắng duy trì thanh âm rõ ràng.

"Là do anh nói tôi đói có thể tự ăn, nhưng tôi lại không đói".

Không ngờ tới cô lại dùng lời anh nói khích bác lại anh, cô gái nhỏ này thù cũng thật dai. Tự tay lột ra quả chuối đưa tới trước mặt ép cô ăn.

"Còn không mau cầm lấy". Rất kiên nhẫn giữ nguyên tư thế, rành rạch uy hiếp, cũng như là dỗ dành.

Ngập ngừng cũng không tin nhìn trong tay anh, nhìn thật lâu xác định rằng cô không phải hoa mắt sinh ra ảo giác. Dương mắt nhìn anh một cách tò mò, cô rất lo lắng anh sẽ không ăn, bởi vì ban nãy anh nói anh không cần.

"Anh sẽ ăn chứ?".

Không đúng? Cô rõ ràng gần trong gang tấc nhưng sao mờ nhạt đến vậy? Thanh âm của cô cũng như từ xa dội đến.

"Sẽ". Anh muốn cấp cô một cái gạt đầu kèm theo nhưng thật khó.

Lúc này mới đưa tay cầm lấy, cô quả thật đói rồi.

"Ở đây không khí cũng thật tốt, mát mẻ yên bình, không có ồn ào tấp nập như thành phố. Chỉ tiếc là nơi này không có người sinh sống".

"Ừm".

"Anh cũng thật tài giỏi nha, tuy rằng anh lớn lên trong gia đình điều kiện tốt vẫn biết nhóm lửa". Nếu không có nhóm lửa này, cô tiêu rồi. Nhưng với trí thông minh, cô sẽ không dại mà tiết lộ cho anh biết.

"Anh nghi ngờ những người chiều nay là ai? Ở đây là Thái, ai sẽ rắc tâm muốn giết chúng ta. Mục đích của chúng là anh, hay là tôi?". Nếu thật sự là cô thì làm sao đây, cô sẽ là kẻ đầu sỏ đẩy anh vào thế nguy hiểm.

Nhưng ai lại muốn hại cô??

Người bên cạnh im lặng không nói, quay lại thấy anh đang giữ chặt đầu mình, tim căng thẳng:

"Anh sao vậy? Anh đau đầu hả? Đau lắm sao?". Nếu là bình thường, con người bị đau sẽ phát ra âm thanh để một phần nhỏ tiết chế cái cảm giác đau đớn đó ra ngoài. Anh là người bằng xương bằng thịt, vì sao một tiếng "ừ" trong cổ họng cũng không?

Đây là phản ứng tự nhiên của con người, cũng như khi bị đau, chúng ta thường buột miệng mà chửi thề một câu.

Trình Dật Hàn biết bản thân đang trò chuyện với cô, ở đây yên lặng để cô ngồi một mình ắt cô sẽ sinh ra cảm giác không an toàn. Nhưng đầu hảo đau, anh nghe không được lời cô nói, như có hàng vạn con sâu gây bệnh cắn nuốt lí trí anh.

"Anh mau lại nằm xuống nghỉ ngơi". Dừng vào da thịt anh liền như đốt cháy cô, huyết thái dương anh đập liên tục.

Anh sinh bệnh rồi! Vì sao nãy giờ không nói gì, còn ngồi đây hứng lấy cơn gió lạnh chứ? Ất hẳn do anh vừa bị trúng đạn dẫn đến mất máu nhiều, thân thể suy nhược. Cộng thêm, thời gian dài trong nước mới khiến anh nhiễm phong hàn.

Lấy áo đắp lên người anh mong một phần nào đó giúp anh đỡ lạnh.

"Tôi đi xung quanh tìm xem có thảo dược giúp anh hạ nhiệt độ". Gấp gáp nói, lộ rõ sự sợ hãi trong âm thanh bởi run rẩy.

Ở đây gió không ngừng thổi tới, chút lửa này cũng không ấm áp là bao. Anh như vậy khiến cô loạn lên rồi.

Tay ấm áp vô cùng, nhìn xuống phát hiện tay bị anh giữ lại.

Trình Dật Hàn nghe đến cô muốn đi, không tiếc lời ngăn cản. Anh chỉ là một chút cảm nhẹ, cũng không chết được.

"Đầu...cũng không được...đi". Khí thế bức bách người cũng không giảm, không cho người khác từ chối.

Vân Thiên Nhục cho rằng người bệnh sẽ sinh ra cảm giác không an toàn, vì vậy ngồi xuống giải thích:

"Anh bị nhiễm phong hàn cứ như vậy không phải là cách. Tôi đi một chút liền quay lại, sẽ không đi lâu, không đi xa. Có được không?". Anh lại giờ tính trẻ con rồi, bây giờ là lúc nào, những chuyện liên quan đến tính mạng không đùa được.

Trình Dật Hàn biết bản thân sức khỏe xuống dốc, nhưng lại không quên giờ đang ở đâu. Trời tối như vậy cô chắc gì nhìn thấy thuốc mà hái, bên ngoài có bao nhiêu nguy hiểm.

"Đừng đi". Không thể chế áp cô vậy chỉ bằng nhỏ giọng vậy.

Thanh âm dễ nghe đến cực điểm, nhẹ nhàng tao nhã. Nhìn anh do dự một hồi, hết nhìn ra ngoài rồi nhìn anh, cuối cùng đưa ra quyết định.

"Được. Tôi không đi, không đi". Ban đêm tối như vậy, cô không nắm được bao nhiêu phần trăm sẽ tìm được thuốc, cô sẽ ở bên bồi anh, đầu cũng không đi.

Tia chớp sáng một bầu trời, sau đó là âm thanh báo hiệu trời sắp đổ mưa lớn.

"Đừng...đừng...đừng".

Vân Thiên Nhục ôm lấy Trình Dật Hàn vào lòng, nhìn thời tiết muốn chuyển biến thảm sầu nguyên.

Ông trời xin ông đừng đổ mưa, ông nhìn thấy không, có một người không thể chịu thêm chút nào lạnh nữa rồi! Trình Dật Hàn con mắt nặng trĩu, muốn ngủ một giấc nhưng bên ngoài sấm chớp đùng đùng khiến tâm anh biến loạn. Trong đầu, bỗng dưng liên tưởng tới hình ảnh mấy năm về trước gắn với cơn mưa về đêm tầm tã.

Tiểu Tịch! Là Tiểu Tịch! Anh vào đêm mưa ấy đã thế sẽ thay cô trả món nợ, giết Vân Thiên Nhục, máu trả bằng máu.

Cô sợ bệnh anh càng lúc càng nặng mà cô càng sợ một đêm đó tiếp diễn. Anh đã rất đuối sức rồi nếu còn bị ép buộc tỉnh dậy bởi sấm chớp cùng mưa bão. Cô thật không biết phải làm sao đây!

Con không cần gì hết, chỉ mong người đừng mang anh ấy đi. Nếu như người cảm thấy tội nghiệp con quá nặng, gây thương tổn đến quá nhiều người. Vậy, chỉ cần anh ấy bình an vô sự, con nhất định sẽ chuộc tội bằng cách kết thúc sinh mệnh con, có được không? Con biết con nợ Nhạc Lam Tịch, nợ ba mẹ Nhạc Lam Tịch, nợ Trình Dật Hàn, nợ rất nhiều người nữa. Nhưng xin đừng tàn nhẫn với con như vậy, cũng xin đừng tàn nhẫn với anh ấy như thế.

Bà nội, ba. Giúp con, giúp con đừng để bão tố tác động tới tâm thức của anh ấy. Con lấy hết những phúc đức của kiếp này để đổi lấy cho Trình Dật Hàn một đêm này yên bình trải qua.

Nước mắt hôm nay đặc biệt mặn cảm khắc chế không được mà xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 85: Đêm Lạnh Như Băng Sương, Sấm Vang Chớp Giật

Đầu phi thường đau như búa bổ, anh chấn động mạnh mẽ bởi những thanh âm kinh hoàng kia. Anh muốn đi tìm Vân Thiên Nhục, tìm cô đòi lại những gì cô nợ Tiểu Tịch. Nhưng xen vào đó hình ảnh cô gái quật cường đáng thương, cô thả mình giữa lòng đường xe mặc xô đẩy. Anh đột nhiên dâng lên cảm giác muốn thối lui, dừng lại.

Trời cuối cùng cũng đổ cơn mưa như xối xuống căn lầu bé nhỏ, sấm chớp thay phiên nhau xuất hiện, rực sáng bầu trời và xé toạc tất cả.

Nam nhân vẫn không kháng chế được lời kêu gọi quen thuộc này, ánh mắt vô hồn hiện lên phần hung ác nhưng gương mặt hoàn toàn đối lập.

Vân Thiên Nhục quan sát anh này giờ, liên tục sờ lên trán đo nhiệt độ của anh. Sấm chớp nổi lên anh một thân to lớn khẽ run như muốn trở mình, đến khi mưa trút xuống anh thật sự tỉnh dậy. Cô có bao nhiêu hi vọng anh tỉnh dậy, nhưng không phải là lúc này, không phải.

Còn chưa chờ anh biến đổi như lần trước, giữ anh càng chặt hơn, vội vàng trấn tĩnh anh

"Trình Dật Hàn, anh bình tĩnh nghe tôi nói...nghe tôi nói...đừng kích động. Anh bây giờ thời điểm đã là sáu năm sau, anh đã sớm trả thù được Vân Thiên Nhục. Vậy nên, anh không cần nghĩ đến việc trả thù, biết không?". Cô không biết anh lúc này có nhận ra cô không, nhưng cô không thể liều lĩnh nói

rằng cô chính là người anh hận. Anh biết rồi, sẽ như lần trước hung hăng giữ lấy cô, như vậy anh đang sinh bệnh sẽ không tốt.

Anh hốt hoảng, anh kích động mãnh liệt đến thế sao? Trong đầu suy nghĩ đến trả thù cô, mà ngay cả cái mạng cũng không cần nữa, đáng giá như vậy?

Theo lời nói bên tai, mọi kích động muốn bùng phát lạnh xuống một cách lạ thường. Có lẽ là trong anh một mối không còn sức lực để nghĩ đến trả thù, hoặc là lời nói kia tác động đến khiến anh chấn động. Ánh mắt cô gái trong trẻo như nước, không có chút nào như là giả dối khiến nam nhân vốn đa nghi nay tĩnh lặng.

" Vân Thiên Nhục, chết...rồi sao? ". Lời này là ngạc nhiên vì vui mừng tốt độ hay là dứt quãng bởi có một thứ gì đó chặn tim anh.

Sớm muộn cũng như anh mong muốn, đây là anh thật sự muốn sao? Đúng thế, anh luôn luôn dâng lên suy nghĩ muốn dồn cô đến chỗ chết. Nhưng bây giờ thì không có, đã lâu rồi liền không muốn cô chết...không muốn cô biến mất khỏi cuộc sống anh...

Anh không suy nghĩ liền nói đến cái chết, sâu trong lòng anh là nuôi chấp niệm muốn cô chết.

" Nếu...nếu Vân Thiên Nhục chết rồi, anh sẽ không thống khổ như vậy nữa sao? ". Anh không trở nên mất khống chế mà luật động, cô phần nào yên tâm hơn.

Dứt câu hỏi " Vân Thiên Nhục, chết...rồi sao? " đã nhắm mắt lại tĩnh tâm. Bên ngoài yên bình nhưng lòng đang nổi sóng. Đang lúc không tìm ra câu trả lời, thanh âm đau lòng hỏi khiến anh theo đó đáp.

" Tôi không biết...không biết ". Tay nặng nề ôm đầu, lí trí đấu tranh vô cùng gay gắt.

Tia chớp lóe lên sáng bùng một lúc như xé ban bầu trời, khiến cô nhìn rõ anh hơn, khóc không ra nước mắt khi thấy anh không ngừng đập đầu mình.

" Đừng...đừng...đừng...đừng".

Trời mưa, lạnh lẽo nhưng lòng cô nóng rực nên khiến mồ hôi vẫn không ngừng chảy.

" Không nói nữa, không nói nữa. Anh ngủ một giấc đi, không cần quan tâm ngoài kia diễn ra chuyện gì, bỏ qua quá khứ và hãy nghĩ đến ngày mai. Tôi van cầu anh, đừng như vậy ". Thanh âm nài nỉ như là vạn lời khẩn cầu, tâm tư phiền loạn.

Nam nhân hiếm khi thuận theo ý người khác, cái ý định điên rồ trong đầu bị giọng nói khàn khàn bi thương trấn định. Anh muốn thử một lần, không cần nghĩ tới ngoài kia bao nhiêu sóng gió, quên đi quá khứ và hướng về tương lai, còn cả hiện tại bình yên.

Thở nhẹ một hơi, chăm chú nhìn khuôn mặt nam nhân, khi ngủ lại toát lên vẻ nhã nhặn. Nam nhân lãnh khốc vô tình đã khiến nhiều người mơ tưởng, nếu như là ôn nhu lãng mạn có phải càng kích động lòng người.

Lo lắng anh nửa đêm thức dậy hoặc bệnh tình tệ hơn nên cô cứ thế trần trần con mắt mệt mỏi. Tay cách một đoạn thời gian đưa lên trán anh đánh giá nhiệt độ. Nhiều lần đầu gật lên gật xuống nhưng cố tình xem nhẹ, tay ôm chặt thân thể anh truyền cho anh hơi ấm mỏng manh nhưng quý giá.

Khoảng thời gian qua nửa đêm, cánh tay nhỏ vẫn là trụ không được thoáng buông lỏng.

Nam nhân về sau thần sắc biến đổi, ngủ không yên giấc, bên ngoài lạnh lẽo chiếm cứ từng góc ngách trong anh.

" Lạnh...hảo lạnh... ".

Những người bình thường ít sinh bệnh, mỗi lần sinh bệnh sẽ nặng đến không tưởng. Khi bị sốt nếu không được hạ sốt đúng cách và điều trị kịp thời có thể dẫn đến các tình trạng như mê sảng, co giật.

Tiếng nói nhỏ nhưng thật dễ tác động tới cô gái đang lim dim vào giấc ngủ.

Tỉnh ngủ ngay lập tức khi nhìn anh mê sảng nói, thân thể co giật.

" Lạnh sao? ". Cô biết bản thân hỏi thừa, nhưng cô vẫn muốn hỏi, muốn anh tỉnh táo mà trả lời cô. Có như vậy, cô liền an tâm.

" Có đỡ hơn chút nào không? ". Giữ anh chặt, mặt kề sát vào bên má nóng hổi của anh.

Trần động cả người...hơi thở của anh lại yếu ớt đến vậy...

Nước mắt lần nữa ngưng đọng, hít nhẹ cái mũi, nín thở áp tai vào vị trí ngực anh. Bắt lực ní non:

" Trình Dật Hàn, anh không được chết... Anh nghe được sao? ".

Cô phải làm sao đây? Làm sao mới giúp được anh đây? Không có thuốc hạ sốt, cũng không có khăn ẩm.

Đúng rồi, bổ sung nước...



Chạy nhanh cầm lấy trái dưa, không có cách nào khác tự mình uống vào rồi truyền cho anh.

" Tiểu Tịch...Tiểu...Tiểu...Tịch ". Những lời mê sảng bật thốt.

" Đừng...đừng bỏ anh...h ".

Anh nói những lời này, như muốn đi theo Nhạc Lam Tịch, cô nghe không nổi lời anh nữa rồi.

Anh có thể chết, ở đâu cũng được nhưng đừng liên quan đến cô. Anh muốn đi theo Nhạc Lam Tịch cô không ngăn nhưng vẫn là không phải trong tình trạng này.

" Anh không phải muốn tôi một đời không hạnh phúc sao? Anh chết rồi, tôi sẽ rất hạnh phúc, vậy nên anh không được chết. Anh chết người ở lại vui vẻ chính là Vân Thiên Nhục, anh cam tâm sao? ".

Vân Thiên Nhục... Vân Thiên Nhục...

Anh nghe đến lời cô nói, nghe thật rõ ràng.

Mi tâm không ngừng nhần, tuy nhiên anh đầu không lại lí trí, lời muốn nói ra lại vô phương thốt đến.

Kêu lớn như vậy là vì lo lắng cho anh sao?

Hoàng sợ như vậy là vì sợ không còn nhìn thấy anh hay là sợ hãi ở đây một mình?

Vân Thiên Nhục, tôi chết rồi cô sẽ hạnh phúc. Nhưng vì sao cô lại không muốn tôi chết đây? Sẽ không có ai không muốn được hạnh phúc, lẽ nào cô đây là ngoại lệ?

Nhiều lời muốn hỏi cô cho ra lẽ, cô rút cuộc là người thế nào?

" Không được chết...không được... không được... ". Mạnh mẽ tồn tại ở trong nhiều tình huống, nhưng khi đứng trước vực thẳm sự sống và cái chết thật không cách nào trụ được.

Chỉ cần anh về sau sống tốt, cô cái gì cũng đồng ý, tất cả.

Trình Dật Hàn trong mơ nhìn thấy Tiểu Tịch, vẫn như vậy xinh đẹp động lòng người nhưng ánh mắt cô đặc biệt tức giận, buông lời chỉ trích anh không ngớt:

" Hàn, anh nói anh sẽ trả thù cho em. Nhưng anh không có làm, anh không giữ lấy lời mình. Anh cùng Vân Thiên Nhục quan hệ thân mật, anh không đành lòng để Vân Thiên Nhục bị người đàn ông khác lừa dối. Anh năm lần bảy lượt nương tay với Vân Thiên Nhục, không những vậy còn nhường nhịn cô ta. Anh còn vì để cô ta vui vẻ đưa cô ta đến Thái Lan đi hết nơi này tới nơi khác mà anh chỉ làm điều đó với em. Hôm qua, rõ ràng là thời điểm tốt để anh đòi lại công bằng cho em. Nhưng anh không những không chần chừ bảo hộ cô ta trong lòng đỡ thay viên đạn, còn cứu lấy cô ta khi dưới nước ". Thanh âm không còn sự hiền dịu, lời nói không phải lịch sử mà hết lên.

" Chưa dừng lại ở đó, anh biết anh đã bao nhiêu lần vì cô ta mà ngay cả mạng cũng không cần không? Em ở đây rất lạnh, rất cô đơn, rất không cam lòng, rất hận. Còn Vân Thiên Nhục vì sao có thể an nhàn sống tốt, còn có sự che chở của anh ".

" Anh đây là đang giúp em trả thù sao Hàn? Anh quên rồi sao? Em đã đau đớn ra đi như thế nào? Anh cũng quên rồi, quên những năm qua anh cũng trải qua cuộc sống tối tăm ".

Trình Dật Hàn không tình tảo đã để bản thân sinh ra ảo ảnh, tự tạo ra một Nhạc Lam Tịch lên án những hành động mà anh chỉ cho là vô tư. Đây chính là một con người khác trong Trình Dật Hàn, lúc chủ nhân của nó mệt mỏi nó sẽ qua đó mà lộng hành.

Đối diện với sự vạch mặt của Nhạc Lam Tịch, Trình Dật Hàn mơ màng lắc đầu phản đối kịch liệt. Nói ra những lời không nên nói, biểu hiện thái độ không nên lộ ra.

" Tiểu Tịch...Anh không có. Anh không phải...nương tay với cô ấy, anh...không thất hứa, anh không...không quên rằng...anh hận cô ấy... ". Vào sáu năm trước anh đã nói giết người đền mạng, nhưng sáu năm sau anh tri hoãn không nghĩ đến. Đây là vì anh cho rằng trừng phạt cô như thế là đủ, nhưng Tiểu Tịch đây là ép anh thực hiện lời hứa.

Đã từng nghe qua ở đâu câu nói:

Một lời hứa có thể mang đến tình yêu.

Một lần thất hứa cũng có thể đánh mất tình yêu mãi mãi.

Còn trong trường hợp này chính là:

Thực hiện lời hứa chắc chắn sẽ vĩnh viễn đánh mất tình yêu.

Thất hứa ngược lại có thể mang đến tình yêu.

Không phải lời hứa nào thốt ra cũng phải thực hiện, cái gì cũng luôn tồn tại tình huống ngoại lệ. Ngay cả trái đất cũng không tròn, đừng quá cố chấp tìm đến sự hoàn hảo.

" Ầm ". Vân Thiên Nhục nghe thấy anh luôn miệng kêu Tiểu Tịch, mặt nhăn nhó như chịu cực hình. Tai kề bên môi anh thu vào những lời anh nói, nhớ thật kỹ.

Nước mắt không ngừng rơi...

Nỗi khổ tâm trong lòng anh là như vậy sao? Chỉ ít, cô lại thấy vui một chút khi nghĩ đến anh đã từng nghĩ nương tay với cô.

Có thể bớt được lời nào đau lòng tác động đến người khác thì đây còn tốt hơn trăm vạn lời nói hay. Lời nói hay ai ai cũng thích, nhưng so với những lời tổn thương thì vẫn không bì được. Bởi vậy mới có câu " người nói vô tâm, người nghe hữu ý ".

.....

Sáng hôm sau trời quang mây tạnh. Một đêm dài với sự mệt mỏi của hai con người, hỗn tạp cảm xúc.

Những cây cối ở đây là tự chúng sinh sôi nảy nở, vốn không có sự chăm sóc của con người. Vì thế, rễ chúng cắm sâu dưới lòng đất hút chất nuôi dưỡng cây phát triển. Vậy nên, không cần quá thắc mắc vì sao cây ở đây xanh mon mơn, đối chọi với giồng bão dữ dội.

Con người cũng vậy, muốn sống sót trong cái xã hội đầy thị phi cần phải không ngừng trau dồi bản thân.

Trình Dật Hàn theo thói quen đứng giờ là tỉnh. Ánh mắt cảm nhận trước mở ra, sau đó đến ảm áp nơi lòng ngực. Cô chưa bao giờ chủ động dựa sát vào người anh như mèo nhỏ ngoan ngoãn ngủ.

Nhìn đến đôi mắt xuất hiện cuồng thâm, mọi kí ức hôm qua dần dần chiếu lại trong đầu anh từng chi tiết mơ hồ có, rõ ràng có. Mơ hồ chính là khi trời đổ mưa anh đã bừng tỉnh, nhưng diễn ra chuyện gì sau đó anh không rõ, anh đã lại chìm vào giấc ngủ. Về sau anh nhớ cô liên tục nói anh không được chết, rất lâu, rất lâu... Nhưng anh đã đáp lại cô những gì anh không nhớ được, hay là anh vốn không nói gì?

Lần này, cùng những đêm mưa sấm trước không đồng dạng. Khi mà anh thức dậy không thấy quá mệt mỏi, đầu cũng không đau như mọi khi.

Vẫn may, không có làm cô bị thương!

Yên lặng nhắm mắt suy nghĩ về giấc mơ thấy Tiểu Tịch đêm qua, nhớ lại lời Tiểu Tịch nói.

Hai ngày sau, sức khỏe Trình Dật Hàn tốt hơn và công việc ở Thái Lan giải quyết ổn thỏa bọn họ trở về nước.

Sân bay Tân Định.

Vân Thiên Nhục tự mình kéo vali, nhìn Trình Dật Hàn đi phía trước. Là anh nói có việc gấp đến công ty nên không về nhà, còn cô hôm nay không cần đi làm.

Chuyến đi Thái đầy thú vị mới mẻ, không kém phần phong ba. Cũng là khiến cô ngộ ra nhiều chuyện mà cô vẫn luôn thắc mắc.

Bỗng dưng, một tiếng hét hoảng la lên:

" Á... ".

Một người đàn ông, khẩu trang kín mít có chút vội vã chen lấn chạy với tốc độ nhanh, vô tình va phải một người phụ nữ.

Người đàn ông đụng phải người phụ nữ, Vân Thiên Nhục lại đi bên cạnh người phụ nữ đó cũng bị liên lụy. Người đàn ông bị nghiêng người, đồ trong túi áo khoác rơi xuống, bay về phía Vân Thiên Nhục.

Túi xách Vân Thiên Nhục cảm hứng hờ nên rơi xuống, cô lại quên khóa nên đồ trong đó rơi xuống.

Người đàn ông vội vàng lên tiếng xin lỗi cô:

" Xin lỗi, xin lỗi... ".

Người phụ nữ kia tức giận, không quên mắng một câu trước khi rời đi:

" Đi đứng kiểu gì vậy không biết ".

Người đàn ông nhìn Vân Thiên Nhục đánh rơi túi xách, cũng muốn cúi xuống giúp đỡ.

" Để tôi giúp cô ".

" Không sao, không sao. Tôi tự mình có thể nhặt ". Không một chút sinh khí, cười đáp lại trấn an.

Bàn tay vẫn không dừng tiếp tục nhặt bỏ vào túi, lại không biết trong lúc vô tình đã nhặt đồ vật lạ rơi lẫn vào trong đồ của cô.

Mọi chuyện không phải là ngẫu nhiên, mọi sự tìm đến sẽ là khởi đầu cho một diễn biến mới. Cũng là ép buộc người ta phải đưa ra quyết định vẫn đang còn phân tâm.

Vân Thiên Nhục không về nhà mà đi thẳng đến nghĩa trang, trong tay là ba bó hoa. Hôm nay là ngày giỗ của ba cô, cô muốn đi thăm ông ấy. Một bó hoa dành cho bà nội, một bó là tặng ba và còn lại là Nhạc Lam Tịch.

Thăm xong bà nội và ba, cũng là cảm ơn họ phù hộ anh vào một đêm kia. Đến khi trên đường đến nơi Nhạc Lam Tịch yên nghỉ, thoáng chần động.

Trình Dật Hàn.

Anh vội vã không phải đến công ty mà là thăm cậu ấy, anh quả thực lạnh lùng nhưng vẫn là người nặng tình nặng nghĩa với người anh thương.

Cô vội bản tính tò mò bước đến gần hơn, núp ở nơi kín nghe xem anh nói gì?

Cô muốn nghe những lời thâm tình của anh đối với người trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 86: Vén Một Phần Bức Màn Sự Thật

Trình Dật Hàn vốn dĩ là người tình ý, nhưng anh bây giờ đang thất thần không để ý thấy có người đang đứng nhìn anh. Cảm giác lần này đối diện với Tiểu Tịch lại mang theo chút biến đổi, không còn đau như trước khi thấy gương mặt cười thanh thuần của cô.

Đứng trước bia mộ của Tiểu Tịch, anh liền nghĩ đến chuyện đêm đó. Trong mơ anh nói mơ hồ không rõ ràng nên hôm nay anh muốn nói với cô. Anh cũng muốn nhìn xem, bản thân anh rốt cuộc là bị gì rồi!!

" Tiểu Tịch, em có khỏe không? Có phải em dõi theo hành động của anh và thấy vô cùng thất vọng, nên mới oán trách anh đến vậy ". Oán trách đến nỗi anh tỉnh táo lại còn cho rằng người đó không phải là em. Bởi vì, Tiểu Tịch của anh có bao nhiêu lương thiện, hành động của anh khiến cô không thể không lên tiếng.

Thanh âm trầm thấp ôn nhu khó nói, ở đây vắng vẻ nên anh thoải mái biểu đạt lòng mình.

" Anh đã thất hứa, anh thừa nhận điều đó. Anh đã không như lời thề vào sáu năm trước, dùng sinh mạng Vân Thiên Nhục an ủi vong linh của em ". Bản thân anh hành xử xong cũng không để tâm quá nhiều, cho đến khi cô từng lời thuật lại. Anh mới ngộ ra, anh đã làm nhiều chuyện khiến anh cũng không ngờ tới. Anh không ngờ, cũng đã nhìn ra bản thân khác lạ, nhưng anh không có đường lui rồi. Đây cô vào chỗ chết, anh làm không được.

Vân Thiên Nhục nắm chặt tay khắc chế cảm xúc của mình.

Nam nhân cao lãnh sắc mặt có thể khiến người ta đóng băng, nay dâng lên sự bất lực cùng vô pháp cứu vãn.

" Em hiểu và thông cảm cho anh được không, anh thật sự không thể ra tay với cô ấy. Nhưng anh hứa, anh sẽ không để cô ấy sống nửa đời còn lại thoải mái. Em biết đúng không? Cô ấy thất thân, bị mọi người xem như là người tham vọng quyền rũ dân ông, gia đình từ mặt, dường như bây giờ ngay cả một người thương bên cạnh cũng không có. Anh cho rằng, như vậy cũng quá đủ ". Anh đã thật cố gắng để dùng cách này đối diện với cô, nói những lời mà anh nghĩ rằng cô sẽ buồn. Nhưng phá hủy cuộc sống một người so với dồn họ vào chỗ chết còn tàn nhẫn hơn. Anh đã khiến Vân Thiên Nhục ném trái tư vị đó, vậy nên cô không đáng phải chết.

" Anh chỉ có thể nói rất xin lỗi em, rất xin lỗi em. Những ngày nay, anh ngủ không yên giấc, luôn bị dày vò bởi lời thất hứa với em. Đây là do anh tạo ra, anh chấp nhận ". Anh mơ thấy Tiểu Tịch quay về lên án anh, nói lời nhưng không giữ lời, luôn bị nó làm tỉnh giấc.

Là như vậy sao? Từ khi từ hòn đảo trở về, anh ngủ thường hay mê sảng. Về đêm khi cô ngủ say cũng bị anh lớn tiếng từ trong mộng tỉnh dậy, như rằng anh gặp ác mộng. Nhiều đêm liên tục, cô đều thấy anh như vậy, cô nằm bên cạnh tim đập thành thịch nhưng quyết không động. Cô không biết phải làm sao đối diện hỏi anh có chuyện gì, bởi cô sợ anh có lời khó nói.

Rất nhiều chuyện ta mặc dù biết nhưng im lặng vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Thật lâu sau anh mới lại tiếp tục nói, như là gắng gượng nhắc lại chuyện này.

" Em nói đúng, sự việc kia anh không giao cô ấy cho một người khác là anh không thỏa đáng. Không phải anh không nỡ, mà là anh chỉ muốn dùng chút nhân tính còn lại trong anh, tôn trọng cô ấy một lần ". Anh cũng không rõ ràng đây có phải lí do thật lòng, anh bây giờ chỉ có thể nói như vậy.

Vân Thiên Nhục lại một lần nữa chấn động, tim đập thành thịch không kiềm lại được khi chính anh nhắc đến sự việc kia.

Một đêm kia thực sự... thực sự không có gì.

Tôn trọng cô một lần... Lời này như một loại mật ngọt rót thẳng vào đáy lòng cô.

Khun Wasin đã từng nhắc nhở cô: Người mà trước mặt ta chưa chắc đã phải họ. Câu nói này, bây giờ cô thấm thía hơn nhiều rồi.

Trình Dật Hàn, làm sao đây? Biết được như vậy, ngay cả chút xú động lực ngừng yêu anh cũng không có rồi!!

Nhớ theo từng lời Nhạc Lam Tịch nói, từng bước trả lời cô từng vấn đề. Không hẳn là thanh minh cho mình, cũng không hẳn là thừa nhận. Chỉ nói những lời mà anh cho rằng cô cần biết.

" Anh không quên ngày ấy em té xuống như thế nào? Lỗi là do anh đến chậm một bước, chỉ bắt lực ngột mắt thống khổ nhìn em té xuống nền đất lạnh lẽo. Anh cũng không quên vì ai mà anh có một khoảng thời gian không thấy ánh mặt trời, để đến bây giờ đối với ai anh cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt. Mất đi Nhạc Lam Tịch em, cuộc đời Trình Dật Hàn quả thực giống như mất đi tất cả. Em không cần cô đơn, không cần sợ hãi bởi có anh luôn dành cho em một vị trí sâu thẳm trong lòng anh. Cả đời này, anh sẽ cứ như vậy một mình một ngựa qua cả đời, để xin sự tha thứ của em khi anh đã thất hứa. Tốt không? ". Nam nhân thoáng cười nhẹ, nhưng còn như trước ngọt ngào, lòng anh đang rất rối loạn mất trật tự.

Nghe tận tai lời anh nói, một Trình Dật Hàn mang thanh âm truyền đạt cô chưa từng nghe qua. Bây giờ, nó thúc đẩy cô đặt mình vào hoàn cảnh anh mà cảm nhận. Có lẽ, trong chuyện năm xưa người để lại nỗi đau sâu đậm nhất là anh.

Anh mang trong mình nỗi thống khổ mất đi người yêu, chút ám áp đời anh bị cô dập tắt mất. Anh bị kẹt ở giữa, tiến thoái lưỡng nan, muốn thực hiện lời hứa nhưng lại không muốn. Anh sống trong sáu năm cừu hận, dẫn đến bị ám ảnh bởi ngày mưa.

Anh ấy muốn một mình một ngựa qua cả đời... Lời thất hứa của anh là vì đã không đẩy cô vào chỗ chết sao?

" Em có thể yên tâm an nghỉ, anh sẽ không lại một lần nữa phụ lòng em. Khi sự việc kết thúc, anh sẽ lại đến đây trò chuyện với em ". Nhìn cô thêm một chút, sau đó quay người rời đi. Ánh mắt vẫn không chú ý thấy có người thứ hai ở đây.

Vân Thiên Nhục nhìn anh đi xa, mới chậm chạp cầm bó hoa đi tới trước bia, nhẹ nhàng đặt bó hoa xuống.

" Lam Tịch, tớ xin lỗi khi vô lễ nghe lên lời anh ấy nói với cậu. Tớ xin lỗi, khi tớ lại đem lòng yêu thương người yêu của cậu ". Đã sai một lần dẫn đến sai lầm nói tiếp sai lầm.

" Tớ thật không biết sau này phải làm gì nữa. Cậu muốn tớ dùng tình yêu cảm hóa hận thù trong lòng anh ấy, tớ nhớ chứ. Nhưng anh ấy không cần, tớ cũng vô pháp trao cho anh ấy ". Anh tặng cô một chút nhân tình, cô đã lấy làm may mắn. Không hi vọng có thể khiến anh tiêu tan hận thù bởi tình yêu. Anh có lẽ trái tim không dung được ai, giống như cô chỉ dung chứa được một mình anh

Thanh âm một mối, nhìn hình Nhạc Lam Tịch nổi ân hận càng dâng lên.

" Lam Tịch, tớ nợ hai người quá nhiều. Cho dù cậu không trách tớ, nhưng tớ không thể cứ bình thản như vậy mà sống trên nỗi đau của người khác được ".

Lời nói dứt khoát, sau đó xoay người rời đi.

Lam Tịch, cậu nói tớ giúp cậu chăm sóc anh ấy. Tớ sẽ không chăm sóc anh ấy bằng cách ở bên anh ấy, tớ sẽ tìm cách để anh ấy không phải khó xử.

Vân Thiên Nhục ngồi trên taxi trên đường trở về, trầm tư suy nghĩ. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ đứt quãng của cô.

Ngạc nhiên không thôi khi nhìn thấy tên người gọi, từ lúc gặp lại lần kia cô chuyển đến nhà Trình Dật Hàn ở cũng không có gặp lại.

" Alô. Chánh Phàm, tôi nghe ".

Bên kia giọng nói gấp gấp mang theo run sợ:

" Nhục Nhục, chị giúp tôi với ".

Vân Thiên Nhục thoáng lo lắng với giọng điệu này của Triệu Chánh Phàm.

" Đã xảy ra chuyện gì? Cậu nói đi, tôi nhất định sẽ giúp ". Bất luận là chuyện gì, cô thật sự sẽ không tiếc mà giúp cậu ấy.

" Tôi có chút vấn đề ở Club A, chị có thể đến đây gặp tôi một chút được không? ". Triệu Chánh Phàm hai tay bị trói chặt, đầu bị khẩu súng chĩa vào, chỉ đành làm theo người bắt cậu đến đây.

"Được, tôi lập tức đến ". Sốt ruột nhưng vẫn không mất bình tĩnh đồng dục trả lời.

Triệu Chánh Phàm bị nhốt ở nơi tăm tối, là một ngôi nhà bỏ hoang. Cậu không phải nhát gan sợ chết, mà người đó lấy cả Triệu gia ra uy hiếp, cậu không thể không làm vậy.

Tất mảy, không tiếc lời mắng chửi cái hành động đáng khinh này.

" Các người bị ồ, vì sao lại muốn lừa Nhược Nhược đến Club A. Có chuyện gì cứ nhằm vào tôi đây này, đối phó với một cô gái không đáng làm đàn ông không biết sao? Bọn khốn ". Nhược Nhược, một thân con gái phải làm sao đây? Cậu lần này thật sự hại chị ấy rồi.

Tên chia súng tức giận mím môi:

" Bóp " vào mặt một cú mạnh, chỉ chỉ đầu khinh thường:

" Nhãi ranh, miệng còn hôi mùi sữa thì cầm miệng cho tao. Nếu không phải đại ca nói không được giết mày, tao đã sớm tiến mày đi châu trời ". Nhóc này, cũng chỉ là mồi nhử xong rồi không biết sao đại ca cũng không cho phép hấn xử.

Vân Thiên Nhược vội vàng như chạy giặc, không quan tâm bên trong chuyện có nhiều điểm nghi vấn.

Ban ngày năn quán bar cũng rất yên tĩnh, thưa thớt vài người, nhưng nguy hiểm vạn phần. Không rõ vì sao Triệu Chánh Phàm lại gặp chuyện ở đây.

Vân Thiên Nhược lúc mới nhớ ra bản thân không hỏi cậu ấy đang ở đâu, vội lấy điện thoại ra muốn gọi.

Trong một phòng bao, cửa bị một người hốt hoảng đẩy ra.

" Đại ca, có cảnh sát đến. Mau tránh mặt thôi! ".

Người được gọi là đại ca đứng bật dậy.

Shit. Lũ chó săn!

" Vân Thiên Nhược đến chưa? ".

Nhìn thấy đại ca do dự, cậu ta liền gấp rút nói.

" Người bên dưới nói đã thấy cô ta bước vào trong, nhưng lúc này không thể không đi được. Dính lú đến đồn cảnh sát, sau này rất khó làm ăn ".

Người đại ca ngẫm nghĩ một lát, vẫn là quyết định đi.

" Rút ".

Một đám người mặc áo màu đen huyền bí theo cửa sau rút chạy đi.

Một trận ồn ào hết lên, lúc sau từng tốp người xông vào, thông qua bộ đàm hùng dũng nói.

" Cảnh sát đây, tất cả bắt động giờ tay lên. Theo tôi về đồn!".

Vân Thiên Nhược giật mình, cất điện thoại mới vang lên một hồi chuông vào túi.

Cô đen đui như thế sao? Nhưng cũng tốt, như vậy cô không phải mất công tìm Triệu Chánh Phàm. Chỉ có điều, cậu ấy sẽ không phạm tội gì chứ? Cảnh sát đột nhiên xông vào chắc là nhận được tin ở đây có vấn đề.

" Chúng tôi không phạm pháp, bỏ chúng tôi ra ". Từng người lên án không thôi, người khóc người liên tục thanh minh.

Vân Thiên Nhược cứ thế đi theo, nhưng mắt vẫn quay ra nhìn đằng sau với hi vọng thấy được bóng dáng Triệu Chánh Phàm.

Một đoàn người tầm ba mươi người được đưa tới đồn cảnh sát, nhiều cô gái vẫn không ngừng nài nỉ anh cảnh sát thả bọn họ ra.

Cô nhìn kĩ từng người vẫn không thấy người cần tìm, có khi nào Triệu Chánh Phàm thoát ra rồi?

Đến lượt Vân Thiên Nhược lấy lời khai, cô ung dung không chút sợ hãi đi vào theo, cây ngay không sợ chết đứng.

Nhưng mọi chuyện lại không như cô tưởng, nói lời khai cô không có vấn đề gì. Nhưng, trong túi xách của cô khi kiểm tra, từ đâu lại xuất ra một túi nhỏ chứa bột trắng trắng.

Người cảnh sát là người dạn dày kinh nghiệm, người người sau đó đưa đến trước mặt.

" Đây là gì? Có thể nằm trong túi xách của cô? ".

" Tôi không rõ vì sao nó lại nằm trong túi xách của tôi. Đó thật không phải của tôi ". Trong lòng sinh ra lo sợ vì sao lại giống như ma túy.

Người cảnh sát làm lơ, đối với cảnh sát lời nói không thể xem là bằng chứng. Đưa cho một người bên cạnh đi giám định.

Rất nhanh kết quả liền được xác thực, tay Vân Thiên Nhục xoắn lại toàn mồ hôi.

" Chúng tôi bắt buộc phải giữ cô lại tội nghi ngờ tàng trữ ma túy, cho đến khi sự việc được làm rõ ".

Tiểu cô rồi, sự ung dung ban nãy nói ra người ta lại cười cho. Nhưng cô không có, không nên lo lắng, không lo lắng. Vì thế chấp thuận lời vị cảnh sát.

" Không thành vấn đề, nhưng tôi có thể dùng điện thoại một chút không? Tôi bây giờ rất gấp ".

" Được rồi, nhanh một chút ".

Vân Thiên Nhục ngồi trước mặt cảnh sát gọi điện cho một người vô cùng bất đắc dĩ.

Bên kia trong văn phòng, nam nhân lười biếng đưa ánh mắt nhìn điện thoại. Những người biết được số điện thoại anh thật không nhiều. Đến khi nhìn thấy ai, mi tâm nhăn lại hoài nghi.

" Alo ". Trầm âm thanh âm không tia cảm xúc truyền đến.

Vân Thiên Nhục cũng là lần đầu tiên gọi điện cho anh, không khỏi hồi hộp. Nhưng cô không có cách nào khác.

" Anh...anh có đang rảnh không? ".

Cô vừa dứt lời liền bị phủ định nhanh chóng.

" Không rảnh ".

Cô biết anh không rảnh, chỉ là phép lịch sự tối thiểu. Cái người cô muốn hỏi là Tần Dạ đang ở đâu, nhờ anh chuyển lời sẽ không sao chứ?

" Nếu vậy, anh tiếp tục làm... ".

Cô muốn nhờ anh đến Club A giúp cô gặp và đỡ Triệu Chánh Phàm. Anh có thể không đi, nhưng có thể nhờ Tần Dạ đi thay. Bởi vì, trong cô có dự cảm chẳng lành.

Trình Dật ý của cô là cô không phiền anh, mà lời nói vô thức phát ra. Cô chủ động gọi cho anh, không phải có chuyện gì rồi đi.

" Chuyện gì? ".

Anh trực tiếp đi vào vấn đề, cô cũng nhanh nhẩu nói:

" Tôi muốn gặp Tần Dạ ".

Tần Dạ. Anh nghe lầm rồi đi.

Cô lần đầu gọi điện cho anh, là thông qua anh tìm người khác. Anh khi nào trở thành trung tâm làm cầu nối rồi.

Tốt, rất tốt... Rất bản lĩnh. Vân Thiên Nhục cô quả thực có lá gan như vậy.

" Chuyện gì? ". Rốt cuộc cô không chịu về nhà, lang thang nơi nào đến tìm người của anh.

" Tôi muốn nhờ Tần Dạ một việc ".

Khoan, trước tiên cô phải nói cô vì sao phải nhờ Tần Dạ đã.

" Có chút hiểu lầm nên tôi bị đưa đến sở cảnh sát. Tôi... ".

Trọng tâm còn chưa nói, đã bị cắt ngang một cách hờ hững.

" Tút tut... ". Một hồi âm báo hiệu đầu dây bên kia cúp máy.

Anh không giúp cô, cô phải làm sao đây? Điện thoại Triệu Chánh Phàm lại mất liên hệ, cô lại kẹt cứng ở đây.

Cô không biết số điện thoại Tần Dạ.

Muốn gọi cho Âu Dương Thần nhờ sự giúp đỡ, nhưng vị cảnh sát kia ngăn lại.

"Mong cô chấp hành theo quy luật ở đây, mời theo tôi".

Quả nhiên, cảnh sát mặt ai cũng căng như sợi dây đàn.

Vân Thiên Nhục bị đưa đi làm thủ tục, cô thắc mắc hỏi:

"Xin hỏi, tôi có được bảo lãnh đi về không?".

"Lần đột nhập Club A là vô cùng quan trọng cung cấp thông tin điều tra, nên đối tượng bị tình nghi không được bảo lãnh".

Vân Thiên Nhục tỏ vẻ hiểu gập đầu, không ngừng suy nghĩ xem rốt cuộc là chiếc túi kia từ khi nào nằm trong túi xách cô. Đây thực sự là họa vô đơn chí.

Chống cảm kích liệt động não, nhưng hôm nay cô nghe lên từ Trình Dật Hàn những điều không ngờ. Vì thế đầu óc cô rối rắm quá.

Thân thể bỗng dưng bị kéo dẩy, suy nghĩ sắp tới cũng bị đình chỉ. Tiếp theo đó là hơi thở gấp gáp, giọng nói giận dữ không thể quen thuộc hơn:

"Cô không có việc gì làm, gây phiền phức cho tôi sao? Ban ngày ban mặt vào đó làm gì?". Không những ban ngày ban mặt, mà cô không biết nơi nào nên đến và nơi nào không nên đến sao?

Tay bị anh giữ đau, ngạc nhiên vô cùng với sự xuất hiện của anh.

Anh cúp máy là vội vàng đến đây, không phải không muốn nghe cô nói.

Theo lẽ thường, bị anh xối xả một trận cô sẽ không yên lặng hứng chịu, nhưng lần này không giống rồi.

"Tôi đến đó gặp Chánh Phàm, không ngờ đến lại gặp phải cảnh sát, càng không ngờ đến trong túi lại chứa cái thứ đó".

Dừng lại liền hỏi tiếp:

"Anh đến đây làm gì?".

Còn hỏi anh đến đây làm gì? Anh còn chưa nghe cô nói hết câu, vừa biết cô ở đây liền bỏ công việc, vượt bao nhiêu đèn đỏ chạy đến. Anh chỉ nghĩ rằng, cô có thể trên đường bị ai đó hành hung dẫn đến phải vào cảnh sát lấy lời khai.

Nào ngờ, nói chuyện với cảnh sát trưởng mới biết hết mọi chuyện, tức khắc anh không phải đã xuất hiện ở đây.

"Cậu ta là gì mà gọi cô đến thì cô liền đến?". Nhắc tới người này, anh lại không ưa được, lấy danh nghĩa là em trai cô là muốn tiếp cận cô.

Vẫn là cô ngu ngốc không nhìn ra.

Vân Thiên Nhục lúc này mới nhớ tới chuyện gặp bây giờ.

"Anh giúp tôi được không? Chánh Phàm nói cậu ấy gặp chuyện muốn nhờ tôi giúp. Nhưng tôi còn chưa gặp được cậu ấy, cậu ấy cũng không có trong những người bị dẫn đến đây. Rất lạ, anh giúp tôi tìm cậu ấy được không?". Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên tia lo lắng, không để ý mà nắm lấy tay anh cầu khẩn.

Trình Dật Hàn điên rồi mới gập đầu một cái.

"Cảm ơn anh!".

Trình Dật Hàn qua chỗ khác, ưu nhã động tác nhấc điện thoại gọi cho Tần Dạ.

Vân Thiên Nhục ngồi đó nhìn Trình Dật Hàn không chớp mắt, dù chỉ là bóng lưng cũng rất đẹp. Cô suy nghĩ miên man đến chuyện xảy ra, suy nghĩ đến mất hồn. Ngay cả Trình Dật Hàn đi rồi cũng không biết.

Đến lúc Trình Dật Hàn quay lại, cô vẫn ngồi đó với ánh mắt ưu thương. Anh muốn phá đi ánh mắt khiến người ta thương xót này.

"Có muốn về không? Tôi đưa cô về". Anh đã nói chuyện xong với cảnh sát trưởng, anh hoàn toàn có thể bảo lãnh cô.

Vân Thiên Nhục bị lời kéo trở lại, đến lúc ngẩng lên anh nói gì thì nghiêm túc trả lời:

"Không cần. Chuyện Chánh Phàm trăm sự nhờ anh!".

Không cần về. Tại sao? Anh rất muốn hỏi nhưng thật là không nên, cô muốn ngồi ở trong này, anh vì sao phải quản.

Anh cân nhắc nhìn cô thật kỹ, sự lạ lùng của cô khiến anh bất an. Chuông điện thoại vang lên, đặt vào tai là tiếng Tần Dạ thông báo.

"Thiếu gia, là người Huỳnh Tông Việt đưa đi".

Không cần nghĩ cũng đã đoán được hơn phân nửa, đây chỉ là xác định địa điểm và nơi ở.

"Được. Cậu đưa người đến đó trước, tôi sẽ tới sau. Nhớ, giữ lại mạng".

Nợ mới, nợ cũ anh tính luôn một thể. Anh hành động gì, lại xem anh là người dễ đùa giỡn.

Băng đảng này, xem ra tồn tại lâu quá rồi...

"Đã có tung tích của cậu ta, tôi đảm bảo cậu ta sẽ an toàn. Cô...".

Anh muốn hỏi cô có muốn suy nghĩ lại không? Trở về nhà không tốt hơn sao? Rất nhanh thôi cô sẽ được trả trong sạch. Anh không cần hỏi, lại hoàn toàn tin tưởng cô.

Vân Thiên Nhục cũng không chắc anh sẽ nói gì, nhưng cô không muốn nghe.

"Cảm ơn anh".

Cảm ơn anh đã đến đây. Cảm ơn anh đã giúp cô tìm người. Cảm ơn anh khi muốn bảo lãnh cô.

Lời muốn nói bị ngăn chặn, anh tính cách lại không phải kiểu người quan tâm người khác. Chính vì thế, không nói gì liền bỏ đi.

Bước chân ra khỏi đây, để cô ở đây. Đến lúc Trình Dật Hàn nghĩ đến, có lẽ chính là một suy nghĩ khác.

Anh đi rồi, khoảng cách thật xa, sâu trong lòng muốn giữ anh lại nói rằng "cô muốn về" nhưng lý trí không cho phép. Lần này, cô chỉ có một con đường là làm theo lý trí. Suy nghĩ cô đã từng nghĩ vào thời gian gần đây, dường như đang tìm đến.

Trình Dật Hàn, anh không nên đưa tôi ra khỏi đây. Mà nên làm gì, anh hiểu rõ hơn tôi.

Có những chuyện cũng đến thời khắc phải khép lại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 87: Có Không Giữ Mất Đùng Tìm!

Trong một ngôi nhà hoang trong thành phố A vốn yên ắng không bóng người, hôm nay lại đặc biệt náo nhiệt. Náo nhiệt nhưng không phải biểu hiện sự vui vẻ. Bên trong một trận chiến ác liệt diễn ra

"Pằng...pằng...Pằng...".

Tần Dạ dẫn đầu đoàn người mặc áo đen hung mãnh tiến vào, tiếng súng vang dữ dội âm ỉ như óc. Tiếng súng vang lên, biểu hiện cho tranh chấp, khiến người ta liên tưởng tới cảnh tượng máu lan tràn.

"Pằng...pằng...pằng...".

Số người trong căn nhà tổn thương gần như hết, bọn họ không ngờ đến sẽ có người tấn công.

Một người đàn ông hoảng loạn nói:

"Đại ca, mau chuẩn thôi. Để em biết được đám người này từ đâu ra nhất định sẽ xử hết bọn chúng".

Huỳnh Tông Việt nhìn tình hình, đám người kia quả thực tài bắn không tệ. Cứ như vậy, ngay cả cái mạng nhỏ cũng không giữ được.

Đáng chết. Ai lại cả gan khiêu chiến với anh.

"Đi".

Vừa mới đi ra khỏi tòa nhà, mắt còn chưa nhìn đến rõ ràng bên ngoài, bỗng...



" Păng ".

Một viên đạn bạc chuẩn xác bay qua bên gần tai trái của Huỳnh Tông Việt ngăn cản bước chân anh và người đàn em theo sau.

Huỳnh Tông Việt đứng là một phen ngạc nhiên với sự xuất hiện của người này. Đằng sau nam nhân một thân tây trang thần thái hơn người là những người mặc áo đen uy nghiêm giờ súng sẵn sàng bắn. Tuy rằng ngạc nhiên nhưng vẫn giữ phong độ, lần đầu chính thức mở lời lại là trong hoàn cảnh này.

" Tôi còn cho rằng là ai, hóa ra là Trình Đại Thiếu Gia ".

Súng Trình Dật Hàn kiểm hãm khiến Huỳnh Tông Việt phải giờ tay đầu hàng, tay bắn này không thể đưa.

Tần Dạ từ bên trong đi ra, giữ lấy Huỳnh Tông Việt.

Những tên đàn em cùng Huỳnh Tông Việt đều bị bao vây bởi những người lực lưỡng.

Trình Dật Hàn đứng đối diện với Huỳnh Tông Việt, ánh mắt tối tăm, chờ đối phương lên tiếng.

Huỳnh Tông Việt có chút dè dặt với người này, anh chỉ cho rằng Trình Dật Hàn đơn giản chỉ là một tổng tài có chút tài năng trong thương trường. Lại không biết, còn lần sân sang giới hắc đạo.

" Trình Thiếu Gia làm như vậy là có ý gì? Tôi khi nào thì đắc tội với anh, anh phải cho tôi câu trả lời thích đáng. Nếu không, tôi sẽ không bỏ qua chuyện này ". Huỳnh Tông Việt thoáng nghĩ đến vì sao người này đem người tới đàn áp anh, nhưng anh không thể cứ vậy không đánh mà khai.

Rất có chí khí nhưng không có nghĩa anh xem trọng. Đã làm những gì còn cần anh nhắc lại.

" Phải không? Nghe qua anh rất vô tội, tôi nhầm người sao? ". Nhếch khóe miệng tà ác, cũng lạnh đến run người.

" Bóp ". Một cú đấm giáng trời, ngay cả đàn ông cũng không dám tiếp.

Huỳnh Tông Việt không ngờ tới cú đấm mạnh mẽ dứt khoát, nghiêng ngã về sau. Được cho là luyện tập khỏe mạnh nhưng khóe miệng vẫn một dòng máu đỏ. Còn chưa kịp lên tiếng đã bị chặn.

" Tôi đã mấy lần bỏ qua cho anh, có cần tôi nhắc lại cho anh nhớ? ".

Dương mắt ngạc nhiên nhìn Trình Dật Hàn, nói tính ra anh chỉ có một lần bên Thái muốn ám sát anh ta, nhưng không thành. Không ngờ anh ta, lại may mắn thoát nạn, còn sớm tra ra người đó là anh. Nhưng, sao lại nói mấy lần, lẽ nào ở ám chỉ Vân Thiên Nhục sự tình.

" Thứ nhất, tôi thay Vân Thiên Nhục trả lại cho anh khi anh lợi dụng lòng tin của cô ấy dành cho anh mà đưa cô ấy vào khách sạn ". Còn không phải vì anh ta mà trên ngực cô mới mang theo ấn độc quyền của anh. Nếu cô thật sự bị nhúng chàm, chắc chắn Huỳnh Tông Việt không sống đến ngày hôm nay.

" Thứ hai, anh lại tiếp tục đưa cô ấy vào vòng xoáy nguy hiểm ".

Huỳnh Tông Việt bị động thừa nhận, đây quả là sự thực.

" Nếu không phải tôi nhấn cho anh một dòng tin nhắn đó, e rằng Vân Thiên Nhục đã thật sự... ".

" Bóp ". Đây là cú đấm thứ hai theo lời anh nói, lực phi thường đại.

Nếu không phải nghĩ đến anh ta vẫn còn lương tâm gửi cho anh dòng tin nhắn đó. Cái băng đảng này sớm bị chôn vùi.

Hóa ra từ đầu đến cuối, việc anh làm ngỡ như suôn sẻ lại bị một người nắm chớp. Người như vậy, quá bí ẩn. Không lên tiếng, chính là ở trên cao quan sát. Đến khi ra tay sẽ là thảm họa của hôm nay.

Tần Dạ từ trên lầu đi xuống, theo sau anh là Triệu Chánh Phàm.

Triệu Chánh Phàm nhìn tới nhìn lui, nhìn không ra bản thân có quen biết với những người mới đến, vì sao muốn giúp mình.

Nhưng nam nhân làm chủ cuộc chơi kia, cậu... dường như đã gặp qua ở đâu rồi. Thật sự rất quen mắt, rất quen mắt...

" Thiếu Gia, người này phải làm sao? ".

Trình Dật Hàn so với khi ngồi trên chiếc ghế cao kia càng lãnh khốc, nói chuyện với Tần Dạ cũng không một chút nào biểu hiện ra điều gì nhẹ giọng.

" Đưa ra bên ngoài đợi ".

Ngay cả sắc mặt với người thân cạnh cũng không dịu, khiến những người kia khiếp sợ.

Tần Dạ cũng biến đổi, không vàng dạ như khi ở công ty, cúi đầu một cái rồi đưa người ra ngoài.

Triệu Chánh Phàm im lặng đi, mắt vẫn nhìn chăm chú đánh giá xem rốt cuộc đã gặp ở đâu, rất ấn tượng nhưng sao lại không nhớ rõ ra được.

"Păng".

"Hự hự...".

Trên chân Huỳnh Tông Việt nhanh chóng có một dòng máu chảy. Đau đớn khiến anh đứng không được, khụy xuống hét vì đau.

"Huỳnh đại ca". Bọn đàn em bị giam hãm ở một bên, chỉ có thể dương mắt nhìn.

Đứng cao cao tại thượng nhìn, lòng lại dấy lên lửa giận.

"Tôi không cần biết hôm nay anh có ý đồ gì với cô ấy, nhưng tôi chắc chắn một điều anh sẽ không còn cơ hội lần thứ hai". Người của anh, không nên đụng vào. Nếu muốn đụng vào phải chắc rằng bản thân đủ sức gánh chịu hậu quả.

Trần Huỳnh Tông Việt không ngừng chảy ra mồ hôi, cái trán nhẵn lại.

"Giữ lại mạng cho anh, để anh trở về thông báo cho cô ta, để cô ta chuẩn bị tinh thần. Lần này, đáng tiếc vẫn là một tin xấu". Vừa dứt lời, tay chuyên nghiệp đưa lên. Sau đó...

"Păng". Tiếng súng lại lần nữa vang lên, chuẩn xác nơi vai Huỳnh Tông Việt mà xuyên qua.

Một viên đạn này, không Trình Dật Hàn đòi lại cho chính mình. Mà vì, anh nghĩ đến, là vì nó mà một đêm kia cô đã mệt thật nhiều cả thể xác lẫn tinh thần.

"Hự hự...".

Thân thể nặng nề té xuống, các dây thần kinh đều bị ảnh hưởng. Nhưng vẫn không ngừng rên rỉ cầu xin, cầu xin cho người trong lòng anh.

"Xem như tôi cầu xin anh, tha cho cô ấy. Chỉ vì cô ấy quá yêu anh cho nên mới nhất thời dại dột làm ra chuyện không nên làm. Tất cả...tất cả tôi chịu thay cô ấy. Để tôi, chịu thay cô ấy. Mặc anh muốn chém muốn giết". Anh chỉ theo lời cô mà làm còn hững hờ chịu đau đớn như vậy, với sự tàn nhẫn của Trình Dật Hàn cô phải làm sao?

Không ngừng truyền đi từng lời van xin, nhưng vẫn không đòi lại được một cái quay đầu của nam nhân.

Được giải khai, những người khác lo lắng đến bên Huỳnh Tông Việt lo lắng.

"Đại ca...đại ca. Anh không sao chứ, bọn em đưa anh đến bệnh viện".

Trình Dật Hàn đi ra, nhìn Triệu Chánh Phàm đứng đó.

Rõ ràng cũng ra dáng đàn ông, nhưng chỉ với một điểm sợ chết mà đẩy cô vào tình huống nguy hiểm. Giọng nói rõ ràng hiện lên sự khinh thường.

"Xem ra, cậu cũng rất "yêu thương" chị của mình". Từ "yêu thương" được anh nhấn giọng một cách đặc biệt đầy ẩn ý.

Triệu Chánh Phàm chỉ có một người chị trên danh nghĩa, nên liền biết là ai. Lại nói từ "yêu thương" kia, cũng khiến anh một phen chột dạ.

"Anh thật sự quen Nhục Nhục, bây giờ Nhục Nhục đang ở đâu?". Cậu không biết người này là ai, nhưng có thể trấn áp một đám người kia, nhất định không tầm thường.

"Cậu không cần bận tâm, chuyện của cô ấy tôi sẽ lo".

Đây chính là nhắc nhở.

"Nhưng, Nhục Nhục...". Triệu Chánh Phàm sực tỉnh, lời nói như bảo vệ chờ che. Khiến anh liên tưởng tới góc nghiêng mờ nhạt trong tờ báo đăng kia, lẽ nào là người này. Trong báo, cậu không nhìn rõ ràng nên không chắc chắn. Nhưng gặp rồi, lại có cảm giác quen thuộc.

"Cô ấy không phải là người dành cho cậu".

Anh nói cậu ta ở đây, chỉ có một câu muốn nhắc nhở. Anh không muốn nữ nhân anh lại bị người ta đồn thổi có quan hệ không rõ với em trai.

"Anh là ai? Có quan hệ gì với Nhục Nhục?". Biết được là ai, có khi sẽ có chút kí ức khiến cậu nhớ ra. Bởi vì, dường như người này rất quan trọng.

"Cậu không cần phải biết".

Anh và cô rốt cuộc là loại quan hệ gì đây? Anh cũng không rõ, càng về sau anh càng xác định không được. Ở chung nhà, ăn chung, thượng chung một

giường. Phải lấy từ nào chuẩn xác để hình dung đúng?

"Tôi có phải đã từng gặp qua anh ở đâu? ". Rốt cuộc nhin không được hỏi, cậu không tin trí nhớ mình lại nhớ nhầm.

"Chưa từng ". Thật sự mà nói là chưa từng hay đã từng, anh không chắc. Bởi khi đó, anh đến nhà Tiểu Tịch, không biết chừng cậu ta đã gặp qua. Nhưng không có gì đặc biệt cậu ta sao lại nhớ anh được.

Triệu Chánh Phàm thất vọng, lúc này mới nhớ đa tạ.

"Cảm ơn anh đã cứu tôi ".

Trình Dật Hàn không nói gì, liền đi đến xe ngồi vào.

Triệu Chánh Phàm nhìn một lúc theo chiếc xe, ngẫm lại lời người nam nhân kia nói. Nhìn lại bản thân, thật sự nên phải suy nghĩ lại đoạn tình cảm dành cho chị gái trên danh nghĩa rồi. Một mình một người đơn phương loại tình cảm này sẽ không có kết cục tốt, ngược lại còn đánh mất tình chị em. Người kia, dường như có tình cảm với chị cậu. Nhìn về phương diện ban nãy, ắt có thể mang cho cô hạnh phúc.

.....

Huỳnh Tông Việt nhất quyết không đến bệnh viện, tự mình đi đến Tăng Gia chờ Tăng Nhu Đình. Thời điểm này, ở công ty X với sự trở về của tổng tài Trình Dật Hàn cũng diễn ra một màn bi thương của Tăng Nhu Đình.

Tăng Nhu Đình nghỉ đến chuyện hồi chiều, cô thấy anh ở công ty nên đã lên kế hoạch một lần nữa trừ khử Văn Thiên Nhục. Nhưng một lúc sau, cô thấy sắc mặt anh rất tệ rồi khỏi công ty. Đến tận khi sắp tan ca mới về, trong lòng nóng như lửa khi gọi cho Huỳnh Tông Việt không được. Vì thế lấy cớ vào phòng anh.

Trình Dật Hàn nhìn tài liệu được Tăng Nhu Đình đặt trên bàn, liếc mắt cũng biết ý đồ của cô ta. Lạnh giọng hỏi:

"Cô biết tôi mấy năm rồi? ".

"Sao anh lại hỏi vậy? " Đây chính là biểu hiện cho sự không yên trong lòng vì câu hỏi đột ngột của anh.

Nhưng không nhận được anh trả lời, tay nắm lại giữ bình tĩnh.

"Đã 7 năm rồi ". Sao cô có thể quên, từ ngày gặp anh cuộc đời cô dường như càng tươi mới.

"Có phải đã đến lúc nên dừng lại ". Thật ra, đã dừng từ rất lâu kể từ khi cô ấy xuất hiện. Bây giờ chính thức phân rạch rồi quan hệ.

Anh nghiêm túc đã dọa được lòng không yên của cô mấy ngày qua. Anh dẫn Văn Thiên Nhục đi Thái, cô đã hận không thể xé xác được Văn Thiên Nhục. Khi Huỳnh Tông Việt nói anh và Văn Thiên Nhục đều bị rơi xuống nước sâu không rõ tung tích. Cô tuy rằng đau buồn, nhưng thứ cô không có được, Văn Thiên Nhục cũng đừng hòng. Anh bình an về nước, còn nói những lời này.

"Hàn, anh vì sao lại nói như vậy. Thời gian gần đây, em không gây rắc rối cho anh, cũng không kiếm chuyện sinh sự. Em luôn một lòng hướng về anh, đợi anh lại như trước kia bên cạnh em ". Uất ức nói, đi đến bên cạnh anh, ánh mắt biết nói ngập nước.

"Thật? ". Nheo ánh mắt nhìn cô ta, không để cô ta nhìn ra chút cảm xúc chính mình.

"Thật...thật, đương nhiên thật ". Một tia mừng rỡ dâng lên.

"Tôi lại không quan tâm có phải sự thật hay không ". Né tránh cánh tay cô ta, cầm một tờ giấy đưa Lên, mắt cũng không thèm nhìn một cái.

Tăng Nhu Đình hoài nghi, cầm lấy đọc lướt qua, giấy theo kẽ tay cô rơi xuống.

Cô bị anh xa thái...

Muốn đưa tay nắm lấy anh níu kéo chút hi vọng, nhưng anh đưa đôi mắt sắc lạnh như bắc cực khiến tay cô rơi giữa không trung.

"Hàn, anh tàn nhẫn như vậy, không chút nghĩ đến việc xưa của chúng ta, lại đối xử với em như vậy. Em đã làm gì sai, em rốt cuộc đã làm gì sai?". Nước mắt đã chảy rơi, tức giận gào thét.

Trình Dật Hàn đầu đầu vô cùng, chán ghét càng gia tăng. Dám ở công ty anh náo loạn, dám hét lớn vào mặt anh như thế.

Trực tiếp buông lời tàn nhẫn, anh tin cách này hữu dụng.

"Cô lớn tiếng nữa thử xem, còn không mau rút khỏi đây... ".

Không biết sống chết, liều mạng ngăn chặn lời anh.

" Anh đừng như vậy,... ".

Mặc kệ lời cô ta, anh vẫn đồng dạng tuyệt tình gần từng chữ một phần nhắc nhở và chín phần uy hiếp.

" Tăng Thị dạo gần đây tin đồn phá sản đã lắng xuống dần... ".

Sắc mặt Tăng Nhu Đình tái nhợt, chống đỡ không được lời nói kia mà khụy xuống đất.

" Một câu nói của tôi, Tăng Thị liền biến mất. Tin không? ".

Sao có thể không tin, cho cô mười cái mạng cô cũng không dám thử...

Nước mắt rơi lợi hại, ánh mắt không tin nhìn anh. Vẫn không hiểu được, anh lại đối xử với cô như vậy.

Tư thế ngồi, di chuyển đến chân anh, đánh mất sĩ diện nắm lấy chân anh mà cầu xin.

" Em tin, em tin. Ngoài đuổi việc ra, cái gì em cũng đồng ý. Em không thể sống thiếu anh được, em sẽ chết mất nếu không có anh. Hàn, Hàn.. Em yêu anh, chỉ yêu một mình anh thôi ".

Không chút bị ảnh hưởng, bởi vì không đáng. Lạnh giọng uy hiếp.

" Buông ".

Lần này Tăng Nhu Đình không có đường đi, đành buông ra.

Nam nhân với bộ dạng cao thâm, môi mỏng vô tình khép mở.

" Có muốn biết Vân Thiên Nhục đang ở đâu không? Hay là muốn biết Huỳnh Tông Việt đang ở đâu? ". Người thông minh biết cách nhanh nhất kết thúc mọi chuyện, nói nhiều với những người như Tăng Nhu Đình vô dụng.

" Âm ". Trong đầu cô là một tiếng nổ lớn, đánh thức tâm trí cô.

Như vậy là anh biết tất cả rồi, cô lần này lại thất bại một lần nữa sao?

Từ từ đứng dậy, cả thân thể run rẩy kịch liệt. Tức giận nhưng không dám chọc giận anh, chỉ đành nói với giọng điệu đều đều.

" Vân Thiên Nhục vì sao không chết đi, em hận cô ta, hận. Chính cô ta đã khiến anh trở nên tàn nhẫn với em như vậy ".

Nhìn người nam nhân vô tình mà cô yêu, sau đó mang theo oán hận từ từ đi ra.

" Em sẽ không tha cho cô ta, không bao giờ ". Chỉ cần không mất Tăng Thị cô vẫn là đại tiểu thư, có quyền có thế. Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, sẽ có một ngày cô ta cũng sẽ như cô bị vứt bỏ.

Trình Dật Hàn rối lòng, Tăng Nhu Đình nói anh vì cô mà trở nên như vậy. Anh không nể tình Tiểu Tịch, chỉ nghĩ đến làm sao để cô không liên tục gặp nguy hiểm.

.....

Ngoài cổng, ánh đèn về đêm đã xuất hiện. Trong một chiếc xe ô tô, người đàn ông ngồi trong đó, anh muốn nói lời với cô ấy.

Tăng Nhu Đình với gương mặt đau buồn cùng cảm hận về nhà, không chạy vào trong biệt thự mà dừng lại khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc.

" Tông Việt, anh ta làm gì ở đây? ". Ngạc nhiên mở cửa xe đi xuống, mọi khi không phải ở trong nhà sao?

Đúng lúc cô muốn hỏi tội anh ta, làm không thành việc thì thôi đi còn bị Trình Dật Hàn tìm được.

Huỳnh Tông Việt cũng biết Tăng Nhu Đình đã về theo đó xuống xe một cách gượng gạo.

Há hốc mồm ngạc nhiên khi nhìn thấy Huỳnh Tông Việt chật vật thể thảm bị thương nặng.

Chạy đến đỡ lấy với sự hoảng hốt tột độ:

" Tông Việt, anh làm sao vậy? Làm sao lại bị thương nặng như vậy? Ai? Ai khiến anh trở nên như vậy? ". Liên tục câu hỏi dồn dập, không phải đáng về tiểu thư đánh đá như trước.

Huỳnh Tông Việt lo lắng cô vẫn nhiều hơn.

" Tôi không sao? Tiểu Thư, Trình Dật Hàn không làm cô bị thương chứ? ".

"Không có, tôi không bị thương ". Cô đang rất tức giận vì chuyện xảy ra ở công ty. Cô muốn trở về trút giận lên đầu những người làm việc không ra gì. Nhưng lại chứng kiến cảnh này.

Cô bây giờ mới biết Huỳnh Tông Việt bị thương.

" Là Trình Dật Hàn khiến anh bị thương sao? Nếu đã vậy, sao còn không mau băng bó vết thương, lại đứng ở đây làm gì? ". Mang vài phần trách móc hiểm cò. Trình Dật Hàn thế lực lớn đến nỗi khiến người của cô bị thương, đến giờ cô mới biết.

" Tôi có lời muốn nói với Tiểu Thư ". Bởi vì, có lẽ đây là lần cuối cùng.

" Chờ anh xử lí vết thương xong rồi nói ".

" Tôi không thể hoàn thành nhiệm vụ của mình, còn khiến Tiểu Thư bị liên lụy. Tội này, tôi thật sự rất lớn, tôi không có mặt mũi nhìn tiểu thư ". Anh không những phụ lòng tiểu thư, còn phụ lòng tin của Vân Thiên Nhục. Với thất bại của nhiều lần trước, lần này anh chắc chắn không thể bỏ qua cho Vân Thiên Nhục. Bởi vì, không có cô, tiểu thư sẽ sống tốt. Nhưng nào ngờ, số mệnh.

" Không sao, không sao. Thua keo này ta bày keo khác, tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc, hai tay dâng tặng anh ấy cho cô ta ". Ánh mắt như ma quỷ hiện lên sự không cam lòng, quỷ quyết.

Huỳnh Tông Việt không muốn Tăng Nhu Đình cứ mãi lún sâu thế này.

" Tiểu Thư, dừng lại đi. Trình Dật Hàn không hề yêu cô, cô như vậy anh ta sẽ càng không để ý tới cô. Quên anh ta đi và tìm một người khác, được không? "

Đây là khăn cầu cuối cùng của anh, chấp nhận không tốt sao?

" Người khác, tôi không cần. Không ai như anh ấy hoàn hảo ". Đúng vậy, anh ấy là độc nhất vô nhị, cả đời này cô không cần ai khác.

" Hoàn hảo đến nỗi, tiểu thư trở thành người thế nào tiểu thư biết không? Tiểu Thư năm xưa đã làm gì cô còn nhớ không? Bây giờ cô lại muốn vì một người không yêu mình có đáng không? ".

" Anh...anh nói gì? ". Chuyện năm xưa, bây giờ lặp lại. Huỳnh Tông Việt sao lại biết đến chuyện này cơ chứ?

Sắc mặt tái đi, chột dạ né tránh sang chuyện khác, buông anh ra rồi muốn tiến về hướng xe.

" Chuyện...chuyện lần này không thành tôi không tính toán với anh. Anh mau đến bác sĩ băng bó vết thương đi, vẫn còn rất nhiều việc đang chờ anh làm ". Không để vết thương nặng của anh vào mắt, bởi Huỳnh Tông Việt lăn lộn trong hắc đạo sao dễ chết như vậy.

Nhưng thân thể bị kéo lại vào vòm ngực tựa lạ mà quen.

" Ngô ".

Tăng Nhu Đình mắt mở to, không tin, không thể tin đây là Huỳnh Tông Việt làm.

Môi đỏ mềm mại bị anh nồng nhiệt hôn, ban đầu chỉ là nhẹ nhàng đặt môi lên. Nhưng rất nhanh đã lún mò chiếc lưỡi vào sâu bên trong hút lấy hương thơm ngọt ngào. Kỹ thuật cao siêu, hết cần rồi lại buông lỏng, dùng lưỡi linh hoạt miêu tả cánh môi, khẽ cắn xuống.

Tăng Nhu Đình chìm đắm trong nụ hôn, mắt nhắm lại hưởng thụ không nhận được rên rỉ quỵến rũ. Bộ ngực lớn theo bản năng bị kích thích mà chà sát lên vòm ngực rắn chắc. Đôi tay mềm mại không xương vòng lên cổ người đàn ông muốn hai người sát sao hơn nữa.

" Ưm ưm... " Kích thích quá mãnh liệt khiến Tăng Nhu Đình không ngại ngùng rên rỉ.

Cảm nhận được cô không những buông ra mắng chửi mà còn nhiệt tình như lửa. Cũng không để ý đang ở bên ngoài mà phóng túng, bởi đây là người anh yêu. Bàn tay càn rỡ vuốt ve sau lưng tăng thêm ham muốn giữa cả hai. Không đủ, một tay lún mò dưới lớp áo sơ mi tìm đến nơi đầy đặn. Một tay kia theo đường eo cô xuống bờ mông to tròn, qua chân váy ngắn liền đi vào nơi huyền bí của phụ nữ.

Đến khi cả hai bàn tay đều chuẩn xác tìm đến nơi nấn cảm, thờ gấp vội vàng ní non:

" Tiểu Thư, Tiểu Thư... Tôi yêu em ". Anh ngu ngốc, muốn cho bản thân một cơ hội nữa. Cuộc đời này anh sinh tồn là vì mỗi ngày được nhìn thấy cô. Mỗi lần gặp cô, anh đều có xúc cảm mãnh liệt muốn làm những hành động yêu thương như đôi tình nhân. Nhưng khoảng cách xa quá. Anh chưa bao giờ nói rõ lòng mình, bởi anh sợ cô xa lánh anh. Hôm nay, anh quyết tâm biểu đạt lòng mình, chỉ cần cô đồng ý, anh có động lực sống tiếp rồi.

Một trận thờ dốc căng thẳng, ham muốn trống vắng rõ ràng nhưng lời nói kia...

Tăng Nhu Đình chấn động mạnh, mọi cảm xúc ham muốn trời dẫy bị rơi xuống đáy vực. Đây là Huỳnh Tông Việt, anh ta đang nói gì?

Yêu? Không thể... Không thể...

"Ba". Đánh cho đối phương tỉnh, cũng là cho chính mình nhìn kĩ.

Khuôn mặt nhiễm một màu động tình, nhưng không thừa nhận.

"Anh dừng lại, tôi và anh vốn không thể nào. Lần này, tôi bỏ qua, nếu còn lần sau tôi sẽ không tha cho anh". Giật mình, bởi bản thân lại có cảm giác yêu thích với nụ hôn của anh, với bàn tay anh lướt qua da thịt cô, với lời nói ngọt ngào của anh.

Nhưng anh không phải mẫu người đàn ông lí tưởng của cô, anh không có quyền làm điều đó với cô. Nếu một chút nữa thôi, có thể không quay lại được.

Chùi cánh môi đỏ mọng, xem là dơ bẩn, sau đó xoay người. Cô không thể nhìn thấy ánh mắt bất lực kia mà mềm lòng, người đó không có khả năng.

Đau lòng nhìn cô rời đi, ban nãy anh còn mang theo chút vọng tưởng, giờ tiêu tan mất.

Huỳnh Tông Việt từ trong túi lấy ra khẩu súng, đặt ở thái dương. Chỉ cần động tay liền kết liễu cuộc đời.

"Đình Đình". Anh là người đàn ông không có gì cả.

Tăng Nhu Đình dừng bước chân khi nghe tiếng gọi ầm ập.

Khi nhìn thấy hình ảnh anh chia súng vào đầu, tâm cô rung động. Không phải chỉ là từ chối thôi sao?

"Anh...anh làm gì vậy. Mau bỏ súng xuống".

"Đình Đình, anh...anh yêu em, yêu em từ rất lâu. Anh lấy cái chết để đền tội bởi sự thất trách của anh. Cũng mong em dừng lại tất cả đừng sai càng sai, bây giờ vẫn còn kịp". Với địa vị cách xa như thế, anh sẽ không bao giờ có được tình yêu của cô. Sống, sẽ tiếp tay cho cô làm điều không nên, anh chọn cái chết.

Anh không quên vào năm anh mười lăm tuổi đến ở nhà cô, lúc đó cô gái mười hai tuổi đã trao anh nụ cười đẹp nhất. Trong lúc anh không có một ai bên cạnh, chỉ là người làm, cô đã đến bên anh cùng anh nói chuyện, cùng anh vui đùa. Nhưng số trời chó treu, cô lại đem lòng yêu một người khác, không những vậy không tiếc làm ra những việc tàn ác. Nhưng càng trở treu hơn khi anh quên không được quá khứ xưa, vẫn luôn bình lặng yêu cô.

Tăng Nhu Đình đem hết sức lực chạy lại ngăn cản, nhưng vô ích.

"Đừngggg...".

"Pằng".

Huỳnh Tông Việt ngã xuống, máu từ đầu như dê vỡ đập mà chảy không ngừng.

Ôm lấy người đàn ông vào lòng, cô tại sao lại đau thế này? Anh chẳng qua cũng chỉ là một người làm trong nhà cô. Chết cũng không tiếc, nhưng cô dằn không được lòng mình.

"Tông Việt...Tông Việt... Tôi không trách anh...không trách anh. Anh mau tỉnh lại cho tôi...mau...mau tỉnh lại cho tôi". Tiếng hét thê lương của cô, nhưng người đàn ông không nghe thấy.

"Hu hu hu... Hu hu hu...". Khí lực khóc vô cùng lớn.

"Tôi...tôi đồng ý...dừng lại. Anh...anh đừng bỏ tôi. Anh không phải nói...yêu tôi sao...?". Nói yêu không phải nên bên cạnh chăm sóc cô, chứ không phải dùng cách này. Cô lãng quên rồi, quên cậu thanh niên xuất hiện khi không ai bên cô. Ngày ngày tối tối bên nhau, cô nhẫn tâm quên đi rồi.

Kiếp này, Huỳnh Tông Việt bởi vì xuất thân bình thường, không quyền cũng chẳng thế dẫn đến giữ không được tình yêu ấp ủ. Tăng Nhu Đình vì quá tiểu thư, ánh mắt luôn nhìn những hào quang chói mắt mà quên mất sự dung dị đời thường. Cho rằng bản thân thích người này, yêu người kia nhưng sai rồi, thật sai rồi...

Tên đã bắn thì không thể thu, đạn đã bắn thì chỉ có chết...

Có thể có con đường khác không???

Bởi vì muốn tìm một nơi nấp, có những người luôn không ngừng tìm kiếm mà không để ý tới nơi bên cạnh. Thật ra, nếu như họ có thể dừng lại một chút, có lẽ sẽ phát hiện cái nơi đẹp nhất chính là bên cạnh mình.

Đêm. Trong biệt thự Trình Gia.

Đêm nay, Vân Thiên Nhược bị giữ lại đồn cảnh sát, Trình Dật Hàn có chút không quen. Anh uống khá nhiều, phải đến hơn nửa đêm mới ngủ được.

Nam nhân trên giường ngủ không yên giấc, một lần nữa bị giấc mơ ám ảnh quá khứ quấy nhiễu. Không ngừng dằn vò anh, bắt anh đưa ra lựa chọn.

" Tiểu Tịch... Đừng...đừng ép anh... ". Lời nói phát ra là nhỏ và bất lực. Nhưng trong giấc mơ hết vô cùng lớn, vô cùng thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 88: Bánh Xe Định Mệnh Thay Đổi Quỹ Đạo

Trình Dật Hàn mất một ngày dường như là ngỡ người đứng ở cửa sổ sát đất nhưng không phải để ngắm cảnh bên ngoài, bởi vì nó quá quen thuộc. Nhưng anh vẫn đứng đó, mệt rồi ngồi lại bàn làm việc nhưng không thể tập trung.

Anh phải làm sao??

Suy nghĩ thật kỹ càng, sau đó cầm một bản hồ sơ giao cho Tần Dạ giữ và đi gặp luật sư phụ trách Vân Thiên Nhược. Theo lời anh mà nói với ông ta.

Đến khi tan ca, không trở về mà chuyển hướng đi đến sở cảnh sát.

Đứng nơi đó lòng anh do dự, phiền muộn không thôi, quá rõ ràng khiến anh không thể không thừa nhận bản thân khác lạ.

Gương mặt tuần dật không tia cảm xúc nhưng nhìn kỹ sẽ nhìn đến chút

đượm buồn hiềm hoi.

Đã hết giờ thăm nhưng với thể lực của Trình Dật Hàn dễ dàng được như anh muốn.

Và có lẽ tất cả, chỉ cần anh lên tiếng, người có tội cũng thành vô tội. Mà người vô tội hiển nhiên sẽ thành người có tội.

Anh chưa từng nghĩ sẽ dùng quyền thế để thay đổi cuộc sống người khác, nhưng anh đã làm. Trước kia là vì cô anh đem quyền thế uy hiếp cô không thể không kí hợp đồng thuộc về anh, bây giờ anh lại một lần nữa vì cô.

Một ngày anh biến mất, vào tối vào gặp cô như vậy là có chuyện gì phải không?

Qua tấm gương mờ nhạt, cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia, anh dường như cũng đang chăm chú nhìn cô. Mãi mãi cô sẽ không biết được trong ánh mắt kia là gì, bây giờ cũng thế.

Ngồi xuống cầm lấy máy điện thoại đặt bên tai, một lời chào hỏi cũng không.

Trình Dật Hàn đợi một lúc cũng không có động tĩnh, vẫn là mở lời trước:

" Không có gì muốn nói với tôi sao? ".

Không phải, anh muốn hỏi cô có tốt không? Bọn họ sẽ không xem cô như tội phạm mà đối xử chứ?

Nhưng... Anh tại sao phải để ý cô tốt hay không khi lần này anh đến là biến cô thành tội phạm.

Di Lưu có hỏi anh cô đâu rồi? Anh chỉ có thể nói rằng cô đi công tác, chỉ có anh và Tần Dạ biết cô ở đây.

" Chánh Phàm tốt chứ? ". Tuy là hỏi nhưng trước khi đi anh đã bảo đảm nên cô yên tâm rằng Triệu Chánh Phàm sẽ không sao.

Thật ra là anh tốt chứ? Đêm qua anh ngủ có ngon không? Có những mấy đêm trước, vì quá khứ và lời hứa kia khiến anh tỉnh giấc từ ác mộng không?

Cô thờ ơ với bản thân khiến anh muốn sinh khí nhưng vẫn muốn tạo cho cô sự an tâm.

" Cậu ta không sao ". Qua điện thoại thanh âm truyền tới vẫn như cũ âm trầm.

Vậy anh có sao không?

" Anh vì sao lại đến đây? ".

Rốt cuộc cô cũng nhớ tới anh, nhưng lại không giống như vui mừng gặp lại anh.

" Cô thật không nhớ ra được vì sao trong túi xách cô lại có thứ bột trắng kia? ". Anh đã nói chuyện với cảnh sát, một ngày nay cô cũng không có lên tiếng nói bản thân bị oan. Cô đây là thật không nhớ sao?

Anh hỏi như vậy là tin tưởng cô không dính dáng gì đến ma túy, trong khi cô một câu cũng không nói với anh.

Ngẫm nghĩ một lát, cô gái cần nhe môi đưa ra quyết định.

" Không nhớ ".

Phải nói làm sao, chuyện này đêm qua cô bình tâm lại suy nghĩ đã nhớ ra được vấn đề có lẽ nằm ở sân bay. Nhưng cô lại nghĩ không muốn nói ra, cứ như vậy đi.

Sự thờ ơ đầy lí giải thế nào, cô bây giờ nên phải hoang mang, cầu xin anh giúp cô tìm bằng chứng.

Không phải thế này, không phải...

" Biết tội danh dẫn đến ma túy sẽ chịu mức phạt thế nào sao? ". Từng câu từ được anh chú trọng nhắc nhở. Ánh mắt xoáy sâu vào đôi mắt cô xem thử cô đang ần dử điều gì.

Trả lời một cách thân nhiên, không sợ hãi mà chống lại con người màu trà.

" Tôi đương nhiên biết rõ. Nếu không còn gì, tôi... ". Cô vẫn là nhìn không rõ mục đích chính của anh là gì, đối diện với anh thế này cô mệt lắm.

Cô luôn cho rằng chỉ khi cùng anh đấu khẩu gay gắt, cùng anh giằng co thì mới mệt mỏi. Giờ đây ngay cả thờ cô cũng lười bởi dây thần kinh căng thẳng, lòng rối rắm.

Trình Dật Hàn cất lời cô, là nam nhân không thể không có tính kiên định như vậy.

" Tôi muốn cô... ". Anh nhìn gương mặt vẫn còn chút huyết sắc, vẫn là không nỡ đập vỡ nó.

Không nỡ là cái suy nghĩ tồi tệ nhất của anh, anh sao lại vì một người hai tay nhuộm máu mà lay lòng.

Một bàn tay khác bất giác được anh nắm chặt nổi gân xanh, che giấu sự bất thường. Sắc mặt vẫn biểu đạt sự nhàn nhạ, thanh âm du dương như bản tình ca đậm chất bi ai.

" Trước tòa nhận tội về cái chết của Tiểu Tích vào sáu năm trước ". Nói ra lời này, cảm xúc anh theo đó mà đóng băng.

Điều này, cô thật sự đã nghĩ qua cũng đã vì nó mà chuẩn bị. Thế mà, khi nghe tận tai, nhìn tận mắt vẫn không tránh được thương tâm.

Anh nên vậy, cô càng nên vậy.

" Được. Tôi nhận ". Nhàn nhạt âm điệu, như không một chút bị tác động hay là không nguyện ý.

Ngay từ đầu anh để cô đến đây thú tội, mọi chuyện đã không đến nông nỗi này. Nhưng quãng thời gian đã qua tâm đau đến chết đi sống lại, vết thương nào trên người cô cũng là anh ban tặng. Vui vẻ như phù du nhưng cô khắc thật sâu vào đáy lòng.

Cô không suy nghĩ đã nhận lời... Còn thẳng thừng như đã kỉ lưỡng từ trước...

Là anh quá xem thường cô rồi, ánh mắt kia nào có chút gì sợ hãi.

" Tôi đã từng nói, chỉ cần hết hạn hợp đồng một năm cô liền có thể tự do. Hiện tại, tôi đổi ý giao cô cho pháp luật, hợp đồng kia hủy bỏ ". Đã bao nhiêu lần anh vì nữ nhân này mà phá bỏ nguyên tắc.

" Được ". Chuyện này cô thật không biết nói gì, anh muốn sao thì cứ như thế ấy.

Sự bình tĩnh của cô nhắc nhở anh cũng phải như vậy, cái cảm giác do dự của anh tồn tại chính là một sai lầm.

" Tôi đã tìm được minh chứng ở sân bay chứng tỏ người đàn ông va vào cô chính là chủ nhân gói ma túy. Tôi đã giao bằng chứng đó cho luật sư ".

Trình Dật Hàn thế nhưng không thấy được trong mắt cô sự ngạc nhiên.

Vân Thiên Nhược trầm nghĩ, anh nói anh giao cô cho pháp luật. Nhưng, anh không biết, anh chính là pháp luật.

" Đây là vì một đêm kia ở trên đảo tôi xem như mắc nợ cô, vì vậy tôi cho cô hai con đường lựa chọn ". Rõ ràng là cô nợ anh, cả đời cô cũng không trả được. Nhưng anh vẫn cho cô một con đường lựa chọn. Nghe đến đó, cô liền từ chối.

" Tôi không cần ". Bởi vì cô đã tự đưa ra con đường cho chính mình, không phải nằm trong tay anh.

Nhưng anh không phải đang hỏi ý kiến của cô, cô còn chưa nghe, vội vàng từ chối quá sớm rồi đi.

" Thứ nhất cô nhận cô là người tàng trữ chất trắng, bằng chứng kia luật sư tự động trả lại tôi. Thứ hai, cô nhận tội có ý gây thương tích dẫn đến hậu quả



chết người, lúc đó luật sư mở ra tập tài liệu sẽ thấy bằng chứng sẽ đưa lên thẩm tòa ". Thanh âm thể hiện sự uy quyền, định đoạt số phận người khác.

Lần này tay cầm điện thoại run rẩy, lông mi cong cũng run không kém. Ngờ vực không dám tin, anh nói gì?

Là tội có ý gây thương tích dẫn đến hậu quả chết người, không phải tội giết người? Anh rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, anh lẽ nào không thực hiện lời hứa với Nhạc Lam Tịch?

Anh tính toán thật kỹ càng, ngay cả luật sư cũng vì anh mà làm việc, trắng trắng đen đen phân không ra. Anh sao không trực tiếp để cô gánh hai tội trạng, anh không phải vẫn có lợi. Khổ tâm tính toán như vậy là ý gì? Nam nhân này thâm sâu, khiến người ta đoán không ra.

" Nói như vậy, luật sư không biết trong đó là thứ gì? ".

" Phải. Ông ta sẽ phân theo hai lời khai của cô mà đưa ra quyết định ". Đến hôm quyết định đó, Tần Dạ sẽ chuyển đến cho ông ta bằng chứng. Hôm đó, đưa đến cũng không muộn.

Trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, nghĩ đến những vui buồn ngọt đắng đi qua. Quyết tâm dâng lên, đưa ra yêu cầu.

" Tôi muốn thời gian suy nghĩ?".

Trình Dật Hàn cũng không muốn biết cô chọn tội nào, bất luận là gì thì mục đích anh cũng đã hoàn tất.

" 19 ngày, cô có 19 ngày để đưa ra quyết định của mình ". Thời gian đã được anh tính toán đưa ra, anh chỉ cần nói một lời bọn họ không thể không làm theo, vào ngày này đưa ra phán xử.

19 ngày nữa...

Tính nhẩm không phải chính là trước ngày Nhạc Lam Tịch mất một ngày. Anh cũng thật dụng tâm

" Tôi muốn tin tức không bị truyền ra ngoài cho đến khi kết thúc phiên tòa ". Cô không biết phải đối diện thế nào với những người xung quanh, ít nhất là lúc này cô muốn thật bình tâm đưa ra quyết định.

" Tốt ". Điều này không khó, anh cũng không muốn ai biết cô đang ở nơi này.

" Có một chuyện tôi còn chưa nói với anh, là sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì. Tôi thế nào lại đẩy Lam Tịch, tôi đến giờ phút này vẫn khẳng định rằng tôi không vì anh mà mưu hại Lam Tịch ".

Sáu năm trước.

Khi cô và Nhạc Lam Tịch đi bộ trên con đường kia, khá vắng người. Vân Thiên Nhượng đi ở trong, còn Nhạc Lam Tịch đi phía ngoài. Con đường nhỏ không có hàng rào phân cách ở giữa.

Hai nữ sinh nhìn nhau nói cười đùa vui vẻ, cho đến khi có một chuyện khác lạ xuất hiện trong tầm mắt cả hai.

Chiếc xe tải đi ngược chiều không chạy trong phần đường dành cho ô tô, mà lấn sang đối diện phần đường sát lề đường dành cho người đi bộ và xe hai bánh.

Cả hai nữ sinh bất động ngơ ngác nhìn, mồ hôi thấm, đôi mắt hoảng loạn.

Vân Thiên Nhượng phản xạ nhanh hơn, một giây ngắn ngủi quay đầu lại xem phía sau có chiếc xe nào đang chạy đến không. Với một cái ánh mắt tinh khi không thấy phía sau nguy hiểm, liền đưa tay đẩy mạnh Nhạc Lam Tịch sang bên kia đường.

" Cẩn thận ". Hét to một tiếng đầy sợ hãi, bởi vì bản thân so với Nhạc Lam Tịch nhỏ hơn mà bị đội ngược lại khiến cô ngã về sau.

" Kítttt... ". Chiếc xe tải vào lúc nguy cấp thắng gấp, tài xế đánh tay lái sang hướng tay phải.

Số phận thay đổi từ đây...

Từ phía sau con hẻm, một giây khi Vân Thiên Nhượng quay lên xác định đẩy Tăng Nhu Đình ra né tránh chiếc xe điên dại. Một chiếc xe thể thao trắng xuất hiện với gương mặt nam sinh tái nhợt.

Trong khoảng khắc nhìn thấy Nhạc Lam Tịch bóng lưng nam sinh ôn nhu hiện rõ, không nhìn đến sự khác lạ tình huống. Đến khi nhìn thấy một màn kia cũng là lúc tâm rơi xuống địa ngục không có thời gian phân tích chuyện gì đang xảy ra, không phù hợp ở điểm nào.

Chiếc xe tải không dừng lại mà lao đi tháo chạy.

Hốt hải chạy đến ôm lấy cô gái người đầy máu vào lòng không ngừng lớn tiếng, thanh âm khàn đặc cảm động trời xanh:

" Tiểu Tịch.... Tỉnh lại... Tiểu Tịch... ". Nam sinh đau đớn vạn phần, cô gái hơi thở yếu ớt, gương mặt tái nhợt với vết thương, không ngừng đổ máu.

Một đường máu dài kéo dài đến xe vô cùng ám ảnh, nam sinh mất đi thanh âm giống nhau, không ngừng lay người cô gái. Tay run rẩy kịch liệt, lòng lạnh lẽo.

Vân Thiên Nhược tỉnh dậy với những ánh mắt vây quanh, đầu đau như búa, trong lòng cái cảm giác kia rõ ràng.

Mọi người hỏi han cô vài lời rồi rời đi. Còn lại mình cô ngơ ngẩn nhìn vũng máu giữa lòng đường, chói mắt vô cùng.

Cô cứ thế ngồi nơi đó suốt mấy tiếng đồng hồ, cứ ngây người như mất linh hồn mà nhìn. Kì lạ, nước mắt một giọt cũng không rơi, nhưng so với khóc còn tệ hơn. Như rằng, cảm xúc sống trong cô gái biến mất.

Trời đổ cơn mưa thật lớn, sấm vang chớp giạt như phản ứng mãnh liệt chuyện gì.

Ngày đó, không phải ngày tận thế của cô nhưng cô không khác nào người đó.

Trái tim cô gái từ đó yên ắng, trong lòng dần vật muôn loại thống khổ.

Bánh xe vào thời khắc then chốt bất ngờ chuyển hướng, không ai ngờ tới. Chỉ là vậy lại khiến cuộc đời biến đổi, tất cả...

Nhưng là con người, vẫn nên chấp nhận, học cách chấp nhận tình huống tồi tệ nhất sẽ đến với ta.

.....

Giọng nói đã nhiễm chút khàn khàn nhưng đối diện với nam nhân này, cô không cho phép.

Nam nhân vẫn vậy, tĩnh lặng vô cảm, lạnh lùng nhưng trong trẻo. Ánh mắt thay đổi nhưng không dễ dàng phát giác.

" Đáng tiếc, tôi sẽ không thay đổi quyết định. Tôi ở đây nghe cô biện minh cho chính mình cũng bởi vì tôi cho rằng đây là lần cuối cùng cô gặp tôi ". Cứng rắn thanh âm còn không có thái độ như rằng đồng tình, một câu nói liền đổi trắng thay đen.

Hôm nay có quá nhiều điều lạ, mà anh chán ghét truy cứu nó. Dù thế nào, Tiểu Tịch vì ngày đó mà đi rồi. Hận của anh, sao vì một câu chuyện không sách không chứng mà tiêu tan sao. Anh bây giờ còn không phải muốn buông tha cô, hình phạt này là cuối cùng anh trả cô.

Cô còn muốn dựng lên một chuyện đặc sắc như thế còn không phải hi vọng anh đổi ý.

Không bao giờ. Anh thất hứa với Tiểu Tịch đã là giới hạn cuối cùng.

Câu chuyện rất hay, nhưng cô nói với nhầm người rồi, nếu là Lục Từ Kiện còn có thể tin.

Cô cũng cho rằng, đây là lần cuối cùng gặp anh.

" Phải, cuối cùng... ". Nói không nên lời khi nghe đến âm thanh buồn buồn, lại vô cùng quyết tâm cùng khẳng định.

Cô trả lại anh khoảng trời bình yên, là việc mà cô có thể làm để bù đắp cho anh.

Trình Dật Hân không phải không hẳn là không tin, nam nhân cao ngạo sao lại rút lại lời nói chính mình. Cho dù là gì, cô đẩy Tiểu Tịch ra chính là sự thật không thể bàn cãi.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 89: Cô Yêu Anh Đến Sâu Đậm. Anh Hận Cô Thấu Tâm Can

" Cuối cùng " người nói thì dễ người nghe cũng hiểu, là dấu hiệu chấm dứt mọi thứ.

Tay nắm chặt nhưng nam nhân không để ý thấy, hà cớ gì anh lại như không phải chính mình đây.

" Khi cô ra khỏi nơi đây, tôi không mong lại nhìn thấy cô. Nếu như có gặp lại chỉ là người xa lạ ". Cái anh nói tới là mấy năm sau mang tính chất nhắc nhở.

" Anh có thể yên tâm, nhất định không gặp lại ". Sự khẳng định chắc chắn trong lời nói.

"Tôi nói không phải hi vọng anh suy nghĩ lại quyết định của mình, mà là bởi vì... Ngoài tôi ra không còn ai biết chuyện này, tôi không muốn điều đó trở thành ân tình". Không có gì gọi là bí ẩn vĩnh viễn, chỉ là cần thời gian bao lâu.

Thật không muốn anh thay đổi quyết định.

"Có phải rất thất vọng khi thấy tôi không chút nào lay động". Tiểu Tịch đã từng nói cô không cố ý, nhưng anh sẽ không chấp nhận.

Lắc nhẹ đầu, anh nếu như dễ tin như thế, vậy sao hận sâu đậm được.

"Tôi không để ý anh tin hay không. Nhưng nếu được quay, tôi vẫn như cũ đẩy cậu ấy ra chỉ khác là chiếc xe không hề đổi hướng".

Một là cả hai cùng chết, may mắn hơn cả hai cùng sống. Hoặc giả là chiếc xe không hề đổi hướng người ra đi sẽ là cô, bi kịch đã không diễn ra.

Chỉ có thể nói thật nuối tiếc...

"Người chết nên phải là tôi, mà không phải Lam Tịch. Anh cũng sẽ...". Nước mắt này giờ ẩn nhẫn kiếm không được dâng ra, đôi mắt ươn ướt.

Anh không cần cô dựng lên một vở kịch biến bản thân cô thành một người vô tội. Rồi bây giờ lại muốn đem tội lỗi trút lên đầu như vậy.

Người chết xác thực phải là cô, nhưng chuyện đến nước này cô không có quyền nhắc đến. Ngay cả tư cách chết cô cũng không có.

"Đủ rồi". Lớn giọng cắt lời cô, chẳng qua giờ cô vẫn còn tồn tại mới nói như vậy. Tiểu Tịch thì sao? Cảnh sắc thế gian có bao nhiêu mỹ lệ, còn chưa kịp ngắm nhìn.

Gác máy, lạnh nhạt nhìn cô một cái với hỗn loạn tâm tư đứng dậy rời đi.

Dật Hàn.

Về sau...

Không gặp cũng không nhớ...

"Nếu có kiếp sau, em vẫn hi vọng gặp lại anh, yêu thương anh. Nhưng sẽ không xuất hiện trong cuộc đời anh, lặng lẽ dành cả thanh xuân yên bình nhất tặng anh. Em sẽ không để anh biết, ở một nơi nào đó có một cô gái vì nụ cười kia mà xao lòng. Tuyệt đối không để anh biết đến sự tồn tại của em".  
Mềm mại thanh âm như lời cầu nguyện với lần nữa luôn hồi.

Cho cô một lần cuối yếu mềm, vì anh mà rơi nước mắt. Đôi vai gầy đủ mệt rồi, chống đỡ không nổi thời thì để nước mắt tự do một lần rơi.

Anh đi rồi, ở nơi bức tường kia nuốt chửng anh khiến cô không nhìn thấy...

Không phải không thấy sẽ không đau, mà là không yêu sẽ không đau. Không đau sẽ không biết được bản thân đã yêu nhiều như thế nào.

Cô yêu anh đến sâu đậm..

Anh hận cô thấu tâm can..

Anh chần chừ không đưa ra quyết định cô rất lấy làm cảm kích, cảm ơn anh không hận cô sâu như vậy. Cô giúp anh đưa ra quyết định, từ nay cô không sầu bi mà anh cũng không cần trách chính mình.

Mong anh một đời bình yên, mong anh có một giấc mơ đẹp ở nơi đó anh cùng người anh yêu hạnh phúc.

Không thể yêu anh một đời, nhưng đã ý nghĩa khi thanh xuân toàn tâm toàn ý yêu anh.

Gửi lời xin lỗi đến mẹ, khi con ích kỉ không nghĩ cho mẹ nhưng con thật không còn con đường nào khác. Đây thật sự là duy nhất cách giải quyết để một thân tội nghiệp của con được giải thoát. Cầu mong mẹ về sau vạn sự bình an!

Tần Dạ đứng chờ bên ngoài, vừa thấy Trình Dật Hàn ra liền mở cửa xe, thoáng nhìn sắc mặt không tốt.

"Thiếu gia, bên này rất nhiều việc cần thiếu gia xử lí". Thiếu gia đột nhiên quyết định đi Mỹ, còn là ngay lúc này, anh sao có thể không thấy kì lạ chứ. Hơn nữa không có đặt về trở về, thiếu gia làm việc luôn nằm trong kế hoạch, tính toán được thời gian, xong việc bên kia sẽ bay về. Nhưng, lần này...

Giao cho Tần Dạ trông coi việc bên này anh yên tâm, công ty càng lúc càng đi lên nên không cần quá lo lắng.

"Cậu cứ theo đó mà làm, nếu không có gì nghiêm trọng không cần phải thông báo cho tôi". Ánh mắt vương nỗi buồn nhẹ nhìn ra bên ngoài, hôm nay tâm trạng anh thật tệ.

Cô nói không gặp lại...cô nói lần này sẽ là lần gặp cuối cùng... Đáng chết, anh là người nói không muốn gặp lại cô nhưng anh lưu luyến nụ cười kia, lưu

luyện luôn cả gương mặt quật cường kia.

" Vâng ". Rất còn nhiều điều muốn hỏi nhưng anh biết việc riêng của thiếu gia không nên can dự vào.

Tiểu Tịch, em rồi đi 6 năm, anh thống khổ nhưng nỗi đau cũng nguôi dần. Lần này vì sao? Vì sao? Cái cảm giác như đánh mất gì đó trong tim anh lại rõ ràng như thế?

Nước mắt cô ấy, chạm đến nơi sâu nhất trong lòng anh...

Nếu mọi chuyện thật là như thế, cô ấy là vì cứu em mới xảy ra tình huống ngoài ý muốn. Anh làm như vậy có quá đáng không, cô ấy sẽ hận anh chứ?

.....

19 ngày sau kết thúc.

Sáng ngày thứ 20, báo buổi sáng cập nhật một tin tức cũng được xem là nóng hổi, ồn ào dư luận. Mọi người ai cũng mắng chửi cô gái được cho là một thân đầy tù tội.

Cái gì thế này?

" Giết bạn vì tình, nhận mức án cao nhất là tử hình ".

Tiêu đề gây sự chú ý, gương mặt Vân Thiên Nhục có mặt trên các trang báo. Bởi vì một nguyên nhân nào đó mà trong quá trình thẩm vấn lấy lời khai không hề được công bố. Khi cô gái lãnh nhận hình phạt vào lúc chiều hôm qua thông tin mới được tiết lộ sang giới truyền thông.

Trên đường phố, một người đàn ông trông kì dị khi mà trên người là bộ trang phục kín đáo, đội nón và đeo khẩu trang. Khi đi qua một tòa soạn báo lớn, đứng lại khi hình ảnh trang bìa của một cô gái nổi bật rõ ràng, quen thuộc.

Cầm tờ báo trên tay, người đàn ông càng đọc tay càng run rẩy. Vụ án sáu năm trước được đưa ra ánh sáng, người bị chết trong tai nạn năm xưa tên Nhạc Lam Tịch.

Nhạc Lam Tịch sao?

Tội danh của cô gái vô cùng nặng: Tăng trù ma túy, thuê người thực hiện hành vi giết người về sau còn giết người bịt miệng sau khi đã gây tội.

Đây là... Người đã cứu ông khi ông bị đạn bắn thương tích nơi bụng. Lẽ nào cũng là cô nữ sinh mà ông gần như đâm phải khi thực hiện vụ việc năm xưa, là cô bạn đi cùng sao? Ông chính là người tài xế mà cho là bị giết giết khẩu.

Nhớ lại ngày đó bị truy sát bịt miệng, ông cho là chết đến nơi rồi. Nhưng gặp được cô gái tốt bụng chữa trị vết thương, còn để ông ở nhà cô gái đó vài hôm với đầy đủ.

" Là cô gái này, không thể nhầm được. Chắc chắn là cùng một người ".

Là ân nhân, cái ông đáp lại không phải sự báo đáp mà là oán. Hơn nữa còn khiến người ta bị oan mà lãnh chịu án tử hình.

Giả như mà Lê Hoàng Duật nhìn thấy tin này sớm hơn, nhưng ông ta sai rồi. Bởi vì tin này ngay trước đó giữ kín vô cùng, không ai dám đắc tội với vị tổng tài kia, mới tạo nên cớ sự hôm nay.

Cầm trong tay tờ báo, không suy nghĩ đến người đã chết không thể sống lại. Nhưng, ông có thể một phần nào đó giúp người nhà cô gái không chịu tri trích của dư luận.

Đứng ở trước sở cảnh sát, là nơi mà sáu năm trước ông không có gan bước vào.

Khi đó ông làm việc cho Tăng Gia, có một ngày tiểu thư ra lệnh cho ông tạo nên một vụ tai nạn giao thông. Cô ấy đưa cho ông hình ảnh người đó, bảo ông nhất định phải xử lí cặn kẽ sạch sẽ nếu không giữ không được mạng. Bất ngờ thay chính là cô bạn được xem là thân thiết với tiểu thư, Nhạc Lam Tịch.

Khi đó, ông có thể không làm theo sao khi mà Tăng Gia quyền lực thế nào. Vào thời điểm đi trên con đường đó ông thật sự gặp cô gái đó, quyết tâm thực hiện phi vụ này vì tiền cũng vì mạng sống. Nhân lúc trời vắng người, ông tăng tốc xe nhắm vào hai cô gái. Nhưng vào phút chót khi ông nghĩ đến hai mạng người sẽ chết dưới tay mình, không phải một. Cảm giác hồi lỗi, dần vật dâng lên, ông bẻ tay lái đánh sang hướng khác.

Nhưng ông trời trở trêu, cô gái kia có lẽ muốn bảo vệ bạn mình mà đẩy ra ngoài đúng lúc xe ông đổi hướng.

Từ đó, ông biến mất khỏi Tăng gia và nhận một số tiền lớn rồi đi. Đoán chừng, Tăng tiểu thư vì sợ hãi ông khai ra việc làm độc ác của cô ta mà sai người nhiều lần truy đuổi ông. Nếu không có sự may mắn khi được trợ giúp của cô gái tốt bụng, có lẽ ông đã không sống đến hôm nay.

Một người đàn ông đứng trên tòa nhà cao, trong tay là tờ báo, lồng mày nhú chặt, đáy mắt một mảng đau lòng lan tràn. Lục Tử Kiện đã đi thành phố C một thời gian, muốn yên tĩnh suy nghĩ sự đời một chút.

Chiều hôm đó Tăng Nhu Đình bị đưa về đồn điều tra với lời khai cung cấp đầy đủ bằng chứng của Lê Hoàng Duật về vụ án đáng lí ra đã khép lại. Với sự ra đi của Huỳnh Tông Việt, cô ta xuất hiện với bộ dạng sắc mặt tái nhợt, quầng mắt thâm vì khóc nhiều, đêm không ngủ. Những ngày nay cô ta gặp ai cũng không ngừng gọi tên người đã khuất, sự thật tàn khốc đến thật nhanh. Nó không có giọng nói cũng không có trí giác, nào có thể nhắc ta.

Trân trọng những điều trước mắt chính là cái ta dùng để đối diện với tàn khốc, ít nhất sẽ không hối hận vì bỏ lỡ.

Cuộc đời ai cũng có lúc này lúc kia lúc trên đỉnh vinh quang dừng quá tự đại. Dùng sự thân thiện và tấm lòng đối xử với người khác. Có như thế, sự sa cơ thất thế mới cách xa ta. Những gì đang có sẽ không bao giờ là đủ, quan trọng là do tâm địa mỗi người.

Thương cho cô gái quật cường với nụ cười trong trẻo.

Còn một người phải nói đáng thương hay chúc mừng đây? Phải chăng là chúc mừng, ngoài người đó ai lại có bản lĩnh lớn đến vậy. Anh có phải sai rồi, khi ra đi như vậy. Anh không nghĩ đến, cậu ta lại trở nên độc tài như vậy, vô tâm tàn nhẫn như thế?

Cho dù thế nào, nỗi đau của cô ấy đã chịu không thể để cậu ta nương tay chăng? Lẽ nào, anh nhìn nhầm rồi, về mặt cậu ta lo lắng cho cô lúc đó là ảo ảnh?

"Hàn, cậu vừa lòng rồi chứ?". Lục Tử Kiện thở dài một hơi, không muốn oán trách gì? Không trách Trình Dật Hàn tàn độc, không oán Tăng Nhu Đình kia âm độc hại Tiểu Tịch. Bởi vì, hận thật sự rất mệt, con đường Trình Dật Hàn đi anh sẽ không lầm đường lỡ bước.

Có lẽ đây là Vân Thiên Nhục nợ Trình Dật Hàn. Mà anh, nhìn thấy cô thoát khỏi nỗi đau thân tâm lạnh lẽo nên vì điều đó mà thấu hiểu. Đôi khi, giải thoát chính là cách kết thúc mọi chuyện tốt nhất.

"Nhục Nhục, em là lương thiện cô gái, nhục mà cường". Buồn buồn thanh âm, giống như thời tiết bây giờ của thành phố C âm u, lòng người tối tăm.

Mọi chuyện rầm rộ trấn động, nhưng bên nước Mỹ xa xôi nam nhân từ lúc đến đều vui mình vào công việc. Không tiếp điện thoại một ai, tất cả cuộc hẹn đều được giao cho thư ký xử lí.

Anh không biết bản thân đang trốn tránh điều gì, thời gian càng đến ngày định ra anh lại càng thẳng hơn.

Đến khi anh đọc báo, nắm bắt thông tin xem cô rốt cuộc đã chọn tội danh nào? Hình phạt cô phải nhận là mấy năm tù?

Nhưng không, trước mắt anh sụp đổ... Từng tòa nhà cao tầng hiện đại nước Mỹ trong tầm mắt anh bây giờ như rừng bị gài bom, nổ tung không còn một mảnh.

Chiếc điện thoại trong tay không còn lực giữ rơi xuống một cách nặng nề, như con dao không lưỡi đâm vào tim anh.

Tất cả thông tin len lỏi trong đầu anh, như một loại thuốc độc.

"Cô gái trẻ chết oan bởi sự sai lầm của cảnh sát thành phố A".

"Sáng tỏ vụ nữ sinh chết trong tai nạn giao thông 6 năm trước".

"Tiểu Thư Tăng Gia dính nghi án giết người".

"Cô phiêu Tăng Thị xuống dốc trầm trọng, đứng trước vực thẳm".

"Không...không thể...nào". Thanh âm dễ nghe, nhưng hiện rõ ràng từng tia đau khổ, từng nỗi bi lụy.

Anh không phải nói rất rõ ràng cô nhận tội chính là cố ý gây thương tích. Bây giờ sao lại thành ra thế này?

Một đời hai mươi mấy năm qua, anh cho bản thân thông minh nắm giữ tất cả trong tay. Lần này sao có thể sơ sót, sao có thể nằm ngoài kiểm soát của anh lớn đến vậy.

Trên thế giới này khoảng cách xa nhất Không phải là khoảng cách giữa sự sống và cái chết.

Mà là em đứng trước mặt anh.

Anh không biết em yêu anh hơn cả sinh mạng.

Mà là anh đứng trước mặt em.

Nhưng anh không thể nói "anh yêu em".

Mà là em ép anh tự tay đẩy em vào chỗ chết, lưu lại anh cô độc một mình.

Có một thứ bảo vật mà ai cũng có: Nước không thể làm ướt, lửa không thể thiêu cháy, gió không thể thổi đi, ánh mặt trời không thể sấy khô.

Đó chính là lương tâm.

Mà lương tâm của anh vì cô tuyệt tình mà cắn rứt.

Nhược... Em là đồ ngốc...

Anh hận em, cả đời này vĩnh viễn hận em, hận hơn tất cả là chính mình.

Ps: Bạn nào rảnh tg nhờ chút nhé!

Bởi vì để các bạn khác mới biết đến truyện và có hứng thú. Các bạn vào chương 1 cmr một số cảm nghĩ của các bạn về truyện giúp mình nhé! Tốt xấu đều được nè.

Cảm ơn nhiều nha!!

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 90: Ngày Trái Tim Chết... Yêu Thương Cô!

Mấy ngày sau, Tần Dạ từ sân bay đón Trình Dật Hàn trở về.

Ngồi trên xe lái được một nửa đoạn đường nhưng Trình Dật Hàn im lặng đến đáng sợ. Thiếu gia đi lâu như vậy, không phải nên hỏi xem tình hình công ty sao?

Mạo muội lên tiếng, thiếu gia khác biệt quá lớn, lẽ nào vì...

"Thiếu gia, chuyện Vân Tiểu Thư?" Tần Dạ có chút hoài nghi, thiếu gia nhà anh có phải hay không không biết Vân Tiểu Thư xảy ra chuyện lớn rồi.

Vân Tiểu Thư.

Cao lớn thân thể nam nhân chấn động mạnh, mắt chim ưng sáng quắc mở to thất thần nhìn hàng người tập nập, tia bất lực dâng lên khiến anh nhắm mắt lại.

Tần Dạ lái xe nào có lá gan nhìn qua gương chiếu hậu nhìn thấy sắc mặt nam nhân này biến thiên đại cỡ nào.

Anh hận sai người rồi, khi biết tin anh cho rằng bản thân là xúc động quá kinh ngạc mới như thế. Nhưng khi Tần Dạ nhắc đến anh vẫn là hít thở không thông.

Anh nhìn thoáng qua tâm mình, nhưng ngần ngại thừa nhận sự thật, sẽ không hội có khả năng

Thật lâu, thật lâu sau khi mà Tần Dạ cho rằng anh không nghe được câu hỏi, thì anh bỗng dưng cất giọng:

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh vốn là không muốn một chút nào nhắc đến, nhưng lời nói chân thực vẫn phát ra.

Anh không biết, cô rốt cuộc đã dùng cách gì để những người thực thi pháp luật kia, một câu thông qua anh cũng không có. Liền đưa ra quyết định phán xét, hôm đó Tần Dạ theo giao phó của anh giao bằng chứng cho luật sư. Cô vì sao vẫn mang tội tàng trữ ma túy, nếu có nó, cô vốn không phải chịu án tử hình.

Tần Dạ đối với chuyện này cũng đau xót, anh rốt cuộc biết thiếu gia vì sao không ngừng gây khó dễ cho Vân Tiểu Thư.

"Sau hôm cùng Thiếu Gia nói chuyện, Vân Tiểu Thư đã thú tội đem hết tội danh đặt trên đầu. Bộ phận cảnh sát đã xem xét và lập văn bản, mọi chuyện giấy trắng mực đen nên luật sư không có cách nào cứu vãn. Thiếu Gia, có cần cho họ một chút trừng phạt không?"

Khi Lê Hoàng Duật thực hiện hành vi đứng ra nhận tội, còn tố cáo kẻ chủ mưu của năm xưa. Như vậy, Vân Thiên Nhược đã được giải oan, lúc này luật sư mới xem trong hồ sơ bằng chứng. Vân Thiên Nhược hoàn toàn thoát tội, nhưng vẫn chậm một bước.

Thực ra, năm đó Vân Thiên Nhược mới chỉ 17 tuổi, còn chưa đến tuổi thành niên. Theo lý sẽ không bị xử nặng như thế, nhưng trớ trêu thay khi làm giấy khai sinh lại nhầm lẫn ở năm sinh. Dẫn đến cô lúc đó đã là 18 tuổi, chịu trách nhiệm hình sự về hành vi được xem là tàn bạo này.

Có lẽ, ngay từ khi được sinh ra, vận mệnh đã được ông trời nắm trong tay.

" Không cần ". Thanh âm vẫn là như trước lạnh lẽo khiến người khác ảo ảnh bản thân đang ở bắc cực băng giá.

Anh có tư cách để chỉ trích bọn họ sao?

Đúng vậy, muốn tri trích ai đó không thể dựa vào quyền lực mà phải xem xét bản thân là thật sự xứng đáng hay không. Nhưng tốt hơn hết không nên tri trích, nói những lời tổn thương người khác mà thay vào đó là những lời nhắc nhở. Và hãy đặt mình vào vị trí của họ mà xem, bạn sẽ cảm thấy như thế nào, trước khi đưa ra quyết định phải làm gì tiếp theo.

Ngồi trên chiếc ghế quen thuộc với cái bàn đồ trong căn phòng cao ngất nhưng lại khác biệt mọi ngày. Nam nhân với thân tây trang màu đen, ngón tay ngọc ngà, thon dài cầm cây bút tao nhã lật lật rồi kí xuống.

Lơ đãng động tác nhìn vào máy tính, camera không bao giờ hiện hình ảnh một người nữa rồi. Sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhãn mi gập máy tính khiến anh nào nề. Mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu đục.

Tối như vậy rồi...

Ngày trước, có một người ở nhà đợi anh về cùng ăn cơm. Nhưng bây giờ, người đó đi rồi, ngay cả thời gian dần trôi anh cũng không hay biết gì.

Là anh quá chuyên tâm làm việc hay vì anh vô tâm.

Ngồi một ngày dài với một tư thế, anh không ý thức được liền đứng dậy. Chân từng đột tê tái như quen thuộc, tay đặt lên ngực trái hà có gì nơi này cũng tê ê ẩm như thế? Bước đi không mấy vững vàng, ngắm nhìn thành phố trong tầm mắt biết đâu khiến anh thôi nghĩ vớ vẩn.

Cánh cửa phòng được mở ra, nhưng nam nhân thân nhiên không quan tâm quay lại nhìn.

Thấy chủ nhà không có ý định tiếp đãi, người đàn ông lắc nhẹ đầu đi đến đứng bên cạnh.

Bên ngoài rớt cuộc có gì thu hút cậu ta như thế?

Đứng một lát, vẫn chưa thấy người kia có chút động tĩnh. Mắt ôn hòa nhưng thiếu tình nhìn thành phố phồn hoa chìm trong ánh đèn.

Ánh đèn cho dù nhiều bao nhiêu, cũng không đủ thấp sáng toàn bộ Trái Đất, mãi mãi không thể thay thế được ánh sáng mặt trời.

Một người cho dù có nhiều ánh hào quang vây quanh nhưng trong tim một ánh sáng lên lói cũng không. Suy cho cùng cũng là một mảnh trời đen tối. Bởi lẽ trong tim bất luận ánh đèn, ánh mặt trời hay ánh hào quang đều vô pháp chiếu tới.

Những cái danh bên ngoài cho nên dễ dàng bị đập tắt, nhưng thứ trong tim vẫn là bền lâu.

Nam nhân cao ngạo thâm tình này đồng dạng, năm 16 tuổi một ánh sáng mang màu sắc tình yêu sưởi ấm trái tim anh. Năm 17 tuổi, người bị cho là nhẫn độc đập tắt, đã vô tình nhen nhóm cho anh một ngọn lửa mang tên vĩnh cửu.

" Cậu đang hối hận? ". Vẫn luôn vậy, là một Lục Tử Kiện thanh tao, thanh đạm.

Qua thật lâu miễn cưỡng ổn định cảm xúc, hỏi ngược lại mà anh cho là vô lí.

" Tôi sao phải hối hận? ". Là hỏi người khác, nhưng cũng hỏi chính mình.

" Hối hận vì không nói rõ ràng với cô ấy, rõ ràng muốn giúp tại sao lại mập mờ không rõ ". Lục Tử Kiện những ngày trước mắt lòng tin với người bạn này. Nhưng về lại thành phố C điều tra sự thật lại không phải như anh nghĩ.

Lục Tử Kiện biết chuyện này, Trình Dật Hàn cũng không lạ gì. Nếu không, khẳng định lần này đến gặp anh sẽ là một trận oán trách.

Chuyện lần này toàn quyền nói ra là nằm trong tay Trình Dật Hàn nhưng anh không phải đã trao nó cho Vân Thiên Nhược, không tiếc gì liền trao cho cô.

Anh đã hi vọng rằng cô không hề nhận tội danh nào, cô đủ thông minh nhìn ra cách làm của anh, hi vọng cô mang trong mình sự yếu đuối. Yếu đuối rằng cô không hại Tiểu Tịch cô không nhận tội. Yếu đuối rằng gói ma túy đó không phải của cô. Yếu đuối sẽ khiến cô sợ hãi không muốn sống trong ngục tù, vì sao cô chấp nhận mẽ quật cường đến thế.

Anh không tự mình đặt tương lai vào tay cô, nhưng anh đã trao cho cô cơ hội. Cơ hội để cô ngẩng cao đầu đi ra khỏi sở cảnh sát, hình phạt cuối cùng anh dành cho cô vốn dĩ mục đích chỉ là nằm ở 19 ngày đó.

Cô hoàn toàn có thể trước tòa án nói cô vô tội, chỉ vào luật sư mà nói ông ta đưa ra chứng cứ. Vì sao không nói? Vì sao?

Anh phải trả lời là hối hận hay không? Anh làm sao ngờ đến cô đáp trả lại anh chính là tự đẩy mình xuống vực sâu vạn trường.

" Không hối hận ". Vững chãi như thế đầy khí phách nam nhân thời trai tráng đầu đội trời chân đạp đất.

Nam nhân cũng vậy, nữ nhân cũng thế đều có sự cao ngạo chính mình. Cao ngạo đồng với " cái tôi " quá lớn, " cái tôi " đương nhiên cần thiết mà trong tình yêu không nên quá đề cao nó.

Yêu nhau là vì tình xuất phát từ trong lòng, nhưng để đến với nhau là cả một quá trình. Yêu người đó nhiều bao nhiêu cũng không bằng sự cảm thông, chia sẻ và chấp nhận những khuyết điểm của người khác. Đừng quá xem trọng khuyết điểm mà lãng quên đi phần tốt đẹp trong người họ.

Với câu nói đồng dạng không hồi cãi, Lục Từ Kiện thoáng nóng giận:

" Hàn, cậu vẫn không nhìn ra sao? Là vì sự cố chấp của cậu mà cô ấy phải chịu nỗi đau không đáng có. Cậu còn nói cậu không hối hận ".

Một tay đút trong túi quần chột nắm lại. Anh cố chấp anh biết, nhưng cô không những cố chấp còn rất ngốc, ngốc điều mà anh cho rằng ai cũng hiểu. Một tay ưu nhã thực hiện động tác hút thuốc, muốn có bao nhiêu mê người liền có, toát ra sự cô độc.

" Từ Kiện, tôi không hối hận khi làm điều đó với người hại chết Tiểu Tích, còn Vân Thiên Nhục... ". Anh không hối hận nhưng là anh sai rồi, sai từ 6 năm trước. Trình Dật Hàn nghĩ, anh hối hận rồi thì cô có sống lại được không? Thật tình mà nói, anh sinh ra đã cố chấp luôn có chủ kiến riêng của mình. Cho dù có quay lại thời điểm đó, anh vẫn sẽ làm như vậy. Tại vì anh, chắc chắn cũng sẽ không biết trước tương lai ra sao.

Nếu trong quá khứ ta do dự lựa chọn gì đó, sau này hối hận là đương nhiên, ăn năn vì sự lựa chọn đó. Nhưng có những người, trong khi đưa ra quyết định mà cho rằng bản thân cho dù có quay lại thời điểm này bao nhiêu lần vẫn sẽ làm như vậy. Thế thì, hối hận còn có ích sao? Nói ra, thật họ thẹn với chính bản thân mình.

Lục Từ Kiện nghe đến đó, cảm thấy hết thuốc chữa, không nghe lời tiếp theo là gì đã ngắt lời.

" Tôi đã từng nói đùa với Nhục Nhục rằng cậu bị mù. Nhưng xem ra, cậu thật sự bị mù, ngay cả chân chính lòng cậu cũng nhìn không ra ". Là vậy, do cậu ta thật không nhìn ra thế nào là yêu hay lòng đã sớm yêu mà không dám đối diện.

Mù ở đây là nhãn quang hay vẫn là tâm.

Đây là lần cô cùng Lục Từ Kiện nói chuyện trong bệnh viện, anh không hiểu chính là câu nói này.

" Tôi khi nào thì mù?". Đột nhiên nhắc đến chuyện này, anh phần nộ. Cậu ta là bị mù mới có thể nghĩ anh cũng bị mù sao?

Lục Từ Kiện nhìn đánh giá đáng vẻ hời hợt của Trình Dật Hàn, vấn đề này có lẽ không ai nhắc trước mặt cậu ta nên cậu ta không nhìn ra đi.

Đem những lời sét đánh ngang tai đánh sâu vào lòng sâu không lường của người trước mặt.

" Cậu yêu cô ấy ". Xem như anh làm việc tốt đi. Người mắt không biết người mình thích chính là người yêu mình. Người còn sống phải nên biết người mình từng hận là người mình yêu.

Điều thuốc cầm trong tay, đặt lên miệng nhưng rất lâu không có động tĩnh. Sự thần người lớn đến nỗi, tàn thuốc cháy đến tay anh cũng không cảm nhận được. Trong lòng anh, một ngọn lửa nóng hơn đang thiêu đốt anh.

Cậu ta vừa mới nói gì??

Yêu cô?

Yêu cô ấy... Vân Thiên Nhục sao?

À?

Anh sao?

Trình Dật Hàn sao?

Hội tụ đa sắc biểu cảm của cô: Cười có, roi lệ có, quật cường có, tức giận có, lười biếng có và cả ngượng ngùng thiếu nữ. Tất cả hình ảnh đều rõ, sự bất lực cùng kiên cường hẳn chứa nỗi đau khi một đêm kia gặp cô.

" Nhất định không gặp lại ". Tâm anh rung chuyển mạnh tim đập không đúng nhịp. Ánh mắt của cô đến giờ phút này như cắt từng nhát dao vào tim anh.

Điều thuốc trong tay không chịu sự khống chế của anh rơi xuống chạm đất. Quá nhỏ khiến anh không biết bản thân đang vì câu nói

" Cô ấy để cho cậu đã kích thật lớn nên khiến cậu nhầm lẫn rồi. Người yêu cô ấy là cậu, không phải tôi ". Để lại một câu lạnh nhạt, hoàn hảo che giấu chút lúng túng bên ngoài mặt.

Không phải anh...

Lời nói tàn nhẫn từ phía sau hoàn toàn chế trụ lại bước chân có phần gấp gáp của ai đó. Không khí yên tĩnh bị đánh tan, hiện lên sự khắc khẩu giữa nam nhân.



"Hàn, cái tư vị tự tay đẩy người mình yêu thương vào chỗ chết thoải mái sao? Khoái lạc sao? Hay vẫn là thống khổ vạn vạn lần ". Cái tư vị này tuy rằng mới lạ mà mấy ai dám thử, nó như loài thuốc độc bất giải theo thời gian ăn mòn lục phủ ngũ tạng.

Cậu ta đang nói gì? Nhưng đáng chết, đụng đến nơi không rõ vì sao nhức nhối mấy ngày qua của anh.

"Lục Tử Kiện ". Ngay lúc này gương mặt và khí thế vô cùng sắc bén, lãnh huyết hơn người.

Chưa được, Lục Tử Kiện Thầm nghĩ phản ứng như vậy còn chưa tính là gì? Là bạn, không thể trơ mắt nhìn bạn mình đi theo hướng tiêu cực, tìm không ra lối đi. Đáng sợ hơn, cậu ta không hề biết bản thân thế nào.

"Tôi nói sai chỗ nào chẳng? Hay phải để cô ấy chết trước mắt cậu, cậu mới cảm nhận thấy. Nếu muốn cảm nhận thật sâu, chính cậu tự tay giết cô ấy mới đủ sao? "

Không chờ định thần được rốt cuộc Lục Tử Kiện đang nói gì, bởi vì có lẽ trong Trình Dật Hàn đã nghĩ qua rồi đi. Cảm giác chính mình hô hấp đều không có, cái bi thương cảm giác này anh không cần.

"Bốp "

Nam nhân khí thế bùng bùng, gân xanh trên trán nổi lên rõ ràng, âm thanh lạnh thêm một phần nguy hiểm. Ngay lúc này, điều gì anh cũng có thể làm. Gân từng chữ từ kẽ răng nghiền ken kết, dùng toàn lực đẩy mạnh Lục Tử Kiện ra lan can.

"Lục Tử Kiện, cậu đừng cho rằng tôi không dám ném cậu xuống đây ". Tay xách lấy cổ áo Lục Tử Kiện, lần đầu tiên một người ưu nhã lại thực hiện động tác thô lỗ này.

Cớ sao lại cuồng ngạo đến vậy? Bởi vì sao ư? Ở trên đất nước khác cách nhau nửa bán cầu đọc được tin Vân Thiên Nhục tự mình xoay chuyển kết cục, Trình Dật Hàn đã dâng lên loại xúc động muốn xác thực ngay. Thử hỏi, sao có thể chứng kiến? Làm sao tự mình động thủ.

Bị đánh nhưng Lục Tử Kiện không tức giận, ngược lại là vui mừng. Nhìn tổng tài Trình Thị xem, khí chất ngày thường đâu rồi. Từ lúc anh bước chân vào, cậu ta không nói gì thì thôi. Ngay cả biểu cảm cũng không có, nói một câu lại giống như vô thức thốt ra. Nếu không phải tiếng hét lớn vừa rồi khiến cậu ta tỉnh dậy thì mãi mãi có lẽ cũng sẽ là gương mặt bình lặng. Cậu ta còn đánh anh, chứng tỏ vẫn có cảm giác, đừng như một thân ảnh khác nào xác chết. Ban đầu, anh còn cho rằng bình thường nhưng đến khi điều thuốc trên tay cháy dần đến tận. Một chút nhú mi, một biểu cảm đau cũng không có là thế nào?

Nhưng cậu ta không nhìn ra sự thay đổi chính mình, nhìn sẽ không ra bởi tâm không còn nơi này. Chỉ khi nhắc đến Vân Thiên Nhục chuyện đó, mới tác động đến được.

Không vùng mà đứng nguyên tư thế đó, thức tỉnh Trình Dật Hàn với thanh âm nhấn mạnh không kém.

"Cậu có ném tôi xuống cũng không thay đổi được sự thật. Cậu, đã yêu cô ấy. Cậu nên ném xuống không phải tôi, mà chính là bản thân cậu, ném luôn cả tình yêu của cậu ".

Tình yêu của anh không phải đã theo gió cuốn trôi thật xa từ mấy năm về trước rồi sao?

Nhưng...nhưng... Tâm anh thống khổ như thế, cả trái tim như bị cắt làm đôi rồi lại phân tách thành nhiều khúc. Như đã sớm tìm lại lúc nào, anh tự mình nhả tâm đây nó đi rồi.

Anh, Trình Dật Hàn tự tay đẩy cô gái đáng thương kia vào chỗ chết... Cô đi rồi mang theo một thân nhỏ gầy chồng chất vết thương. Mang theo tâm lạnh rồi đi, một mình cô đơn nơi đó vì sao vẫn không hận anh. Nếu hận anh, cô không nên quyết định như vậy, mà phải sống thật tốt cho anh nhìn. Anh còn chưa kịp nói, một đêm kia anh bảo hộ cô rất chu toàn, không một ai vấy bẩn cô.

Lục Tử Kiện không cần làm gì, cánh tay lưỡng lực kia tự động buông ra, sửa lại áo. Sau đó, đưa tay đặt lên vai Trình Dật Hàn:

"Hàn, một lần đối diện với lòng mình, Tiểu Tích đã là quá khứ. Nhục Nhục cũng có lẽ là quá khứ nhưng cậu chưa từng cho cô ấy một chút gì hạnh phúc như đã dành cho Tiểu Tích. Quá khứ cậu không biết, nhưng hiện tại ngay cả cô ấy đi rồi cậu cũng không biết cậu yêu cô ấy. Có quá bất công với cô ấy không? Cậu nhìn bản thân cậu, có giống một người đang sống không? Ngay cả bản thân yêu cậu cũng không thể đối diện, như vậy về sau như thế nào trải qua? "

Căn phòng rộng lớn chỉ còn một người đứng ở đó như một bức tượng hoàn mỹ. Thần sắc vô cùng tẻ, có lẽ đó là chân chính lòng anh. Ánh mắt đục ngầu với sự đờm buồn, là một ánh mắt khiến người ta nhìn không được ngoài đầu nhìn lại.

Hai tay mạnh mẽ ôm chặt đầu, trong đầu anh rốt cuộc đang chứa thứ gì?

Ngàn sai vạn sai cũng là anh...

Một lần sai không ngờ lại chính là vạn kiếp bất phục.

Nhìn thấy cô một lần kia hóa ra đã là cuối cùng, cô nước mắt ngập đầy mắt cũng là cuối cùng vì anh. Anh lúc đó còn nói những lời thương tổn cô, lại

không biết cô lúc đó dễ tan vỡ hơn lúc nào. Cô lương thiện chấp nhận mọi yêu cầu của anh không oán không trách, hơn nữa còn tặng anh món quà kinh hi. Mồ xé trái tim anh, sẽ thấy nơi đó vì món quà kinh hi mà một lỗ khoét đục. Ngay cả những thương tổn anh trao cô, bây giờ mới phát hiện thì ra thương tổn cô cũng chính là thương tổn chính mình.

Anh không muốn thừa nhận bản thân đã động tâm, anh thừa nhận chính là thừa nhận anh rất cuộc đã có bao nhiêu ác độc. Thừa nhận anh, động tâm từ lúc lòng vẫn còn ghi hận.

Anh trưởng thành, không muốn chịu qua cảm giác thất bại. Anh hoàn toàn thua rồi, hoàn toàn bại dưới tay của Vân Thiên Nhục. Thua bởi... bởi anh đã yêu thương cô!!

Nếu, nếu một ngày, đường biên giới của hai trái tim trùng khít bởi sự đưa đẩy của duyên phận. Bọn họ sẽ gặp lại nhau, cùng nhau trải qua những thăng trầm cuộc sống.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 91: Yêu Nhầm Người... Hận Sai Người

Một đêm Trình Dật Hàn không ngủ, ngây người trong văn phòng đến tận sáng. Ngược lại, không cảm thấy mệt mỏi gì. Lẽ nào, thật giống như lời Lục Từ Kiện nói, anh mất đi cảm giác rồi, là vì tâm anh không ở đây. Một thân thể khỏe mạnh đủ sức chống chọi, nhưng thật ra trái tim cũng rất mềm yếu.

Lúc này đứng trước bia mộ cô gái, nhưng không phải Tiểu Tịch. Lòng đau âm ỉ, bây giờ lại một lần nữa lên tiếng vô cùng mãnh liệt. Gương mặt chỉ sau vài ngày đã hiện lên vẻ hốc hác vì ăn uống không tốt, ánh mắt sâu hun hút. Mặc dù vậy, vẫn là nam nhân quyền lực về vẻ tuấn dật mê người, chút vẻ bề ngoài làm điểm nhấn cho sự trưởng thành hơn của anh.

Nếu ai đó trải qua sóng gió, bấp bênh của cuộc đời sẽ trưởng thành hơn. Những người như vậy, sẽ là lựa chọn đúng hơn khi bạn trao cả cuộc đời cho họ.

Nụ cười trong sáng thuần khiết của cô anh đã nhìn ra từ lâu, nhưng lúc này rõ đến từng nét. Đặt bông hoa cẩm chướng trắng tinh khiết xuống, không đứng dậy mà ngồi xôm ở đó. Tay thoáng run đưa lên vuốt nhẹ gò má cô, cảm giác lạnh nơi tay lan truyền đến từng giây thần kinh trong anh.

Cô gầy như thế, có phải rất lạnh không? Anh làm thế nào mới giúp được cô?

"Nhục..." . Khàn khàn thanh âm đối diện với sự thật tàn khốc này. Anh có lẽ là người không có tư cách gọi tên cô nhất.

Trong bệnh viện, cô không phải đã nói anh sẽ chết trước cô. Bây giờ tại sao lại thất hứa, tại sao tàn nhẫn đối với anh như thế?

Cô lẽ nào không nghĩ tới, anh biết sự thật sẽ là loại áy náy thế nào? Cô không còn yêu anh nữa sao?

"Anh nói, em dám ra ngoài cho xe đâm thử xem, dám bắt tình không dậy thử xem. Anh không phải đang hù dọa em, mà lúc đó anh thật sợ sẽ mất đi em". Như vậy đau, đến tận cùng là loại tra tấn nào mà khiến anh liền muốn lập tức từ giã cuộc đời.

Năm xưa, Tiểu Tịch mất trời đổ giông bão ngập tràn khiến anh cảm nhận sâu sắc. Cô ấy ra đi, anh cũng hôn mê bất tỉnh một tháng, lúc tỉnh dậy tuy rằng đau đớn vẫn còn nhưng đã vui đi. Bây giờ anh hiện hữu rõ ràng, lại như không hiện hữu. Anh trao cho cô yêu hận, để giờ đây hận biến mất chính là yêu dâng đầy.

Anh hận quá hóa yêu, hận che mất tình yêu, nhìn không thấy cô có bao nhiêu thương tâm. Nam nhân hận sâu, so với Vương khác yêu cũng sâu hơn. Nếu như yêu ai đó thì sẽ sâu đậm, khắc ghi một đời.

"Anh nói, anh sai rồi. Em hối tha thứ cho anh sao? Anh nói, rằng trước khi gặp lại em anh đã thật có suy nghĩ muốn em đền mạng cho Tiểu Tịch. Nhưng gặp rồi, anh không xuống tay được. Em tin không? Anh nói, anh ghen, anh vì em mà ghen." .

Khi đi xem phim, anh nắm tay cô, anh nên nói rằng "anh không thích cô cùng nam nhân khác cười nói". Khi tức giận, anh không nên nổi nóng không để ý mà lôi kéo cô, còn đuổi cô xuống xe đi bộ đến chân sừng.

Khi cô vào quán bar vô tình bị người khác hành hung, anh nên ôm cô vào lòng mà che chở, không phải vô tư dùng ánh mắt lạnh nhìn cô. Lúc cô nói cô không giết Tiểu Tịch, anh nên tin cô mà không phải ép cô ký bản hợp đồng, khiến cô đánh mất gia đình. Khi cô nói cô cùng Lục Từ Kiện không có gì, anh nên nói rằng anh tin, không phải đối với cô hung dữ còn tạo nên màn kịch khiến cô đau lòng.

Rất nhiều, rất nhiều anh không nên làm và nên làm nhưng anh đã không được gì cả.

Khi ở Thái, vào đêm mưa anh sinh bệnh đến thần trí không rõ ràng. Lúc đó anh chưa bao giờ sợ gặp thần chết đến thế. Anh sợ anh đi rồi, cô ở một mình sẽ sợ hãi. Anh sợ anh đi rồi, cô sẽ khóc suốt suốt âm ỉ. Lúc đó, anh nên sớm nhận ra mới phải.

"Nhược, anh phát hiện. Bản thân...từ lúc nào đã đem lòng yêu thương em. Yêu em nhiều đến nỗi anh thương tổn em nhưng cũng là khiến thân mình đầy vết sẹo. Yêu em...không còn nơi để chứa hình bóng người khác nữa rồi ". Rõ ràng Tiểu Tịch mới là tình yêu đầu, tình yêu thanh xuân của anh nhưng lòng anh thống khổ vạn vạn là vì cô.

Thanh âm dễ nghe đến cực điểm nhưng nội dung lại bi thương sâu lắng, gột tả rõ tình yêu sâu như đại dương kia dành cho cô gái nơi phương xa. Ánh mắt ôn nhu nói chuyện cùng cô, đau xót nhìn thế cục.

"Nhược, kiếp sau mong lại một lần tương phùng em, anh sẽ bù đắp cho em tất cả. Lần sau, anh sẽ trước yêu em, trao cho em tình yêu chân thành nhất. Có được không? ". Luân hồi, kí ức sẽ nhòa đi, làm sao có thể sánh đôi. Lỡ đi một đời, có thể sẽ mất đi mãi mãi.

Một người chỉ muốn âm thầm dõi theo, một người muốn toàn tâm toàn ý yêu. Như vậy, lời cầu nguyện của ai sẽ thành hiện thực.

Trình Dật Hàn nghe bước chân phía sau, đứng dậy khôi phục lại cảm xúc không chút sợ hãi.

" Không ngờ lại gặp anh ở đây? ". Triệu Chánh Phàm chào hỏi một tiếng, ngày nào cậu cũng đến là vì chờ người này.

Đặt bó hoa tươi xuống một cách trang trọng. Đứng thẳng người nhìn thoáng qua nam nhân với thần sắc so với trước còn lạnh hơn. Không chần chờ đi thẳng vào vấn đề.

" Trình Tiên Sinh, tôi thật sự nhớ không nhầm, tôi đã gặp qua anh. Đọc được tin trên báo, tôi càng chắc chắn điều đó. Anh chính là người yêu năm đó của Nhạc Tiểu Thư, có lẽ cũng là người trong lòng Nhược Nhược năm đó ".

Đối với chuyện này không tác động gì tới anh, ánh mắt không rời khỏi bức hình cô gái, chậm rãi khẳng định:

" Đúng, là tôi! ".

Anh chỉ là người trong lòng cô năm đó, cô không phải che giấu cẩn thận sao, Làm sao lại để Triệu Chánh Phàm phát hiện? Đồ ngốc! Nếu cô biết được, thật ra cô giấu không hề kĩ chút nào liệu có phải ngại ngùng quá không?

" Tôi nghĩ có một chuyện anh không hề biết, nó liên quan đến những bức họa anh được tặng ".

Vấn đề này thật sự đã thu hút nam nhân bắc cực, ngạc nhiên không thôi.

" Cậu nói gì? Tranh? ".

Chuyện đó, theo lí Triệu Chánh Phàm không thể biết.

Triệu Chánh Phàm gật đầu chắc nịch, lời nói cũng vô cùng tự tin.

" Phải, tranh. Năm xưa anh có phải được tặng tranh họa chính anh? ".

Mỉm cười Trình Dật Hàn nhíu chặt, cảm giác kì lạ dâng lên xâm lấn anh.

" Chuyện này, sao cậu biết? ". Chuyện này có gì mà cần phải nhắc lại, anh cần phải biết điều gì? Cậu ta đã biết gì mà anh không biết sao?

Kí ức Triệu Chánh Phàm trở lại nhiều năm trước, bởi vì đây là chuyện khá ấn tượng nên cậu nhớ thật kĩ.

" Tình cờ khi đó hai người họ nói chuyện tôi có đi ngang qua. Nhạc Tiểu Thư là nhờ Nhược Nhược vẽ giúp cô ấy, tặng cho người cô ấy mến nhưng tôi lúc đó không nhớ được tên người đó. Bây giờ... tôi biết rồi ".

Người Tiểu Tịch mến là anh, anh cũng là vì những bức tranh có hồn đó mà có cảm tình với cô.

Bây giờ, đột nhiên có người nói, tranh đó là do người khác vẽ.

Người đó lại là cô ấy.

" Cậu...chắc chắn không nhầm? ". Hiện tượng ngập ngừng này cho thấy lòng anh vô cùng rối loạn, hàng loạt cảm xúc xen lẫn không ngừng đình chỉ.

Anh nên hi vọng người đó là cô hay không? Nếu người vẽ tranh là cô, anh yêu nhầm người rồi...

" Tôi chắc chắn. Đó hẳn là một cuốn sổ, tôi đã từng xem qua với hình chân dung và phong cảnh. Nhược Nhược vốn có khiếu vẽ tranh chân dung mà Nhạc Tiểu Thư nổi trội về mặt phong cảnh. Anh có thể tự mình xem xét đồ dùng của Nhược Nhược hẳn là ở nơi anh ". Triệu Chánh Phàm bổ sung chi tiết cho lời nói thêm tính tin tưởng.

Đúng thật như vậy, cậu ta nói không sai chút nào.

Rầm

Một trận nổ mạnh trong đầu anh, chuyện trước kia ầm ầm kéo đến.

Thật sự chủ nhân họa anh chính là cô, như vậy anh thân càng mang trọng tội.

Thời gian ngắn ngủi không mấy ngày, từng chuyện từng chuyện đều hiện rõ hơn bao giờ hết. Chuyện này, anh nhất định phải điều tra rõ ngọn ngành.

"Cảm ơn cậu". Luôn là người có phong độ, trước gió bão không nghiêng ngả vẫn giữ sắc mặt không tia cảm xúc. Nhìn cô gái một chút, toan rời đi nhưng bị giữ lại:

"Đây là Nhược Nhược viết cho anh".

Nhìn Trình Dật Hàn đi xa, Triệu Chánh Phàm nhìn về phía bầu trời trong xanh, nhẹ giọng hỏi thăm:

"Nhược Nhược, chị sống tốt chứ?".

.....

"Dật Hàn...

Rất nhiều lời muốn cùng anh nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Gặp anh, vào thời thanh xuân đẹp nhất trong đời này.

Có lẽ anh sẽ không tin những lời em nói, cũng đúng, làm sao có thể tin lời người mình hận nói chứ.

Yêu anh, em không hối hận... Em hối hận vì đã không dặn lòng được mà để lộ ra tình cảm của mình.

Em xin lỗi khi không chọn một trong hai con đường anh đặt ra. Em không phải cô gái cao thượng gì, nhưng em có trái tim trân thành. Em yêu anh không phải vì anh là nam nhân hoàn toàn ưu tú. Yêu anh, bởi nụ cười vô tình ngày ấy khiến trái tim thiếu nữ ngây ngô rung động.

Em chọn cảm ơn anh, chọn yêu anh mà không phải hận anh. Bởi em biết anh đã rất đau khổ trong quá khứ và tương lai có thể vẫn sẽ như thế. Quá khứ là em cản đường hạnh phúc của anh, làm sao ngay cả tương lai cũng là rào cản trong lòng anh.

Cảm ơn anh đã xuất hiện để em biết thanh xuân của em đã trọn vẹn như thế nào. Cảm ơn anh đã xuất hiện điểm tô cho thời thanh xuân mờ nhạt, buồn tẻ của em.

Cảm ơn anh đã xuất hiện để em biết thật lòng yêu một người là như thế nào. Thật lòng yêu một người là người ấy hạnh em cũng hạnh phúc, người ấy buồn em cũng không hạnh phúc. Em hạnh phúc mà người ấy buồn thì em cũng sẽ không hạnh phúc.

Anh biết không? Em vui khi thấy anh hạnh phúc. Và em biết, anh sẽ hạnh phúc khi không có sự xuất hiện của em.

Hì vọng anh một đời bình bình an an, sẽ có một cô gái yêu anh thật nhiều và em tin tưởng anh cũng sẽ yêu cô ấy thật nhiều. Cô ấy sẽ là cô gái may mắn nhất thế gian này, bởi vì cô ấy có được tình yêu của anh, có được con người anh.

Dật Hàn, em yêu anh. Nhưng chỉ có thể đến đây thôi...".

Một đoạn dài, tờ giấy xuất hiện những giọt nước mắt đã từng rơi xuống. Nghĩ tới gương mặt tái nhợt, từng giọt lệ đáng rơi. Trong tim Trình Dật Hàn thất lại, oán trách bản thân vô tâm đến nhường nào.

Nhược... Em nói đúng... Cô gái đó rất yêu anh và anh thật yêu cô ấy. Nhưng em sai rồi, anh sao có thể bình bình an an sống hết đời khi có một người vì anh mà ở nơi nào đó lạnh lẽo.

Phải làm sao để đưa em trở lại, phải làm sao để tình ta không kết thúc bi thương như vậy. Phải làm sao để anh không đau nhiều hơn nữa, không nhớ về em nữa, không vì em mà nhức nhối...

Phải làm sao khi anh đã yêu em nhiều hơn chính anh... Phải làm sao anh mới lấy lại được tâm anh...

Em đi rồi để lại anh một mình, lặng lẽ với màn đêm tối, cô đơn giữa ánh sáng ngoài kia. Em đi rồi, nước mắt yếu đuối không nên có của nam nhân kiềm không được mà dâng lên.

Con người ta lạnh lẽo không phải bởi gió mùa về.

Cái lạnh ở trong tim mới khiến người ta buốt giá nhất.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 92: Hạt Giống Tình Yêu

Trình Dật Hàn trở về nhà trong tâm trạng bất ổn giằng xé trong lòng.

Di Lưu chỉ biết ngơ ngác đứng đó nhìn theo bóng lưng một mối kia, lắc đầu đau lòng. Thiếu gia đột ngột đi nước ngoài một tháng không tung tích, về nước rồi nhưng không về nhà. Về nhà rồi ánh mắt đờm buồn, ngay cả khi lực để ý người khác cũng không. Mọi người trong nhà ai cũng vì sự vắng bóng của chủ nhà mà không khí lặng đi. Vì mất đi một cô gái lương thiện mà trở nên u ám bởi thiếu vắng nụ cười.

Trình Dật Hàn đi vào phòng cô, nhìn xung quanh rồi bắt tay vào tìm kiếm.

Trong vali của cô, anh nhìn thấy một bảng vẽ được đặt ngay ngắn ở đó, tâm anh đánh từng hồi trống báo hiệu.

Anh không hề biết cô còn có khả năng vẽ, còn cất giữ kĩ như vậy.

Cầm lấy bảng vẽ lên, rõ ràng rất nhẹ nhưng anh phải dồn hết sức lực mới cầm được lên.

Anh sợ hãi, sợ bên trong nhìn thấy thứ có thể khiến tim anh vỡ nát không còn một mảnh.

Vừa mở ra, bên trong mắt anh xuất hiện một tầng sương mù mà anh ngỡ không bao giờ còn. Đó là vì cô mà xuất hiện, vì cô.

Có lẽ, nam nhân rơi lệ là lúc người đó đau xót đến tận cùng, chuyện xảy ra là cú sốc tột tâm liệt phế. Còn với nữ nhân, nước mắt quá mức quen thuộc bởi họ là phái nữ. Nếu khi họ đau khổ nhưng nước mắt không thể rơi, đó chính là tận cùng của bi thương mất cảm giác.

Nhưng chai sạn hơn chính là người không thể khóc được...

Trong bức tranh ở cầu thang Nhạc Lam Tịch tặng cho Trình Dật Hàn, Vân Thiên Nhược cất mắt hình ảnh cô gái ngồi ở đó.

Trình Dật Hàn ngay lập tức không còn nghi ngờ gì, những bức họa tặng anh là một tay cô vẽ bằng tất cả tình yêu và sự kiên trì của cô.

Trong bức tranh anh như thấy lại khung cảnh ngày đó, một nam sinh và một nữ sinh trao cho nhau ánh mắt đầu tiên nhưng ngán ngùi.

Trong tranh hoàn hảo hơn với sự xuất hiện của cô gái. Cô gái ngược mặt nhìn nam sinh, dẫn đến không nhìn rõ mặt cô gái. Ấy thế, anh vẫn dễ dàng qua ngòi bút của cô thấy được hình ảnh của cô.

"Đẹp... Rất đẹp!". Nhịn không được cảm thán, cảm xúc của anh gói gọn chỉ còn chừng này.

Đẹp như tấm lòng không chút vấy bẩn của cô...

Kí ức về ngày hôm đó trở lại.

Thời điểm khi anh xuất hiện trước cầu thang bị một hình ảnh trước mắt ảnh hưởng. Cô nữ sinh ngồi bệt dưới đất sắc mặt đau nhói bất bình nhìn hai cô bạn đứng cười.

Đáng vẻ cô lúc đó vô cùng đa dạng, giận nhưng không làm gì được, nhưng ánh mắt ngược lên nhìn anh lại trong trẻo tinh khiết. Khiến anh dừng lại bước chân, có cảm tình từ cái nhìn đầu tiên.

Anh bất động không hề biết bản thân đã cười, đến khi cô ngược mặt nhìn anh. Anh liền lấy lại phong độ, lạnh mặt ưu nhã đi xuống cầu thang.

Từ đó, mỗi lần đi qua nơi này anh đều nghĩ đến hình ảnh đó. Nhưng anh không nhớ rõ gương mặt cô, không nhớ rõ thân ảnh cô. Cho đến khi một ngày lâu sau đó, có một bạn nữ sinh tặng anh những bức họa sinh động biểu cảm của anh. Anh vừa nhìn thấy bức tranh họa anh trên cầu thang được nhìn từ dưới. Anh liền cho rằng cô gái lần đó chính là người này, là người tạo cho anh cảm thấy mến.

Cô gái đó xuất hiện giống như tia nắng chiếu vào cuộc sống đầy âm u của anh. Khiến anh trong mắt chỉ có Tiểu Tịch, không còn nhìn thấy ánh mắt bi ai của người khác.

Nên là lỗi do cô không nói anh biết sự thật bức tranh hay là do anh nhận nhầm người. Hay là vì định mệnh trớ trêu, không cho anh với cô sự công bằng.

Lòng anh có một loại đau đớn không thể gột tả được, cũng không hình dung được. Anh cứ ngỡ, bản thân mất đi cô đã là tàn khốc nhất trên thế giới này. Nhưng khi biết, bản thân bỏ lỡ cô nhiều năm như vậy, còn hận cô sâu như thế, còn đẩy cô vào tay diêm vương. Anh đáng chết, đáng nhận lấy cái chết thê thảm nhất.

Anh không sai... Bởi vì anh quá sai... Sai đến không còn sai hơn, sai đến bản thân anh ngu ngốc như thế nào... Tự cao tự đại như thế nào?

Từ lúc bắt đầu người khiến anh rung động... Người anh yêu, chỉ có một mình cô.

Ánh mắt anh dừng lại ở dòng chữ xinh đẹp phía sau bức tranh, được cô viết bằng tất cả tâm tình.

" Gặp anh ấy, tim tôi rung lên, không mạnh nhưng đủ để chấn động trái tim non nớt. Nụ cười của anh như tia nắng ban mai ấm áp, khiến cho trong tim tôi xuất hiện sự sống. Nụ cười anh như những hạt mưa nhẹ, rơi vào tim tôi khiến hạt nảy mầm sinh trưởng tươi tốt. Một loài cây mang tên " tình yêu thanh xuân " khắc cốt ghi tâm, ngàn năm không phai. Nụ cười của anh cũng như tia nắng gay gắt nóng nực khiến lòng tôi nóng lên mỗi lần nghĩ đến. Nụ cười của anh cũng như mỗi lần tuyết rơi, trời băng lạnh đóng băng lòng tôi. Vào thời tiết gian nan đó, một loài cây mạnh mẽ cứng cỏi trưởng thành mang tên " không thể yêu ai được nữa ". Trái tim lay động, lòng kiên trì một lòng hướng về người đó ".

Trong tim cô từ 7 năm trước đã nảy mầm một loài cây trường tồn vì anh. Trong lòng cô từ 7 năm trước cũng đã xem anh là chấp niệm, là duy nhất.

Mà... Anh đã làm gì... Anh quên mất cô, cứ thế đem cô lãng quên đến nỗi dành tình yêu cho một cô gái khác.

Khi cô khóc... Anh ở đâu? Khi cô buồn... anh ở đâu? Khi cô bị mọi người chỉ trích vì lên báo... Anh ở đâu? Khi cô lương thiện nhận hết tội lỗi vào thân, anh đã ở đâu... Ở đâu?

Tình yêu cô dành cho anh cao thượng như thế, lời nào cũng đều xuất phát từ tấm lòng chân thành. Cô càng như vậy, tâm anh càng đầy dọa, càng thống khổ tận tâm can.

Anh đau, thực sự rất đau. Anh thà rằng, khi một đêm kia anh nên cứ thế mà yên nghỉ. Không phải nghe những lời nói đầy yêu thương, không cần biết những sự thật tàn nhẫn này.

" Nhục, Nhục... Anh phải nói thế nào mới xứng đáng với những lời em dành cho anh đây. Anh là người tồi tệ, khi em xem nụ cười của anh như niềm hạnh phúc. Anh đã bao nhiêu lần cố đã tâm muốn hủy đi nụ cười của em. Khi trong lòng em nảy mầm những trái xanh mon môn, anh chỉ có hận thù, đáp trả em những sương mù độc ". Thanh âm trầm lạnh khàn khàn tắc nghẹn trong cổ họng.

" Cuối cùng, anh đã nhớ được nơi chúng ta quen nhau. Nhưng, em không còn đứng nơi đó chờ anh nữa, bởi vì em chờ mệt rồi, phải không? ". Vì sao em đứng trước mặt anh nhưng anh lại không nhớ được em

Tay tiếp tục lật xuống phía sau, đều là những bức tranh họa anh. Màu giấy đã cũ nhưng vẫn hiện rõ từng nét mặt. Ngay cả anh cũng không nhớ được, về mặt chính mình là thế nào. Đây như là tấm gương phản chiếu để anh nhìn thấy hình ảnh chính mình.

Gương mặt nam tính đường nét góc cạnh rõ ràng, nay pha vào biểu cảm đau thương. Là một bức tranh đẹp không kém phần bi lụy.

Một đêm này Trình Dật Hàn thiếp đi trong căn phòng cô với sự cạn kiệt sức lực. Trong một thời gian ngắn, hơi thở nam nhân đã bình ổn, những tưởng sẽ ngủ ngon nhưng mi tâm không ngừng nhăn lại.

" Nhục, ngủ ngon!... ". Thanh âm ni non như một đứa con mất đi vòng tay ấm áp của người mẹ, như một người nam nhân đánh mất tình yêu khác cốt ghi tâm.

Đôi khi, đúng là dù lỗi lầm của người khác, nhưng mà nếu không còn cách nào tha thứ và bỏ qua thì người đau lòng, tổn thương nhất chính là bản thân. Và bản thân sẽ chẳng tìm thấy được bình yên hay hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 93: Có Duyên Ất Tương Phùng - Tạo Duyên Ất Tương Ngộ

Đêm, trời mưa to như trút từng cơn giận dữ, giống như muốn kêu gọi nam nhân tỉnh dậy chịu dãi vò. Nhiều năm qua thần mưa, thần sấm, thần chớp đều luôn đắc ý khi có thể tác động đến lí trí của người được xem là khó trấn áp. Nhưng bây giờ, cho dù họ có bao nhiêu mãnh liệt một chút cũng không tác động đến giấc ngủ không mấy yên bình này.

Nam nhân đã không còn bị chi phối bởi quá khứ, đã có việc quan trọng hơn đã áp đảo đêm mưa 6 năm trước đó. Sự thật luôn tàn nhẫn, khó nắm bắt càng khó tìm được đâu mới chân chính là sự thật. Có những việc ta cho rằng không có gì nhưng thật ra nó không tốt như vậy, có những việc tưởng chừng chỉ là không tốt hóa ra là vô cùng tệ.

Mọi thứ xung quanh đều tối như mực, Trình Dật Hàn không xác định được đây là đâu. Nhưng với sự tò mò ham muốn chinh phục bí ẩn, anh không sợ hãi mà bước chân cứ theo phía trước bước đi.

Một thân ảnh phía trước mờ hồ ánh sáng, quen thuộc in trong tâm trí anh. Khiến anh dâng lên chút hi vọng, thấp sáng trái tim tối tăm.

Anh không hề quên... một lần kia gặp cô là lần cuối. Đã thật lâu, anh không nhìn thấy cô rồi. Hiện giờ, cô có phải đã trở về với anh không..?

Chạy theo bóng hình mờ ảo, thanh âm thoảng cao hừng còn có sợ hãi tội cùng, sợ rằng đây chỉ là giấc mơ.

"Nhược... Nhược, nghe anh nói ". Rất nhiều, rất nhiều lời muốn cùng cô nói. Câu anh muốn nói nhất là xin cô đừng ra đi.

Không ngừng kêu gọi tên cô trong tiềm thức: Đừng đi...đừng đi...đừng..

Anh đuổi theo, cô không những không quay lại nhìn anh, còn bước đi nhanh. Màn đêm chiếm cứ, hình ảnh kia lại vô cùng mong manh. Anh nhìn không chớp mắt, sợ lúc mờ ra lần nữa sẽ nhìn không thấy cô.

Không thấy cô, anh...thật khó sở...

Em không phải đã nói em sẽ vui khi thấy anh hạnh phúc!

Anh đã rất hạnh phúc, thật đấy! Có được tình yêu của em là hạnh phúc lớn nhất đời anh.

Và...

Anh sẽ hạnh phúc khi có em ở đây!!

Và...

Anh sẽ hạnh phúc khi em sống tốt!!

"Nhược... Nhược ". Ánh sáng phía trước mờ ảo nay càng mờ và rồi bị bóng đêm hung hăng nuốt chửng nhồi nát. Tim đau càng đau, cô cứ thế biến mất trước mặt anh, đem chút hi vọng đập vỡ. Hóa thành hững mảnh vỡ sắc nhọn từng mảnh đâm vào nơi sâu thẳm.

Thống khổ giọng nói la lớn, muốn hung hăng xé tan bầu trời tăm tối để tìm kiếm hình bóng một người:

"Em ở đâu...đâuuu...?". Vang vọng khắp không gian tĩnh lặng, ánh mắt đỏ như máu bi thống nhìn xung quanh tạo thành sự bất lực khó nói nên lời.

Đều là anh bỏ lỡ. Lần này, anh không muốn lại phải lạc nhau một lần nữa... Cho dù chỉ là mơ, anh chỉ cầu có cơ hội đứng trước mặt cô nói với cô: Anh thực xin lỗi...khi yêu em lại thương tổn em sâu đến vậy.

Từng vết thương trên người cô, anh để cô từng chút từng chút đòi lại tất cả. Chỉ xin cô đừng để lại anh cô độc một mình.

Yêu nhiều sẽ đau nhiều, trong tất cả khổ ải đời người yêu là chứng ngại vất lớn nhất. Có lẽ yêu chính là nhát dao không lưỡi nhưng lực sát thương là trí mạng. Hoặc chính là con dao hai lưỡi vừa hạnh phúc khiến người ta chìm đắm vừa là thương tổn sâu sắc.

Trong gang tấc nhưng lại để vượt mất, cảm giác như ta để giành miếng ngon cuối cùng nhưng ta lại để rơi mất.

Một thanh âm nam nhân vô cùng đặc biệt vang lên.

"Đừng đuổi theo nữa, vô ích".

Giọng nói quen đến không thể quen hơn từ sau lưng Trình Dật Hàn, gương mặt ổn định cảm xúc. Như mới vừa rồi nam nhân như đã vỡ vụn lòng không phải anh.

"Anh là ai? ". Làm sao Trình Dật Hàn có thể không ngờ vực khi trước mặt anh là khuôn mặt giống như đúc với anh, như từ một khuôn đúc ra.

Còn có âm thanh như anh.

Người kia với khuôn mặt lạnh không chút biểu cảm, lời nói phát ra cũng không có cảm xúc hơi ấm.

"Tôi là anh... Anh là tôi".

Chuyện bao đồng, Trình Dật Hàn anh trước giờ không quản.

"Tôi không biết tôi vì sao ở đây? Anh vì sao ở đây, còn mang theo gương mặt giống tôi đến thế? Bây giờ tôi đang rất bận ". Cho dù là ở thế giới nào đối diện với những thứ anh không quan tâm vẫn luôn đứng dừng như vậy.

Ngay trước khi Trình Dật Hàn muốn xoay người đi thì giọng nói chính anh vang lên.

"Tôi sẽ không để chính mình làm chuyện ngu ngốc. Mà anh, chính là tôi, tôi phải khiến anh tỉnh táo trở lại, vì một nữ nhân mà thần trí không tỉnh táo".

Thần trí không tỉnh táo là cụm từ dành cho những bệnh nhân có vấn đề về nhận thức. Nhưng anh thì không có, anh rất tỉnh táo, anh nhớ được anh là ai, anh nhớ được anh đã làm những việc tồi tệ gì.

Trình Dật Hàn suy nghĩ lại bị người kia nhìn thấu, liền lạnh giọng nói:

"Tình tảo có thể khiến anh vừa rồi sinh ra ảo giác sao? Anh rõ ràng hơn ai hết, người đã chết không thể xuất hiện trước mặt anh. Vừa rồi, chính là ảo ảnh do chính anh tạo ra".

"Tôi chính là thần thức của anh, với anh hợp thành một. Nhưng nay, anh từ bỏ tôi, tự mình tạo ra một thế giới ở nơi đó anh là một người nam nhân hết mực yêu thương cô gái của mình. Cô gái mà anh đã dồn vào đường cùng, anh bức cô gái đó đến chết. Anh có biết, mất đi thần thức rồi sẽ không thể nào quay lại nhân gian".

Lẽ nào đây không phải nhân gian? Như vậy khoảng cách với cô bây giờ có phải đã rút lại rồi không. Cô ở nơi đó chắc chắn rất cô đơn, rất sợ hãi. Khi còn sống, anh sai lầm dẫn đến không thể cùng cô đi đến cuối con đường. Trên đường xuống hoàng tuyền, anh không thể để cô một mình ôm tấm lưng gầy.

Lòng anh thứ không muốn dung chứa nhất chính là nước mắt của cô. Nhưng lại muốn chứa vì anh sợ vận mệnh trở trêu. Nước mắt của cô như chén canh mạnh bả: Một giọt lệ sống, hai khoảng lệ già, ba phần lệ khổ, bốn tác lệ hối tiếc, năm tác lệ tương tư, sáu chén lệ bệnh tật, bảy thước lệ biệt ly, tám giọt lệ đau lòng. Hội tụ tất cả tư vị thế gian, nước mắt cô rơi vào lòng anh, đánh dấu sự chia li. Lòng anh đã chứa tám giọt lệ của cô, không những không quên mà sẽ nhớ mãi không phai.

Nhưng vẫn không được, luân hồi chính là quên đi kiếp này...

"Anh nếu đã nói là thần thức của tôi, tôi có quyền với anh. Anh đã là thần thức trong tôi, anh phải nên cảm phần vô cùng khi cùng tôi hiện hữu. Anh lẽ nào không cảm nhận được, những điều tôi đã làm là trời đất không dung". Nam nhân có tâm được xem như là lạnh như băng, cứng như đá. Nhưng nếu gặp chuyện lực bất tòng tâm cũng hóa tan vỡ.

Anh gặp được, thật gặp được. Cũng đánh mất giữa năm châu bốn bể. Gặp được cô, anh đánh mất chính mình, đánh mất trái tim bằng sắt đá. Nhưng anh vẫn là con người, sau lớp vỏ sắt đá đó có thể là một trái tim dễ tan vỡ.

"Anh muốn cô gái ấy hạnh phúc không phải sao? Nhưng anh lại quên mất một điều rằng cô gái đó hạnh phúc khi anh hạnh phúc. Anh không hạnh phúc, cô ấy có hạnh phúc cũng sẽ không vui".

Ngốc cô gái có rất nhiều, ngốc nam nhân cũng có rất nhiều. Ngốc ở đây là cam tâm tình nguyện, khiến người ta vừa hận nhưng cũng thật nề phục.

"Trình Dật Hàn, anh yếu ớt đau lòng như vậy là để ai xem? Ai sẽ thương hại anh? Anh nếu như từ bỏ tôi, từ bỏ nhân gian. Anh chẳng khác nào nam nhân nhụt chí, gây đại tội lại dùng cách nhẹ nhàng nhất giải thoát chính mình. Là anh không có chí nam nhân, không có can đảm đối diện với sự trừng phạt, mà muốn nhanh chóng kết thúc. Chuyện Tiểu Tích, anh đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu cô gái ấy. Khi cô ấy vì sự ích kỉ của anh mà trả một cái giá thật đắt. Anh bây giờ lựa chọn biến mất khỏi nhân gian, có đem cô ấy trở về được. Khi cô ấy ra đi, một câu cũng không oán anh. Chỉ hi vọng anh sống tốt, một đời bình bình an an mà bản thân mang theo hàm oan bởi quyền lực dùng sai chỗ của anh. Một trái tim đầm đìa máu tươi vẫn dùng sự lương thiện bao dung oán hận của anh".

Trái tim cô đầm đìa máu ư??

Đúng vậy...

Anh bao nhiêu thương tâm cũng sẽ không còn ai lặng lẽ đứng theo dõi anh nữa rồi.

Thay vì anh hận cô, thì người anh hận nên là chính mình. Anh tại sao không nghĩ đến vì ai mà Tiểu Tích mới gặp tai nạn thương tâm? Đổ lỗi cho người khác lại không nghĩ đến nguyên nhân sâu xa trong đó, sai lầm tiếp nối sai lầm. Chết thành đồng cao ngất, khi hết sức chịu đựng, ngã xuống người đau chính là người không để ý đến sai lầm của chính mình.

Tiếp tục thanh âm vô cảm, nhưng đủ khiến cho nam nhân bất động suy tư.

"Sự bị thương của cô ấy kéo dài 6 năm, cũng là yêu anh 6 năm. Mà anh, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn liền muốn trốn tránh thực tại. Ít nhất 60 năm về sau của anh trả cho cô ấy tất cả những gì anh nợ cô ấy. Anh nợ cô ấy một trái tim thương đau chai sạn, nợ cô ấy một tình yêu sâu đậm".

6 năm không phải thời gian dài nhưng cũng không quá ngắn. Đặc biệt, đây còn là tuổi thanh xuân nhiệt huyết cuộn trào phải gánh chịu những điều tồi tệ.

Chết... Từ bỏ. Quả thực rất dễ dàng nhưng quá tiếc nuối khi bản thân vẫn còn mang nợ. Cô dành tặng cho anh thanh xuân tươi đẹp và cả một tình yêu bình dị. Anh cũng sẽ dùng sự âm thầm trao cho cô một tình yêu bất thương, bất diệt. Dùng tình yêu cảm hóa trời xanh, ban cho anh một lần nữa tương phùng cô. Lúc đó, anh nhất định sẽ gặp cô trước, sẽ yêu cô trước.

Đến khi bản thân mất tinh táo dẫn đến xuất hiện những suy nghĩ tiêu cực. Thần thức có trách nhiệm đánh thức suy nghĩ sai lệch đó. Cuộc đời không lắm phong ba, eo le sao có thể thấu hiểu sự đời. Qua mấy kiếp luân hồi, được sinh ra làm người đã muốn vãn trác trở. Mà bản thân lại không biết trân trọng một chút nào, không những phụ phụ mẫu thân sinh, mà còn phụ bản thân mình. Đã là phụ, kiếp sau bao lần tái sinh cũng không trả hết nợ, vẫn sẽ mang đau thương rời khỏi thế gian.

Sinh mạng con người là vô cùng quý giá, không nên có ý nghĩ tiêu cực mà hủy hoại cuộc đời.

Có những chuyện ta nghĩ là xấu nhưng nhờ vượt qua nó, mà ta mới đi đến một kết quả tốt đẹp.



.....

Hiện tại Tần Dạ và Di Lư đang nhìn bác sĩ xem xét bệnh tình cho thiếu gia bọn họ.

Sáng sớm hôm nay khi mà đã qua giờ thức dậy bình thường của Trình Dật Hàn một thời gian. Di Lư nóng lòng không ngừng đi lại, mắt không ngừng nhìn lên lầu. Từ hôm qua thiếu gia trở về, liền nhốt mình trong phòng, cơm tối cũng không ăn. Trong lòng di dăng lên dự cảm chẳng lành, vì thế mới lên xem tình hình.

Gõ cửa phòng một hồi lâu nhưng không có động tĩnh, xin phép sau đó mở cửa ra. Trong phòng không một bóng người, chăn nệm vẫn như cũ gọn gàng chứng tỏ hôm qua thiếu gia không ngủ ở đây. Khi mở phòng bên cạnh, nam nhân trên giường yên tĩnh nhắm mắt, các cơ trên mặt không có thư giãn một cách nhẹ nhàng. Trần không ngừng chảy mồ hôi, đến khi đụng đến tay gần như là bị phỏng.

Bác sĩ mất một thời gian khá dài để quan sát và chuẩn đoán bệnh nhân đặc biệt này với dấu hiệu lạ lùng. Tình trạng mơ hồ không rõ.

"Trình Tiên Sinh sức đề kháng giảm sút rõ ràng, cứ như thế, cho dù ngài ấy khỏe mạnh thế nào thì sẽ không chống đỡ được bao lâu. Đây là đơn thuốc chờ ngài ấy tỉnh rồi uống, trước tiên theo dõi một ngày ". Ông cũng không xác định rõ thời gian khi nào sẽ tỉnh, tình trạng tăng giảm thân nhiệt thật thất thường.

Di Lư nhìn vị thiếu gia tưởng chừng như mạnh mẽ nhưng lúc này lại bất động nằm đó. Sau đó lên tiếng:

"Cảm ơn bác sĩ, để tôi tiễn ông".

Tần Dạ nhìn với ánh mắt mang theo tia ái náy.

"Thiếu gia, tôi đã hứa với người đó nên không thể thất hứa ". Cũng may thiếu gia không sao, nếu không anh chính là người mang tội.

Một lúc sau, trong phòng chỉ còn mình anh.

Nam nhân trên giường mở ra ánh mắt vốn dĩ muốn buông xuôi đóng chặt, nhưng không có tư cách.

Giường đôi mắt chìm ung nhìn trần nhà quen thuộc, giấc mơ thật chân thực như khiến anh đối diện với chính bóng tối bản thân.

Thực tại tàn khốc nhưng biết học cách chấp nhận thì tàn khốc bao nhiêu cũng hóa phù du.

Anh lại sai một lần nữa rồi, anh chỉ để ý cảm xúc của anh mà lãng quên chính em mong muốn điều gì. Anh yêu em, vẫn mãi yêu em. Anh sống với sự tồn tại của hai trái tim đập chung một nhịp.

Nhược.

Có duyên ắt tương phùng.

Nếu, vô duyên.

Tạo duyên ắt tương ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 94: Tình Yêu Của Anh Ở Đâu??

Một năm sau.

Vạn vật đều theo thời gian đổi thay.

Kẻ đi liệu có thanh thân...người ở lại sầu sầu bi bi.

Một năm xóa không nhòa vết thương hằn sâu.

Một năm trái tim băng lãnh thâm tình trọn vẹn tình, tăng nỗi đau.

Tiếc cho quá khứ lắm lỗi, trách chính mình đã xem nhẹ đối phương.

Định mệnh xoay chuyển không ngừng có thương cho đôi tình nhân mà cho họ tìm được nhau?

Một nam nhân đeo kính râm đen, gương mặt càng toát lên sự trưởng thành. Phía sau kính là đôi mắt sâu hun hút, vừa lãnh khốc vừa lạnh lẽo bất cần sự đời. Nhưng trong một tình huống nào đó chính là ôn nhu pha lẫn đượm buồn. Một thân tây trang may tinh tế tôn lên dáng người cao ráo như tượng applo. Thời tiết bây giờ khá lạnh, áo khoác dạ măng tô bên ngoài tạo cho người ta sự ấm áp. Nhưng sở hữu một trái tim lạnh như băng, so với lúc trước càng lạnh.

Pattaya vẫn vậy tấp nập phồn vinh, so với một năm trước càng phát triển hơn thu hút nhiều khách du lịch. Nhưng thu hút nam nhân này không phải vẻ đẹp của Pattaya, mà là thân ảnh ai đó quá khứ từng vui vẻ ở đây. Bên ngoài nhộn nhịp rạo rực bao nhiêu tim anh càng trống vắng, càng nhói bấy nhiêu.

Lần này anh đến không phải vì làm ăn, cũng không phải du lịch, chỉ là anh muốn tìm lại hồi ức.

Anh muốn đi qua những nơi cô từng đi, khi ở trong nước anh chỉ thấy buồn khổ của cô. Chỉ có ở đây, anh mới chân chân chính chính nhìn được nụ cười vui vẻ chân thực. Ôm quá khứ một người không hề sai, nếu như người đó xứng đáng. Hơn nửa đời còn lại của anh là trả giá cho sai lầm chính mình, lưu giữ cô để nảy sinh động lực cho anh một lí do để tồn tại.

Đứng nơi ban công, cô thường đứng khi ở đây. Bây giờ thật muốn hỏi cô bên ngoài quang cảnh đẹp đến vậy sao? Khiến cô chỉ cần ở phòng là đứng nơi đây nhìn đến thần thờ.

Lúc này trong đôi mắt màu trà sâu bi hiện lên đôi vai gầy yếu đứng mặc cho gió thổi qua, lạnh đến run rẩy nhưng lại quật cường đứng đó.

Anh muốn đưa tay ôm lấy chờ che cô, ngăn cản gió lạnh tàn nhẫn kia đang không ngừng tác động tới cô. Nhưng thân ảnh cô mờ mờ như bọt nước chỉ cần đụng vào liền vỡ tan.

Tìm thất lại mảnh liệt, anh phút giây nào cũng hi vọng cô trở về. Trở về với anh dù chỉ một giây ngắn ngủi có được không? Như một thói quen, đưa tay từ từ hướng về phía cô, thật nhẹ nhàng như sợ hù dọa đến cô.

Tan biến rồi...

Anh còn chưa kịp hỏi cô, cô đang suy nghĩ điều gì lại buồn đến thế. Một năm không có cô anh đau xé lòng, thân ảnh nhỏ nhắn gầy hao với gương mặt đậm sâu chính là khổ ải đời anh. Nỗi đau mà anh phải chịu vĩnh viễn sẽ không bằng cô, so với nhìn cô chật vật thì không còn thống khổ nào hơn.

Trước mặt mọi người anh là người tài giỏi, một tay che trời, cuộc sống hoàn hảo. Nhưng họ không biết, anh cũng biết yêu biết đau và biết yêu thương. Họ chỉ nhìn thấy ánh hào quang chói mắt từ anh tỏa ra mà không biết phía sau hào quang là một mảnh tối tăm, không tia ánh sáng nào lọt vào.

Ngắn ngủi là trạng thái con người ta trầm tư, thả hồn theo gió đi đến nơi bản thân mình muốn đi.

Tự lái xe đến chùa Chaimongkol, vẫn không thay đổi nhiều đem đến sự quen thuộc khó tả. Lúc này, hình ảnh một cô gái vui hớn hờ nhưng mệt mỏi lại không kêu than đập vào mắt anh.

" Anh có muốn biết sư thầy đã nói gì không? ". Trên khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến động lòng người, dường như sợ anh nhàm chán không ngừng nói chuyện với anh.

Thế nhưng, đáp lại vẫn là những lời cụt ngủn hững hờ, chân không ngừng bước.

" Không muốn ".

Sư thầy nói bằng tiếng Thái, Trình Dật Hàn nghe không hiểu đã đành, còn thấy sư thầy đôi khi nhìn anh nói lời gì đó khiến cô cười tít mắt như rất vui vẻ. Anh có thể không sinh khí sao?

Được một lúc cô gái lại lên tiếng.

" Lúc này anh đã cầu xin điều gì? ".

" Cùng cô không liên quan ".

Có chút không hài lòng bởi thái độ cáu gắt của anh, nhưng anh vốn dĩ là vậy. Cô gái cho rằng đề tài mình nói không khiến anh hứng thú.

" Anh có tin vào thiên mệnh không? ".

" Không tin ".

Ngay lập tức nhận được phản hồi.

" Tại sao? ".

Khựng lại, quay người sang nhìn gương mặt cô mang theo sự nhạo báng.

" Nếu thiên mệnh thực sự tồn tại, cô cho rằng cô có thể sống đến hôm nay "

" Tôi...". Hiểu được ý ám chỉ của anh, chỉ thốt ra một từ theo quán tính sau đó quay mặt đi né tránh.

" Còn không đi ". Lạnh giọng ra lệnh không muốn nhìn bộ dạng uỷ khuất kia.

Anh nói chuyện với cô luôn tùy hứng, nói chuyện không suy nghĩ trước sau. Đến khi, cô thay đổi sắc mặt anh mới nhận ra sự quá đáng của bản thân. Rõ ràng sáng sớm là anh đề nghị nói muốn đưa cô đi, nhưng lúc sau lại dờ dĩnh.

Nhìn lại, mới biết hóa ra chính mình lại trẻ con như thế, vì những chuyện không đâu ảnh hưởng đến tâm trạng cô.

Thật ra, lúc đó anh bị cô hỏi một câu khiến lòng dâng lên áy náy. Vì thế, anh mới dùng câu nói đã kích cô, cũng là nhắc nhở chính mình.

Trước ngưỡng cửa Phật, lúc đó anh dâng lên suy nghĩ và thật sự cầu nguyện: Anh hi vọng người anh hận không phải cô.

Từng người đi qua, nhưng anh không nhìn đến, vẫn chìm đắm trong quá khứ.

Anh tội tệ đến không thể tội tệ hơn nữa rồi.

Tối, Trình Dật Hàn thế nhưng chen lấn vào nơi đông đúc người. Ai cũng có đôi có cặp, chỉ riêng mình nam nhân đơn độc với gương mặt giá rét. Rất nhiều cô gái bị vẻ đẹp tuấn mĩ nam tính quyến rũ. Muốn tiếp cận nhưng e dè, lén lút nhìn, lén lút đưa điện thoại liên tục nháy.

Bất kể thế nào cũng không một lời nào tác động đến anh, họ muốn làm gì cũng không liên quan đến anh.

Ung dung tự tại bước đi vô cùng tao nhã, thực chất bên trong có bao nhiêu nặng lòng. Giữa chốn đông người hình ảnh cô hiện lên lần ất tất cả, sức ảnh hưởng của cô quả nhiên lớn. Có thể, anh mất cả đời cũng không lần ất được tác động của cô đến cảm xúc, suy nghĩ của anh.

Ánh mắt nhìn về trước, rất nhanh mở lớn khi xuất hiện thân ảnh quen thuộc còn chân thực.

" Nhục ". Thanh âm mạnh mẽ lúc này xen lẫn sự khó nói, là không ngờ cũng không hẳn, là vui mừng cũng không hẳn.

Sức lực có chút mạnh mẽ đường cho chính mình, ánh mắt theo dõi cô gái phía trước. Đến khi gần đến tay đưa ra giữ cô gái quay lại.

" Nhục ".

Buông cánh tay đầy bất lực, tia hi vọng phút chốc bị dập tắt.

" Thực xin lỗi, tôi nhận nhầm người ". Không nhìn cô gái thêm, chân vội vàng bước về trước.

Một lần nữa cứ ngỡ bản thân đã đạt được chút mong manh vui vẻ nay lại vô tình đẩy xuống vực thẳm.

Cô gái nghe không hiểu rõ anh ngữ mà nam nhân kéo cô lại nhưng vẫn có thể đoán ra người này hẳn là nhầm người. Không quen không biết nhưng ánh mắt kia lóe lên sự sợ hãi mà nhìn qua gương mặt này ta không ngờ đến. Bởi lẽ, một người này hẳn phải vô cùng hài lòng với cuộc sống.

Anh rõ ràng đã nhìn thấy cô, thật sự nhìn thấy. Nhưng vì sao lại không phải, sự thật cô đã ra đi anh vẫn cố chấp không muốn chấp nhận.

Thế giới rộng lớn như thế, thử hỏi..

Tình yêu của anh ở đâu??

Anh không biết, bởi vì có một cô gái tuyệt tình đem đi, không phải như Tiểu Tịch năm xưa đem đi. Khi đó anh trao cho Tiểu Tịch tình yêu là vô cùng mình mẫn. Nhưng anh đã đưa cô gái đó lúc nào, anh không hề biết. Cô gái đó không chỉ cho anh cách như thế nào mới lấy lại được tâm thì đã đi.

Anh không biết bởi vì chính cô là người cất giấu nó.

Màn đêm buông xuống. Phòng khách sạn thượng hạng, tối đen chỉ có chút ánh sáng bên ngoài.

Nam nhân thân hình cao lớn đứng nơi đó, quần áo tùy tiện mặc trên người, góc cạnh gương mặt rõ ràng. Xương quai xanh mê người càng sâu.

Một đêm này, nam nhân lại mất ngủ, tàn thuốc trong gạt tàn gần như đầy. Đây chính là cách nam nhân dằn vặt chính mình, ban ngày mệt mỏi về đêm cũng không ngủ.

Vắng đi cô anh sống thật vất vả, nhớ cô đủ sâu khiến tâm anh ngoài công việc cũng chỉ có cô. Hóa ra, một đời người lại dài đến vậy. Hai mươi mấy năm thiếu vắng tình thương gia đình, thiếu đi tình yêu nguyên thủy cũng không sống khó khăn đến thế. Có tất cả thế giới nhưng thiếu đi cô, đời anh chỉ vang lên khúc nhạc buồn. Đời tất cả để nhìn thấy cô một lần có được không? Không cần cô bên cạnh, không cần cô nhớ anh. Chỉ cần biết cô trải qua thật thật tốt, mất tất cả với anh thì có là gì?

Một năm nhưng vết thương vẫn mới như thế, tưởng như ngày hôm qua. Âm ỉ rĩ máu đến bao giờ mới dứt, sinh mệnh này tồn tại giống như hư không.

Tay liên tục uống từng ngụm rượu, nhìn bức tranh được anh đóng khung, bức tranh là tuổi thơ của cô, là nỗi ân hận không cách nào quay đầu của anh. Thanh âm chậm rãi vang lên, nỗi lòng của anh thông qua lời nói và màn đêm càng thêm náo lòng:

" Anh nói anh hận em nhưng anh hận bản thân mình không dứt khoát một lòng hận em. Anh nói anh khinh thường chạm vào em, nhưng là anh sợ bản thân kiềm chế không được mê luyến. Anh nói em tiếp xúc với Lục Tử Kiện sẽ gây tiếng xấu cho công ty, nhưng là anh càng lo lắng em sẽ động lòng với cậu ta. Anh nói em là nữ nhân của anh không đơn thuần muốn ràng buộc, bởi trong thâm tâm anh sớm hi vọng em là nữ nhân của anh. " Rất nhiều chuyện xảy ra, suy nghĩ sinh ra đến lúc tỉnh táo anh mới bình tâm nghĩ lại. Từng hành động, lời nói của anh đều không đơn giản như anh đã nghĩ mà anh đã che giấu cảm xúc thật.

" Hay thật là từ khi gặp lại ở quán bar, em nói em quên mất anh, anh liền không vui. Thanh xuân bỏ lỡ em, không ngờ đến khi gặp lại vẫn nói tiếp sai lầm. ". Mặt cười lạnh thê lương truyền đến, cười chính mình.

Có lẽ, yêu Vân Thiên Nhược là chuyện mà Trình Dật Hàn tính toán sai. Nếu như Trình Dật Hàn tính đến chuyện đó, sẽ không có chuyện không nhìn thấu tâm mình.

Khi yêu, người ta tình nguyện hiến dâng linh hồn, tình nguyện biến thành một người hoàn khác. Chỉ nhớ những thương đau mình mang cho người ấy, chứ không phải nghĩ đến niềm vui ta đó mà người đó nhận. Còn đối phương nếu yêu thật lòng đừng nghĩ đến những điều tồi tệ trong tình yêu mà cố gắng cảm nhận hạnh phúc người đó đã mang lại.

Tình yêu cần có sự đồng cảm, thông cảm giữa hai người. Có như vậy, mới bền lâu, mới cảm thấy tình yêu là thứ cao đẹp cần mọi người nâng đỡ.

Sau đêm ảo não, trời lại sáng. Nam nhân có bao nhiêu mệt mỏi cùng bi thống thâm tâm khôi phục không còn một mảnh. Che giấu nỗi đau chính là cách mà những người mạnh mẽ lựa chọn.

Trình Dật Hàn trên đường đi đến bờ biển, chiếc xe chạy với tốc độ nhanh trên con đường dài. Ở một đoạn đường nào đó, trên chiếc xe buýt đi ngược chiều, có một cô gái tựa đầu vào cửa sổ nhìn dòng người qua lại. Ánh mắt chạm vào chiếc xe mang biển báo Thái Lan, nhìn thoáng qua cửa sổ được mở của chiếc xe kia, nhìn đến một nửa gương mặt nam nhân cao lãnh.

Nhưng quá nhanh, không xác định rõ, càng không nghĩ người đó sẽ xuất hiện ở đây.

Bởi vì.

Không gặp...

Cũng không nhớ...

Có gặp... Cũng là người dung...

Sự quen thuộc đến từ cảm giác nơi đâu, ta không biết. Nhưng điều đó có lẽ thật sự tồn tại, nhiều việc không biết lí giải làm sao.

Riêng nam nhân thì sao? Tuy rằng là lái xe với tốc độ chóng mặt đấy nhưng sự quen thuộc cùng nhớ nhung xen lẫn. Con tim mạch báo, khóe mắt cũng đưa sang nhìn chiếc xe buýt. Chỉ là một giây ngắn ngủi hình ảnh mơ hồ liền bốc hơi khỏi tầm mắt anh.

Bởi vì..

Quá nhớ nhưng đã sinh ra chút ảo giác...

Không hề quên đã phát sinh chuyện gì...

.....

Bỏ lỡ nhau một thời thanh xuân.

Đi qua nhau giữa chốn đông người.

Chờ đợi một lần quỹ đạo lệch chuyển.

Chờ đợi cần khôn xoay chuyển, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Có thể nắm tay đến cuối con đường không là do tình yêu hai ta có đủ lớn...

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 95: Tiên Sinh, Tôi Không Quen Biết Anh

Trình Dật Hàn mang theo tâm trạng náo nê đi đến bờ biển kia, rồi khi trở về vẫn là ưu sầu đầy lòng.

Trở về thành phố Pattaya vào buổi chiều tối, không về khách sạn mà ghé vào trung tâm thương mại. Anh muốn mua một khung ảnh mới. Ở trong nước không thể mua được sản phẩm Thái, cô thích Thái Lan như vậy ắt cũng thích những đồ dùng từ Thái. Bức tranh vẽ quá khứ lần đầu gặp gỡ của cả hai, cô dùng tấm lòng vẽ nên. Anh càng phải trân trọng hơn bất cứ thứ gì, anh ngoài việc nhỏ này không biết làm gì cho cô hơn.

Trung tâm thương mại lớn như vậy, người người qua lại tấp nập. Trình Dật Hàn đi xung quanh cuối cùng cũng nhìn thấy thứ anh cần, ánh mắt chăm chú nhìn từng kiểu dáng. Tặng cô, anh tất nhiên muốn chọn khung đặc biệt một chút.

Ở nơi kệ trưng bày cao nhất, một khung ảnh màu trắng với ba chân đứng nâng đỡ khung ảnh. Kiểu dáng không quá tinh xảo, đơn giản nhưng không thiếu sự tinh tế, sáng tạo. Họa tiết trên đó không quá cầu kì, bình dị mà tinh xảo giống như cô vậy. Chất liệu

Chiếc kệ trưng bày là hàng rào phân cách, nam nhân và nữ nhân bị chiếc kệ che mất tầm mắt. Cả hai đi hướng ngược chiều nhau, ai cũng không để ý xung quanh mà dùng ánh mắt chiêm ngưỡng, đánh giá những đồ vật đẹp, độc và lạ ở đây.

Cô gái lướt ánh mắt từ dưới lên và dừng lại chăm chú cái khung ảnh có thể nói là nổi bật nhất ở đây.

Cô gái cũng chỉ đơn giản nhìn thấy kiểu dáng của một khung ảnh vô cùng đặc biệt, màu sắc đẹp muốn cầm xuống xem một chút. Bởi vì giá cả mắc như thế, cô không mua vẫn tốt hơn. So với chiều cao của cô thì khung ảnh đó được đặt ở trên khá cao. Nhưng vừa nhón chân vừa giơ tay lên vẫn có thể lấy được, không nghĩ ngợi nhiều liền với tay lấy.

Bởi vì sở hữu một chiều cao lí tưởng, vị trí đặt khung ảnh đẹp mắt đó nằm ngay tầm mắt anh. Động tác đưa tay muốn cầm lấy, nhưng...

Trong một giây tay anh sắp cầm đến, thứ cảm được chính là không khí. Phản xạ nhanh, mi tâm khẽ nheo lại cụp con ngươi nhìn người đối diện. Bình tĩnh ôn tồn gương mặt nam nhân biến sắc, ánh mắt chỉ còn ngạc nhiên và ngạc nhiên.

Cả hai hành động diễn ra đều đồng khoảng thời gian.

Cô gái mới vừa nhấc khung ảnh lên, phát hiện ở nơi đó xuất hiện một cánh tay khác. Cầm khung ảnh trong tay nhưng không vội xem mà ánh mắt mở lớn nhìn người đó. Chân bắt động giữ nguyên tư thế nhón lên, run run nhưng không có cách nào động chân để đặt xuống. Bởi vậy, gương mặt cô hiện diện rõ ràng khi mất đi khung ảnh, chân nhón càng khiến ánh mắt nam nhân nhìn đến rõ ràng hơn bao giờ.

Mặt đối mặt...

Ánh mắt nhìn đối phương với loại cảm xúc khó tả.

Gương mặt nhỏ nhắn lại thanh tú khăm sâu vào tim anh.

Là cô! Thật là cô...

Anh không phải bị hoa mắt, khung ảnh kia thật sự được cô cầm lấy...

Nam nhân đánh mất chính mình hàn khí lạnh lẽo, cũng đánh mất chính mình ổn định. Gặp chuyện gì, cũng chưa từng mất bình tĩnh như thế, nhưng chuyện lần này bao nhiêu điềm lành đều vỡ tan. Người vốn dĩ không thể xuất hiện, bây giờ chân thực đến thế đứng trước mặt anh. Chỉ là, ánh mắt kia, có sao lại xa cách đến thế? Ánh mắt đó đơn thuần ngạc nhiên như thể có người cùng đề mắt đến một thứ đồ giống mình.

Trình Dật Hàn không biết, thời gian một năm tuy rằng không khiến anh quên đi người trong lòng. Nhưng thời gian đối với một người cực khổ ở nơi đất khách như thế, học được cách bình tĩnh hơn, học được nên buông bỏ những thứ đáng lí ra nên sớm buông. Không phải đến lúc bản thân thương tích đầy mình mới dứt khoát buông.

"Nhược...". Thanh âm hiện rõ sự run rẩy không có ở nam nhân này. Cái loại thanh âm thống khổ tâm can lại cao hứng bất thường không dùng đôi từ liền diễn đạt ra được. Chính là cảm xúc, giọng điệu, sắc mặt anh không có từ ngữ nào hình dung đúng được.

Vạn vật đều chuyển động, thay đổi tư thế, biểu cảm, suy nghĩ nhưng hai con người bất động đứng đây là khoảng thời gian đứng lại. Trong thế giới của họ, chỉ là hình bóng của đôi phương.

Từ trong thanh âm dễ nghe như bản khúc tình yêu nồng thắm, khiến cô gái gần như là không tin.

Sẽ không phải trùng hợp như vậy? Giọng nói dễ nghe nhất mà cô từng nghe, gương mặt tuấn đạt nhất mà cô từng gặp. Ánh mắt màu trà đẹp nhất mà cô từng thấy, bờ môi bạc lạnh vô tình mà cô từng chứng kiến.

Đây... Đây... Không phải... Sẽ không có chuyện... người đó sẽ dùng giọng điệu như vậy mà gọi mình...

Nhảm rồi, chỉ là người giống người... Chỉ là trùng hợp thốt ra tên cô...

Nhưng không muốn đối mặt... ổn định lại cảm xúc một chút, hấp tấp vội vàng đặt lại khung ảnh không ngay ngắn. Che giấu xúc động mãnh liệt, phát âm ra âm thanh đến cô cũng không ngờ đây là giọng của mình.

"Tiên sinh... Của anh!". Đại não còn chưa kịp định thần, lời nói không quá trùng khớp, đây là lời nói ngắn gọn nhất tồn tại trong đầu cô.

Nắm chặt lấy túi xách, hướng về hướng ban nãy vừa đi qua, cũng chính là hướng ra ngoài cửa.

Nhớ nhưng đây! Tim đau lên từng đợt đây! Toàn thân lạnh muốn toát mồ hôi là thật đây! Khoảng cách anh thâm tình gọi cô vô vàn nhớ nhưng, cô kinh động đến nao lòng.

Nhưng... lí trí mách bảo con tim rằng không nên, sai lầm nhiều lần vì một chữ tình người ta không gọi là chung tình mà là đại khờ.

Tiên sinh sao?

Ánh mắt cô xa lạ anh có thể nghĩ rằng do cô ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh. Vậy một câu "tiên sinh" khoảng cách đã bị cô kéo gần như người xa lạ.

Đứng hình trong chốc lát, anh vẫn không thể tin cô chân chính đứng trước mặt anh. Cho dù là mộng mị, anh cũng sẽ không bỏ qua.

Nhìn theo hướng cô đi, chạy theo nhưng không thấy, ánh mắt hiện lên tia hoảng loạn. Đến khi mắt chạm đến thấy thân ảnh đã đi ra ngoài cửa có chút gấp gáp. Không suy tính liền đuổi theo, không cần biết vì sao cô lại có thể ở đây, không có thời gian để anh phân tích những chuyện đó.

"Nhược... Nhược".

Cô gái bước đi càng nhanh, nam nhân phía sau giữa trung tâm thương mại không kiêng kị mà gọi một cách thân thương.

Một lúc sau liền đuổi đến, không thở mà dùng lực vừa phải kéo tay cô lại.

"Nhược".

Gương mặt đượm chút mệt mỏi cùng lo lắng, nhưng khi bị bắt đối diện với nam nhân kia lại bình thản không sóng gió. Ngay cả nam nhân cũng không nhìn thấu sau gương mặt tĩnh lặng này chất chứa điều gì.

Khẽ khom người, ánh mắt trực diện cô, hai cánh tay mạnh mẽ tạo cảm giác an toàn nhưng không dùng lực mạnh. Đau lòng thanh âm cùng hoài nghi buông ra:

"Vì sao lại trốn tránh anh?".

Cô gái bày tỏ thái độ khó chịu trước hoàn cảnh bị một người lạ níu kéo, còn nói những lời kì quái. Tay không ngừng muốn né tránh, nam nhân tuy rằng không muốn nhưng không thể ép đành phải buông ra.

Ngay lập tức, cô gái lùi lại tạo khoảng cách, giống như không tính toán mà điềm đạm nói:

"Tiên sinh. Ngượng ngùng, tôi không biết anh đang nói gì".

Trình Dật Hàn không bỏ cuộc, lòng rung lên từng đợt trấn động trái tim một năm yên giấc.

"Tiên sinh sao? Chúng ta từ khi nào trở nên xa cách như thế?". Vì sao không nhận anh, lại buông lời lạnh nhạt đến vậy.

Khẽ nở nụ cười tự nhiên, tạo điểm nhấn cho câu chuyện hiểu lầm. Ánh mắt sáng ngời, tinh táo hơn bao giờ.

"Tiên sinh thật biết nói đùa, tôi vốn không quen biết anh. Sao có thể nói chúng ta xa cách? Càng không thể nói tôi trốn tránh anh?".

"Em...". Trình Dật Hàn ít nói, không có nghĩa trong đầu anh không có từ để nói. Chẳng qua anh thấy hành động quan trọng hơn lời nói, nhưng lúc này đối với sự lập luận của cô anh không biết nói gì? Không biết suy nghĩ theo hướng gì?

Nhược của anh, thật sự đã không còn... Tần Dạ sẽ không lừa anh, cảnh sát thành phố A có bao nhiêu lá gan cũng không dám lừa anh.

Vậy...cô gái này là gì??

Cô gái không chờ nam nhân nói gì, giống như nghĩ ra chuyện gì, thở hắt một cái như vỡ lẽ:

"Nếu tiên sinh gọi tôi lại về chuyện khung ảnh thì tôi không có gì để nói với anh. Chỉ có thể nói, thất lễ rồi! Tôi không biết tiên sinh cũng muốn khung ảnh đó". Không những nói, còn vô cùng lịch sự khẽ cúi đầu tỏ ý bản thân không phải.

Một chữ là tiên sinh, hai chữ cũng là tiên sinh. Còn hành động như là dội chậu nước lạnh lên người anh.

Cô rất có thể cùng anh sinh khí mới làm như không quen biết anh, có thể chính là vậy...?

Anh sẽ không có chuyện nhận nhầm người, trên thế sẽ không có người nào lại giống nhau như từ một khuôn đúc ra. Cô vốn không có chị em sinh đôi, anh chắc chắn.

" Anh xin em, đừng gọi anh là tiên sinh xa lạ như vậy. Nhược, em chính là Vân Thiên Nhược, là nữ nhân duy nhất của Trình Dật Hàn anh. Là...".

Xin sao? Thật lạ!

Là nữ nhân của anh ư? Đã từng!

Là Vân Thiên Nhược? Đúng vậy!

Cũng là người anh từng hận rất sâu...

Bàn tay đặt sau lưng đã sớm nắm chặt, bị mồ hôi làm ướt.

" Tiên sinh, vẫn là anh nhận nhầm người rồi!". Giọng nói khách sáo né tránh, không muốn nghe, không muốn. Anh không có quyền, lời gì anh nói vì sao tất cả cô đều phải nghe, anh như thế nào vì sao cô cần phải biết. Cuộc sống của cô, không có anh rất tốt, rất bình yên.

Thanh âm có điểm lớn, muốn phụ định những lời vô căn cứ của cô. Cô đem gương mặt thân quen xuất hiện trước mặt anh, sao có thể tùy ý nói anh nhầm là nhầm.

" Không đúng, anh không nhầm. Sẽ không thể nhầm được, em cho dù có biến thành tro anh cũng nhận ra. Em cho dù có cải trang thế nào, chỉ nhìn bóng em, anh liền biết đó là em ". Hôm qua anh có thể sinh ra ảo ảnh, trên phố đi bộ anh có thể nhận lầm người, hôm nay ở bờ biển hình ảnh cô ẩn hiện trong tầm mắt. Lúc này, sao có thể?

" Tôi rất thông cảm cho anh, nhưng tôi thật không phải người anh muốn tìm. Có lẽ, tôi giống người anh muốn tìm đi. Bởi, tôi chắc chắn chưa từng gặp qua anh ". Một năm rồi, anh tìm cô gái đó để xin lỗi chăng? Không cần, thứ cô cho đi không cần người đó trả lại.

" Tiên sinh, anh đừng làm khó tôi nữa, dù anh có nói gì, câu nói của tôi vẫn là tôi không phải. Nếu đã không phải, cho dù có nói gì, làm gì cũng sẽ không phải ". Đã có chút mất kiên nhẫn như bị làm phiền đồng dạng.

Nam nhân bất động thanh sắc, nhiều lời ngập ngừng muốn nói nhưng cái cảm giác thực thực giả giả chiếm cứ, anh bất lực.

" Tiên sinh, thật xin lỗi. Tôi rất bận, không thể cùng anh tiếp chuyện ". Bỏ lại một câu, không chờ người kia phản hồi đã quay người toan rời đi.

Lần này, Trình Dật Hàn không giữ lại nữa mà hỏi một câu để xác minh:

" Xin hỏi danh tính của Tiểu Thư, Tiểu Thư không phải người Thái, là đến đây du lịch hay là sống ở đây? ". Tuy là lời nói mang theo sự xa lạ nhưng ánh mắt rõ ràng ngược lại.

Cô gái vẫn quay lưng lại, ánh mắt đã thay đổi, không cần giữ phép lịch sự mà từ chối nói ra tên của mình.

" Danh tính của tôi, tiên sinh vẫn là không cần biết thì hơn. Tôi không phải người Thái nhưng tôi sống ở đây, cũng đã mười năm rồi! ". Thời gian mười năm được cô nhấn mạnh rõ ràng, sau đó liền nhắc chân đi.

Tiểu Thư, có lẽ khẳng định một điều, chính là anh nhầm người rồi.

Căn bản không nên gặp lại nhau... Giữa chốn đông người ta gặp nhau nhưng nhìn nhau như người xa lạ.

Trình Dật Hàn đưa mắt nhìn theo thân ảnh kia cho đến khi hoàn toàn biến mất cũng không dời tầm mắt.

Anh sẽ không dừng lại, lần này để cô đi không phải đồng nghĩa với việc anh tin tưởng.

Anh, sẽ có cách xác định thực hư cô là ai? Khi biết được cô là ai, cô thật sự không nhận ra anh cũng được, giả vờ không nhận thức anh cũng được.

Nếu cô không nhớ, vậy cũng tốt, anh không ngăn ngại kể cho cô nghe từng việc vui vẻ, anh muốn cô quên đi quá khứ không vui. Cô sẽ lại yêu anh thêm một lần nữa.

Nếu cô là giả vờ, anh phải nói rằng, cô cả đời này vĩnh viễn về sau sẽ không thể quên anh, không thể xem anh là người dung.

Còn nếu cô gái ấy không phải cô, không sao. Bởi vì linh cảm mách bảo rằng, cô chính là người mà anh đã sớm động lòng từ lần gặp đầu tiên.

Thường thì là phụ nữ được anh tiếp cận còn chủ động nói lời tâm tình, không phải liền chớp lấy thời cơ. Cô sai ở một điểm khi quá cứng nhắc, cô gái khác sẽ nói tên để anh còn có thể tìm thấy. Nhưng vẫn chỉ có cô xem thường gương mặt có thể nói đẹp đến vạn người mê. Cô gái khác sẽ là bộ dạng ngượng ngùng mê luyến, không phải là chạy trốn.

Phía sau vụ án kia, rốt cuộc sau lưng anh đã thay đổi đến như thế nào?

## Chương 96: Hành Xử Quán Tính Thương Tôn Tim Vỡ

Tại khách sạn Hilton, tỉnh Pattaya.

Có một cô gái với cương vị là quản lý khách sạn đang trên đường đi làm việc, miệng lầm bầm:

"Ai lại cần nhân khó tính thế không biết, cũng chưa gặp vị khách nào lạ lùng đến vậy!". Cô gái với mái tóc đen dài được cột lên một cách gọn gàng, lúc làm việc như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn đặc biệt nghiêm túc.

Chuyện là, nhân viên phục vụ phòng báo cáo cho cô, vị khách đặc biệt đó có điểm không hài lòng. Nữ nhân viên hỏi vị khách có điểm nào không vừa ý. Nhưng người đó vẫn không nói, điều người đó yêu cầu là phải gặp riêng quản lý nói chuyện. Quả thật, rất nhiều người thật khó chiều. Khách sạn Hilton phục vụ rất tốt, có thể nói nổi danh khắp Pattaya này, sẽ không có gì khiến khách hàng không vừa lòng được.

"Cốc... Cốc".

"Xin lỗi, quý khách có phải là vị khách muốn gặp quản lý không? Tôi đến theo lời quý khách, không biết quý khách có gì không hài lòng?". Đứng bên ngoài nói với giọng điệu niềm nở.

"Tiến vào". Thanh âm nam nhân trầm trầm truyền đến, nhưng bị một loại âm thanh khác khuyếch tán.

Cô gái nghe mơ hồ thấy có sự quen thuộc, nhưng chốc lại bị cô gạt bỏ:

"Mình đa nghi quá thôi!". Tự nhủ với lòng như thế sau đó mở cửa đi vào.

Bước vào căn phòng cao cấp, toan mở lời hỏi han nhưng thật lạ khi không thấy bóng người. Từ trong phòng tắm, lúc này cô gái mới để ý từ trong phòng là tiếng nước chảy. Đường như vị khách này đang tắm.

"Tiên sinh, tôi ở đây có vẻ không được hay! Tôi ra ngoài đợi ngài vẫn tốt hơn". Có chút không hiểu, vị khách này chuyển lời cho nhân viên cô liền đi đến nghe anh giải bày, thế nhưng lại đi tắm còn không khóa cửa phòng. Cô nếu như ở đây mà có mất gì, sẽ gánh vác không nổi.

"Không cần".

Cô gái đã xoay người rời đi nhưng bị thanh âm mang theo mệnh lệnh cường chế áp đặt khiến bước chân dừng lại.

Cô không thể làm phật ý của khách hàng được, hẳn là cũng sắp xong rồi đi.

Tự nhiên ngồi xuống, có chút nhầm lẫn cầm tờ báo lên đọc. Nội dung tờ báo có phần xoáy sâu vào tâm lý con người vì thế cô đọc say mê chăm chú, không để ý thấy người khách đã tắm xong lúc nào bất động nhìn cô với ánh mắt ôn nhu.

Đọc xong một bài vô cùng triết lý nhưng để hết được nó cũng không phải dễ dàng, gấp tờ báo lại cầm trong tay mới dương mắt nhìn về phía phòng tắm. Cái suy nghĩ vị khách kia vì sao lại lâu như vậy bỗng đình chỉ ngay tức khắc khi nhìn thấy nam nhân đứng ở khoảng cách khá gần đang nhìn mình.

Ngay cả sức lực đứng dậy chào, đáng lẽ ra phải hỏi xem vấn đề nào không thỏa đáng thì lại mở to mắt nhìn người đó. Ánh mắt màu trà với nhiều loại cảm xúc khiến cô nhìn không thấu, cũng không dám nhìn thẳng vào.

Ban đầu cô nghe đến giọng nói không thể quen thuộc kia lại phủ định bởi vì bị hòa vào dòng nước khiến cô không dám xác định, hơn nữa cô không nghĩ đến sẽ là người đó. Cô hỏi bằng anh ngữ mà người đó cũng đáp lại như thế, cô làm sao nghĩ được sâu như vậy.

Phải một lúc sau mới lấy lại tâm hồn bị thất kinh, đứng dậy một cách chậm chạp.

Nam nhân mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt theo từng lọn tóc mà chạy xuống vô cùng mê người. Trên người chỉ mặc áo tắm đơn giản vòm ngực màu đồng thoát ẩn thoát hiện thể hiện sự săn chắc khỏe mạnh ở nam nhân.

Hình ảnh quen thuộc như mới hôm qua...

Anh rõ ràng biết ở ngoài có người chờ nhưng vẫn cố ý ăn mặc như vậy ra ngoài. Không những cố ý chuyện đó, gọi cô vào cũng là chủ ý.

"Tiên...sinh. Thì ra là ngài". Cô gái không biết bản thân mình tuy rằng nở nụ cười nhưng lại vô cùng khó coi, tay nắm chặt tờ báo trong tay. Cô muốn tỏ ra là người lạ từng có duyên gặp qua ngày hôm qua nhưng thật khó.



Sao lại sơ sót như thế, ngay từ đầu cô nên xem qua thông tin của khách hàng.

Vẫn là câu nói tiên sinh đó, nam nhân nghe đến thập phần chối tai.

"Tiểu Thư, thật trùng hợp". Lời nói không biết ngượng, nam nhân so với hôm qua vô cùng bình tĩnh. Bàn tay to thoáng nhìn toát ra sự ầm áp đưa ra trước mặt cô gái.

Khéo léo né tránh hành động này, tuy rằng nhìn anh nhưng vẫn mang theo chút mất tự nhiên mà lơ đãng né tránh.

Cô cần thêm một phút để thật tự nhiên, đem tất cả những gì một năm học được đem ra sử dụng.

"Phải, thật trùng hợp. Nhưng tôi đến đây với tư cách quản lý, làm sao có thể bắt tay với ngài". Cô cũng không xưng "anh" mà xưng "ngài" còn chưa biểu đạt rõ khoảng cách sao?

Cô gái nhìn bộ dạng nam nhân lúc này bèn lấy lý do rời khỏi, khi vừa đưa ra lời từ chối.

"Tôi ở đây sẽ không tránh khỏi khiến ngài mất tự nhiên. Tôi ra ngoài đợi!". Đặt tờ báo xuống, tay run rẩy không ngừng nhanh chóng thu lại đặt ở sau lưng.

Trình Dật Hàn làm ngơ lời cô nói, buông tay xuống phản xạ vô cùng nhanh giữ lại bước chân cô.

"Tiểu Thư vẫn còn nhớ hôm qua tôi đã nói gì không?". Bởi vì cô gái hỏi bằng tiếng mẹ đẻ nên nam nhân cũng không sử dụng anh ngữ.

Người có lá gan, có khả năng đặt anh ngoài mắt anh chỉ cho phép một mình cô.

Cô càng trốn tránh anh càng xác định rõ ràng. Nếu là phụ nữ khác từ hành động lời nói mờ ám giữ cô lại trong phòng sẽ dễ dàng nhận ra ý đồ của anh, trốn nhanh như cô thì sao được gọi là thú vui hồng trần. An cũng không phải người tùy tiện xuất hiện trước mặt người khác với trang phục không chỉnh tề.

Cô trưởng thành, anh có thể thấy được điều đó. Cô bây giờ so với trước vô cùng bình tĩnh, nếu không phải anh suy xét có thể sẽ bị biểu cảm xa lạ của cô đánh lừa. Cũng sẽ không tránh khỏi sai sót, khi cô suy nghĩ về anh quá đơn giản, cũng cho rằng cô hoàn hảo che giấu chính mình.

Chuyện hôm qua, quả nhiên anh đến đây vì chuyện đó. Cô cũng không phải sợ đối mặt với nó, một phút trôi qua đem bản lĩnh chính mình học được thể hiện ra ngoài.

"Tiên sinh, chúng ta không có gì để nói thêm về ngày hôm qua, tôi đã cùng ngài nói rất rõ ràng. Nếu ngài phản nản về thái độ phục vụ của nhân viên hay là vấn đề thức ăn không hợp khẩu vị. Hoặc là ngài không hài lòng căn phòng này chúng tôi sẽ đổi cho ngài căn phòng vừa ý ngài. Những chuyện khác không liên quan đến khách sạn, tôi không thể giải quyết cho ngài. Ngài hiểu ý tôi chứ?". Mặt đối diện anh, đồng đặc từng lời nói.

Ngài hiểu ý tôi chứ? Được cô đặc biệt nhấn mạnh.

Vân Thiên Nhược cô, mất thời gian sáu năm lại không học được cách ngừng yêu anh, càng không có học được cách bình tĩnh trước mặt anh. Nhưng chỉ với một năm, tim cô không còn vì anh mà nhức nhối liên tục đã là một kì tích, làm sao có thể mong hoàn toàn chôn vùi anh vào kí ức. Nhưng đổi lại cô học được sự ảnh hưởng của mọi người tác động đến cảm xúc của cô, trong những người đó bao gồm cả anh.

Vẫn vậy, trải qua bao nhiêu chuyện vẫn giữ trong mình sự ngang tàng, chuyện không quan trọng được anh gạt bỏ.

"Tôi nói Tiểu Thư rất giống một người mà tôi quen biết, rất giống". Anh rất nhiều lần trong quá khứ nhìn không được mà đưa mắt nhìn cô thật kĩ, cho dù đứng ở góc độ nào cô vẫn như thế trong mắt anh.

Rõ ràng cô nói rất minh bạch, cô không đề cập đến anh thế nhưng quay trở lại. Vân Thiên Nhược cảm thấy câu "Giăng son dễ đổi, bản tính khó dời" viết ra để dành cho nam nhân cứng nhắc như anh. Còn chưa kịp ngăn anh lại thì y như rằng anh đoán trước đã mở lời chuyện sâu vào vấn đề.

"Em diễn rất tròn vai, em hoàn toàn xem tôi như người dưng mà đối xử. Em có thể có gương mặt giống cô ấy, có thân ảnh giống cô ấy, có vẻ bề ngoài giống cô ấy. Nhưng tính cách của cô ấy, cử chỉ của cô ấy sẽ không thể giống như là cùng một người. Em cũng như cô ấy xem rõ vị trí của tôi, xem rõ luôn cả vẻ bề ngoài của tôi". Anh nhớ được bức thư kia cô đã nói cô yêu anh không phải vì tiền tài danh vọng, không phải bởi vì gương mặt tuấn dật của anh.

Vân Thiên Nhược không hiểu lần này anh xuất hiện ở đây có ý gì, còn nói những lời như rất hiểu rõ cô.

"Cứ cho là tôi có vẻ ngoài giống người quen của ngài đi. Nhưng ngài sai rồi! Tôi không biết người trong lời ngài nói mang một tính cách như thế nào, cô ấy không giống những người phụ nữ khác đắm đuối trong vẻ đẹp thiên phú của ngài, không có nghĩa là không có người thứ hai, không có người thứ ba rồi thứ tư".

"Nếu tôi có thể đưa ra bằng chứng em và cô ấy chính là một, như vậy em phải theo tôi về". Câu nói chắc chắn, che giấu xúc động muốn đem cô đến ôm chặt vào lòng.

Theo anh về đâu. Hợp đồng vốn chấm dứt từ lâu, việc năm xưa không phải cũng được phơi bày rõ ràng. Người anh cần tìm là Tăng Nhu Đình đang ở trong tù, không phải cô.

"Tôi sẽ không đem cuộc đời mình ra đánh cược, cũng không có lí do gì tôi phải cùng ngài chơi một trò chơi vô bổ".

Đưa tay nắm nhẹ giữ lấy cánh tay cô, hai bàn tay chạm vào nhau giống như có sóng điện từ chạy qua, giống như cái nắm tay của hai bạn trẻ mới lớn yêu nhau nhưng ngưng ngừng. Cả hai cùng ngưng đọng một lúc, Vân Thiên Nhược ý thức được chuyển nhẹ tay liền bước ra một bước kéo dần khoảng cách.

"Rất tiếc, tôi không phải đang hỏi em". Lắc lắc đầu phủ định.

Về sau, tất cả quyền đều cho em nắm, đều do em quyết định. Nhưng bây giờ không phải, nếu hiện tại giao cho em là anh thua rồi, còn mất luôn cả em.

Đúng thế, anh làm gì cần phải hỏi sao? Cô cũng không cần anh hỏi gì, anh cứ thế mà sống đường anh, cô đi đường cô không tốt hơn sao? Vẫn như vậy, chán ghét anh khi luôn áp đặt, luôn xem anh là trời. Giọng nói đã tăng phần hàn khí.

"Ngài có thể đi nói với Giám Đốc khách sạn rằng tôi làm việc không tốt, không tôn trọng ngài. Bây giờ tôi phải đi rồi, trò chơi của ngài vẫn nên tìm một người khác đi". Tức giận. Nữ nhân đã tức giận quả thực đáng sợ, ngay cả thực nữ, công việc cũng không cần giữ.

Thanh âm đồ ngọt ngoài ý muốn truyền đến.

"Ngoan, đừng động". Khiến cô yên ổn chỉ có cách giam hãm cô lại, thỏa mãn nợ nần cười nhẹ ảm áp giữa sa mạc, đầu nghiêng về phía cô hít lấy hương thơm dịu nhẹ lại như thuốc phiện.

Còn nói không phải cô sao? Ở nơi cô có chỗ nào anh không biết, hôm qua hỗn loạn xúc động không chú ý đến mùi hương đặc trưng của cô. Đi khắp thế gian e rằng cũng không tìm được người thứ hai mang theo tư vị khiến anh mê luyến.

Anh không nằm mơ... Cô thật sự trở về bên cạnh anh rồi... thật sự xuất hiện mang theo sự sống gieo mầm vào tim anh.

Nhưng vẫn phải để cô gái cứng đầu thừa nhận.

Vân Thiên Nhược nghiêng đầu né tránh, một thời gian dài không chung đụng gần như vậy với nam nhân cô có chút không quen. Anh rõ ràng chính là như vậy, chỉ cần là nữ nhân anh đều không bỏ qua.

Trong không khí tất cả đều là hơi thở của anh, cô có chút hít thở không thông, hét lớn muốn anh tỉnh táo.

Cô không phải Vân Thiên Nhược bị anh nắm trong lòng bàn tay, để anh tùy ý đùa bỡn.

"Ghê tởm, anh không biết đến hai từ tự trọng sao?".

Có phản ứng, anh không tin cô còn có thể nói những lời đa lễ, xa cách kia.

"Đương nhiên biết, nhưng lúc này vô hiệu hóa".

Một tay chế trụ eo cô giữ chặt, tay còn lại giữ đôi tay nhỏ kia, thanh âm thương tiếc:

"Đau sao?". Anh với thói quen dùng lực mạnh kéo cô lại không thể không làm cô đau, nhưng không thể để cô đi. Động tay một cái ôm thân hình gầy yếu kia lên đi về hướng giường.

Vân Thiên Nhược bình bình nhìn đến tình hình hiện tại, thấy giường cách tầm mắt càng gần, tay không ngừng dấn mạnh lên người anh.

"Anh bỏ tôi xuốngggggg... bỏ xuống".

Trình Dật Hàn thật sự bị cô gái trong lòng phản kháng kịch liệt đánh đau, nhưng một chút này có là gì, vẫn ngang nhiên ôm cô đặt xuống, thân mình liền ép xuống ngăn cản cô thoát.

"Có phải hết đau rồi không? Như vậy, liền ngoan một chút nằm yên".

"Anh làm gì? Tôi không phải cô gái kia". Tay đập anh ma sát đến đau nhưng anh vẫn không chút xê dịch.

Thoải mái phun ra hai chữ, như lẽ thường tình.

"Kiểm tra".

Cô gái phần nộ trùng mắt nhìn anh, một năm trước là vậy, vì sao anh vẫn xuất hiện đem đến cho cô những tổn thương sâu nhất? Vì sao, cứ luôn ép cô.

"Tôi sẽ kiện anh".

Trình Dật Hàn rớt lòng, không đành lòng để cô bất lực như thế nhưng anh không còn cách nào khác.

"Đừng tức giận, đừng động". Vẫn không quên hạ lửa, cô về sau tức giận thật rồi, không nhìn anh, anh phải làm sao?

"Anh mau tránh ra, tránh ra có nghe không?"

Anh nghe rõ, cũng nhớ rõ cô từng đối với anh tức giận không đầu hàng như vậy.

Thật sự rất hoài niệm.

Nhược, uỷ khuất một chút, anh không thể lại để mất em.

"Một năm, tôi không hề chạm qua phụ nữ. Em nghĩ xem, em cứ như vậy tôi làm sao có thể khống chế dục vọng của mình". Anh chỉ muốn uy hiếp cô yên lặng, nếu không sẽ làm cô đau, mà cô đau anh làm sao có thể vui.

Chết tiệt. Đường đường là nam nhân lại bị cầm dục một năm, ngay cả anh cũng không ngờ nhưng là do anh không có hứng thú với bất kì ai. Vừa gặp cô, anh thật sự khó áp chế cơn nóng trong anh.

"Tôi mặc kệ anh thế nào?".

Cái cảm giác đồ mặt chiếm lần một góc trong cô, cô không thể cùng anh lại xảy ra quan hệ. Thứ nóng như lửa kia với hành động giữ cô lại không ngừng chạm đến cô.

"Nhược, em không nghe lời. Tôi chỉ có thể dùng biện pháp mạnh với em, em ngoan ngoãn nằm yên, tôi kiểm tra xong liền để em đi. Sẽ không đụng đến một tác trên da thịt em, tôi hứa". Giọng nói càng ra lệnh, không ngờ cô lại kiên định như thế, càng kéo dài cô sẽ càng đau.

"Anh không có tư cách đối xử với tôi như vậy? Anh nếu như thật đối đến một năm không biết đi ra ngoài giải quyết sao?"

Đây là cơ hội cuối cùng anh hỏi cô, nhìn cổ tay cô bị anh nắm đến đau rồi.

"Chỉ cần em thừa nhận em là Vân Thiên Nhược, tôi sẽ không phải kiểm tra".

Chỉ lần này thôi, anh chỉ làm cô đau một lần này thôi. Lời cô nói khẳng định rất quan trọng với anh. Anh sợ mất anh nhìn nhầm rồi, sợ cảm giác cầm tay cô bị mất rồi, sợ khứu giác của anh không xác định đúng hương thơm của cô.

Anh sợ ngộ nhận, sợ cô gái này là do tiềm thức anh tạo ra, vốn dĩ không có ai ở đây, mà chỉ một mình anh cô độc.

"Tôi không phải cô gái Vân Thiên Nhược trong lời anh, làm sao có thể thừa nhận". Thanh âm có phần dửng dưng, nghe đến khản nhưng vẫn không chịu thua.

"Em cứng đầu đến vậy?"

Cô cứng đầu, còn anh thì không sao? Ở đây bức ép cô là chuyện đúng mà anh đang làm sao?

"Anh muốn kiểm tra cái gì? Đi thuê thám tử điều tra không phải càng uy tín, tôi bây giờ có nói gì anh cũng không tin. Anh không thể làm như vậy?"

"Bằng chứng trên người em, tôi không cần phiền đến thám tử".

Trên người cô có gì? Ánh mắt cô mờ lớn như muốn hỏi.

Lẽ nào là...

"Rất đơn giản". Chân mạnh dùng lực khiến cô không thể đứng, một tay giữ chặt chai tay cô, tay khác dờn đến cổ áo sơ mi cô cời ra từng cúc.

"Anh có dùng tay lại không?". Cô thật muốn hét lớn Trình Dật Hàn, anh khôn nạn.

"Em có từng nghe qua, thứ mà vạn người không ai trùng ai, dấu ấn bất biến cả đời chính là dấu vân tay. Là khi sinh ra ông trời đã ban cho mỗi người. Mà, cô gái tên Vân Thiên Nhược trên người có một dấu ấn kí của tôi, cũng có thể nói bất biến cả đời. Đó chính là..."

Trình Dật Hàn lưu lại trên ngực Vân Thiên Nhược ấn kí có thể xem như là trời của cô không? Là bầu trời che chở cô, là bầu trời rộng lớn nhưng trong tim chỉ chứa mỗi một mình cô. Là bầu trời nâng đỡ, khi cô khóc anh ở bên, khi cô buồn cũng không sao anh sẽ là bờ vai để cô dựa vào. Là người mà những khi mệt mỏi cô luôn nghĩ đến đầu tiên.

"Em có thể giải thích vì sao trên ngực em cũng có dấu ấn này không?". Sự thật được khẳng định, thanh âm đa dạng xúc cảm.

Tâm anh bình thản, em biết không?

Anh tỏ ra bình tĩnh bao nhiêu, lòng anh rối loạn bấy nhiêu, phải biết rằng cô nói cô không phải, anh đã mất cảm giác đến bao nhiêu.

Trình Dật Hàn đem áo cô mặc lại chỉnh tề, nhìn ánh mắt vô hồn nhìn sang nơi khác của cô. Dục vọng mới lên cao liền hạ xuống, anh gấp gấp hóa vụn rồi

sao?

Cô, ngay cả nhìn cũng không nhìn anh.

"Nhược, anh...". Anh muốn mở lời giải thích, nhưng cô gái thoát khỏi gọng kìm đứng dậy khỏi giường, để lại một câu có thể nói là thừa nhận, nhưng càng khiến nam nhân rớt xuống vực sâu.

"Xong rồi sao? Tôi không biết cái dấu vết đó từ đâu mà có, tôi không muốn về sau gặp lại anh thêm một lần nào nữa. Tôi là Vân Thiên Nhược thì sao, cũng không hề quen biết anh, không hề ". Bất lực giọng nói khiến người ta đau lòng, cô đây khác nào bị nhục nhã sao, anh thấy không có gì nhưng cô không thấy vậy.

Đừng gọi tên cô nghe thân mật đến thế, cô nhận không nổi. Cô thừa nhận bản thân chấn động khi gặp lại anh, còn nghe thấy anh gọi cô đầy yêu thương và đau lòng. Nhưng anh vốn không hề để ý đến cảm nhận của cô, anh chẳng qua chỉ là ngạc nhiên khi thấy cô còn sống mà thôi, chỉ đơn giản như thế.

Anh vẫn phải đi cô đi, không thể lại ép buộc cô. Cô nói như vậy là thừa nhận sao, anh lại cảm thấy bản thân thất bại đến thế. Đứng trước cô, anh vẫn không kiềm chế được mà theo thói quen một tổng tài.

Cho anh một cơ hội nữa được không? Anh thật sự xác định được trước mặt anh là người thật, không phải là ảo giác của riêng anh.

"Sẽ có ngày, em đứng bên cạnh anh với thân phận là Vân Thiên Nhược, là nữ nhân anh không tiếc sinh mạng bảo vệ em đến hết đời. Bây giờ em không nhận anh, cũng không sao, anh vẫn sẽ chờ em ". Anh không yêu thì sẽ không yêu, mà đã yêu chính là cả đời.

Bởi anh không thể mất em thêm lần nào nữa...

Anh biết sự xuất hiện tồn tại của cô ở đây là một dấu hỏi lớn, anh không phải không muốn biết, mà anh chờ cô chính mình nói cho anh nghe. Kì tích ở nơi nào đã đem sự thật trên báo không phải là sự thực.

Trong tình yêu, cách thể hiện tình yêu mỗi người khác nhau, cách nhìn nhận hành động của đối phương cũng khác nhau. Nói là thay đổi, nhưng không phải dễ dàng, vẫn phải có những bài học để người đó triệt để nhận thấy bản thân quá đáng ở điểm nào. Có như thế, mới có thể gọi là hạnh phúc vĩnh viễn.

Trình Dật Hàn không sai khi quá nóng, mà Vân Thiên Nhược cũng không sai khi tuyệt tình không chịu thừa nhận. Có lẽ là một người chịu áp lực quá lớn không thể không nhanh trấn định con tim đập loạn. Còn một người kia mơ hồ đối với hành xử khác lạ kia, lúc ngọt ngào nói chuyện, lại hành xử một cách thương tổn trái tim không còn lành lặn.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 97: Hai Trái Tim Cao Thượng

Vân Thiên Nhược vừa tan làm liền đi về nhà, trong đầu không khỏi đau liên hồi.

Làm việc một năm trở về nhà cũng không thấy mệt như thế, chỉ là gặp lại một người thôi mà mọi chuyện không còn theo quỹ đạo nữa rồi.

Ghé vào siêu thị mua chút đồ dùng, đến khi đi ra trời cũng đã tối.

Nhà chỉ cách siêu thị 10" vì thế nên cô đi bộ về. Lại không biết rằng phía sau mình có một chiếc xe chạy theo sau.

Trình Dật Hàn nhìn ở ngoài đánh giá, căn nhà không quá to nhưng một mình cô ở hẳn là thoải mái. Anh không biết bản thân phải làm sao đây? Chiều nay vừa xảy ra xích mích, bây giờ anh nên làm gì? Nên nói gì mới tốt?

Nam nhân chưa từng chịu qua cảm giác bế tắc như thế bao giờ, đi qua đi lại tay không ngừng dơ lên bấm chuông rồi hạ xuống.

Cô gái ở nhà bận rộn nấu ăn không hề biết bên ngoài có người đang lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.

Một lúc sau Vân Thiên Nhược từ trong nhà cầm theo túi rác, nam nhân núp sau bức tường gần đó nhìn bóng lưng một mình kia.

Anh khi nào thì vô phương đối diện với cô, ánh mắt lạnh nhạt kia thật khiến anh phát đau.

Vứt rác ở gần đó xong, lúc trở về hoài nghi nhìn chiếc xe đậu gần nhà, cảm giác như thấy qua ở đâu đó.

Do quá suy tư nên không nhìn đường, chân vấp phải thứ gì đó, không kịp phản ứng nên thân thể theo đà ngã xuống.

"Cận thận". Hốt hoảng thanh âm truyền đến, chân bước nhanh đi đến đem cô bảo hộ trong lòng.

Một hồi chóng mặt liền chạm phải khuôn ngực vạm vỡ, còn nghe thanh âm kia liền dễ dàng biết chuyện gì.

Cái cảm xúc bất ổn vừa mới lắng xuống một chút, nay lại xông lên não, phần uất đầy mạnh anh ra, giọng nói vô cùng khinh thường.

"Đừng chạm vào tôi".

Không chút phòng bị cộng thêm cô dùng lực mạnh vì thế thân thể cao lớn dễ dàng bị đẩy ra một khoảng.

Là do cô phản ứng nhanh hay là do anh không có lực chống trả, đầu óc thoáng quay vòng tròn hình ảnh cô gái mờ dần nhưng anh vẫn cất bước đi giữ giọng nói bình tĩnh.

"Nhược. Chiều nay tôi không phải có ý hành xử với em như vậy".

Cô gái vẫn bước đi mà không ngoảnh đầu lại, nói dứt khoát không cần suy nghĩ.

"Tôi biết rồi, anh về đi".

Biết rồi là ý gì?

"Em vẫn còn chưa nghe tôi nói".

Nơi cánh tay cô ngay lập tức truyền đến cảm giác nóng bỏng, mày khẽ nhăn lại nhưng vẫn không tỏ thái độ gì. Bất động đứng đó, vô cảm đáp trả anh. Vì sao bây giờ cô mới biết anh lại lăng nhăng đến thế.

"Tôi từng nói không muốn gặp anh, anh không nghe hiểu sao? Tôi nói tôi không quen biết anh, anh lẽ nào cũng nghe không hiểu? Cho nên không cần nghe lời anh nói".

Cái cảm giác khó chịu xâm lấn anh, đầu anh sao lại đau thế này nhưng ánh mắt vẫn mở lớn, lời nói thú nhận.

"Em vì sao lại cố chấp đến thế, tôi không phải đã đến tận đây chỉ để nói rằng tôi sai. Em còn muốn như thế nào nữa?". Không phải, anh không phải muốn nói như thế. Lời nói ra lại không theo cảm xúc của anh, bởi vì thái độ của cô không nằm trong dự định của anh.

Hỏi rất hay, cô muốn như thế nào?

Cô nói cô muốn thế nào anh liền đáp ứng phải không? Cô muốn chính là cuộc sống bình lặng một năm qua. Nhưng cô càng thắc mắc hơn, anh vì sao lại ở đây đây đưa với cô, nói nhiều lời khó hiểu như vậy?

"Tôi mới cần phải hỏi anh, anh muốn gì? Không phải đạt được mục đích rồi sao? Thất vọng khi tôi vẫn còn sống sờ sờ trước mặt anh hay là vì lý do gì? Tôi không phải đã như những gì anh muốn, không xuất hiện trước mặt anh. Bây giờ anh lại đứng trước mặt tôi, hỏi tôi một câu như vậy? Anh rốt cuộc muốn như thế nào?".

Ánh mắt thâm tình nhìn cô, đối với cô đồng dạng tuyên thệ, không cho từ chối.

"Cùng tôi đi về?". Cái anh muốn chính là như vậy?

Nhìn thẳng vào mắt anh xem anh rốt cuộc đang nói đùa hay nói thật, nhưng cô không bao giờ có thể nhìn thấu.

"Về? Về đâu?".

"Về nhà với tôi".

Về chung một mái nhà để xây dựng hạnh phúc đôi ta, về nhà với anh rồi anh sẽ chứng minh cho em thấy tình của anh sâu biết bao.

Nhưng để Trình Dật Hàn bây giờ nói ra thật không dễ dàng, anh lo lắng cô sẽ không tin.

"Anh biết ý về nhà là như thế nào không? Tôi không phải tình nhân của anh, tôi cũng không nợ anh điều gì cả, điều này anh so với tôi càng phải rõ ràng".

Là con gái ai chẳng mong người mình yêu cũng là người yêu mình, nhưng tình yêu của cô có lẽ sẽ không thể được đáp lại rồi. Bức thư kia, cô gửi cho anh là vì cô khắc chế không được lòng mình muốn lần cuối nói ra. Lại không ngờ, bây giờ trở thành gánh nặng khiến anh phải suy tư.

So với việc không được đáp lại tình yêu còn đau lòng hơn là tình cảm của mình lại trở thành gánh nặng trong lòng người đó.

Đúng thế, cô không nợ anh càng không phải tình nhân của anh, là anh nợ cô, nợ cô một thời thanh xuân, nên không thể nợ cô quãng đời còn lại.

"Tôi chịu trách nhiệm với em những chuyện sai lầm quá khứ, bồi thường lại cho em tất cả. Có được không?".

Nở nụ cười mím lác đầu, không chút tạp niệm trong đôi mắt.

" Những gì đã qua hãy để nó khép lại, tôi trả hết thứ tôi nợ anh, mà anh không có nợ tôi nên không cần phải bù đắp tôi điều gì cả. Tôi rất vui khi thấy trong mắt anh không còn bị hận thù đầy đọa, cũng rất cảm kích khi anh có ý muốn bù đắp ".

Anh áy náy nên mới nói như vậy, nhưng cô không cần trách nhiệm, lỗi không hoàn toàn nằm ở anh. Trách không được ai, bởi vì là duyên nợ kiếp trước kiếp này phải trả.

Nam nhân che mắt ánh đèn đường khiến cô không nhìn thấy rõ sắc mặt anh lúc này. Nhưng độ nóng trên da thịt anh truyền đến cô thật rõ ràng.

Anh không biết sao? Anh sinh bệnh rồi! Anh đã bao nhiêu tuổi rồi anh biết không? Vì sao không chăm sóc bản thân thật tốt? Vì sao trụ không nổi vẫn cứ khăng khăng đứng ở đây? Nếu cô muốn anh chịu trách nhiệm thì cần phải trốn tránh anh sao? Muốn anh bù đắp mà làm ngơ như không quen biết anh sao?

Cô đã từng nói, cô vui khi thấy anh hạnh phúc. Điều đó cho đến bây giờ vẫn luôn có hiệu lực và về sau vẫn sẽ như thế?

" Anh về đi, về nơi nào đó thuộc về anh, ở nơi nào đó mà anh thấy bình yên và sống thật tốt ".

Anh về đi, chăm sóc bản thân thật tốt.

Anh về đi, yêu cô gái mà anh sẽ yêu, lấy cô gái mà anh yêu thương.

Anh về đâu khi người con gái anh yêu đang ở đây? Anh về đâu khi cô ấy không biết anh nhớ mong cô ấy nhiều đến chừng nào?

Trình Dật Hàn nắm chặt lấy cánh tay cô như sợ bọn họ kiếp này có duyên không có nợ. Đừng nói giữa chúng ta không có nợ, nếu không có nợ làm sao bên nhau. Để anh nợ cô có được không?

Mắt anh không có hận cô nhìn thấu, vậy mắt anh là tình yêu chân thành dành cho cô cô cảm nhận được không?

Cô sẽ không cho rằng anh vì bức tranh kia mà thay lòng với yêu Tiểu Tịch mà yêu cô. Nếu chúng ta bên nhau, cô có hay không sẽ cảm thấy có lỗi với Tiểu Tịch. Cô có nghĩ rằng anh làm tất cả là chỉ thương hại cô khi đọc qua những lời viết chân tâm của cô.

Anh lo lắng cô sẽ hướng suy nghĩ theo hướng tiêu cực, như vậy, anh sẽ không thể hoàn hảo đứng trước mặt cô, cho cô chỗ dựa vững chãi. Để cô đặt niềm tin lên người anh.

Thời gian sẽ thay anh trả lời tất cả.

Chân dài tiến lên một bước đem thân thể bị gió lạnh thổi qua ôm vào lòng.

Cái ôm này có thể khiến lòng cô cảm nhận được hơi ấm tình yêu tỏa ra từ anh không?

" Anh không biết phải nói gì để em thật lòng tin tưởng, nhưng anh hi vọng đời này chúng ta nợ nhau. Dây dưa kiếp này, kiếp sau và kiếp sau nữa ". Trong cái thời tiết giá lạnh ở Pattaya, thanh âm dễ nghe đến cực điểm của nam nhân cũng sưởi ấm một phần nào. Có giọng nói ấm áp và một trái tim ấm áp trở lại.

Kiếp này, kiếp sau và kiếp sau nữa thường dùng cho cả hai trường hợp: Yêu nhau đời đời kiếp kiếp, hận nhau đời đời kiếp kiếp.

" Anh hạnh phúc khi có em ở đây! ".

Không phải những lời hoa mỹ mới khiến người ta động lòng, không phải những cái ôm thật chặt mới cảm nhận được sự tồn tại của đối phương. Không phải nụ hôn nồng nàn mới bày tỏ được rằng ta yêu nhau nồng cháy thiết tha.

Vân Thiên Nhục bất động đứng ở đó để mặc hơi ấm nóng như lửa của anh sưởi ấm con tim băng lạnh của cô.

Cô luyện tiếc anh biết bao nhiêu, nhớ anh thật nhiều. Cô một mình đến đây không sợ lo lắng bản thân đem giá lạnh không nơi nương thân. Mà cô suy nghĩ anh có áy náy không, có càng dần vật chính mình hơn không khi biết người bản thân hận ở ngay bên cạnh anh.

Anh có còn tỉnh táo để nhận thấy bản thân anh đang nói gì? Người đứng trước mặt anh bây giờ là ai anh chắc chắn anh không nhầm lẫn mà trao lời nói.

Sức nặng trên vai dần dần tăng lên, nam nhân khỏe mạnh nhưng lúc này sức khỏe hao mòn đến thế. Suy nghĩ nhiều, đau lòng nhiều mà dụng tâm cũng nhiều. Cũng đủ lấy đi thể chất vốn cường mạnh của anh.

" Anh ngủ một giấc đi, ngày mai khi tỉnh lại anh sẽ không mệt mỏi như vậy nữa. Em biết chứ, ôm tất cả vào mình rất mệt, vậy nên đừng như thế nữa. Em có phải sai rồi, khi bản thân nên lựa chọn đến một tỉnh thành phố khác. Mà không phải Pattaya chứa đầy hình ảnh của anh. Như vậy anh đã không phải suy nghĩ nhiều như vậy, không cần trong lòng rõ ràng nghĩ về người đã mất nhưng lòng lại không muốn mang áy náy với em ".

Những lời nói từ tận tâm can rót thẳng vào trái tim mệt mỏi là muốn nghỉ ngơi, bộ não lưu trữ lại những điều hạnh phúc.

Nút thắt của câu chuyện nằm ở đâu, vẫn để người trong cuộc tự tìm ra đường đi. Ngẫm thật lâu, suy xét thật kĩ và cảm nhận thật sâu lắng sẽ dần hiểu, đôi khi nghĩ cho nhau quá nhiều thì người đó phải biết bản thân trong tâm thật sự thế nào.

Thế đấy, hon tất cả trong tình yêu cần có sự cao thượng của cả hai. Đừng quá đặt nặng nỗi đau bản thân mà hãy nghĩ xem đối phương đang nằm trong thế khó xử thế nào. Như vậy tình yêu sẽ có thêm đôi cánh bay xa và bay cao.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 98: Tình Yêu Duy Nhất

Nam nhân trên giường ngủ cực kì an tĩnh, nhắm mắt lại giống như một đứa trẻ sinh bệnh mệt mỏi không chút sức lực.

Cô gái ngay cả cơm tối nấu xong còn chưa kịp ăn, không ngừng đắp khăn ấm trên đầu anh, lâu lâu lại thực hiện động tác so sánh nhiệt độ. Yên tĩnh như thế, ngược lại không cảm thấy mệt mỏi mà lòng an nhiên, chăm sóc người mình thương khi họ ốm yếu là một loại hạnh phúc.

Anh ốm đi thật nhiều...so với một năm trước.

Một năm qua anh sống thế nào, sao lại khiến bản thân trở nên như thế?

"Dật Hàn, anh rõ ràng là nam nhân cao ngạo, chân đội trời đầu đạp đất nhưng vì sao lòng em lại không yên tâm về anh. Để cho người khác chăm sóc anh, em lo lắng họ chăm sóc anh không chu đáo. Di Lư không thể bên anh mãi mãi được, anh vì sao cứ mãi cố chấp sống với quá khứ, Lam Tịch cậu ấy thực sự đi rồi". Bàn tay gầy yếu nhẹ nhàng đưa lên họa từng đường nét trên khuôn mặt anh, rõ ràng đến thế, tinh tế đến thế. Cô thừa nhận thân là nữ nhi cũng là ái mộ nam nhân với gương mặt tuấn dật trời ban, là yêu thích.

Đầu khẽ cúi xuống, đặt nụ hôn nhẹ xuống bờ môi bạc lạnh chan chứa nồng ấm tình cảm.

"Anh ngủ ngon!".

Ở đây, anh không cần phải suy nghĩ gì nhiều, không cần bận tâm, không cần sầu bi sự đời.

Trình Dật Hàn một năm sống trong bóng tối, ăn uống không đầy đủ, ngủ xuống lại luôn gặp ác mộng. Một đêm này, xác nhận sự thực cô vẫn sống thật tốt, lòng yên tâm ngủ một giấc. Ấm áp bên cạnh rõ ràng khiến anh say giấc ngủ, lời nói thủ thi bên tai ngọt ngào ru anh đến giấc mơ đẹp của thiên đường.

Nửa đêm, nam nhân bị cơn đói bữa vậy tỉnh lại từ trong giấc mộng. Chỉ ngủ một chút lại cảm giác khỏe đến vậy, từ lúc gặp cô ở trung tâm thương mại anh bị suy nghĩ chính mình bức bách, nằm xuống liền suy nghĩ lan man khiến anh không thể ngủ được.

Nhìn xung quanh phòng không nhìn thấy cô, lòng liền dâng lên tia huyệt hẫng, liền bật dậy đi ra ngoài tìm kiếm thân ảnh kia.

Anh không biết, thời điểm lúc anh mơ màng tỉnh lại, cô gái liền bật dậy đi ra ngoài ngồi bộ dạng như đang xem ti vi một cách thản nhiên.

Thờnệ một hơi an tâm, đây là nhà cô, cô có thể bỏ đi đâu được chứ?

Ngồi xuống ngay bên cạnh cô, cũng có chút mất tự nhiên mà nhìn về phía trước.

"Tôi đã ngủ bao lâu rồi?".

Cũng không nhìn anh, tay không ngừng chuyển kênh. Anh ngồi sát cô như thế làm gì, cô đã ngồi sát bên rồi. Trả lời hời hợt.

"Năm tiếng, anh tỉnh rồi thì về khách sạn ngủ đi".

Nhìn không được đưa mắt mở lớn nhìn cô, cô nói gì?

Cô nửa đêm lại cứ thế muốn đuổi anh về, những gì anh đã cảm nhận được chỉ là mơ thôi sao?

"Nhược, bây giờ là đêm khuya".

Bởi vì là đêm khuya nên anh mới phải về, để lâu hơn nữa, cô sợ rằng bản thân cô buông xuống không được.

"Anh có xe có thể tự về, ở đây không tiện?". Bỏ lại một câu toan đứng dậy rồi đi.

Về đi thôi, giấc mộng cũng chỉ là giấc mộng. Tỉnh giấc rồi, trở về với thực tại, đó mới là cuộc sống của chúng ta.

" Vì sao lại không tiện. Chúng ta...". Ngay lập tức lời muốn nói liền dừng lại.

Không quay lại nhìn anh bởi vì ánh mắt cô gái lúc này đượm buồn cùng đau lòng. Đến giọng nói cũng toát lên một chút bi thương, mắt nhắm lại.

" Chúng ta thế nào?".

Nhắc đến hai từ chúng ta vì sao lại khó chịu đến thế?

Chúng ta cùng nhau trải qua nhiều chuyện nhưng chung quy vẫn là không cùng đường.

Trình Dật Hàn lúc này đủ bình tĩnh để không nhắc lại quá khứ toàn là bi thương, nếu có nhắc đến thì vô vàn lí do để anh phải ra khỏi đây, tránh xa thế giới của cô.

" Em lúc này có thể lựa chọn để tôi ở ngoài kia không quan tâm hoặc là để tôi ngủ ngoài xe ".

" Nếu vậy thật xin lỗi Giám Đốc Trình đây khi khiến anh hiểu lầm, đổi lại là ai tôi cũng sẽ làm như thế, không phải chỉ riêng một mình anh ".

Giám Đốc Trình có bao nhiêu xa cách, vạch rõ ranh giới giữa hai người, càng mang ý nhấn mạnh.

" Ai cũng vậy sao? ". Không tính toán thái độ xa tận chân trời của cô, đưa ra một câu mà không muốn cô đưa ra câu trả lời khiến anh đau.

" Phải, ai cũng giống như ai ". Ai cũng như anh, nhưng đối với anh cô cố gắng bao nhiêu cũng không xem anh giống như mọi người đồng dạng.

Cô không thể ngu ngốc bày cho anh xem bộ dạng yếu đuối của cô được, năm lần bảy lượt cũng đã đủ cho cô nhiều bài học rồi.

Trong đôi nhân xử thế, khi ta đem tấm lòng chân thành không chút tính toán giao ra chưa chắc gì đã nhận lại được điều tốt đẹp.

Anh ghe không lọt tai chút nào, anh từ lúc nào trong lòng cô đã cùng người khác giống nhau đây?

Đi đến chắn ngang trước mặt cô, nhìn vào mắt cô để anh biết được lời nào của cô mới là thật lòng, cô có còn giống như khi xưa tặng cho anh tình yêu thâm kín nhất không?

" Vậy... trên giường kia rốt cuộc đã có bao nhiêu người nằm qua?". Anh để ý, rất để ý điều đó. Đây là điều kiêng kị nhất trong tình cảm, sẽ không ai đủ bao dung khi biết nơi ở của cô gái đó lại từng dung chứa một người đàn ông khác.

Vì quá yêu mới như thế hay là lòng chiếm hữu mãnh liệt. Hoặc có thể là cả hai, yêu quá sâu thì sẽ để ý càng nhiều.

" Em một năm qua sẽ...sẽ không phải là cùng nam nhân khác cùng một chỗ?". Ngập ngừng hỏi, anh không biết chính mình còn bình tĩnh được đến khi nào với những lời giả giả thực thực của cô.

Cô yêu thích Thái Lan như vậy, cũng sẽ cảm mến con người ở đây, mà đàn ông thì...

" Tôi cần trả lời anh vấn đề này sao?".

Sức lực anh quả nhiên vẫn dồi dào như vậy, có thể suy nghĩ sâu xa như thế vậy là rất tinh táo. Như thế anh lái xe trở về sẽ không có trở ngại gì đi.

Cô vẫn là quá lo lắng đâm ra lú lẫn rồi.

" Cần, đương nhiên cần. Một năm anh ngay cả đưa mắt nhìn phụ nữ khác cũng không, làm sao tính đến chuyện cùng người đó cùng một chỗ. Em sao có thể...". Thanh âm đã có phần lớn hơn đầy trách móc, anh biết anh không tốt để cô chịu vất vả nhưng cô nói như thế anh không cách nào chấp nhận được.

Vì sao lại có kiểu so sánh như thế, anh nói giống như là vì cô anh mới như thế, nhưng cô không muốn tin anh thêm một lần nào nữa.

Đừng đừng...

Tiết trời lại đổi gió, thay đổi thời tiết.

Đánh thẳng vào lòng mỗi người, phiền loạn quá nhiều.

" Tôi không phải là gì của anh cả, tôi có thể nào cùng ai anh cũng không có quyền lên tiếng chỉ trích cô. Anh nhớ không, từ lúc trong tù ngục chúng ta đã nói gì, gặp lại cũng là người đứng, một chút quan hệ cũng không có. Bây giờ, anh đứng đây nói chuyện với tư cách gì?". Xoáy sâu vào trong quá khứ, bắt nắn với cách tự phụ của anh.

Cô từ chối trả lời câu hỏi của anh nhưng anh không hiểu còn lên tiếng trách móc cô. Rõ ràng anh không có quyền xen vào đời tư của cô nhưng cô vẫn vì những lời nói của anh tác động.

Anh với tư cách gì đứng ở đây? Trình Dật Hàn ngậy người trong chốc lát với sự phản kích của cô.



" Tư cách bây giờ tôi thực sự không có, nhưng về sau tôi sẽ cho em thấy tôi thực sự có tư cách. Tôi không phải cố ý nói những lời đó, tôi sẽ không quan tâm ngày trước là thế nào, nhưng tôi ở đây ai cũng không thể đến gần em. Tôi sẽ khiến em cùng tôi trở về cho bằng được, chỉ có thể là của một mình tôi ". Lời nói khẳng định, anh nếu cứ tiếp tục nói cũng sẽ chỉ khiến chuyện trở nên bế tắc.

Anh đang nhận lỗi sao?

Chỉ là của một mình anh sao? Ánh mắt nhìn sâu vào trong mắt anh.

Anh đang nói gì thế này...

" Em nghỉ ngơi đi, tôi không phiền em nữa ".

Cô kiên định, anh biết. Anh cũng sẽ kiên nhẫn.

Ngày hôm nay trời đổ mưa, ngày hôm nay trời se duyên cho đôi tình nhân cảm động trời xanh.

Mưa nặng hạt như lòng anh và em

Mưa thấm ướt vai anh, thấm tã trong tim em

Mưa lạnh có khiến lòng cũng lạnh lẽo.

Mưa tạnh rồi có trả hai ta về với nhau.

Đừng đứng đó nhìn anh ra đi...

Nói một câu giữ anh lại được không?

Vân Thiên Nhục nhìn bóng lưng anh dần biến mất khỏi tầm mắt, đến khi anh hoàn toàn biến mất vẫn thẫn thờ nhìn theo anh.

" Anh chỉ cần nói trời mưa đường trơn đi sẽ nguy hiểm, em sẽ giữ anh ở lại mà. Vì sao không nói? Vì sao khi trời chưa mưa anh lại không đi, khi mưa rồi lại muốn đi. Dật Hân, anh rốt cuộc là ai mà khiến em luôn không thể không để mắt đến. Vì sao xuất hiện lại hành xử mơ hồ như thế? ". Tìm cô một loại cảm giác trống vắng, ni non thanh âm hòa hòa mưa nặng.

Để anh đi nhưng không phải đẩy anh vào tình thế nguy hiểm

Gặp lại lần nữa, cô lại bại dưới tay anh rồi.

Vừa bước ra ngoài từng hạt mưa không lưu tình rơi xuống trên người anh, rất nhanh đã gần thấm ướt quần áo anh.

Nhìn bàn thức ăn trên bàn, không còn tâm trạng ăn. Cô vốn muốn chờ anh dậy cùng ăn nhưng vẫn là nói không nên lời.

Nhấc chân lên, từng bước ảo não đi đến cất tất cả vào tủ lạnh. Lúc đóng cửa muốn đi ngủ, lại phát hiện trước cổng thế nhưng đang có một nam nhân uy nghiêm đứng đó mặc sức cho mưa đánh mạnh lên người, để cơn gió thổi qua anh.

Động tác đóng cửa bị đình trệ.

Anh đang làm gì lại đứng mình dưới mưa như thế?

Tựa người vào tường, nước mắt nóng hổi dâng lên trong đôi mắt.

Một năm nay, cô chưa từng rơi một giọt lệ. Nhưng anh xuất hiện, cảm xúc của cô lại rối loạn mất trật tự. Chút nước mắt yếu đuối khắc chế không được muốn trào ra, anh đây dọa chính mình là có ý gì?

Cô đã nói không cần anh bù đắp.

Mắt mờ sương khề quay lại nhìn, anh vẫn cao ngạo đứng nơi đó. Mưa rơi có bao nhiêu lớn cô đều cảm nhận được, nơi này đều đã rất lạnh, anh suy nghĩ gì lại đứng nơi đó.

Mưa không có dấu hiệu tạnh, hai con người cứ đứng đó không động, nhưng là có đôi mắt hướng về nhau, tìm nghĩ về nhau.

Cô gái dưới ánh đèn tay cầm chiếc ô với khuôn mặt bùng bùng lửa giận, đập những bước mạnh đi đến trước mặt anh.

" Anh đi về, đi về. Có nghe không? Đi qua nơi khác anh muốn đứng bao lâu thì tùy anh, nhưng không cho phép đứng trước mặt tôi ". Hét thật lớn vào anh, lần át luôn cả tiếng mưa xối xả.

Vẫn không nhúc nhích mà đưa đôi mắt âm áp nhìn cô.

Cô quan tâm anh, có phải biểu đạt lòng cô không phải không có anh?

Vì cô, anh chấp nhận làm điều mà anh cho là ngốc.

Vì cô, anh có đứng dưới mưa thì có là gì đâu? Anh cần cô, thực sự rất cần.

Sự bình tĩnh của anh thật sự chọc giận cô, đưa tay đẩy lồng ngực anh, liên tục nói:

"Anh cắt cho tôi, cắt".

Nam nhân vẫn không chút xê dịch, không để ý bản thân đã bị ướt đem tay lạnh giữ chặt eo cô.

"Đâu tôi cũng không đi".

Vân Thiên Nhục bị anh giữ lại cũng không để ý, cái khiến cô nổi nóng chính là anh không biết chăm lo chính mình, tay thả ô xuống nhưng lại được một tay nam nhân kia giữ lại che chở cô.

"Trình Dật Hàn, anh nổi điên cái gì? Anh tưởng rằng bản thân là thần thánh, đứng dưới mưa sẽ không có việc gì sao?".

Anh không những không phải thần thánh, còn là một người đang sinh bệnh. Anh thì tài giỏi thông minh ở chỗ nào, ngay cả chuyện đơn giản cũng không hiểu.

"Nhục, vì sao quan tâm anh lại muốn đuổi anh về. Vì sao trốn tránh anh hết lần này đến lần khác. Tại sao muốn đẩy anh ra xa?". Đượm buồn giọng nói đi vào lòng người, toàn thân lạnh lẽo nhưng có hơi thở ấm áp.

"Anh đừng nói nữa, tôi nói anh đi về ngay bây giờ anh không nghe thấy sao?". Cô đẩy dựa muốn thoát ra nhưng bị gọng kim nơi eo siết chặt, lời nói của anh cũng cứng rắn như thế.

"Anh sẽ không đi đâu hết, đứng ở đây cho đến khi em bằng lòng cùng anh đi về".

Bất lực, cả ngày cùng anh đối kháng, muốn nghỉ ngơi lại vì anh đứng nơi đây mà không thể. Anh ép cô thừa nhận, để mặc anh oai phong phải không? Khi có một cô gái ngu ngốc thoát không khỏi lưới tình của anh.

Thôi thì nói ra cho nhẹ lòng... Anh muốn cười thì mặc anh cười.

"Anh biết không? Tôn thương trong tôi không là gì cả, là vì đã qua nên tôi xem nhẹ nó. Nhưng anh lại tàn nhẫn không để nó ngủ yên. Tôi không cần anh vì áy náy mà đứng nơi đây, tôi không cần anh vì thương hại tôi mà muốn bù đắp cho tôi".

Cô không nhìn vào anh mà nói, gương mặt không chút lo sợ vòm ngực ướt đầm của anh mà tựa vào, từng lời chân thành xuất phát từ con tim nói ra.

"Trình Dật Hàn, tôi không phải là người không biết đau, không bị tổn thương. Anh đừng tiếp tục như vậy nữa, tim tôi thực sự...rất đau, rất thống khổ".

Đau đến không thể đau hơn nữa rồi, đau hơn nữa cô bước không nổi. Xem như là thương hại cô đi, đừng ép cô, đừng dẫn vật cô như thế.

Thanh âm khàn khàn của cô như dao cứa từng đường vào tim anh, lúc này mới cảm thấy bản thân bức cô sai cách rồi. Nhưng là anh, không hối hận. Anh vui khi thấy cô còn vì anh mà rơi những giọt lệ.

Đứng chết nhưng về sau sẽ không lại để cô rơi lệ nữa.

"Nhục...đừng khóc...đừng khóc. Anh xin lỗi, xin lỗi". Đầu lòng cúi xuống, hôn lên giọt nước mắt khiến anh thương tâm.

"Em đau khổ, em thống khổ anh đều biết. Anh hứa về sau sẽ không để em lại chịu tổn thương. Tin tưởng anh thêm một lần nữa thôi".

Đừng nghĩ rằng anh thương hại em, mà hãy nghĩ là người đang cầu sự thương hại là Trình Dật Hàn anh. Em là cô gái anh không thể không thương tổn, rồi cũng là cô gái anh muốn nâng niu như bảo vật.

"Anh nói, có lẽ em sẽ tin không? Anh thật sự không phải chịu trách nhiệm với em mới muốn cùng em trở về, anh muốn tặng cho em những điều tốt đẹp nhất trên đời. Khoảng thời gian bỏ lỡ em là anh lầm lỡ, cho anh một cơ hội dùng cả đời này đáp lại em có được không?".

Cả đời là gì?

"Anh nói gì...?". Ngạc nhiên đến thốt lên trong vô thức, khi quá bất ngờ với hành động cũng như lời nói của anh.

Không trực tiếp trả lời cô, bởi vì anh lo lắng cô sẽ bị cảm lạnh mất. Một lời không thể nói rõ ràng cho cô nghe hiểu chân tình của anh.

"Nhục, để anh giải thích một lần này thôi. Chúng ta vào nhà từ từ nói chuyện". Nói chuyện từ tốn ôn nhu kèm theo vài phần nắm quyền.

Cô gái như thế anh làm sao để có thể không yêu đến sâu đậm, cô nổi giận khiến anh không biết phải làm sao mới tốt, cô rơi lệ anh sẽ thương tâm. Tất cả cảm xúc của cô đều vì anh mà bộc lộ, cảm xúc chân thực của anh cũng chỉ dành cho một mình cô. Duy nhất, anh hứa.

Bởi vì không có quần áo nam nên anh chỉ đành mặc trên người khăn tắm.

Vân Thiên Nhược đã thay ra bộ quần áo ướt, hâm lại thức ăn.

Trình Dật Hàn tự nhiên ngồi xuống.

Đêm khuya chỉ còn lại tiếng mưa không ngớt ngoài kia, cả hai yên lặng ăn.

Quả thực đã lâu anh không được ăn ngon như vậy, tất cả món ăn đều được cô nấu theo kiểu Thái, vô cùng đặc sắc.

"Rất ngon!". Cảm thán khen ngon, khóe miệng khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo thỏa mãn.

Vân Thiên Nhược không nói gì, xem đó là điều tất nhiên.

Tất cả đều bị quái vật nhện đói nhiều năm ăn hết không sót một mảnh.

Một hồi âm ỉ yên ắng, buồn ngủ bỗng dưng tan biến mà cô hoài nghi, suy nghĩ không ngừng những lời anh nói là chứa hàm ý gì?

Đứng bên cửa sổ nhìn trời mưa chỉ còn nhẹ nhàng rơi.

Trình Dật Hàn giúp cô rửa chén, đi ra chính là bức tranh đẹp như mơ mà anh nhiều lần mưa thấy, từ tốn đi đến gần cô.

Bạn đang đọc truyện *Phiên Dịch Viên Của Tổng Giám Đốc Độc Tài* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.